

முதுகலைத் தமிழ் - இரண்டாமாண்டு

தாள் XII - உரையியல்(MTA34)

பாடமும் - விளக்கமும்

பாட ஆசிரியர்

முனைவர் சொ. ஏழுமலை

தமிழ் உதவிப் பேராசிரியர்

பெரியார் அரசு கலைக் கல்லூரி

கடலூர்

பொருளடக்கம்	பக்கங்கள்
அலகு - 1 உரை பொதுவிளக்கம்	02. - 71
அலகு - 2 இலக்கண உரைகள்	72 - 252
அலகு - 3 இலக்கிய உரைகள்	253 - 414
அலகு - 4 உரை ஆய்வுகள்	415 - 447
அலகு - 5 உரை ஆளுமைகளும் தனித்தன்மைகளும்	448 - 508
மாதிரி வினாத்தாள்	509

அலகு - 1

உரை பொதுவிளக்கம்

அ) உரை வரையறை, விளக்கம், உரை வகைகள் : இலக்கண இலக்கிய உரைகள், அதன் உள்வகைகள், எழுத்துரை-வாய்மொழி உரை, பொழிப்புரை பதவுரை, குறிப்புரை-விருத்தியுரை, செய்யுள் உரை-உரையுரை, மூலநூலாசிரியர் உரை-வேறு ஆசிரியர் உரை, உடன்பாட்டுரை-மறுப்புரை, உரைக்கூறுகள் : கருத்துரை, மூலப்பாடம், அருஞ்சொற்பொருள், எடுத்துக்காட்டு, பாடபேதம், விளக்கம், ஒப்பிட்டு விளக்குதல், உரை-உரைநடை வேறுபாடு, உரைக்கூறு அடிப்படையில் வகைமை : அருஞ்சொற்பொருள் உரை, விருத்தியுரை, பொழிப்புரை, மறுப்புரை, நய உரை.

ஆ) உரை வரலாறு : உரை இல்லாக்காலம், உரையின் தேவை, பயன், வாய்மொழி உரை, உரைக்கூறுகள் தோற்றம், உரைக்கு உரை, உரை அமைப்பு, உரையாசிரியர் : தகுதி, பண்பு, திறனாய்வாளர் ஆதல், உரை திறனாய்வாதல், உரை குறித்த நம்பிக்கைகள், உரை எழுதாமை, உரையாசிரியர் பரம்பரை, உரைப் பள்ளிகள்.

உரை - வரையறை

உரை என்பது தமிழில் நெடுங்காலந்தொட்டு இயல்பாக வழங்கிவரும் சொல்லாகும். மூல நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட விளக்கத்தை உரை எனக் குறிப்பிடலாம்.

உரை என்ற சொல்லுக்கு உரைத்தல் என்று பொருள். இது உரை என்னும் ஏவல் சொல்லாய் நிற்கின்றது. ஒருவர் சிந்தித்த கருத்தைப் பிறருக்க உரைப்பதால் உரை எனப்பட்டது. எரையென் ஏவல் எனக் கழகத் தமிழ் அகராதி(ப.216) பொருள் கூறுகின்றது. இது போலவே தமிழ்ப் பேரகராதியும் (ப.316) இச்சொல்லிற்கு விளக்கம் தருகிறது.

மூல நூல்களைப் பாடஞ்சொல்லும் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினர். ஆசிரியர் பாடஞ் சொல்லுங்கால் மாணவர்கள் நூற்பாவிற்சூரிய பொருளைக் குறித்துக் கொண்டனர். இவை இலக்கண நூலைப் பொருத்தவரையில் கருத்துரையாகவும் விளக்கவுரையாகவும் அமைந்தன. இவற்றை ஆசிரியர் உரைக்க மாணவர்கள் எழுதிக் கொண்டமையானும் பின்னர் அவையே நூற்பாப் பொருளை விளக்குவதாலும் உரை எனப் பெயரிட்டனர். உரை - உரைத்தல், speaking literature என்கிறது. தமிழ் லெக்சிகன் ஆங்கிலத்தில் இதனை Notes, commeஎன்னும் இரு சொற்களால் குறிக்கின்றனர். பொருளை அச்சடித்து தருதலோ, நூற்பா குறிக்கப்படாமல் குறிப்பாகப் பொருளை மட்டும் தருவதோ Notes என அழைக்கப்படுகிறது எனக் கலைக்களஞ்சியம் உரை என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகிறது.

தமிழ் லெக்சிகன் உரையிடுதல், நூற்கு உரைசெய்தல், தருக்கஞ் செய்தல் “To annotate” எனக்கூறி, இதற்கு ஆங்கிலத்தில் ‘todebate’ என்று விளக்கம் தரப்படுகின்றது. இச்சொல்லுக்கு வியாக்கியானம் என வடமொழிப் பொருளுடன் உரைக்கப்படுகின்றது. நூலைக்கு உரை செய்தல் என்னும் பொருளில் நாலடியார் ‘உரையாமோ நூலிற்கு நன்கு’ என்று கூறுகிறது. உரை என்பதற்குப் புகழ்படக் கூறுவது எனப் பொருளும் உண்டு. ‘உரைசால் பத்தினிக்கு உயந்தோர் ஏத்துவர்’ என்கிறது சிலப்பதிகாரம். இது புகழ் என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது.

ந.கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ் மொழி அகராதி ‘உரை’ என்னும் சொல்லிற்கு,

“ஆகமப்பிரமாணம், புகழ் வியாக்கியானம், உயற்சி, உரையென்னேவல், ஒலி சொல், சொற்பயன், தேய்மானம், தேய்வு, பேச்சு, பொன் மாற்றறியும் முறை வேதமொழி (ப.215)

என்று பொருள் கூறுகின்றது. இவையாவும் 'உரை' என்ற சொல்லின் பொருளைப் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் விளக்குகின்றது.

'உரைத்தான் என்பதற்குச் சொன்னான் என்பது பொருள். ஆகையால் உரை என்பது சொல் என்றே பொருள்படும். ஆகுபெயராய்ச் சொல்லின் பொருளைக் குறித்தும் வழங்குகின்றது. வலிமை மிக்கவர் இயற்றும் நூலைப் பொதுமக்கள் உணர்தல் வேண்டின் இதற்கும் விளக்கம் வேண்டியுள்ளது. அவ்விளக்கம் உரை எனப்படும் எனக் கலைக்களஞ்சியம் (ப.120) கூறுகின்றது.

உரை என்பது பேச்சு என்பதற்கும், வியாக்கியானம் என்பதற்கும் வழங்கும் வார்த்தை, பேச்சு என்னும் பொருளின் உரை என்பது உலக வழக்கு என்றவாறு, 'உரையிடைபட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்' என்பதால் இது விளக்கமாகும். செய்யுள் என்பது முற்கால வழக்கில், இலக்கியச் செறிவுள்ள உரையையும் தழுவிருந்தது.

“மாற்றம் நுவற்சி செப்பு உரை கரை நொடி இசை” (நூ.20)

என்னும் நன்னூல் உரியியல் நூற்பா உரை என்பது உரிச்சொல்லாகும் என்றும் மாற்றம், நுவற்சி, செப்பு, உரை, கரை, நொடி, இசை என்றும் பொருள் கூறுகின்றது.

ஒருவர் ஒரு கருத்தை உரைக்கும் போது சொற்களைச் சேர்த்தே உரைப்பதால் அது உரை எனப்படுகின்றது. எனினும் பாட்டிலும் செய்யுளிலும் சொற்கள் தொடர்ந்து நின்று பொருள்தரினும் அவை பாட்டெனவும், செய்யுளெனவும், பெயரெனவும் கூறப்படும் உரை என்பது வேறாயது இதனை 'பல சொல் தொடர்ந்து பொருள் காட்டுவனவற்றுள் 'ஓசை தழீஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஓசையின்றிச் செய்யுள் அமைத்தாய் வருவது நூலெனப்பட்டது' எனத் தொல்காப்பியர் இளம்பூரணர் விளக்குவதாலும் இது உறுதியாகின்றது.

தமிழர் இலக்கியம் தொடங்கிய காலத்தே உரை என்னும் சொல்லை ஒலிக்கு, ஒலிக்குறிப்புக்கு வழங்கினர். இதனை குன்றம் குமுறிய உரை என்னும் சொற்றொடரில் உள்ள உரை என்பது ஒலி முழக்கம் எனப்பொருள் தருதலால் அறியலாம்(பரி. 8) . அவ்வுரையே பின்பு இலக்கியத்திற்கும் பெயராகி வழங்குகின்றது.

உரை என்பதற்கு வேறுபொருள் உண்டு. தமிழ் அகரமுதலியும் கம்பர் தமிழ் அகராதியும், கழகத் தமிழ் கையகராதியும் சொல், புகழ், நூல், சொற்பொருள், தோய்வு, ஒலி உரையென்னேவல் முதலான பொருளைக் குறிப்பிடுகின்றன.

உரை - விளக்கம்

இலக்கியம் என்பது படைக்கப்படுவது. அது ஒரு கலை வடிவம். உரை என்பது அறிவு சார்ந்தது ; இலக்கியத்தைப் பிறர்க்கு விளக்குவது ; இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவது. உரை என்ற சொல், வளம் நிறைந்தது. அது, மூன்று நிலைகளில் பயன்படுகிறது அல்லது பொருள்படுகிறது. தமிழின் மிகப் பழைய இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திலேயே இதனைக் காணலாம். உரை - உரைத்தல் ; சொல்லுதல் (To tell); இதுதான் அடிப்படையான பொருள். அடுத்து, உரை - உரைநடை (prose) . மூன்றாவதாக உரை - விளக்கம் ; இலக்கியம் அல்லது இலக்கணத்தை விளக்குவது (Commentary).

நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்- (தொல்.,கற்பியல்-12)

என்று வருகிற இடத்தில் சொல்லு-கூறு என்ற பொருளில் உரை என்ற சொல் இடம் பெறுகிறது. இதுவே பெரும்பான்மையான வழக்கு. அடுத்து, இச்சொல் உரைநடை (prose) என்ற பொருளிலும் தொல்காப்பியரால் பயன்படுத்தப் படுகிறது. செய்யுளியல் என்ற பகுதியில் (சூத்திரம் 157, 158), அடிவரையறையில்லாச் செய்யுள்கள் ஆறு என்று சொல்லி, அவற்றுள் ஒன்றாக, உரை என்பதை அவர் சொல்லுகிறார். பாடல் முழுவதும் பாட்டாக அல்லாமல் இடையிடையே குறிப்பாகவும் விரிவாகவும் இடம் பெறுவது உரை என்பது அவர் கூற்று.

பாட்டிடை

வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்

பொருள்மர பில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்

பொருளாடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்

உரைவகை நடையே நான்கென மொழி - (செய்யுளியல்-166)

இவ்வாறு உரை அல்லது உரைநடை அமைகிறது என்பதுதான் உரைநடையின் தொடக்கப் பண்பு ஆகும். சிலப்பதிகாரம், 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்' என்று அதன் பதிகம் கூறுகிறது. உரைநடையின் வரலாறு இவ்வாறு அமைகிறது ; அது தனியாகப் பார்க்கத் தகுந்தது.

அடுத்து, உரை என்பது, விளக்கம் அல்லது புலப்பாடு என்ற பொருளில், மரபியலில் தொல்காப்பியர் பேசுகிறார். சூத்திரத்தின் உட்பொருளைப் பேசுவது உரை ; உட்பொருள் மட்டுமல்லாது, இன்றியமையாத கருத்துகளையும் பேசுவது உரை ; மேலும் 'ஐயமும் மருட்கையும் செவ்விதின் நீக்குவது உரை' என்று தொல்காப்பியர் சொல்கிறார் (மரபியல் 105, 106).

இம்மூன்று பொருள்களையும் தொகுத்து, “உரைத்தல் - உரைநடையில் உரைத்தல் - இலக்கியம் அல்லது இலக்கணத்தின் உட்பொருளையும் அதனைச் சார்ந்த வேறுபொருட்களையும் செவ்விதின் உரைத்தல் அல்லது விளக்குதல்” உரை என்று சொல்லலாம். உண்மையில் இதுதான் திறனாய்வுக்கும் உரிய அடிப்படையான வரையறையாகும்.

உரை வகைகள்

தொல்காப்பியமும் அதன் பின்னால் வந்த நன்னூலும் உரை என்பதனை இலக்கணத்திற்குரியது எனும் முறையிலேயே பேசுகின்றன. தொல்காப்பியம் உரையை வகைப்படுத்திச் சொல்லவில்லை. ஆனால் நன்னூல், காண்டிகையுரை, விருத்தியுரை என்ற இரண்டு பகுப்புகளாகக் கூறுகின்றது. ஆனால் இவை, இலக்கண உரைகளுக்கு உரிய பாகுபாடுகளே ஆகும். இலக்கியத்திற்குரிய உரைகள் பாகுபடுத்தப்படவில்லை.

காண்டிகையுரை என்பது கருத்து, சொற்பொருள், எடுத்துக்காட்டு எனும் மூன்றையும் தரவேண்டும் ; அவற்றோடு வினா விடையும் தரப்படல் வேண்டும். இலங்கையைச் சேர்ந்த ஆறுமுக நாவலர் நன்னூலுக்கு இவ்வகையான காண்டிகை உரையைத் தந்திருக்கிறார். ஆகவே அது நீண்டகாலமாகப் பாடநூலாகப் பயிலப்பட்டு வருகிறது. விருத்தியுரை என்பது விரிவாகச் சொல்லுகின்ற உரை. சூத்திரத்தின் உட்பொருளை மட்டுமல்லாது, இன்றியமையாத விளக்கங்களையும் அது சொல்ல வேண்டும். பிறருடைய உரையை அல்லது கருத்தை எடுத்துரைத்து அதனை மறுத்தோ, அதற்கு உடன்பட்டோ, தன்னுடைய கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். ஐயங்களை அகற்ற வேண்டும். இவ்வகையில், நன்னூலுக்குச் சங்கர நமச்சிவாயர் சிறந்த விருத்தியுரை எழுதியுள்ளார்.

தொல்காப்பிய உரைகளுக்குக் காண்டிகை, விருத்தி என்ற பாகுபாடுகள் இல்லை. எல்லா உரைகளுமே, விளக்கமாகவும் எடுத்துக்காட்டுகளுடனும் அமைந்த உரைகளாகும். யாப்புக்கள் பற்றிப் பேசும் யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை, சுருக்கமான உரை. யாப்பருங்கலம் எனும் நூலுக்கு அமைந்த யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, விளக்கமான உரை. இலக்கணங்களுள் தொல்காப்பியத்துக்கே அதிகமான உரைகள் உள்ளன. இன்றும் கூட அதற்கு உரைகள் எழுதப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் இலக்கியம் பற்றியும் வாழ்நெறி பற்றியும் பேசுகிறது என்பதே இதன் காரணி. இது தொல்காப்பியத்தின் பெருமையைக் காட்டுகிறது.

இலக்கியம் பல தோன்றியபின், அவற்றின் இயல்புகளை ஆராய்ந்து கூறும் இலக்கணம் தோன்றுகிறது.

எள்ளினுள் எண்ணெய் எடுப்பது போல
இலக்கியத் தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம்

என்பது ஆராய்ந்து கூறிய உண்மையாகும்.

அடி மரத்திலிருந்த கிளையும், கிளையிலிருந்து கவையும், கவையிலிருந்து கொம்பும் பிரிந்து வளர்ந்து நிற்பதுபோல நூலுக்குத் தோன்றிய உரை, விளக்கம், விரிவு ஆகியவை ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிந்து காலப் போக்கில் பெருகி வளர்ந்து வந்தன. உரைகளின் பல்வேறு வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்த புலவர்கள், அவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். உரையின் இலக்கணத்தை உரையாசிரியர்களே கூறினர். உரைத்திறம் உணர்த்துதலும் உரையின் இயல்புகளுள் ஒன்றானது.

வயிர ஊசியும், மயன்வினை இரும்பும்

செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய் ஆணியும்

தமக்கமை கருவியும் தாம்ஆம்; அவைபோல்

உரைத்திறம் உணர்த்தலும் உரையது தொழிலே.

என்ற பாடல் இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குமுன், உரையாசிரியர்கள் நூலைப் பற்றிய பொதுவான செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறினர். நூல் உரைக்கும் ஆசிரியன் இயல்பு, நூல்கேட்கும் மாணாக்கன் தகுதி, பாடம் சொல்லும் முறை, பாடம் கேட்கும் முறை ஆகியவற்றையும், நூலின் வரலாறு, ஆசிரியர் வரலாறு ஆகியவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறியபின் நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்கினர். இவற்றோடு உரையின் வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் விளக்கினர். தம் கருத்துகளைச் சூத்திரங்களாக இயற்றி உரையின் இடையில் தாமே சேர்த்து வழங்கினர். உரையாசிரியர்கள் இயற்றியவை உரைச் சூத்திரங்கள் எனப்பட்டன. நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குமுன், உரையாசிரியர்கள் எழுதிய பொதுவிளக்கம் பாயிரம் என்று பெயர் பெற்றது. பின்னர் பாயிரம் பலவகையாய் விரிவடைந்தது.

இறையனார் களவியல் உரையே, பாயிரம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று பிற்காலத்தவர்க்கு வழி காட்டியது.

பாயிரம் பொது, சிறப்பு என இரண்டாய்த் தொடக்கத்தில் இருந்தது. பின் சிறப்புப் பாயிரம், தற்சிறப்புப் பாயிரம் நூற்சிறப்புப் பாயிரம் என இரண்டாயிற்று. உரையாசிரியர்கள் நூலுக்குமுன், எழுதிய முகவுரை உரைப் பாயிரம் என்றும், உரையாசிரியர்களையும் உரைகளையும் சிறப்பிக்கும் பாயிரம் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் என்றும் வழங்கின. நூல் கூறும்

பொருளைத் திரட்டிக் கூறுவது நூற்பாயிரம் அல்லது பதிகம் என்றும் வழங்கலாயிற்று. (Journal of the Annamalai University Vo1. XII. பக்கம் 140-144 டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கம்.)

இவற்றின் விளக்கத்தை இறையனார் களவியல் உரை, தொல்காப்பிய இளம்பூரணா உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை ஆகியவற்றின் பாயிரப் பகுதிகளில் கண்டு மகிழலாம்.

உரையாசிரியர்கள், பாயிரத்தில் இயற்றிச் சேர்த்த உரைச் சூத்திரங்கள் பலவாகும். அவை நாளடைவில் இயற்றியவர் பெயர் அறியாத வகையில் ஒன்று தொகுக்கப்பட்டு நன்னூலில் பொதுப்பாயிரமாக உருவெடுத்தன. நன்னூல் பொதுப்பாயிரச் செய்யுள்களில் பல, பிற உரையாசிரியர்கள் இயற்றிவை; மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பட்டவை; நன்னூலின் பொதுப்பாயிரம் பவணந்தி முனிவர் இயற்றியது அன்று என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் கூறி அறிஞர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். (தொல்காப்பியம் - க. வெள்ளைவாரணன், பக். 306.)

பிற்கால உரையாசிரியர்கள், தாம் இயற்றிய பொதுப்பாயிரத்தில் கூறிய செய்திகள், தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. மரபியல் தொல்காப்பியத்தின் இறுதியியல். இதனுள் தொல்காப்பியர், சொற்கள் தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் மரபினைக் கூறுகின்றார். இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் இவற்றிற்குரிய மரபுகளைக் கூறிய பின், மரம் புல் ஆகியவற்றின் உறுப்புகளுக்குரிய பெயர்களின் மரபைக் கூறி விளக்குகின்றார். மரபியல் என்பதற்குப் பொருத்தமாக இவற்றின் மரபுகளைக் கூறுகின்றார் எனலாம். ஆனால் நூலின் வகைகள், உரையின் வகைகள்

ஆகியவற்றைக் கூறும் சூத்திரங்கள் மரபியலின் இறுதியில் இடம் பெறுவது பொருந்தாது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவை, பிற்காலத்தில் எழுந்த இடைச் செருகல்களோ என்று ஐயுறுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு எண்ணுதற்குரிய காரணங்களைக் கூறியுள்ளனர்.

1. "செய்யுளியலுள் நூலைப்பற்றியும் அதன் பகுதிகளாகிய சூத்திரம், ஓத்து, படலம் என்பவற்றைப் பற்றியும் உரைவகை நடையைப் பற்றியும் விளக்கிய ஆசிரியர், மீண்டும் அவற்றின் இயல்பினை ஈண்டுக் கூறுதல்", கூறியது கூறலாம்.

2. இப்பொருள்பற்றிச் செய்யுளியலில் அமைத்த சூத்திரங்களையும் இவ்வியலில் உள்ள சூத்திரங்களையும் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால், இவ்விருவகைச் சூத்திரங்களும்

சொல் நடையாலும் பொருள் அமைப்பாலும் தம்முள் வேறுபாடு உடையவாதல் நன்கு புலனாகும்.

3. நூன்மரபு பற்றிய இச்சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியனார் காலத்திற்குப் பின்பு இயற்றப் பெற்று வழங்கியவை, பிற்காலத்தவரால் எல்லா நூற்கும் உரிய பொதுப்பாயிர மரபாக இந்நூலின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

4. பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் இச்சூத்திரங்களையும் தொல்காப்பியனார் வாய்மொழி எனவே கொண்டு எழுத நேர்ந்ததையும் எண்ணுதற்கு இடமுளது."⁽ தொல்காப்பியம் - க. வெள்ளைவாரணன், பக். 305.

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில்,

நூல்எனப் படுவது நுவலும் காலை
முதலும் முடிவும் மாறுகோள் இன்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உள்நின்று அகன்ற உரையொடு புணர்ந்து
நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே, (செய். 159)

என்று கூறுகின்றார். “உள் நின்று அகன்ற உரை” என்று கூறி இருப்பது உற்று நோக்கத் தக்கது. செய்யுளியலில் ‘அகன்ற உரை’ என்று கூறினரே அன்றி உரையின் வகைகளைக் கூறவில்லை. ஆனால் மரபியலில் உள்ள சூத்திரங்கள் உரையினைக் காண்டிகை, உரை என இரண்டாகக் கூறி விளக்குகின்றன. உரை என்ற சொல், விருத்தி என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது.

பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும் (மர. 102)

விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
சுட்டின சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா
ஏது நடையினும் எடுத்துக் காட்டினும்
மேவாங்கு அமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே (மர 104)

என்ற சூத்திரங்கள் இரண்டும் காண்டிகை உரையின் இயல்பினைக் கூறுகின்றன.

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையாது இயைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்பது உரைஎனப் படுமே.(மர. 105)

மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்த்
தன்னூ லானும் முடிந்தநூ லானும்
ஐயமும் மருட்கையும் செவ்விதின் நீக்கித்
தெற்றென ஒருபொருள் ஒற்றுமை கொளிஇத்
துணிவோடு நின்றல் என்மனார் புலவர். (மர. 106)

- இவை (விருத்தி) உரை பற்றியவை.

இச்சூத்திரங்கள் நான்கிற்கும் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள விளக்கம் படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

இறையனார் களவியலுரை, உரை நான்கு வகைப்படும் என்று கூறுகின்றது:

“சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும்: கருத்துரைத்து, கண்ணழித்து, பொழிப்புத் திரட்டி அகலம் கூறல் என”.

நம்பியகப்பொருள் உரை நான்கு வகை உரைகளின் தன்மையையும் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:

“பொருளுரை நான்கு வகைப்படும்: கருத்து உரைத்தலும், கண்ணழித்து உரைத்தலும், பொழிப்புத் திரட்டலும், அகலங் கூறலும் என.

“அவற்றுள் கருத்து உரைத்தலாவது, சூத்திரத்தின் உட்கோள் உரைத்தல்.

“கண்ணழித்தலாவது, சூத்திரத்துள் சொற்றோறும் பொருள் உரைத்தல்.

“பொழிப்புத் திரட்டலாவது, சூத்திரப் பொருளை எல்லாம் தொகுத்து உரைத்தல்.

“அகலங் கூறலாவது, சூத்திரப் பொருளைத் தூய்மை செய்தற்குக் கடாவும் விடையும் உள்ளுறுத்து விரித்து உரைத்தல்”.

நாலடியார், ஒரு நூலுக்குச் சிறந்தவுரை எவ்வாறு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை,

பொழிப்புஅகலம் நுட்பம்நூல் எச்சம்என்று ஆற்றக்

கொழித்துஅகலம் காட்டாதார் சொற்கள் - பழிப்பில்

நிரைஆமா சேக்கும் நெடுங்குன்ற நாட!

உரைஆமோ நூலிற்கு நன்று (நாலடி . 319)

என்று கூறுகின்றது. இச் செய்யுளுக்குப் பழைய வுரையாசிரியராகிய பதுமனார், “திரண்ட பொருளைச் சொல்லலும் விரித்து உரைத்தலும், கடாவும் விடையுமாகச் சொல்லுதலும், இலேசானே பொருளை உரைத்தலும், எச்சவும்மைகளால் எஞ்சிய பொருளை உரைத்தலும் ஆகிய இந் நான்கு வகையானும் ஆராய்ந்து, விரிவான பொருளைக் காட்ட மாட்டாதார் சொற்கள், காட்டுப் பசுக்கள் நிரை நிரையாகத் தங்கும் உயர்ந்த மலை நாடனே! நூலிற்குப் பழிப்பில்லாத நல்ல உரையாமோ என்றவாறு” என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

நீதி நூலாகிய நாலடியார், ஒரு நூலிற்கு அமைய வேண்டிய உரையின் சிறப்பியல்புகளைக் கூறுவது வியப்பாக உள்ளது. உரையின் பல்வேறு

இயல்புகளைப் பொதுவாக எல்லோரும் அறிந்திருந்தினர்; சிந்தித்து வந்தனர் என்று கருத நாலடியார் இடந்தருகின்றது.

நன்னூலின் பொதுப்பாயிரம் உரையின் பொது இலக்கணத்தைப் பின் வருமாறு கூறுகின்றது:

பாடம் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்

தொகுத்துரை உதாரணம் வினாவிடை விசேடம்

விரிவு அதிகாரம் துணிவு பயனோடு

ஆசிரிய வசனம்என்று ஈரேழ் உரையே. (பொதுப்-20)

இச் சூத்திரத்திற்கு மயிலைநாதர் பின்வருமாறு பொருள் கூறுகின்றார்: “பாடம் சொல்லலும், கருத்துரைத்தலும், சொல்வகுத்தலும், சொற்பொருள் உரைத்தலும், பொழிப்புரைத்தலும், உதாரணம் காட்டலும், வினாத் தோற்றலும், விடை கொடுத்தலும், விசேடம் காட்டலும், விரிவு காட்டலும், அதிகார வரவு காட்டலும், துணிவு கூறலும், பயனோடு படுத்தலும், ஆசிரிய வசனம் காட்டலும் என்னும் இப்பதினான்கு பகுதியானும் உரைக்கப்படும் சூத்திரப் பொருள்”

இவற்றுள் சிலவற்றைச் சங்கர நமசிவாயர் விளக்குகின்றார். அவர் விளக்கம் பின்வருமாறு:

“இவற்றுள், விசேடமாவது - சூத்திரத்து உட்பொருளன்றி ஆண்டைக்கு வேண்டுவன தந்து உரைத்தல்.

விரிவாவது - வேற்றுமை முதலிய தொக்கு நிற்பனவற்றை விரிக்க வேண்டுழி விரித்து உரைத்தல்.

அதிகாரமாவது-எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரம் இதுவாதலின், இச் சூத்திரத்து அதிகரித்த பொருள் இது என அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைக்க வேண்டுழி உரைத்தல்.

துணிவானது - ஐயறக் கிடந்துழி இதற்கு இதுவே பொருள் என உரைத்தல்.

ஏனை, பொருள் விளங்கிக் கிடந்தன”

மேலே காட்டிய 'பாடம் கருத்தே' என்ற சூத்திரவுரையின் கீழ் மயிலைநாதர் உரையின் வேறு வகைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். அவர் உரை பின்வருமாறு:

1. "தொகுத்துக் கண்ணழித்தல், விரித்துக் கொணர்ந்து உரைத்தல் என்றும் இரு கூறும்;

2. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம் என்னும் மூவகையும்;

3. எடுத்துக் கோடல், பதங் காட்டல், பதம் விரித்தல், பதப்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல் என்னும் அறுகூறும்;

4. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூல்எச்சம், பதப் பொருள், உரைத்தல், ஏற்புழிக் கோடல், எண்ணல் என்னும் ஏழும்;

5. சொல்லே, சொல்வகை, சொற்பொருள், சோதனை, மறை நிலை, இலேசு, எச்சம், நோக்கே, துணிவே, கருத்தே செலுத்தல் என்று ஈரைந்து கிளவியும் நெறிப்பட வருவது பனுவல் உரையே என்னும் இப்பத்தும்:

6. சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல், விசேடங் காட்டல், உதாரணங்காட்டல், ஆசிரிய வசனங் காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், தொகுத்து முடித்தல், விரித்துக் காட்டல், துணிவு கூறல், பயனோடு புணர்த்தல் என்னும் இப் பதின் முப்பகுதியுமான - இம்மத விகற்பம் எல்லாம் இப் பதினான்கினுள்ளே ('பாடம் கருத்தே' என்னும் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டவை) அடங்கும் எனக்கொள்க."

மயிலைநாதர் மேலே ஆறாவதாகக் கூறிய சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல் முதலிய பதின்மூன்றினோடு கருத்துரைத்தல் என்ற ஒன்றைக்கூட்டி உரை பதினான்கு வகைப்படும் என்று வீரசோழியம் கூறுகின்றது (வீர-178).

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை உரையின் வகைகளை,

முத்திரத் தானும், மூவிரு விகற்பினும்,

பத்து விதத்தானும், பதின்மூன்று திறத்தானும்,

எழுவகை யானும், இரண்டு கூற்றானும்,

வழுவுநனி நீங்க, மாண்பொடும், மதத்தொடும்
யாப்புறுத்து உரைப்பது சூத்திர வரையே

என்று உரைக்கின்றது. பின்னர், முத்திரம் மூவிரு விகற்பம் முதலியவற்றை மயிலைநாதர் விளக்கியது போல, விளக்கிச் செல்லுகின்றது. வழு என்பது குன்றக் கூறல் முதலியபத்துக் குற்றம் என்றும், மாண்பு என்பது சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்து அழகு என்றும், மதம் என்பது உடன்படல் மறுத்தல் முதலிய ஏழுவகை என்றும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை விளக்குகின்றது.

நன்னூலில் பாயிரத்தில் உள்ள இரு சூத்திரங்கள், காண்டிகையுரை விருத்தியுரை என்பனவற்றை விளக்குகின்றன.

கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை ஆக்க லானும்
சூத்திரத்து உட்பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை (பொதுப்பாயிரம்-21)

என்பது காண்டிகை யுரையை விளக்கும் சூத்திரம்.

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் ஆண்டைக்கு
இன்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐயம் அகலஐங் காண்டிகை உறுப்பொடு
மெய்யினை எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி (பொதுப்பாயிரம்-22)

என்பது விருத்தியுரையின் இலக்கணம் கூறும் சூத்திரம்.

பலவேறு நூலாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் உரையின் வகைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ள விளக்கங்கள் நமக்கு மலைப்பைத் தரலாம்; மிகுதியானவை என்று எண்ணத் தூண்டலாம். ஆனால் உரை செய்யும் முயற்சியில் மிகுதியாக ஈடுபட்டுப் பெரிதும் உழைத்தவர்கள், நுணுகிச் செய்த ஒப்பற்ற கலைக் கருவூலமே உரை நூல்கள் என்ற எண்ணத்தையும் அவை உண்டாக்காமல் இல்லை.

இலக்கண இலக்கிய உரைகள்

பழங்காலத்தில் நூல்கள் அனைத்தும் செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்திருந்தன என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆசிரியர் - மாணவர் என்னும் தொடர்பு இலக்கியம் பயில்வதற்கு ஏற்றதாக அமைந்தது. காலம் செல்லச் செல்ல மூல நூலை (செய்யுள் வடிவத்தை)ப் படித்துப் பொருளை அறிந்து கொள்வது என்னும் வழக்கம் குறைந்து வரலாயிற்று. போதிய பயிற்சி இல்லாமையே இதற்குக் காரணம். பழைய நூல்களை நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு உதவியாக நூலுக்கு விரிவாகப் பொருள் கூறினர் உரையாசிரியர்கள். உரை என்பது சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவதாக மட்டும் அமையாமல், விளக்கம் தந்து, அதன் நயத்தையும் எடுத்துக் காட்டியது.

இலக்கண இலக்கியங்களைப் படைத்த சமணச் சான்றோர் சிறந்த உரையாசிரியர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். அவர்கள் உரையில்லையேல் பல இலக்கிய இலக்கணங்களை உரிய முறையில் புரிந்து கொள்ள இயலாமற் போயிருக்கும். உரை எழுதுபவர்கள் பல துறை வல்லுநராக இருக்க வேண்டும். கூர்மையான அறிவு உடையவராகவும் அமையவேண்டும். சமண உரையாசிரியர்களின் திறனை அவர் தம் உரைகளே எடுத்துரைக்கும்.

இலக்கண உரைகள்: பல இலக்கணங்களை இயற்றிய சமணப் பெரியோர்கள் இலக்கியம் இலக்கணம் ஆகியவற்றிற்கு உரை எழுதி மேலும் வளம் சேர்த்தனர். தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் உரை எழுதியவர் இளம்பூரணர். முதல் உரையாசிரியர் இவரே. அதனால் இவரை உரையாசிரியர் என்ற பெயராலேயே அழைப்பர். இவரைத் துறவி என மயிலைநாதர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். நன்னூலுக்கு உரைகண்ட மயிலைநாதரும் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். இளம்பூரணர் உரை, பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் பலராலும் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட சிறப்பை உடையது. இவர் 11-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்.

சமண இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள் பெரும்பாலான நூலாசிரியர் காலத்திலேயே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை இவ்வகையுள் அடங்கும். இவற்றுக்கு உரை எழுதியவர் குணசாகரர். நேமிநாதம், வச்சணந்திமாலை ஆகிய நூல்களுக்கு உரை வகுத்தவர் குணவீரபண்டிதர்.

உரையை நூலாசிரியரைத் தவிர்த்துப் பிறர் எழுதுவது மரபு. இம்மரபு இக்காலத்தில் மாறியது.

நாற்கவிராச நம்பி, நம்பியகப் பொருளுக்கு உரைகண்டார். நூல் எழுதிய ஆசிரியரே அதற்குரிய உரையையும் எழுதுதல் புதுநெறி. இந்நெறியை குணவீர

பண்டிதரும் நாற்கவிராச நம்பியும் மேற்கொண்டார்கள். பின்வந்த உரையாசிரியர்களுக்கு இம்முறை முன்னோடியாக அமைந்தது.

இலக்கிய உரைகள்: இலக்கணங்களுக்கு மட்டுமன்றி இலக்கியத்திற்கும் உரை கண்டவர்கள் சமணச் சான்றோர் அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோர் உரை எழுதியுள்ளார். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் இசை, நடனம் முதலிய நுட்பங்களை விளக்கிக் கூறுதற்குப் பெரிதும் உதவுவது இவரது உரை. இவரது உரை, சொற்பொருள் கூறி நிற்பதில்லை. பொழிப்பைத் திரட்டிச் சிறப்பு உரையும் தருவது. இவர் கொங்கு மண்டலத்தைச் சார்ந்தவர். இவரைப் பாதுகாத்தவரும் சமணர். இவரது உரை விளக்கத்தினின்றும் இவர் சமணராக இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வரலாம். ஆயினும் சிலர் இவர் சைவர் எனக் கூறுவர் என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்

நச்சினார்க்கினியர் மதுரையில் பிறந்த வைதிக அந்தணர். தொல்காப்பியம், சிந்தாமணி, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களுக்கு முழுமையாகவும், குறுந்தொகையில் சில பாடல்களுக்கும் உரை எழுதிச் சிறப்புப் பெற்றவர். உச்சிமேல் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் என்று பாராட்டப்படுபவர்.

சிந்தாமணிக்கு உரைகாண, சில காலம் சமணராகி, சமணர்களிடம் அதன் உரையை அறிந்து எழுதினார் என்றும், சமணர்களாலேயே அவ்வரை பாராட்டப் பட்டது என்ற ஒரு செய்தியும் வழங்குகிறது. குறளுக்குப் பதின்மர் உரை எழுதியதாகப் பழம்பாடல் ஒன்று குறிக்கிறது. ஐவரின் உரை கிடைக்கிறது. ஐவரின் உரை கிடைக்கவில்லை. அந்த ஐவரில் ஒருவர் தருமர் என்றும் அவர் சமண சமயத்தார் எனவும் குறிப்புகள் உணர்த்துகின்றன. ஆயின் அவர் குறளுக்கு எழுதிய உரை கிடைக்கவில்லை.

உரை உள்வகைகள்

எழுத்துரையும் வாய்மொழி உரையும்

முதலில் தோன்றிய உரையை எழுத்துரை என்பர். ஆ. சிவலிங்கனார் இளம்பூரணர் உரையை எழுத்துரை என்பார். பொதுவாக வாய்மொழி உரைக்கு அடுத்த நிலையாக எழுத்துரையைச் சொல்வது உண்டு.

மாணாக்கர்களுக்கு ஆசிரியர் வாய்மொழியாகப் பழைய நூலுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறி வந்தார். பல தலைமுறையைத் தாண்டி வரும்போது அதற்கேற்ப பல விளக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தது.

மாணவன் கேட்ட வினாக்களுக்கு ஆசிரியர் தக்க விடைகளைக் கொடுத்தனர். ஆசிரியர் - மாணவன் பிணைப்பு பெற்று கற்ற பரம்பரையிடையே செல்வாக்கு அடைந்து உரைகள் வளர்ந்து வந்தன. ஆசிரியர் தம் மாணாக்கர்களுக்கும் தந்தை தம் மக்களுக்கும் தாம் வழி வழியாகக் கேட்டு வந்த உரைகளை மரபு பிறழாமல் எடுத்துக் கூறி விளக்கினர். வாழையடி வாழையாக முன்னோர் கூறியவரை பின்னோர்க்கு எடுத்துக் கூறினர். வாய்மொழியாகப் பல உரைகள் பரவி வந்தன. உரை வந்த வரலாற்றை இவ்வாறு தெரிந்து கொள்ளலாம். மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் தம் மாணார் கீரங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார். அவர் தேனூர் கிழார்க்கு உரைத்தார். அவர் படியங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார். அவர் மணலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்கு உரைத்தார். அவர் செல்லூர் ஆசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனார்க்கு உரைத்தார். அவர் திருக்குன்றத்து ஆசிரியர்க்கு உரைத்தார். அவர் மாதவனார் இள நாகனார்க்கு உரைத்தார். இங்ஙனம் உரை வளர்ந்தவரலாறு கூறப்படுகிறது.

செல்வாக்குப் பெற்ற வாய்மொழி: வாய்மொழி உரை ஏட்டிய எழுதப் பெற்றாலும் உரையாடல் செய்வது போல உள்ளது. நேரடியாக ஏட்டில் உரை எழுதுபவர்கள் பழைய மரபைத் தம்மையும் அறியாமல் மேற்கொண்டனர். வாய்மொழி தன் செல்வாக்கை எழுத்திலும் நிலைநாட்டியது. இறையனார் அகப்பொருள் உரையும் சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரையும் பேராசிரியர் திருக்கோவையாருக்கு எழுதிய உரையும் காலிங்கா திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையும் ஆசிரியர்மாணவர்களுக்குப் பாடம் கூறும் வகையில் வினா விடையாக உள்ளன. வளர்ச்சியின் பாதையில் உரை: வழி வழியாக நூல்களுக்கு உரைகேட்டுப் பழகியவர்களுக்குத்தொடக்கத்தில் விரிவான உரையோ விளக்கமா உரையோ எழுதவில்லை முதன்முதலில் அரிய சொற்களுக்குப் பொருளும் சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி முடிக்கும்வகையும் சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்களையுமே மிகச் சுருக்கமாய் நினைவிற்காக எழுதி வைத்தனர். காலம் செல்லச் செல்லக் கருத்துக்களும் வளர்ந்தன. குறிப்புரையுடன் முன்னோர் கூறி வந்த விளக்கம் மேற்கொள் யாவும் விரிவடைந்தன. அவற்றையும் ஏட்டில் எழுதும் நோக்கம் ஏற்பட்டது. விரிவுரையுக் விளக்க உரையும் தோன்றின எடுத்துக்காட்டும் மேற்கொள் விளக்கமும் பெருகின. இவற்றையும் திறம்படக் கூறுவோர் இரண்டொருவரே தோன்றினர். அவர்களே அவற்றை எழுதி வைத்தனர். மயிலைநாதர், உரையின் பல்வேறு வகைகளை விளக்குகின்றார். நூலுரை உரைவிரி எனும் இவை ஆறு தொடர்ச்சிப் பொருள் மயங்கிய ஒரு தொடர் தொகை மொழி, இவை நூலை ஒக்கும் உரை, நூற்கு உரை, நூலது உரை, நூற்கண் உரை, நூலன்னா உரை, நூலும் உரையும் என்றும் உரையை விரி, உரைக்கு விரி உரையது விரி உரைக்கண்விரி, உரைக்கும் விரி, உரை விரிவுடையது என்று நன்னூல் நூற்பா உரைப்பகுதி உரைகளைப் பற்றிவிளக்குகிறது.

பொழிப்புரை

செய்யுள் முதலியவற்றின் பொருளைத் திரட்டி/தொகுத்துக் கூறும் உரை; தொகுப்புரை, பொழிப்புரைகள்: சொல்லுக்குச் சொல், தொடருக்குத் தொடர் பொருள் கண்டு, அப்பொருள்கள் கூடியோ, குறைந்தோ, சிதையாமல் அவற்றை ஒருங்கிணைத்துப் பொருள் கொள்வது.

பதவுரை

செய்யுள் முதலியவற்றுக்குப் சொற்றொடரைப் பதம்பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுதல், பதவுரைகள்: சொற்கள், தொடர்கள் அனைத்திற்கும் ஒன்று விடாமல் தனித்தனியே பொருள் கொள்ளுமாறு அமையும். பாடலின் கட்டுக் கோப்பில் சொற்களையும் தொடர்களையும் ஓரளவு நிறுத்திக் கொண்டு பதங்களுக்கு பொருள் சொல்லுவதால் பதவுரை எனப்பட்டது.

குறிப்புரை

“ஒரு பாட்டிற்கும் அதனை அடுத்து வரும் பாட்டிற்கும் இடையே எழுதப் பெறுவது குறிப்புரையாகும். இதனை உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் ‘பாட்டிடை வைக்கப்பட்ட பொருட் குறிப்பினானும் உரையாம்’ (தொல். இளம். உரை. 573) என்றவாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு நூலுக்கு முதன் முதலில் உரை எழுத முயன்றவர்கள் தொடக்க நிலையில் பெரிய அளவில் விரிவுரையோ, விளக்கவுரையே எழுதவில்லை. அவர்கள் முதலில் செய்யுளில் உள்ள அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் எழுதினர். சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி முடிக்கும் வகையினைச் சுட்டி, இன்றியமையாத சில வரலாற்றுக் குறிப்புகளைக் கூறிச் சில பகுதிகளுக்கு மிகச் சுருக்கமாக உரைநயம் எழுதினர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு முதலில் தோன்றியது அரும்பதவுரையே ஆகும்.

ஒரு நூலுக்கு குறிப்புரை தோன்றிய பின், காலம் செல்லச் செல்ல அந்நூலைப் பற்றிய கருத்துக்கள் வளர்ந்தன. குறிப்புரை மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து விளக்கவுரை ஆயிற்று.

செய்யுள் வடிவ உரைகள்

உரைநடையில் மட்டுமன்றி, செய்யுள் வடிவிலும் சில உரைநூல்கள் தோன்றின. டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர், செய்யுள் வடிவில் தோன்றிய உரைகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “ஒரு செய்யுள் நூலுக்கு வசனத்தில் உரை இயற்றுவதோடு செய்யுள் உருவத்திலேயே உரை இயற்றுவதும் உண்டு. இது வடமொழியில்

பெருவழக்கு. தமிழ் நூல்களிலும் சிவஞான போதத்துக்குரிய உதாரண வெண்பாக்களும், சித்தியார் முதலியனவும் உரைநிலையிலேயே உள்ளன. தேவாரப் பதிகங்களில் பாசுரம் முதலிய சிலவற்றிக்குப் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் உரை விரித்துச் சொல்கின்றார். இவற்றைப் போலவே திருக்குறளுக்கும் செய்யுள் உருவத்தில் உரையுண்டு. தனியே குறளுரை என்னும் பெயர் பெறாவிட்டாலும், அவை உரைகளின் தன்மையை உடையனவே.” திருக்குறளுக்குப் பல உரைகள், செய்யுள் உருவில் தோன்றின. குறட்பா ஒன்றைக்கூறி, அதன் கருத்தை விளக்க ஏதேனும் ஒரு கதையோ வரலாறோ உதாரணம் காட்டி, பாடல் இயற்றும் வழக்கம் இலக்கிய உலகில் தோன்றியது.

“இரங்கேச வெண்பா, சிவசிவ வெண்பா, தினகர வெண்பா, வடமலை வெண்பா, சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா முதலியன திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் நூல்கள் உரை வகைகளிலே உதாரணம் கூறுதலும் ஒன்று ஆதலின், முற்கூறிய நூல்கள் திருக்குறளின் உரை நூல்கள் என்றே கூறல் தகும்” என்று அவர் கூறுகின்றார். இவையேயன்றி, பழைய விருத்த நூல் ஒன்றும் உள்ளது அண்மைக் காலத்தில், திருக்குறள் அகவல் குட்டிக்குறள் திருக்குறள் இசைமாலை ஆகியவையும் செய்யுள் உருவில் திருக்குறளுக்கு உரை நூல்களாகத் தோன்றியுள்ளன.

சிவஞான சித்தியாருக்கு, குருஞான சம்பந்தர் செய்யுள் வடிவில் „ஞானாவரண விளக்கம்“ என்ற பெயரில் சூத்திரக் கருத்துகளை விளக்கி எழுதினார். பாவேந்தர் பாரதிதாசன், குறுந்தொகைப் பாடல்கள் சிலவற்றை, இக்காலத்தவர் எளிதில் பொருள் உணர்ந்து கற்கும் வகையில் அகவற்பாக்களில் தந்துள்ளார். கவிஞர் கண்ணதாசன் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் சிலவற்றிக்குச் செய்யுள் வடிவில் விளக்கம் தந்துள்ளார்.

நூலாசிரியரே எழுதிய உரைகள்:

ஒருவர் எழுதிய நூலுக்குப் பிறர் உரை எழுதிய மரபு போய், நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கமும் ஏற்பட்டது. தமிழ் மொழியில், நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கத்திற்குக் கால்கோள் செய்தவர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய ஐயனாரிதனார் என்னலாம். அவர், புறப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறும் சூத்திரங்கள் எழுதி, அவற்றின் கீழே துறைகளை விளக்கும் கொளுக்களை அமைத்து, ஒவ்வொரு துறையினையும் விளக்கும் வெண்பா ஒன்றையும் (மருட்பாவும் உண்டு) இயற்றியுள்ளார் தாம் வகுத்த புறப்பொருள் இலக்கணத்திற்குத் தாமே இலக்கிய மேற்கோளையும் அமைத்துள்ளார்.

17-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், பிரயோக விவேகம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றி, தாமே அதற்கு உரையும் எழுதினார். இலக்கண விளக்கம் இயற்றிய வைத்திய நாத தேசிகரும், இலக்கணக் கொத்து இயற்றிய சாமிநாத தேசிகரும் தம் நூல்களுக்குத் தாமே உரை எழுதியுள்ளனர்.

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியரான சாமிநாத தேசிகர், நூல் செய் தவன்அந் நூற்கு உரை எழுதுதல் முறையோ எனிலே அறையக் கேள்நீ என்று வினாவும் விடையுமாகத் தொடங்கித் தம் கருத்துக்களை விரித்துரைக்கின்றார்.

முன்பின் பலரே! என்கண் காணத் திருவா ஞரில் திருக்கூட் டத்தில் தமிழுக்கு இலக்கு ஆகிய வயித்திய நாதன் இலக்கண விளக்கம் வகுத்துஉரை எழுதினன் அன்றியும் தென்திசை ஆழ்வார் திருநகர் அப்பதி வாழும் சுப்பிர மணிய வேதியன் தமிழ்ப்பிர யோக விவேகம் உய்த்துஉரை எழுதினன் ஒன்றே பலவே! (இலக் -7) என்று நூலாசிரியரே உரை எழுதியுள்ளதக் கூறித் தாமும் அவ்வாறே செய்ததாகக்கூறுகின்றார். நூலாசிரியரே உரை எழுதிவிட்டால், கட்டி முடித்து கட்டடம் போல், உரைவளர்ச்சி நின்றுவிடும். மற்றோர் உரை தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை. நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு வேறு வகையான விளக்கமோ, கருத்தோ தோன்றினாலும் அவற்றைக் கொள்ளத் தடையாக இருக்கும். தம் புலமை மாண்பைத் தாமே பாராட்டிக் கூறும் ஆசிரியரை உலகம் எள்ளி நகைக்கும், மேலும் நூல் எழுதும் ஆசிரியர், நயங்களையும், சிறப்புகளையும் கருதிப் பாடல் இயற்றுவதில்லை. இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது, நூலாசிரியரே உரை எழுதுவதால் பயன் மிகுதியாக இல்லை என்னலாம்

மறுப்புரை

உரையாசிரியர்கள், தமக்கு முன் உரை எழுதியவர் கூறியுள்ள வேறுபட்ட கருத்திற்கு மறுப்புரை கூறி, தம்கருத்தை நிலைநாட்டுவது வழக்கம். திருவாஞ் வைத்தியநாத தேசிகர் எழுதிய „இலக்கண விளக்கம்“ என்னும் நூலை மறுத்து, சிவஞான முனிவர் (18ஆம் நூற் இறுதி) „இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி“ என்னும் பெயருடன் மறுப்புரை எழுதினார். விளக்கம் என்பதற்கு, விளக்கு (விளக்கு ஆம்) என்பது பொருள். சூறாவளி என்பது சுழன்று வீசும் கடுங்காற்று வைத்தியநாத தேசிகர் ஏற்றிவைத்த இலக்கண விளக்கை அணைக்க, சிவஞான முனிவர் சூறைக்காற்றை தமிழறிஞர். சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை „அநியாய கண்டனம்“ என்று கூறியுள்ளார். தமிழில், ஒரு நூலை எதிர்த்து எழுதிய மறுப்புரை நூல் இ.து ஒன்றேயாகும்

நயவுரை

நயவுரை என்பதை அகராதிகள் இனிய சொல் என்கின்றன. மூல நூலினை வாசகர் படிப்பதற்கு ஏற்ப இனிமை படக் கூறுவது. பெரும்பாலும் தொல்காப்பியம் தொடங்கி எல்லா நூற்களுக்கும் உரை எழுதிய உரையாசிரியர்கள் மூல நூலினை இனிமைபட கூறுவதுவதில் சிறப்பு வகித்தனர். பின்னர் இக்கூறானது வளர்ந்து நயவுரை

என்ற நிலையில் தனியாக உரை வளர்ந்தது அவ்வகையில் நன்னெறி நயவுரை, திருக்குறள் நயவுரை போன்ற நூற்கள் எழுதப்பட்டன.

உரைக்கூறுகள்

1. கருத்துரை - செய்யுளின் ஒட்டு மொத்த கருத்தை எடுத்துரைப்பது கருத்துரை
2. மூலப்பாடம் - செய்யுளின் சொற்களை ஒலைச்சுவடியில் பெயர்த்து எழுதுவோர் தவறுதலாக மாற்றி எழுதிவிடுவர். அதனைப் பின்வந்தோர் பதிப்பிக்கும் போது பல்வேறு பிரதிகளைப் பார்த்து இது சரியாக இருக்கும் என்று ஒரு சொல்லைத் தேர்ந்து கூறுவது மூலப்பாடம். மற்றச் சொற்களைப் பாடமாக கொண்டு பொருள் கொள்ளும்படி தருவது பாடபேதம்.
3. அருஞ்சொற்பொருள் - செய்யுள்கள் எளிமையான பொருள் தரும்போதும் அல்லது உரை எழுத தொடங்கிய தொடக்க காலங்களிலும் அரிய சொற்களை மட்டும் விளக்கினால் போதும் என்று பொருள் கூறப்பட்டு சில சொற்களுக்கு மட்டும் பொருளும் விளக்கமும் கூறப்பட்டதே அருஞ்சொற்பொருளுரை எனப்பட்டது.
4. எடுத்துக்காட்டு - மூலப்பாடத்தைக் கொள்ளும்போது அதற்குத் தகுந்த எடுத்துக்காட்டுத் தந்து நிறுவுவது. இது மட்டும் அல்லாது உரையின் பல்வேறு நிலைப்பாட்டிற்கும் எடுத்துக்காட்டு முக்கியமாக அமைவது.
5. விளக்கம் - விருத்தியுரை அல்லாது தேவைப்படுகின்ற இடங்களை விளக்குவது. மேலும் உரைக்கூறுகளாக உள்ள அனைத்தையும் விளக்கிக் கூறுவது இவ்வகையில் அடங்கும் இவ்வாறே ஒப்பிட்டு விளக்குதலும் அமையும்.

உரை இல்லாத காலம்

நூல்கள் தோன்றிய காலத்தில் அவை எல்லோருக்கும் விளங்கும் நிலையில் இருந்தன. உரையும் விளக்கமும் இல்லாத மூல நூல்களே அனைவரும் கற்று மகிழும் இயல்பினவாய் இருத்தன. பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையில், “உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு” (மரபியல்-98) என்றும், “உதாரணங்காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரைநடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்கள்” (மரபியல்-101) என்றும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சிந்திக்கத்தக்கன.

‘கற்றலின் கேட்டலே நன்று’ என்பது அக் காலத்தவர் கொள்கை. கேள்வி என்று தனியாக ஓர் அதிகாரம் வகுத்துக் கொண்டு ‘கற்றலின் ஆயினும் கேட்க’ என்று திருவள்ளுவர் அறிவுரை கூறுகின்றார். ‘செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்’ என்று ஒளவையார் பாடியுள்ளார். இவை எல்லாம் உரை எழுதி

நூல்களைப் படிப்பதைவிட, ஒருவர் சொல்லக் கேட்டுக் கல்வி பயின்ற வழக்கம் மிகுதியாய் இருந்ததை உணர்த்தும் சான்றுகள்.

அக் காலத்து எழுது கருவிகளும், எழுதும்கலை விரைவில் வளரத் தடையாய் இருந்தன. பனையோலைகளில் எழுத்தாணி கொண்டு ஒரு நூலைப் பல நாட்கள் எழுதிச் சேர்த்து, சுவடியாக்கிப் போற்றிக்காக்க வேண்டிய நிலை இருந்து வந்தது. ஒரே சுவடியைப் பலர் கூடிக் கற்றனர். ஒருவர் படிக்க மற்றவர்கள் காதால் கேட்டு அறிந்தனர். மிகுதியாக எழுதி விளக்க வேண்டியவற்றை எழுதாமல் வாயால் கூறியே விளக்கி வந்தனர். “விரிப்பின் பெருகும். விரிவஞ்சி விடுத்தாம். வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. வந்தவழிக் காண்க” என்று உரையாசிரியர்கள் இடையிடையே எழுதிச் செல்லும் வழக்கம், அவர்கள் காலத்தில் எழுதுவதில் இருந்த இடர்ப்பாடுகளை உணர்த்தும். நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் அறிந்து கல்வி கற்றுப் புலமை பெறும் வழக்கம் அக் காலத்தில் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது.

நாலடியாரில் (அவையறிதல் என்ற அதிகாரத்தில்) சில பாடல்களில் உள்ள,

நாப்பாடம் சொல்லி நயம் உணர்வார் -312

பாடமே ஓதிப் பயன் தெரிதல் தேற்றாத
மூடர் -316

கற்றதூஉம் இன்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதை ஓர் சூத்திரம் -34

என்ற வரிகளும், பழமொழி நானூற்றுப் பாடலில் உள்ள,

பல்காலும்
நாடுக தான் கண்ட நுட்பத்தை -195

என்ற வரியும் பழங் காலத்து மக்கள் கல்வி பயின்ற முறையை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

நன்னூற் பாயிரம், பாடம் சொல்லும் முறையைப் பின் வருமாறு கூறுகின்றது:

ஈதல் இயல்பே இயம்பும் காலை,
காலமும் இடமும் வாலிதின் நோக்கி,
சிறந்துழி இருந்து,தன் தெய்வம் வாழ்த்தி,
உரைக்கப் படும்பொருள் உள்ளத்து அமைத்து,
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்ந்து,
கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து, அவள் உளங்கொளக்,
கோட்டமில் மனத்தின்நூல் கொடுத்தல் என்ப.

பாடம் கேட்டும் முறை பின்வருமாறு உரைக்கப்படுகின்றது:

நூல்பயில் இயல்பே நுவலின் வழக்குஅறிதல்,
பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைத்தல்,
ஆசாற் சார்ந்துஅவை அமைவரக் கேட்டல்,
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்,
வினாதல் வினாயவை விடுத்தல் என்றுஇவை
கடனாக் கொளினே மடம்நனி இகக்கும்.

இவை, கேள்விச் செல்வத்திற்கு இருந்த முதன்மையை உணர்த்துகின்றன.

செவிச் செல்வம்

பழைய நூலைக் கற்றறிந்தவர் வழி வழியாகப் பிறருக்கு அந்நூலின் நுட்பங்களை எடுத்துக் கூறி வந்தனர். ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கு வாய்மொழியாகப் பழைய நூலுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறிவந்தார். இவ்வாறு ஒருநூல், பல தலைமுறைகளைக் கடந்து வரும்போது, ஒவ்வொரு பரம்பரைக்கும் உரிய கருத்துகளையும் விளக்கத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தது. வழிவழியாகப் பாடம் சொல்லச் சொல்ல நூல்களுக்குரிய விளக்கம் பெருகியது. பின்வந்தோர், முன்னோர் கருத்துடன் சிலவற்றைக் கூட்டினர்; பொருந்தாதவற்றை மறுத்தனர். ஆசிரியர்கள், பாடங் கூறியபோது தம்மாணவர்கள் எழுப்பிய ஐயங்களைப் போக்கினர்; மாணவர்கள் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தக்க விடை கூறினர்.

இந்த நிலையில், ஆசிரியர்-மாணவர் என்ற சார்பும், தந்தை-மகன் என்ற பிணைப்பும் பெற்று, கற்ற பரம்பரையிடையே செல்வாக்கு அடைந்து உரைகள் வளர்ந்து வந்தன. ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கும், தந்தை தம் மக்களுக்கும் தாம் வழிவழியாகக் கேட்டுவந்த உரைகளை மரபு பிறழாமல் எடுத்துக் கூறி விளக்கினர். மாணவன், ஆசிரியர் ஆனான். மகன், தந்தை ஆனான். ஆனபோது முன்னோர் மொழிந்தவற்றைப் பின்னோர்க்கு அவர்கள் எடுத்துரைத்தனர். இவ்வாறு வாழையடி வாழையாக உரைகள் பரவிவந்தன. கேட்போர் நெஞ்சத்தில் நிலை பெற்று, வாய்மொழியாகப் பரவிவந்த உரைகள் பல உண்டு. புலவர்களின் நினைவாற்றலை நம்பி, செவியும் வாயும் செய்த துணையால் வாழ்ந்துவந்த உரைகள் காலப்போக்கில் ஓலைகளில் எழுதப்பட்டன. இறையனார் களவியலுரை இவ்வாறு பல தலைமுறைகள் வாய்மொழியாக வழங்கிவந்தது என்பதை அவ்வுரையே கூறுகின்றது. பின்வரும் உரைப்பகுதி, அவ்வுரை வந்த வரலாற்றை அறிவிக்கின்றது;

“மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு, குமார சுவாமியால் கேட்கப்பட்டது என்க.

“இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும்:

“மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம் மகனார் கீரங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் தேனூர் கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் படியங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணுலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ் சேந்தனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்லூர் ஆசிரியர் ஆண்டைப் பெருங் குமாரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்து ஆசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதவனார் இள நாகனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறி ஆசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைத்தார்.

“இங்ஙனம் வருகின்றது உரை”. இப்பகுதி, உரை வளர்ந்த வரலாற்றை விளக்கும் சிறந்த சான்றாக உள்ளது.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்குத் தோன்றிய வியாக்கியானங்கள், வைணவப் பெரியோர்கள் பொது மக்களிடம், பக்திப் பாடல்களை விளக்கிக்

கூறி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளே ஆகும்; ஆசிரியர்-மாணாக்கர் முறையில் கூறி வந்த விரிவுரைகளே ஆகும். அவற்றைப் பின்னர் எழுதி வைத்துப் போற்றலாயினர்.

கம்பராமாயணத்திற்கு விளக்கவுரை, பல நூறு ஆண்டுகளாக வாய்மொழியாகவே வழங்கி வந்தது என்பதை விநோதரச மஞ்சரி பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

“கம்பரையும் அவருடைய மாணக்கரையும் அடுத்துப் பல பெயர்கள் இராமாயணத்திற்குச் சம்பிரதாயமாகவும் சாதூரியமாகவும் உரைகேட்டார்கள். அப்புறம் அப் பல பெயரையும் அடுத்துப் பற்பலர் பாடங் கேட்டார்கள். இந்தப் படி, அதன் பின்பும் காலக்கிரமத்தில் அனேகர் கர்ண பரம்பரையாக இராமாயணத்திற்கு உரைகேட்டு வந்தார்கள்.

“கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு அவ்வாறு கர்ண பரம்பரையாகப் பாடங்கேட்டுக் கிரமமாய்ப் போதிக்கத் தக்க வல்லமை பெற்றிருப்பவர்கள் ஆர் ஆர் என்னில், தென் தேசத்தில் வசித்திருந்த பெத்த பெருமாள் பிள்ளை என்பவரும், சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரும், மயிலை சீனிவாசப் பிள்ளையும், சேதுபதியின் வக்கீலாகிய சோமசுந்தரப் பிள்ளையும், தஞ்சாவூர் ஸம்ஸ்தான வித்துவான் இராமசாமி கவிராயரும், தொல்காப்பிய வரதப்ப முதலியாரும், காலேஜ் திருவேங்கடாசல முதலியாரும், திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமாள் கவிராயரும், புதுவைக்குறள் வேங்கடாசல உபாத்தியாயரும், காஞ்சீபுரம் அருணாசல தேசிகரின் பிதாவாகிய சண்முக கவிராயரும், திருநீர்மலைக் காளிங்கராய பிள்ளையும் மற்றும் சிற்சிலருமே.

“இக் காலத்திலும், அப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியமுடைய சிலர் சென்னை ராஜதானி முதலான ஸ்தானங்களில் இருக்கிறார்கள்”

உரையின் தேவையும் பயனும்

இலக்கிய வரலாற்றில் உரைகளுக்கு மிக உயர்ந்த இடமுண்டு. தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும், இலக்கணஇலக்கியப் பயிற்சிக்கும் உரைகள் பேருதவி

புரிந்திருக்கின்றன. உரைகள் தோன்றியது நமது நற்பேறேயாகும். அவை தோன்றி இராவிடில், பழம்பெரும் இலக்கண இலக்கியச்செல்வங்கள் அழியாமல் இருந்திருப்பினும் விளங்காமல் இருந்திருக்கும்; இருளடர்ந்து உள்ளே நுழையாதபடி வாயில்கள் இறுக மூடி மண்மேடிட்டு முட்செடி கொடிகள் முளைத்துக் கொடிய நச்சுயிர்கள் வாழ்கின்ற பழங்கோட்டைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட பொற்குவியல்போல் பயனற்றுப் போயிருக்கும்.

ஆங்கிலப் புலமைச் செல்வியும் ஆய்வாளரும் ஆகிய ரிஸ்டேவிட்ஸ் (Mrs Rhys Davids) என்னும் அம்மையார், “இந்திய நாட்டில் உள்ள பௌத்த சமய நூல்கள், இக் காலத்தவர் படித்து இன்புறுதற்கு ஏற்ற உரை விளக்கங்கள் இல்லாத காரணத்தால் விளங்காமல் இருக்கின்றனவே!” என்ற ஏக்கத்தால் பின் வருமாறு துன்பக்குரல் எழுப்புகின்றார்:

“அந்நியர் செல்ல முடியாத இருளடர்ந்த குகைமடம் போன்றுள்ளன இந் நூல்கள். இவைபற்றிய பரம்பரை வரலாறு, எங்கும் சுவர்வைத்து மூடப் பட்டுள்ளன. பண்டைக்காலம் தன்னளவில் நில்லாது, நிகழ் காலத்தையும் எதிர் காலத்தையும் அடக்கி ஆட்சி புரிகின்றது. இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது, நன்றாகத் திருவலகிட்டுச் சுத்தம் பண்ணி, அலங்கரித்துள்ள ஓர் அறை, பலகணிகள் எல்லாம் நன்றாக அடைக்கப்பட்டுத் திரையிட்டு உதய திசை சிறிதும் புலப்படக்கூடாத வண்ணம் அமைந்துள்ளது போல்தோன்றுகிறது”

இத்தகைய ஏக்கமும் துன்பமும் நமக்குச் சித்தர் பாடல்களைக் கற்கும்போது ஏற்படுகின்றன; மருத்துவ நூல்களைக் காணும்போது எழுகின்றன; உரையில்லா நூல்களை நோக்கும் போதெல்லாம் உண்டாகின்றன.

பலவகைப் பயன்கள்

தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் உரையாசிரியர்கள் இயற்றிய உரைகளால் செழித்து வளர்ந்து வந்துள்ளன. இன்றும் புதுப்புது வகையாய்ச் சிந்திக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு உரைகள் பெரிதும் துணைசெய்து வருகின்றன. மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்கும், இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும் உரைகள் செய்துவரும் உதவியைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்திக் கூறலாம்.

1. உரையாசிரியர்கள், தாம் கற்றுத் தேர்ந்து பெற்ற புலமைச் செல்வத்தை எல்லாம் தம் உரைகளில் கொட்டி நிரப்புவதால் நாம் அறிவு களஞ்சியத்தினுள் எளிதில் புகுந்து இன்புற முடிகிறது.

2. சில பாடங்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் மிகவிரிவான உரையும் நயமிக்க விளக்கமும் எழுதியிருப்பதால் அவை இலக்கியப் பயிற்சிக்கு வழிகாட்டியாய் அமைகின்றன. விளங்காமல் இருந்த - ஐயத்திற்கு இடமாக இருந்த எத்தனையோ செய்திகள் வெளிப்படுகின்றன.

3. காலந்தோறும் வளர்ந்து வந்துள்ள தமிழ் உரைநடையின் இயல்பு, தனித்தன்மை ஆகியவற்றை உரை கொண்டே நாம் அறிய முடிகின்றது.

4. தமிழ் மொழியின் அமைப்பு, காலந்தோறும் எவ்வாறு மாறுதல் அடைந்து வந்துள்ளது என்பதையும், தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைநிலை, அரசியல்மாறுதல், பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றையும் உரைகள் உணர்த்துகின்றன.

5. கிடைத்தற்கரிய - இலக்கியச் சுவை மிகுந்த தனிப் பாடல்களைத் திரட்டி உரைகளே நமக்கு உதவுகின்றன.

6. ஏடுகளில் இருந்த பழைய நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்களுக்கு, மூலத்தை அறிய உரைகளே துணைபுரிந்து வந்தன. “உரையைக் கொண்டு மூலத்தையும், மூலத்தைக் கொண்டு உரையையும் பல சமயங்களில் அறிந்துகொண்டதுண்டு”

7. உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகத் தரும் பாடல்கள், மூலநூல்களில் ஏற்படும் ஐயத்தைப் போக்கவும் நல்ல பாட வேறுபாடு அறிந்து பாடல்களின் பொருளைத் துணியவும் பயன்படுகின்றன.

8. சில பழைய நூல்களில் மறைந்தும் குறைந்தும் உள்ள பகுதிகளுக்கு உரிய பாடல்களை உரைகளே நமக்குத் தந்துள்ளன. தொல்காப்பியம், குறுந்தொகை, திருக்குறள், சிந்தாமணி, நன்னூல் ஆகிய நூல்களின் பழைய அமைப்பு, அளவு, உட்பிரிவு ஆகியவை பற்றி உரைகள் நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

9. மறைந்துபோன தமிழ் நூல்களின் பெயர், அவற்றை இயற்றிய புலவர்களின் பெயர், அந்நூல்களின் சிலபகுதிகள் ஆகியவற்றைப் பேணிக்காத்து வருபவை உரைகளேயாகும்.

இத்தகைய உதவிகள் பல செய்யும் உரைகளைத் தந்த உரையாசிரியர்களைப் பெருந் தொண்டர்கள் என்று போற்ற வேண்டும்.

உரை செய்யும் உதவிகள்

இனி, உரை செய்யும் உதவிகள் சிலவற்றை விரிவாகக் காண்போம்.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அமைந்துள்ள உரை விளக்கங்கள் மொழியியல் ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிகின்றன. இவ்வாறே பிற்கால இலக்கண உரைகளும் அவ்வக் காலத்துத் தமிழ் மொழி அமைப்பை அறிவிக்கின்றன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரைகள் இலக்கியத் திறனாராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. யாப்பு, அணி, பாட்டியல் பற்றிய உரை விளக்கங்கள் செய்யுளின் வடிவம் பற்றி அறிய உதவுகின்றன.

உரைகள் - இலக்கியங்கள்

மூல நூல்களைப் போலவே உரை நூல்களும் இலக்கியம் போல் இன்பம் ஊட்டுகின்றன. மூல நூல்களில் உள்ள எல்லாச் சிறப்புக் கூறுகளும் உரை நூல்களில் உள்ளன. உரைகளில், கற்பனைச்சிறப்பு வாய்ந்த உவமைகள் உள்ளன; எண்ண எண்ண இனிக்கின்ற இலக்கியச் சுவை மிகுந்த பகுதிகள் உள்ளன. சிந்தனையாளர்களை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்ற பல வகையான ஆராய்ச்சிகள் உள்ளன. எதுகை மோனைகள் அமைந்த - ஓசையின்பம் தருகின்ற வகை வகையான அழகிய உரை நடை, நூல் முழுதும் கொஞ்சி விளையாடுகின்றது.

இறையனார் களவியல் உரையைப் படித்துக் கொண்டு வரும் போது, நூலாசிரியர் செய்த 60 சூத்திரங்களும் நம்நினைவிலிருந்து நீங்கி, உரையே நெஞ்சில் நிரம்பிவிடுகின்றது. நூலாசிரியர் குரலைவிட உரையாசிரியர் குரலே உரக்கக் கேட்கின்றது. உரையே தனி இலக்கியமாய்ப் பொலிகின்றது. மற்ற உரைகளும் இத்தகைய சிறப்பியல்பைப் பெற்று விளங்குகின்றன. தமிழறிஞர் அ. மு. பரமசிவானந்தம் உரைகளில் ஈடுபட்டு அவற்றைப் பின்வருமாறு போற்றுகின்றார்:

“உரைகள் மூலங்களுக்கு உரைகளே என்னும் நினைவை மறப்பித்து, தாமே பேரிலக்கியங்களோ என்னும் நினைவையும் சிற்சில இடங்களில் உண்டாக்குகின்றன என்பதைப் பயின்றோர் நன்கு உணர்வர். ஒரு சில இடங்களை நோக்கின், ‘நூலாசிரியர் இத்தகைய நுண்ணுணர்வுடன் பாடினாரா? அன்றி உரையாசிரியர் உள வண்ணமும் உரை வண்ணமும் இத்தகைய ஏற்றத்தைத் தருகின்றனவா?’ என்று வியக்கத் தோன்றும்.”

சுருங்கக் கூறின், நூலியற்றிய ஆசிரியர் கருத்து, காலந்தோறும் அந்த நூலைப் பயின்றவர் போற்றி உரைத்த நயம், காலவேறுபாட்டால் தோன்றிய கருத்துப் புதுமை, மாறுபட்ட கருத்தினர் தோற்றுவித்த சிந்தனைவளம் ஆகிய அனைத்தும், ஓரிடத்தில் திரண்டு நிற்கும் புலமைக் களஞ்சியமே உரை நூல்கள்.

புலமைக் களஞ்சியம்

ஒரு நூலில் உள்ள ஏதேனும் ஒரு பாடலோ பகுதியோ உரையாசிரியர்களால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தலும் உண்டு. பேராசிரியர் உவம இயலுள், ‘வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம்’ (உவம-32) என்னும் சூத்திரத்தின் கீழ், ‘வையங்காவலர்’ என்று தொடங்கும் புறநானூற்றுப் பாடலுக்கு (புறம்.8) மிக விரிவாகப் பொருள் எழுதியுள்ளார். மேலும் அவர், செய்யுளியலில், ‘நோக்கு’ என்ற செய்யுள் உறுப்பை விளக்கும்போது (செய்.104) ‘முல்லை வைந்நுனை’ என்ற அகப்பாட்டை (அக. 4) எடுத்துக் கொண்டு அரும்பெரும் விளக்கம் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். இவ்விரு விளக்கங்களும் புலமைக்கும் விருந்தாய் அமைந்து, இலக்கியச்சுவை நல்கிக் கற்போரை இன்பக் கடலுள் ஆழ்த்துகின்றன.

திருக்குறளுக்கு உரை எழுதாத - வேறு நூல்களுக்கு உரை கண்ட உரையாசிரியர்கள் சிலர், திருக்குறள் சிலவற்றிக்குச் சிறந்த விளக்கம் தந்துள்ளனர். அவை புதிய கருத்துடையனவாய் - சிறந்தவையாய் உள்ளன. நச்சினார்க்கினியர், ‘அகர முதல’ என்னும் முதற் குறளுக்கு எழுத்ததிசாரத்தில் சிறந்த விளக்கம் தருகின்றார். மேலும் அவர் சீவக சிந்தாமணியில், “சங்கு உடைந்தனைய” (சீவக-547) என்னும் செய்யுள் உரையில், “சங்கு சுட்டாலும் நிறம் கெடாததுபோலக் கெட்டாலும் தன் தன்மை கெடாத குடியும் ஆம்; நத்தம் போற்கேடும் (குறள்-235) என்ப” என்று எழுதுகின்றார். ‘நத்தம் போற் கேடும்’ என்ற குறளுக்கு நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் உரைக்கு

மாறுபட்டதொரு கருத்தினைக் கொண்டுள்ளார். மயிலைநாதர், நன்னூல் உரையில், 'பெயர் வினை' என்னும் சூத்திரத்தின் (நன்-359) கீழ் பல குறட்பாக்களுக்குப் பொருள் கூறுகின்றார். அவற்றைத் திருக்குறள் உரையாசிரியர்களின் கருத்தொடு ஒப்பிடும் போது சில அரிய விளக்கங்கள் மயிலைநாதர் உரையில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். சங்கர நமசிவாயர் நன்னூல் உரையில் (நன்-360) 'இணர் எரி தோய்வன்ன' என்ற குறட்பாவுக்கு எழுதியுள்ள விளக்கம் பலமுறை கற்று மகிழத் தக்க வகையில் நுண்பொருள் பொதிந்துள்ளது.

இருளில் ஒளி

சில சொற்றொடர்களின் அரிய பொருளும் உரையாசிரியர்கள் உரையால் வெளிப்படுகின்றது. திருமுருகாற்றுப் படையின் பழைய உரையாசிரியர், 'தலைக்கை தருதல்' என்பதனை நன்கு விளக்கியுள்ளார். அப்பாடலில் குறிக்கப்படும் ஏரகம் என்னும் இடம், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள சுவாமிமலை என்பது அருணகிரிநாதர் கருத்தாகும். ஆனால் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர், அவ்வாறு கருதவில்லை. ஏரகமும் சுவாமிமலையும் வேறு வேறு என்பது அவர் கருத்து (குன்றக் குரவை-தெய்வம்பராஅயது). நச்சினார்க்கினியரும் ஏரகம், மலைநாட்டில் உள்ள இடம் என்றே கூறியுள்ளார் (முருகு. 189). தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு, இயற்றியவர் பெயர் அறியப்படாத பழைய உரை ஒன்று உண்டு. அவ்வுரையின் வாயிலாக, வெண்களமர், கருங்களமர் என்ற சொற்களின் பொருள் விளங்குகின்றது.

உரையாசிரியர்கள், பிற நூலில் உள்ள செய்யுட்களை மேற்கோளாகக் காட்டி எழுதிய இலக்கணக் குறிப்பும், விளக்கமும், ஆராய்ச்சி உலகில் நிலவி வந்த பல குழப்பங்களையும், முரண்பாடுகளையும் நீக்கி, புதிய ஒளி தந்துள்ளன.

நற்றிணையில்,

கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம், (கொக்கின்

கூம்புநிலை யன் முகைய ஆம்பல்)

துங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடும்என வீழும் - (நற். 280)

என்று வரும் பாட்டிற்கு, உரையாசிரியர் (பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயர்), "கொக்கு வந்து இருந்ததனால் கிளை அசைதலின் உதிர்ந்த இனிய மாங்கனியானது ... ஆழமான நீரிலே துடுமென வீழா நிற்கும்" என்று பொருள் எழுதுகின்றார். கொக்கு வந்து

உட்கார்ந்ததால் மாங்கனி வீழ்ந்தது என்று கூறுவது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. கொக்கு என்ற சொல்லுக்கு மாமரம் என்ற பொருள் உண்டு. இதை நினைவில் கொண்டு, நச்சினாரர்க்கினியர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் இந்த அடிக்குக் கூறியுள்ள இலக்கணக் குறிப்பையும் நோக்கினால் பாடலின் பொருள் நன்கு விளங்குகின்றது.

நச்சினார்க்கினியர்,

யாதன் உருபிற் கூறிற் றாயினும்

பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும் -(சொல்-107)

என்ற சூத்திரத்தின் கீழ், “கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம்” என்புழியும் கொக்கினின்றும் என ஐந்தாவதன் பொருளாயிற்று” என்று உதாரணம் காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

எனவே, “கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம்” என்ற அடிக்கு, “மாமரத்திலிருந்து உதிர்ந்த இனிய பழம்” என்று பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாக உள்ளது. இத்தகைய சிறந்த பொருள் விளக்கத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை பேருதவி புரிகின்றது.

குறுந்தொகையில், ‘அரிற்பவர்ப் பிரம்பின்’ (குறுந்-9) என்ற பாட்டில்,

- நெடுந்தேர் அஞ்சி

கொன்முனை இரவூர் போலச்

சிலவா குகநீ துஞ்சும் நாளே

என்ற அடிகளுக்கு டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் பின்வருமாறு பொருள் எழுதுகின்றார்: “அதியமான் அஞ்சி என்னும் உபகாரியினது, அச்சத்தைச் செய்யும் போர்க்களத்தில் உள்ள இரவையுடைய ஊரில் உள்ளார் போல நீ துயிலும் நாட்கள் சிலவே ஆகுக.”

‘இரவூர்’ என்பதற்கு அவர் கொண்ட பொருள் இரவையுடைய ஊர் என்பதாகும். ஆனால், இரவூர் என்பது ஓர் ஊரின் பெயர் என்றும், அவ்வூர் அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் சேர மன்னனுக்கும் போர் நடந்த இடத்திற்கு அருகே இருந்தது என்றும், போரின் முடிவில் அவ்வூர் பாழ்பட்டது என்றும் தகடூர் யாத்திரையிலிருந்து உரையாசிரியர்கள் காட்டும் மேற்கோள் பாடல்கள் அறிவிக்கின்றன.

இரவூர் எறிந்து நிரையொடு பெயர்ந்த
வெட்சி மறவர் (புறத்-3 உரை)

என்பது நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோளாகக் காட்டும் பாடலின் பகுதியாகும். இங்கே இரவூர் என்பது ஐயத்திற்கு இடமின்றி ஓர் ஊரின் பெயராகவே உள்ளது.

சீவக சிந்தாமணியில் 'காவில் வாழ்பவர்' என்ற பாடல் உரையின் கீழ், நச்சினார்க்கினியர், "ஏவல் முரணும் என்றாற் போல" என்று எழுதுகின்றார். மேற்கூறிய பாட்டில் 'ஏவல்' என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. அதற்குப் பொருள் 'ஏவன் முரணும்' என்ற இடத்துப் பொருள் உரைப்பது போல உரைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில், நச்சினார்க்கினியர் 'ஏவன் முரணும் என்றார் போல' என்று சுருக்கமாக எழுதியுள்ளார். 'ஏவன் முரணும்' என்பதனை விளங்கா மேற்கோளாக டாக்டர். உ.வே.சா. குறித்துள்ளார்.

யாப்பருங்கலக் காரிகையில், 'உதாரண இலக்கிய முதல் நினைப்புக் காரிகை' ஒன்றில் (காரிகை-18) 'ஏவின் முரணும் இருள் பரந்து' என்று அடி உள்ளது. இதில் உள்ள 'ஏவின் முரணும்' என்பது ஏவன் முரணும் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் இவ்விடத்தையே தம் உரையில் எடுத்துக் காட்டினார் என்றும் பெரியோர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு கருதுவது பொருத்தமாகவே உள்ளது.

பரிமேலழகர் "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்" (குறள் 110) என்ற குறள்உரையின் கீழ் "பெரிய அறங்களைச் சிதைத்த லாவது: ஆன்முலை அறுத்தலும், மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும், குரவர்த் தபுதலும் முதலியபாதங்களைச் செய்தல்" என்று விளக்குகின்றார்.* "ஆன்முலை அறுத்த" என்ற புறநானூற்றுப் பாடலை (புறம்: 34). கருத்திற் கொண்டு இவ்வாறு எழுதுகின்றார். அப்பாடலில்,

பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

என்ற அடியை,

குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

என்ற பாடத்துடன் பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகின்றார். பரிமேலழகர் கொண்ட பாடம் எல்லோராலும் போற்றி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

காப்புப் பெட்டகம்

பல நூறு ஆண்டுகள் கடந்து, பலப்பல தலைமுறையினரின் கையில் தவழ்ந்து, கால வெள்ளத்தை நீந்தி நம்மிடம் வந்து சேர்ந்துள்ள பழம்பெரும் நூல்கள், தோன்றிய காலத்தில் இருந்த அமைப்புடன் இன்று இல்லை. நூலின் பெயர் மாறியிருக்கிறது; நூலில் உள்ள பகுதிகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது; நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களில் எண்ணிக்கை கூடி இருக்கிறது; குறைந்திருக்கிறது. நூலின் பகுதிகள் சில - முன்னும் பின்னும் நடுவும்-மறைந்திருக்கின்றன. பல நூல்கள் மறைந்து போய்விட்டன.

இத்தகைய அரிய செய்திகள் பலவற்றை உரைவாயிலாகவே நாம் அறிய முடிகின்றது.

திருக்குறளுக்கு 'முப்பால்' என்ற பெயரே அது தோன்றிய காலம் முதல் பரிமேலழகர் காலம் வரை வழங்கி இருக்கிறது.

பொய்யற்ற முப்பாற் பொருள்உரைத்தான் தென்செழுவைத்
தெய்வப் பரிப்பெருமாள் தேர்ந்து

என்றும்,

முப்பாலுக்கு, விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்தினிது
உரைத்தனன், பரிமேலழகன்

என்றும் உரைச் சிறப்புப்பாயிரங்களில் திருக்குறள் முப்பால் என்றே வழங்கப்படுகிறது.

திருக்குறளில் பாலின் உட்பிரிவாகிய இயல்கள் பலப்பல மாறுதல்களை அடைந்திருக்கின்றன. அம்மாறுதல்களைத் திருக்குறள் உரைகளில் காணலாம்.

இன்று, பொருளதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது இயலாக உள்ள மரபியல், செய்யுள் இயலுக்கு முன் அமைந்து, செய்யுள் இயல் இறுதி இயலாக வழங்கி வந்தது என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரை சான்றாக உள்ளது.

மேலும் தொல்காப்பியத்தின் உட்பிரிவாகிய அதிகாரம், படலம் என்றும் வழங்கி இருக்கிறது என்றும், அதிகாரத்தின் உட்பிரிவாகிய இயலுக்கு ஒத்து என்ற பெயரும் வழங்கியுள்ளது என்றும் பேராசிரியர் உரை நமக்கு அறிவிக்கின்றது.

உரையாசிரியர்களால் சுட்டப் பெறும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் சில, இன்று வெளிவந்துள்ள குறுந்தொகையில் இடம் பெறவில்லை.

நச்சினார்க்கினியர் குறிஞ்சிக்கலியின் இரண்டாவது பாட்டு உரையில் 'நன்றே என்னும் குறுந்தொகையும் அது' என்று கூறுகின்றார். 'நன்றே' என்று தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடல் இன்று கிடைக்கவில்லை.

தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர்,

“சிலம்பிபொதி செங்காய் - இது குறுந்தொகை” (தக்க-54) என்று கூறுகின்றார். இப்பாடல் மறைந்துவிட்டது.

அ.குமார சுவாமிப்பிள்ளை பதிப்பித்த நம்பியகப் பொருள் விளக்கவுரை, பாங்கி தலைமகளைத் தலைமகற்குக் கையடை கொடுத்ததற்கு உதாரணச் செய்யுளாக,

இவளே நின்னல திலளே யாயும்
 குவளை உண்கண் இவளல திலளே
 யானும் ஆயிடை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே

என்பதைக் காட்டி “இது குறுந்தொகைச் செய்யுள்” என்று கூறுகின்றது. இதுவும் குறுந்தொகையில் இடம் பெறவில்லை.

பதினென் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று, இன்னிலையா, கைந்நிலையா என்ற குழப்பம் வந்தபோது, இளம் பூரணர் உரையே 'கைந்நிலை' என்பது அகப்பொருள் நூல் என்றும் பழைய நூல் என்றும் அறிவித்து நான்கு செய்யுட்களை மேற்கோளாகக் காட்டி உண்மையை அறிவித்தது.

சீவகசிந்தாமணியில் 3145 பாடல்கள் உள்ளன. ஆனால் ‘முந்நீர் வலம்புரி’ என்னும் பாடல் (3143) உரைக் கீழ் நச்சினார்க்கினியார், “தேவர் அருளிச் செய்த செய்யுள் இரண்டாயிரத்து எழுநூறு என்றே கொள்க” என்று கூறுகின்றார். ஏனைய பாடல்கள் (445) கந்தியார் என்னும் பெண் புலவரால் இடையிடையே பாடிச் சேர்க்கப்பட்டன என்று சிலர் கூறுகின்றனர். அச் செய்யுட்கள் இன்னவை என்று புலப்படவில்லை.

எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் கூறும் நன்னூல், ஐந்திலக்கணமும் (பொருள், யாப்பு, அணி) கூறும் பெரு நூலாக இருந்தது என்பதை மயிலை நாதர் உரை அறிவிக்கின்றது.

பழந்தமிழ் நூல்களில் பரிபாடலும் பதிற்றுப்பத்தும் குறைந்ததும் சிதைந்தும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றிற்குரிய-மறைந்ததாய்க் கருதப்படும் பகுதிக்குரிய பல செய்யுள்களை உதாரணங்களாக எடுத்துக்காட்டி உரையாசிரியர்கள் பேணிக் காத்துத்துள்ளனர்.

“பரிபாடலின் முதற்பாடல் இளம்பூரணர் உரையினாலும்; பதிற்றுப் பத்துப் பாடல்கள் சில, நச்சினார்க்கினியர் உரையினாலும்; பழமொழியின் முதற்பாடல் மயிலை நாதர் உரையினாலும் கிடைத்துள்ளமை மேற்கோள் ஆட்சியின் பயன் அல்லவா? களவியலில் காணப்பட்ட பாடல்கள் பாண்டிக்கோவையைச் சார்ந்தவை என்பதும்; சிற்றடக்கம் எனவும் சிற்றடகம் எனவும் பிழைபட வழங்கப்பட்டுவந்த நூற்பெயர் சிற்றெட்டகம் எனத் திருத்தமுற்றதும் களவியற் காரிகையின் மேற்கோள் ஆட்சியினால் அல்லவா? தரவு கொச்சகம் முதலிய உறுப்புக்களின் பாகுபாடு அறிய இயலாதவாறு சிதைந்த நிலையில் கிடைத்துள்ள பரிபாடலில் இரு பாடல்களுக்காவது, உறுப்பமைப்புக் கிடைத்தது இளம்பூரணரின் மேற்கோள் ஆட்சியினால் அன்றோ? ‘ஒண்டொடி அரிவை’ என்னும் ஐங்குறு நூற்றுப் பாடலின் (172) ‘உரவுக் கடல் ஒலித் திரை போல’ என்ற திருந்திய பாடத்திற்கு இளம்பூரணரின் மேற்கோள் ஆட்சி அல்லவா காரணம்? இவற்றை எல்லாம் மேற்கோள் ஆராய்ச்சியின் பயன்கள் என்னாமல் வேறு எங்ஙனம் குறிப்பிடுவது”

இவையே யன்றி, தகடூர் யாத்திரை குண்டலகேசி வளையாபதி முதலிய இலக்கியங்களிலும், அவிநயம் இந்திரகாவியம் அமுத சாரம் காக்கை

பாடினியம் ஆகிய இலக்கணங்களிலும் குறைப்பகுதிகளாவது வெளிவந்திருப்பது மேற்கோள் பாடல்களால் விளைந்த நற்பயன் அல்லவா?

கடல்கோளுக்கும், நெருப்புக்கும், நீருக்கும், கறையானுக்கும், கல்லாத மக்களின் பொல்லாத அறியாமைக்கும் இரையாகி, கணக்கற்ற தமிழ் நூல்கள் மறைந்துவிட்டன. அந்நூல்களின் சில பகுதிகளையும், பெயர்களையும் உரையாசிரியர்களே நமக்கு வழங்கிப் பேருதவி புரிந்துள்ளனர். இலக்கணம், இலக்கியம், இசை, நாடகம் ஆகிய பல வேறு துறைகளுக்கு உரிய மறைந்த நூல்கள், உரைகளிலிருந்து திரட்டப் பெற்று 'மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்' என்ற பெயரில் பயனுள்ள அரிய நூலொன்று வெளியாகியுள்ளது.

சேம நிதி

ஏட்டில் எழுதாத இலக்கியச் செல்வங்களைக் காத்த பெருமையும் உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு. அவர்கள் தம் காலத்துப் பேச்சுமொழி, வட்டார வழக்கு, மரபுத் தொடர், பழமொழி ஆகியவற்றை அறிந்து, ஏட்டில் எழுதிவைத்து அழியா வாழ்வு நல்கினர்.

வாய்மொழியாக வந்த சிறந்த தனிப் பாடல்களை-பெரும் புலவர்கள் பாடிய தனியன்களை-திரட்டித் தந்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு. நாட்டிலே வழங்கி வந்த கதைகள் சிலவற்றை உரைகளில் தந்தனர். தமிழகப் பழங் கதைகளில் தமிழர் நாகரிகம், நெஞ்சப் பாங்கு, குறிக்கோள் யாவும் அடங்கியுள்ளன.

இவற்றிற்கு மேலாக உரையாசிரியர்கள் செய்த பணியொன்று உண்டு. நாட்டுப் பாடல்கள் சிலவற்றை எழுதி வைத்துள்ளனர்; விடுகதைப் பாடல்களைத் தந்துள்ளனர். இவை மிகுதியாக இல்லை என்றாலும், ஆற்றகரையில் ஒதுங்கிக் கிடக்கும் பொன் மணல் போலப் பளிச்சிடுகின்றன. வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கு வாழ்வு தந்து போற்றிவந்த உரையாசிரியர்கள் என்றும் போற்றத் தக்கவர்கள். உரையாசிரியர்கள் தம் காலத்து மக்கள் நிலை, வாழ்க்கை முறை, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், பண்பாடு, அரசியல் போக்கு ஆகியவற்றை ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கின்றனர். தமிழ் நாட்டு வரலாறு எழுதுவோர், பழைய உரைகளின் வாயிலாகக் காலத்தின் குரலைக் கேட்கலாம்; வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு மகிழலாம். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பழைய

உரைகளைச் சிறந்த வரலாற்று மூலங்களாகக் கருதி அவற்றைக் கற்றுத் தெளிந்து, தமிழக வரலாற்றை உருவாக்க வேண்டும்.

பழைய உரைகள் ஆராய்ச்சி உலகத்தின் திறவுகோல்; இலக்கியம், இலக்கணம் கற்க முயன்று தளர் நடை போடும் மாணாக்கனின் கைகளைப் பற்றி நடத்திச் செல்லும் தந்தை; அறிவு செழிக்குமாறு ஊட்டி வளர்க்கும் தாய்; காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்து வந்து, விரும்பிய போதெல்லாம் அறிவு புகட்டும் பேராசான்.

உரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலம் பழமையானது. ஆனால், அவர்களிடம் புதிய சிந்தனைகள் தோன்றியுள்ளன. காலத்தின் பிடிப்புக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் சுதந்திரமாய்ச் சிந்தித்துள்ளனர். அவர்கள் வாழ்ந்த இடம், புறவளர்ச்சிக்குரிய அறிவியல் கருவிகளும் முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் புதிய வசதிகளும் இன்றிப் பிற்போக்கில் இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் எண்ணமும் எழுத்தும், செயலும் சிந்தனையும் முற்போக்கானவை. இலக்கிய மரபுக்கும் இலக்கண நெறிக்கும் சமயக் கொள்கைக்கும் உட்பட்டு அவர்கள் உரை எழுதினர். ஆனால் சுதந்திரத்தை இழந்துவிடவில்லை. அவர்கள் மொழிக் கலையின் முழுமையைக் கண்டு உயர்ந்து சென்றும், கருத்துக் கடலில் மூழ்கியும் திளைத்தவர்கள். ஆனால், சிறிதளவு கற்றவரும் அவர்களிடம் சென்று நெருங்கிப் பழகி உரைகளைப் பயின்று பயன் பெற முடிகின்றது. அவர்கள் பழைய நூல்களுக்கு உரை எழுதி, பழைய மரபை வளர்க்கவும் முன்னோர் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவும் முயன்று வெற்றி பெற்றனர். ஆனால், தம் காலத்து எண்ணத்தையும் எழுத்தையும் புறக்கணிக்கவில்லை. பலவேறு துறைகளில் அவர்கள் ஆற்றியுள்ள பணிகள், மிக உயர்ந்து விளங்குகின்றன. ஆனால், அவை கருத்துலகிற்குச் சென்று கண்டு மகிழ உதவுகின்ற எளிய படிகளாய் உள்ளன. அவர்கள் உரைநடைகடுமையும் செறிவும் உடையது. ஆனால் அதுதான் தமிழ் மொழியின் உயர்வுக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாய் உள்ளது.

கல்லாதேன் ஆனாலும்

கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்

சொல்லாலே நின்னைத்

தொடர்ந்தேன் பராபரமே! - தாயுமானவர் (பராபரக். 383)

உரைக்கு உரை

உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைவிளக்கங்கள் காலப் போக்கில் விளங்காத நிலையை அடைந்தன. அதனால் உரைக்கு உரை எழுதவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாய் உரைக்கு உரை பல தோன்றின.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களுக்குப் பல அரும்பதவுரைகள் தோன்றியுள்ளன.

பரிமேலழகர் உரையை விளக்கப் பிற்காலத்தில் பல உரைவிளக்கங்கள் தோன்றின. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமேனி இரத்தின கவிராயர், பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கமாக 'நுண்பொருள் மாலை' என்ற பெயருடன் ஒரு நூலை இயற்றினார். 1869-ஆம் ஆண்டில் பரிமேலழகர் உரையை, பல விளக்கங்கள் எழுதிச் சரவணப் பெருமாள் ஐயர் பதிப்பித்தார். 1885-இல் முருகேச முதலியார் பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கம் எழுதி வெளியிட்டார். பின்னர், இராமாநுசக் கவிராயர், வை. மு. சடகோப ராமாநுசாச்சாரியார், கோ. வடிவேல் செட்டியார் (1919), அரசஞ் சண்முகனார், வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் ஆகியோர் பரிமேலழகர் உரைக்கு விரிவுரை எழுதியுள்ளனர்.

தொல்காப்பிய உரைகளுக்கும் இத்தகைய உரை விளக்கங்கள் தோன்றியுள்ளன. தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று பகுதிகளையும் பழைய உரைகளுடன் வெளியிட்ட ஈழத்து அறிஞர் கணேச ஐயர், பலவகை விளக்கங்களை அடிக்குறிப்பிலும் பிற்சேர்க்கையிலும் தந்துள்ளார். தேவநேய பாவாணர், கு. சுந்தர மூர்த்தி, பூவராகம் பிள்ளை ஆகியோர் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிட்டுள்ள தொல்காப்பிய உரைகளுக்கு விளக்கவுரைகளை எழுதியுள்ளனர். மயிலம் சிவலிங்கனார், அடிகள் ஆசிரியர் ஆகியோர் இளம்புரணம் எழுத்ததிகாரத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளனர்.

உரை திறனாய்வாதல்

முற்காலத்தில் புதிய நூல் இயற்றிய ஆசிரியர் தமிழறிந்த மன்னன் தலைமை தாங்கிய புலவர் பேரவையில் தம் நூலைப் படித்துக் காட்டிப் பொருளை விளக்கிக் கூறுவார். அப்போது தேவையான இடங்களில் அவைப்

புலவர்கள் வினா எழுப்புவர்; அதற்கு நூலாசிரியர் விடை கூறுவார். திருத்த வேண்டிய-மாற்ற வேண்டிய பகுதி இருப்பின் அவையோர் சுட்டிக்காட்டிக் குற்றங்குறைகளை நீக்குவர். நூல் திருத்தம் பெற்றபின் அவையோர் அந்த நூலை ஏற்பர்; அதன் அருமை பெருமைகளை விளக்கியும், அதனை இயற்றியவர் புலமைத் திறனைப் போற்றியும் சாற்றுக் கவிகள் வழங்குவர். சாற்றுக் கவிகள் பெற்ற நூலே நல்ல நூல் என்று பலராலும்கொண்டாடப்படும்; நாடெங்கும் பரவும்; பள்ளிதோறும் பயிலப்படும்;மாணவர் உலகம் கற்றுப் பயனடையும்.

நூல் அரங்கேற்றம் பற்றி வி. நா. மருதாசலக் கவுண்டர் பின்வருமாறு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்:

“முற்காலத்தில் நூல் அரங்கேற்றம் என்பது, இக்காலத்தில் நூல் மதிப்பீடு எனப் பெரும்பாலும் மாறி வருகின்றது. முற்காலத்தில் செய்யுள் நூல்கள் அரங்கேற்றப்படும் (மதிப்பீடு செய்யப்படும்) வழக்கம் இருந்து வந்தது. நல்லிசைப் புலவர்கள், அவைக்கு வரும் நூல்களை நுணுகி ஆராய்ந்து அவற்றின் பொருட் செவ்விகளைத் தம் அறிவென்னும் துலாக்கோலில் இட்டு மதிப்பிட்டனர். நூலின் அரங்கேற்றத்தால் நூல்களை நுணுகி ஆராயும் முறைமையும், சிறந்த பகுதிகள் இவை; சிறவாத பகுதிகள் இவை எனப் பகுத்துக் காட்டும் நெறியும், நூலின் முழுத் தகுதியும் காணும் நல்ல ஆராய்ச்சி நெறி முறையும் செவ்விதின் நாட்டப் பெற்றன. அரங்கேற்ற வழி வகைகளால் நூல்கள் நுணுகி ஆராயப் பட்டன; நல்லன விரும்பிக் கொள்ளப் பட்டன; அல்லன வெறுத்துத் தள்ளப்பட்டன”

நூல் அரங்கேறும் அவையே திறனாய்வுக்களமாக அக்காலத்தில் விளங்கியது. நூல் அரங்கேற்றம் பற்றியும், அரங்கேறும்போது நடந்த நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் அபிதான சிந்தாமணி, விநோதரச மஞ்சரி, உ.வே. சாமிநாதய்யரின் வாழ்க்கை வரலாறு, அவரது மற்ற உரை நடை நூல்கள் ஆகியவை விளக்கமாகக் கூறுகின்றன. நூல் அரங்கேற்றத்தின்போது எழுந்த வினா விடைகள், சிறந்த திறனாய்வுகளாய் உள்ளன.

மூல நூல்களைப்போலவே உரையும் அரங்கேற்றப்பட்ட செய்தியை நச்சினார்க்கினியரின் சிந்தாமணி உரை பற்றிய வரலாறு வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. முதன் முறை அவர் இயற்றிய உரையை ஜைன சமயப்

புலவர்கள் ஏற்க மறுத்தனர் என்றும், பின்னர் அவர் ஜைன சமய நூல்களை ஆழ்ந்து பயின்று மறுமுறை எழுதிய உரையை ஜைன சமயச் சான்றோர் பாராட்டி ஏற்றனர் என்றும், இரு வேறு உரைகள் எழுதப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன என்றும் டாக்டர் உ.வே.சா. கூறுகின்றார்.

இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றவர்களும், அவை பற்றிய மதிப்புரைகளைக் காலந்தோறும் செய்யுள் வடிவில் எழுதிச் சென்றுள்ளனர்; நூலியற்றிய புலவர்களைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். பத்துப் பாட்டிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் உள்ள வெண்பாக்கள், சுவைத்தவர் வியந்து பாடியவை. திருவள்ளுவ மாலை, திருக்குறள் இன்பத்தில் மூழ்கித் திளைத்தவர் இயற்றிய வெண்பாக்களின் தொகுப்பு. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் உள்ள தனியன்கள் ஆழ்வார்களைப் புகழ்கின்றன. கம்பர் புலமைத் திறனைப் புகழும் தனிப் பாடல்கள் பல உள்ளன. குமரகுருபரர், தாயுமானவர், வள்ளலார் ஆகியோர் தம் நூல்களில் தமக்கு முன் இருந்த அருட் கவிஞர்களைப் பலவாறு புகழ்ந்துள்ளனர். நால்வர் நான்மணிமாலை, தமிழ்விடு தூது ஆகியவை புலவர்களையும் அவர்தம் பாநலனையும் பாரட்டும் இனிய நூல்கள். தனிப்பாடல்கள் இயற்றிய புலவர்களைப் போற்றும் சிறந்த பாடல்கள் உள்ளன. பாரதியாரைப் பற்றி, பாரதிதாசன் கவிமணி நாமக்கல்லார் போன்ற கவிஞர்கள் போற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

இவையேயன்றி, தொல்காப்பியம் நன்னூல் ஆகிய இலக்கண நூல்களையும், உரையாசிரியர்களையும் போற்றியவர் உள்ளனர். மயிலைநாதரும் மற்ற உரையாசிரியர்களும் இப்பணியைச் செய்து சிறப்பு எய்தியுள்ளனர்.

இவை யாவும் “போற்றும் திறனாய்வு” (Appreciative criticism) வகையைச் சேர்ந்தவை.

முற்காலத்துத் திறனாய்வின் வகைகளையும் முறைகளையும் அறிவிக்கின்ற சொற்கள் பல உள்ளன. நூல்நயம், பா நயம், செய்யுள்நலன் பாட்டுத்திறன் போன்ற தொடர்கள் உள்ளன. ஆய்வு ஆராய்ச்சி நோக்கு போன்ற சொற்கள் உள்ளன. சுவை அழகு நடை ஆழம் திட்பநுட்பம் செறிவு போன்ற சொற்கள் உள்ளன. மரபு முறை வழக்குநெறி போன்ற சொற்கள்

உள்ளன. இச் சொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ள இடங்களை எல்லாம் தேடிக் கண்டு தொகுக்க வேண்டும் அவற்றிற்குப் பொருள்விளக்கம் காண வேண்டும்.

நூலில் அமைய வேண்டிய பத்து அழகுகளைத் தொகுத்துக் கூறியவர்கள் சிறந்த திறனாய்வாளர்களே.

சுருங்கச் சொல்லல்
விளங்க வைத்தல்
நவீன்றோர்க்கு இனிமை
நன்மொழி புணர்த்தல்
ஓசை யுடைமை
ஆழம் உடைத்தாதல்
முறையின் வைப்பே
உலக மலையாமை
விழுமியது பயத்தல்
விளங்கு உதாரணத்தது ஆகுதல்

என்று அவற்றை நன்னூல் அடுக்கிக் கூறுகின்றது. நூலில் இடம் பெறக் கூடாத பத்துக் குற்றங்கள் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன:

குன்றக் கூறல்
மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறல்
மாறுகொளக் கூறல்
வழுச்சொற் புணர்த்தல்
மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தல்
மற்றொன்று விரித்தல்
சென்றுதேய்ந்து இறுதல்
நின்று பயனின்மை.

இவை யாவும் திறனாய்வு உலகில் பயன்படவேண்டிய அருமையான கலைச் சொற்கள்.

இவையேயன்றி திறனாய்வுடன் தொடர்புடைய பகுதிகள் உள்ளன. 'பாட்டு ஆராய்ந்தான்' என்ற தொடரை உதாரணம் காட்டுகின்றார் இளம்பூரணர் (எழுத்-195). திருக்குறளுக்கு உரை கண்ட பதின்மரைக் குறிப்பிடுகின்ற வெண்பா, அவர்கள் 'எல்லைஉரை' கண்டதாகக் கூறுகின்றது. மிகாமலும் குறையாமலும் அளவோடு அமைந்த உரை என்ற கருத்தை 'எல்லை உரை' என்ற தொடர் கொண்டுள்ளது.

ஆயும் தொறும் தொறும் இன்பம் தரும் தமிழ்

என்ற சான்றோர் வாக்கு எண்ணிப் பார்க்கத் தகுந்ததாகும்.

முற்காலத்தவர் ஆய்வுமுறை இருவகையாய் அமைந்துள்ளன. ஒன்று: புற ஆய்வு. மற்றொன்று: அக ஆய்வு. இவ்விரு பிரிவுகளிலும் பல உட்பகுதிகள் உள்ளன:

ஆய்வு	புற ஆய்வு	மூலம் வகை அமைப்பு மரபு
	அக ஆய்வு	பொருள் சுவை அழகு நயம்
		குறிப்பு உள்ளுறை இறைச்சி வேறுபொருள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் வளர்த்த வள்ளலாய் - கவிபாடும் வித்தகராய் விளங்கிய பொன்னுசாமித் தேவரின் (1837-1870) கவித்திறனை, மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை வியந்து பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

சொன்னயமும் பொருள்நயமும் அணிநயமும்
 கற்பனையாச் சொல்லா நின்ற
 நன்னயமும் தொடைநயமும் வனப்புநய
 மும்பிறிது நாட்டா நிற்கும்
 எந்நயமும் சிற்சிலவே பிறர்க்கமையும்;
 நினக்கமைந்த எல்லாம் என்னில்,
 பன்னயமும் உணர்பொன்னுச் சாமிமகி
 பா ! நினது பாட்டுஎற் றாமே !

எத்தனை வகையில் நயம் நோக்கப்பட்டது என்பதை இந்தப் பாடல் அறிவிக்கின்றது.

உரை திறனாய்வு

புலமை நூல் என்னும் சிறந்த ஆய்வு நூலை இயற்றியுள்ள வி.நா. மருதாசலக் கவுண்டர், பண்டைய உரையாசிரியர்களைத் திறனாய்வாளர்கள் என்றும், உரைகள் யாவும் திறனாய்வு நூல்கள் என்றும் விளக்கியுள்ளார்:

உயர்தர நூல்களெல்லாம், அறிவென்னும் செம் பொன்னால் ஆக்கப்பட்டு இயல்பான உரையாணியால் ஒளி வீசப்படுவன. நூலின் மாற்றினைக் காண்பதற்கு நல்லாசிரியர்கள் உரைகள் வேண்டினர். அவ் வுரைகல்லே தமிழில் மதிப்பீடு அல்லது மதிப்புரை எனப்படுகின்றது

உரையாசிரியர்கள் மதிப்பீட்டு முறையில் (திறனாய்வில்) மிக மேம்பாடுற்றனர். அன்னார், பயில்வார்க்குத் தத்தம் கருத்துக்களை அறிவியலாதவழி காட்சியளித்தும், பலவேறு கருத்துக்களில் துணிவான கருத்துக்களைக் கூர்ந்தறியும் நெறிமுறைகளைச் சுட்டிக் காட்டியும் மதிப்பீட்டுக் கோட்பாடுகளை (Principles of criticism) உலகறிந்து வியக்கச் செய்தனர்.

தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளைத் தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து உருவாக்குவதுபோல், தமிழுக்குத் தேவையான திறனாய்வு நெறிகளைத் தமிழிலிருந்தே எடுத்து உருவாக்க வேண்டும்.³ இக் கருத்துடைய எவரும் பழைய உரைகளில் திறனாய்வுக் கூறுகளைக் கண்டு போற்றுவர்; உரையாசிரியர்களைத் திறனாய்வாளர்கள் என்று மதிப்பர்.

உரையாசிரியர்கள், கவிதையைச் சுவைக்கும் முறை, தாம் சுவைத்த முறை, சுவைத்தபோது தமக்கு ஏற்பட்ட இலக்கிய அனுபவம் ஆகியவற்றைத் தம் உரைகளில் கூறியுள்ளனர். இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட புலவர்கள் தம் ஆராய்ச்சி முடிவுகளை, உரைகளின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தினர். தம் ஆராய்ச்சிக்கு, அகலவுரை விரிவுரை விருத்தி வியாக்கியானம் முதலிய பெயர்களைச் சூட்டினர். இன்றைய திறனாய்வுத் துறையில் எத்தனை பிரிவுகளும் வகைகளும் உள்ளனவோ அவற்றின் அடிப்படையை - உயிர்ப்பண்பை - மூலவடிவத்தைச் சுருக்கமாக உரைகளில் காணலாம்.

உரையாசிரியர்கள், கற்போரை மேன்மேலும் ஆராயத் தூண்டுகின்றனர்; வினாக்களைத் தாமே எழுப்பிக் கொண்டு விடை கூறுகின்றனர்; ஐயந்தோன்ற வேண்டிய இடங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்; ஐயங்களைப் போக்கி அறிவை வளர்க்கின்றனர்.

உண்மையான திறனாய்வாளர், விழிப்பு உணர்ச்சியும் நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் இயல்பும் உள்ளவராய்-ஊடுருவிக் காணும் நுண்ணோக்கு உடையவராய் - எல்லா உள்ளுணர்வுகளையும்விரைவில் அறியும் திறன் வாய்ந்தவராய்-மெய்ப்பொருளை உறிஞ்சிக்கொள்வதில் வல்லவராய் விளங்குதல் வேண்டும் என்பர். உரையாசிரியர்கள்இத்தகைய திறன்களை உடையவராய் விளங்குகின்றனர்.

டாக்டர் மு.வரதராசனார், பண்டைய உரைகளையும் திறனாய்வையும் தொடர்புபடுத்திச் சிறந்த கருத்துக்களைக் கீழ் உள்ளவாறு கூறுகின்றார்:

“இலக்கியம் தோன்றியவுடனே ஆராய்ச்சியும் தோன்றியது. தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி பழமையானது. இலக்கிய விருந்தை நம் முன்னோர்கள் வாரி வழங்கியுள்ளனர். தலைமுறை தலைமுறையாக-வழிவழியாக அதை நாம் பார்த்து நுகர்ந்து வருகிறோம். எழுத்தினால் எழுதிவைக்கும் பழக்கும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதே என்றாலும், ஆராய்ச்சி தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது. பாட்டை, ஆராய்ச்சியாளர் புகழ்ந்தனர். அதை உலகிற்கு விளம்பரப்படுத்த முயன்றனர். உரையாசிரியர்கள் ஒருபடி முன்னே போய் இது தங்கள் கருத்து, இது இதரர் கருத்து என்று காட்டினர்.”¹

தகுதியும் பண்பும்

திறனாய்வாளர்களிடம் இயல்பாகவே இருக்க வேண்டிய பண்புகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவராய்-குற்றம் குணம் இரண்டையும் ஆராயும் பண்புடையவராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பர். தமிழிலக்கிய உலகில் நடுநிலைமையின் சிறப்பைக் காலந்தோறும் எடுத்துரைக்கும் குரல்கள் ஒலித்துள்ளன:

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ. -குறுந். (2)

குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்

மிகைநாடி மிக்க கொளல். -குறள் (504)

வாரம் பட்டுழித் தீயவும் நல்லவாம்

தீரக் காய்ந்துழி நல்லவும் தீயவாம். -சீவக சிந்தாமணி¹(888)

காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்

ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே-காய்வதன்கண்

உற்ற குணம்தோன்றா தாகும் உவப்பதன்கண்

குற்றமும் தோன்றாக் கெடு -அறநெறிச்சாரம் - 23

நடுநிலைமை

விருப்பு வெறுப்பு அற்ற நிலையில் இருந்து, ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, குற்றமும் குணமும் நாடி மதிப்பிட்ட திறனாய்வாளர்கள் உரையாசிரியர்கள். சமயப்பற்று மிகுந்திருந்த காலத்தில்-சமயமே வாழ்வின் உயிர் என்று கருதிய மக்கள் நடுவில்-தம்மை ஆதரிக்கின்ற புரவலர் கருத்திற்கு மாறுபடும் சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டு உரையாசிரியர்கள் நடுநிலைமை தவறாமல் திறனாய்வுப் பணியாற்றினர்.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை கண்ட அரும்பத வுரையாசிரியரும், அடியார்க்கு நல்லாரும் எல்லாச் சமயத்தையும் ஒரே வகையாய் நோக்கி, அந்த அந்தச் சமயங்களுக்குரிய தெய்வங்களையும் சமயச் சான்றோர்களையும் போற்றி மரபு மாறாமல் உரை எழுதியுள்ளனர். சைவராகிய நச்சினார்க்கினியர் ஜைன காப்பியமாகிய சீவகசிந்தாமணிக்கு மிகச் சிறந்த உரை எழுதினார்.

ஜைனப் புலவர் பவணந்தியாரின் நன்னூலுக்குச் சைவராகிய சங்கர நமசிவாயரும் சிவஞான முனிவரும் நல்லுரை கண்டுள்ளனர். உரையாசிரியர்கள், தாம் எந்தச் சமயத்தவர் ஆயினும் தாம் உரை எழுத மேற் கொண்ட நூல்களின் சமயக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக அறிந்து விளக்கினர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் நடுநிலைமை தவறாதவராய் விளங்கினார். தாம் சைவராய் இருந்தும் பல வேறு சமய நூல்களைப் பதிப்பித்தார். அந் நூல்களில் உள்ள சமயக் கருத்துக்களை அறியப் பெரிதும் முயன்றார்; நன்றாக அறிந்து தெளிவு பெற்ற பின்னரே விளக்கம் எழுதினார். அவர் பதிப்பித்த நூல்களில் சீவக சிந்தாமணி, நன்னூல் மயிலை நாதர் உரை ஆகியவை ஜைன சமயத்தவர் படைத்தவை. மணிமேகலை பௌத்த சமய நூல். இவற்றில் பிற சமயத்தவர் கொள்கைகளை மறுக்கும் இடங்கள் பல உள்ளன. இருப்பினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் அவற்றிற்கு விளக்கம் எழுதிப் பதிப்பித்தார். டாக்டர் உ.வே.சா. தலைசிறந்த சைவப் பெரியாரிடம் கல்வி பயின்றவர்; சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்; கடைசிவரை சைவ சமயப்பற்று உடையவராய் வாழ்ந்தவர். அவர் வாழ்ந்த காலம், சுற்றுச் சூழல், மக்களின் போக்கு, மேற்கொண்ட சமயம், குடும்பத்துப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கடந்து, தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த பெரியவரைத் தமிழினம் என்றும் போற்றும். அவரைக் கவிமணி,

சித்திரத்திற் பார்ப்போம் சிலைசெய்து கும்பிடுவோம்
புத்தகத்திற் போற்றிப் புகழ்ந்திடுவோம்-இத்தரையில்
சந்தப் பொதிகைத் தமிழ்முனிஎன் றுன்னைநிதம்
சிந்தையிற் கொண்டு தெளிந்து

எனப் போற்றுகின்றார்.

சமன் செய்து சீர்தூக்கல்

நல்லாசிரியர், துலாக்கோல் போன்ற இயல்புடையவராய் இருக்க வேண்டும் என்று நன்னூற்பாயிரம் கூறி, துலாக்கோலின் இயல்பை,

ஐயந் தீர்ப் பொருளை உணர்த்தலும்

மெய்யந்நடு நிலையும் மிகுநிறை கோற்கே

என்று விளக்குகின்றது. திருவள்ளுவர்,

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி (குறள்: 118)

என்று கூறுகின்றார். இதற்குப் பரிமேலழகர், உரையும் விளக்கமும் பின் வருமாறு உரைக்கின்றார்.

“முன்னே தான் சமனாக நின்று பின் தன்கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்கும் துலாம் போல, இலக்கணங்களான் அமைந்து ஒரு பக்கத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அழகாம்.

“உவமையடையாகிய சமன் செய்தலும் சீர்தூக்கலும் பொருட்கண்ணும், பொருளடையாகிய அமைதலும் ஒரு பால் கோடாமையும் உவமைக் கண்ணும் கூட்டி, சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது தொடை விடைகளால் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ளவாறு உணர்தலாகவும், ஒரு பால் கோடாமையாவது அவ் உள்ளவற்றை மறையாத பகை நொதுமல் நட்பு என்னும் மூன்று திறத்தார்க்கும் ஒப்பக் கூறுதலாகவும் உரைக்க. இலக்கணங்களால் அமைதல் இருவழியும் ஏற்பன கொள்க”

உரையாசிரியர்கள் நடுநிலை தவறாத சான்றோர்கள் அவர்களிடம் மேலே கூறியுள்ள பண்புகள் யாவும் நிறைந்துள்ளன.

நூலாசிரியர் கருத்தறிதல்

நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தை நன்கு அறிந்து உரையாசிரியர்கள் தம் விளக்கத்தில் வெளிப்படுத்தினர். தமக்கு முன் இருந்த பொருந்தா உரைகளை மறுக்கின்ற இடங்களில் ‘இது ஆசிரியர்கருத்தன்று’; ‘இது, ஆசிரியர் கொள்கைக்கு முரண்’ என்று தக்க சான்றுகாட்டியுள்ளனர்.

அதிவீரராம பாண்டியன்,

நூல்பல கற்றா னேனும்

பொருள்நுனித் தறியான் என்னில்

மாலொடு வாளா கத்தும்
மால்நிறக் காகம் போல்வான்

என்றும்; பாரதியார்,

அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்கினும்
ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்கிலார் (சுயசரிதை-23)

என்றும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் உரையாசிரியர்களின் உள்ளத்தில் நிலவி வந்தன.

திருவள்ளுவர் நூலின் பொருளை நுனித்து அறிந்து, ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் கண்ட பரிமேலழகர், 'எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் இவர்க்கும் இயல்பு' (குறள்-322) என்று கூறியுள்ளார்.

சான்றோர் நூல்

முற்காலத்தில் நாடறிந்த பெரும் புலவர்கள்-கற்றுத் தேர்ந்த புலமைச் செல்வர்கள்-தாம் கண்டறிந்த பல உண்மைகளை உலகிற்கு உணர்த்தி, மக்களை வாழ்விக்க எண்ணி நூல் இயற்றும் பணியில் ஈடுபட்டனர். பல காலம் முயன்று எழுதிய விழுமிய நூலைச் சான்றோர் நிறைந்த மன்னர் பேரவையில் அரங்கேற்றினர். அரங்கேற்றும்போது நூலைப் பற்றிச் சான்றோர் ஐயங்களை எழுப்பி, குறை நிறை கண்டு அந்நூலைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். பின்னரே அந்நூல் நாட்டு மக்களிடையே பரவியது. குற்றமுள்ள நூல் அரங்கேற்றத்தின் போதே தடை செய்யப்பட்டது. குற்றங்குறை உள்ள பகுதிகள் நீக்கப்பட்டன; திருத்தப்பட்டன. அரங்கேறாத புதுநூல் நாட்டில் தலை காட்ட முடியாத சூழல் அக் காலத்தில் இருந்தது. எனவே பல நூறு ஆண்டுகள் மக்களிடம் பரவி, கற்றவரால் போற்றப்பட்டு வரும் சிறந்த நூலே உரையாசிரியர்களின் உரையைப் பெற்றது. ஆதலின் மூல நூலில் குறை காணும் நோக்கம் உரையாசிரியர்களிடம் ஏற்படவில்லை.

நூலாசிரியர்களிடம் உரையாசிரியர்களுக்கு அளவற்ற மதிப்பு உண்டுவினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும் என்பது அவர்கள் கருத்து. நூலாசிரியர்களை உரையாசிரியர்கள் பின்வருமாறு போற்றியுரைக்கின்றனர்:

ஓல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியனார் -மயிலை நாதர்.

வள்ளுவக் கடவுள்

பல்கலைக் குரிசில் பவணந்தி -சங்கர நமசிவாயர்.

நூலாசிரியர்களிடம் அளவு கடந்த மதிப்பு வைத்திருந்த உரையாசிரியர்கள், தம் காலத்திற்கு முரணான கருத்துக்கள் மூல நூலில் இருப்பினும் அவற்றிற்கு அமைதி கூறினர். வழுவமைதி காட்டி மேற்கொண்டனர். இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று, தம் காலத்தில் நிலவி வந்த புதுக் கருத்துக்களையும், புது மரபுகளையும் 'மிகையினாலும் 'உரையிற் கோடல்' என்பதனாலும் தம் உரையில் சேர்த்து எழுதி நூலாசிரியர்களுக்குப் புகழ் தேடினர்; நூலாசிரியர் சொல்லாத கருத்து எதுவும் இல்லை என்று உணர்த்த முற்பட்டனர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் யாப்பருங்கலத்தின் கருத்தையும், உவமையியலில் அணி நூற் கொள்கையையும் உரையாசிரியர்கள் இடையிடையே புகுத்தி இருப்பது இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது. திருக்குறள் உரையாசிரியர்களும் தம் கருத்தை உரைகளில் புகுத்திய இடங்கள் பல உள்ளன.

தம் கருத்திற்கு மாறானவற்றை நூலாசிரியர் கூறி இருப்பினும் உரையாசிரியர்கள் அவற்றை மறுப்பதில்லை. பெரியோர் பாட்டில் பிழை கூற - சான்றோர்களைக் குறை கூற அவர்கள் அஞ்சினர்.

இராமலிங்க அடிகள், 'மனுமுறை கண்ட வாசகம்' என்னும் உரைநடை நூலில், மகனை முறை செய்த சோழன், தன் மகன் ஆவின் கன்றைக் கொல்லக் காரணமாய் இருந்தமைக்குப் பெரிதும் நொந்து, "நான் இதற்கு, முன் என்ன தீவினை செய்தேனோ! எனக்கு இத்தகைய பழி நேர்ந்ததே!" என்று கூறும்போது, "பெரியோர் பாட்டில் பிழை சொன்னேனோ!" என்று உரைப்பதாய் அமைத்துள்ளார். பெரியோர் பாட்டில் பிழை காண்பது கொடிய செயல் என்ற வள்ளலாரின் கருத்து இங்கே வெளிப்படுகின்றது.

குறையறிதல்

வள்ளலாரைப் போன்றே உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் பெரியோர் பாட்டில் பிழை சொல்ல அஞ்சினர். ஆனால், அவர்களிடம் மற்றொரு பண்பு இருந்தது என்பதை இங்கே மறந்துவிடக் கூடாது. தாம் உரை எழுத மேற்

கொண்ட ஒப்புயவர்வற்ற நூல்களில் - தெய்வப் புலமை வாய்ந்தவராய்த் தாம் மதிக்கின்ற சான்றோர் செய்த நூல்களில் உள்ள கருத்துக்கள் யாவும் மாசு மறுவற்றவை என்றோ, குற்றம் குறை இல்லாதவை என்றோ, மாறுபாட்டிற்கு இடம் இல்லாதவை என்றோ உரையாசிரியர்கள் கருதியதில்லை.

அரியகற்று ஆசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு

என்ற திருவள்ளுவர் வாக்கு அவர்கள் உள்ளத்தில் எப்போதும் எதிரொலித்த வண்ணமாய் இருந்தது. இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியர் (பாயிரவியல்-6),

நூல்உரை போதக ஆசிரியர் மூவரும்
முக்குண வசத்தான் முறைமறந்து அறைவரே

என்று கூறுகின்றார். உரையாசிரியரைப் பற்றி,

நூலா சிரியர் கருத்தினை நோக்காது
ஒருசூத் திரத்திற்கு ஒவ்வோர் ஆசிரியர்
ஒவ்வொரு மதமாய் உரைவகுக் குவரே

என்றும், உரைக்கு விளக்கம் கூறுவோரைப் பற்றி,

அவ்வுரை அதனுள் அடுத்த வாசகங்கட்கு
அவர்கருத்து அறியாது அவரவர் கருத்தினுள்
கொண்ட பொருள்படப் பொருள் கூறுவரே

என்றும் கூறி நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றார். அவரே தம் நூலில் மற்றோரிடத்தில், “இறைவன் நீங்கலான எல்லா ஆசிரியர்க்கும் ‘மறவி இனைய உடல்கொள் உயிர்க் குணம்’ என்பதனாற் பொது. அவரவர் மறவிகளை விரிக்கின் பெருகுதலானும், அறிதல் அருமையானும், பெரியார்க்குக் குற்றம் கூறினான் என்னும் குற்றம் வருதலானும் விரித்திலம்என்க” (இலக்.89) என்று கூறுகின்றார்.

இத்தகைய கருத்துத் தெளிவு, எல்லா உரையாசிரியர்களிடமும் உள்ளது.

தொல்காப்பியரின் தெய்வப் புலமையைப் போற்றி வியந்த உரையாசிரியர்கள், அவரது நூலில் உள்ள முரண்பட்ட கருத்துக்களை உணர்ந்து கூறியுள்ளனர். சேனாவரையர், 'எல்' என்பது, உரிச் சொல் என்ற கருத்துடையவர். ஆனால், அதனைத் தொல்காப்பியர் இடைச் சொல்லாகக் கூறியுள்ளார். (சொல்.269). இந்தஇடத்தில் சேனாவரையர், "எல் என்பது உரிச்சொல் நீர்மைத்து ஆயினும்,ஆசிரியர் இடைச்சொல்லாக ஓதினமையின், இடைச்சொல் என்று கோடும்"என்று கூறுகின்றார். 'நும்மின் திரிபெயர் நீயிர்' என்ற தொல்காப்பியர் கருத்திற்கு மாறாக 'நீயிர் என்பதன் திரிபு நும்' என்ற கருத்துடையவராய் இருந்தும், நூலாசிரியரைக் குறை கூறாமல், சேனாவரையர் உரை கண்டுள்ளார் (சொல்.98,143).

பேராசிரியர், நண்டிற்கு மூக்குப்பொறி உண்டு என்று மரபியலில் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள கருத்தை உடன்படவில்லை. என்றாலும் அவர், "நண்டிற்கு மூக்கு உண்டோ எனில், அஃது ஆசிரியன் கூறலால் உண்டு என்பது பெற்றாம்" என்று எழுதுகின்றார்.

நன்னூல் உரையாசிரியர் மயிலைநாதர், தொல்காப்பியர் கருத்துக்கள் இரண்டினை மறுத்துள்ளார். சகரம் மொழிக்கு முதலில் வராது என்ற கருத்தை மறுத்து, சகரத்தை முதலாக உடைய சொற்களை அடுக்கிக்கூறி, வெண்பா ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். மேலும், நுத்தை என்பதில் உள்ள உகரம், மொழி முதற்குற்றுகரம் என்ற தொல்காப்பியர் கருத்தை மறுத்துள்ளார் (நன். 105).

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியர், நன்னூலார் கருத்தை மறுக்கின்ற இடம் ஒன்று உள்ளது:

“அன்றி இன்றிஎன் வினைஎஞ்சு இகரம்
தொடர்பினுள் உகரமாய் (த்திரியும்)

என்று (நன்னூலார்) முறை கூறினார். அம் முறையே,

வினையெச்சமே வினைமுற்று ஆகலும்

எனல் வேண்டும். அது மறந்து,

வினைமுற்றே வினையெச்சம் ஆகலும்

என்றார். இம் மறவி உரையாசிரியர் போதக ஆசிரியரோடு மூவர்க்கும் பொது". (பாயிரவியல்-6)

இலக்கிய உரையாசிரியர்களும் நூலாசிரியரின் மாறான கருத்தை அறிந்து செப்பனிட்டுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியர் குறிஞ்சிப் பாட்டிலும் சிந்தாமணியிலும் உள்ள முரண்களை அறிந்து அவற்றைச் சரிசெய்துள்ளார்.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் 99 வகையான பூக்களைத் தலைவியும் தோழியும் பறித்து வந்து மாலை கட்டிச் சூடிக் கொள்வதாய்க் கபிலர் பாடியுள்ளார். அப்பூக்கள் ஒரே இடத்தில் கிடைப்பவை அல்ல; ஐந்து நிலங்களிலும் பூப்பவை. ஒரு பருவத்தில் பூப்பவை அல்ல; ஆறுபருவங்களிலும் பூப்பவை. ஒரே நேரத்தில் பூப்பவை அல்ல; சில காலையிலும் சில மாலையிலும், சில நண்பகலிலும், சில நள்ளிரவிலும் பூப்பவை. இவ்வாறு நிலம் பருவம் சிறுபொழுது ஆகிய மூன்றிலும் ஒற்றுமைப் பட்டு மலராத பூக்கள், மலை நிலத்தில்-கார் காலத்தில்-நண்பகலில் பூத்திருந்தன என்று கூறுவது பொருந்தாது. இதனை ஆராய்ந்து பார்த்த நச்சினார்க்கினியர், 'எந்நில மருங்கின்' என்னும் அகத்திணை (19) நூற்பா உரையில், "கபிலர் பாடிய பெருங் குறிஞ்சியில் வரைவின்றிப் பூ மயங்கியவாறு காண்க" என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சிந்தாமணிக் காப்பியத்தில், திருத்தக்க தேவர்க்குப் பெருமைதரும் வகையில், நச்சினார்க்கினியர் உரை கண்டுள்ள இடங்கள் சில உள்ளன.

பதுமையைப் பாம்பு தீண்டிய செய்தியைச் சீவகனுக்குக் கூறுபவன், முதலில் தான் கூற வேண்டிய செய்தியை விரைவிற் சொல்லாமல், பதுமையின் பிறப்பு வளர்ப்புகளை உரைத்து, பிறகு அவள் முல்லைக்கொடி வளர்த்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி, கொடி அருகே பதுமை சென்றபோது பாம்பு தீண்டிற்று என்ற செய்தியை உரைக்கின்றான். இவ்வாறு உரைப்பது உலகியலுக்குமாறாய்-மக்கள் இயல்புக்குப் பொருத்தமற்றதாய் உள்ளது.

இதனை உணர்ந்து நச்சினார்க்கினியர், பல பாடல்களை ஒருதொடராக்கி, "இது (1266) முதலாகப் 'பதுமை' என்னும் கவியளவும் (1273) ஒரு தொடர்" என்று குறிப்பிட்டு, பாம்பு தீண்டிய செய்தியை முதலில் கூறுவதாய் அமைத்து மற்றச் செய்திகளைப் பின்னர் உரைக்கின்றார். நூலாசிரியர் கருத்திற்கு

மாறாகத் தாம் உரைப்பதற்குக் காரணமும் கூறுகின்றார். “இங்ஙனம் மாட்டுறுப்பாகக் கடுகக் கூறாது செவ்வனே கூறின், பாம்பு கடித்தமை கடுகக் கூறிற்று ஆகாமை உணர்க.” என்று அமைதி கூறுகின்றார்.

மேலும், “திங்கள் வாள் முகமும் நோக்கான்” (1705) என்ற பாடலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் திருத்தக்க தேவரை உயர்த்துகின்றது.

மூல நூல்களில் உள்ள குற்றங்குறைகளுக்கு அமைதி கூறி, முரண்களைச் சரிசெய்வதைச் சிலர் விரும்புவதில்லை. அவர்களில் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் ஒருவர். அவர்,

பண்டிதர்கள் பழங்கதையின் ஓட்டைக் கெல்லாம்
பணிக்கையிடல் போல் குடும்ப விளக்கு - 1

என்ற உவமை வாயிலாகத் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

காப்பியத் திறனாய்வு

சிவப்பிரகாசர், முந்தையோர் செய்யுளைத் திருக்கோயிலுக்கு உவமை கூறுகின்றார். இந்த அரிய உவமை நம் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது:

சந்தி பொருத்தி, தகும்சீர் கெடாது அடுக்கி,
புந்தி மகிழ் அற்புத அணித்தாய்-முந்தையோர்
செய்யுள் போல் செய்த திருக்கோயில் (திருவெங்கையுலா)

என்று செய்யுளையும் கோயிலையும் ஒப்பிட்டு உரைக்கின்றார்.

பெருங்கோயில்களைக் கட்டுவோர். நல்ல கற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்து, இடைவெளி தோன்றாமல் சந்தி பொருத்துவர்; சீர் (வரிசை) கெடாமல் அடுக்குவர்; காண்பவர் உள்ளம் மகிழுமாறு அற்புதமான அழகிய சிற்பங்களையும் ஓவியங்களையும் உருவாக்குவர். பெருங்காப்பியம் இயற்றும் கவிஞர்கள் சிறந்த சொற்களை ஆராய்ந்தெடுத்துச் சந்திப்பிழை தோன்றாமல் பொருத்துவர்; சீர்கெடாது அடுக்குவர்; கற்போர் உள்ளம் களிக்குமாறு அற்புதமான அணிகளை அமைப்பர். ஆதலின் திருக்கோயில், முந்தையோர்

செய்யுள் போல் பொலிகின்றது. பெருங்கோயிலைக் காணும்போது ஏற்படும் இன்பம், பெருங்காப்பியம் கற்கும் போதும் ஏற்படுகின்றது.

வரலாற்றுச் சிறப்பும் பழம் பெருமையும் கலை வளமும் உடைய பெருங்கோயிலின் பலவேறு பகுதிகளை நன்கு அறிமுகப்படுத்தி அழைத்துச் செல்லும் சிறந்த வழிகாட்டிகளைப் போல், பெருங்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய சான்றோர்கள் கற்போர்க்குத் துணை செய்கின்றனர். அவர்கள் காப்பியத்திறனாய்வு நெறியில், தலைசிறந்து விளங்குகின்றனர். கதை நிகழ்ச்சி முழுவதையும் எவ்விடத்திலும் மறவாமல் இருக்கின்றனர். முன் பின் நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்தி முரண்பாடுகளை அகற்றுகின்றனர்; கதை நிகழ்ச்சிகளுக்குரிய இடம் காலம் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்துதெளிவு படுத்துகின்றனர். காப்பியத்தில் உள்ள சின்னஞ்சிறு குறைகளையும் மாசுகளையும் நீக்கி நிறைவு செய்கின்றனர். காவியமாந்தரின் பண்புகளை ஆராய்கின்றனர். கவிஞரின் சொல்லழகில் ஈடுபட்டு, உவமைகளைச் சுவைத்து, கற்பனையில் திளைத்து இயற்கைக் காட்சிகளில் மூழ்கி இலக்கிய இன்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

காப்பியம் முழுவதும் ஊருவிக்கிடக்கின்ற உட்கருத்தை உரையாசிரியர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.

காப்பியப் பண்பைத் தண்டியலங்காரம்,

பாவிகம் என்பது காப்பியப் பண்பே

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதனை, உரை பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:

“பாவிகம் என்பது பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் திறந்து, கவியாற் கருதிச் செய்யப்படுவதொரு குணம். அஃது, அத்தொடர்நிலைச் செய்யுள் முழுவதும் நோக்கிக் கொள்ளப்படுவது அல்லது, தனித்து ஒரு பாட்டில் நோக்கிக்கொள்ளப் புலப்படாதது.”

காப்பியப் பண்பை உரையாசிரியர்கள் உணர்ந்து விளக்கியுள்ளனர். அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகார உரையில் ‘பத்தினியைப் பரவுதலே காப்பியத்தின் உட்கோள்’ என்று உரைக்கின்றார். பிள்ளை லோகாசாரியர்

‘இராமாயணம் சிறை இருந்தவள் ஏற்றம் சொல்லுகிறது’ என்றும், மகாபாரதம் ‘தூது போனவன் ஏற்றம் சொல்லுகிறது’ என்றும் கூறுகின்றார்.

உரையாசிரியர்கள் இலக்கண இலக்கிய உலகங்களின் வழிகாட்டிகள். தொண்டை மண்டலச் சதகம் (41) பரிமேலழகரைக் குறிப்பிடும்போது,

திருக் காஞ்சிவாழ் பரிமேலழகன்
வள்ளுவர் நூற்கு வழிகாட்டினான்

என்று கூறுகின்றது. பரிமேலழகரைப்போலவே எல்லா உரையாசிரியர்களும் நல்ல வழிகாட்டிகளாய் உள்ளனர்!

ஒப்பியல் ஆய்வு

ஒப்பியல் ஆய்விலும் உரையாசிரியர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்கள் காலத்தில் வடமொழி ஒன்றே தமிழுடன் கலந்து உறவாடியது. தமிழ்ப் புலவர்கள், வடமொழி இலக்கண இலக்கியங்களையும் சாத்திரங்களையும் கற்று, அவற்றிலுள்ள கருத்துக்களைத் தமிழுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளனர்.

சேனாவரையர், (வீரசோழிய உரையாசிரியராகிய) பெருந்தேவனார், சாமிநாத தேசிகர், சிவஞான முனிவர் ஆகியோர் தம் உரைகளில் வடமொழி இலக்கணத்தைத் தமிழுடன் ஒப்புமை காட்டி விளக்கியுள்ளனர். எழுத்து பெயர்ச்சொல் வேற்றுமை வினைச்சொல் ஆகியவை பற்றிய உரைகளில் வடமொழிக் கருத்துக்கள் நினைவூட்டப்படுகின்றன.

பேராசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் ஆகியோர் தம் உரைகளில், மெய்ப்பாடு அணி தொனி நாடகப் பண்பு காப்பிய இயல்பு ஆகியவற்றை விளக்க வடமொழி நூல்களிலிருந்து கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றனர்.

பரிமேலழகர் அறம் பொருள் இன்பம் பற்றிய வடநூற்கருத்துக்களையும், சமய உண்மைகளைக் கூறும் வடமொழிச் சாத்திரங்களையும், அரசியலைப் பற்றிக் கூறும் வடமொழி நூல்களையும் உரைகளில் குறிப்பிட்டு அவற்றின் கருத்துக்களைத் திருக்குறளோடு ஒப்புமை காட்டுகின்றார்.

நச்சினார்க்கினியரும் சமயக் கருத்துக்களை விளக்குதற்கு வடநூற் கருத்துகளை ஒப்புமை காட்டுகின்றார்.

உரையாசிரியர்கள் ஒப்புமை காட்டுகின்ற பகுதிகளில் சில பொருத்தமில்லாதவை; தமிழுக்கு முரணானவை; தேவையற்றவை. என்றாலும் அவர்கள் இருமொழிக் கருத்துக்களில் வேற்றுமையும் கண்டுள்ளனர். கண்டு, தம் உரைகளில் விளக்கியுள்ளனர்.

பரிமேலழகர், மானத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது (961),

‘இறப்ப வருவழி இளிவந்தன செய்தாயினும் உய்க
என்னும் வடநூல் முறையை மறுத்து, உடம்பினது
நிலையின்மையையும் மானத்தினது நிலையுடைமையையும்
தூக்கி அவை செய்யற்க என்பதாம்’

என்று கூறியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் களவியலுரையில் (1), கற்பின்றிக் கந்தருவம் அமையவும் பெறும் என்றும், கற்பின்றிக் களவு அமையாது என்றும் வேறுபாட்டை உணர்த்துகின்றார்.

‘இலக்கணக்கொத்து’ நூலை இயற்றிய சாமிநாததேசிகர், வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

இருதிணையும், ஆண்பால் பெண்பால்
வினை ஈறும் வடமொழிக்கு இல்லை. மூன்று இலிங்கமும்,
முதலீற்று வேற்றுமைகட்கு உருபுகளும் தமிழிற்கு இல்லை (இலக்.7)

சுப்பரிமணிய தீட்சிதர், ‘பிரயோக விவேகம்’ நூலில்,

சாற்றிய தெய்வப் புலவோர் மொழிக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் வேற்றுமை
கூறின், திணைபால் உணர்த்தும் வினைவிகுதி

மாற்றறும் தெய்வ மொழிக்கு இல்லை; பேர்க்கு எழு வாய் உருபும்
தேற்றிய லிங்கம் ஒருமூன்றும் இல்லை செந்தமிழ்க்கே

என்று இருமொழி இலக்கணங்களையும் வேறுபடுத்திக் கூறுகின்றார்.
(திங்ங்ப்படலம். 15)

சிவஞானமுனிவர், வடமொழி தமிழ் இரண்டின் இயல்புகளையும் முழுமையாக ஒப்பிட்டு நோக்கி இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கின்றார்:

“தமிழ் மொழிப் புணர்ச்சிக்கண் படும் செய்கைகளும் குறியீடுகளும், வினைக் குறிப்பு வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறம் என்னும் பொருட்பாகு பாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும் வெண்பா முதலிய செய்யுள் இலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியாற் பெறப்படா”

இவ்வாறே உரையாசிரியர்கள், தொல்காப்பியர் கருத்துக்களைப் பிற்காலத்து இலக்கண நூற் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளனர்.

உரைத் திறனாய்வு - வகைகள்

உரையாசிரியர்களின் திறனாய்வு முறைகள் இருவகையாய் அமைந்துள்ளன.

1. மூல நூலை ஆழ்ந்து கற்று, நூலாசிரியன் உள்ளக் கருத்தறிந்து நூலுக்குப் பொருள் கூறி விளக்குதல்.

2. தமக்கு முன் இருந்த உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைகளை மதிப்பிட்டுக் கூறுதல்.

இரண்டாம் வகைத் திறனாய்வு பற்றி ஆராய்ந்த வி. நா. மருதாசலக் கவுண்டர், ஒவ்வோர் உரையாசிரியரின் தனித் தன்மையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“உரையாசிரியர்களின் மதிப்பீட்டுமுறை பல திறப்பட்டன. பேராசிரியர் அழகொழுக மதிப்புரைப்பார். பரிமேலழகர் அமயம் நோக்கி நயந்தும் இகழ்ந்தும் கூறுவர். சேனாவரையர் பணிவும் தருக்க முறையும் காட்டுவர்.

“சிலர் உரையாசிரியர்களின் பெயர் கூறாது மதிப்பிட்டனர். சிவஞான முனிவர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய சிலர், பெயர் கூறாமல் உரையாசிரியர் கூற்றைச் சீர்தூக்கி உரைப்பது ‘பெருவழக்கு. “நச்சினார்க்கினியர் காலத்திலேதான் மதிப்பீட்டுத் துறையில் அருமை பெருமைகள் செழிந்தோங்கி வளர்ந்தன. தமிழ் உரைநடை அவர் காலத்திலே சிறந்து வளர்ந்த படியால் அவருடைய கலையறிவும் உலகியல் அறிவும் மதிப்புரை வழக்குவதில் புலனாயின. முற்கால உரையாசிரியர்களுள், கருத்துக்களைச் சீர்தூக்கும் மதிப்பாளரில் (critics) நச்சினார்க்கினியர் தலைசிறந்தவர்.

“பிற்காலத்தவருள் அவஞானம் போக்கும் சிவஞான முனிவர் ஒருவரே மதிப்பாளர் உலகில் உச்ச நிலை அடைந்தவர் ஆவர்.”

உரையாசிரியர்கள், தமக்கு முன் இருந்த உரைகளை ஆழ்ந்து கற்றனர். அவற்றில் இருந்து நல்லனவற்றை எடுத்துக்கொண்டனர்; சுருக்கமாய்க் கூறியிருந்த கருத்தை விரிவுபடுத்தினர்; எளிய நடையை மாற்றி வலிவும் வனப்பும் உடைய நடையை அமைத்தனர்.

முன்னோர் கூறியிருந்த மாறான கருத்தை-தவறான விளக்கத்தை உரையாசிரியர்கள் நீக்கிவிட்டனர். மறுக்க வேண்டிய கருத்தை எடுத்துரைத்துத் தக்க காரணங்களைக் காட்டி மறுத்தனர். மறுக்கும்போது ஆசிரியர் கருத்திற்கு மாறானது என்று நூலிலிருந்தே சான்று காட்டினர்; மரபுக்கு ஒவ்வாது என்று நினைவூட்டினர்; பிற நூல்களிலிருந்த மேற்கோள் காட்டித் தம் கருத்திற்கு அரண் செய்தனர்; இலக்கணக் கொள்கையை - சொற்பொருளை எடுத்துரைத்துத் தம் கருத்தை நிலைநாட்டினர்.

பிறர் கருத்தும் கொள்ளத் தகுந்ததே என்று கருதினால் உரையாசிரியர்கள், அதைக் கூறி ‘என்ப, என்பதும் ஒரு கருத்து, என்று கூறுப’ என்று உரைத்தனர்; பல வேறு பொருள்களைத் தந்து ‘இவை பொருந்துமாயின் கொள்க’ என்றனர்.

மூலநூல் மறுப்பு

மூல நூலையே மறுத்து அதில் உள்ள குற்றங் குறைகளை எடுத்துக்காட்டியவர் சிவஞான முனிவர். ‘இலக்கண விளக்கம்’ என்னும்

நூலை மறுத்து, அவர் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி இயற்றினார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உள்ள உரைநடையில் பல மறுப்புரைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பான்மையானவை சமயச் சார்பானவை; இலக்கணத் தொடர்புடையவை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் செந்தமிழ் இதழில் இலக்கண மறுப்புக் கட்டுரைகள் தொடர்ச்சியாய் வந்துள்ளன. சில பாடல்களுக்குப் பொருத்தமான பொருள் எது என்ற புலமைப் பூசலில் மலர்ந்தன சில ஆய்வுகள்; பொருத்தமான பாடம் தேர்ந்தறியும் முயற்சியில் தோன்றின சில படைப்புகள். இவற்றை எல்லாம் தொகுத்தால் 'ஆராய்ச்சிக் களஞ்சியம்' தமிழுக்குக் கிடைக்கும்; ஆய்வுலகில் 'புலமைப் புதைபடி' வெளிப்படும்.

இருமொழிப் புலமையின் விளைவு

தமிழோடு வடமொழியோ, ஆங்கிலமோ பயின்ற புலமைச் செல்வர்களுக்கு,

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்

தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்

என்று பாரதியார் வேண்டுகோள் விடுத்தார். இருமொழிப் புலமையாளர்கள், தமிழ் மொழியை வளப்படுத்தப் பிற மொழிப் புலமையைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். பிற மொழியில் எழுத்தும் சொல்லும் பயின்றதோடு நில்லாமல், பொருளும் அறிந்து நல்லனவற்றைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். அதுதான் இருமொழிப் புலமையின் பயன். அவ்வாறு செய்யாமல், தமிழுக்கு எந்த அளவிலும் நன்மை செய்யாது, பிறமொழிப் புலமையை எண்ணி எண்ணித் தம்மைத் தாமே வியந்து கொள்வதில் பயனில்லை! தமிழ் ஒன்றையே முறையாக-செப்பமாக-ஆழ்ந்து கற்றவர்களால் தமிழுக்கு ஏற்படும் பயன்கள் கூட இருமொழிப் புலமையாளர்களால் ஏற்படா.

பன்னெடுங் காலமாகத் தமிழ் நாட்டில் வட மொழியும் தென் மொழியும் பயின்றவர்கள் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தமிழ் மட்டும் அறிந்தவர்களிடம் வடமொழிக் கருத்தைக் கூறி மருட்டினர்; வடமொழி அறிந்தவர்களிடம் தமிழ்க் கருத்தை எடுத்துரைத்து மயக்கினர். இந்த நிலையைத் தாயுமானவர்,

...வடமொழியிலே

வல்லான் ஒருத்தன் வரவும் த்ராவிடத்திலே

வந்ததா விவகரிப்பேன்

வல்லதமிழ் அறிஞர்வரின் அங்ஙனே வடமொழியின்

வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்;

வெல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிட வகைவந்த

வித்தை என் முத்தி தருமோ! சித்தர்கணம்: 10.

என்று தம் மீது ஏற்றிக் கூறி நகைக்கின்றார். அவர்களை நோக்கி

கற்றதும் கேட்டதும் தானே ஏதுக்காக,

கடபட என்று உருட்டுதற்கோ ?

என்று வினவுகின்றார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் இந்த அவல நிலைவெல்லாமல் எவரையும் மருட்டுகின்ற வித்தை நிலவி வந்தது. இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலம் பயின்ற தமிழர்கள், ஆங்கிலத் திறனாய்வு நூல்களைக் கற்று, தமிழ் மட்டும் வல்ல புலவர்களைக் குறை கூறினர். ஆனால், ஆங்கிலேயர்களிடம் தமிழின் பெருமையைப் பேசிச் சிறப்படைந்தனர். இந்த நிலையில், பழைய உரைகளில் பொதிந்து கிடக்கின்ற திறனாய்வுக்கூறுகள் போற்றுவா ரின்றிப் புறக்கணிக்கப் பட்டன. திறனாய்வாளர்களாகிய உரையாசிரியர்கள் ஆராய்ச்சி அரங்கிலிருந்து மறைந்து திரைக்குப் பின்னால் வந்து சேர்ந்தனர். உரையாசிரியர்களின் குரல், போலிப் புலமையாளர்களின் ஆரவாரக் குரல்களை விட்டு மோலோங்கி, புலமை உலகிற்குச் சென்று எட்டவே இல்லை!

காலத்திற்கேற்ற கருத்து

பழைய உரைகளைத் திறனாய்வு என்றும், உரையாசிரியர்களைத் திறனாய்வாளர் என்றும் கூறும் கருத்துக்களை ஏற்கத் தயங்குபவர் சிலர் உள்ளனர். அவ்வாறு தயங்குபவர்களுக்கு ஆங்கில அறிஞர் டி.எஸ்.எலியட் (Function of criticism என்னும் கட்டுரையில்) கூறும் கருத்துக்கள் பெரும் பயனைத் தரும். பன்மொழிப் புலவர் தெ.பொ.மீ. 'பாட்டிலே புரட்சி' என்னும் நூலில் (பக்கம்-82) எலியட் அவர்களின் கருத்துக்களைத் தந்துள்ளார்:

“கலையில் எந்தப் பரம்பரையும் முன்சென்ற பரம்பரையைப்போல ஒரே வகையான ஈடுபாடு கொள்வதில்லை. கலையில் திளைக்கும்பொழுது தனித்தனி ஆட்களைப்போல ஒவ்வொரு தலைமுறையும் தனக்கே சிறப்பாக அமைந்த சுவை வகையினைத் தன் அனுபவ நிலையில் தன்னோடு கொண்டு வருகிறது; தான் வேண்டியதனையே கலையிடமிருந்து கேட்கிறது; தனக்கு வேண்டிய கலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறது.”

இந்தக் கருத்துக்களை நினைவில் கொண்டு உரையாசிரியர்கள் தம்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு ஆராய்ச்சிகளை எழுதினர் என்றும், உரைகளும் காலத்திற்கேற்ற தேவையான ஆராய்ச்சிகள் என்றும் தெளியவேண்டும்.

இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள் தமக்குமுன் தோன்றி எழுதி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்திய உரையாசிரியர்களைப் போற்ற வேண்டும். அவர்கள் என்ன கருதினார்கள் என்று அறிய வேண்டும். அப்போதுதான் புதுமையும் பழமையும் இணையும். முன்னோர்கள் விட்டதிலிருந்து நாம் தொடர முடியும். இத்தகைய முயற்சியில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஈடுபடுமாறு அறிஞர் டி.எஸ்.எலியட் கூறுகின்றார்:

“கலைத் தொண்டாற்ற வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் - ஒவ்வொரு கலைஞனுக்கும் ஒவ்வொரு வகையான கலவைப்பொருள் (கலையின் ஊடுநிலை) வேண்டும். ஒவ்வொரு தலைமுறையும் முன்சென்ற தலைமுறை பயன்படுத்திய கலவையைவிடத் தான் புதிதாக அமைக்கும் கலவையையே மிகமிக விரும்பும். இங்குதான் புதிய இலக்கியத் திறனாய்வாளர் பயன் நிறைந்த தொண்டினைச் செய்கின்றனர். எப்படி? இவருடைய குற்றங்கள் முன் சென்ற தலைமுறையின் குற்றங்களின் வேறாம். இத்தகைய ஆராய்ச்சிவாணர்கள் இடையீடின்றி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தொடர்ந்து வருகின்றனரோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு கலைத் திருத்தங்கள் மிகமிகச் சிறந்துவரும்”

உரை குறித்த நம்பிக்கையும் உரை எழுதக் கொள்கையும்

பக்தி நூல்களுக்கு உரை எழுதுவது கூடாது என்ற கொள்கைத் தமிழகத்தில் பல ஆண்டுகளாக இருந்து வந்தது. ஆழ்வார்கள் அருளிய பக்திப் பாடல்களுக்கு உரை எழுதும் முயற்சி தோன்றியபோது, அக்காலத்தில் இருந்த வைணவ

பெரியோர்கள் அம்முயற்சியைக் கண்டித்தனர் தடுத்தனர். சைவ சமய நூல்களுக்கு இத்தகைய முயற்சி பழங்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கற்றறிந்த சைவப் பெரியோர்களும், “அருட்பாடல்களுக்கு நாமா உரை எழுதுவது” என்று தயங்கி ஒதுங்கி விட்டனர். ஒரு நூலுக்கு வழங்கிய பல்வேறு உரைகளையும் தொகுத்துக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது. பலருடைய கருத்துக்கையும் ஒரே இடத்தில் காணும் வேட்கை பிறந்துள்ளது. உரை வேற்றுமைகளைக் கண்டு நல்லனவற்றையும் அல்லனவற்றையும் சீர் தூக்கும் நோக்கம் வளர்ந்து வருகிறது. புகழ்பெற்ற உரையாசிரியர்களின் பொருந்தாத கருத்துக்களை மறுக்கும் துணிவு தலைதூக்கியுள்ளது. யார் சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்க்கும் நிலைமை மாறி, என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று நுணுகி நோக்கும் நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது. திருக்குறளுக்கு உள்ள பழைய உரைகளைத் தொகுத்து, உரைவளம், உரைக்கொத்து, உரை வேற்றுமை ஆகிய பயனுள்ள நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. நாலடியார் உரை வளம் ஒன்றும் வெளிவந்துள்ளது. தொல்காப்பிய உரைவளமவெளிவந்துள்ளது.

உரையாசிரியர் பரம்பரை - உரைப் பள்ளிகள்

இலக்கண இலக்கிய நூல்களை முதல்நூல், வழிநூல், சார்புநூல் என்று ஒன்றோரு ஒன்றைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவது வழக்கம். யாப்பருங்கல விருத்தியுரை,

தொல்காப் பியப்புலவோர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்
பல்காய னார்பகுத்துப் பன்னினார் - நல்யாப்புக்
கற்றார் மதிக்கும் கலைக்காக்கை பாடினியார்
சொற்றார்தம் நூலுள் தொகுத்து

என்ற செய்யுளில் பண்டைய நூல்களைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகின்றது.

இவ்வாறே உரை நூல்களையும் தொடர்புபடுத்தலாம். உரையாசிரியர்களின் பரம்பரையை அமைக்கலாம். ‘முதல் உரையாசிரியர் யார்? அவரைப் பின்பற்றுபவர் யார் யார்? எந்த எந்த வகையில் பின்பற்றுகின்றனர்? முதல் உரையாசிரியரின் கொள்கையிலிருந்து எங்கெங்கே விலகித் தனி வழி வகுத்துச் செல்லுகின்றனர்?’ என்று காண்பது சுவை மிகுந்த ஆராய்ச்சியாக இருக்கும்.

களவியல் உரையாசிரியர், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், பரிமேலழகர், ஆகிய உரையாசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாக ஒரு பரம்பரையை உண்டாக்கி அதற்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்லுகின்றனர். நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு உரை எழுதியவர்கள், திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள், சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கு உரைகண்டவர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் பரம்பரைத் தொடர்பு காணலாம். யாப்பு நூல், பாட்டியல் நூல் ஆகியவற்றின் உரையாசிரியர்களுக்கும் பரம்பரைத் தொடர்பு உண்டு.

களவியல் உரையாசிரியர்

உரைகளில் களவியல் உரையே தொன்மையானது. அவ்வுரையை 'முதல்உரை' என்னலாம். அது, பல ஆண்டுகள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்து - ஒன்பது தலைமுறைகளுக்குப் பின்னர், எழுத்து வடிவம் பெற்றது. ஆதலின், அவ்வுரையை 'முதல் உரை' என்று கூறுவது மிகவும் பொருந்தும். முதல் உரையாகிய அவ்வுரை பல உரைகளைத் தோற்றுவிப்பதாய் ஆயிற்று. தனக்குப் பின்னால் தோன்றிய உரைகளுக்கு வழிகாட்டியாயிற்று. பாயிரக்கருத்து உரைத்தல், சொற்பொருள் விரித்தல், தமிழ் மரபு பேணுதல், இலக்கணத் குறிப்புத் தருதல், பழைய பாடல்களைமேற்கோள் காட்டுதல், வினா விடை முறையில் பொருளை விளக்குதல், நடையில் உரைநடை எழுதுதல், எந்தக் கருத்தையும் தெள்ளத் தெளியக் கூறுதல் போன்ற பல வழிகளில், பிற்கால உரையாசிரியர்களுக்கு அவ்வுரை வழிகாட்டியது.

அவ்வுரையை ஒவ்வொரு வகையிலும் ஒவ்வொரு உரையாசிரியர் பின்பற்றினார். களவியல் உரையின் பாயிரக் கருத்து, தமிழ் மரபு, கருத்துத் தெளிவு, இலக்கணக்குறிப்பு ஆகியவற்றை இளம்பூரணர் பின்பற்றி, தமக்கென ஒரு தனி வகையான நடையை அமைத்துக்கொண்டார். திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் களவியல் உரையின் செய்யுள் போன்ற உடைநடை, வினாவிடை முறை, சொற்பொருள் விளக்கம், நயங்கூறல், அகத்திணைக் கருத்தை விளக்கல் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றினார். தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு உரை எழுதிய சொக்கப்ப நாவலர் களவியல் உரையின் உரைநடையைக் கையாண்டார்; அகத்திணைக் கருத்தை மேற்கொண்டார்; நயங்கூறும் முறையைப் பின்பற்றினார்.

இளம்பூரணர்

இளம்பூரணர், களவியலுரையைச் சில வகையில் பின்பற்றினாலும் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்முதலில் உரை இயற்றித் தமக்கெனத் தனிச் சிறப்பும் தலைமையும் பெற்று விளங்குகின்றார்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுக்குப் பிற்கால இலக்கண உரையாசிரியர்களுக்கும் அவரே தலைவர் என்னலாம். மயிலைநாதர், நேமிநாத உரையாசிரியர், நம்பி அகப்பொருள் ஆசிரியர் (ஆசிரியரே உரை எழுதியுள்ளார்) ஆகியோர் அவரைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

களவியல் உரையின் செய்யுள்நடையை இளம்பூரணரிடம்காண முடியவில்லை. தொல்காப்பியப்பாயிர விளக்கத்தில் அத்தகைய நடைசில இடங்களில் ஒளி வீசுகின்றது. தெளிவும் அமைதியும் அடக்கமும் இவரது உரையின் தன்மைகள். இவையாவும் இவரைப் பின்பற்றிய உரையாசிரியர்களிடம் அப்படியே சென்று படிந்துள்ளன.

சேனாவரையர்

இளம்பூரணரை அடுத்துத் தோன்றிய சேனாவரையர், தமக்கென ஒரு புதிய மரபை உண்டாக்கித் தலைமை தாங்குகின்றார். அவர் இட்ட வித்துகள் பல உரையாசிரியர்களைத் தோற்றுவித்தன. தருக்க நூலறிவோடு மறுக்கும் திறன், ஆழ்ந்த வடமொழிப் புலமை, தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்ற கொள்கை, செறிவு மிகுந்த உரைநடை எழுதும் ஆற்றல், நுட்பமான கருத்து வெளிப்பாடு, சுருங்கச் சொல்லி உய்த்து உணரும் வகையில் விளக்குதல் ஆகியவை சேனாவரையரிடம் காணும் தனித்தன்மைகளாகும்.

சேனாவரையரின் உரைத்தன்மையைப் பின்பற்றித் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதினார் பரிமேலழகர். பரிமேலழகரின் உரையில், சேனாவரையர் உரையின் இயல்புகள் பலவற்றைக் காணலாம்.

வடமொழி இலக்கணக்கொள்கைகளைத் தமிழோடு தமிழாக்கிக் கூறி இரு மொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்று சேனாவரையர் வகுத்த புதுக்கொள்கை பிற்காலத்தில் பெருகி வளர்ந்தது. வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம். இலக்கணக் கொத்து ஆகிய நூல்களும் உரைகளும் சேனாவரையாரின் புதுக்கருத்தை வளர்த்து, பல பொருந்தாத கொள்கைகளைத் தமிழ்மொழி இலக்கணத்தில் புகுத்திவிட்டன. இந்நூல்களும் உரைகளும் அறிஞர்களால் காலந்தோறும் கண்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பரிதிமாற்கலைஞர், தமிழ் மொழியின் வரலாறு என்ற நூலில் (ஐந்தாம் பதிப்பு, பக்கம் 32), “இலக்கணக் கொத்து “நூற்பாயிரத்தின்கண் கூறிய

சில கூற்றுக்கள் அறிவுடையோர் ஒதுக்கற்பாலன” என்றும், “மொழி நூலாராய்ச்சியும் அறிவும் இல்லாததால் ஏற்பட்ட குறைபாடு” என்றும், “பொருந்தாக் கூற்று” என்றும், அக்கருத்துக்களைப் “பேரளிவாளர் நகைத்து விடுப்பர்” என்றும் கூறியுள்ளார்.

சேனாவரையர் பரம்பரையில் தோன்றி மிக்கபுகழுடன் விளங்குபவர், சிவஞானமுனிவர். அவர், தம் பரம்பரைக்குத் தலைவராய் விளங்கும் சேனாவரையரை “வட நூற்கடலை நிலைகண்டு உணர்ந்த சேனாவரையர்” என்று வாயாரப் போற்றிப் புகழ்கின்றார். தலைவரின் புகழ் பாடிப் பரவும் மனநிலை சிவஞான முனிவரிடம் உள்ளது. தம் பரம்பரைக்குரிய தலைவனைக் கண்டு வணங்கிய பெருமை அவருக்கு உண்டு சேனாவரையரைத் தவிர மற்ற எவரையும் பொருட்படுத்தாத - மதிக்காத போக்கு அவரிடம் உண்டு.

சேனாவரையர் பரம்பரை, வளர்த்து வந்த உரைநடை முழு வளர்ச்சி பெற்று ஒப்புயர்வற்று விளங்குவது, சிவஞான முனிவரின் நூல்களில்தான். அந்நடை, முனிவரின் நூல்களில் தான் உச்சநிலையை அடைந்தது. சேனாவரையரிடம் காணப்படும் இயல்புகளாகிய பிறர் எவரும் எளிதில் மறுத்துவிட இயலாதபடி விளக்கிச் செல்லும் முறையும், பிறர் கருத்தை மிக வன்மையாய் - தருக்க நூலறிவுடன் மறுக்கும் திறனும் சிவஞான முனிவரிடம் மிகுதியாக உள்ளன. சேனாவரையரைவிடப் பிறரைத் தாக்குவதில் மிக்க உணர்ச்சியும் ஊக்கமும் உடையவராய்ச் சிவஞானமுனிவர் விளங்குகின்றார். சேனாவரையர் நடையைப் பின்பற்றிய போதிலும், குறைந்த சொற்களால் நிறைந்த பொருளை விளக்குவதில் சேனாவரையரைச் சிவஞான முனிவர் வென்றுவிட்டார் என்றே கூறலாம். இத்தகைய பல சிறப்பியல்புகள் கொண்ட சிவஞான முனிவரிடம், பரம்பரைப் பண்புகளும் காணப்படுகின்றன. வடமொழி இலக்கணத்தைத் தமிழில் கொண்டு புகுத்துதல், இருமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்று கருதல், வடமொழிப் புலமை இன்றேல் தமிழ் இலக்கண அறிவு நிரம்பப்பெறாது என்று நினைத்தல் போன்ற பரம்பரைப் பண்புகள் சிவஞான முனிவரிடம் உள்ளன.

பேராசிரியர்

சேனாவரையருக்குபின் வந்த தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான பேராசிரியர், தமக்கென ஒரு பரம்பரையைத் தொடங்கித் தலைமை தாங்குகின்றார். தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் பல்கலைப்

புலமையைக் காணலாம். நாடகம், இசை, தருக்கம், சோதிடம், ஆகிய பலவகையான கலைகளின் இருப்பிடமாய் இவர் உரை விளங்குகின்றது. இவர் உரையில் சமயநூல் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே பளிச்சிடும்; வளமான இலக்கியப் புலமை வெளிப்படும்; இலக்கண அறிவு தோன்றும்; வடமொழிப் புலமையும் தேவையான அளவு நிறைந்திருக்கும். இவற்றிற்கும் மேலாக தூய இனிய வளமான தமிழ்நடை இன்னிசையோடு தவழ்ந்துவரும்; இலக்கியச்சுவை கனிந்து இன்பமூட்டும்.

அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர், தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் ஆகியோர் இப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் பல்கலைச் செல்வராய் விளங்குகின்றனர். இவர்களுடைய உரைநூல்களைக் கலைக் களஞ்சியம் என்னலாம். பரிமேலழகரிடம் காணப்படும் பல்கலைப் புலமை இப் பரம்பரைத் தொடர்பால் ஏற்பட்டதேயாகும்.

மணிப் பிரவாளப் பரம்பரை

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் எழுதிய உரையாசிரியர்களைப்போல, ஏனைய தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிற்கும் சிலர் உரை கண்டனர். வியாக்கியான உரையாசிரியர்களைப் போலவே வடமொழிச் சொற்களையும் பேச்சு மொழியையும் கையாண்டு, சொற்பொழிவு செய்யும் முறையில் உரைகளை இயற்றினர். அவ்வரைகளில கொச்சை மொழிகளும், நாட்டுக்கதைகளும் பழமொழியும் மரபுத்தொடரும் மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றன.

திருக்கோவையாருக்கு உரைகண்ட பழைய உரையாசிரியர், நீலகேசிக்கு உரை வடித்த சமய திவாகரவாமன முனிவர், திருக்குறக்கு உரை எழுதிய பரிதி, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரையாசிரியர், மூவருலாவின் பழைய உரையாசிரியர், தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் ஆகியவர்கள் இப்பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இவ்வரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலத்து மக்களின் பேச்சு மொழி, பழக்கவழக்கம், சமுதாய நிலை, நாட்டின் போக்கு ஆகியவற்றை அவ்வரைகள் மிகத்தெளிவாக எதிரொலிக்கின்றன. பேசுவதுபோலவே எழுதும் உரைநடையிலும் ஒருவகை இன்பமும், எழிலும், உயிரோட்டமும் இருப்பதைக் காணலாம்.

தழுவல் உரைகள்

சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் ஆகியோர் உரை எழுதிச் சென்றபின், எல்லா உரைகளிலிருந்தும் தமக்குப் பிடித்தமான கருத்துக்களைத் திரட்டி ஒருவகை உரையினைக் கல்லாடனார் இயற்றியுள்ளார். சொல்லதிகாரத்திற்குப் பழையவுரை ஒன்றும் உள்ளது. அதுவும் மற்ற உரைகளைத் தழுவினே அமைந்துள்ளது. சிறந்த உரைகளுக்குப் பின் தோன்றிய போதிலும் இவ்வுரைகள் விளக்கம் உடையனவாய் - முன்னைய உரைகளை வென்று விளங்கும் தன்மையுடையனவாய் இல்லை.

பல உரைகளிலிருந்து நல்லனவற்றை எல்லாம் அல்லது தாம் விரும்புவனவற்றை எல்லாம் திரட்டிச் சுருக்கமாகத் தரும் முயற்சி பிறகாலத்தில் எழுந்தது. சிவஞானமுனிவர்க்குப் பின் தோன்றிய நன்னூல் உரைகளும், திருக்குறளுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் உரிய பல உரைகளும் அச்சான பின்னர், இவ்விரு நூல்களுக்கும் தோன்றிய எளியவுரைகளும் தழுவல் உரைகளே

தழுவல் உரை இயற்றியவர்களிடம் தமக்கென ஒருவகைத் தனிப்பண்பையோ, கருத்தையோ காணமுடியவில்லை. அவ்வுரையாசிரியர்கள் எல்லாரும், பிறர்காலில் நிற்பவர்கள்; பல நிறமுடைய காகிதப் பூக்ககளைத் திரட்டி மகிழ்பவர்கள்.

மரமும் கிளையும்

ஒரு நூலுக்கு அல்லது ஒரே வகையான நூலுக்கு உரை எழுதியவர்கள் பலர் உள்ளனர். ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராகத் தோன்றி, ஒருவர் எழுதியதற்கு மற்றவர் விளக்கம் எழுதி ஒருவகைப் பரம்பரையைத் தமக்குள் அவர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், நாலடியார், திருவாய்மொழி, திருவாசகம், நன்னூல் ஆகிய நூல்களுக்கு உரை கண்டவர்கள் முதன் முதலில் உரை எழுதியவர் வகுத்துத் தந்த வழியில் அமைத்துத்தந்த பாதையில் சென்றனர். அடி மரத்திலிருந்து கிளையும், கிளையிலிருந்து கொம்பும், கொம்பிலிருந்து

மிலாரும் (விளாரும்) பிரிவதுபோல ஒன்றற்கு ஒன்று விளக்கமாய் ஒரே நூலுக்கு விளக்கமாய் உரைகள் பெருகி வளர்ந்துள்ளன.

இவையேயன்றிச் சைவ சாத்திரங்களுக்கும் யாப்பிலக்கணம் அணிலிக்கணம், பாட்டியல் நூல்கள் ஆகிய நூல்களுக்கும் உரைகண்டவர்களிடம் ஒருவகை மரபுநிலை தென்படுகிறது; உரைகளில் சில பரம்பரைகள் தெரிகின்றன.

தொல்காப்பியப் பாயிர ஆராய்ச்சி

தொல்காப்பியப் பாயிரமும் முதற் சூத்திரமும், பல உரைகளும் விளக்கங்களும் தோன்றுவதற்கு இடம்தந்து ஆழ்ந்த பொருள் உடையனவாய் உள்ளன. தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதலில் உரை இயற்றிய இளம்பூரணர். பாயிரத்திற்குத் தெளிவான விளக்கம் தருகின்றார்; முதற் சூத்திரத்திற்குப் போதுமான அளவு விரிவுரை தருகின்றார். இவருக்குப்பின் வந்த நச்சினார்க்கினியர் தம் கல்வித்திறனைக்காட்டிப் புலமை மாண்பு வெளிப்படும் வகையில் பாயிரத்தையும் முதற் சூத்திரத்தையும் ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார். ஆனால், இவர் தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் பற்றி, கட்டுக்கதை ஒன்றினை நுழைத்துக் குழப்பத்தை உண்டாக்குகின்றார். இலக்கிய வரலாற்றில், உண்மையை நெருங்கமுடியாதபடி இக்கதை தடை செய்கின்றது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிவஞான முனிவர் தமது இலக்கண ஆராய்ச்சி வன்மையை - புலமைத்திறனை - கல்விப்பரப்பை வெளிப்படுத்துதற்கு உரிய இடமாகத்

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தையும், முதற் சூத்திரத்தையும் தேர்ந்தெடுத்தார்; அங்கே தம் ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களை அள்ளிச் சொரிந்தார்; இலக்கணப் புலமையைக் கொட்டி நிரப்பினார்; பல வேறு துறைகளில் தமக்கு இருந்த அரும்பெரும் திறங்களை யெல்லாம் வெளிக்காட்டினார். இவரது ஆராய்ச்சி, இலக்கண ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பெரும் புதையல்; இலக்கணப் பயிற்சி பெற விரும்புவர்க்குத் தக்கதோர் படைக்கலக் கொட்டில்; மொழித்திறம் முட்டறக்க எண்ணுவோர்க்குத் சிறந்த பயிற்சிக்கூடம்.

சிவஞான முனிவர் இளம்பூரணரையும் நச்சினார்க்கினியரையும் ஏனைய உரையாசிரியர்களையும் நன்கு புரிந்து கொண்டு, அவர்களின் அடிநெஞ்சத்தில் தோன்றி வெளிவரும் பலவகையான ஓலிகளையும் தெளிவாக உணர்ந்து விளக்கவுரை எழுதுகின்றார். எத்தனையோ காலமாக இலக்கணத்தில் தொடுவாரின்றிக் கிடந்த மேடுகளை - தகர்க்க முடியாத பெரும்பாறைகளை இவரே துணிவுடன் அணுகித் தகர்த்து எறிந்து வழிகாட்டுகின்றார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் அரசஞ்சண்முகனார் இலக்கண ஆராய்ச்சிப் பரம்பரை தம் காலத்திலும் வாழ்கிறது என்பதை நினைவூட்டுவதுபோல, 'சண்முக விருத்தி' என்ற நூலை இயற்றினார். இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், சிவஞான முனிவர் ஆகிய மூவர் உரையையும் கடந்து சென்று மேலும் சில ஆராய்ச்சித் துறைகளை வகுத்துத் தந்தார்.

'சண்முக விருத்திக்கும் மறுப்பு எழுந்தது. செந்தில்நாதன் என்பவர் சண்முக விருத்தியில் உள்ள சில கொள்கைகளை மறுத்துள்ளார்.

இந்த ஆராய்ச்சி உரைகளையும் பேராசிரியரின் பாயிரவுரையையும் தொகுத்து 'உரைவளம்' வெளிவந்துள்ளது. அதனைச் செப்பாகவும் பல அரிய செய்திகளுடனும் உருவாக்கியவர் ஆ. சிவலிங்கனார். வெளியிட்டது சென்னை உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.

சொல் இலக்கண ஆராய்ச்சி

சேனாவரையருக்குப் பின், சொல் இலக்கண ஆராய்ச்சி மிக விரிவாக நடைபெற்றுள்ளது. சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுந்த பல உரைகள், இந்த ஆராய்ச்சியினைத் தெளிவாக விளக்கும். வடமொழி இலக்கணக் கருத்து, சொல் இலக்கண ஆராய்ச்சியாளரால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆராய்ச்சிக்கு வடமொழி இலக்கண அறிவு இன்றியமையாதது என்பதை இவ்வுரையாசிரியர்கள் வற்புறுத்துகின்றனர். சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார், கல்லாடர், பழையவுரையாசிரியர் ஆகிய அறுவர் உரைகண்டுள்ளனர்.

சொல் இலக்கண ஆராய்ச்சி, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை காண்பதோடு அமையாது, தனியாகவும் வளரத் தொடங்கியது. 18-ஆம்

நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சாமிநாத தேசிகர், முன்னோர் நூல்களிலும் உரைகளிலும் சிதறிக்கிடக்கும் இலக்கணக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து ஆராய்ந்து 'இலக்கணக் கொத்து' என்ற பெயருடன் சூத்திரமும் உரையுமாக ஓர் இலக்கண ஆராய்ச்சி நூல் வெளியிட்டார். சுப்பிரமணயி தீட்சிதர் 'பிரயோக விவேகம்' நூலில், சொல் இலக்கண ஆராய்ச்சியில் விரிவாக ஈடுபட்டுச் சூத்திரமும் உரையும் இயற்றினார். சிவஞான முனிவரின் இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியும் சொல் இலக்கண ஆராய்ச்சியில் மிகுதியாக ஈடுபடுகின்றது.

புலமைப்போர்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலக்கண ஆராய்ச்சி, புலமைப் போராய் வெளிப்படுகின்றது. ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகை ஆராய்ச்சி, முதற்குறள் ஆராய்ச்சி, துன்னூசி பற்றிய ஆராய்ச்சி ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்த ஆராய்ச்சிகளில் அரசஞ் சண்முகனார், மறைமலை அடிகள், யாழ்ப்பாணத்து இலக்கணச் சாமியார், திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, மாயவரம் சோமசுந்தரம் பிள்ளை ஆகியோர் தம் காலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகளில் தம் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டனர். அவற்றுள் சில நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. அவை யாவும் இலக்கண ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பெரிதும் பயன்படும்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. உரைக்கான வரையறை தருக.
2. உரைக்கான விளக்கத்தைத் தொல்காப்பியம் வழி நின்று கூறுக.
3. உரை குறித்த நன்னூலார் கருத்துக்களை எழுதுக.
4. வாய்மொழி உரை குறித்து விளக்குக.
5. பொழிப்புரை என்றால் என்ன?
6. பதவுரை குறித்து விளக்குக.
7. குறிப்புரை என்றால் என்ன?
8. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் இருவகை உரைகள் குறித்து எழுதுக.
9. செய்யுள் வடிவ உரைகளை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் தருக.
10. உரைக்கு உரைகள் தோன்றியதற்கான காரணங்கள் யாவை? அத்தகைய உரைகளைக் குறிப்பிடுக.
11. உடன்பாட்டு உரை என்றால் என்ன? விளக்குக.

12. மறுப்புரை என்றால் என்ன? விளக்குக.
13. உரை- உரைநடைக்கான வேறுபாடுகளைச் சுட்டுக.
14. உரைக்கூறுகள் குறித்து விரிவாக விளக்குக.
15. அருஞ்சொற்பொருள் உரை என்றால் என்ன?
16. நயவுரை குறித்து விளக்குக.
17. உரை எழுதாக்கொள்கை குறித்து விளக்குக.
18. உரையின் தேவைகளை ஆராய்க.
19. உரையின் பயன்கள் யாவை?
20. உரையாசிரியர்கள் திறனாய்வாளர்கள் எனும் கூற்றை நிறுவுக.
21. உரையாசிரியர்களின் தகுதியும் பண்பும் குறித்துக் கட்டுரை வரைக.
22. உரை குறித்த நம்பிக்கைகள் குறித்து விளக்குக.
23. உரையாசிரியர் பரம்பரை பற்றிச் சுட்டுக.
24. உரைப் பள்ளிகள் பற்றி விளக்குக.
25. உரைகளின் பல்வேறு வகைகளை விளக்கி வரைக.

அலகு - 2

இலக்கண உரைகள்

அ) வகைமை அடிப்படையில் உரையாசிரியர் : எழுத்திலக்கண, சொல்லிலக்கண, பொருளிலக்கண, யாப்பிலக்கண, அணியிலக்கண உரைகள்.

ஆ) நூல் அடிப்படையில் உரை : தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலாக, இலக்கண உரையின் கூறுகள், உரை வடிவங்கள், இலக்கண உரைகளுக்கு இடையே உள்ள பொதுத்தன்மைகள், இலக்கண உரை வரலாறு.

இலக்கண உரைகள்

எழுத்திலக்கணத்தைச் சிறப்பாக ஆராயும் நூல்கள் பன்னிரண்டாகும். அவை: ஒன்பது. 1. தொல்காப்பியம் 2. வீரசாழியம் 3. நேமிநாதம் 4. நன்னூல் 5. இலக்கண விளக்கம் 6. தொன்னூல் விளக்கம் 7.முத்துவீரியம் 8. சுவாமிநாதம் 9. அறுவகை இலக்கணம் என்பனவாகும். தற்கால இலக்கண நூல்கள் 1. தென்னூல் 2. தமிழ்நூல் 3. தமிழ்க்காப்புஇயம் என்பனவாகும். எழுத்திலக்கணக் கூறுகளில் ஒரு சிலவற்றை மட்டுமே பேசும் இலக்கணநூல்கள் 1. அவிநயம் 2. யாப்பருங்கலக்காரிகை 3. இலக்கணக் கொத்து என்பனவாகும். எழுத்திலக்கண இயல்கைகள் பகுக்கும் முறையில் தமிழ் இலக்கணநூல்கள் வேறுபடுகின்றன.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள்

தொல்காப்பியம் என்னும் பழம்பெரும் இலக்கண நூல் தமிழ் மொழியின் தொன்மைக்கும் சிறப்பிற்கும் சான்றாய் விளங்குகின்றது. வளமாக வாழ்ந்த தமிழினத்தின் உயர்ந்த கொள்கைகளையும் எண்ணங்களையும் உலகிற்கு உணர்த்தும் விழுமிய நூலாய் இது ஒளிர்கின்றது. இதனை இயற்றியதொல்காப்பியரின் குரல், காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்து வந்து தெளிவாக ஒலிக்கின்றது. தொல்காப்பியம் தனக்குப் பின் தோன்றிய பல இலக்கணஇலக்கியங்களுக்கு எல்லாம் தலைமை தாங்கி வழி காட்டி நடத்திச் செல்லுகின்றது.

தொல்காப்பியத்தின் கருத்தை உணரவும் உணர்த்தவும் புலவர் பெருமக்கள் காலந்தோறும் முயன்று வந்தனர். அம் முயற்சியின் விளைவாய் உரைகள் பல பெருகின. உரைவளம் கொண்ட பெருநூலாய்த் தொல்காப்பியம் திகழ்கின்றது.

தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்தைப்பற்றி அறிஞர் பெருமக்களிடையே கருத்து வேறுபாடு மிகுதியாக உண்டு. இந்நூல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பது பெரும்பான்மையோர் ஒப்புக்கொண்ட முடிவாகும். தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில், தமிழகத்தை ஆண்ட மூவேந்தர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். கி.பி. 250-க்குப் பிறகு மூவேந்தர்கள் ஆட்சி

மறைந்துவிட்டதை வரலாறு கூறுகின்றது. எனவே, தொல்காப்பியர் மூவேந்தரும் செங்கோலாச்சிய காலத்தில் தொல்காப்பியத்தை இயற்றினார் என்னலாம்.

தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணரே முதன்முதலில் உரைகண்டார். இவரது காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டு என்பர். இளம்பூரணர் காலம் வரை - தொல்காப்பியம் தோன்றியப் பல நூறு ஆண்டுகள் வரை, உரை இல்லாமலே கற்கப்பட்டு வந்ததா என்ற வினா எழக்கூடியதே. ஆனால் இந்நாள் வரை, இளம்பூரணரே தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியர் என்ற கருந்து நிலவி வருகின்றது. இளம்பூரணர் தம் உரைகளில் பிற உரைகளாகச் சில கருத்துகளைத் தெரிவிக்கின்றார். உரை இயற்றிவர் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை.

இளம்பூரணர் தொடங்கி வைத்த உரைப்பணி, பல வகையாக வளர்ச்சி பெற்றது. இவரது கருத்துகளை ஏற்று, புதிய இலக்கண நூல்களைச் சிலர் செய்தனர். எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் ஆகிய இரண்டிலும் இவர் கூறிய கருத்துகளைக் கொண்டு, நேமிநாதமும் நன்னூலும் தோன்றியன. பின்னால் தோன்றிய அகம், புறம், யாப்பு, அணி பற்றிய நூல்களும், ஆங்காங்கே இவரது கருத்துகளை மேற்கொண்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் முதன் முதலாக உரை இயற்றியதால் இளம்பூரணர்க்கு 'உரையாசிரியர்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவருக்குப் பின் வந்த தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் இவர் உரையைக் கற்றுத் தெளிந்த பின்னரே தம் கருத்தை விளக்கிப் புதிய உரை கண்டனர்.

இளம்பூரணர்க்குப் பின்னர்த் தோன்றிய சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் சிறந்ததோர் உரை இயற்றினார்.

பேராசிரியர், பொருளதிகாரத்திற்கு விரிவாக உரை இயற்றினார். நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் விரிவான உரை கண்டார். இவருக்குப் பின், தெய்வச் சிலையார், கல்லாடர் ஆகிய இருவரும் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் உரை இயற்றினர். பழைய உரை ஒன்றும் சொல்லதிகாரத்திற்கு உள்ளது. பழங்காலத்தில் தோன்றிய உரைகள் இவைகளே ஆகும்.

பழைய உரை ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வோர் இயல்பு உள்ளது. இளம்பூரணர் உரை தமிழ் மரபை உணர்த்தும் உரை என்னலாம். சேனாவரையர் உரை வடமொழி இலக்கணக் கொள்கையைத் தமிழின்மீது திணிக்கும் உரை என்பது பொருந்தும். பேராசிரியர் உரை இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சி நிரம்பிய உரையாக உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் உரை இலக்கியச் சுவை நுகர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிகின்றது. தெய்வச்சிலையார் உரையில் சில இடங்களில் புதுமை ஒளி காணப்படுகின்றது. கல்லாடர் உரை முன்னைய உரைகளைத் தழுவி எழுதப்பட்ட சார்பு உரையாக உள்ளது.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி தொடங்கியது. இதனைத் தொடங்கி வைத்தவர் சிவஞான முனிவர். தொல்காப்பியப் பாயிரம், முதற் சூத்திரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் விருத்தியுரை எழுதினார் இவர். இவ்விருத்தியுரை இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கருவூலமாய்த் திகழ்கின்றது. இவரை அடுத்துச் சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார் தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற்கும் முதற் சூத்திரத்திற்கும் விருத்தியுரை எழுதினார். அரசன் சண்முகனார் எழுத்ததிகாரத்தில் நூன் மரபு, மொழி மரபு என்ற இரு பகுதிகளுக்கும் உரை எழுதினார் என்றும், அவ்வுரைப் பகுதிகள் கிடைக்கவில்லை என்றும் கூறுவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்து, தமிழ்த்தொண்டு ஆற்றிய டாக்டர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகிய மூன்றிற்கும் ஆராய்ச்சி உரை இயற்றியுள்ளார்.

பின்னங்குடி ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றியுள்ளார். இவ்வுரையில் வடமொழி இலக்கணக் கொள்கையை வலிந்து புகுத்திய இடங்களும், தமிழ் மொழி மரபுடன் பொருந்தாத முடிபுகளும் உள்ளன.

தொல்காப்பியத்தையும், உரைகளையும் பதிப்பித்த போது அடிக் குறிப்பாகப் பல அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரைகளைப் பலர் எழுதியுள்ளனர். இளவழகனார், சி. கணேசையர் இருவரும் தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் குறிப்புரை எழுதியுள்ளனர். எழுத்ததிகாரத்திற்கு ஞா. தேவநேயப்

பாவாணரும், சொல்லதிகாரத்திற்கு ஆ புவராகம் பிள்ளையும், கு. சுந்தரமூர்த்தியும் குறிப்புரையும் விளக்கமும் எழுதியுள்ளனர்.

இக்காலத்தில் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி நூல்களிலும் பல உரைவிளக்கங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. மு. இராகவ ஐயங்கார் இயற்றிய பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை இயற்றிய பழந்தமிழர் நாகரிகம் (பொருளதிகார ஆராய்ச்சி), கி. வா. ஜகந்நாதன் எழுதிய பயப்படாதீர்கள் (எழுத்ததிகார விளக்கம்), வாழும் தமிழ் (சொல்லதிகார ஆராய்ச்சி), வெங்கடராஜீலு ரெட்டியார் எழுதிய எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சி, க. வெள்ளைவாரணனார் எழுதிய தொல்காப்பியம், லெ.ப.கரு. இராமநாதன் செட்டியார் இயற்றிய தொல்காப்பியச் செல்வம், சி. இலக்குவனார் இயற்றிய தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி ஆகிய நூல்கள் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. தமிழறிஞர் சுப்பு ரெட்டியாரும் புலவர் குழந்தையும் பொருளதிகாரத்திற்குச் சிறந்த முறையில் ஆய்வுரை எழுதியுள்ளனர்.

இளம்பூரணர்

பழம்பெரும் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் முதன்முதலில் உரைகண்டு அதனைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு நன்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இளம்பூரணரையே சாரும். “பிறர் உட்புகுந்து காண முடியா வண்ணம், இருண்டு கிடந்த தொல்காப்பியம் என்னும் சரக்கறையுள், தம் அறிவென்னும் அவியா விளக்கைக் கொண்டு துருவி, ஆங்கே குவிந்துகிடந்த அரதனக் குவியல்களை உலகிற்கு முதலில் விளக்கிக் காட்டிய பெருந்தகையார்; அறிதற்கரிதாகிய தொல்காப்பியக் கடலைத் தம் மதிவலி கொண்டு கடைந்து, முதன் முதலில் இலக்கண அமுதம் அளித்த பெரியார்” என்று புலவர் போற்றும் புகழுக்கு உரிய சான்றோர் இவர்.

இவருடைய உரை, சேனாவரையரும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் மிக நயமாகத் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுத உறுதுணையாய் அமைந்தது. தொல்காப்பியம் போன்ற பழம்பெரும் இலக்கண நூல்களுக்கு, அவை தோன்றிப் பல நூறு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் முதன் முதலில் உரை காண்பது எளிய செயல் அன்று. தகுதி வாய்ந்த ஒருவர் உரை கண்டபின், அவரைப் பின்பற்றி வேறு உரை கண்டு விளக்கம் எழுதுதல் அரிய செயல்

அன்று. இளம்பூரணர்க்குப் பின் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை கண்ட சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் இவர் உரையினைப் போற்றி, பல முறை பயின்று தெளிவு பெற்று, இவருடைய புலமைச் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்துள்ளனர்; இவரிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டவராய் இருக்கின்றனர். தொல்காப்பியம், மாபெரும் நூலாக இன்று இத்துணைச் சீரும் சிறப்பும் எய்தித் திகழ இவரது உரை துணை செய்தது என்று கூறுவது வெறும் புகழ்ச்சியன்று.

இளம்பூரணர் ஒருவரே 'உரையாசிரியர்' என்ற சிறப்புப் பெயரால் தமிழிலக்கிய உலகத்திற்கு அறிமுகமானவர். இவரது பெயரைக் கூறாமல், உரையாசிரியர் என்றே சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் குறிப்பிடுகின்றனர். அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்தில் வேளிற்காதையின் தொடக்கத்தில் "உரையாசிரியரான இளம்பூரண அடிகள்" என்று குறிப்பிடுவதால், இளம்பூரணரே உரையாசிரியர் என்று உணரலாம்.

சமயம்

மயிலைநாதர் இளம்பூரணரைத் துறவி என்று குறிப்பிடுகின்றார். நன்னூலின் பத்துவகை எச்சங்களையும் குறிக்கும் 'பெயர்வினை' என்னும் (359) சூத்திரத்திற்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதிய பின், "இஃது ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதமில் மாதவர் ஓதிய உரை என்று உணர்க" என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியரைப் பனம்பாரனார் பாயிரம் 'படிமையோன்' என்று குறிப்பிடுகின்றது. படிமையோன் என்பதற்குத் 'தவஒழுக்கத்தையுடையான்' என்று இளம்பூரணர் பொருள் எழுதுகின்றார். எழுத்ததிகாரத்தின் முதற் சூத்திர விளக்கத்தில், "னகாரம் வீடு பேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை (மகன் என்ற சொல்லை) உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின் வைக்கப்பட்டது" என்று கூறுகின்றார். படிமை என்பது சமண சமயத் துறவிகளின் தவ ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் சொல் என்பர்.¹ திகம்பர சமண சமயக் கொள்கையின்படி பெண்கள் நேரே வீடுபேறு அடைய இயலாது. தவம் செய்து, பெண் பிறவி நீங்கி அடுத்த பிறவியில் ஆணாய்ப் பிறந்த பின்னரே வீடுபேறு எய்தமுடியும் என்ற கொள்கை உண்டு. இக்கொள்கைகளை இளம்பூரணர் உரைத்திருப்பதால் இவரைச் சமண முனிவர் என்று கருதலாம்.

இளம்பூரணர் பெயருடன் அடிகள் என்ற சொல் சேர்ந்து வழங்குவதும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்திகின்றது.

அகத்திணையியலின் முதற்கூத்திர உரையின் இறுதியில் 'இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணர வைத்தவாறு அறிந்துகொள்' என்று உரைக்கின்றார். இங்கே இவரது துறவுள்ளம் வெளிப்படுகின்றது.

காலம்

இளம்பூரணர் தம் உரையில் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, யாப்பருங்கல விருத்தி ஆகியவற்றிலிருந்து மேற்கோள் தந்து விளக்குவதால் அந்நூல்களுக்குப்பின் வாழ்ந்தவர் எனலாம். இவரது கருத்தை நன்னூலார் மேற்கொண்டிருப்பதால் இவர் காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம்.

உரையின் இயல்பு

இளம்பூரணர் உரை, ஆழமான தெளிந்த நீரோடை போன்றது; பற்றற்ற துறவி தூய்மையான வாழ்வு நடத்தி மூத்து முதிர்ந்து காவி உடையுடன் அருள் பழுத்த நெஞ்சத்துடன், முகம்மலர்ந்து நம்மிடம் இன்சொல் பேசுவது போன்ற இன்ப உணர்வை இவர் உரை உண்டாக்குகிறது. ஆரவாரமும் பகட்டும் இவர் உரையில் எங்கும் காண்பது அரிது. மிக மிகச் சுருக்கமாகவே தெளிந்த கருத்தைத் கூறி விளங்க வைக்கின்றார். தாம் கருதியதே சிறந்தது என்று எண்ணும் வகையில் இவர் எவ்விடத்திலும் எழுதவில்லை. பிறர் கருத்தை மதித்தலும், புலமை முதிர்ச்சியும், நடுநிலைமையும் உரை முழுவதும் வெளிப்படுகின்றன.

இளம்பூரணர் பிற மொழிப்பயிற்சி மிகுதியாக இல்லாதவர்; தமிழ்க் கடலுள் பல கால் மூழ்கித் திளைத்தவர்; தமிழ் மரபு நன்கு அறிந்த சான்றோர். இவரது தமிழ்நெஞ்சம் பல இடங்களில் வெளிப்படுகின்றது. இவரைச் சிவஞான முனிவர், 'தமிழ் நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியர்' என்று தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இளம்பூரணர் தம் காலத்தில் வழங்கிய புதிய இலக்கணக் கொள்கைகளை ஆங்காங்கே கூறிச் செல்லுகின்றார்; தொல்காப்பியத்திற்குப்

பழைய நூல்களில் இருந்து மட்டுமின்றித் தம்காலத்திற்குச் சிறிது முன்னர்த் தோன்றிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டவும் தயங்கவில்லை. புறத்திணையியலில், புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலிருந்து பல வெண்பாக்கள் உதாரணமாய்க் காட்டப்படுகின்றன. உவமையியலில் பிற்கால அணிநூல் கருத்துகள் இடம்பெறுகின்றன. செய்யுளியலில் யாப்பருங்கலம் போன்ற பிற்கால யாப்புநூல்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. பொருளியலை இவர், அகம் புறம் என்ற இரண்டிற்கும் புறனடை என்று கூறுகின்றார்.

தயக்கமும் ஐயமும்

தொல்காப்பியர் கருத்தையும் இலக்கணக் கொள்கையையும் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு இவர் பெரிதும் முயன்றுள்ளார். காலயிதையீடும், புதிய இலக்கணக் கொள்கைகளும் பழைய இலக்கணம் பற்றிய பல வேறு கருத்தும் இவருக்குத் தயக்கமும் மலைப்பும் உண்டாக்கின என்னலாம். அதனால் நடுநிலைமை பிறழாத உள்ளம் கொண்ட இவர், தாம் உரைத்த கருத்துகளையும், பொருளையும் முற்ற முடிந்த முடிபுகளாகக் கருதவில்லை. பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து, அந்நூலின் கருத்தை உள்ளவாறு அறிய முயன்று, முதன்முதலில் உரை எழுதிய இவர்க்கு இத்தகைய தயக்கமும் ஐயமும் ஏற்பட்டதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை.

சொல்லதிகாரத்தில், “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்” என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தில் (சொல்-162 இளம்), ‘இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர்’ என்ற அடிக்கு “ஒருவர், இருவர், மூவர், என்பன்” என்று விளக்கம் எழுதியபின், “இன்றிவர் என்பது, இத்துணைவர் என்னும் பொருட்டுப் போலும்” என்று ஐயத்தோடு கூறுகின்றார். மேலும்,

கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக்கண்டு கொள்க.

அதுபாடமறிந்து திருத்திக் கொள்க.

வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க.

முதல் சினையாவது வந்தவழிக்கண்டு கொள்க.

ஓகார ஈறும் ஏகார ஈறுமாய் வருவன

விரவுப் பெயர் உளவேற் கண்டு கொள்க.

செய்ம்மன என்பது இப்போது வழக்கரிது.

என்று எழுதும் இடங்கள் உள்ளன.

‘பெயர் நிலைக் கிளவியின்’ (சொல்-443) என்ற சூத்திரத்திற்குப் பொருளும் விளக்கமும் கூறியபின், “இச் சூத்திரத்திற்குப் பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்பாரும் உளர். இதுவும் மெய்யுரை போலும்” என்று தயக்கத்துடன் எழுதுகின்றார்.

பொருளதிகாரம் அகத்திணையியலில் (45), “தலைமகள் கூற்று உணர்த்திய சூத்திரம், காலப் பழமையால் பெயர்த்து எழுதுவார், விழ எழுதினார் போலும்” என்று பெரியதோர் ஐயத்தைக் கிளப்பிவிடுகின்றார்.

கற்பியலில்,

மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணம்

கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே (கற்-3)

என்ற சூத்திரத்தின்கீழ், “இதனால் சொல்லியது, முற்காலத்துக்கரணம் பொதுப்பட நிகழ்தலின் எல்லார்க்கும் ஆம் என்பதும், பிற்காலத்து வேளாண் மாந்தர்க்குத் தவிர்ந்தது எனவும் கூறியவாறு போலும்” என்று கூறுகின்றார்.

செய்யுளியலில் (106), பரிபாடலுக்குரிய “எருத்து என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்தினால் தரவு என்பது போலும்” என்று உரைக்கின்றார்.

இவை யாவும், இளம்பூரணருக்கு ஏற்பட்ட தயக்கத்தையும் ஐயத்தையும் விளக்கும் சான்றுகளாகும்.

உரைத்திறன்

தொல்காப்பிய மூலத்தைக் கொண்டே தொல்காப்பியர் கருத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று கருதுபவர், இளம்பூரணர் செய்த உரை இல்லாதிருந்தால், பல சூத்திரங்களுக்குப் பொருள் தெரியாமல் மயங்குவர். இளம்பூரணர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்களும், இளம்பூரணரையே பின்பற்றி,

இவரது பொருள் விளக்கம், மேற்கோள், எடுத்துக்காட்டு ஆகியவற்றைப் போற்றி மேற்கொண்டு உரை எழுதுகின்றனர்.

எழுத்ததிகாரத்தில்,

அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுத லாகி
உளஎனப் பட்ட ஒன்பதிற்று எழுத்தே

அவை தாம்

கசதப என்றா நமவ என்றா
அகர உகரமோடு அவைஎன மொழிப (எழுத்-170)

என்ற சூத்திரம் இளம்பூரணர் உரை இன்றேல் விளங்காது. அளவுப் பெயர்க்குப் நிறைப் பெயர்க்கும் முதலில் வரும் எழுத்துகள் ஒன்பது. அவை: கசதப நமவ அஉ என்பன. இவ் எழுத்துகளை முதலில் கொண்ட அளவுப் பெயர்களாகப் பின் வருவனவற்றை இளம்பூரணர் காட்டுகின்றார்:

கலம், சாடி, தூதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு.

நிறைப் பெயர்கள்:

கழஞ்சு, சீரகம், தொடி, பலம் நிறை, மா, வரை அந்தை: (உகரத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட பெயர் இளம்பூரணர் காட்டவில்லை. அக்காலத்திலேயே வழக்கிழந்து விட்டது. நச்சினார்க்கினியாரும் இதற்கு உதாரணம் காட்டவில்லை.)

எழுத்ததிகாரத்தில்,

ஐஅம் பல்என வருஉம் இறுதி
அல்பெயர் எண்ணும் ஆயியல் திரியாது (எழுத்.394)

என்ற சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணரின் உதவியின்றேல் பொருள் விளங்கி இராது. “பொருட் பெயர் அல்லாத எண்ணுப் பெயராகிய தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பன” என்று இளம்பூரணர் தரும் விளக்கத்தால் சூத்திரத்தின் பொருள் தெளிவாகின்றது.

மருவின் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும்
உரியவை உளவே புணர்நிலைச் சுட்டே (எழுத்.112)

என்ற சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையைவிட இளம்பூரணர் உரையே பொருத்தமாக உள்ளது. “மருஉத் திரளாகிய தலை தடுமாறாக மயங்கின இயல்பையுடைய இலக்கணத்தொடு பொருத்தின மருஉ வழக்கும், உரியன உள புணரும் நிலைமைக் கண்” என்பது இளம்பூரணர் உரை.

‘மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை யியற்றே’ என்னும் நூற்பாவில் ‘மகன் வினை’ என்பதற்கு, ‘மகற்குத் தாயாற் பயன்படும் நிலைமையன்றி அவளொடு பகைத்த நிலையை’

என்று எழுதி, ‘மகன்-தாய்க்கலாம்’ என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார். இந்த விளக்கமும் உதாரணமும் மிகவும் அரியவை. இளம்பூரணர் உரை இன்றேல், இவை வெளிப்பட்டிரா. சொல்லதிகாரத்தில்.

குறித்தோன் கூற்றம் தெரித்துமொழி கிளவி (சொல். 56)

என்ற சூத்திரத்திற்கும்,

“மிக்கதன் மருங்கின்” (சொல்-237) என்ற சூத்திரத்திற்கும் இளம்பூரணர் உரை இன்றேல் பொருள் அறிதல் அரிது.

‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் முன் தேற்றுப் பொருளில் வந்தமைக்கு அகநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்றினை (110) எடுத்துக் கொண்டு, அதில் ‘கடுஞ்சுள் தருகுவன்’ என்று வருவதை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். தமிழிலக்கியத்தில், வேறு எங்கும் இச்சொல் இப்பொருளில் வந்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை. இளம்பூரணர் காட்டிய இவ்வரிய மேற்கோளையே பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் தம் உரைகளில் காட்டுகின்றனர்.

இளம்பூரணர் தந்த மேற்கோளையும் கூறிய விளக்கத்தையும் பின்வந்தோர் அப்படியே மேற்கொண்டமைக்குப் பல சான்றுகள் காட்டலாம். உரையாசிரியர் முயன்று அமைத்த பாதையினைப் பின் வந்தோர் அகலப்படுத்தினர் என்று கூறும் அளவிற்கு இளம்பூரணரின் உரைத்திறன் அமைந்துள்ளது.

பொருளதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் (அகத்திணை இயலுக்கு முன்னுரையாக) எழுதும் உரை விளக்கம், அறிவுக்கு விருந்தாய் அமைந்துள்ளது:

“நிலம் எனவே, நிலத்திற்குக் காரணமாகிய நீரும், நீர்க்குக் காரணமாகிய தீயும், தீக்குக் காரணமாகிய காற்றும், காற்றிற்குக் காரணமாகிய ஆகாயமும் பெறுதும்.”

“காலமாவது மாத்திரை முதலாக நாழிகை, யாமம், பொழுது, நாள், பக்கம், திங்கள், இருது, அயநம், ஆண்டு, உகம் எனப் பலவகைப்படும்.”

“கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோற்றும் பொருள்”

“உரிப்பொருளாவது மக்களுக்கு உரியபொருள்”.

பரத்தையர் யார் என்பதற்குக் கூறும் விளக்கமும், ஐம் பூதங்களின் சேர்க்கை பற்றிக் கூறும் விளக்கமும் சிறப்பானவை. அவற்றைக் கீழே காண்போம்:

“பரத்தையர் ஆவார் யார் எனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லராகி, அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி, ஒருவர் மாட்டும் தங்காதார்.” (கற்பியல்-10)

“உலகம் என்றது உலகினையும் உலகினுட் பொருளையும். உலகமாவது முத்தும் மணியும் கலந்தாற்போல நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் என விரவி நிற்கும். உலகினுட் பொருள் பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி ஒன்றானாற் போல வேற்றுமைபடாது நிற்கும்; அவ்விரண்டனையும் உலகம் உடைத்தாகலின் கலந்த மயக்கம் என்றார்.” (மரபியல் - 91)

சொல்லும் பொருளும்

உரையாசிரியர் சில சொற்களின் பொருளை நன்கு விளக்கிச் செல்லுகின்றார். அத்தகைய விளக்கம் ஆராய்ச்சி உலகிற்குப் புதிய ஒளி தரவல்லவை. அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல். அஃது ஒருவர் முகக் குறிப்பினால் தோற்றுவித்தல். அலராவது சொல்லுதல். (களவியல்-49)

புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனின் மிக்கது. (கற்பியல்-15)

மடம் என்பதற்கும் பேதமை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்னை எனின், மடம் என்பது பொருண்மை அறியாது திரியக் கோடல்; பேதமை என்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாகக் கோடல். (மெய்ப்பாட்-4)

மாணாமை என்ற சொல்லிற்கு மிகாமை என்ற பொருள் உரைப்பது இவரது புலமைச் சிறப்பைக் காட்டுவதாகும்.

மாண மறந்து உள்ளா நாணிலி (கலித்-89)

என்றாற் போல மாணாமை என்பது மிகாமை என உரைப்பினும் அமையும்.” (மெய்ப்ப-24)

“ஒப்பும உருவும்” என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தின்கீழ் (பொருளியல்-42) ஒப்பு, உரு, வெறுப்பு, கற்பு, ஏர், எழில் முதலிய சொற்களுக்குக் கூறும் பொருள் கற்று மகிழ்த்தக்கவை.

படிமையோன் என்பதற்குத் ‘தவ ஒழுக்கத்தை உடையான்’ என்று பாயிரப் பகுதியில் பொருள் கூறிய இவரே, “படிமை என்பது ப்ரதிமா என்னும் வடமொழித் திரிபு” என்று உரைக்கின்றார். (அகத்-30).

யவனர் என்ற சொல்லை ஆரியச் சிதைவு என்று கூறுகின்றார்.’ (எழுத்-65)

உயர்வு என்ற சொல்லைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

“உயர்வுதாம் பல: குலத்தால் உயர்தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால் உயர்தலும், உபகாரத்தால் உயர்தலும் என. (சொல்-87)

“உயர்ந்தோர் என்ற வழிக் குலத்தினான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், கல்வியான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், செல்வத்தான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்” (அகத்-3)

“பிறப்பே குடிமை” என்னும் சூத்திரத்தின் கீழும் ‘நிம்பிரி கொடுமை’ என்னும் சூத்திரத்தின் கீழும் (மெய்ப்ப-25,6) இவர் பல சொற்களை இனிது விளக்கியுள்ளார்.

சூத்திர அமைப்பும் உரைப்போக்கும்

இளம்பூரணர் இரண்டு சூத்திரங்களாக அமைத்தவற்றைப் பின்வந்தோர் ஒன்றாகவே எழுதி உரைகண்டனர்; ஒன்றாகக் கொண்டதைப் பிரித்து இரண்டாக்கியதும் உண்டு.

எழுத்ததிகாரம் பிறப்பியலுள் (19.20), ‘எல்லா எழுத்தும்,’ என்றும் ‘அதிவண் நுவலாது’ என்றும் தனித்தனியே இளம்பூரணர் பிரித்து உரை கண்டவற்றை நச்சினார்க்கினியர் ஒரே சூத்திரமாக்கி, உரை எழுதுகின்றார்.

இத்தகைய எடுத்துக்காட்டுகள் பலவற்றைக் தரலாம்.

பல சூத்திரங்களை அடுத்து அடுத்து எழுதிக்கொண்டு “இவை, உரை இயைபு நோக்கி ஒன்றாய் எழுதப்பட்டன” என்று இளம்பூரணர் எழுதிச் செல்வதும் உண்டு. (சொல்: 173-176; 223, 224; 337, 338.) மரபியலில் (35), ‘மக்கள் தாமே ஆற்றி வயிரே’ என்ற நூற்பாவிற்குப் பின், ‘ஒருசார் விலங்கும் உளஎன மொழிப’ என்ற நூற்பா இளம்பூரணர் உரையில் மட்டும் உள்ளது.

உவமைகள்

இளம்பூரணர் தம் உரையில் மிகச் சில உவமைகளையே எடுத்தாண்டுள்ளார். அவ்வுவமைகள், கூறக்கருதிய பொருளை இனிது விளக்குகின்றன.

எழுத்ததிகாரத்தில் (2), “சந்தனக்கோல் குறுகின விடத்தும் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல, இகர உகரங்கள் குறுகின விடத்தும் அவை உயிர் ஆகாற் பாலன்” என்று தக்க உவமை கூறி விளக்குகின்றார்.

செய்யுளியலில் (79), “துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் என்றவாறு. துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்: கன்று

துள்ளிற்று என்றாற்போலக் கொள்க” என்ற பகுதியில் இனிய உவமை இடம் பெற்றுள்ளது.

மரபியலில் (19) கலத்தல், மயக்கம் என்ற சொற்களை “கலத்தலாவது முத்தும் பவளமும் நீலமும் மாணிக்கமும் விரவினாற் போறல். மயக்கமாவது பொன்னும் வெள்ளியும் செப்பும் உருக்கி ஒன்றாதல் போறல்” என்று ஏற்ற உவமைகளைக் கூறி விளக்குகின்றார்.

பாட வேறுபாடும் கருத்து வேறுபாடும்

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியர் ஆதலின், இவர் கொண்ட சில பாடங்கள், மிகப்பழமையானவை; அப்பாடங்களே சிறந்தவை.

சில சொற்களில் இரண்டொரு எழுத்துகள் மாறிவிடுவதால், சூத்திரங்களின் பொருளே பெரிதும் வேறுபட்டுவிடுகின்றது. எனவே, பாட வேறுபாடுகளில் கருத்துச் செலுத்தி உண்மையான பாடத்தைத் துணியும் கடமை நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. பாட வேறுபாடுகள், பொருளதிகாரத்தில் மிகுதியாகப் பொருளை வேறு படுத்திவிடுகின்றன ஆதலின் சில பாட வேறுபாடுகளையும் அவற்றால் சூத்திரத்தின் பொருள் வேறுபடுவதையும் கீழே காண்போம்:

புறத்திணை இயலுள் (4),

மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே

என்பது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர்,

மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை

என்று வேறு பாடம் கொள்ளுகின்றார். குடிநிலை என்ற பழைய பாடமே சிறந்தது என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவ வரி சான்றாக உள்ளது. அதில், வெட்சித் திணையில் மறக்குடியினது நிலைமையும், கொற்றவையின் நிலைமையும் கூறுவதைக் காணலாம்.

பொருளியலுள் நச்சினார்க்கினியர்,

இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே

என்று பாடம் கொண்டுள்ளார். இதுவே இன்று பெருவழக்காய் உள்ளது. இளம்பூரணர், 'உரிப்புறத்ததுவே' என்று பாடங் கொண்டுள்ளார்.

உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி முதலிய ஐந்தும் பெரும்பாலும் அகத்திணைப் பாடலுக்கே உரியவையாகும் (பொருள்:45). அகத்திணைப் பாடல்களில் முதல் கரு உரி என்ற மூன்று பொருளும் இடம் பெறும் (அகத்:3). உள்ளுறை உவமம், தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருளை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் (அகத்:50). இறைச்சி உரிப்பொருளுக்குப் புறம்பாய் வரும் (பொருள்:43). என்ற தொல்காப்பியர் கருத்துக்களை நினைவில் கொண்டு பார்த்தால் 'உரிப்புறத்தது' என்ற பாடம் பொருத்தமாய் இருக்கும்.

களவியலுள்,

இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய இடத்தும்

... .. தொகைஇக்

கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர் (களவி-17)

என்ற சூத்திரம் தலைவனுக்குரிய கூற்றுக்களை உணர்த்துவதாய் இளம்பூரணர் கொண்டு, அதற்கு ஏற்ப விரிவுரை எழுதுகின்றார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், அச்சூத்திரத்தின் இறுதி வரியில் உள்ள 'கிழவோன்' என்ற சொல்லுக்குக் 'கிழவோள்' என்று வேறு 'கொற்றவை நிலையைக் கூறும் 'மறங்கடைக் கூட்டிய' என்னும் நூற்பாவில், மற்றதைக்குடிநிலை என இளம்பூரணரும் துடிநிலை என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங் கொண்டுள்ளனர். குடிநிலையாதெனத் தொல்காப்பியர் கூறாததாலும் அது போர் துவங்குவதற்கு இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி அன்றாதலாலும் அதுநேரான பாடாமாகாதெனக்கண்ட நச்சினார்க்கினியர் அதைத் துடிநிலை என மாற்றிக் கூறினார் போலும்! துடிநிலை மற்றக் கொற்றவை நிலை கொடிநிலை போல் போர் துவங்குவதற்கு முதல் நிகழ்ச்சியாகாததோடு தொல்காப்பியரும் பிற தொன்னூல்களும் அதனை அத்தகைய வெட்சியின் சிறப்பு வகையாகச் சுட்டாததால் அதுவும் நச்சினார்க்கினியர் கொண்டதன்றித் தொல்காப்பியர் கருத்தாகத் தோன்றவில்லை." - ச.சோ. பாதியார். பழந்தமிழ்நாடு (1958) பக். 85, 86. பாடம் கொண்டு தலைவிக்குரிய கூற்றுக்களை உணர்த்துவதாய் உரை எழுதுகின்றார்.

இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே பொருத்தமாய் உள்ளது. “காமத் திணையில்” என்று தொடங்கும் சூத்திரம் முதலாக, “மறைந்தவர் காண்டல்” என்ற சூத்திரம் ஈறாக (களவியல்-18-21) உள்ள நான்கு சூத்திரங்களும் தலைமகளுக்கு உரியவை. நாணமும் மடமையும் கொண்ட தலைவி, களவொழுக்கத்தில் உரையாடல் நிகழ்த்துமிடத்தை மிக மிகநுட்பமாய் அமைத்துக் காட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர். ‘காமத் திணையில்’ (18), ‘காமஞ்செல்லா’ (19), சொல்லெதிர் மொழிதல்’ (20) என்ற மூன்று சூத்திரங்களும் தலைவி உரையாடுவதற்கு உரிய அருமைப்பாட்டினைப் பலவாறு விளக்கிக் காட்டிய பின்னர் ‘மறைந்து அவற்காண்டல்’ (21) என்னும் நீண்ட சூத்திரத்தில் அவள் உரையாடல் நிகழ்த்தும் இடங்களைச் சுட்டுகின்றார். இவையாவும் பெண் உள்ளத்தின் இயல்பறிந்து அமைக்கப்பட்டவையாகும். ‘இருவகைக் குறிபிழைப்பாகிய இடத்தும்’ என்று தொடங்கும் சூத்திரம் தலைமகனுக்கு உரியது என்று இளம்பூரணர் கொண்டது பொருத்தமே.

இச்சூத்திரத்தை நச்சினார்க்கினியர் கொண்டதுபோல, தலைவிக்குரியதாகக் கொண்டால், தலைவி களொழுக்கத்தின்கண் நாணமும் மடமும் அச்சமும் இன்றி, உரை நிகழ்த்திய நாகரிகக் குறைபாட்டிற்கு ஆளாவாள். களவொழுக்கத்தில் தலைவன் உரை நிகழ்த்தும் இடத்தை உணர்த்தும் சூத்திரம் தொல்காப்பியர் செய்யவில்லை என்ற குறைபாடும் ஏற்படும். எனவே ‘கிழவோன்’ என்று இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே சிறந்ததாகும்.

மேலும், ‘சுடர்த்தொடீஇ கேளாய்’, என்னும் கலிப் பாடல் (கலி-51) உரை விளக்கத்தின் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதும் விளக்கம், அவர்க்குக் “கிழவோன்மேன” என்ற பாடம் பொருத்தமானது என்று கருத்து இருப்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

களவியலில், (12) பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப

என்பது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம். நச்சினார்க்கினியர்.

பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப

என்று பாடங்கொண்டார். குழப்பத்திற்கும் முரண்பாடான கருத்திற்கும் இடங்கொடுக்கும் சூத்திரங்களில் இதுவும் ஒன்று. இளம்பூரணர் பழைய உரையாசிரியர்; அவர் கொண்ட பாடம் பழைய பாடம் என்று கொண்டு இச்சூத்திரத்தின் பொருளை அறிய முயலுதல் பயன் தரும்.

தொல்காப்பியர் வரலாற்றுக்குப் புதிய ஒளி

இளம்பூரணர், தொல்காப்பியரைப் பற்றிக் கூறும் கருத்துகள் வரலாற்றுக்குப் புதிய ஒளி தரவல்லவை.

அகத்தியர் சூத்திரங்கள் என்று சிலவற்றை இளம்பூரணர் சிலவிடங்களில் காட்டி இருப்பினும் அகத்தியரையும் தொல்காப்பியரையும் இணைத்து எந்தக் கதையையும் புனைந்துரைக்கவில்லை. “தொல்காப்பியர் அகத்தியரின் பன்னிரு மாணாக்கருள் ஒருவர்; பன்னிரு மாணாக்கரும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு இயலாக இயற்றித் தொகுத்த நூல், பன்னிரு படலம் என்னும் புறப்பொருள் இலக்கண நூல்; அத்தொகுப்பு நூலுள் முதல் படலமாகிய வெட்சிப் படலத்தை இயற்றியவர் தொல்காப்பியர்” என்பவை போன்ற கதைகளை இளம்பூரணர் நம்பவில்லை. இவர் காலத்தில் அத்தகைய கதைகள் நாடெங்கும் பரவி இருந்திருக்க வேண்டும். இளம்பூரணர் புறத்திணை இயலின் தொடக்கத்தில் பன்னிரு படலம் தொல்காப்பியத்திற்கு மாறுபட்டது என்பதை விளக்கப் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றார். மேலும் தொல்காப்பியர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் வெட்சிப் படலம், தொல்காப்பியர் புறத்திணை இயலோடு முரண்படுவதையும் காட்டி, “பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினார் என்றல் பொருந்தாது” (புறத்-2) என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இளம்பூரணருக்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் இணைத்துக் கதைகளைப் புனைந்து கூறிவிட்டனர்.

கருத்துக் கொடை

இளம்பூரணர் உரையில் கூறியுள்ள கருத்துகள் பலவற்றை அவருக்குப்பின் தோன்றிய இலக்கண ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்டு நூற்பாக்களை அமைத்துள்ளனர். உரையாசிரியரின் கருத்துக் கொடை நூலாசிரியர்களை உருவாக்க முடியும் என்பதற்கு இளம்பூரணரே சிறந்த சான்றாவார்.

இளம்பூரணர் கருத்துகளை நேமிநாதம், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள் ஆகிய நூல்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. இரண்டொரு உதாரணங்கள் மட்டும் காண்போம்:

தொல்காப்பியர் கற்பியலில்,

பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்
நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான (கற்-46)

என்று கூறுகின்றார். இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர், “இதனாற் பயன் என்னை எனின் அது கருத்தோன்றும் காலம் என்க” என்ற கருத்தை எழுகின்றார். இளம்பூரணர் சொன்ன கருத்தை மேற்கொண்டு நம்பியகப் பொருள் ஆசிரியர்,

பூத்த காலைப் புனையிழை மனைவியை
நீரா டியபின் ஈராறு நாளும்
கருவயிற்று உறுஉம் காலம் ஆதலின்
பிரியப் பெறாஅன் பரத்தையிற் பிரிவோன் (நம்பி-91)

என்று கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் உடம்படுமெய் பற்றி,

எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார் (எழுத்-141)

என்று கூறினார். இளம்பூரணர் இச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதியபின், “உரையிற் கோடல் என்பதனால், உடம்படு மெய்யாவன யகரமும் வகரமும் எனக் கொள்க. இகர ஈறும் ஈகார ஈறும் ஐகார ஈறும் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன; அல்லன எல்லாம் வகரமெய் கொள்வன” என்று உரைத்துள்ளார். நன்னூலார் இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவி,

இஈ ஐவழி யவ்வும் ஏனை
உயிர்வழி வவ்வும் ஏமுன்இவ் விருமையும்
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென் றாகும் (நன்-162)

என்று சூத்திரம் அமைத்துள்ளார்.

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில்,

எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்எனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூற (சொல்-35)

என்று கூறிய சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் பின்வருமாறு உரையும் விளக்கமும் கூறுகின்றார்:

“எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும், தன்னுழை உள்ளது அல்லதனை இல்லை எனலுறுமே எனின், அவன் கூறிய பொருளல்லாத பிறிது பொருள் கூறி இல்லை என்க.”

“தன்னுழை உள்ளதன் உண்மை கூறி, இல்லை என்க என்பது கருத்து. இதன் கருத்து அவன் வினாவப்பட்ட பொருட்கு இனமாய் பிறிது பொருளே கூறுக என்பது.”

பின்வரும் நன்னூல் சூத்திரத்தில் இளம்பூரணர் கருத்து இடம் பெற்றிருப்பதை அறியலாம்.

தம்பால் இல்லது இல்லெனின் இனனாய்
உள்ளது கூறி மாற்றியும், உள்ளது
சுட்டியும் உரைப்பர் சொற்கருந் குதற்கே. (நன்-406)

இளம்பூரணருக்கு முன்

தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதலில் உரை கண்டவர் இளம்பூரணர் என்று போற்றப்படுகின்றார். ஆனால், அவர் தமக்கு முன் வேறு சில உரைகள் தொல்காப்பியத்திற்கு இருந்ததைப் பலப் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பிறர் கருத்தை மறுக்காமல், உள்ளதை உள்ளவாறே சுட்டி மேலே செல்லுகின்றார். ஏனைய அதிகாரங்களைவிட, சொல்லதிகாரத்தில் பல இடங்களில், இவர் பிறர் உரைகளை மிகுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

என்ப ஒரு சாரர் ஆசிரியர் (44, 57), ஒருவன் சொல்லுவது (4, 18, 25, 38, 44), ஒரு திறந்தார் கூறுப (1, 56, 58) என்பாரும் உளர் (30, 33), என்பது ஒரு கருத்து (66, 447), ஒரு திறத்தார் ஆசிரியர் என்ற பாடலில் பரஞ்சோதியார் இளம்பூரணர் கருத்தை மேற்கொண்டுள்ளார். உரைப்பர் (122, 421), ஒரு சாரர் கூறுவர் (408, 455, 456) என்று இளம்பூரணர் பிறர் கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒருகால், இளம்பூரணர் காலத்தில், தொல்காப்பியத்திற்குப் பல்வேறு உரைகள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்திருக்கலாம். அவற்றைக் கேட்டு அறிந்த உரையாசிரியர், தாம் எழுதிய உரையில் அவற்றைவிடாது போற்றிக் குறித்திருக்கலாம்.

இளம்பூரணருக்குப் பின்

தொல்காப்பியம் பயில்வோர், எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையையும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர் உரையையும், பொருளதிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் (முன் ஐந்து இயல்கள்), பேராசிரியர் (பின் நான்கு இயல்கள்) ஆகியோர் உரைகளையும் விரும்பிக் கற்பது வழக்கம். இவ்வழக்கம் பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்து வருகின்றது. இவ்வரைகள் மிகுதியாகப் பயிலப்பட்டு வருவதால், தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை கண்ட இளம்பூரணர் உரை வழக்கிழந்தது; பல ஆண்டுகள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் இருந்து வந்தது.

இளம்பூரணர் உரை செல்வாக்கு இழந்து, தொல்காப்பியம் கற்பவர் பார்வையிலிருந்து விலகிப் பின்தங்கிவிட்டதற்குக் காரணம் சில உண்டு.

1. இளம்பூரணருக்குப் பின் உரைகண்டோர் அவரது கருத்துகள் யாவற்றையும் எடுத்துத் தம் உரைகளுள் பெய்து கொண்டு தம் தம் காலத்திற்கு ஏற்ற புது விளக்கங்கள் பலவற்றைத் தந்து உரையை விரிவுபடுத்தினர். இதனால் இளம்பூரணர் உரை பின்தங்கிவிட்டது.

2. எளிய நடையே நல்லநடை என்ற கொள்கை இளம்பூரணருக்குப்பின் மெல்ல மெல்ல மறைந்துவிட்டது. அதனால், எளிய நடையில் எழுதப்பட்ட இளம்பூரணர் உரை ஒதுங்கியது. பலமுறை கற்று உணரும் நுட்பம் வாய்ந்து, எதுகை மோனைகள் அமைந்து, பல்வேறு

வகையான இனிய உவமைகள் விரவி இன்னோசை பொருந்திய பிற்கால உரைகள் செல்வாக்குப் பெற்றுப் பரவின.

3. வடமொழிக்கும் வடமொழிக் கருத்திற்கும் இளம்பூரணருக்குப்பின் சிறந்த வரவேற்பு ஏற்பட்டது. தமிழ் ஒன்றே பயின்று, தமிழ்மரபு பிறழாமல் இளம்பூரணர் எழுதிய உரை, இருமொழிப் புலமை பெற்றவர் இயற்றிய உரைகளுடன் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற இயலவில்லை.

4. இளம்பூரணர் சமண சமயத்துறவி ஆதலின், பிற சமயத்தவர் இவர் உரையைப் புறக்கணித்து, புது உரை கண்டு தம் உரையைப் பரப்பினர்.

இளம்பூரணர் உரை, இன்று மீண்டும் கற்றவர் போற்றும் சிறப்பைப் பெற்று வருகிறது. தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியர் என்ன கூறினார் என்று அறியும் விருப்பம் பலருக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தின் பல்வேறு உரைகளை ஒப்பிட்டு நோக்கி ஆராய்வரும், உண்மை உரை கண்டு தெளியும் ஆர்வம் உடையவரும், தமிழ்மொழிக்குத் தமிழ் மரபு அறிந்து எழுதிய உரையே சிறந்தது என்று எண்ணுவரும் இளம்பூரணர் உரையைப் போற்றிக் கற்று வருகின்றனர்.

நாகரிகமும் பண்பாடும்

இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து அக்காலத்துத் தமிழ் நாட்டு நாகரிகமும் பண்பாடும் அறிய முடிகின்றது. அவற்றைக் கீழே காண்போம்.

எட்டி, காவிதி போன்ற பட்டம் பெற்றவர்களுக்குப் பூ அளித்தலும், புரவு (நிலம்) அளித்தலும் அக்காலத்தில் வழக்கமாய் இருந்தன. அவற்றை இளம்பூரணர், “எட்டிப்பு, எட்டிப்புரவு, காவிதிப்பு, காவிதிப் புரவு” (எழுத்ததிகாரம்;155) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அரசியல் அலுவலர்களையும், தொழிலாளிகளையும் இளம்பூரணர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“எல்லாக் கொல்லரும் சேவகரும் தச்சரும் புலவரும் எனவும்; எல்லா நாயகரும் மணியகாரரும், வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்” (எழுத்.-325).

அக்காலத்தில் அம்புகளை வைக்கப் கொட்டிலும், போர்க் காலத்தில் கோட்டையிலிருந்த பகைவர்மீது எய்ய அம்புப்புழை, துளை முதலியனவும் இருந்தன. அவற்றை இளம்பூரணர், “ஏளக் கொட்டில், சாலைதுளை புழை” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (எழுத்.-277). வில்லும் அம்பும் சிறந்த போர்க்கருவிகளாகப் பயன்பட்டன. குதிரையை மத்திகைக் கோல் (சாட்டை) கொண்டு அடித்து ஓட்டினர் என்ற செய்தியைப் பின்வரும் உரைப் பகுதியால் உணரலாம்;

“வில் பற்றி நின்று கோல் தா என்றால், கணைக்கோலின் மேல்நிற்கும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான். குதிரை மேலிருந்து, ‘கோல் தா’ என்றால், மத்திகைக் கோலாம் ஆகலானும் சுள்ளற் கோலாம் ஆகலானும் செல்லும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான்” (சொல்-53).

“பாட்டு ஆராய்ந்தான்” என்று இவர் காட்டும் தொடர் மொழி (எழுத்-195) நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கின்றது.

கொங்கத்து உழவு, வங்கத்து வாணிகம் என்ற தொடர்கள் அக்கால உழவுத்தொழிலையும், வாணிகத்தையும் நினைவூட்டுகின்றன.

வட்டம், சதுரம், கோணம் முதலிய வடிவங்கள் அமைக்கவும், கோணத்துள் கோணமும் கோணத்துள் வட்டமும் அமைக்கவும் அக்காலத்தவர் அறிந்திருந்தனர் என்பது நமக்கு வியப்பு அளிக்கிறது. இச் செய்தியினை, “வடிவாவது வட்டம் சதுரம் கோணம் முதலாயின” (உவமையியல் 1) என்றும், “கோணா கோணம் கோணா வட்டம்” (எழுத்-312) என்றும் இளம்பூரணர் குறிப்பிடுவதால் உணரலாம்.

இளம்பூரணர் காலத்தில், ‘ஆசீவகப் பள்ளியும் குமரக் கோட்டமும் இருந்தன (எழுத்.154). பெண்கள் தைந்நீராடினர். மக்கள் அறச்செயலுக்காகத் தம்மிடம் உள்ள பசுக்களின் பாலைக் கறந்து தந்தனர். மாடுகள், தினவுபோகத் தேய்த்துக்கொள்ள மரமோ கல்லோ பொது இடங்களில் நடப்பட்டது. (சொல்-50).

அக்காலத் தலைமகன், தனது நாட்டகத்து வழங்காது, பிற நாட்டகத்து வழங்கும் நூலைக் கற்றுவரவும், வாரியுள் யானை காணவும், நாடுகாணவும், புனலாடவும், கடவுளரை வழிபடவும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்

வழக்கமாக இருந்தது (அகத்:27,47). கணிவன் 'பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளும் தாமமும் மீன்வீழ்வும் கோள் நிலையும் மழைநிலையும் பார்த்துப் பயன் கூறினான் (புறத்-16).

சிற்றூர்களில் கோழிகளை வளர்த்து அவற்றைப் போரிடச் செய்து அவற்றின் வெற்றி தோல்விகளைக் கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர் என்பதை, "மேலைச்சேரிக் கோழி அலைத்தது என, கீழைச்சேரிக் கோழி அலைப்புண்டமை சொல்லாமையே முடிந்ததாம்" என்ற உரைப்பகுதியால் அறியலாம் (சொல்-61).

'அண்ணாத்து ஏரி' என்று ஓர் ஏரியை இளம்பூரணர் சுட்டுகின்றார் (எழுத்-134). இது, திருவண்ணாமலையில் இருந்த பெரிய ஏரியைக் குறிக்கலாம் என்பர் மே.வீ.வேணுகோபால பிள்ளை.

'உறையூரிற் பெரியது கருவூர்' என்ற தொடர், கருவூரின் பழஞ்சிறப்பை நினைவூட்டுகின்றது. (சொல்-106).

செப்பும் வினாவும் வழுவாது வருவதற்கு, "நும் நாடு யாது என்றால், தமிழ் நாடு என்றல்" என்பதை உதாரணங்காட்டுகின்றார் (சொல்-13). தமிழர் வாழும் நாட்டைத் தமிழ்நாடு என்று வழங்கிய வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது என்பதை அறியும்போது எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி பிறக்கிறது.

வினாவிற்கு விடையாக உறுவது கூறுதலும் வழுவாகாது என்பதற்கு, சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ எனின், கடமுடையார் வளைப்பர்; பகைவர் எறிவர் என்பது" என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார் (சொல்-15).

எழுத்ததிகாரத்தில்,

வெண்ணுக்கரை (வெண்ணாற்றங்கரை)

எண்ணுப்பாறு (எள் ஏற்றிய தோணி)

எண்ணநோலை (எள் உருண்டை)

ஈமக்குடம் (பிணத்தை இடும் மிடா)

ஆகியவற்றை உதாரணம் காட்டுகின்றார். இவை, இவர் அறிந்திருந்த இடம், மக்கள் உணவு, பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

கூழுக்குக் குற்றவேல் செய்யும் (சொல்-74), பசித்தேன் பழஞ்சோறு தாஎன நின்றாள் (435) என்ற உதாரணங்கள், அக் காலத்தில் வாழ்ந்த ஏழைமக்களின் நிலையினை உணர்த்துகின்றன.

தம் காலத்தில் வழங்கி வந்த விடுகதை (பிசி) ஒன்றை உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்:

அச்சுப் போலப்
பூ பூக்கும்!
அமலே என்னக்
காய் காய்க்கும்
(பூசணைக் கொடி)

போலிப் பாயிரம்

இளம்பூரணரைப் பற்றி, சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று, செந்தமிழ் என்னும் இதழில் வெளிவந்துள்ளது:

தண்கடல் அசைவளி உறுப்பத் திரைபிதிர்ந்
தூங்கலின் பொருட்குவைப் புணரியில் ஐயுற
அலைவமன் மயரினை அகற்றல் எழுத்தால்
திணைதுறை உட்கோள் இயற்றினன், அறியாக்

கவர்பொருள் மாக்கள் மயக்கினுக்கு இரங்கிப்
பாயிருங் காப்பியச் சுவைபல உணர்ந்தகம்
தோய மடுத்தோர் தொல்காப்பியன் உரை
முத்திற ஓத்தினுக்கு ஒத்தசீர்க் காண்டிகை
சொல்நிலை மேற்கோள் தொகுபொருள் துணிவுடன்
இயல்நூற் பாமுடிபு இணைத்து அடிகாட்டி,
தலைகடை கூட்டித் தந்தனன்; பண்டே
கொங்குவேள் மாக்கதை குறிப்புரை கண்டோன்;

தன்னறிவு அளவையில் நல்லுரை தேவர்
 பன்மணிக் குறட்பால் மதிப்பிடப் பொறித்தோன்:
 குணகடல் செல்லூர் மணக்குடி புரியான்
 தண்முலை முகைஎன வெண்ணூல் சூடி
 அந்தணன் அறவோன் அருமறை உணர்ந்த
 இளம்போதி பயந்த புனிதன்
 இளம்பூரணன் உரை இனிது வாழ்க ஈங்கென்

இப் பாயிரத்திலிருந்து இளம்பூரணர் வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்; இளம்பூரணர் தமிழகத்தின் கிழக்குக் கடற்கரை யோரமாய் உள்ள செல்லூரில் பிறந்தவர்; மணக்குடி புரியான் என்பது அவரது குடிப்பெயர்; அவர் தந்தையார் அந்தணர், அறவோர், அருமறை உணர்ந்தவர், இளம்போதி என்பவர். இளம் பூரணர் தொல்காப்பியம், கொங்குவேள் மாக்கதை, திருக்குறள் ஆகிய மூன்று நூல்களுக்கும் உரை இயற்றியவர்.

மேலே காட்டப்பட்ட செய்யுள், பிற்காலத்தில் ஒருவர் (சொர்ணம் பிள்ளை) எழுதிவிட்ட போலிச் செய்யுள் என்பதைத் தமிழறிஞர் மு. அருணாசலம் (12-ஆம் நூற். இலக்கிய வரலாறு) தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்தச் செய்யுள் கூறும் செய்திகள் பொய்யானவை என்பதைப் பின்வரும் சான்றுகளால் உணரலாம்:

1. தொல்காப்பியம் இளம்பூரணர் உரையைத் தேடிப் பதிப்பித்தவர் எவருக்கும் இந்தச் செய்யுள் கிடைக்கவில்லை. வேறு ஏட்டுச் சுவடிகளிலும் இது இடம் பெறவில்லை.

2. திருக்குறள் உரையாசிரியர்களைக் கூறும் பழைய வெண்பா இளம்பூரணரைக் குறிப்பிடவில்லை

3. பெருங்கதையைப் பதிப்பித்த டாக்டர் உ.வே.சா. அதற்குக் குறிப்புரை இருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

இந்தப் போலிச் செய்யுள், ஆராய்ச்சி அறிஞர் டி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தாரையும் மயக்கி விட்டது. அவர் இளம்பூரணரை மணக்குடவர் என்று முடிவு செய்ய முயன்று ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். போலிப் புலவரின் பொய்மை எவ்வளவு குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டது!

சேனாவரையர்

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட புலவர் பெருமக்கள் ஐவர். இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் ஆகிய ஐவரும் ஒருவரின் ஒருவராகக் காலந்தோறும் சொல்லதிகாரத்திற்கு விரிவான உரைஎழுதி, தமிழ்மொழிக்கு தொண்டு புரிந்தனர். ஐவரில் சேனாவரையர் உரையே இன்றுவரை, புலவர்உலகம் போற்றும் பெருமையுடன் விளங்குகின்றது. சேனாவரையர்உரை தோன்றியபின், அதற்குமுன் வழங்கி வந்த இளம்பூரணர்உரை,

செல்வாக்கு இழந்தது. பயில்வார் இன்றிப் போயிற்று. ஆனால், சேனாவரையர் உரைக்குப்பின் தோன்றிய உரைகள் யாவும் அவ்வுரை முன் நிற்கும் ஆற்றலின்றிப் பீடு குறைந்தன; சேனாவரையர்உரை பெற்ற பெருமையும், போற்றுதலும் பெறாமல்நின்றன.

சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே உரை எழுதியுள்ளார். இவர் வேறு நூலோ, உரையோ எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சிவஞானமுனிவர், “சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரைசெய்தார் ஆயின், இன்னோரன்ன பொருளனைத்தும் தோன்ற, ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்துஉரைப்பர். அவர், சொல்லதிகாரம் போலப் பெரும்பயன்படாமை கருதிஎழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை செய்யாது ஒழிந்தமையின் பின்னுள்ளோரும்மயங்குவராயினர்” என்று கூறுகின்றார். மேலும் சேனாவரையர், தம் உரையில், எழுத்ததிகாரத்தை எழுத்தோத்து (சொல். 143, 420) என்றும், பொருளதிகாரம் (250) என்றும், உவமஇயலை அணியியல் (சொல்.440) என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எழுத்ததி காரத்திலிருந்தும் பல சூத்திரங்களை எடுத்துவிளக்கிச் செல்லுகின்றார். அவ்விடங்களில், ஏனைய பகுதிக்குத் தாம் உரைஎழுதியமை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

பெயர்

சேனாவரையர் என்ற சொல்லுக்குப் படைத்தலைவர் என்பது பொருள். சேனை + அரையர் எனப்பிரித்துப் படைத் தலைவர் என்று பொருள் கொள்வர் நன்னூலின் உரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர். சிறப்பால்பெறும்

பெயருக்கு 'ஆசிரியன், படைத்தலைவன், சேனாவரையன்' என்பனவற்றை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார் (நன். பெய.-19). ஆதலின், பண்டைத் தமிழ்மன்னர்கள், தம் படைத்தலைவர்களுக்குச் 'சேனாவரையர்' என்ற சிறப்புப் பெயரை இட்டுவழங்கினர் என்று அறியலாம். சேனாவரையர் என்பது இயற் பெயராகவும் 'கல்வெட்டுகளில் வழங்கியுள்ளது. உரையாசிரியராகிய சேனாவரையரைப் படைத்தலைவர் என்று கொள்வதற்குச் சான்று எதுவும் இல்லை. ஆதலின், அதனை இயற்பெயராகவே கருத வேண்டியுள்ளது. இவரது முன்னோர்கள், படைத்தலைவர்களாக இருந்திருக்கக்கூடும். அக்காரணம் பற்றி, இவருக்குச் சேனாவரையர் என்ற பெயர் வழங்கி இருக்கலாம்.

வாழ்ந்த இடம்

இவர், தென்பாண்டி நாட்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதற்கு இவர் உரையில் சான்றுகள் சில உள்ளன. திசைச் சொற்களை விளக்கிக் கூறுமிடத்தில், "தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ எருமை என்பவற்றைப் பெற்றம் என்றும், தம்மாமி என்பதனைத் தந்துவை என்றும் வழங்குப" என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார் (சொல்.400). ஏனைய நாட்டு வழக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டு எதுவும் தரவில்லை.

'பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவி' (164) என்பதற்குப் 'பெண்மகன்' என்று உரை கூறியபின், "புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண் மகளை மாறோக்கத்தார். இக்காலத்தும் பெண்மகன் என்று வழங்குப" என, அச் சொல் வழங்குமிடத்தைப் பலகாலும் கேட்டு அறிந்தவர் போலத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த ஏனைய உரையாசிரியர்கள், இவ்வாறு இடஞ்சுட்டு விளக்கவில்லை. சேனாவரையர் குறிப்பிடும் மாறோக்கம் என்பது, தென்பாண்டிநாட்டில், கொற்கையைச் சூழ்ந்த பகுதிக்கு முற்காலத்தில் வழங்கிய பெயராகும்.¹

கல்வெட்டின் உதவி: மாறோக்கத்தில் எவ்வூரில் சேனாவரையர் வாழ்ந்தார் என்பதை அறிந்துகொள்ளக் கல்வெட்டு, பெரிதும் துணைசெய்கின்றது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், கொற்கைக்கு அருகில் தாமிரவருணியாற்றின் கரையில், ஆற்றூர் என்னும் ஊர் உள்ளது. அவ்வூர்க்கோயிலில், வரையப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளில் ஒன்று, ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் என்பவர், ஆசிரியமாணாக்கர் முறையில் தம் முன்னோரிடமிருந்து, தமக்குக் கிடைத்த நிலம் மனை ஆகியவற்றைத் தம் ஊரில்

உள்ள சோமநாதக் கடவுளுக்கு வழங்கிய செய்தியைக் கூறுகின்றது.² இக் கல்வெட்டில் கூறப்படும் சேனாவரையர், தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய சேனாவரையாக இருக்கக்கூடும் என்று அறிஞர் உலகம்கருதுகின்றது.

அக்கோயிலில் உள்ள வேறு இரண்டு கல்வெட்டுகளால், பின்வரும் செய்திகள் தெரிகின்றன. சேனாவரையரின் முன்னோர் ஆற்றூரில், படைத்தலைவர்களின் வழித்தோன்றல்களாகவும், இடம் பொருள் ஏவல் உடைய பெருஞ் செல்வராகவும் இருந்தனர்; அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகப் புலமை வாய்ந்த குடியினர். ஆசிரியர் மாணாக்கர் வழிமுறையாகத் தம் முன்னோரிடமிருந்து புலமைத்திறம் பற்றித் தமக்குக் கிடைத்த நிலம் மனை ஆகியவற்றையே சேனாவரையர், சிவன்கோயிலுக்கு வழங்கினார்.

காலம்

இவ்வாறு ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் தம் சொத்துகளைச் சிவன்கோயிலுக்கு வழங்கிய காலம், மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது ஏழாம் ஆட்சியாண்டாகிய கி.பி.1275 ஆகும். இப் பாண்டியனை எம்மண்டிலமும் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகரன் (கி.பி.1268-1311) என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே, சேனாவரையர், அப் பாண்டிய மன்னன் காலத்தில் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்என்னலாம்.

சமயம்

இவரது உரையைக் கொண்டு, இவரது சமயத்தை அறிய இயலவில்லை. 'அரையர்' என்ற பெயர், திருவரங்கத்தில், பள்ளி கொண்ட பெருமாள் கோயிலின்கண், திருவாய்மொழியை அபிநயம் பிடித்துப் பாடுவோருக்கு வழங்குவதால், ஒருகால் சேனாவரையர் திருமாலின் அடியவராய் இருத்தல் கூடுமோ என்று கருதுபவர் உண்டு.

இவரது உரைநூலின் தொடக்கத்தில், வாழ்த்துப் பாடல்கள் நான்கு காணப்படுகின்றன. அவை முறையே விநாயகரையும், மாதொருபாகனையும், கலைமகளையும் அகத்தியரையும் வாழ்த்தி வணங்குகின்றன. அவற்றுள் முதற் பாடலாகிய,

தன்தோள் நான்கின் ஒன்றுகைம் மிகூஉம்
 களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும்
 ஒளிபெரிது சிறந்தன்று அளியஎன் நெஞ்சே

என்ற விநாயகர் வாழ்த்தை. இளம்பூரணர் மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார் (தொல். பொருள். செய். 50). இளம்பூரணர் சேனாவரையர்க்கு முந்தியவர் ஆதலின், இச் செய்யுளை இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து சேனாவரையர் பெற்றுள்ளார். ஏனைய பாடல்களை இயற்றியவர் சேனாவரையரே என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. பல ஆண்டுகளாக அப் பாடல்கள், சேனாவரையர் உரையோடு சேர்ந்தே வழங்கி வருகின்றன. வேறு ஒருவர் அவற்றை இயற்றியதாக இன்றுவரை யாரும் கருதவில்லை. அவை, இடைச்செருகல் என்பதற்குச் சான்று எதுவும் இல்லை.

ஆதலின் அவற்றைச் சேனாவரையர் இயற்றியதாகவே கருத வேண்டும். சேனாவரையர் சிவநெறிச் செல்வர் என்பதற்கு அப் பாடல்களே தக்க சான்றுகள் ஆகின்றன. முன்னர்க் குறிப்பிட்ட ஆற்றூர்க் கல்வெட்டுச் செய்தியும் அவர் சைவர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

ஆசிரியப்பணி

சேனாவரையர் ஆசிரியப் பணி பூண்டு வாழ்ந்தவர் என்பதைக் கல்வெட்டால் மட்டுமின்றி, அவர் உரையாலும் அறியலாம்.

“மாணாக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறாது உய்ந்துணர வைத்தல் அவர்க்கு (உரையாசிரியர்க்கு) இயல்பு” என்று முதற் சூத்திர உரை விளக்கத்திலேயே மாணாக்கரை நினைவுபடுத்துகின்றார். தம் உரையை, ஓர் ஆசிரியர் தம் மாணாக்கர் பலர்க்குப் பாடம் சொல்லும்போது மாணவர் எழுப்பும் வினாவும் ஆசிரியர் கூறும் விடையும் அமையுமாறு எழுதிச் சொல்கின்றார்.

என் சொல்லியவாரோ எனின் (43), யாதோ மக்கட்குட்டு உடையவாரெனின், கொள்ளாமோ எனின் -நன்று சொன்னாய் (92). இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின் - அஃதொக்கும் (124), உணர்த்தும்வழிச் சிறிய சொல்லுதும் (201), கூறிய கருத்து என்னை எனின்-நன்று சொன்னாய் (204), இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின்-இதற்கு விடை ஆண்டே கூறினாம் (432)

என்று சேனாவராயர் எழுதிச் செல்கின்றார். பலகாலும் மாணாக்கர்க்குப் பாடம் சொல்லிப் பழகிய பழக்கத்தால் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்.

‘பொருட்குத் திரிபில்லை உணர்த்த வல்லின்’ (392) என்னும் சூத்திரத்திற்கு, நல்லாசிரியர் ஒருவர் தம் மாணாக்கர்க்குக் கற்பிக்கும் முறையில் உரை எழுதுகின்றார்.

“உறுகால் என்புழி உறு என்னும் சொற்குப் பொருளாகிய மிகுதி என்பதன் பொருளும் அறியாத மடவோனாயின், அவ்வாறு ஒருபொருட்கிளவி கொணர்ந்து உணர்த்தல் உறாது. ‘கடுங்காலது வலி கண்டாய்’ ஈண்டு ‘உறு’ என்பதற்குப் பொருள் என்று தொடர் மொழி கூறியாயினும், கடுங்காலுள்ள வழிக்காட்டி யானும், அம் மாணாக்கன் உணரும் வாயில் அறிந்து உணர்த்தல் வல்லனாயின், அப்பொருள் திரிப்புடாமல் அவன் உணரும் என்றவாறு.”

இவ்வரைப் பகுதியிலிருந்து, சேனாவரையர் தம் மாணாக்கர்க்குப் பாடம் சொன்ன முறையையும், அப்போது தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார் என்று அறியலாம்.

உரையில் இடம்பெற்றுள்ள வேறு சில உதாரணங்களும் சோனவரையர், ஆசிரியர் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

நூல்: கற்கும் நூல் (234), சாத்தனது புத்தகம் (413), நூலின் இடையும் கடையும் தலையும் நின்ற மங்கலத்தை நூற்கண் மங்கலம் என்றும் (82) என்பவை போன்ற குறிப்புகள் நூலைப் பற்றியவை.

பொருள் மயக்கமாகிய பிசிச் செய்யுட்கண் (விடுகதைப் பாடலில்) திணை முதலாயின திரிந்து வருவதற்கு,

எழுதுவரிக் கோலத்தார் ஈவார்க் குரியார்
தொழுதிமைக் கண்ணணைந்த தோட்டார்-முழுதகலா
நாணிற் செறிந்தார் நலங்கிள்ளி நாடோறும்
பேணற் கமைந்தர் பெரிது

என்ற வெண்பாவைக் காட்டி, “புத்தகம் என்னும் பொருள் மேல் திணைதிரிந்து வந்தவாறு கண்டு கொள்க” என்று கூறுகின்றார். சேனாவரையர் காலத்தில் பனையோலைகளில் வரிவரியாக எழுதி, மை பூசிக் கயிற்றால் கட்டிய ஏட்டுச் சுவடி இருந்தது. அதனை மேற்கூறிய விடுகதைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

கற்கும் முறை: கற்பார்க்குச் சிறந்தது செவி (75), உரைத்தென உணர்ந்தான் (228), சாத்தனது கற்றறிவு (80), கற்று வல்லன் ஆயினான் (230), நூலது குற்றங் கூறினான் (111) என்ற எடுத்துக் காட்டுகள் கற்குமுறையை உணர்த்துகின்றன.

ஆசிரியரும் மாணாக்கரும்: திருவீர ஆசிரியன்; ஆசிரியன் பேரூர் கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான் (41), மாணாக்கர்க்கு நூற்பொருள் உரைத்தான், மாணாக்கர்க்கு அறிவு கொடுத்தான் (75), ஆசிரியனோடு மாணாக்கர் வந்தார் (91) என்பவை ஆசிரியரையும் மாணாக்கரையும் பற்றியவை.

தந்தையும் மகனும்: “சாத்தன் கைஎழுதுமாறு வல்லன்; அதனால் தந்தை உவக்கும் (38), ஓதல் வேண்டுமென்ற வழி, வேண்டும் என்பது ஓதற்கு வினை முதலாற்றிறாம். அவன் ஓதலை விரும்பும் தந்தைக்கும் ஏற்றவாறு கண்டுகொள்க” என்ற உதாரணங்கள், சேனாவரையர் காலத்தில் தம் மக்களின் கல்வித்திறன் கண்டு, பெற்றோர் உவந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

உரையின் இயல்பு

சேனாவரையர் உரை, திட்பமும் நுட்பமும் வாய்ந்தது. சேனாவரையரின் புலமைப் பெருமிகமும் ஆராய்ச்சி வன்மையும் கருத்துத் தெளிவும் உரை முடிவதிலும் உள்ளன. கற்கண்டை வாயிலிட்டு மெல்ல மெல்லச் சுவைத்து இன்புறுவதுபோல், இவர் உரையை நாள்தோறும் பயின்று மெல்ல மெல்ல உணர்ந்து மகிழ வேண்டும். பலமுறை ஆழ்ந்து பயின்றாலும் இவ்வரையை முற்றும் பயின்று விட்டோம் என்ற மனநிறைவு ஏற்படுவதில்லை. செங்குத்தான மலைமீது ஏற, கல்லும் முள்ளும், மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த குறுகிய வழியில் வெயிலில் நடப்பது போன்ற உணர்ச்சியை, இவ்வரையைக் கற்கத் தொடங்கும் மாணவர் முதலில் அடைவர்; முடிவில், மலையுச்சிக்குப் போய், மர நிழலில் நின்று, தண்ணென்ற காற்று வீச மெய் குளிர்ந்து, அங்கிருந்தபடியே மண்ணும்

விண்ணும் வழங்கும் இன்பக் காட்சியைக் கண்டு மகிழும்போது பெறும் இன்ப உணர்வைப் பெறுவர்.

இவ்வுரை செறிவும், சுருங்கச் சொல்லி உய்த்துணர வைக்கும் இயல்பும் உடையது; ஆற்றல் வாய்ந்த சொற்களை ஆராய்ந்து எடுத்து, ஆழமான பொருளைத் திணித்து, ஆழ்ந்து பலமுறை கற்கும்வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது; தருக்கநூல் முறை வழுவாமல் தடை விடைகள் பல எழுப்பி, பிற உரையினை மறுத்தும் கருத்தை நிலைநாட்டுகின்றது. இவ்வுரையைக் கற்கும் போது, சிங்க நோக்காக நூலின் முன்னும் பின்னும் நோக்கி, அவற்றை நன்கு நினைவில் கொண்டு கற்க வேண்டிய பகுதிகள் பல இருப்பதை உணரலாம். தூய தமிழ்நடை, பீடு குன்றாமலும் பொருள் தெளிவுடனும் இனிய கருத்தோட்டத்துடனும் நூல் முழுவதும் அமைந்துள்ளது.

இத்தனை சிறப்புகளும் வாய்ந்த சேனாவரையர் உரை, காலந்தோறும் புலவர் பெருமக்களின் போற்றுதலைப் பெற்று, காலவெள்ளத்தைக் கடந்து வருவதில் வியப்பில்லை. இவ்வுரையினை நன்கு பயிலாதவரை, தமிழ்ப் புலவர்கள், இலக்கணப் புலமை நிரம்பியவராகக் கருதுவதில்லை.

முழுநோக்கு

சேனாவரையர் சொல்லதிகாரம் ஒன்றிற்கே உரை கண்டிருப்பினும், தொல்காப்பியம் பற்றி முழுநோக்கு உடையவர். எழுத்தையும் பொருளையும் அவர் சிங்க நோக்காகக் கண்டு விளக்கம் எழுதுகின்றார். சொல்லதிகார அமைப்பையும் முழுமையாக நோக்கி, இயல் அடைவிலும், சூத்திரங்களின் அமைப்பு, பாடவேறுபாடு, ஓசை ஆகியவற்றிலும் ஈடுபடுகின்றார். கிளவியாக்கத் திற்குப்பின் வேற்றுமையியலையும் அதன்பின் வேற்றுமை மயங்கியலையும், பின் மற்ற இயல்களையும் வைத்தமை பற்றிச் சேனாவரையர், ஒவ்வொரு இயலின் தொடக்கத்திலும் எழுதும் விளக்கம் படித்து மகிழத்தக்கதாகும்.

சூத்திரங்களின் அமைப்பு

“இச் சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாயின்,..... என்னும் சூத்திரத்தின் பின் வைக்க எனின்” என்று சேனாவரையர் தாமே வினா எழுப்பிக்கொண்டு விடை கூறுவதும் உண்டு (67).

“அவைதாம், தத்தம் பொருள்வயின்” (115) என்னும் சூத்திரத்தின் இறுதியடியாகிய

வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்

என்பதைப் பிரித்து, ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியர் உரைத்ததை எடுத்துக் கூறி, அவ்வாறு பிரித்தது சிறந்தது அன்று என்று விளக்குகின்றார்.

அடிமறிச் செய்தி அடிநிலை திரிந்து

சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே (எச்ச. 407)

என்னும் சூத்திரத்தையும், அதற்கடுத்த சூத்திரத்தின் (408) குறளடியாகிய

பொருள்தெரி மருங்கின்

என்பதையும் சேர்த்து,

அடி மறிச் செய்தி

அடிநிலை திரிந்து சீர்நிலை திரியாது

தடுமா றும்மே பொருள்தெரி மருங்கின்

என்று சூத்திரம் அறுப்பாரும் உளர் என்று சேனாவரையர் சுட்டுகின்றார்.

வேற்றுமைப் பொருளை (83) என்று சூத்திரத்தின் முதல் இரண்டடியை ஒரு சூத்திரமாகவும், பின் இரண்டடிகளை மற்றொரு சூத்திரமாக உரைப்பாரும் உளர் என உரையாசிரியர் கூறியதாகச் சேனாவரையர் உரைக்கின்றார்.

பெயரியலில்,

அவற்றுள், நான்கே இயற்பெயர்

(175)

என்னும் சூத்திர உரையின் கீழ், “கூறப்பட்ட பெயரது பாகு பாடாகிய ஒரு பொருள் நுதலுதல் பற்றிய ஒரு சூத்திரமாயிற்று. நான்காய் விரிதலும் இரண்டாய் விரிதலும் தாமே யாதலுமாகிய பொருள் வேற்றுமையான் மூன்று சூத்திரம் எனினும் அமையும்” என்று எழுதுகின்றார்.

“இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின்” என்று சேனாவரையரே வினா எழுப்பிக்கொண்டு, விடைகூறும் இடங்களும் உள்ளன (52,92, 462).

சூத்திரங்களுக்குரிய ஓசை நயத்திலும் சேனாவரையர் ஈடுபட்டுள்ளார். பலமுறை ஒதிஓதிப் பண்பட்ட அவரது செவி நுட்பம் நம்மை வியக்கச் செய்கின்றது.

“தாமே என்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது (63, 199); செய்யுள் இன்பம் நோக்கி அளபெழுந்து நின்றது (210), செய்யுள் இன்பம் நோக்கி.....என்றார் (295) என்று சேனாவரையர் கூறும் இடங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

உரைத்திறன்

தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள இலக்கண விதிகளையும் சூத்திரங்களையும் சேனாவரையர் தம் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு நுணுகி நோக்கி, நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பொருளாழ்த்துடன் அளந்து அமைத்திருக்கின்றார் என்ற கருத்தைப் பல இடங்களில் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும் (198)

என்ற சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் எழுதியுள்ள விளக்கம் பலமுறை கற்று மகிழும் வகையில் உள்ளது:

“வேற்றுமை கொள்ளாது என்னாது காலமொடு தோன்றும் எனின், தொழில் நிலையொட்டும் தொழிற் பெயரும் வினைச் சொல்லாவான் செல்லும் ஆகலானும் காலமொடு தோன்றும் என்னாது வேற்றுமை கொள்ளாது எனின், இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லும், வினைச்சொல்லெனப்படும் ஆகலானும் அவ்விரு திறமும் நீக்குதற்கு ‘வேற்றுமை கொள்ளாது, காலமொடு தோன்றும்’ என்றார். வினைச் சொல்லுள், வெளிப்படக் காலம் விளங்காதனவும் உள; அவையாவும் ஆராயுங்கால் காலம் உடைய என்றற்கு ‘நினையுங்காலை’ என்றார்” என்று சேனாவரையர் எழுதியுள்ள விளக்கம் புலமைக்குவிருந்தளிக்கின்றது.

இவ்வாறே “பெண்மை சுட்டிய” (4) என்னும் சூத்திரத்திற்கு இவர், சொல்லுக்குச் சொல் நுண்பொருள் கண்டு; உரை எழுதும் திறன் வியந்து போற்றுதற்கு உரியதாகும்.

ஆராய்ச்சித் திறன்

சேனாவரையர் தொல்காப்பியரிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டவர். தொல்காப்பியர் நூலில், தாம் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத சில இலக்கணக் கருத்துக்கள் இருப்பதைச் சேனாவரையர் சில இடங்களில் உணர்கின்றார். இருப்பினும், தொல்காப்பியரைக் குறைகூறாமல், தம் கருத்தை எழுதித் தம் ஆராய்ச்சித் திறனைக் காட்டுகின்றார்.

“எல்லே இலக்கம்” என்பது, இடையியலில் உள்ள சூத்திரம் (சொல்.269). ‘எல்’ என்பதை உரிச் சொல்லாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது சேனாவரையர் கருத்து. ஆனால் தொல்காப்பியரே அதனை இடைச்சொல் என்று கூறுவதால், சேனாவரையர் தம் கருத்தையும் எழுதி நூலாசிரியரையும் மதிக்கின்றார். “எல் என்பது உரிச்சொல் நீர்மைத்து ஆயினும் ஆசிரியர் இடைச்சொல்லாக ஓதினமையின், இடைச்சொல் என்று கோடும்” என்று மிகச் சுருக்கமாக எழுதித் தம் சொல்லாராய்ச்சித் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மூன்றாம் வேற்றுமையின் உருபுகளாகிய “ஒடுவும் ஆனும் இரண்டு வேற்றுமை ஆகற்பால எனின்” என்று சேனாவரையர் வினா எழுப்பிக் கொண்டு ஆராயும் பகுதி, அவருடைய மொழியாராய்ச்சித் திறனை விளக்கும் சிறந்த சான்றாகும்.

“நும்மின் திரிபெயர் நீயிர்” என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார் (எழுத்.326; சொல் 143). ஆனால் சேனாவரையர் “நீயிர் என்பதன் திரிபு நும்” என்னும் கருத்துடையவர். இருப்பினும் தம் இலக்கண ஆராய்ச்சித் திறனை வெளிப்படுத்தி, நூலாசிரியரைப் போற்றியே உரை எழுதியுள்ளார் (சொல்.98, 143).

இலக்கணக் கொள்கையும் ஆராய்ச்சியும்

சேனாவரையர், இலக்கணத்தில் பயின்றுவரும் சொற்றொடர்களையும் கொள்கைகளையும் நுணுகி ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார். சில

சொற்றொடர்களின் வரலாறு, வழக்கு, வடிவம், பொருள் ஆகியவற்றை நன்கு சிந்தித்து நல்ல முடிவுகளை வெளியிடுகின்றார்.

‘என்மனார்’ என்னும் சொல்லுக்கும் (1), ‘மார்’ ஈற்று வினைச் சொல்லுக்கும் (7) இவர் கூறும் இலக்கண விளக்கம் படித்து மகிழ்த்தக்கது.

‘எவன்’ என்னும் வினாச்சொல் பற்றி விளக்கம் எழுதியபின், ‘எவன் என்பதோர் பெயரும் உண்டு; அஃது இக்காலத்து என் என்றும், என்னை என்றும் நிற்கும். ஈண்டுக் கூறப்பட்டது வினைக்குறிப்பு முற்று என்க” (219) என்று ஆராய்ந்து கூறுகின்றார்.

‘எய்யாமை’ என்றும் சொல்லைப்பற்றி “அறிதற்பொருட்டால் எய்தல் என்றானும், எய்த்தல் என்றானும் சான்றோர் செய்யுட்கண் வாராமையின், எய்யாமை எதிர் மறையன்மை அறிக” (342) என்று எழுதுகின்றார்.

‘இலம்பாடு’ என்னும் சொல்லைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்; ‘இலம் என்னும் உரிச்சொல், பெரும்பான்மையும் பாடு என்னும் தொழில் பற்றியல்லது வாராமையின் இலம்பாடு என்றார்” (360).

“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” (372) என்னும் சூத்திரத்தின் கீழ், “கறுமை, செம்மை என்னாது கறுப்பு சிவப்பு என்றதனான் தொழிற்பட்டுழியல்லது அவை வெகுளி உணர்த்தாமை கொள்க” என்று விளக்குகின்றார்.

‘கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே’ (452) என்பதன் கீழ், சம்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு என்பவை பிற்காலத்தே தோன்றிய சொற்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கண விளக்கம்

இலக்கணத் தொடர்களையும் கொள்கைகளையும் சேனாவரையர் திறம்பட விளக்குகின்றார்:

கிளவியாக்கம்: “வழுக்களைந்து சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டமையான், இவ்வோத்து கிளவியாக்கம் ஆயிற்று. ஆக்கம்-அமைத்துக் கோடல்.” (1)

இரட்டைக் கிளவி: “ஈண்டு இரட்டைக் கிளவி என்றது, மக்கள் இரட்டை, விலங்கு இரட்டை போல, வேற்றுமை உடையனவற்றை அன்றி, இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடையனவற்றை என்று உணர்க” (48).

முக்காலம்: இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு. நிகழ்வாவது, தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை. எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை. தொழிலாவது, பொருளினது புடைபெயர்ச்சியாகலின், அஃது ஒரு கணம். நிற்பதல்லது இரண்டு கணம் நில்லாமையின், நிகழ்ச்சி என்பது ஒன்று அதற்கு இல்லையாயினும், உண்டல், தின்றல் எனப் பல்தொழில் தொகுதியை ஒரு தொழிலாகக் கோடலின், உண்ணாநின்றான், வாராநின்றான், என நிகழ்ச்சியும் உடைத்தாயிற்று என்பது” (200).

இடைச்சொல்: சார்ந்துவருதல் உரிச்சொற்கும் ஒத்தலின், தமக்கெனப் பொருளின்மை இடைச்சொற்குச் சிறப்பிலக்கணமாம்” (249).

சொல்லும் பொருளும்

சில சொற்களுக்குச் சேனாவரையர் கூறும் பொருள் சிறப்பாக உள்ளது.

‘காலம்’ என்பது காலக் கடவுளை.

‘உலகம்’ என்றது ஈண்டு மக்கள் தொகுதியை.

‘பால்வரை தெய்வம்’ என்பது எல்லார்க்கும் இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையும் வகுப்பது.

‘வினை’ என்பது அறத்தெய்வம்.

‘சொல்’ என்பது நாமகளாகிய தெய்வம் (57).

வடமொழிப் புலமையும் பற்றும்

சேனாவரையர் தமிழ் இலக்கணத்தில் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதைப் போலவே, வடமொழி இலக்கணத்திலும் வல்லவராக விளங்குகின்றார். இருமொழியிலும் வல்லவரான சிவஞான முனிவர், இவரை

‘வடநூற்கடலைநிலைகண்டு உணர்ந்த சேனாவரையர்’ என்று வாயாரப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். வடமொழி பயின்றவர் என்றோ, கற்றவர் என்றோ புலமை பெற்றவர் என்றோ கூறாமல், வடநூற்கடலை நிலைகண்டு உணர்ந்தவர் என்றுகூறியுள்ளதால், சேனாவரையருக்கு அம்மொழியில் அளப்பரிய பேராற்றல் இருந்தது என்பது விளங்கும்.

அங்ஙனம் புகழ்வதற்கு ஏற்பச் சேனாவரையர், வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகளைத் தெளிவாக விளக்குகின்றார்; வடமொழி இலக்கண விதிகளை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

அதிகாரம் (1), ஞாபகம், அநுவாதம் (10), யோக விபாகம் (11), உத்தரம் (13), நேயம் (55), காரகம் (112), கரும கருத்தன் (246), தாது (246) ஆகிய வடமொழிச் சொற்களை, தக்க இடங்களில் எடுத்தாண்டு விளக்கியுள்ளார்.

பிரயோக விவேக நூலாசிரியர், ‘வாக்கிய பதீயம், அரிபீடிகை, ஏலாராசீயம் முதலாயின வழங்குங் காலத்து அவ்வுரை நோக்கிச் சேனாவரையர் முதலாயினார் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதினார் என்க’ என்று கூறுகின்றார் (திங்ங-16). பின்னங்குடி ச.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் சேனாவரையர் உரையில் உள்ள வடநூற் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

வேதாந்தம்

“முயற்சியும் தெய்வமும் ஆகிய காரணங்களுள், தெய்வம் சிறந்தமையான்” (சொல்-242).

தருக்கம்

“பண்போடு இவற்றிடை வேற்றுமை என்னை எனின், இன்மை பொருட்கு மறுதலையாகலின், பொருளின்கண் கிடக்கும் பண்பு எனப்படாது; அன்மையும் உண்மையும் பண்பிற்கும் ஒத்தலின் பண்பு எனப்படா; என்னை? குணத்திற்குக் குணம் இன்மையின்” (சொல்-214).

பூர்வ மீமாம்சை (வாக்கிய பேதம், நியமவிதி)

“இவ்வாறு ஒரு பொருள் நுதலிற்றாக உரையாக்கால் சூத்திரம் என்றாமாறு இல்லை” சொல்-1); “இரு தொடர்ப்படச் சூத்திரத்து” (சொல்-67); “இரண்டு வேற்றுமையும்

எய்துவதனை நியமித்தவாறு” (87); “ஏனையிடத்து வாராது என்று நியமித்தற்கு என்பது” (260).

வியாகரணம்

வடநூலாரும் பிரியாத் தொகையும் பிறசொல்லான் விரிக்கப்படும் என்றார் (416); இவற்றை வடநூலார் தாது என்பர் (415); இயற்பெயராவன சாத்தன் கொற்றன் என வழங்குதற் பயத்தவாய் நிமித்தம் இன்றிப் பொருளே பற்றி வரும் (174); இயைபின்மை நீக்கலும், பிறிதின் இயைபு நீக்கலும் என விசேடித்தல் இருவகைத்து (182).

வடமொழிப் புலமையும் பற்றும் மிகுதியாகச் சேனாவரையருக்கு இருந்த காரணத்தால் தமிழ் மொழியின் இயல்புக்கும் இலக்கணத்திற்கும் ஒவ்வாத கருத்துகள் சிலவற்றையும் கூறியுள்ளார். அவற்றை மனத்தில் கொண்டு ஆராய்ச்சி அறிஞர் டி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் சேனாவரையரைப்பற்றி, “வடமொழியும் தமிழும் நன்கு பயின்றவர். இவ்விரு பெரிய மொழிகளும் இருவேறு தனிமொழிகள் என்பதை மறந்த வடநூல் முடிபுகளையும் கொள்கைகளையும் தமிழுக்குரிய இலக்கணங்களில் புகுத்தி அவற்றிற்கு அமைதி கூறுவர்” என்று கூறுகின்றார்.¹

சேனாவரையர், தொல்காப்பியரைப் பற்றிக் கூறும்போது வடநூலொடு மாறுகொள்ளாமல், நூல் இயற்றியவர் (74, 114) என்று கூறுகின்றார். மேலும் “தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கண் செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொருவாகலானும்” (401) என்றும், “நீர்” என்பது ஆரியச் சிதைவு” (398) என்றும் கூறுகின்றார். இத்தகைய கருத்துகளை இன்றைய ஆராய்ச்சி உலகம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

மறுப்பு

சேனாவரையர், இளம்பூரணர் கொள்கைகளை ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட இடங்களில் மறுத்து, வேறு உரை கூறுகின்றார். இளம்பூரணரை உரையாசிரியர் என்றே எங்கும் குறிப்பிடுகின்றார். அவரிடம் பெருமதிப்பும் அச்சமும் கொண்டவராய் நயமாகத் தம் கருத்தை உரைக்கின்றார். இளம்பூரணர் உரைப் போக்கினை நன்கு உணர்ந்துள்ளார். அவரது கருத்தையும் கொள்கையையும் கசடறத் தெளிந்துள்ளார். இளம்பூரணர் கருத்தை அடியொற்றி, உரையாசிரியரும் இங்ஙனே கூறினார் என்று சேனாவரையர் போற்றும் இடங்களும் உண்டு.

உரையாசிரியர் கருத்தை மறுக்கும்போது, போலி உரை என்றும், பிறர் மதம் மேற்கொண்டு கூறினார் என்றும், அவர்க்கு அது கருத்து அன்று என்றும், நூலாசிரியர்க்குக் கருத்து அன்மையின் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்து அன்று என்றும் கூறி மறுத்துச் சேனாவரையர் தம் கருத்தை நிறுவுகின்றார்.

இவற்றை உற்று நோக்கும்போது, சேனாவரையர் காலத்தில் இளம்பூரணர் உரைக்குப் போலியாக வேறு உரை ஒன்று இருந்ததோ என்ற ஐயம் எழாமல் இல்லை. இன்றுள்ள இளம்பூரணர் உரையில், இரண்டு இடங்கள் (66, 114) சேனாவரையர், உரையாசிரியர் உரையாகக் குறிப்பிடும் பகுதிகள் இல்லை. சில இடங்களில் (242, 285, 403) என்பாரும் உளர் என்று, பெயர் கூறாமல் சுட்டப்படும் பகுதி இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படுகின்றன.

சேனாவரையர் காலத்தில் (இளம்பூரணர் உரை தவிர) வேறு சில உரைகளும் வழங்கிவந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உண்டு. சேனாவரையர் அவ்வுரைகளை இயற்றியவர் ஊர் பேர் எதுவும் கூறாமல் என்பாரும் உளர் (37, 59, 74, 163, 182, 249, 250; 255, 316; 397, 407, 416, 420, 422; 440, 441, 450, 451, 452, 455) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நூல்களும் புலவர்களும்

சேனாவரையர் பல தமிழ் நூல்களையும் புலவர் பெயர்களையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆதியில் தமிழ்நூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்

என்றும்,

சந்தனப் பொதியத் தடவரைச் செந்தமிழ்ப்
பரமா சாரியன் பதங்கள்
சிரமேற் கொள்ளுதும்

என்றும் அகத்தியரைப் போற்றுகின்றார். மேலும், முனிவன் அகத்தியன் (41), அகத்தியனால் தமிழ் உரைக்கப்பட்டது (73), யா பன்னிரு மாணாக்கர் உளர்

அகத்தியனார்க்கு (279), அகத்தியம் முதலாயின எல்லா இலக்கணமும் கூறலின் (463) என வரும் இடங்கள் சேனாவரையர் அகத்தியரைப் பற்றிக் கொண்ட கொள்கையினை விளக்கும்.

திருக்குறளைப் பல இடங்களில் மேற்கோளாகக் காட்டி, சேனாவரையர் இனிது விளக்குகின்றார். திருவள்ளுவரைத் 'தெய்வப் புலவன்' (41) என்று அழைக்கின்றார். 'இகழ்ச்சியிற் கெட்டான் மகிழ்ச்சியின் மைந்துற்றான்' என்று திருக்குறளை நினைவில் கொண்டு உதாரணம் காட்டுகின்றார். (78). தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டும் இடம் பல உண்டு. பத்துப்பாட்டு, மலைபடுகடாத்திலிருந்து மிகுதியான மேற்கோள் தருகின்றார். இவர் காலத்தில் அணியிலக்கணம் செல்வாக்குப் பெற்றுப் பரவி இருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

கபிலரால் செய்யப்பட்ட நூலைக் 'கபிலம்' என்றும், 'பரணரது பாட்டியல்' என்றும், இவர் குறிப்பிடும் நூல்கள் (114) மறைந்து போயின.

நன்னூலாரும் சேனாவரையரும்

சேனாவரையர் நன்னூலார் கருத்துக்களைத் தம் உரைகளில் ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்லுகின்றார்.

'புதியன தோன்றினாற் போலப் பழையன கெடுவனவும் உள எனக் கொள்க' (452) என்று சேனாவரையர் கூறுவது,

பழைய கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே (நன்.-462)

என்ற நன்னூல் சூத்திரத்தை நினைவூட்டுகின்றது.

202 ஆம் சூத்திர உரையில், உண்கின்றனம், உண்கின்றாம் என்பனவற்றை உதாரணங் காட்டுகின்றார். மற்றோர் சூத்திர உரையில் (229), உண்பாக்கு, வேபாக்கு ஆகிய சொற்களைச் சுட்டுகின்றார். 215 ஆம் சூத்திர உரையில், "அளபெடை தன்னியல்பு மாத்திரையில் மிக்கு, நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரை பெற்று நிற்கும்" என்று கூறுகின்றார். இவையாவும் நன்னூலார் கருத்துக்களாகும்.

பேச்சு வழக்கும் உலகியலும்

சேனாவரையர், தம் காலத்து மக்கள் பேசிய முறையை உலகியலோடு பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார். அவை இவர் மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர் என்பதையும், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகியவர் என்பதையும் அறிவிக்கும்.

கிளவியாக்கத்துள், “ஆக்கம்-அமைத்துக்கோடல்; நொய்யும் நுறுங்கும் களைந்து அரிசி அமைத்தாரை அரிசியாக்கினார் என்ப ஆகலின்” என்று எழுதுகின்றார் (சொல்.1).

‘மற்றையது’ என்னும் சொல், இனம்குறிக்கும் என்பதற்கு, “ஆடை கொணர்ந்தவழி, அவ்வாடை வேண்டாதான் மற்றையது கொணா என்னும்” என்று பேச்சு வழக்கினைக் குறிப்பிடுகின்றார் (264).

இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர்-241

என்ற சூத்திரத்திற்கு, “சோறு பாணித்தவழி உண்ணா திருந்தானைப் போகல் வேண்டும் குறியுடையான் ஒருவன், ‘இன்னும் உண்டிலையோ?’ என்றவழி, ‘உண்டேன், போந்தேன்!’ என்னும்” என்று மக்கள் பேச்சினை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

வினாவாக வரும் வினைச்சொல், எதிர்மறைப் பொருளில் வரும் என்பதற்கு, “கதத்தானாக- களியானாக ஒருவன் தெருளாது வைதான்; அவன் தெருண்டக்கால், வையப்பட்டான் ‘நீ என்னை வைதாய்!’ என்றவழி, தான் வைததை உணராமையான் ‘வைதேனே?’ என்னும்” என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார். (244).

காலம் மயங்கி வருவதற்கு, ‘நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான்; பின் நீ என் செய்குவை எனவரும்’ என்பதைக் காட்டுகின்றார் (247).

குறிப்பால் உணர்த்தும் பொருளுக்கு “அவல் அவல் என்கின்றன நெல்; மழை மழை என்கின்றன பைங்கூழ்” என்று எடுத்துக்காட்டுகள் தருகின்றார்.

அவர் காலத்தில் வாய்மொழி வாயிலாக வழங்கிவந்த நாட்டுக்கதை ஒன்றினைக் கூறுகின்றார். ‘தொன்னெறி மொழிவயின் ஆஅகுநவும்’ (449) என்பதற்கு, ‘முது சொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருவனவும்’ என்று பொருள் எழுதிக் கீழே உள்ள கதையைச் சுட்டுகின்றார்;

ஆற்றோரம் இருந்த ஓர் ஊரில், வாழ்ந்துவந்த எருமை ஒன்று, ஆற்று வெள்ளத்தில் மூழ்கி இறந்து நாற்றம் மிகுதியாக எழுந்தது. அதனால் அந்த எருமையை எடுத்து அடக்கம் செய்பவர் யார்என்ற வினா எழுந்தது. அவ்வூர்க் கணக்கன், தனக்குப் பகையாய் இருந்தகுயவரைப் பழிவாங்க எண்ணி, “ஊர்க் குயவர், பசுமட்கலங்கைகள் சுடும்பொருட்டு அமைத்த சுள்ளையில் எழுந்த புகையாகிய மேகத்தால் மழை மிகுதியாகப் பெய்து, வெள்ளம் வந்தது. அவ் வெள்ளத்தில் மூழ்கி எருமை செத்தது. எனவே ஆற்றுள் செத்த எருமையை எடுத்து அடக்கம் செய்தல், ஊர்க்குயவர்களின் கடமையாகும். இவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு என்னிடம் உள்ள பழைய சுவடி சான்றாய் உள்ளது” என்றான். வேடிக்கையான இக் கதையினைச் சேனாவரையர் மிகச் சுருக்கமாக, ‘ஆற்றுள் செத்த எருமை ஈர்த்தல், ஊர்க்குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலாயின’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.’

இவையாவும் சேனாவரையர் இலக்கணப் புலமையுடன், மக்கள் பேசும் பேச்சினையும் நுணுகி அறிந்தவர் என்பதை விளக்கும்.

காலத்தின் அடிச்சுவடு

சேனாவரையர் காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை அவர் உரையில் இடம் பெற்றுள்ளன. கால வெள்ளம், கரையில் ஒதுக்கிய பொன்மணல்களாய் மின்னி அவை, காண்பவர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கின்றன.

சேனாவரையர் காலத்தில், பாம்புக் கடியினால் உடம்பில் ஏறிய நஞ்சினைப் போக்க ஒருவகையான கருங்கல்லும் பயறும் பயன்பட்டன. அவ்விரு பொருள்களும் ஒரு சேர அக்காலக் கடைகளில் விற்கப்பட்டன. இச் செய்தியினைச் சேனாவரையர், “பாம்புணிக் கருங்கல்லும் பயறும்விற்பான் ஒருவனுழைச் சென்று” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (35).

இக் காலத்தைப் போலவே அக் காலத்திலும் வீட்டின் தரையைக் கல்லும் செங்கல்லும் கலந்து போட்டு இடித்து வலிமையாக்கினர் என்பதை, “கல்லும் இட்டிகையும் பெய்து குற்றுச் செய்யப்பட்ட நிலத்தை வலிதாயிற்று எனின் அது செயற்கைப் பொருளேயாம்” என்று அவர் கூறுவதால் அறியலாம் (19).

நிலத்தை விற்கும்போதும் வாங்கும்போதும் பதிவேடுகளில் அக் காலத்தில் குறித்து வைக்கப்பட்டன என்பதை “நிலத்தது ஒற்றிக் கலம். சாத்தனது விலைத்தீட்டு” என்ற எடுத்துக்காட்டுகளால் அறியலாம் (80).

நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்ந்த அக் காலச் சிறுவர்கள், பலவகை விளையாட்டுகளை விளையாடும்போது, குழுக்களாகப் பிரிந்து, அக்குழு ஒவ்வொன்றிற்கும் பெயர் வைத்து மகிழ்ந்தனர். இவ் வழக்கத்தினைச் சேனாவரையர், “கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர்-பட்டி புத்திரர், கங்கைமாத்திரர் என்பன. இவை ஆடல் குறித்து இளையார் பகுதிபடக் கூடிய வழியல்லது வழங்கப்படாமையிற் குழுவின் பெயரின் வேறாயின” என்று குறிப்பிடுகின்றார். (165).

நெஞ்சில் பதிந்த நிகழ்ச்சி

காட்டு வழியில், கள்வர்கள் பதுங்கி இருந்து அவ்வழியில் சென்றவரை அடித்துத் துன்புறுத்தி அவர்களிடமிருந்த பொருளையும், ஆடைகளையும் பறித்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சி ஒன்று சேனாவரையர் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்திருக்கின்றது. அந் நிகழ்ச்சியினை அவர் பல இடங்களில் (101, 245, 395) குறிப்பிடுகிறார். மேலும், அவர் காலத்தில் திகம்பரஜனார் (கடவுளர்) காட்டு வழியிற் செல்வது உண்டு என்றும், அவர்களிடம் ஆடை இன்மையாலும், அவர்களிடம் கள்வருக்கு அச்சம் இருந்தமையாலும் அத்துறவிகளைக் கள்வர்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிடுவர் என்றும் தெரிகின்றது.

“வழி போயினார் எல்லாம் கூறை கோட்பட்டார் என்றவழி, கூறை கோட்படுதல் கடவுளரை (திகம்பரர்களை) ஒழித்து ஏனையோர்க்கே ஆயினவாறு போல” (101).

“ஒரு காட்டின்கண் போவார் கூறை கோட்படுதல் ஒரு தலையாகக் கண்டு இஃது இயற்கை என்று துணிந்தான், கூறை கோட்படா முன்னும் இக் காட்டுள் போகில் கூறை கோட்பட்டான், கூறை கோட்படும் என்னும்” (245).

“கூறைகோட்படுதல் கடவுளர்க்கு எய்தாதவாறு போல” (395).

சேனாவரையர் தம் நெஞ்சில் பதிந்த நிகழ்ச்சியை இவ்வாறு பலமுறை கூறுகின்றார்.

ஊர்கள்

சேனாவரையர் கருவூரைக் குறிப்பிடும் இடங்கள் பல உண்டு. கருவூர்க்குச் செல்லாயோ சாத்தா (13,68), கருவூரின் கிழக்கு (77, 110, 398) என்பவை அவர் காட்டும் உதாரணங்கள். சேனாவரையர் காலத்தில், உறையூரும் சிராப்பள்ளிக் குன்றும் சிறப்புடன் விளங்கின என்பதை “உறையூர்க்கு அயல் நின்ற சிராப்பள்ளிக் குன்றை உறையூர்க்கண் குன்று என்றும்” என அவர் கூறுவதால் உணரலாம்(82). மங்கலம் என்ற சிற்றூரை ‘மங்கலம் என்பதோர் ஊருண்டு போலும்’ (278) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அறநெறிகள்

சேனாவரையர், தம் காலத்தில் ஊர்தோறும் கோயில் இருந்தது என்பதை, ‘ஊரானோர் தேவகுலம் (427) என்ற உதாரணத்தால் நினைவூட்டுகின்றார். கன்னியா குமரித் தீர்த்தமாடி வந்த துறவிகள் “குமரியாடிப் போந்தேன்; சோறு தம்மின்” என்று கூறி, இல்லந்தோறும் அன்னம் ஏற்று உண்டனர்(13). ‘அறம் செய்த துறக்கம் பக்கான்’ (57), ‘மழை பெய்தற்குக் கடவுளைவாழ்த்தும் (232), நாகர்க்கு நேர்ந்த பலி (99) என்ற உதாரணங்கள் நினைக்கத் தக்கவையாகும்.

மகளிர்

“அறிவு முதலாயினவற்றான் ஆண்மகன் சிறந்தமையின், ஆடுஉ அறிசொல் முற் கூறப்பட்டது” (2) என்று சேனாவரையர் கூறுவது, அக்காலச் சமுதாயத்தின் குரல் ஒலியோ என்று எண்ண இடம் தருகின்றது. அக்கால மகளிர் கடுக்கலந்த கைபிழி எண்ணெய் பூசித் தம் கூந்தலை நன்குவளர்த்தனர் (21); தாம் வளர்த்த கிளிக்கு நங்கை என்றும், எருதுக்குநம்பி என்றும் செல்லப் பெயரிட்டு அழைத்தனர் (449). அவர்கள் சமையற்கலையில் தேர்ந்து விளங்கினர் என்பதை, ‘சுவையாறும் உடைத்து இவ்வடிசில்’ (33), சாத்தி சாந்தரைக்குமாறு வல்லள்; அதனால் கொண்டான் உவக்கும் (40) என்ற எடுத்துக்காட்டுகள் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

சாதிகள்

அந்தணரைப்பற்றிப் பல உதாரணங்களைச் சேனாவரையர் காட்டுகின்றார்:

பார்ப்பனச்சேரி (49), நான்மறை முதல்வர் (33), அந்தணர்க்கு ஆவைக் கொடுத்தான் (75), அசரன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான் (234), ஓதும் பார்ப்பான் (234), பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் (161)-இவை அக்காலச் சமுதாயநிலையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

போர்ச்செய்திகள்

முற்காலப் போர்முறையை உணர்த்தும் உதாரணங்களைச் சேனாவரையர் காட்டுகின்றார். அவர், படைத்தலைவர் குடியில் பிறந்தவர் என்பதை அவை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

சாத்தன் வந்தான்; அஃது அரசர்க்குத் துப்பாயிற்று (40), அரசனோடு இளையர் (வீரர்) வந்தார் (91), யானை தேர் குதிரை காலாள் எறிந்தான் (45, 291) யானும் என் எஃகமும் சாறும் (சால்தும்-போதும்) (43,209), கவசம் புக்கு மாக்கொணா என்ற வழி, குதிரை என்பது சார்பினால் விளங்கிற்று (53), இவர் யார் என்ற வழி, படைத்தலைவன் எனவும் செப்பிய வழி (68), வென்ற வேல் (234), கதி யாறும் உடைத்து இக்குதிரை (33) என்பவை அக்காலப்போர் முறையை உணர்த்துகின்றன.

யானை

யானையைப் பற்றிக் கணக்கற்ற உதாரணங்களைச் சேனாவரையத்தில் காணலாம். 'பன்மை சுட்டிய' (82) என்ற சூத்திரத்திற்குக் காட்டும் பல உதாரணங்கள் யானையைப் பற்றியவை. யானை பற்றி வரும் குறிப்புகளில் சில பின்வருமாறு:

“யானைநூல் வல்லான் ஒருவன் காட்டுள் போவுழி ஓர் யானை அடிச்சுவடு கண்டு, 'இஃது அரசு உவா ஆதற்கு ஏற்ற இலக்கணம் உடைத்து' என்ற வழி” (37), “நம் அரசன் ஆயிரம் யானை உடையன்” (50), கோடுகூரிது களிறு (61), யானைக்கோடு கிடந்தது (67), யானையது கோட்டைக்குறைத்தான் (87), புலி கொல் யானைக்கோடு வந்தன (96).

கலைகள்

சேனாவரையர் காலத்தில், தமிழகத்தில் இசையும் கூத்தும் சிறப்புற்று விளங்கின.

யாழ் (117, 173, 399), குழல் (117) முதலிய இசைக் கருவிகள் இருந்தன. 'பாணியும் தாளமும் ஒரு பொருள் ஆயினும், இசை நூலார் தாளத்துடன் ஒரு சாரணவற்றிற்குப் பாணி என்னும் பெயர் கொடுத்தாற்போல்'-என்று சேனாவரையர் கூறும் உவமை அவர் காலத்து இசைக் கலையின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றது.

ஆடரங்கு (415), ஆடிய கூத்தன் (234) என்ற சொற்றொடர்கள் அக்காலத்தில், நாடகக்கலை சிறப்புடன் இருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உழவும் தொழிலும்

பின்வரும் உதாரணங்கள் உழவுத் தொழில் பற்றியவை:

“எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு, நீர்கால் யாத்தமையால் பைங்கூழ் நல்லவாயின (21); நம் எருது ஐந்தனுள் கெட்ட எருது யாது? (32); எருது இரண்டும் மூரி (33), நம்பி நூறு எருமையுடையவன் (50); ஏர்ப்பின் சென்றான் (82); கருப்பு வேலி (104).

சேனாவரையர் காலத்தில், 'குழிப்பாடி' என்னும் இடத்தில் நெய்த ஆடை சிறந்து விளங்கிற்று (114, 115). அழுக்குப்படிந்த ஆடையைத் தூய்மை செய்து கூலி பெறும் வழக்கம் அக்காலத்திலும் இருந்தது (234). இதனை ஆடையொலிக்கும் கூலி என்று சேனாவரையர் குறிக்கின்றார்.

பொருள்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லக் கழுதை பயன்பட்டது. 'சூலொடு கழுதை பாரம் சுமந்தது' (74) என்பது சேனாவரையர் காட்டும் உதாரணம்.

நாணயத்தைப் பரிசோதிப்பவர் (வண்ணக்கர்), குழுஉக்குறியாகப் பொற்காசை (காணத்தை) நீலம் என்று வழங்கினர் (16).

'இரும்பு பொன்னாயிற்று' (142) என்ற உதாரணம் இரசவாதக் கலையை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது.

அக் காலத்தில் பொற்கொல்லர், பொன்னைக்கொண்டு அரைஞாண் கயிறு (கடிசூத்திரம்) செய்தனர் (76).

பொது

உணவு, அணிகலன், இசைக்கருவி, படை ஆகியவற்றில் அக்காலத் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர் என்பதைப் பின்வரும் உரைப்பகுதி விளக்கும்:

“அடிகில் என்பது, உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன என்னும் நால்வகைக்கும்;

அணி என்பது, கவிப்பன கட்டுவன செறிப்பன பூண்பன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும்;

இயம் என்பது, கொட்டுவன ஊதுவன எழுப்புவன என்னும் தொடக்கத்தினவற்றிற்கும் பொதுவாகலின், அடிகில் அயின்றார் மிசைந்தார் எனவும், அணி அணிந்தார் மெய்ப்படுத்தினார் எனவும், இயம் இயம்பினார் படுத்தார் எனவும், வழங்கினார் தொடார் எனவும் பொது வினையால் சொல்லுக (46).”

பேராசிரியர்

பேராசிரியர் என்ற பெயருடன் தமிழிலக்கிய உலகில் பலர் உள்ளனர். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர், பல ஆண்டுகளாக நன்கு அறிமுகமானவர். பொருளதிகாரம் பின்னான்கு இயல்களுக்குப் பேராசிரியர் உரை உள்ளது. ஆதலின் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் ஒருவராக-கற்றவர் நெஞ்சத்தில் நிலையான இடத்தைப் பெற்றவராக இவர் விளங்குகின்றார்.

பேராசிரியர் என்ற பெயருடன் உள்ள வேறு பல ஆசிரியர்களை இனிக் காண்போம்.

1. திருக்கோவையார் உரை எழுதிய பேராசிரியர்

திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதியவர் பேராசிரியர் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றார். திருக்கோவையார் உரையில் பல இடங்களில் இலக்கண மேற்கோளாக, தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைக் காட்டுகின்றார். அவ்விடங்களில் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைசெய்ததாய் எவ்விதக் குறிப்பும் காட்டவில்லை. மேலும், பொருளதிகார உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் செய்யுளியலில் (155) “இனி,

கோவையாக்கி எழுத்து எண்ணி அளவியற்படுத்துச் செப்பினும் அவையேயாம்” என்று குறிப்பிட்டு, ‘காண்பான் அவாவினால்’ என்று தொடங்கும் கோவைச் செய்யுள் ஒன்றைக் காட்டுகின்றார். எவ்விடத்திலும் திருக்கோவையார் செய்யுள் ஒன்றையும் மேற்கோள் காட்டவில்லை. ஆதலின் திருக்கோவையார் உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் வேறு ஒருவர் என்று கருத வேண்டியுள்ளது.

2. பொதுப்பாயிரம் செய்த பேராசிரியர்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர்,

வடவேங்கடம் தென்குமரி

என்னும் சிறப்புப் பாயிரம் செய்தார் பனம்பாரனார் எனவும்,

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்

என்னும் பொதுப்பாயிரம் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எனவும் பாயிரம் செய்தான் பெயர் கூறியவாறு” என்று மரபியலில் (98) கூறுகின்றார். தம் பெயரையே ஆத்திரையன் பேராசிரியன் என்று படர்க்கையாக வைத்துக் கூறார் ஆதலின், ஆத்திரையன் பேராசிரியன் என்பவர் வேறு ஒருவர் என்று உணரலாம். அவர் செய்த பொதுப்பாயிரம் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த பழைய உரையாசிரியர்களாகிய இளம் பூரணரோ, நச்சினார்க்கினியரோ

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்

என்னும் பொதுப்பாயிரத்தைக் கூறித் தம் உரையைத் தொடங்கவில்லை. பிற்காலத்தில் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி இயற்றிய சிவஞான முனிவர் அப் பொதுப்பாயிரம் முழுவதையும் தந்து தம் உரையைத் தொடங்குகின்றார். 33 அடிகளால் அமைந்த அப்பாயிரம் அகவற்பாவால் அமைந்து, ஆசிரியர், மாணவர் ஆகியவர்களின் தகுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

3. மயேச்சுரர் என்னும் பேராசிரியர்

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில், யாப்பு நூல் ஒன்று இயற்றிய மயேச்சுரர், பேராசிரியர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

‘பிறை முடிக் கறை மிடற்றனார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், திரிபுரம் எரித்தவர் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், பெண்ணொரு பாகன் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், காமனைக் காய்ந்தவர் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் என்று பலவாறு ‘மயேச்சுரர்’ என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம் செய்யுளில் உரையால் தெரியக் கிடக்கும் பேராசிரியர் கொள்கையில் சிலவற்றோடு, இவ்விருத்தியுரையிற் கண்ட பேராசிரியர் மயேச்சுரர் சூத்திரங்கள் மாறுபடுகின்றன. அது கொண்டு ஈண்டு சுட்டப்பட்டவர். தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இயற்றிய பேராசிரியர் அல்லர் என்று துணியப்படும்.

4. குறுந்தொகை உரை எழுதிய பேராசிரியர்

குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் ஒருவர் உண்டு. நச்சினார்க்கினியரின் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்,

நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியும் காட்சியும் காசினி அறிய
பொருள்தெரி குறுந்தொகை

என்று கூறுகின்றது. குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியர் எழுதிய உரை மறைந்து விட்டது.

பொருளதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றிய பேராசிரியரே குறுந்தொகைக்கும் உரை இயற்றினார் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை.

நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணை இயலில் (46), “யானே ஈண்டையேனே” என்னும் (குறுந்தொகை 54) பாட்டில் ‘மீன் எறி தூண்டில்’ என்றதனை ஏனையுமமம் என்றார்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு அவர் குறிப்பிடுவது, பேராசிரியர் பொருளதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரையையாகும்.

. பேராசிரியர் நேமிநாதர்

‘தமிழ் நாவலர் சரிதை’யில் ஒட்டக்கூத்தர் உலாப் பாடிய போது, பேராசிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்கப் பாடியது என்ற தலைப்புடன் ஒரு செய்யுள் காணப்படுகிறது. நேமிநாதர் என்பவருக்கும் பேராசிரியர் என்ற பெயர் வழங்கியது என்பதை இதனால் அறியலாம்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்-பேராசிரியர்

தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான பேராசிரியர், கடல் போல் பரந்த புலமையுடையவர். இவரது புலமைத் திறனைத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகார உரையில் கண்டு வியக்கலாம். இப் பேராசிரியர் தம் உரைகளில் நன்னூல், தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலம் ஆகிய நூலாசிரியர்களின் கருத்துகளை எடுத்துக் கூறி மறுக்கின்றார். எனவே, இவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவர் என்னலாம்.

மேலும், இவர் செய்யுளில் உரையில் (செய். 149),

கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியினை
என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே

என்னும் கொன்றைவேந்தன் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். மூதுரை என்னும் நீதிநூலிலிருந்து, 'அட்டாலும் பால் சுவை' என்ற பாடலையும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

இவை பேராசிரியரின் காலத்தை அறிவிக்கும் தக்க சான்றுகளாய் உள்ளன.

பேராசிரியர் அடிச்சுவட்டில்

பேராசிரியர் என்பது கல்வி ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் சிறந்து விளங்கியவரைக் குறிக்க எழுந்த பெயர். இவரது இயற்பெயர் இன்னதென்று அறிய முடியவில்லை. நச்சினார்க்கினியர் தம் உரைகளில் பேராசிரியர் என்ற பெயரையே வழங்குகின்றார். பேராசிரியரைப் பின்பற்றி நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதும் இடங்கள் பல உண்டு. இருவர் உரைகளையும் ஒப்பிட்டுக் காணச் செய்யுளியல் ஒன்றே துணை புரிகின்றது. அவ்வியலுக்கு அமைந்துள்ள இருபெரும் உரையாசிரியர்களின் உரையை ஒப்பிட்டு நோக்கினால், பேராசிரியர் பெருமை புலனாகும்; பேராசிரியரின் அடிச்சுவட்டினையே நச்சினார்க்கினியர் பெரிதும் பின்பற்றி நடக்கின்றார் என்பது விளங்கும். உரை எழுதும் முறை, சொல்லும் வகை, சொற்பொருள் உரைக்கும் திறன், மேற்கோள் ஆட்சி, உரைநடைப் போக்கு ஆகிய எல்லாவற்றிலும் நச்சினார்க்கினியர் பேராசிரியரையே பின்பற்றுகின்றார்.

சமயம்

பேராசிரியர் வேதம் கூறும் வைதிக நெறியைப் பின்பற்றுபவர். செய்யுளியலில் (109) 'வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன-கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாடும் என்பன' என்று கூறுகின்றார். இங்கே வைதிகச் சமயச் சாயலைக் காணலாம்.

செய்யுளியலில் பாடல், கலிப்பா ஆகியவற்றின் வகைகளுக்கு உதாரணமாக இவர், எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலிலிருந்தும், கலித்தொகை கடவுள் வாழ்த்தையும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அப்பாடல்கள் திருமால், முருகன், சிவன் ஆகிய தெய்வங்களையும் பரவும் பாடல்களாகும். இவையேயன்றி இவர் காட்டும் வேறு சில தனிப்பாடல்களும் (பரிபாடலின் வகைகள்) மேற்கூறியதெய்வங்களைப் பற்றியவையேயாகும்.

மரபியலில் (94),

வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்

என்ற சூத்திரத்திற்கு எழுதிய விளக்கத்தில், 'பிற்காலத்துப் பெருமான் அடிகள் களவியல் செய்தாங்குச் செய்யினும்' என்று கூறுகின்றார்.

இவையாவும் இவர் வைதிக நெறியைப் பின்பற்றுபவர் என்பதை உணர்த்துவனவாகும்.

மறந்துபோன உரைப்பகுதிகள்

பேராசிரியர், பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் உரை இயற்றினார் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இன்று மெய்ப் பாட்டியல், உவம இயல், செய்யுள் இயல், மரபியல் ஆகிய நான்கிற்கு மட்டுமே அவரது உரை கிடைக்கின்றது.

“அவை வெட்சியுள்ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளும் காட்டப்பட்டன”
(செய்-189)

“காரணம் களவியலுள் கூறினாம்” (மெய்-18)

“அகத்திணை இயலுள் கூறினாம்” (மெய்-19)

“முன்னர் அகத்திணை இயலுள் கூறி வந்தோம்” (செய்-1)

‘முன்னர் அகத்திணை இயலுள் கூறினாம்’ (செய்-80)

என்று பேராசிரியரே கூறுவதால் பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் உரை செய்தார் என்று அறியலாம். மேலும் நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணை இயலுள் (46), ‘பேராசிரியரும் இப்பாட்டில் மீன்எறி தூண்டில் என்றதனை ஏனை உவமம் என்றார்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அதிகார அமைப்பும் பெயரும்

பேராசிரியர் தம் உரையில், தொல்காப்பிய அதிகாரங்களின் அமைப்பைப்பற்றியும், அவற்றின் பெயர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவர் காலத்தில், பொருளதிகாரத்தில் எட்டாம் இயலாக உள்ள செய்யுளியலை ஒன்பதாம் இயலாகவும், மரபியலை எட்டாம் இயலாகவும் மாற்றி அமைத்தவர் இருந்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். ‘இக் கருத்து அறியாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஒத்து என்ப’ என்று குறிப்பிடுகின்றார் (மரபியல்-93). அவ்வாறு மாற்றி அமைப்பது கூடாது என்பதற்குக் காரணமும் கூறுகின்றார்.

இன்றும் அவ்விரு இயல்களை முன்பின்னாக மாற்றி (மரபியலை எட்டாவதாகவும், செய்யுள் இயலை ஒன்பதாவதாகவும்) அமைத்து, ஆராய்ச்சிநூல் வெளியிட்டவர் உண்டு.’

அதிகாரம் என்ற பெயரோடு, ஒத்து என்ற பெயரும் அதிகாரங்களுக்கு வழங்கியது என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரையில் பின்வரும் சான்றுகள் உள்ளன:

‘சொல் ஒத்தினுள், இவ்வாய்பாடு விரிந்து வருமாறு கூறாது. (மரபியல்-18, செய்-1)

‘எழுத்து ஒத்தினுள் குறிலும் நெடிலும்’ (செய்-2)

இவர் காலத்தில் அதிகாரங்களுக்குப் படலம் என்ற பெயரும் வழங்கிற்று.

‘தொல்காப்பியம் என்பது பிண்டம். அதனுள் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், என்பன படலம் எனப்படும்’ (செம்-172) என்று இவர் குறிப்பிடுகின்றார். பேராசிரியர் கருத்தை மேற்கொண்டு, இக் காலத்தும் அறிஞர்கள் சிலர், அதிகாரம் என்ற பெயரை நீக்கிவிட்டு, படலம் என்ற பெயரையே இட்டு வழங்கியுள்ளனர்.

உரைச் சிறப்பு

பேராசிரியர், இளம்பூரணருடன் மாறுபட்டு உரை எழுதும் இடங்கள் சில உண்டு. பேராசிரியர் உரையால், மெய்ப் பாட்டியலும், உவம இயலும் பெரிதும் விளக்கமடைகின்றன. மெய்ப்பாட்டியலை மிகவும் விரிவாக ஆராய்ந்து பல நுட்பமான கருத்துகளை இவர் கூறுகின்றார். தலைவிக்கு உரிய மெய்ப்பாடுகளை வகைப்படுத்தி, புணரும்முன் தோன்றும் மெய்ப்பாடு, களவிற்குரிய மெய்ப்பாடு, கற்பிற்குரிய மெய்ப்பாடு என்று தெளிவாக விளக்குகின்றார். உவம இயலில் உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி பற்றி இவர் கூறும் கருத்துகள் சிறப்பாகவும் விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளன. இளம்பூரணர், ஏனை உவமத்திற்கு உரிய சூத்திரங்களாகக் கொண்டவற்றுள் சிலவற்றைப் பேராசிரியர் உள்ளுறை உவமத்திற்கு உரியவையாக்கி உரைஎழுதியுள்ளார்.

மாறுபட்ட இடங்களை மிக நயமாக மறுக்கின்றார். இது இவருக்கு உள்ள சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று.

‘அவர் அறியார்; அவ்வாறு சூத்திரம் செய்வது ஆசிரியர் கருத்து அன்று’ (செய்-101); அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதார் (செய்-130); தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினும் தன்சீர் இன்மையின் என மறுக்க (செய்-108); நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உளர், ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலம் (செய்-12) என்று இவர் மிக நயமாக மறுக்கின்றார்.

தமக்கு முன் இருந்த உரையாசிரியர்களின் பெயரையோ நூலாசிரியர்களின் பெயரையோ இவர் கூறுவதில்லை. கருத்துகளை மட்டுமே கூறி மறுக்கின்றார்.

இளம்பூரணர், மிகச்சுருக்கமாக எழுதிச் சென்றுள்ள இடங்களை எல்லாம் இவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். மெய்ப்பாட்டியலின் முதற்கூத்திர உரையில், பண்ணைத்

தோன்றிய என்பதற்கு 'விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய' என்று இளம்பூரணர் எழுதுகின்றார். பேராசிரியர், 'முடியுடை வேந்தரும் குறுநில மன்னரும் முதலாயினார் நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமம் நுகரும் இன்ப விளையாட்டினுள் தோன்றிய' என்று விளக்கமாக எழுதுகின்றார்.

பேராசிரியர் தொல்காப்பியரை, தொல்காப்பியன் என்றும், என்றான் ஆசிரியன் என்றும் ஆசிரியன் என்றும் ஒருமையிலேயே வழங்குகின்றார்.

பழமையும் புதுமையும்

பழைய மரபையும், பழைய நூற்கொள்கைகளையும் பேராசிரியர் பெரிதும் போற்றுகின்றார். புதிய நூல் வழக்கையும் கொள்கைகளையும் கடிந்து ஒதுக்கி விடுகின்றார்.

“அவை சான்றோர் செய்யுள் அல்ல என மறுக்க” (செய்-8)

“அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுள் என்க” (செய்-17)

‘இவரொடு (தொல்காப்பியர்) மாறுபடுதல் மரபன்று என மறுக்க’ (செய்-17).

இவ்வாறு இவர் புதிய மரபை ஒதுக்குகின்றார்.

“பிற்காலத்தில் செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கு எல்லாம் இலக்கணம் சேர்த்துதல் பயமின்று” (செய்-17).

‘தமிழ்நூலுள்ளும் தமது மதத்துக்கு ஏற்பன முதல் நூல் உள என்று இக் காலத்துச் செய்து காட்டினும் அவை முற்காலத்து இல் என்பது, முற்கூறிவந்த வகையான் அறியப்படும்’ (மரபி-94).

“காலந்தோறும் வேறுபட வந்த அழிவழக்கும் இழிசினர் வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கு எல்லாம் நூல் செய்யின், இலக்கணம் எல்லாம் எல்லைப்படாது இகந்தோடும்” (மர-94).

இத்தகைய கருத்துகளைக்கூறும் பேராசிரியர், பழைய இலக்கண மரபைப் போற்றிப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கணக் கொள்கைகளை மறுக்கின்றார்.

நூலுக்கு உரிய பத்துவகைக் குற்றங்களுள் ஒன்றாக, 'தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்' என்பதை மரபியலில் உள்ள சூத்திரம் குறிப்பிடுகின்றது (மர-108). இச் சூத்திர உரையில் பேராசிரியர், "தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்பது, மலைபடு கடாத்தினை 'ஆனந்தக் குற்றம்' எனப் பிற்காலத்தான் ஒருவன் ஒரு சூத்திரம் காட்டுதலும் (ஆளவந்த பிள்ளை ஆசிரியர், மலைபடு-145 நச். உரை), பதமுடிப்பு என்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கோடலும் (நன்னூல்-பதவியல்) போல்வன" என்று கூறுகின்றார்.

அணிநூலை மறுத்து இவர் கூறும் கருத்துகள் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

"இவ் ஒத்தினில் (உவம இயல்) கூறுகின்ற உவமங்களுள் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும் செய்யுள் இயலுள்ளும் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாம் என இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல் செய்தாரும் உளர்" என்று கூறி, பின்வரும் காரணங்களைக் காட்டி அணி நூலை மறுக்கின்றார்:

1. அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணி என்று இலக்கணம் கூறப்படா; என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும், அல்லார் செயின் அணியன்றாகியும் வரும், தாம் காட்டிய இலக்கணத்தில் சிதையா வழியும்.

2. எல்லாம் தொகுத்து அணி எனக் கூறாது, வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணி எனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாம்.

3. வரையறுத்துக் கூறல் அமையாது.

4. அவற்றைப் பொருள்உறுப்பு என்பது அல்லது அணி என்பவாயின், சாத்தனையும் சாத்தனால் அணியப்பட்ட முடியும் தொடையும் முதலாயவற்றையும் வேறுகண்டாற்போல, அவ்வணியும் செய்யுளின் வேறாதல் வேண்டும்.

5. செய்யுட்கு அணி செய்யும் பொருட்படை எல்லாம் கூறாது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக் கூறலாம்."

இக் காரணங்களைக் காட்டி, அணி இலக்கணத்தை மறுக்கின்றார் பேராசிரியர்.

மேலும் சொல்லணிகளையும் மிறைக் கவிகளையும் பற்றி இவர் கொண்டுள்ள கருத்து, மிகவும் முற்போக்கு வாய்ந்தது.

மரபியலில்-(90),

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட்கு இல்லை
மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான

என்ற சூத்திரத்தின் உரையின்கீழ், பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்:

“நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி போல்வன சில மிறைக் கவி பாடினார் உளர் என்பதே பற்றி, அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தல் மரபு அன்று என்றற்கும் இது கூறினான் என்பது; அவை சக்கரம் சுழிகுளம் கோமூத்திரிகை ஏகபாதம் எழுகூற்று இருக்கை மாலை மாற்று என்றாற் போல்வன. இவை மந்திர வகையான் அன்றி, வாளாது மக்களைச் செய்யுள் செய்வார்க்கு அகன் ஐந்திணைக்கும் மரபு அன்று என்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்கு உரிய என இழியக் கருதி, அன்ன வகையான் வேறு சில பெய்து கொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கணம் சொல்லுப. அவை இத்துணை என்று வரையறுக்கலாகா; என்னை? ‘ஒற்றை, இரட்டை, புத்தி, வித்தாரம்’ என்றாற் போல்வன பலவும் கூட்டிக்கொண்டு அவற்றானே செய்யுள் செய்யினும் கடியலாகாமையின். அவற்றிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணம் கூறலாகா என்பது.”

இவ்வாறு பழைய இலக்கண மரபே சிறந்தது என்று பல இடங்களில் கூறுகின்றார்.

புதிய இலக்கண மரபைப் போற்றாத இவர், வழிவழியாக வழங்கி வரும் பழங்கதைகளை மதித்துப் போற்றுகின்றார்.

தொல்காப்பியர், அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவரில் ஒருவர் என்று இவர் நம்புகின்றார்.

‘எருமை யன்ன என்னும் புறநானூற்றைப் பாடல் (புறம் 5) நரிவெருஉத் தலையார் தம் உடம்பு பெற்று வியந்து பாடியது என்று கூறுகின்றார் (மர-94).

ஆராய்ச்சித் திறன்

பேராசிரியர் தம் ஆராய்ச்சித் திறன் தோன்ற எழுதி நம்மை வியக்கச் செய்யும் இடங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்;

உவம இயலில், வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கின் அடியாக உவமைகள் பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். (உவம-1) வடிவமும் நிறமும் பண்பினுள் அடங்கும். அவ்வாறு அவர் கூறாது, வேறு வேறாகக் கூறியதற்குக் காரணம் கூறுகின்றார் பேராசிரியர்.

இரவுக் குறிக்கண் கூற்று நிகழ்த்தும் தலைவன் கண்ணால் காணும் நிறம்பற்றிய உவமை கூறமுடியாது. கையாலும் மெய்யாலும் தொட்டு அறிந்து வடிவம் பற்றிய உவமை மட்டுமே கூற முடியும். பகல்வேளையில் நிகழும் கூற்றுகளில் நிறம் பற்றிய உவமைகள் இடம் பெறுவது இயல்பே. நுட்பமாக இதனை உணர்ந்த தொல்காப்பியர், மெய், உரு என்ற இரண்டினையும், பண்பு என்ற ஒன்றினுள் அடக்கிவிடாமல் வேறுபடுத்திக் கூறினார் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். இக் கருத்து மிகவும் சிறப்பாக உள்ளது.

இதனைத் தொடர்ந்து, “இந் நான்கு பகுதியே யன்றி அளவும் சுவையும் தண்மையும் வெம்மையும் தீமையும் சிறுமையும் பெருமையும் முதலாயின பற்றியும் உவமப் பகுதி கூறாரோ எனின் அவை எல்லாம் இந் நான்கினுள் அடங்கும்” என்று எழுதுகின்றார்.

உவம உருபுகளைப் பற்றி இவர் விரிவாக ஆராய்ந்தள்ளார். தொல்காப்பியர் கூறிய முப்பத்தாறு உருபுகளையன்றி வேறுசில உவம உருபுகள் வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். “பிறவும் என்பதனான் எடுத்து ஓதினவே அன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர ஆமர அனைய ஏர ஏர்ப்ப செத்து அற்று கெழுவ என்றல்தொடக்கத்தன பலவும்; ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் பற்றி வருவனவும்; என என் எச்சங்கள்பற்றி வருவனவும்; பிறவும் எல்லாம் கொள்க” என்று தம் ஆராய்ச்சித் திறன் வெளிப்படும் வகையில் கூறுகின்றார். (உவம-11)!

பல சொற்களின் பொருளை, மிக நுண்மையாக ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார்.

மொழிபெயர்ப்பு - பிறபாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தமிழ் நூலாகச் செய்வது (மர-97).

வனப்பு-பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புத் திரண்ட வழிப் பெறுவதோர் அழகு (செய்-235).

அரற்று-அழகையன்றிப் பலவும் சொல்லித் தன்குறை கூறுதல்; அது காடுகெழு செல்விக்குப் பேய் கூறும் அல்லல் போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன (மெய்-12).

களவு-வாய்வெருவுதல், அதனானும் அவன் உள்ளத்து நிகழ்கின்றது ஒன்று உண்டு என்று அறியப்படும் (மெய்-12).

தத்தை-பெருங்கிளி; கிளி-சிறுகிளி (மர-98).

கொலை-அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்று உரைத்தல் (மெய்-10).

கொச்சகம்: ஒப்பினாகிய பெயர்; ஓர் ஆடையுள் ஒரு வழி அடுக்கியது கொச்சகம் எனப்படும்; அதுபோல ஒரு செய்யுளுள் பல குறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகம் எனப்பட்டது (செய்-121). இக் காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்கு உரிய உடை உறுப்பாக்கியும் கொய்சகம் என்று ஆக்கலின் என்பது (152).

தொல்காப்பியரை மதித்தல்

பேராசிரியர், தொல்காப்பியரிடத்துப் பெரிதும் மதிப்புடையவர். அவரைத் தெய்வப் புலவராய்-வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவராய்ப் போற்றுகின்றார்; தொல்காப்பியத்தில் குற்றம் குறை எதுவும் இருக்க முடியாது என்று மிக உறுதியாய் நம்புகின்றார். இதற்கு டாக்டர் இராம. பெரிய கருப்பன் (தமிழண்ணல்) பின் வரும் தகுந்த சான்றுகள் இரண்டினைக் காட்டுகின்றார்:

1. செவிலி கூற்றமைந்த பாடல்கள் காணப்பட்டில எனினும் நம்பிக்கை காரணமாக இவர் (பேராசிரியர்) “இலக்கணம் உண்மையின் அவையும் உள என்பது கருத்து” என்பார் (உவ-31).

2. தொல்காப்பியர் நண்டினை நான்கறிவுடைய உயிராக நூற்பா செய்துள்ளமையின், அதனைக்கண்ட பேராசிரியர், ‘இதற்கு (நண்டிற்கு) மூக்கு என்ற பொறி இலதே.’ எனச் சற்றுத் திகைக்கின்றார். இங்கு ‘வண்டு’ என்றே பாடம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று யாழ்ப்பாணம் சி. கணேசையர் அவர்கள் சான்றுடன் குறிப்பிடுவது பெரிதும் பொருத்தமாகும். ஆனால் தாம் நினைத்தவாறு பாடத்தை மாற்ற முனையாத அக்காலத்தில் - பேராசிரியர்க்கு இத்தகு சான்றுகள் கிடைத்திருக்க இயலாத அக்காலத்தில், ‘ஆசிரியனை மறுப்பதா? ஏற்பதா?’ என்ற சிக்கல் வந்து நிற்கிறது. அதனை விடுவித்துப் பேராசிரியர் எழுதுகின்றார்; ‘நண்டிற்கு மூக்கு உண்டோ எனில், அஃது ஆசிரியன் (தொல்காப்பியர்) கூறலால் உண்டு என்பது பெற்றாம்’. பழமொழி போல் எடுத்துக்கூறக் கூடிய சிறப்புடன் திகழும் இத்தொடர் பேராசிரியரின் ஆசான் பக்தியைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இலக்கியத் திறனாய்வாளர்

பேராசிரியர் உரைவிளக்கம், சிறந்த இலக்கியத் திறனாய்வு நெறிகளைக் கொண்டுள்ளது. முற்காலத்து இலக்கியக் கொள்கைகளையும் திறனாய்வு முறைகளையும் அறிந்து கொள்ள, இவரது உரை பயன்படுகின்றது. கவிதைக் கலையைப்பற்றி வரன் முறையாகவும் நுட்பமாகவும் சிறந்த மேற்கோள் தந்து ஆராய்ச்சித் திறனோடு இவர் விளக்குகின்றார். இலக்கியக் கலைமாட்சி, இலக்கியக்கொள்கை, இலக்கியத் திறனாய்வு வகை ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே பெயர் கூறி இவர் விளக்கவில்லை என்றாலும், இவரது உரையில் அவைபற்றிய அடிப்படையான உண்மைகளைக் காண முடிகின்றது. இலக்கிய ஒப்பியல் ஆய்வும் இவரிடம் உண்டு. முற்காலத்துக் கொள்கைகளைப் பிற்காலத்துக் கொள்கைகளோடு (அணி, யாப்பு பற்றியவை) ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமை காணுதல், வடமொழி நெறியை நினைவூட்டித் தமிழ் நெறியை விளக்குதல் போன்ற ஆய்வு நெறிகளை இவரிடம் காணலாம்.

நச்சினார்க்கினியர்

வரலாறும் சிறப்பியல்புகளும்

நச்சினார்க்கினியர், இலக்கணம், இலக்கியம் ஆகிய இருவகை நூல்களுக்கும் உரை எழுதிய சான்றோர். தலைசிறந்த தமிழ் நூல்கள் பலவற்றிற்கு உரை கண்டு, உரையாசிரியர்களுள் மிகச் சிறந்தவர் என்ற பெருமையுடன் மேலோங்கி நிற்பவர். பல நூறு ஆயிரம் பாடல்களை மனப்பாடமாகக் கொண்ட திறனும், பிறழாத நினைவாற்றலும், கலைச்சுவையுடன் அழகிய உரைநடை எழுதும் வன்மையும் கொண்டவர். உழைப்பின் திருவுருவாய்-நுண் அறிவின் இருப்பிடமாய் இலக்கியஆராய்ச்சியின் பிறப்பிடமாய் விளங்குபவர். இவரது அருமை பெருமைகளை ஆராய ஆராய்ச்சியாளர் ஈடுபட்டால். பெரு நூல் ஒன்று எழுத இடமுண்டு.

பழம்பெரும் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியத்துள் பத்துப்பாட்டு, கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலித்தொகை, குறுந்தொகையில் இருபது பாடல்கள், ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவகசிந்தாமணி ஆகிய சிறந்த நூல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை கண்டுள்ளார்

பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையுள் ஐந்நான்கும்-சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே

என்ற வெண்பா, இவர் உரை கண்ட நூல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றுள் குறுந்தொகை உரை கிடைக்கவில்லை.

இவர் நீண்ட நாள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, தம் வாழ் நாளின் பெரும்பகுதியைச் சிறந்த நூல்களைக் கற்பதிலும் உரை எழுதுவதிலும் கழித்திருக்கவேண்டும். தாம் உரை எழுத எடுத்துக் கொண்ட நூல்களையும் அவற்றிற்குரிய உரைகளையும் பலமுறை பயின்று பயின்று தெளிவு பெற்றிருக்க வேண்டும். நூல்களுக்கு உரை இயற்றத் தொடங்குமுன் இவர், தமிழ் மொழியிலுள்ள பல நூல்களை ஆழ்ந்து பயின்று புலமை பெற்றுள்ளார். இலக்கண இலக்கியங்களையே அல்லாமல் ஏனைய கலைகளிலும் நிரம்பிய அறிவு பெற்றுள்ளார். மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை ஆராய்ந்து உலகஅறிவு பெற்றுள்ளார்.

வடமொழியிலுள்ள சிறந்த நூல்களில் தோய்ந்து மகிழ்ந்துள்ளார். இவர், நூல் எதுவும் இயற்றவில்லை. ஆதலின் இவர் வாழ்நாள் முழுமையும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களுக்கு நல்லுரை காண்பதிலேயே கழிந்தது என்னலாம்.

நச்சினார்க்கினியர் வரலாற்றினை அறிய உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் துணைபுரிகின்றது.

வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்டிசை விளங்க வந்த ஆசான்
பயின்ற கேள்வி பாரத் துவாசன்
நன்மறை துணிந்த நற்பொருள் ஆகிய
தூய ஞானம் நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன்
நவின்ற வாய்மை நச்சினார்க் கினியன்

என்ற பாயிரப்பகுதி இவர் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்கமாக உணர்த்துகின்றது. பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையில் இவர் வாழ்ந்து வந்தவர்; ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தவர்; பாரத்துவாச கோத்திரத்தவர்; பார்ப்பன மரபினர்; சிவஞானச் செல்வர் என்ற குறிப்புகளைப் பாயிரம் நமக்கு உதவுகின்றது. மேலும் இவரது கல்வி மாண்பினை,

பாற்கடல் போலப் பரந்த நன்னெறி
நூற்படு வான்பொருள் நுண்ணிதின் உணர்ந்த
போக்கறு கேள்விப் புலவோர் புலத்தின்
நாற்பொருள் பொதிந்த தாக்கமை யாப்பினைத்
தேக்கிய சிந்தையன்

என்று பாயிரம் பாராட்டுகின்றது.

இவரது உரைகளைத் திளைத்த இலக்கிய அன்பர் ஒருவர், இவரைப் பற்றிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளை இயற்றியுள்ளார். அதில் அவர், இவரது உரைத்திறன்களை எல்லாம் ஆராய்ந்து மதிப்பிடுகின்றார்; கற்ற நெஞ்சத்தில் மண்டிக் கிடக்கும் இலக்கியச் சுவையை உணர்ச்சி பொங்கத் தெள்ளத்தெளிவாய் வெளிப்படுத்துகிறார்.

நச்சினார்க்கினியர் என்ற இனிய பெயர், சிவபெருமானுக்கு உரியது.

இச்சையால் மலர்கள் தூவி
 இரவொடு பகலும் தம்மை
 நச்சுவார்க் கினியர் போலும்
 நாகவீச் சரவ னாரே (திருநா. திருநாகேச்சுரம், தே.)

என்று அப்பரும்,

நச்சினார்க் கினியாய் போற்றி
 எனத்துதி நவிலும் காலை (காஞ்சிப்புராணம் - சந்ததான - 11)

என்று சிவஞான முனிவரும் சிவபெருமானைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். இப்பெயரைத் தாங்கியுள்ள இவ்வுரையாசிரியர் சைவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவரது உரையில், இவரைச் சைவ அன்பர் என்று அறிந்து கொள்ளத்தக்க சான்றுகள் உண்டு. தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் (25) கண்டன், கந்தன், கம்பன், மன்றன் என்ற பெயர்களை வரிசையாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மொழி மரபில் (12) “திருச்சிற்றம்பலம்-ஆறு எழுத்து ஒரு மொழி; பெரும்பற்றப் புலியூர்-ஏழ் எழுத்து ஒரு மொழி” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவர், சைவ சமயக் கருத்துக்களை நன்கு உணர்ந்துள்ளார்; சைவ சமய நூல்களை நன்கு பயின்றுள்ளார். தம் உரைகளில் பலவிடங்களில் இலக்கண இலக்கியப் பொருள்களையும் தத்துவப் பொருள்களையும் விளக்க, சைவ சமய நூல்களாகிய திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவுலாப் புறம் முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகின்றார். சீவகசிந்தாமணி உரையில் சில பாடல்களுக்கு (362, 1141) விளக்கவுரை எழுதும்போதும், திருமுருகாற்றுப்படை உரையில் சில நயங்கள் எழுதும்போதும் இவரது சைவநூற்புலமை வெளிப்படுகின்றது.

இவர் பாரத்துவாச கோத்திரத்தார். தொல்காப்பியத்தின் ஒவ்வோர் இயல் முடிவிலும் பத்துப்பாட்டின் முடிவிலும் ‘மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர்’ என்று இவர் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர் வைணவர், ஸ்மார்த்தர், மாத்துவர் என மூன்று பிரிவினராய் உள்ளனர். அப்பிரிவினருள் நச்சினார்க்கினியர் ஸ்மார்த்த பிராமணர் ஆவர்.

ஸ்மாத்தர் ஸ்மிருதியில் கண்ட நெறியை மேற்கொண்ட அத்வைதக் கொள்கையினர். நச்சினாக்கினியர் ஸ்மார்த்தர் என்பதற்கும் அத்வைதக் கொள்கையினர் என்பதற்கும் இவரது உரையில் சான்று உண்டு.

‘வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன்று இறவாது’ (கற்-47) என்னும் சூத்திரத்திற்கு, “துறவறத்தினைக் கூறும் வேதாந்தம் முதலிய கல்வி வேண்டிய யாண்டைக் கடவாது. அக்கல்வி எல்லாம் மூன்று பதத்தைக் கடவாது என்றவாறு.”

“மூன்று பதமாவன: அது என்றும், நீ என்றும், ஆனாய் என்றும் கூறும் பதங்கள் தாம். அவை பரமும் சீவனும் அவ்விரண்டும் ஒன்றாதலின், இம் மூன்று பதத்தின்கண்ணே தத்துவங் கடந்த பொருளை உணர்த்தும் ஆகமங்கள் எல்லாம் விரியுமாறு உணர்ந்து கொள்க” என்று உரையும் விளக்கமும் எழுதுகின்றார். இவர் இங்கே, தத்துவமஸி மகாவாக்கியம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கூறிய கருத்துகளை எடுத்துக்கூறுகின்றார் என்றும், இது அத்வைதிகளுக்குச் சிறப்பாக உரியது என்றும் கூறுவர்.

இவர், சமயப் பொது நோக்கு உடையவர். திருமாலை நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணல் என்றும், வேங்கட மலையை நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணலை நோக்கி உலகம் தவம் செய்து வீடுபெற்ற மலை என்றும் (தொல்காப்பியம்-சிறப்புப்பாயிர உரையில்) குறிப்பிடுகின்றார். புறத்திணையியலில் ‘அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி’ என்பதனை விளக்க, புத்த பெருமானின் துறவைக் குறிப்பிடும் பாடலை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

சமண சமயக் காப்பயிமாகிய சிந்தாமணிக்கு உரை எழுத அச்சமயக் கருத்துகளை எல்லாம் நன்கு கற்றுத் தெளிந்துள்ளார். எழுத்ததிகார முதற் சூத்திர உரையில், ‘வீடு பேற்றிற்கு உரிய ஆண் மகனை உணர்த்தும் சிறப்பான் னகரம் பின்வைத்தார்’ என்று சைனசமயத்தவர் போலக் கூறுகின்றார்.

காலம்

நச்சினார்க்கினியர் சில உரையாசிரியர்களின் பெயரையும் உரையையும் குறிப்பிட்டுள்ளதால் அவர்களுக்குப் பின்னர் வாழ்ந்தவர் என்பது விளங்கும். இவர், இளம்பூரணர் சேனாவரையர் பேராசிரியர் ஆகிய மூவரையும் குறிப்பிடுகின்றார். வேறு சில உரையாசிரியர்களைப் பெயர் கூறாமல்

அவர்களின் கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் நன்னூலாரின் கருத்துக்களைச் சொல்லதிகார உரையில் (எச்ச-61, 19, 20) குறிப்பிடுகின்றார்.

தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்பதனைக் காப்பியம் என்று வழங்கலாம் என்ற அடியார்க்குநல்லார் கருத்தை (சிலப். -பாயிரவுரை) சீவகசிந்தாமணியுரையின் தொடக்கத்தில் மறுப்பதால், அவருக்கு இவர் பிற்பட்டவர் என்பது விளங்கும்.

திருமுருகாற்றுப்படையில் (176)), ஒளவையார் பாடல் ஒன்றை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

சீவக சிந்தாமணியில், முக்தி இலம்பகத்தில் 'நாடக நயந்து காண்பார்' என்னும் செய்யுள் (391) உரையில் கோடகம் என்பதற்கு, "தாமம் மகுடம் பதுமம் கோடகம் கிம்புரி என்னும் ஐவகையிற் சிகரமாய்ச் செய்த முடி" என்று நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பது, சூடாமணி நிகண்டு கூறும் கருத்து. (சூடாமணி-ஏழாம் பகுதி: செயற்கை வடிவப் பெயர்த் தொகுதி-22). சூடாமணி நிகண்டு (விசயநகரப் பேரரசர் கிருஷ்ண தேவராயர் காலமாகிய) பதினான்காம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதாகும்.

எனவே, நச்சினார்க்கினியர் காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியாகும்.

வான்புகழ்

சிறந்த பல நூல்களுக்கு அரிய உரை இயற்றிய இப்பெரியாரைப் புலவர் பெருமக்கள் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். 'உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர்' என்று இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியரும், 'அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மடவரல் செய் அருந்தவத்தின் பெரும்பயனாக அவதரித்து' அருளியவர் என்று டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயரும், 'செந்தமிழ் மாமுகில் வள்ளல்' என்று மறைமலையடிகளும் இவரைப் புகழ்கின்றனர். இலக்கியச் சுவை சொட்டச் சொட்ட உரைநடை எழுதும் ஆற்றலை வியந்து, 'அமுதவாய் உடையன்' என்று பாராட்டுவர். பல சிறந்த நூல்களை ஆழ்ந்து பயின்று உரை எழுதியதோடு, 82 அரும் பெரும் நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்து அவற்றிலிருந்து மேற்கோள் பல காட்டி இருப்பதால்,

நச்சினார்க்க கினியன் எச்சில்
நறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்

என்று பாடி, இவரைப் புகழ்வார். இவர் நுழையாத துறை இல்லை. தொட்டுச் சுவைக்காத நூல் இல்லை!

நச்சர்-நச்சினார்க்கினியரா ?

திருக்குறளுக்கு முற்காலத்தில் உரை எழுதிய பதின்மரில் 'நச்சர்' என்பவரும் ஒருவர். நச்சர் என்பவர், நச்சினார்க்கினியரே என்றும், அவர் செய்த திருக்குறள் உரை இன்று மறைந்துபோனது என்றும் சிலர் கூறி வருகின்றனர். நச்சர் என்ற பெயரே இவ்வாறு கருதத் தூண்டியது. இக் கருத்து உண்மையன்று என்பதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறலாம்:

1. பரிமேலழகர், திருக்குறள் உரையாசிரியர்களில் இறுதியில் தோன்றியவர். பத்தாவது உரையாசிரியர் அவரே. அவருக்கு முன் நச்சர், மணக்குடவர் முதலிய ஒன்பது உரையாசிரியர்களும் இருந்தனர். நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகர்க்குப் பிற்பட்டவர். நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகரை மறுக்கும் இடங்கள் உண்டு. ஆதலின், பரிமேலழகருக்கு முன் தோன்றி, உரைஎழுதிய நச்சர் வேறு; பரிமேலழகரை மறுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் வேறு.

2. நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய உரைநூல்களைக் குறிப்பிடும் பழம்பாடலும் உரைச் சிறப்புப் பாயிரமும் நச்சினார்க்கினியர்; திருக்குறளுக்கு உரை இயற்றியதாகக் குறிப்பிடவில்லை.

3. நச்சினார்க்கினியர், தாம் இயற்றிய உரைகளில், தமது உரைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதுண்டு. எவ்விடத்தும் அவர், திருக்குறளுக்குத் தாம் உரை இயற்றி இருப்பதாய்க் குறிப்பிடவில்லை.

4. திருக்குறளை எடுத்தாளும் இடங்களிலும், குறட்பாவுக்கு வேறு உரையும், புதுவிளக்கமும் தரும் இடத்திலும் நச்சினார்க்கினியர் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய குறிப்பு எதுவும் இல்லை.

“சங்கு உடைந்தனைய” (547) என்னும் சீவக சிந்தாமணிப் பாடலுக்கு உரை எழுதும் போது, சங்கு சுட்டாலும் நிறம் கெடாதது போலக் கெட்டாலும் தன் தன்மை கெடாத குடியுமாம்; நத்தம் போற்கேடும் (குறள் 235) என்ப” என்று திருக்குறளை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இக் குறளுக்கு இவர் ஏனைய உரையாசிரியர்கள் கொண்ட உரையினும் வேறு உரை கண்டுள்ளார்.

முதற் குறளுக்கு இவர் எழுதும் விளக்கம் சுவையானது.

“இறைவன் இயங்குதிணைக்கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல, அகரமும் உயிர்க்கண்ணும் தனிமெய்க்கண்ணும் கலந்து அவற்றின் தன்மையாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க் கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது. ‘அகர முதல’ என்னும் குறளான், அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துக்களெல்லாம்; அதுபோல இறைவனாகிய முதலையுடைத்து உலகம்என வள்ளுவனார் உவமை கூறியவற்றானும் பிற நூல்களானும் உணர்க.” (மொழிமரபு-13)

இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது, நச்சினார்க்கினியர் வேறு; நச்சர் வேறு என்பது விளக்கும்.

முதலில் உரை எழுதிய நூல்

பல நூல்களுக்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், முதன் முதலில் எந்த நூலுக்கு உரை இயற்றினார் என்று அறியும் ஆர்வம், கற்போர் உள்ளத்தில் எழுவது இயற்கையே.

தொல்காப்பியச் செய்யுள் இயலில் (210) ‘அகன்று பொருள் கிடப்பினும்’ என்ற சூத்திரத்தின் உரையில், “இனிப் பல செய்யுட்கள் வருமாறு சிந்தாமணியுள் யாம் கூறிய உரையான் உணர்க” என்றும் கூறுகின்றார்.

இதைக் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதுமுன்னரே, சீவக சிந்தாமணிக்கு உரை எழுதி முடித்துவிட்டார் என்பதை அறியலாம்.

ஆனால் இக் கருத்திற்கு மாறாக வேறு சில சான்றுகள் சிந்தாமணி உரையுள் உள்ளன. சிந்தாமணியில் உள்ள 72, 892, 1913, 2690 ஆகிய

பாடல்களில் நச்சினார்க்கினியர், தாம் தொல்காப்பியத்திற்குச் சிந்தாமணிக்கு உரை இயற்றுமுன்னரே உரை இயற்றி இருப்பதாயும், அவ்வுரையில் தம் கருத்துகளை விளக்கி இருப்பதாயும், அங்கே காணுமாறும் கூறுகின்றார்.

இவர், முதலில் உரை எழுதத் தொடங்கிய நூல் சிந்தாமணியா, தொல்காப்பியமா என்று அறிய இயலவில்லை. இவர் கூற்றே மாறுபாடாய் உள்ளது. இவற்றை எல்லாம் ஆராய்ந்த டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றார். சீவக சிந்தாமணிக்கு நச்சினார்க்கினியர் முதன் முதலில் ஓர் உரை இயற்றிச் சைன சமயத்தவரிடம் காட்டினார் என்றும்; அவர்கள் அதனைப் புறக்கணிக்கவே பிறிதோர் உரை இயற்றி, அவர்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றார் என்றும் செவிவழிச் செய்தியாக ஒரு வரலாறு உண்டு. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு, டாக்டர் உ.வே.சா. முரண்பாட்டைத் தீர்க்க முயலுகின்றார்.

“இந்த இரண்டு பகுதியுள் முற்பகுதி இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இயற்றுமுன் சிந்தாமணிக்கு முதல் முறை உரை இயற்றியதையும், இரண்டாவது பகுதி இவர் அந்நூலுக்கு உரை இயற்றியபின் அதற்கு இரண்டாம் முறை உரை இயற்றியதையும் ஒருவகையாகப் புலப்படுத்தி மேற்கூறிய வரலாற்றை வலியுறுத்தி நின்றல் காண்க” என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இவற்றால், முதன்முதலில் உரை இயற்ற எடுத்துக் கொண்ட நூல் சீவக சிந்தாமணி என்பதும், அவ்வுரை சைன சமயத்தவரால் புறக்கணிக்கப்படவே தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இயற்றியபின், மீண்டும் சிந்தாமணிக்குப் புது உரை இயற்றினார் என்பதும் விளங்கும்.

உரை இயல்பு

நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் தெளிவும், விளக்கமும் அமையுமாறு எழுதிச் செல்வார். தேவையான இடங்களில் இலக்கணங்கூறி, வினைமுடிபுகளைக்கூறி விளக்குவார். சிறந்த மேற்கோள்களைத் தருவார். ஆனால், மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்றவை எந்த நூலுக்குரியவை என்று பெயர் சுட்டுவது இல்லை. பழைய பாடல்களை உரைநடையாக்கி இவர் எழுதுவதுண்டு. “நல்லார் உறுப்பெலாம் கொண்டு இயற்றியாள்” என்னும்

குறிஞ்சிக்கலி அடியைச் சிந்தாமணி உரையில் (2453) 'நல்லார் உறுப்பெலாம் கொண்டு இயற்றுதலின், தேன்' என்று உரை நடையாக்கியுள்ளார்.

தாம் உரை எழுத எண்ணிய நூல் பிற சமயத்தைச் சார்ந்தது எனினும், அச் சமயத்தையும், நூலாசிரியர் கொள்கையையும் நன்கு அறிந்தே உரை எழுதுவார் என்பதற்குச் சிந்தாமணி உரையே சான்றாகும்.

மிகுதியாக எழுதி ஆரவாரம் செய்யாமல், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பார். வெளிப்படையாக எல்லோர்க்கும் விளங்கும் பாடல்களுக்கு இவர் உரை எழுதுவதில்லை. சிந்தாமணியில் உள்ள பல பாடல்களுக்கு உரை எழுதாமல் 'பொருள் வெளிப்படை' என்றே எழுதுவார்.

பத்துப்பாட்டு போன்ற மிக நெடிய பாடலாயினும் வினை முடிபு கூறி விளக்குவார்.

தொல்காப்பியம், சிந்தாமணி போன்ற பெரு நூல்களுக்கு உரை எழுதும்போது, அவற்றை முன்னும் பின்னும் சிங்க நோக்காகக் கண்டு, முழுநோக்கு உடையவராக விளங்குகின்றார். தொல்காப்பியத்தில் ஏதேனும் ஒரு நூற்பாவுக்கு உரை காணும்போது, தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று இலக்கணமும் உணர்த்தும் நூல் என்பதை இவர் நினைவில் கொண்டே எழுதுகின்றார். எவ்விடத்தும் இவர் இந்த நினைவோடே இருக்கின்றார்.

சீவகசிந்தாமணிக்கு உரை எழுதும்போது முழுக் கதையையும் நினைவில் கொண்டு எழுதுகின்றார். காப்பியத்தை முழு நோக்குடனே காண்கின்றார். பின்னால் வரும் நிகழ்ச்சியையும், முன்னே நடந்ததையும் சுட்டிச் செல்லுகின்றார். சிந்தாமணிக் காப்பியத்தை இவர் பலமுறை பயின்று தெளிவு பெற்றிருக்கவேண்டும். கதைக்காக ஒருமுறை-இலக்கியச் சுவைக்காக ஒருமுறை-சமயக் கருத்திற்காக ஒருமுறை-கற்பனைத் திறனுக்காக ஒருமுறை-சொற்பொருள் விளக்கத்திற்காக ஒருமுறை என்று பலமுறை அக் காப்பியத்தை இவர் பயின்று இருக்க வேண்டும்.

இவர் இலக்கிய உரையில் இலக்கணத்தை நினைவூட்டுவார்; இலக்கண உரையில் இலக்கியத்தை நினைவூட்டுவார். தம் உரைகளையே பல இடங்களில் சுட்டிக்காட்டி நினைவூட்டுவார்.

மாட்டு

தொல்காப்பியர் செய்யுளுக்கு உரிய உறுப்புகளுள் ஒன்றாக 'மாட்டு' என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின் (செய்-210)

என்று மாட்டு என்னும் உறுப்பினை விளக்குகின்றார். இச் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர், பேராசிரியர் ஆகியோர் கூறியுள்ள கருத்து வேறு; நச்சினார்க்கினியர் கொள்ளும் கருத்து வேறு. சொல்லதிகாரத்தில், அணுகி வந்த மாட்டு, அகன்று வந்த மாட்டு என்று இருவகை மாட்டுகளைக் குறிப்பிடுகின்றார் (சொல்-409). மேலும், மொழிமாற்றுப் பொருள் கோள் வேறு; மாட்டு வேறு என்பதையும் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். "மொழி மாற்றாவது கேட்டோர் கூட்டி உணருமாற்றான் ஈரடிக் கண்ணே வருவது என்றும், மாட்டு என்னும் உறுப்பாவது, இரண்டு இறந்த பல அடிக்கண்ணும் பலப்பல செய்யுள் தொடரின் கண்ணும் அகன்றும் அணுகியும் வரும் என்றும் கொள்க" என்பது அவ் விளக்கம் (சொல்-409).

மாட்டு என்ற பெயரால், நச்சினார்க்கினியர் செய்யுட்களை கலைத்து, அடிகளை மாற்றிச் சொற்களைப் பிரித்து முன் பின்னாகக் கூட்டி வலிந்து பொருள் கொண்டு தம் கருத்தைப் பாட்டில் திணித்து விடுகின்றார்.

பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய சிறுபாணாற்றுப் படையின் முதல் இரண்டு அடிகள்,

மணிமலைப் பனைத்தோள் மாநில மடந்தை
அணிமுலைத் துயல்வருஉம் ஆரம்போல

என்பவையாகும். இவ்வடிகளை நச்சினார்க்கினியர்

பணைத்தோள் மாநில மடந்தை மணிமலை
அணிமுலை துயல்வருஉம் ஆரம் போல

என்று சொற்களை முன்பின்னாகத் தம் விருப்பம்போல் மாற்றிப் பொருள்எழுதுகின்றார்.

செல்புனல் உழந்த சேய்வரல் கான்யாற்றுக்
கொல்கரை நறும்பொழில்

என்ற அடிகளை,

சேய்வரல் கரைகொல் கான்யாறு செல்புனல்
உழந்த நறும்பொழில்

என்று மாற்றி விடுகின்றார்.

பட்டினப் பாலையில்,

வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்

என்று தொடங்கும் அடியில் உள்ள 'வசையில் புகழ்' என்ற சொற்றொடரைப் பிரித்து ஆறாம் அடியில் உள்ள 'காவிரி' என்பதோடு கூட்டிப் பொருள் எழுதுகின்றார்.

பாட்டு இயற்றிய கவிஞன் கருத்தை அறவே புறக்கணித்து விட்டுத் தம் கருத்தைப் புகுத்தி விடுதலும் உண்டு. முல்லைப் பாட்டில், தலைமகளை ஆற்றுவிக்கக் கருதிப் பெருமுது பெண்டிர் நற்சொற் கேட்கும் நிகழ்ச்சியை,

....நெல்லொடு

அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்ப

என்று நப்பூதனார் கூறுகின்றார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் போர்மேற் செல்ல விரும்பும் மன்னனின் படைத்தலைவர் ஏவலால், நற்சொல் கோடற்கு உரியவர் நற்சொல் கேட்டு நின்றனர் என்று தம் கருத்தைப் பாட்டில் ஏற்றிக் கூற,

சொற்களை முன்பின்னாக மாற்றுகின்றார். பதினெட்டாவது அடியில் உள்ள 'நல்லோர்' என்ற சொல்லை எடுத்து ஏழாவது அடியில் கொண்டுவரப் வைத்து,

அருங்கடி மூதூர் மருங்கில் நல்லோர் போகி

என்று அமைத்துக் கொண்டு, "படைத்தலைவர் ஏவலால் நற்சொல் கோடற்கு உரியோர் போய், தெய்வத்தை வணங்கி நற்சொல் கோடற்கு நிற்ப" என்று பொருள் எழுதுகின்றார். இவ்வாறு எழுதி, பாட்டு எழுதிய ஆசிரியரின் கருத்தைப் புறக்கணித்து விட்டுத் தம் கருத்தைப் பாட்டில் திணித்து விடுகின்றார்.

இலக்கணச் சூத்திரங்களுக்கு உரை எழுதும்போதும் இவர் இம் முறையை மேற்கொள்ளுகின்றார். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில்,

மருவின் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும் (புணரியில்-9)

என்று தொடங்கும் நூற்பா ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் கொள்ளுமாறு அமைந்திருப்பினும், அவ்வாறு பொருள் கொள்ளாமல் மேற்காட்டிய அடியை,

'மருமொழியும்' என்றும் 'இன் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும்' என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுகின்றார்.

யகரமெய்யின் பிறப்பை விளக்குகின்ற,

அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற்று அடைய யகாரம் பிறக்கும்

என்னும் நூற்பார்வை (99),

எழுவளி மிடற்றுச் சேர்ந்த இசை
அண்ணங் கண்ணுற்று அடைய யகாரம் பிறக்கும்

என்று மாற்றிப் பொருள் கூறுகின்றார்.

மொழிமரபில் (எழுத்-40) ஆயத்ததின் இயல்பைக் குறிப்பிடும்
நூற்பாவில் உள்ள 'மொழிக் குறிப்பெல்லாம்' என்பதற்கு இளம்பூரணர்,
'குறிப்பு மொழி எல்லாம்' என்று பொருள் கொண்டதை மாற்றி

நச்சினார்க்கினியர், குறிப்பு மொழியும்; எல்லா மொழியும்-என்று பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் எழுதுகின்றார்.

பெயர்ச் சொல்லுடன் இணைந்து நிற்கின்ற இடைநிலைகளைக்கூடப் பிரித்து எடுத்து, தாம் விரும்பும் இடத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு உரை எழுதுகின்றார்.

பாலைக்கலிப் பாடலில் (28),

பாடல்சால் சிறப்பிற் சினையவும் சுனையவும்
நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாம் கொடுப்பபோல்

என்ற அடிகளில், முதல் அடியில் சினையவும் சுனையவும் என்ற இரு சொற்களிலும் உள்ள உம்மையைப் பிரித்து எடுத்து, அடுத்த அடியில் உள்ள கொயல், நயந்து என்ற சொற்களுடன் இணைத்து விடுகின்றான்;

பாடல்சால் சிறப்பிற் சினையுனை
நாடினர் கொயலும் வேண்டா நயந்தும் தாம் கொடுப்பபோல்

என்று மாற்றி அமைத்துக் கொள்கின்றார்.

இவ்வாறு இவர் பாடல்களை அலைத்து வலிந்து பொருள் கூறும் இடங்கள் பலவற்றைக் காணலாம்.

இவர் காலத்திற்கு முற்பட்ட உரையாசிரியர்கள் யாரும் இவர் போலப் பாடல்களைச் சிதைத்துப் பொருள் கொண்டதில்லை. இவருக்குப் பின் தோன்றிய உரையாசிரியர்களும் இவரது உரைப்போக்கைக் கண்டித்துப் புதுஉரை காணத்தயங்கவும் இல்லை.

பத்துப்பாட்டில் இரண்டு பாடல்களுக்கு ஆராய்ச்சியுரை எழுதிய மறைமலையடிகள், நச்சினார்க்கினியர் உரைப்போக்கைத் தக்க காரணம் பல காட்டி மறுக்கின்றார்.

“மாட்டு என்னும் செய்யுள் உறுப்பின் பயனாம் என்பது நுண்ணறிவுடையார்க்கு எல்லாம் இனிது விளங்கிக் கிடப்பவும், இதன் கருத்துப் பொருள் இதுவாதல் அறியமாட்டாத நச்சினார்க்கினியர், செய்யுளில்

இடையற்று ஒழுக்கும் பொருள் ஒழுக்கம் அறிந்து உரை எழுதாராய் - ஓர் அடியில் ஒரு சொல்லையும் தொலைவிற் கிடக்கும் வேறோர் அடியில் வேறொரு சொல்லையும் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் எடுத்து இணைத்துத் தாமோர் உரை உரைக்கின்றார்.”¹

“அங்ஙனம் உரை கூறுதல், நூலாசிரியன் கருத்துக்கு முற்றும் முரண் ஆதலானும், இவர்க்கு முன் இருந்த நக்கீரனாரை உள்ளிட்ட தொல்லாசிரியர் எல்லாம் இவ்வாறு உரை உரைப்பக் காணாமையானும் நச்சினார்க்கினியர் உரைமுறை கொள்ளற் பாலது அன்று என மறுக்க”²

“செய்யுளுக்கு இசைய உரை எழுதுதல் வேண்டுமேயன்றி உரைக்கு ஏற்பச் செய்யுளை அலைத்து மாற்றல் வேண்டும் என்றல் ‘முடிக்குத் தக்க தலை செய்துகொள்வோம்’ என்பார் சொற்போல் நகையாடுவதற்கே ஏதுவாம் என்று ஒழிக”³

இத்தகைய வன்மையான மறுப்பு எழுப்பிய மறைமலை அடிகள், புது உரை கண்டு வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றார்கள்.

தமிழ் மரபுக்கு ஒவ்வாத முறையில் உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறு உரை எழுதுதற்குரிய காரணத்தை மறைமலையடிகள் எடுத்துக்காட்டவும் தவறவில்லை. முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சியுரையில் அவர், “அற்றாயின், மிக்க செந்தமிழ் நூற்புலமையும் நுணுகிய அறிவும் உடைய நச்சினார்க்கினியர் அவ்வாறு இணங்கா உரை எழுதியதுதான் என்னையோ எனின், வடமொழியில் இங்ஙனமே செய்யுட்களை அலைத்துப் பாட்டு ஒரு பக்கமும், உரை ஒருபக்கமுமாக இணங்காவுரை எழுதிய சங்கராசிரியர் காலத்திற்குப் பின்னே இருந்த நச்சினார்க்கினியர், வட மொழியில் அவர் எழுதிய உரைகளைப் பன்முறை பார்த்து அவைபோல், தமிழிலும் உரை வழங்கப் புகுந்து தமிழ்ச் செய்யுள் வரம்பழித்துவிட்டார் என்று உணர்க. வேதாந்த சூத்திரத்திற்குச் சங்கராசிரியர் இயற்றிய பாடியவுரை அச்சூத்திரத்திற்குச் சிறிதும் ஏலா உரை என்பது, ஆசிரியர் இராமாநுசர் பாடிய உரையானும், தீபா (Thibaut)பண்டிதர் திருப்பிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பானும் உணர்க” என்று தம் ஆராய்ச்சித்திறன் வெளிப்படும் வகையில், உண்மையை அறிந்து கூறுகின்றார்.

இலக்கியப் புலமையும் நினைவாற்றலும்

பல இலக்கியங்களை நுண்ணிதின் ஆய்ந்து கற்ற நச்சினார்க்கினியர், நினைவாற்றலோடு ஆராய்ந்து அறிந்தவற்றை ஏற்ற இடங்களில் கூறி விளக்குகின்றார்.

மதுரைக் காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றியவை. நச்சினார்க்கினியர் அப்பாண்டிய மன்னன் வரலாற்றினை, புறநானூறு அகநானூறு முதலிய தொகை நூல்களின் துணையால் நன்கு அறிந்து, வேண்டிய இடங்களில் அவ்வரலாற்றுச் செய்திகளை நினைவூட்டி உரை எழுதுகின்றார்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் இருபெரு வேந்தரையும் ஐம் பெரு வேளிரையும் வென்ற செய்தியை அகநானூறும் (175, 209) புறநானூறும் (19) விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் மதுரைக் காஞ்சியோ, நெடுநல் வாடையோ அம்மன்னன் போரிட்ட வரலாற்றினை விளக்கமாகக் கூறவில்லை. எனினும் அப்பாடல்களுக்கு உரை எழுதும் நச்சினார்க்கினியர் தேவையான இடங்களில் அம்மன்னனுடன் தொடர்புடைய வரலாற்றுச் செய்திகளைக் குறிப்பிட்டு விளக்குகின்றார்.

நெடுநல்வாடையில்,

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழில் (188)

என்ற அடிக்குச் 'சேரன் செம்பியன் முதலிய எழுவரோடே மாறுபட்டுப் பொருகின்ற பாசறை இடத்துப் போர்த் தொழில்' என்று எழுதுகின்றார். மதுரைக் காஞ்சியில்,

இருபெரு வேந்தரொடு வேளிர் சாய (55)

என்ற அடிக்குச் 'சேரன் சோழன் ஆகிய இருவராகிய பெரிய அரசருடனே குறுநில மன்னரும் இளைக்கும்படி' என்று எழுதியபின், மேலும் விரிவாக விளக்குகின்றார்.

அரசுபட அமர் உழக்கி
முரசு கொண்டு களம்வேட்ட
அடுதிறல் உயர்புகழ் வேந்தே (128-130)

என்ற அடிகளுக்கு “நெடுநில மன்னர் இருவரும் குறுநில மன்னர் ஐவரும் படும்படிப் போரிலே வென்று” என்று பொருள் உரைக்கின்றார். “எழுவராவர்: சேரன், செம்பியன் திதியன் எழினி எருமையூரன் இளங்கோ வேண்மான் பொருநன் என்பர்” என்றும்; “இது தலையாலங் கானத்து வென்றமை கூறிற்று” என்று கூறித் தம் வரலாற்றுப் புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

இவ்வாறே திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனோடு தொடர்புடைய புராணச் செய்திகளை நினைவுடன் குறிப்பிடும் இடங்கள் பல உள்ளன.

தொல்காப்பிய உரையிலும் இத்தகைய எடுத்துக் காட்டுகள் பல உள்ளன.

பதிற்றுப்பத்தில் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை, அதியமான் அஞ்சியன் தகடூரை முற்றுகையிட்ட செய்திகளை தொகை நூல்களும், தகடூர் யாத்திரைப் பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. நச்சினார்க்கினியர் புறத்திணையியலில் (7) ‘ஒருவன் மேற் சென்றுழி ஒருவன் எதிர்செல்லாது தன் மதிற்புறத்து வரும் துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையின் அடங்கும். அது சேரமான் செல்வுழித் தகடூரிடை அதியமான் இருந்ததாம்’ என்று தகடூர் முற்றுகையை நினைவூட்டுகின்றார்.

அகத்திணை இயலில் (54), வெள்ளி வீதியார், ஆதிமந்தியார் ஆகிய இரு பெண்பாற் புலவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை, அகப்பாடல்களின், துணைகொண்டு நுணுகி ஆராய்ந்து வெளியிடுகின்றார்.

கன்றும் உண்ணாது.....கவினே (குறுந். 27)

- இது, வெள்ளி வீதியார் பாட்டு.

மள்ளர் குழீஇய.....மகனே

- இது, காதலற் கெடுத்த ஆதிமந்தி பாட்டு.

இவை தத்தம் பெயர் கூறின், புறமாம் என்று அஞ்சிவாளாது கூறினார்.

“ஆதிமந்தி தன் பெயரானும் காதலனாகிய ஆட்டனத்தி பெயரானும் கூறின் காஞ்சிப் பாற்படும்” என்று எழுதும் விளக்கம் சங்க இலக்கியங்களில் இவர்க்கு உள்ள புலமையையும் ஆராய்ச்சித் திறனையும் வெளிப்படுத்தும்.

அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் (236) உள்ள “காதலற் கெடுத்த ஆதிமந்தி போல” என்ற தொடரை உரைநடையாக்கி எழுதுவதையும் நாம் இங்கே நினைக்க வேண்டும்.

புறத்திணையியலில் நக்கண்ணையார் வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

முரண்பாடு

இவரது உரையில் சில இடங்களில் முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருக்கும் இடங்களும் உண்டு. சிறந்த நினைவாற்றல் உடைய இவர் இங்ஙனம் முரணாக எழுதுவது நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றது.

அகத்திணையியலுள் (23) ‘ஏள இஃதொத்தன்’ என்னும் குறிஞ்சிக்கலிப் பாடலை (கலி.62) எடுத்துக்காட்டி, ‘தீயகாமம் இழிந்தோர்க்கு உரிமையின், இதுவும் அடியோர் தலைவராக வந்த கைக்கிளை’ என்று கூறிய இவர், கலித்தொகை உரையில் இப்பாடலைப் பெருந்திணை என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நெடுநல்வாடை-திணை ஆய்வு

நெடுநல்வாடை திணை ஆராய்ச்சி அறிஞர் பலருடைய உள்ளத்தில் தோன்றி, பலப்பல வினாவிடைகளைத் தந்துவருகின்றது. இந்த ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டு, தாமே ஒரு முடிவுக்கு வராமல் ஒதுங்கியவர் நச்சினார்க்கினியர்.

‘வேம்புதலை யாத்த நோன்காழ் எஃகம்’ (176) என’ (பாண்டியனுக்கு உரிய) அடையாளப் பூ கூறினமையின் இப்பாடல் புறத்திணைக்கு உரியது என்கின்றார். பாடலுக்கு உரை எழுதப் புகுமுன் முன்னுரையாகச் சிலவற்றைக் கூறி, பாடலின் திணை துறை பற்றி ஆராய்கின்றார். ‘பாலைக்குப் புறனாகக் கூறிய வாகைத்திணையாய் அதனுள்...கூதிர்ப் பாசறையே ஆயிற்று’ என்று

கூறுகின்றார். பாட்டின் இடையில் (168) ‘அம்ம-கேட்பாயாக; இஃது, இவள் வருத்தம் மிகுதி தீரவேண்டிக் கொற்றவையை நோக்கிப் பரவுகின்றவள் கூற்றாயிற்று. கேட்பாயாக என்றது கொற்றவை நோக்கி’ என்று எழுதுகின்றார். பாடலின் இறுதியில் “இப்பாட்டுத் தலையானங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியன் மண்ணாசையாற் சென்று பொருதலின் இப்போர் வஞ்சியாகலின், வஞ்சிக்குத் கொற்றவை நிலை உண்மையின் கொற்றவையை வெற்றிப் பொருட்டுப் பரவுதல் கூறினார், அது பாலைத் திணைக்கு ஏற்றலின்” என்று கூறுகின்றார்.

இக் கருத்துக்களை நோக்கும்போது இவர், நெடுநல் வாடை இன்ன திணைக்கு உரிய பாடல் என்று அறுதியிட்டுக் கூற எத்துணையோ நாட்கள் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார்; அத்தகைய நெடிய ஆராய்ச்சி செய்தும் வெற்றி காணமுடியாது குழப்பம் எய்தி இருக்கின்றார்; அக் குழப்பம் காரணமாகத் திணையில் துணிவு பிறவாது வாகைத்திணை என்றும் பாலைத் திணை என்றும் கூறியதோடு கூதிர்ப்பாசறை என்றும் கொற்றவை நிலை என்றும் துறையிலும் துணிவு பிறவாது கூறிச் சென்றுள்ளார் என்று தெளியலாம்.

பாரதக் கதையில்-முரண்பாடு

கலித்தொகையில் (101), முல்லைக்கலிப் பாடல் ஒன்றில்,

ஆரிருள் என்னான் அருங்கங்குல் வந்துதன்
தாளிற் கடந்தட்டு, தந்தையைக் கொன்றானைத்
தோளின் திருகுவான் போன்ம்

என்ற பகுதிக்கு நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு உரை எழுதுகின்றார்:

“வருதற்கரிய கங்குலிலே அரிய இருள் என்று கருதானாய் வந்து, துரோணாசாரியனைக் கொன்ற சிகண்டியைத் தன் முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் தோளால், தலையைத் திருகும் அச்சுவத்தாமாவைப் போலும்.”

இங்கே நச்சினார்க்கினியர் துரோணாசாரியனைக் கொன்றவள் சிகண்டி என்று கூறுகின்றார். இக் கூற்று, பாரதக் கதையுடன் மாறுபாடாய் உள்ளது. துரோணரைக் கொன்றவன் திட்டத் துய்மன்; வீடுமனைக் கொன்றவள் சிகண்டி என்று பாரதக் கதை கூறுகின்றது (வில்லி-பதினெட்டாம் 213-215).

நச்சினார்க்கினியர் உரையில் இத்தகைய மாறுபாடு ஏற்படக் காரணம் என்ன என்பது புலப்படவில்லை.

ஆராய்ச்சித் திறன்

குறிஞ்சிப் பாட்டில் கபிலர் 99 வகையான பூக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். (61-97). அப் பூக்களை எல்லாம் குறிஞ்சி நிலத் தலைமகளும் தோழியும் பறித்துக் கொண்டுவந்து பாறையிலே குவித்து, மாலை தொடுத்துத் தம் தலையில் சூட்டிக் கொண்டதாய் அப்புலவர் பாடுகின்றார். அப்பூக்கள் யாவும் குறிஞ்சி நிலத்திற்கு மட்டும் உரியவை அல்ல; ஐவகை நிலங்களுக்கும் உரியவை. அவை யாவும் ஓரிடத்தில்-மலை நிலத்தில் -இருந்தன என்பது பொருந்தாது.

மேலும் அப்பூக்கள் ஒரு காலத்தில் பூப்பனவும் அல்ல. வேளிற் காலத்தில் சிலவும், கார்காலத்தில் சிலவும் பனிக்காலத்தில் சிலவும் பூப்பன. அவையாவும் ஒரே காலத்தில் பூத்திருந்தன என்பதும் பொருந்தாது.

எல்லாப் பூக்களும் ஒரே நேரத்தில் பூப்பதும் இல்லை. காலையில் சிலவும், நண்பகலில் சிலவும், மாலையில் சிலவும், நள்ளிரவில் சிலவும் பூக்கும் இயல்புடையவை.

இவ்வாறு நிலம், பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது ஆகிய மூன்றினாலும் ஒற்றுமைப்படாத பூக்கள், ஓரிடத்தில்-ஒரு காலத்தில்-ஒரு நேரத்தில் பூத்திருந்தன என்று கூறுவது பொருந்தாது. நச்சினார்க்கினியர் இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார். இத்தகைய எண்ணங்கள் அவர் உள்ளத்தில் எழுந்துள்ளன. தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயலில்,

எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும் (அகத்-19)

என்ற சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதியபின், “கபிலர் பாடிய பெருங் குறிஞ்சியில் (குறிஞ்சிப் பாட்டு) வரைவு இன்றிப் பூ மயங்கியவாறு காண்க” என்று மிகச் சுருக்கமாக எழுதியுள்ளார். இங்கே அவரது ஆராய்ச்சித் திறன் வெளிப்படுகின்றது.

அப்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள 99 வகையான பூக்களைப் பற்றியும் அவர் நன்கு அறிந்தே பொருள் எழுதுகின்றார். அப் பூக்களைப்பற்றி அவர் அறிந்துள்ள செய்திகளும் விளக்கமும் நமக்கு வியப்பு அளிக்கின்றன.

காந்தள், தோன்றி இரண்டையும் சிலர் ஒன்றாகவே கருதுகின்றனர். ஆனால் கபிலர்,

வள்ளிதழ் ஒள்செங் காந்தள் (61)

என்றும்,

சுடர்ப்பூந் தோன்றி (90)

என்றும் தனித்தனியே கூறுகின்றார். நச்சினார்க்கினியரும் இவற்றை வேறுபடுத்தி, “பெரிய இதழையுடைய ஒள்ளிய சிவந்த கோடற்பூ” என்றும், “விளக்குப் போலும் பூவினையுடைய தோன்றிப்பூ” என்றும் உரைக்கின்றார்.

தாழை (80) என்பதற்குத் ‘தெங்கின் பாளை’ என்றும், கைதை (83) என்பதற்குத் ‘தாழம்பூ’ என்றும் உரை எழுதி நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றார். சங்க இலக்கியப் புலவர் கூறிய பூப்பெயரைத் தம் காலத்தில் வழங்கும் பெயருடன் இணைத்துக் காட்டி, நமக்கும் அப்பெயர் அறிமுகம் ஆகும் அளவிற்கு அவர் உரை அமைந்துள்ளது:

சுள்ளி(66)-மராமரப் பூ

குடசம்(67)-வேட்பாலைப் பூ

வகுளம்(70)-மகிழம் பூ

போங்கம்(74)-மஞ்சாடி மரத்தின் பூ

சேடல்(82)-பவழக்கால் மல்லிகைப் பூ

நள்ளிருள் நாறி(94)-இருவாட்சிப் பூ

என்ற விளக்கம் இன்று நமக்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

எழுத்துகளின் வடிவம்பற்றி இவர் ஆராய்ந்து கூறும் இடங்களும் உண்டு.

“ஆய்தம் என்ற ஓசைதான் அடுப்புக் கூட்டுப் போல மூன்று புள்ளி வடிவிற்கு என்பது உணர்த்தற்கு ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் என்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவு வாங்கியிட்டு எழுதுப” (எழுத்:2) என்று ஆய்த எழுத்தின் வடிவத்தை ஆராய்கின்றார்.

உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் வடிவம் பற்றிப் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்:

“உருவு திரிந்து உயிர்த்தலாவது மேலும் கீழும் விலங்கு பெற்றும், கோடு பெற்றும், புள்ளி பெற்றும், புள்ளியும் கோடும் உடன் பெற்றும் உயிர்த்தலாம். கி கீ-முதலியன மேல் விலங்கு பெற்றன. கு கூ-முதலியன கீழ் விலங்கு பெற்றன. கெ. கே-முதலியன கோடு பெற்றன. கா ஙா - முதலியன புள்ளி பெற்றன: அருகே பெற்ற புள்ளியை இக் காலத்தார் காலாக எழுதினார். மகரம் உட்பெறு புள்ளியை வளைத்து எழுதினார். கொ கோ ஙா ஙோ முதலியன புள்ளியும் கோடும் உடன் பெற்றன.”

உடம்படு மெய்

ய், வ் இரண்டு மட்டுமின்றி ஏனைய மெய்களும் உடம்படுமெய்யாக வரும் என்றும், உயிரீற்றின் பின்வருவதோடு

மெய்யீற்றின் பின்னும் உடம்படுமெய் வரும் என்றும் மொழியியலார் கூறுவர்.

இக் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார்: “ஒன்றின முடித்தல் என்பதனால், ‘விண்வத்துக் கொட்கும்’ எனச் சிறுபான்மை புள்ளி யீற்றினும் வரும். செல்வழி, உண்புழி என்பன, வினைத்தொகை என மறுக்க.” (எழுத் -140)

புனைந்து கூறிய கதைகள்

மூல நூல்களில் இல்லாத கதைகளை இவர் புனைந்து கூறுதலும் உண்டு. தொல்காப்பியம், சிறப்புப் பாயிரத்துள் தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் இணைத்து இவர் புதிய கதை யொன்றைப் புனைந்து உரைக்கின்றார்.

“தேவர் எல்லாம் கூடி, ‘யாம் சேர இருத்தலின், மேருத் தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டு இருத்தற்கு உரியர்’ என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்திசைக்கண் போதுகின்றவர்

கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கொண்டு” என்று இவர் கட்டிவிட்ட கதை நீண்டு செல்கின்றது.

சிவஞான முனிவர், இந்தக் கதை எந்தப் புராணத்திலும் இல்லாமை கண்டு, நச்சினார்க்கினியர் சொந்தக் கதை என்று உணர்ந்து இதனை மறுக்கின்றார்; “அகத்தியரோடு முரணிச் சபித்தாராயின் அவ்வாறு ஓர் ஆசிரியரும் கூறாமையானும், அது வேத வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறு கொள்வார் கூற்றேயாம் என மறுக்க” என்பது அவரது மறுப்புரை.

பத்துப் பாட்டில் இவர். கதை புனைந்து கூறும் இடங்கள் சில உள்ளன.

சிறுபாணாற்றுப் படையில், (172-173)

திறல்வேல் நுதியின் பூத்த கேணி
விறல்வேல் வென்றி வேலூர்

என்ற அடிகளுக்கு நச்சினார்க்கினியர், “முருகன் கையில் வலியினை யுடைத்தாகிய வேலின் நுதிபோல கேணி பூக்கப்பட்ட வெற்றியையுடைய வேலாலே வெற்றியையுடைய வேலூர்” என்று பொருள் எழுதி, பின்வரும் கதையைக் கூறுகின்றார்:

“நல்லியக் கோடன், தன் பகை மிகுதிக்கு அஞ்சி, முருகனை வழிபட்டவழி அவன், ‘இக் கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை எறி’ என்று கனவிற் கூறி, அதிற் பூவைத் தன் வேலாக நிருமித்த தொரு கதை கூறிற்று” என்று எழுதுகின்றார். மூல நூலில் இல்லாத கதையை இவரே புனைந்து உரைக்கின்றார்.

பெரும்பாணாற்றுப் படையில் (வரி. 31) தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்,

திரைதரு மரபின் உரவோன்

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த வரிக்கு நச்சினார்க்கினியர் “கடலின் திரை கொண்டு வந்து ஏறவிட்ட மரபால்...திரையன் என்னும் பெயரை யுடையவன்” என்று பொருள் கூறி, கதை ஒன்றைக் கூறுகின்றார்.

“நாகபட்டினத்துச் சோழன், பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாக கன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து அவள் ‘யான் பெற்ற புதல்வனை என்ன செய்யக் கடவேன்?’ என்ற பொழுது, “தொண்டையை அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட, அவன் வந்து கரை ஏறின், அவற்கு யான் அரசவரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பல்!” என்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிடத் திரை தருதலின், திரையன் என்று பெயர் பெற்ற கதை கூறினார்”.

இக் கதையினை மறுத்து, ‘திரை தரு மரபின் உரவோன்’ என்பதற்கு ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் வேறு பொருள் கூறுகின்றார்.

“முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை அந்நீர்த் திரைதரு மரபின் உரவோன் உம்பல்’ என்பதற்கு, கடல் வண்ணனாகிய திருமாலின் பின் வந்தோனும், கடல் நீர்த் திரையால் தரப்பட்ட மரபினையுடைய உரவோனும் ஆகிய சோழனது வழித் தோன்றல்-என்பதே நேரிய பொருளாகும். நச்சினார்க்கினியர், இளந்திரையன் திரையால் தரப்பட்டவன் ஆதல்வேண்டும் என்னும் கொள்கை உடையராய், அதற்கு ஏற்பச் சொற்களை மாற்றி வலிந்து பொருள் கூறினர். திரையன் என்பது சோழனுக்கு உரியதோர் பெயர் எனக் கொள்ளவேண்டும்”.

நச்சினார்க்கு இனியரா ?

நச்சினார்க்கினியர் என்ற இனிய பெயரை உடைய இவர், இன்னாத கருத்துகள் சிலவற்றை எழுதி, தமிழறிஞர்களின் வெறுப்பைத் தேடிக் கொண்டுள்ளார். நால்வருணக் கொள்கை. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் குலமுறைக் கோட்பாடு, வேத நெறிக்கு மக்களை இணங்க வைக்கும் நோக்கம், வடமொழிக் கொள்கைகளின் மீது கொண்டுள்ள கடும் பற்றுள்ளம் ஆகியவற்றை இவரிடம் காணலாம். பழம் பெரும் தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல் காப்பியத்திற்கு உரை எழுதும்போது, பிற்காலக்

கொள்கையையும் தம் கருத்தையும் இடையிடையே புகுத்தி விடுகின்றார். தமிழர் பண்பாட்டிற்கு மாறுபட்ட கொள்கைகளைக் கூறும்போது, தமிழறிஞர்களின் நெஞ்சம் புண்படுகின்றது. நச்சினார்க்கு இனியவராக இருக்கவேண்டிய இவர், இன்னாதவராக மாறி, தமிழ்நெஞ்சங்களில் வெறுப்பை வளர்த்து விட்டார்.

தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயலில்,

ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்

ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னார் (அகத்-24)

என்ற சூத்திரத்திற்குப் பின்வருமாறு பொருள் எழுதுகின்றார்.

“வேத நூலுள் கூறிய இலக்கணத்தானே, பிறரை ஏவிக் கொள்ளும் தொழில் தமக்கு உளதாகிய தன்மையை உடைய அந்தணர் அரசர் வணிகரும் அம் மூவரைப்போல பிறரை ஏவிக் கொள்ளும் தன்மையாராகிய குறுநில மன்னரும் அரசராற் சிறப்புப் பெற்றோரும் நால்வகை வருணம் என்று எண்ணிய வகையினால் ஒழிந்துநின்ற வேளாளரும் உரிப்பொருள் தலைவர் ஆவதற்கு உரியர் என்றவாறு.”

இவ்வாறு பொருள் எழுதியபின், சங்க இலக்கிய அகத்திணைப் பாடல்களுக்கு உரிய தலைமக்கள் மீது நால்வகை வணருப் பாகுபாட்டைத் திணிக்கின்றார்.

‘முளிதயிர் பிசைந்த’ (குறுந்-166) என்ற குறுந்தொகைப் பாடலைக் காட்டி “இது பார்ப்பானையும் பார்ப்பனியையும் தலைவராகக் கூறியது” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறே ஏனைய வருணத்தாரையும் சங்கப் பாடல்களில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். கலித்தொகைப் பாடல்களில் வரும் தலைவன் தலைவிக்கும் இவர் நால்வருண வண்ணத்தைப் பூசி வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார். தலை மக்களை நால்வருண வேறுபாட்டால் பிரித்து அறியும்முறை முற்காலத்தில் இல்லை. ஆதலின் இவ்வாறு உரை காண்பது பொருந்தாது.

நால்வருண வேறுபாட்டையும், பிறப்பால் கற்பிக்கப் படும் உயர்வு தாழ்வுகளையும் விளக்கமாக இவர் கூறும் இடங்களும் உள்ளன.

களவியலுள்,

ஓத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப;
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை இன்றே

என்ற சூத்திர உரையின் கீழ், “மிகுதலாவது, குலம் கல்வி பிராயம் முதலியவற்றான் மிகுதல். எனவே அந்தணர் அரசர் முதலிய வருணத்துப் பெண் கோடற்கண் உயர்தலும், அரசர் முதலியோர் அம்முறை உயர்தலும் கொள்க” என்று விளக்கம் எழுதியுள்ளார்.

பொருளியலுள்,

பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே (பொரு-30)

என்ற சூத்திரத்தின் உரைக்கீழ், ‘அந்தணர்க்கு நால்வரும் அரசர்க்கு மூவரும், வணிகர்க்கு இருவருமாகிய தலைவியர் ஊடற்கு உரியர்’ என்று எழுதியுள்ளார்.

கற்பியலில், (6) “அந்தணர்க்கு நால்வரும் அரசர்க்கு மூவரும் வணிகர்க்கு இருவரும் தலைவியர் ஆகிய வழித் தம் குலத்திற் கொண்டவரே வேள்விக்கு உரியர்; ஏனையோர் வேள்விக்கு உரியர் அல்லர்” என்று எழுதியுள்ளார்.

இவை நச்சினார்க்கினியரின் நால்வருணப் பற்றையும், குல முறையால் வரும் ஏற்றத்தாழ்வுக் கொள்கையையும் நன்கு வெளிப்படுத்தும்.

பாட்டிற்குரிய தலைமகளுக்கு நால்வருணம் கூறிய இவரே, பாடல்களில் கூறப்படாத பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப் பிரத்தம், சன்னியாசம் ஆகிய நால்வகை நிலைகளையும் அகத்திணைத் தலைமக்கள் வாழ்வில் புகுத்தியுள்ளார்.

கலித்தொகையில், ‘செல்வம் என்றது துறவறத்திற் சேறற்குக் கற்ற கல்வியை; அது வானப்பிரத்தம் (15) என்றும், ‘இல்லறம் நிகழ்த்தி வானப்பிரத்தம் நிகழ்த்துங்கால் உடனுறைதலின் உடனுறை வாழ்க்கை என்றான் (94). என்றும் கூறியுள்ளார். பாட்டில் இல்லாத செய்தியை இவர் கூறித் தம் கருத்தைத் திணிக்கின்றார்.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப (கற்-4)

என்ற சூத்திரத்திற்குப் பொருந்தாவுரை எழுதுகின்றார். 'இருடிகள், மேலோர் கரணமும் கீழோர் கரணமும் வேறுபடக்காட்டினார்' என்று எழுதி, தமிழ் பண்பாட்டிற்கு மாசு தேடுகின்றார்.

கற்பு என்பதை விளக்கும்போது, 'இவளை இன்னவாறு பாதுகாப்பாய் எனவும், இவற்கு இன்னாறே நீ குற்றேவல் செய்து ஒழுகுக எனவும் அங்கியங் கடவுள் அறிகரியாக மந்திர வகையால் கற்பிக்கப்படுதலின், அத் தொழிலைக் கற்பு என்றார்' (கற்-1. உரை) என்று உரை எழுதி, வேத நெறியைப் புகுத்துகின்றார்.

தமிழ் மக்கள் கனவிலும் நினையாத ஒரு வழக்கத்தை - மரபை - நச்சினார்க்கினியர் தமிழ்மக்கள் மீது சுமத்துகின்றார்.

கற்பியலில் (5),

கரணத்தின் அமைந்த முடிந்த காலை

என்ற அடிக்கு, "ஆதிக் கரணமும் ஐயர் யாத்த கரணமும் என்னும் இருவகைக் சடங்கானும் ஓர் குறைபாடு இன்றாய், மூன்று இரவின் முயக்கம் இன்றி, ஆன்றோர்க்கு (மதி கந்தருவர் அங்கி) அமைந்த வகையால் பள்ளி செய்து ஒழுகி நான்காம் பகல் எல்லை முடிந்த காலத்து" என்று பொருந்தாவுரை எழுதித் தமிழறிஞர்களின் வெறுப்புக்கு ஆளாகின்றார்.

அல்லல் தீர ஆர்வமொடு அளைஇச்

சொல்லுறு பொருளின் கண்ணும் (கற்-5)

என்ற அடிகளுக்கு, "வரைந்த காலத்து, 'மூன்று நாள் கூட்டம் இன்மைக்குக் காரணம் என்?' என்று தலைவி மனத்து நிகழா நின்ற வருத்தம் தீரும்படி மிக்க வேட்கையோடு கூடியிருந்து வேதம் சொல்லுதல் உற்ற பொருளின் கண்ணும்" என்று உரை எழுதிய பின் மேலும் தம் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

“அது, முதல்நாள் தண்கதிர்ச் செல்வற்கும், இடைநாள் கந்தருவர்க்கும், பின்னாள் அங்கியங் கடவுளுக்கும் அளித்து நான்காம் நாள், அங்கியங் கடவுள் எனக்கு நினைவை அளிப்ப, யான் நுகர வேண்டிற்று, அங்ஙனம் வேதம் கூறுதலால் எனத் தலைவிக்கு விளக்கம் கூறுதல்” என்று வேத நெறியை விளக்குகின்றார்.

தமிழ் இலக்கண நூலுக்கு உரைஎழுதப் புகுந்த நச்சினார்க்கினியர், வடமொழியில் உள்ள வேத நெறியையும், குல முறைக் கோட்பாட்டையும் தம் உரையில் புகுத்தித் தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டிற்கு மாசு ஏற்படுத்தியதை நினைந்து துன்புறும் தமிழ் நெஞ்சங்கள் பலவாகும்.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் ‘கருதியது முடித்தலும்’ (212) என்ற தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர், ‘தன் நெஞ்சு கருதிய புணர்ச்சியைக் குறை கிடவாமல் முடிக்கவல்ல தன்மையும்’ என்றும், ‘நுகர்தற்கு உரிய மகளிரை நுகர்ந்து பற்று அறாக்கால் பிறப்பு அறாமையின், கருதியது முடிக்கவேண்டும் என்றார்’ என்றும் எழுதும் கருத்துகளைத் தமிழறிஞர்கள் ஏற்பதில்லை

நடுவு நிலைமை

இவர் உரையில் நடுவுநிலைமை பிறழாத உள்ளம் வெளிப்படும் இடங்களும் சில உண்டு. “காலம் உலகம் என்பன வடசொல் அன்று. ஆசிரியர் (தொல்காப்பியர்)வடசொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணம் கூறார் ஆதலின்” (சொல்-58) என்று எழுதுவது சேனாவரையர்க்கு மாறுபட்ட கருத்தாகும். எனினும் தம் உள்ளத்தில் தோன்றிய கருத்தினைக் கரவின்றி வெளியிடுகின்றார்.

களவியலில் (1), “கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது என்றற்குத் துறையமை என்றார்” என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்ற விளக்கம், தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கே புதியதொரு ஒளி தந்து ஆராய்ச்சியறிஞர்களை மகிழ்விக்கின்றது.

தம் கருத்தே சாதித்தல்

சிவஞானமுனிவர் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியில், “நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேம் என்னும்

செருக்கால் யாண்டும் மயங்காமையான்” என்று எழுதி நச்சினார்க்கினியர் பற்றித் தாம் கொண்ட கருத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சிவஞான முனிவர் கூறுவது போலவே, நச்சினார்க்கினியர் தாம் கொண்ட கருத்தையே வற்புறுத்திக்கூறும் இடங்கள் சில உண்டு.

எழுத்ததிகாரத்தில், எழுத்துகள் மயங்கும் நிலை பற்றிக் கூறும்போது, தொல்காப்பியம் கூறும் விதி ஒரு மொழிக்கண் நிற்கும் எழுத்துநிலை பற்றியதாகும் என்று உரை கூறுகின்றார். அவ்விதி இருமொழி வந்து இணையும் இடத்திற்கும் பொருந்தும் என்று இளம்பூரணர் தெளிவுபடுத்தி இருந்தும், தம் கருத்தையே வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார். ஆனால் தாம் கொண்ட கருத்திற்கு ஏற்ற உதாரணம் ஒரு சொல்லாக இல்லாமை கருதி, “அத்தகைய சொற்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கின; இன்று வழக்கு ஒழிந்தன” என மொழிகின்றார் (நூல் மரபு: 24,27,29).

பிரயோக விவேக நூலாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இவ்வாறு கூறியிருப்பது பொருந்தாது என்று பின்வருமாறு மறுத்துக் கூறுகின்றார்:

“வடநூலார் சையோகம் ஒரு மொழியினும் புணர்மொழியினும் கொள்வர். அது பற்றிக் சூத்திரம் செய்தபடி இளம்பூரணரும் நன்னூலாரும் அவ்வாறு கொள்வர். அக் கருத்து அறியாத நச்சினார்க்கினியர் ஒரு மொழியிற்கொண்டு இரு மொழியிற் கொள்ளாது உதாரணம் இறந்த என்பர்” (காரக-5).

மொழிமரபில் (21,22,25) போலி எழுத்துகள் பற்றிய தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுக்கு உரை எழுதியபின், ‘அது கொள்ளற்க’ என்று கூறுகின்றார். இதைப் பிரயோக விவேக நூலாசிரியர் பின் வருமாறு மறுக்கின்றார்.

“நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகாரத்துள் போலி எழுத்துக் கொள்ளற்க என்பர். கொள்ளா எழுத்திற்கு இலக்கணங்கூறின் அந்நூற்கு நின்று பயனின்மை என்னும் குற்றம் தங்கும் என்க. நன்னூலாரும் போலியைத் தள்ளாது எழுத்திலக்கணம் ‘பன்னிரு பாற்றதுவே’ என்றலின், போலி எதுகை நிமித்தம் அங்கீகாரமாயிற்று. இளம்பூரணரும் போலி எழுத்தைக் கொள்ளற்க என்று கூறாமை அவர் உரையிற் காண்க” (காரக-5).

சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள் நெல்லிலிருந்து கள் எடுத்து உண்டனர் என்பதற்குச் சான்று பல உண்டு. (பெரும்.142, பட்-93, மலை-172).

பெரும்பாணாற்றுப்படை (278-281),

பும்புற நல்லடை அளைஇ

.....

வெந்நீர் அரியல் விரலலை நறும்பிழி

என்று கள் காய்ச்சிய முறை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வரிக்கு உரை எழுதியபின் நச்சினார்க்கினியர் 'நெல்லடையும் பாடம்' என்று கூறுகின்றார். நல்லடை என்ற பாடத்தை விட நெல்லடை என்று பாடமே சிறந்தது.

“சுடர்க்கடைப் பறவை பெயர்ப்படு வத்தம்’ என்பதற்குப் பொருந்தா உரை எழுதுகின்றார். “இனி மின்மினி நெல்’ என்பாரும் உளர்” என்று இவரால் புறக்கணிக்கப்பட்ட உரையே பொருத்தமான உரை என்பது அறிஞர்களின் கருத்து.

பட்டினப்பாலை,

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும் (18-55)

என்று, காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு வந்தப் பொருள்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பகுதி, பழந்தமிழ் நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினத்திற்கு அரேபியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து கடல் வழியாக வந்த குதிரைகளையும், சேர நாட்டிலிருந்து வண்டிகளில் மூலம் வந்த மிளகு மூட்டைகளையும் அறிவிப்பதாகக் கருதுவர். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், இவ்வரிகளுக்கு இவ்வாறு நேரே பொருள் கொள்ளாமல் முன்னும் பின்னும் மாற்றி, தம் கருத்திற்கு ஏற்றவாறு சொற்களை அமைத்து, பொருந்தா உரை எழுதுகின்றார்.

இவ்வாறு நச்சினார்க்கினியர் தம் கருத்தையே சாதிக்கும் இடங்கள் இன்னும் பலவற்றை எடுத்துக் காட்டலாம்.

சீவகசிந்தாமணி உரை

நச்சினார்க்கினியர் தம் புலமைகொண்டு உழுது பயன் கண்ட விளைநிலங்களில் சீவக சிந்தாமணியும் ஒன்று. சிந்தாமணி என்னும் காப்பியப் பெருங்கோயில், நச்சினார்க்கினியர் உரை என்னும் நந்தா விளக்கால் பொலிவு பெறுகின்றது. அக் கோயிலின் அழகு, விளக்கின் சுடரொளியால் மிகுகின்றது. காப்பியப் பெருங்கோயினுள் நுழைந்து காண்பவர் கண்களை, நச்சினார்க்கினியர் ஏற்றி வைத்த சுடர்விளக்கு, கவர்ந்து பேரின்ப மூட்டுகின்றது.

சீவகசிந்தாமணிக்கு நச்சினார்க்கினியர் இயற்றியுள்ள உரையின் திறத்தை உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்,

திருத்தகு முனிவன் கருத்துஇது என்னப்
பருப்பொருள் கடிந்து பொருள்தொடர்ப் படுத்து
வினையொடு முடியப் புனையுரை உரைத்தும்

என்று போற்றுகின்றது.

தேவர் தந்த காப்பியச் சிந்தாமணியைச் சிறந்த இலக்கியமாய் - கலைத்திறன் மிக்க காப்பியமாய்க் கண்டு மகிழ்ந்த நச்சினார்க்கினியரின் உரைத்திறன் பலமுறை கற்றுப்போற்றத் தக்கதாகும். சிந்தாமணி, நச்சினார்க்கினியரால் பட்டை தீட்டப் பெற்று வண்ணச் சுடரொளியை பலவகையாய் வீசி மகிழ்விக்கின்றது. இவ்வுரை விளக்கம் தேவரின் புலமை மாண்பை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது. தேவரின் புலமை வளத்தை அளந்து காணும் திறன் நச்சினார்க்கினியரிடம் உள்ளது.

சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த அந்தணரான நச்சினார்க்கினியர், ஜைன சமயக் காப்பியமாகிய சிந்தாமணிக்கு நடுநிலையோடு, சமயக் காழ்ப்பு இன்றி உரை எழுதும் பணியை மேற்கொண்டு செம்மையாய்ச் செய்து முடித்துள்ளார். முதலில் இவர் சிந்தாமணிக்கு ஓர் உரை இயற்றி, ஜைன சமயச் சான்றோர்களிடம் காட்டியபோது அவ்வுரை நன்கு அமையவில்லை என்று மறுத்தனர்; பின்னர் ஜைன சமயக் கருத்துக்களை நன்கு ஆய்ந்து தெளிந்து

மீண்டும் புதிய உரை விளக்கம் எழுதி அச்சான்றோர்களின் பாராட்டைப் பெற்றார் என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

சிந்தாமணி உரை அரங்கேறியதைப் பற்றிப் புலவர் பெருமக்களிடையே ஒரு கதை வழங்கி வருகின்றது. சமணர்களின் காப்பியமாகிய சீவக சிந்தாமணிக்கு முதன் முறை உரை இயற்றி நச்சினார்க்கினியர் சமணப் பெரியவர்களிடம் சென்றபோது அவர்கள் அவ்வரையினை வாங்கிப் படித்தப் பார்த்துச் சினமுற்று, “நச்சினார்க்கினியன் என்னும் கார் எருமை, சிந்தாமணி என்னும் தாமரைத் தடாகத்தினுள் புகுந்து குடைந்து, தாமரை மலர்களைக் கசக்கி எறிந்து பாழ்படுத்தி விட்டது!” என்றனராம்.

மறுமுறை வேறுரை திருத்தமாக எழுதிச் சென்று சமணச் சான்றோர்களிடம் காட்டியபோது பெரிதும் மகிழ்ந்து, “நச்சினார்க்கினியர் என்னும் வெள்ளையானை சிந்தாமணி என்னும் தாமரைப் பொய்கையினுள் நுழைந்து அழகிய மலர்களைத் தன் கையால் பறித்துத் தலைமீது வைத்துக் கரைக்கு இனிது வந்து சேர்ந்தது!” என்றனராம்.

நச்சினார்க்கினியர் இருமுறை உரை எழுதினார் என்ற கருத்தை டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் உடன்படுகின்றார். தமக்க இருவகையான உரை விளக்கங்கள் அமைந்த ஏட்டுப் பிரதிகள் கிடைத்தன என்று கூறி, உரை இரு வகையாக அமைந்திருப்பதற்குரிய காரணத்தைப் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

“ஜைன அன்பர்களுடைய பழக்கத்தால் ஏட்டுப் பிரதிகள் இரண்டு வகையாக இருந்ததற்குக் காரணம் தெரிந்து கொண்டேன். நச்சினார்க்கினியர் முதலில் சிந்தாமணிக்கு ஓர் உரை எழுதினாராம். பிறகு அதை ஜைனர்களிடம் படித்துக் காட்டிய போது சம்பிரதாய விரோதமாகச் சில பகுதிகள் உள்ளன என்று சொன்னார்களாம். அதனால் அவர் தம்மை ஒரு ஜைனராகச் சொல்லிக் கொண்டு சிற்றாம்பூர் என்னும் இடத்திலுள்ள ஜைன மடத்திற்கு வந்து சில காலம் தங்கி ஜைன நூல்களையும் ஜைன சம்பிரதாயங்களையும் கற்றுச் சென்று மீட்டும் புதிய உரையை எழுதினாராம். விசேஷ

உரையுடன் இருக்கும் பிரதியிலுள்ளது பின்பு எழுதிய உரை என்று தெரிய வந்தது” (என் சரித்திரம் (1950)

நச்சினார்க்கினியர் அரிதின் முயன்று எழுதிய சிந்தாமணி உரையைக் காலந்தோறும் அறிஞர்கள் போற்றி வருகின்றனர். ‘பவர்’ என்னும் ஆங்கிலப் பேராசிரியர், சிந்தாமணி உரைச் சிறப்பையும், நச்சினார்க்கினியர் புலமை மாண்பையும் பின் வருமாறு புகழ்ந்துள்ளார்:

“ஐரோப்பிய இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களின் விளக்கத்தைப் போல, இவர் உரைப்போக்கு அமைந்துள்ளது. செய்யுளின் பொருளை விளக்கி இலக்கணத்தின் தனித் தன்மைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைத் தம் உரை முழுதும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். சிறப்பான சொற்றொடர்களை விளக்குகின்றார். தம் காலத்தில் வழங்கி வந்த பல பாட வேறுபாடுகளைத் தருகின்றார். இவரது உரைநடை செறிவான போக்கில் உயர்வான மொழியில் அமைந்தள்ளது. பாகுபாடு செய்யும் பேராற்றலை இவரது படைப்பில் காணலாம்.”*

இலக்கிய நோக்கு : நச்சினார்க்கினியர், சிந்தாமணியைச் சிறந்த இலக்கியமாகக் கருதிப் போற்றியுள்ளார். நூலின் தொடக்கத்தில்-முதற்பாட்டு உரையில், “யாமும் இவ்விலக்கியம் இனிது முடிதற் பொருட்டு அவன் திருவடிகளை வணங்குவோம் என்றார் என்க” என்றும், நூலின் இறுதியில் (3142), “இவ்விலக்கியம் இடுக்கண் இன்றி இனிது முடிந்த மகிழ்ச்சியான், மீண்டும் வணங்குகின்றார்” என்றும் கூறியுள்ளார்.

சிந்தாமணியை ஆழ்ந்து கற்று, கலையழகில் ஈடுபட்டு, இலக்கியச் சுவையில் தம்மை மறந்து ஈடுபட்டவர் நச்சினார்க்கினியர். ஆதலின் சொற்களுக்குப் பொருத்தமான பொருளை உரைக்கின்றார்; பாட்டில் அமைந்திருக்கும் நுண்ணிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றார்; உவமைகளின் பொருத்தத்தை விளக்குகின்றார்; இலக்கிய மரபுகளைப் பேணிக் காக்கின்றார்; உலகியலை உணர்த்தி நயவுரை எழுதுகின்றார்.

சொற்பொருள்; சிந்தாமணியில் உள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கத்தால் சிறந்த பொருளை உணர்த்துகின்றன. அவற்றுள் சில கீழே தரப்படுகின்றன;

உயர்மிக்க தந்தை (473)-பிள்ளை உயர்ச்சி மிகுதற்குக் காரணமான தந்தை.

மன்னுடை வேல் (1200)-அரசர் கெடுதற்குக் காரணமான வேல்.

வாக்கு அமை உரு (1258)-கவிகளால் புகழ்தல் ஆகா வடிவு.

நன் குரங்கு (1997)-பொல்லாங்குக்கு நன்றான குரங்கு.

இரும்பு உண்டு மிகுத்த மார்பு (2281)-இரும்பு (வாள் வேல் முதலியன) மேய்ந்து பசி தீர்ந்து மிகுத்து வைத்த மார்பு.

நுண்கருத்து: பாட்டில் அமைந்துகிடக்கும் நுண்ணிய கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவது நச்சினார்க்கினியர் இயல்பு. “அம்மி மிதந்து ஆழ்ந்து சுரை வீழ்ந்தது” (495) என்பதற்கு, “ஆழ்தற்குரிய அம்மி மிதந்து மிதத்தற்குரிய சுரை ஆழ்ந்து வீழ்ந்தது என்றது, உயர்ந்தோர் வாழாதே தாழ்ந்தோர் வாழ்ந்ததனை” என்று விளக்கம் எழுதுகின்றார்.

குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும் தந்த சுண்ணப் பொடிகளில் சிறந்ததைத் தேர்ந்தெடுக்கச் சீவகன் அழைத்த ‘சுரும்பு வண்டு தேனீ மிஞிறு (892) ஆகிய நால்வகையான ‘தாதுண் புறவை’களை நச்சினார்க்கினியர், வேறுபாடு காட்டி விளக்குகின்றார். அவற்றிற்குச் செவியுணர்வு உண்டா என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு விடை கூறுகின்றார். இங்கே அவருடைய நுண்மாண் நுழைபுலம் வெளிப்படுகின்றது.

நந்தட்டன், சீவகனைப் பேணிக் காக்கும் முறையைப் பதுமுகனுக்கு உரைக்கும்போது, “பகைவர்கள் சீவகனைக் கொல்ல, சூடும்மாலை பூசும்சாந்து உடுக்கும் உடை அணி ஆகியவற்றில் நஞ்சு கலந்து விடுதல் கூடும். ஆதலின் அவற்றை அன்னத்தின் கண்ணிலும், சக்கரவாகப் பறவையின் முகத்திலும் ஒற்றி ஆராய்ந்து மேற்கொள்க: சீவகனுக்கு உண்ணத் தரும் நீரையும்

அமுதையும் முன்னதாகக் கருங்குரங்கிற்கு இட்டு ஆராய்க” என்கின்றான் (1893). இப் பகுதியை அறிந்துகொள்ள நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கமே உதவி செய்கின்றது. “அன்னம் கண் குருதிகாலும்; சக்கரவாகம் முகங்கடுக்கும்; கருங்குரங்கு உண்ணாது” என்ற உரை விளக்கம் இன்றேல் பாடலின் நுண்கருத்து வெளிப்படாது.

முத்தி இலம்பகத்தில் ‘வேள்வியாய்’ (2787) என்று தொடங்கும் செய்யுளில், “வாரணத்தின் ஈர்உரி போல் கோள் இமிழ்ப்பு நீள்வலையாய்க் கண்படுத்தும்” என்ற பகுதியை விளக்கும்போது, “யானையின் பசுந்தோல் பிறர் உடம்பில் பட்டால் கொல்லும் என்றுணர்க” என்று எழுதுகின்றார். இந்த விளக்கமே மேலே குறிப்பிட்ட பாடலுக்கு ஒளிதந்து மகிழ்வூட்டுகின்றது.

உவமை விளக்கம்: உவமைகளின் பொருத்தத்தை இவர் நன்கு விளக்குகின்றார். எளிய உவமைகளும் இவர் தரும் விளக்கத்தால் சிறப்படைகின்றன. உவமை விளக்கம் சிலவற்றைக் காண்போம்:

சச்சந்த மன்னனைக் ‘களிறு அ(ன்)னான்’ (200) என்று சிறிய உவமையால் குறிப்பிடுகின்றார் தேவர். நச்சினார்க்கினியர், மதச் செருக்கால் (யானை), பாகன் தோட்டியை நீவுமாறு போலக் காமக்களிப்பால், தன் அமைச்சர் கூற்றைக் கடத்தல் நோக்கி, ‘களிறு அனான் என்றார்’ என்று விளக்கம் தருகின்றார்.

கட்டியங்காரன் வயப்பட்ட சச்சந்தன் படையைத் தேவர்,

உப்புடைய முந்நீர் உடன்று கரை கொல்வது

ஒப்புடைய தானை (280)

என்று உவமையுடன் சிறப்பிக்கின்றார். அவ்வுவமையை, “தனக்கு வேலியாகிய கரையைக் கடல் தானே கொல்லுகின்றாற்போல, தனக்குக் காவலாகிய அரசனைப் படைதாமே கொல்லுகின்றது என்றார்” என்று விளக்குகின்றார்.

‘கந்துக்கடன் மாரி போலவும் கற்பகம் போலவும் கொடை தந்தான்’ என்று தேவர் கூறிய உவமைகள் (865), “கார் வேண்டாமைக் கொடுத்தலும், கற்பகம் வேண்டக் கொடுத்தலும் இயல்பு” என்ற விளக்கத்தால் சிறப்படைகின்றன.

சீவகனை 'ஈயின்றி இருந்த தேன்' என்ற தேவர் குறிப்பிடுகின்றார் (712). உரையாசிரியர், "இதற்கு முன்பு ஒரு மகளிரும் இவனை நுகராது இருந்தமை உணர்ந்து" அங்ஙனம் கூறியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

படநாகம் தோல் உரித்தாற் போல் துறந்து

என்ற உவமைக்கு (1546), "படநாகம் தோல் உரித்தாற் போல அகமும் புறமும் துறந்து" என்றும், "நாகம் தோல் உரிக்கும் பொழுது நஞ்சும் காலும்" என்றும் விளக்கம் தருகின்றார்.

மதங் கொண்ட யானை,

கடலென, காற்றென, கருங்கண் கூற்றென
உடல்சின உருமென ஊழித் தீயென (973)

தோன்றியதாகத் தேவர் உரைக்கின்றார். நச்சினார்க்கினியர், "முழக்காற் கடலென, கடுமையாற் காற்றென, கொடுமையாற் கூற்றென, கோபத்தால் இடியென, சேரக் கோறலின் ஊழித் தீயெனத் தோன்றிற்று" என்று விளக்கும்போது உவமைகள் புதியனவாய்ப் பொலிகின்றன.

இலக்கணையைச் சீவகன்,

கரும்பே தேனே அமிர்தே
காமர் மணியாழே
அரும்பார் மலர்மேல் அணங்கே
மழலை அன்னமே
சுரும்பார் சோலை மயிலே
குயிலே சுடர்வீசும்
பெரும்புண் மன்னன் பாவாய்
பூவாய் பிணைமானே (2452)

என்று பலவாறு பாராட்டுகின்றான். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதும் விளக்கம் பலமுறை கற்று இன்புறத் தக்கதாய் உள்ளது:

“கணவற்கு மெய்ம் முழுதும் இனிதாய் இருத்தலின் கரும்பு. நல்லார் உறுப்பெல்லாம் கொண்டு இயற்றலின் தேன். இவ்வுலகில் இல்லாத மிக்க சுவையும் உறுதியும் கொடுத்தலின் அமிர்து. காமவேட்கையை விளைவித்து இனிய பண் தோற்றலின் மழலையையுடையதொரு யாழ், கணவற்குச் செல்வத்தைக் கொடுத்தலின் திரு. நடையால் அன்னம். சாயலால் மயில். காலமின்றியும் கேட்டார்க்கு இன்பம் செய்தலின் குயில். மன்னன் மகளே என்றல் புகழன்மையின் மன்னன் பாவாய் என்றது அவன் கண்மணிப் பாவை என்பது உணர்த்திற்று; இனி இவள் கொல்லிப் பாவையல்லள், மன்னன் பாவை என்றுமாம், சேடியர் கற்பித்த கட்டளை தப்பாமற் கூறலின் புவை, நோக்கத்தால் மான்”.

உலகியல் உரைத்தல்: பல பாடல்களை ஒரு தொடராக்கி உரை எழுதுவது நச்சினார்க்கினியர் பண்பு. இவ்வாறு எழுதுவதில் சிறந்த பயன் இருப்பதாய் இவர் கருதுகின்றார்.

பதுமையைப் பாம்பு தீண்டிய செய்தியை, சீவகனும் உலோக பாலனும் இருக்குமிடத்திற்கு ஒருவன் வந்து கூறுகின்றான். இச்செய்தியைத் தேவர் எட்டுப் பாடல்களில் (1266-1273) அமைந்துள்ளார். பதுமையின் வரலாறு அழகு ஆகியவற்றை முதலில் கூறிய பின், அவள் சோலையில் முல்லைக் கொடி வளர்த்த செய்தியை உரைத்து, அது பூத்த போது, மலர் கொய்ய அவள் செல்ல அங்கே பாம்பு தீண்டிற்று என்று வந்தவன் கூறுவதாகத் தேவர் பாடியுள்ளார். பாடல்கள் இருக்கும் அமைப்பிலேயே பொருள் எழுதாமல் நச்சினார்க்கினியர், அப்பாடல்களை எல்லாம் ஒரே தொடராக இணைத்துப் பாம்பு கடித்த செய்தியை முதலில் கூறி மற்றச் செய்திகளைப் பின் கூறுவதாய் அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணம் கூறும்போது, “இங்ஙனம் ‘மாட்டு’ உறுப்பாகக் கூறாது செவ்வனே கூறின் பாம்பு கடித்தமை கடுகக் கூறிற்று ஆகாமை உணர்க” என்று உலகியலை நினைவூட்டி விளக்குகின்றார்.

விளக்காத கதைகள்

பஞ்சதந்திரக் கதைகளில் சில, தமிழ்க் காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. கீரியைக் கொன்ற பார்ப்பனி கதை சிலப்பதிகாரத்திலும் (15:54-75), ஆண் புறாவைக் கொண்டு கையில் வைத்துக்கொண்டு காட்டில் மரத்தின் கீழ்க் காற்றுமழையில் நனைந்து பசியுடன் குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த

வேடனின் குளிரைப் போக்கக் கொள்ளிக்கட்டை ஒன்றைத்தந்து, அவன் பசியைப்போக்கத் தானும் நெருப்பில் வீழ்ந்து மாண்ட பெண் புறாவின் கதை கம்பராமாயணத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இத்தகைய கதைகள் சீவகசிந்தாமணியிலும் வருகின்றன.

கடத்திடைக் காக்கை ஒன்றே
ஆயிரங் கோடி கூகை
இடத்திடை அழுங்கச் சென்றது ஆங்கு
இன்னுயிர் செகுத்த தன்றே - 1927

முழையுறை சிங்கம் பொங்கி
முழங்கிமேற் பாய்ந்த மைதோய்
வழையுறை வனத்து வன்கண்
நரிவலைப் பட்ட தன்றே - 1928

இவை இரண்டும் பஞ்சதந்திரக் கதைகளை நினைவூட்டுகின்றன. ஆனால் இரண்டாவதாக உள்ள கதையில் சிறிது மாறுபாடு உள்ளது. 'சிங்கத்தைக் கொன்ற முயல்' கதையைப் பஞ்சதந்திரம் கூறுகின்றது. ஆனால் சிந்தாமணியோ சிங்கத்தை நரி கொன்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. பஞ்சதந்திரக் கதைகளை ஒத்த வேறு சில கதைகள் தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வந்தனவோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. தந்திரத்தில் வல்லதாய் - சூழ்ச்சி செய்து பிறரைக் கொல்வதில் தேர்ந்ததாய்க் குள்ளநரி தமிழ்நாட்டுக் கதைகளில் வருகின்றது. சிங்கத்தைச் சூழ்ச்சியால் நரி கொன்ற கதை ஒன்று அக் காலத்தில் வழங்கி இருக்கலாம். அக் கதையினையே சிந்தாமணி கூறுகின்றது என்னலாம். அக்கதையின் உண்மை வடிவத்தை அறியத்தக்க சான்றுகள் இல்லை.

தேவையற்ற இடங்களில் எல்லாம் பொய்க் கதைகளைப் புனைந்து கூறும் நச்சினார்க்கினியர், இவ்விரு கதைகளையும் சிறிது விளக்கிக் கூறி இருக்கலாம். நாம் அவரிடமிருந்து இக் கதைக்கு விளக்கம் எதிர்பார்ப்பது தவறாகாது. அவர் உரையைப் புரட்டிப் பார்த்து, இக் கதைக்கு அவர் விளக்கம் எழுதாமை கண்டு நாம் ஏமாற்றம் அடைகின்றோம்.

இவ்வாறே "வெள்ளிலை" என்று தொடங்கும் பாடலில்,

கள்ளரால் புலியை ஏறு
காணிய காவல் மன்னன்

என்ற வரிகளில் உள்ள கதையையும் இவர் விளக்கவில்லை. இதில் கூறப்பட்டுள்ள கதையை அறிந்து கொள்ள முடியாமல் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் பெரிதும் இடர்ப்பட்டார். ஒரு நாள் நண்பர் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, எதிர்பாராத வகையில் இக் கதைக்கு நண்பர் வாயிலாக விளக்கம் கிடைத்தது. இக் கதையையும், கதை அறிந்த வரலாற்றையும் அவர் 'நினைவு மஞ்சரி' (II, 1953-பக்கம் 106-113) என்னும் உரைநடை நூலில் எழுதியுள்ளார். பின்னர் வெளியிட்ட சிந்தாமணிப் பதிப்புகளில் இக் கதையை அடிக் குறிப்புகளில் சேர்ந்துள்ளார்.

இத்தகைய கதைகள், நச்சினார்க்கினியர் காலத்தில் நாடறிந்த பழங்கதைகளாக இருத்திருக்கலாம்; அதனால் அவற்றிக்கு விளக்கம் தேவையில்லை என்று கருதி எழுதாமல் விட்டிருக்கலாம்.

காப்பிய நோக்கு : நச்சினார்க்கினியர், சிந்தாமணியைக் காப்பியமாக நோக்கி, உரைகண்டுள்ளார். காப்பியத்தைத் தொடர் நிலைச் செய்யுள் என்ற பெயரால் வழங்கி, அதன் இயல்புகளை முதற்பாடலின் உரையிலேயே பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்:

“மெல்லென்ற சொல்லான் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு
என்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பப் பழையதொரு கதை மேல்
கொச்சகத்தால் கூறின், அது தோல் என்று (தொல்காப்பியர்)
கூறினமையின் இச் செய்யுள் அங்ஙனம் கூறிய தோலாம்
என்றுணர்க.”

காப்பியத்தின் கதைக்குரிய தலைவனை, “சீவகனை முற்கூறினார், கதைக்கு நாயகன் ஆதலின்” (6) என்று நூலின் தொடக்கத்திலேயே அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.

திருத்தக்க தேவர், சீவகனைத் தன்னேரில்லாத தலைவனாய்ப் படைத்துள்ளார். அவன் இசைப் போட்டியில் காந்தருவதத்தையை வெல்கின்றான். தன்னேரில்லாத தலைவனாகிய சீவகன் ஒரு பெண்ணை வென்றான் என்று கூறுவதைத் திருத்தக்க தேவர் விரும்பவில்லை. ஆதலின் அவர் சீவகனுக்குக் காந்தருவதத்தை தோற்றாள் என்று மிகவும் நயம்படக் கூறுகின்றார்;

விஞ்சைக்கு இறைவன் மகள்
விணையில் தோற்றவாறும் (11)

தோற்றனள் மடந்தை நல்யாழ்
தோன்றலுக்கு (702)

மாதர் இசை தோற்று இருந்தனளே (735)

என்று மூன்று இடங்களிலும் மறவாமல் தேவர் காந்தருவதத்தை தோற்றாள் என்றே கூறுகின்றார். ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்பதில் வல்லவராகிய நச்சினார்க்கினியர், “ஒரு மகளை வென்றான் என்றல் இவன் தலைமைக்கு இழிவு என்று அவள் செய்தியாகக் கூறினார்” (11) என்று கூறுகின்றார்:

சீவகனைக் கருணை மறவனாகத் தம் காப்பியத்தில் காட்டுகின்றார் தேவர். சீவகன், வேடர்கள் கவர்ந்து சென்ற ஆனிரையை மீட்கப் போரிட்டு அவர்களைக் கொல்லாமல் அச்சுறுத்தியே நிரையை மீட்கின்றான். நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தை அறிந்து கொண்ட உரையாசிரியர் போரின் தொடக்கத்தைக் கூறும் பாட்டின் (448) உரையிலேயே, “தனக்கு அவர் நிகரன்மையானும், தனது அருளும் வீரமும் மேம்படுத்துதற்குச் சென்றான் ஆகலானும், அவரை அஞ்சப்பண்ணி நிரைமீட்டான் என்பதே தேவர் கருத்து; அது மேற்காணக” என்று கூறுகின்றார். மீண்டும் இக்கருத்தினைப் பல இடங்களிலும் வலியுறுத்துவதைக் காணலாம்:

“மறவரைக் கொல்லாது உயிரை வழங்குதலின் வள்ளல் என்றார்” (11). “அவர் உயிரைக் கொடுத்தலின் வள்ளல் என்றார். பொராடே தேரொலியாலே அவரை அஞ்சுவித்து நிரை மீட்கின்றான்” (449). “கொல்லாதிருத்தலின் மாரிபோல் என்றார்” (452). “தம் உயிருக்கு ஊறு செய்யாது எய்தமை கண்டு போகடுதலின், தூவுதலான் அறுத்தான் என்றார்” (453). “தேவர், ஈண்டு வேடர் எம் முறையினும் கொல்லத்தகாதவர் ஆதலின், கொலை இன்று என்பது தோன்றக் களத்துப் பாவம் போக்கினான் என்று கூறாராயினர் என்க” (454).

சிந்தாமணிக் காப்பியத்தின் கட்டமைப்பு கதைநிகழ்ச்சி காப்பிய மாந்தர்களின் பண்பு வரலாறு ஆகியவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கிய நச்சினார்க்கினியர் உரையில் தம்

கருத்துகளை ஆங்காங்கே வெளியிட்டுள்ளார். அத்தகைய இடங்களில் சிலவற்றைக் காண்போம்.

சீவகனுக்கு இசையில் தோற்ற காந்தருவதத்தை அவனுக்கு மாலையிடுகின்றாள். அதனைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட கட்டியங்காரனும் மற்ற மன்னர்களும் சீவகனை எதிர்த்துப் போரிடுகின்றனர். சீவகன் அவர்களை வென்று வாகை தூடுகின்றான். இந்த போரில் காந்தருவதத்தையின் தந்தை கலுழவேகன் சீவகனுக்கு உதவி செய்திருக்கலாம். பலவகை ஆற்றல்கள் படைத்துள்ள அவன் போரில் ஈடுபட்டிருந்தால் கதை நிகழ்ச்சிகளில் தடைகள் பல ஏற்பட்டிருக்கும். ஆதலின் காப்பியம் படைத்த தேவர், கலுழவேகனைப் போரில் ஈடுபடுத்தவில்லை. இதனை உணர்ந்து கொண்ட நச்சினார்க்கினியர், “கலுழவேகன் வந்தால் சீவகன் கதை ஒன்றும் இன்றாம்” (846) என்று விளக்கியுள்ளார்.

சீவகனின் வளர்ப்புத் தந்தையாகிய கந்துக்கடன் இறந்து போன செய்தியை எவ்விடத்திலும் குறிப்பிடாத தேவர், அவன் மனைவி சுந்தை துறவு புண்டதை முத்தி இலம்பகத்தில் கூறுகின்றார் (2927). இவ்விடத்தில் நச்சினார்க்கினியர், “கந்துக்கடன் இறந்தமை இத் தொடர் நிலைச் செய்யுளில் தேவர் கூறிற்றிலர், தகுதியன்று என்று கருதி; இத்துறவால் உயர்த்துணர வைத்தார்” என்று விளக்கியுள்ளார். இத்தகைய இடங்களில் எல்லாம் நச்சினார்க்கினியரின் காப்பிய நோக்கு வெளிப்படுகின்றது.

மரபு காத்தல்

வழி வழியாக வருகின்ற இலக்கிய மரபை நினைவிற் கொண்டு இவர் பல இடங்களில் உரை எழுதுகின்றார். அத்தகைய இடங்களில் ஒன்றினைக் காண்போம்:

கனக மாலை, சீவகன் பிரிவால் வாடித் துன்பமிகுதியால் தனித்து இருக்கின்றாள். சீவகனின் தம்பியாகிய நந்தட்டன் கனக மாலையைச் சந்திக்கின்றான். இக்காட்சியைத் தேவர்,

திங்கள்வாள் முகமும் நோக்கான்

* * *

செங்கயற் கண்ணி னாள்தன்

சீறடிச் சிலம்பு நோக்கி
எங்குளார் அடிகள்? என்னா
இன்னணம் இயம்பி னானே

-1705

என்ற பாடலில் அமைத்துள்ளார்.

இப்பாடலுக்கு உரை காணும்போது நச்சினார்க்கினியர், தமிழ் இலக்கிய மரபை நினைவிற்கொண்டு சிறப்பான முறையில் விளக்கம் தருகின்றார்.

சொற்பொருள் கூறிப் பாடலை உள்ளவாறே விளக்கிச் செல்லாமல், பாடலின் இடம்பெறாத நிகழ்ச்சிகளை வருவித்து உரையில் அமைத்துக் கொண்டு விளக்குகின்றார். இவ்வாறு இவர் செய்வதற்குச் சிறந்த காரணங்கள் உள்ளன.

1. நந்தட்டன், கனகமாலையின் அடிகளில் உள்ள சிலம்புகளை மட்டும் நோக்கிப் பேசுகின்றான் என்று பாடல் கூறி, சிறந்த பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது. என்றாலும் அவன் நோக்காத-நோக்கக் கூடாத - நோக்கக் கருதவும் கூடாத கனக மாலையின் மற்ற உறுப்புகளை நோக்கவில்லை என்று பாடல் உரைப்பது நயமாக இல்லை.

2. அவன் நோக்கவில்லை என்று கூறப்படும் கனக மாலையின் உறுப்புகளின் அழகு, இன்பச் சுவை தோன்றுமாறு புனையப்பட்டுள்ளது.

3. கணவன் பிரிவால் வருந்துகின்றவளின் உறுப்புகள் எழில் நலம் உடையவையாய்ப் பாடல் கூறுவது பொருத்தமில்லை.

4. பிரிவு துன்பம் வெளிப்பட்டு இரக்க உணர்வு தோன்ற வேண்டிய இடத்தில் இன்பச்சுவை தோன்றி, சுவை நலத்தைக் கெடுத்துவிடுகின்றது.

இவற்றை எல்லாம் எண்ணிப்பார்த்த நச்சினார்க்கினியர் அந்த பாடலுக்கு இலக்கிய மரபிற்கு ஒத்தவாறு பின்வரும் விளக்கத்தைத் தருகின்றார்:

“கயற்கண்ணினா ளுடைய, முன்பு திங்களை ஒக்கும் முகத்தில் இப்போது நிகழ்கின்ற வாட்டத்தையும் நோக்கானாய்-முன்பு நன்றாகிய (மார்பு) இப்பொழுது பசந்த பசப்பையும் நோக்கானாய்-முன்பு கலாபம் மின்னும் (இடையில்) ஆடை மாசுகண்ட தன்மையும் நோக்கானாய் தான் இறைஞ்சி

நிற்றலின், அடியிற் சிலம்பு ஒன்றையுமே நோக்கி, எங்குளார் அடிகள்?" என்று இப்படி ஒரு வார்த்தை கூறினான் என்க"

இந்த உரைப்பகுதியில் நச்சினார்க்கினியர், பாடலில் இல்லாத சில நிகழ்ச்சிகளைப் புனைந்து கூறியுள்ளார்.

1. பாடல் கூறுகின்ற கனகமாலையின் உறுப்பழகும் உடைவனப்பும், முன்னைய நிலையில் அமைந்திருந்தவையாக் கூறியுள்ளார்.

2. இப்போதுள்ள நிலையில், பிரிவுத் துன்பத்தால் உறுப்புகள் பசந்தும், உடை மாசடைந்தும் இருப்பதாய் மாற்றியுள்ளார்.

3. கனகமாலை, பிரிவால் வாடி மெலிந்திருந்தும் கூட அவளை நோக்காமல், அவள் அடியில் உள்ள சிலம்பை மட்டுமே நோக்கி நின்றான் நந்தட்டன் என்று அமைந்துள்ளார்.

4. கனக மாலையின் துன்பநிலை கண்ட நந்தட்டன் பேசவும் இயலாத நிலையில் அமைதியாய்த் தானும் துன்பத்துடன் நின்றான் என்கிறார்.

இத்தகைய விளக்கங்களால் தேவர்பாடல் சிறப்படைகின்றது; இலக்கிய மரபு காக்கப்படுகின்றது.

அறிவுரை

செகவிர்பாண்டியனார், சிந்தாமணி தந்த தேவரை,

காமத்தின் சுவைகண்டார் காமநூல்
என்கின்றார்; தரும நீதித்
தாமத்தின் நிலைகண்டார் தருமநூல்
என்கின்றார்; தவங்கள் சார்ந்த
நாமத்தின் நலம்கண்டார் ஞானநூல்
என்கின்றார்; நயத்தோர்க் கெல்லாம்
சேமத்தை அருளுகின்ற சீவகசிந்
தாமணியைச் செய்து தந்தாய்!

என்று போற்றிப் பாடுகின்றார்.

சிந்தாமணிக்கு மறவுரை கண்டவர் உண்டு; காமவுரை கண்டர் உண்டு; அறவுரை கண்டவர் நச்சினார்க்கினியர். இவரது அறவுரையைக் கேட்போரே பயனடைவர்.

மறவுரையும் காமத்து உரையும் மயங்கிப்
பிறவுரையும் மல்கிய ஞாலத்து-அறவுரை
கேட்கும் திருவுடை யாரே பிறவியை
நீக்கும் திருவுடை யார். அறிநெறிச்சாரம்-2

தொல்காப்பிய உரை

இளம்பூரணருக்கு அடுத்தபடியாகத் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை செய்தவர் நச்சினார்க்கினியரே. பொருளதிகாரத்தில், மெய்ப்பாட்டியல் உவமவியல் மரபியல் ஆகிய மூன்று இயல்களைத்தவிர, மற்ற எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் இவரது உரை உள்ளது. செய்யுளியலில் சில பகுதிக்கு உரை கிடைக்கவில்லை.

இவரை,

மறுவும் குறையும் இன்றி என்றும்
கலையின் நிறைந்த கதிர்மதி

என்றும்,

தொல்காப்பியம் என்னும் தொடுகடல் பரப்பை
நிலையுடை கலத்தின் நெடுங்கரை கண்டவர்

என்றும் சிறப்புப்பாயிரம் போற்றுகின்றது.

தொல்காப் பியத்தில் தொகுத்த பொருள்அனைத்தும்
எல்லார்க்கும் ஒப்ப இனிதுரைத்தான்-சொல்லார்
மதுரைநச்சி னார்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
கதிரின் சுடர்எறிப்பக் கண்டு

என்று வேறொரு வெண்பா இவரைப் பாராட்டுகின்றது.

இவருடைய உரையில், இனிய உவமையும், நயமான விளக்கமும், செவிக்கினிய சொல்லடுக்கும், இலக்கியச் சுவைமிக்க உதாரணப் பாடல்களும் இடம் பெற்றுக் கற்போரை மகிழ்விக்கின்றன. உரை சிறப்புப்பாயிரம்,

கல்லா மாந்தர் கற்பது வேண்டியும்
நல்லறி வுடையோர் நயப்பது வேண்டியும்

நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இயற்றியதாகக் கூறுகின்றது. ஆம்; இவருடைய உரையை, கல்லா மாந்தர் கற்றுப் புலமைபெறலாம்; நல்லறிவுடையோர் நயந்து போற்றலாம்.

முதன்மை தரல்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றிற்குத் தொல்காப்பிமே இலக்கணம் என்பதை இவர் பல இடங்களில் வற்புறுத்தித் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்மை தருகின்றார்.

புறத்திணை இயலில், 'கொடுப்போர் ஏத்தி, (35) என்னும் சூத்திரத்தின் உரையில் தத்தம் புதுநூல் வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறை கூற வேண்டும் என்று உணர்க' என உரைக்கின்றார்.

மதுரைக் காஞ்சி உரையில், 'இப் பாட்டிற்கு மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சி என்று துறைப் பெயரான் அன்றி திணைப்பெயரால் பெயர் கூறினார். இத் திணைப்பெயர், பன்னிரு படலம் முதலிய நூல்காளற் கூறிய திணைப்பெயரன்று. தொல்காப்பியனார் கூறிய திணைப்பெயர்ப் பொருளே இப்பாட்டிற்குப் பொருளாகக் கோடலின்' என்று கூறித் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்மை தருகின்றார்.

மலைபடுகடாம் பாடலில் 'தீயின் அன்ன' (145) என்னும் அடிக்கு உரை எழுதும்போது அதில் ஆனந்தக் குற்றம் உண்டு என்பார் கருத்தை மறுத்து, "தொல்காப்பியனாரும் இக் குற்றம் கூறாமையின் சான்றோர் செய்யுட்கு இக் குற்றம் உண்டாயினும் கொள்ளார் என மறுக்க" என்று கூறுகின்றார்.

முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகிய பாடல்களுக்குப் பொருள் எழுதும்போது பல இடங்களில் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை நினைவூட்டி எழுதுகின்றார்.

கலித்தொகைப் பாடல்களின் திணை, துறை, மெய்ப்பாடு ஆகியவற்றை விளக்கத் தொல்காப்பியத்தின் துணையையே நாடுகின்றார்.

சில சொற்களை விளக்கிப் பொருள் உரைக்கும்போதும், தொல்காப்பியத்தையே பயன்படுத்துகின்றார்.

நாண் (மதுரை-558, குறிஞ்சி-168) என்பதற்கு 'உயிரினும் சிறந்த நாண்' என்று பொருள் எழுதுகின்றார். 'உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே' (பொருள்-113) என்பது தொல்காப்பியம்.

மதுரைக் காஞ்சியில் 'வரைந்து நீ பெற்ற நல்லாழி' (782) என்பதற்கு, "பால்வரை தெய்வத்தாலே வரையப்பட்டு நீ அறுதியாகப்பெற்ற நாள்" என்று எழுதுகின்றார். 'பால்வரை தெய்வம்' என்பது தொல்காப்பியத்தில் உள்ள தொடர் (சொல். கிளவி-58).

இவை யாவும் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்மை தருபவர் என்பதற்கு உரிய சான்றுகளாகும்.

முழுநோக்கு

தொல்காப்பியம், எழுத்து சொல் பொருள் என்னும் முப்பெரும்பகுதிகளை உடைய பெருநூல் என்பதையும், அதில் உள்ள ஒருபகுதியை-ஓர் இயலை-ஒரு நூற்பாவை ஆராயும்போது, முழுநூலையும் சிங்க நோக்காக முன்னும் பின்னும் நோக்குதல் வேண்டும் என்பதையும் நச்சினார்க்கினியர் எவ்விடத்தும் மறந்து விடவில்லை. எழுத்ததிகாரத்தில் செய்யுளியலை நினைவூட்டுகிறார். எழுத்ததிகாரத்தின் முற்பகுதியைப் பிற்பகுதியுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றார். சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கத்தையும் எச்சவியலையும் இணைத்துக் காட்டுகின்றார். உவமவியல் செய்யுளில் மெய்ப்பாட்டியல் மூன்றையும் ஊடுருவி நோக்கி ஒப்புமை காண்கின்றார். இறைச்சி உள்ளுறை உவமம் மாட்டு

ஆகியவை பற்றியகருத்துகள் வேறு வேறு இடங்களில் இருப்பினும் அவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்கின்றார்.

இவையேயன்றி, பிற்காலத்து இலக்கண நெறிகளையும், கொள்கைகளையும் பல இடங்களில் ஆராய்கின்றார். பிற்கால யாப்பு நூலாரைப் போல, தொல்காப்பியர் தளையைச் செய்யுள் உறுப்பாகக் கொள்ளாமைக்கு உரிய காரணத்தை, செய்யுளியலின் தொடக்கத்தில் ஆராய்கின்றார். அவ்வியலின் இறுதியில் சித்திரகவிக்கு இலக்கணம் கூறாமையைச் சுட்டுகின்றார்.

முழு நோக்குடன் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை கண்ட நச்சினார்க்கினியர், எல்லா உரைநெறிகளையும் போற்றியுள்ளார்.

நூற்பா அமைப்பை ஆய்தல்
 நல்ல பாடம் காணுதல்
 நூற்பாவுக்கு வினைமுடிபு காட்டுதல்
 வைப்பு முறை ஆய்தல்
 கருத்துகளைக் கணக்கிட்டு மொழிதல்
 சொற்களின் வடிவமும் பொருளும் ஆய்தல்
 நுண்பொருளை வெளிப்படுத்துதல்
 நயவுரை கூறுதல்
 தக்க மேற்கோள் காட்டுதல்

ஆகிய பலவகையான உரைநெறிகளை இவர் மேற்கொண்டுள்ளார்.

நூற்பா அமைப்பை ஆய்தல்

நூன் மரபில் (3)

அவற்றுள்,
 அ இ உ எ ஓ என்னும்
 அப்பால் ஐந்தும்
 ஓரள பிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப

என்னும் நூற்பா உரையில், “அவற்றுள், அ இ உ - என்பன சொற்சீரடி” என்று இவர் கூறுவதால் அந்நூற்பாவை,

அவற்றுள்,

அ இ உ

எ ஓ என்னும் அப்பா லைந்தும்

ஓரள பிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப

என்று அமைப்பது இவர் கருத்து என்பது புலனாகிறது.

இளம்பூரணர்,

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும்

அப்பால் ஏழும்

ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப (எழுத்-4)

என்று அமைந்திருப்பதை நச்சினார்க்கினியர்

ஆ ஈ ஊ

ஏ ஐ

ஓ ஔ என்னும் அப்பா லேழும்

ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப

என்று மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்னும் கருத்துடையவர். ஆதலின், “ஆ ஈ ஊ, ஏ ஐ-என்பனவற்றைச் சொற்சீர் அடியாக்குக” என்று கூறுகின்றார்.

இளம்பூரணர் அகத்திணை இயலில் (6,7),

காரும் மாலையும் முல்லை.

குறிஞ்சி,

கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்

என்று இறு நூற்பாக்களாகக் கொண்டவற்றை நச்சினார்க்கினியர்,

காரும் மாலையும் முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மானர் புலவர்

என்று ஒன்றாக்கியுள்ளார்.

இவ்வாறே எழுத்ததிகாரத்தில், எழுத்துகளின் பிறப்புக்குப் புறனடை கூறும் 'எல்லா எழுத்தும்' (எழுத்-102) என்னும் நூற்பாவை நச்சினார்க்கினியர் ஒன்றாக்கினார்; இளம்பூரணர் இரண்டாக்கினார். நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில்,

“இதனை இரண்டு சூத்திரமாக்கியும் உரைப்ப” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவற்றால், இவர் நூற்பா அமைப்பினை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார் என்பது விளங்கும்.

நல்ல பாடம் காணுதல்: சொல்லதிகாரத்தில் (24), 'உருபென மொழியினும்' என்பதில் உள்ள 'உருபு' என்பதற்கு ஈடாக 'உருவு' என்று வேறு பாடம் கொண்டு, அந்தப் பாடத்தின் பொருத்தத்தைப் பின்வருமாறு ஆராய்கின்றார்:

“உருபு எனப் பகர உகரமாகப் பாடம் ஓதில், அது வேற்றுமை உருபிற்கும் உவம உருபிற்கும் பெயராய் வடிவை உணர்த்தாது என்று உணர்க. அதுவென் உருபு கெட எனவும்; உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி எனவும்; உருபு தொடர்ந்து அடுக்கிய எனவும்; தொக வருதலும் எனவும்; மெய்யுருபு தொகா எனவும்; யாதன் உருபின் எனவும் பிறாண்டும், வேற்றுமைக்கு உருபு என்றே சூத்திரம் செய்தவாறு காண்க. உவம உருபு என்றல் அவ் ஒத்தினுள் கூறிய உரைகளான் உணர்க”

வினை முடிபு காட்டுதல்: கற்பியலில் (9), 'பெறற்கரும் பெரும் பொருள்' என்னும் நூற்பாவிற்கு உரை எழுதியபின்,

“இச் சூத்திரத்துக் கண், ஏழன் உருபும் அவ்வுருபு தொக்கு நின்று விரிந்தனவும்; செயின் என்னும் வினையெச்சமும் உரிய என்னும் குறிப்புவினை கொண்டன. அவற்றை, இன்னவிடத்தும் இன்னது செய்யினும் உரிய என்று ஏற்பித்து முடிக்க”

என்று முடித்துக் காட்டுகின்றார்.

வைப்புமுறை ஆய்தல்

செய்யுளியலில் (190) 'பாணன் கூத்தன் விறிலி' என்னும் நூற்பா விளக்கத்தில்,

“இசைப் பின்னரது நாடகம் ஆதலின், பாணன் பின் கூத்தனும்; பெண்பால் ஆதலின் விறல்பட ஆடும் விறலி அவர் பின்னும்; அவ்வினத்துப் பரத்தை அவர் பின்னும்; அகப் பொருட்குச் சிறவாமையின், அறம் பொருள் கூறும் அறிவர் அவர் பின்னும்; ஏதிலாராகிய கண்டோர் அவர் பின்னும் வைத்தார்.”

என்று உரைக்கின்றார்

கணக்கிட்டு மொழிதல்; இலக்கணத் கருத்துக்களைக் கணக்கிட்டு இத்தனை என்று கூறுவது இவர்க்கு இயல்பு. எழுத்ததிகாரத்தில் (68), “மொழிக்கு முதலாம் எழுத்து, தொண்ணூற்று நான்கு என்று உணர்க” என்றும்; “மொழிக்கு ஈறாக உள்ள எழுத்து, நூற்று அறுபத்து ஒன்று” (எழுத்-77) என்றும் கூறுகின்றார். தொகை மரபில் (13), ‘அஃறிணை விரவுப் பெயர் இயல்பு மாருளவே’ என்னும் நூற்பா உரையில், “ஆண்டு, நாற்பத்து எட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்தார்” என்று நூற்பாக்களை எண்ணி உரைக்கின்றார்.

சொல்லும் பொருளும்

அரிய சொற்கள் சிலவற்றிற்குப் பொருள் எழுதியும் சில சொற்களுக்கு நுண்பொருள் வரைந்தும், சில சொற்களை ஆராய்ந்து கூறியும் நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதுவது வழக்கம். அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே காண்பாம்.

எழுத்ததிகாரம்

ஞமலி-என்பது திசைச் சொல் (எழுத்-64)

ஒழியிற்று என்றாற் போல்வன இழி வழக்கு (64)

உதி-இஃது இக்காலத்து ஒதி என மருவிற்று (243)

ஈம்-என்பது சுடுகாடு (328)

கம்-தொழில் (328)

அழக்குடம்-என்பது பிணக்குடத்தை (353)

ஓ-என்பது மதகுநீர் தாங்கும் பலகை (180)

சொல்லதிகாரம்

உடைமை: உடைமைத் தன்மையும் உடைமைப் பொருளும் என இருவகைப்படும். உடைமைத் தன்மையாவது தன் செல்வத்தை நினைத்து இன்பறுவதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம். உடைமைப் பொருளாவது ஒன்றற்கு ஒன்றை உரிமை செய்து நிற்பது (215).

பண்பு: ஒருபொருள் தோன்றும் காலத்து உடன் தோன்றி அது கெடும் துணையும் நிற்பது (216).

பிற மொழிச் சொற்கள்: சிங்களம் அந்தோ என்பது, கருநாடகம் கரைய சிக்க, குளிர என்பன. வடுகு செப்பு என்பது. தெலுங்கு எருத்தைப் பாண்டில் என்பது. துளு மாமரத்தைக் கொக்கு என்பது.

பெண்மை: கட்புலனாயதோர், அமைதித் தன்மை (57).

சாயல்: மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறியான் நுகரும் மென்மை (325).

பொருளதிகாரம்

கயந்தலை-யானைக்கன்று போலும் புதல்வன் (கற்-6). நெடுமொழி - மீக்கூற்றுச்சொல் (புறத்-8). அரும்பாசறை-அரியபாசறை. இரவும் பகலும் போர்த்தொழில் மாறாமை தோன்ற அரும் பாசறை என்றார் (கற்-34).

நாற்பெயர் எல்லை அகத்தவர் - மலைமண்டலம் சோழ மண்டலம் பாண்டிய மண்டலம் தொண்டை மண்டலம் என்னும் நான்கு பெயருடைய தமிழ் நாட்டார் (செய்-79).

கூத்தர்நாடக சாலையர் தொன்றுபட்ட நன்றும் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கண், எல்லாம் அறியக் காட்டுதற்கு உரியர் (கற்-17); எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கண்பட்ட குறிப்புகளும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார் (புறத்-90).

இசை: சொல்; எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசை ஆதலின் அதனை இசை என்றார். இஃது ஆகுபெயர்.

கந்தழி-ஒரு பற்றுக்கோடு இன்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருள் (புறத்-33).

கூற்று: வாழ் நாள் இடையறாது செல்லும் காலத்திணைப் பொருள் வகையான் கூறுபடுத்தும் கடவுள் (புறத்-24).

எடுத்துக் காட்டுகள்

நச்சினார்க்கினியர் பல இடங்களில் தமக்கு முன் இருந்த உரையாசிரியர்கள் காட்டிய உதாரணங்களைப் பயன்படுத்தி இருப்பினும், சில உதாரணங்கள் இவரால் படைக்கப்பட்டவை; இவரது புலமைமாண்பை வெளிப்படுத்துபவை; இவர் காலத்து நாகரிகத்தை நினைவூட்டுபவை.

பாம்பினிற் கடிது தேள் (எழுத்-131) என்ற உதாரணம் நம் நெஞ்சத்தில் நன்கு பதிகின்றது.

பொன்னகல் நெய்யகல் (எழுத்-160) என்ற தொடர்கள் இவர் காலத்து நாகரிகத்தை உணர்த்துகின்றன.

அவ்வூர்ப் பூசையும் புலால் தின்னாது (சொல்-257) என்ற எடுத்துக்காட்டு, பண்பாட்டின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

பாட்டும் கோட்டியும் அறியாப் பயமில் தேக்கு மரம் போல் நீடிய ஒருவன் (சொல்-293) என்ற உதாரணம், கல்லாதவரிடத்து இவர்க்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இவர் காலத் தமிழகம் (விசய நகரப் பேரரசுக்குட்பட்ட) நாயக்கமன்னர்கள் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இருப்பினும் தமிழ் மூவேந்தர் மீது பற்றுடையவராய்ப் பின்வரும் உதாரணங்களைக் காட்டுகின்றார்:

தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார் (சொல்-33).

வடுகரசரும் வந்தார்; இனித் தமிழ் நாட்டு
மூவேந்தரும் வரினும்வருவர் (சொல்-285).

அறுவகைத் தொகையும் ஒருங்கு வந்த தொடருக்கு உதாரணமாக, 'துடியிடை நெடுங்கண் துணைமுலைப் பொற்றொடி' என்பதைக் காட்டுகின்றார் (சொல்-421).

சூத்தர்நாடக சாலையர் தொன்றுபட்ட நன்றும் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கண், எல்லாம் அறியக் காட்டுதற்கு உரியர் (கற்-17); எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கண்பட்ட குறிப்புகளும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார் (புறத்-90).

இசை: சொல்; எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசை ஆதலின் அதனை இசை என்றார். இஃது ஆகுபெயர்.

கந்தழி-ஒரு பற்றுக்கோடு இன்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருள் (புறத்-33).

கூற்று: வாழ் நாள் இடையறாது செல்லும் காலத்திணைப் பொருள் வகையான் கூறுபடுத்தும் கடவுள் (புறத்-24).

எடுத்துக் காட்டுகள்

நச்சினார்க்கினியர் பல இடங்களில் தமக்கு முன் இருந்த உரையாசிரியர்கள் காட்டிய உதாரணங்களைப் பயன்படுத்தி இருப்பினும், சில உதாரணங்கள் இவரால் படைக்கப்பட்டவை; இவரது புலமைமாண்பை வெளிப்படுத்துபவை; இவர் காலத்து நாகரிகத்தை நினைவூட்டுபவை.

பாம்பினிற் கடிது தேள் (எழுத்-131) என்ற உதாரணம் நம் நெஞ்சத்தில் நன்கு பதிகின்றது.

பொன்னகல் நெய்யகல் (எழுத்-160) என்ற தொடர்கள் இவர் காலத்து நாகரிகத்தை உணர்த்துகின்றன.

அவ்வூர்ப் பூசையும் புலால் தின்னாது (சொல்-257) என்ற எடுத்துக்காட்டு, பண்பாட்டின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

பாட்டும் கோட்டியும் அறியாப் பயமில் தேக்கு மரம் போல் நீடிய ஒருவன் (சொல்-293) என்ற உதாரணம், கல்லாதவரிடத்து இவர்க்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இவர் காலத் தமிழகம் (விசய நகரப் பேரரசுக்குட்பட்ட) நாயக்கமன்னர்கள் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இருப்பினும் தமிழ் மூவேந்தர் மீது பற்றுடையவராய்ப் பின்வரும் உதாரணங்களைக் காட்டுகின்றார்:

தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார் (சொல்-33).

வடுகரசரும் வந்தார்; இனித் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வரினும்வருவர் (சொல்-285).

அறுவகைத் தொகையும் ஒருங்கு வந்த தொடருக்கு உதாரணமாக, 'துடியிடை நெடுங்கண் துணைமுலைப் பொற்றொடி' என்பதைக் காட்டுகின்றார் (சொல்-421).

'எள்ளாட்டிய வழியல்லது எண்ணெண் புலப்படாதவாறு போல'.

'நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய், அரைநாழி உப்பிற் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதோர் பொருட்பற்றி'.

'மாத்திரை கொள்ளுங்கால் உப்பும் நீரும்போல ஒன்றேயாய் நின்றலும், வேறுபடுத்துங்கால் விரலும் விரலும் சேர நின்றாற் போல வேறாய் நின்றலும் பெற்றாம்'.

ஆராய்ச்சியும் விளக்கமும்

‘எழுத்து’ என்பதனைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

“எழுத்து என்றது யாதனை எனின், கட்புலனாகா உருவும் கட்புலனாகிய வடிவும் உடைத்தாக வேறுவேறு வகுத்துக் கொண்டு, தன்னையே உணர்த்தியும் சொற்கு இயைந்து நிற்கும் ஓசையையாம். கடல் ஒலி, சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும் முற்கு வீளை இலதை முதலியன பொருள் உணர்த்தினவேனும் எழுத்தாகாமை யானும் அவை ஈண்டுக் கொள்ளார் ஆயினர்”.

இவ்வாறே எழுத்தை ‘உரு’ என்று கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கும், இவர் கூறும் காரணங்கள் படித்து இன்புறத் தக்கவை (எழுத்-1).

எழுத்துகளின் வைப்புமுறையும், இன் வற்று முதலிய சாரியைகளின் வைப்புமுறையும் இவரால் நன்கு ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன.

சொல்லதிகாரத்தில் (1), சொற்களைத் தனி மொழி, தொடர் மொழி என இருவகைப் படுத்தி விளக்குகின்றார்:

“சொல்தான், தனிமொழியும் தொடர்மொழியும் என இருவகைப்படும். தொடர்மொழி, இருமொழித் தொடரும் பன்மொழித் தொடரும் என இருவகைப்படும். அவை தொடருங்கால் பயனிலை வகையானும் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலை வகையானும் தொடரும்.”

சொல்	தனிமொழி		
	தொடர்மொழி	இருமொழித் தொடர்	பயனிலைவகை
			தொகைநிலை வகை
			எண்ணுநிலை வகை
	பன்மொழித் தொடர்	பன்மொழித் தொடர்	

(எ-டு)

1.	சாத்தன், உண்டான், மன், நனி என்பன தனி மொழி.
----	--

2.	சாத்தன் வந்தான் - இது பயனிலைத் தொடர். யானைக்கோடு - இது தொகை நிலைத் தொடர். நிலம் நீர் - இஃது எண்ணு நிலைத் தொடர்.	இவை இருமொழித் தொடர்
3.	அறம் வேண்டி அரசன் உலகம் புரக்கும் என்பன தொடர்.	பன்மொழித்

இலக்கிய நெஞ்சம்

நச்சினார்க்கினியர் உள்ளத்தில், இலக்கணத்திற்கு உரை எழுதும்போது இலக்கிய நினைவும், இலக்கியத்திற்கு உரை எழுதும் போது இலக்கணச் சிந்தனையும் எழுகின்றன. தொல்காப்பிய உரையை இவர் இலக்கியக் களஞ்சியம் ஆக்கியுள்ளார். எழில் மிகுந்த சொற்றொடர், உள்ளங்கவரும் உவமை, இனிய ஓசை கெழுமிய வாக்கியம், என்றும் நெஞ்சத்தில் நின்று நிலவும் எடுத்துக் காட்டு, இலக்கியச் சுவை முதிர்ந்த கவிதை மேற்கோள் - ஆகியவற்றை இவர் உரையில் காணலாம். இவர் இலக்கியப் பூங்காவில் நுழைந்து தமிழ்த் தேன் திரட்டி வந்து தொகுத்துத் தருகின்றார்.

பாயிர உரையில் உள்ள 'சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்' என்ற இனிய தொடர், உள்ளத்தைக் கவர்கின்றது.

பின் வரும் பகுதியில் கவிதைச் சுவை ததும்பி வழிகின்றது.

'பாயிரந்தான் தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன் போலவும் அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும் நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய் இருத்தலின், அது கேளாக்கால் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவும், குறிச்சி புக்க மான் போலவும் மாணாக்கன் இடர்ப்படும் என்க'.

மூலத்தில் உவமை இல்லை எனினும், விளக்கத்திற்காக, இவரே உவமையைப் படைத்து எழுதுவதுண்டு. 'வளியிசை அண்ணம் கண்ணுற்று அடைய' (எழுத்-99) என்பதை, - ஓசை அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி இட்டாற் போலச் செறிய' என்று ஓர் உவமையைக் கூறி விளக்குகின்றார்.

வினைத்தொகைக்கு இவர் தரும் உதாரணமும் விளக்கமும் இவரது கற்பனைத் திறனைக் காட்டுகின்றன.

“கொல்யானை என்பது, அக்காலத்து அஃது உதிரக் கோட்டோடு வந்ததேல் இறப்பும்; அதன் தொழிலைக் கண்டு நின்றுழி நிகழ்வும்; அது கொல்ல ஓடுவதைக் கண்டுழி எதிர்வும் விரியும்.”

முன்னோர் மொழி

முன்னோர் மொழிந்த பொருளையும், சொல்லையும் பொன்னேபோல் போற்றும் இயல்பினர் இவர். அகத்திணையியலுள், ‘ஒன்றாத் தமரினும்’ என்னும் நூற்பாவில் (41) உள்ள ‘புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும் என்ற அடிக்கு, “போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுத்தல் அரசியல் அன்று” என்று விளக்கும் இடத்தில், புறநானூற்றுப் பாடல் (8) ஒன்றின் அடி இடம் பெற்றுள்ளது.

குறுந்தொகைப் பாடல்கள் பலவற்றை மேற்கோள் காட்டும் இவர், சிலவற்றிற்கு நயவுரை கண்டுள்ளார். சொல்லதிகாரத்தில் வினையெச்சங்களை விளக்கும்போது, “கணவன் இனிது உண்டலின், காதலி முகம் மலர்ந்தது” என்று காட்டும் உதாரணம் ‘முனிதயிர் பிசைந்த’ என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலை நினைவூட்டுகிறது. எச்சவியலில் (45) ‘ஒருமை சுட்டிய’ என்னும் நூற்பா உரையில் ‘தினைத்தாளன்ன சிறு பசங்கால’ என்னும் பாடல் சிறந்த விளக்கம் பெறுகின்றது. செய்யுளியலில் (206), ‘செங்களம்பட’ என்ற முதற்பாடலுக்குரிய இருவேறு எச்சப் பொருளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கலித்தொகை, இவரைக் கவர்ந்த நூல்களில் ஒன்று. செய்யுளியலில் கலிப்பா வகைகளுக்கு அந் நூலிலிருந்து பல உதாரணம் காட்டுகின்றார். கற்பியலில் ‘கரணத்தின் அமைந்த’ (5) என்னும் நூற்பாவில் உள்ள ‘மடம்பட வந்த’ என்னும் தொடரை விளக்கும்போது, கலித்தொகைப் பாடல் (7) ஒன்றின் அடிகளை உரைநடையாக்கி எழுதுகின்றார். அப்பகுதி பின்வருமாறு:

“உடன்கொண்டு போதல் முறையன்று என்று அறியாமற் கூறலின், மடம்பட என்றார். செய்கையாவன; தலைவன் கைபுனை வல்வில் நாண் உளர்ந்தவழி, இவள் மையில் வாண்முகம் பசப்பூர்தலும்; அவன் புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிந்தவழி, இவள் இனைநோக்கு உண் கண்ணீர் நில்லாமையும் பிறவுமாம்”

இப் பகுதியில் கலித்தொகைப்பாடலின் (7) பல அடிகள் இடம் பெற்றுள்ளன;

நீயே,

செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்
கைபுனை வல்வில் ஞாணுளர் தீயே;
இவட்கே,

செய்வுறு மண்டிலம் மையாப் பதுபோல்
மையில் வாண்முகம் பசப்பு ரும்மே;
நீயே,
வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டி,
புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே
இவட்கே,
சுனைமாண் நீலம் கார்எதிர் பவைபோல்
இனைநோக்கு உண்கண் ணீர்நில் லாவே

இவ்வாறே கற்பியலில் 'துன்புறு பொழுதினும்' (43) என்னும் நூற்பா விளக்கவுரையில் பாலைக்கலிப்பாடலின் (கலி-4) சில அடிகளைத் (9-14) தந்துள்ளார்.

அகத்திணை இயலில் (44) 'நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணையே' என்னும் நூற்பாவை விளக்கும்போது, 'அரும் பொருள் வேட்கையின்' என்னும் பாலைக்கலிப்பாடலை (கலி-18)க்காட்டி அதில், 'நாளது சின்மையும்' (அகத்திணை-41) முதலிய இலக்கணக் கருத்துக்களைப் பொருத்திக் காட்டுகின்றார்.

அகத்திணையியல் (37) 'ஏமப்பேரூர்' என்பதற்குப் 'பதியெழு வறியாப் பேரூர்' என்று விளக்கும் இடத்தில் இளங்கோ அடிகளில் குரல் எதிரொலிக்கின்றது.

முற்போக்குச் சிந்தனை

நச்சினார்க்கினியரிடம் சிறந்த முற்போக்குச் சிந்தனை உள்ளது. புதுமையை நாடும் திறனாய்வாளர்கள் இவரது முற்போக்குச் சிந்தனையை நயந்து போற்றுவர். அத்தகைய இடங்களில் சிலவற்றைக் காண்போம்:

இளங்கோவடிகள், மங்கல வாழ்த்துப் பாடலின் தொடக்கத்தில், திங்கள் ஞாயிறு மாமழை பூம்புகார் ஆகியவற்றைப் போற்றுவது குறித்துப் பலவகையான புதுவிளக்கங்களைத் திறனாய்வாளர்கள் கூறி வருகின்றனர்.

நச்சினார்க்கினியர் ஒரு கருத்தைத் கூறி நம் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றார். புறத்திணையியலில் 36-ஆம் நூற்பாவில் வரும்,

நடைமிகுத்து எத்திய குடைநிழல் மரபும்

என்ற அடிக்கு விளக்கம் எழுதும் போது,

‘மரபு என்றதனால் செங்கோலும் திகிரியும் போல்வனவற்றைப் புனைந்துரையாக்கலும் கொள்க’ என்று கூறி,

திங்களைப் போற்றும் ... அளித்தலான்

எனவும்,

ஞாயிறு போற்றும் ... திரிதலான்

எனவும் இவை குடையையும் செங்கோலையும் திகிரியையும் புனைந்தன” என்று விளக்குகின்றார். எனவே, இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியத்தில் சோழ மன்னனின் குடை திகிரி முதலியவற்றைப் போற்றியதாகக் கருதுவது பொருந்தும்.

புறத்திணையியலில் (28), ‘காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்’ என்பதை விளக்கும்போது, “காமப் பகுதி கடவுளாரைக் கூறுங்கால் பெண் தெய்வத்தோடு இயல்புடையாரைக் கூறின்அன்றி, எண்வகை வசக்கள் போல்வாரையும் புத்தர் சமணர் முதலியோரையும் கூறப்படாது” என்று கூறுகின்றார்.

“ஊரோடு தோற்றமும் பரத்தையர்க்கு அன்றி, குல மகளிர்க்குக் கூறப்படாது” (புறத்-30) என்றும் உரைக்கின்றார்.

இவை, முற்போக்குச் சிந்தனையாளரைப் பெரிதும் மகிழ்விக்கின்றன. தொல்காப்பியர், வேற்றுமைகளின் இலக்கணத்தைச் சொல்லதிகாரத்தில்

வேற்றுமையியல் வேற்றுமை மயங்கியல் விளிமரபு ஆகிய மூன்று பகுதிகளில் விளக்கிக்கூறியுள்ளார்.

சில ஆய்வாளர்கள், 'இம் மூன்று இயல்களையும் தொகுத்து, வேற்றுமைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை எல்லாம் ஒரே இயலில் கூறி இருக்கலாமே' என்று கருதுகின்றனர். நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாற கருதியுள்ளார். செய்யுளியலில் (170), 'நேரினமணியை' என்னும் சூத்திர உரையில், 'நேரினமணி எனவே ஒரு சாதியினும் தம்மின் ஒத்தனவே கூறல் வேண்டும். வேற்றுமை ஒத்தும். வேற்றுமை மயங்கியலும், விளிமரபும் என மூன்றன் பொருளையும் ஒன்றாக வேற்றுமை' என்னாது, வேறுவேறு வைத்தமை காண்க' என்று தம் ஆரய்ச்சித் திறனை வெளிப் படுத்துகின்றார்.

இத்தகைய இடங்களில் எல்லாம், நச்சினார்க்கினியர் சிந்தனையாளர் அரங்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதி பெற்றுச் சிறந்து விளங்குகின்றார்.

முன்னோர் அடிச்சுவட்டில்

இவர், பல இடங்களில் முன்னோர் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நடக்கின்றார். இளம்பூரணர் சுருக்கமாய்க் கூறிய கருத்தை இவர், அழகான நடையில்-எதுகை மோனை அமைந்த சொற்களால் விரித்துக் கூறுகின்றார். முதல், கரு, உரி இவற்றை விளக்கியபின் காலம் அதற்குப் பொருந்தும் வகையினைக் கூறும் முறையை இவர் இளம்பூரணரிடமிருந்தே பெற்று அழகுபட விரித்து உரைக்கின்றார். அகத்திணைக்கு மறுதலையாய் அமையும் புறத்திணையின் பொருத்தம் பற்றிய விளக்கமும் இளம்பூரணர் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

புறத்திணையியலில் 'முழுமுதல் அரணம்' (8), என்பதற்கு "அரணிற்சூக் கூறுகின்ற இலக்கணம் பலவும் உடைத்தாதல்' என்று சுருக்கமாக இளம்பூரணர் கூறிச் சென்ற கருத்தினை நச்சினார்க்கினியர் மிக விரிக்கின்றார். சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களிலிருந்து பல கருத்துகளை மேற்கொண்டு அரண் இலக்கணத்தை விரிக்கின்றார்.

சொல்லதிகாரத்தில் சேனாவரையர் இளம்பூரணர் ஆகியோர் கருத்தைத் தழுவி, விளக்கி எழுதும் இடங்கள் பல உள்ளன. எழுத்ததிகாரத்தில்

எழுத்திற்கு உருவம் உண்டு என்ற கருத்தும், பாயிரத்தில் கூறும் கருத்தும் இளம்பூரணர் கூறியவையேயாகும். பல உதாரணங்களையும் நச்சினார்க்கினியர் தம் முன்னோரிடமிருந்து மேற்கொள்ளுகின்றார்.

செய்யுள் இயலுக்குப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரையையும் இவரது உரையையும் ஒப்பிடும்போது எத்தனையோ ஒப்புமைகளைக் காணலாம். நோக்கு என்ற உறுப்பினை விளக்கும் போது பேராசிரியர் காட்டிய 'முல்லை வைந்நுனி' என்ற (அகம்-4) பாட்டையே இவரும் மேற்கோள் காட்டி, பேராசிரியரைப் பின் பற்றியே விளக்கம் எழுதுகின்றார்.

முன்னோரை மறுத்தல்

நச்சினார்க்கினியர் முன்னோரை மறுத்து வேறுரை காணும் இடங்களும் உண்டு. எழுத்ததிகாரத்தில் சில இடங்களில் இளம்பூரணர் கருத்தை மறுக்கின்றார். சொல்லதிகாரத்தில் இளம்பூரணரை மறுப்பதோடு சேனாவரையரையும் மறுக்கின்றார். ஓரிடத்தில், "சேனாவரையர், ஆசிரியர் கருத்தும் சான்றோர் செய்யுள் வழக்கமும் உணராமல் கூறினார்" (சொல்-414) என்று சிறிது வன்மையாகவே தாக்குகின்றார்.

பொருளதிகாரத்தில் இளம்பூரணரை மறுத்து, வேறுரை காணும் இடங்கள் பல உண்டு. பொருளியல் என்பது அகம் புறம் என்ற இரண்டின் ஒழிபுகூறும் பகுதி என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. நச்சினார்க்கினியர், "புறத்திணை இயலுள் புறத்திணை வழக்கூறி, அகப்பொருட்டு உரிய வழுவே ஈண்டுக் கூறுகின்றது என்று உணர்க" என்று கூறுகின்றார்.

திணைப்பெயர்கள் யாவும் நிலத்திற்குரிய முல்லை முதலிய பூக்களால் பெற்ற பெயர் என்பர் இளம்பூரணர் (அகத்-5). அக் கருத்தினை நச்சினார்க்கினியர் மறுத்துக் கூறுகின்றார்.

"இனி இவ்வாறன்றி முல்லை முதலிய பூவாற் பெயர் பெற்றன இவ் ஒழுக்கங்கள் எனின், அவ்வந் நிலங்கட்கு ஏனைப் பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றால் பெயர் கூறலும் உரிய எனக் கடாவுவார்க்கு விடைஇன்மை உணர்க" என்பது நச்சினார்க்கினியரின் மறுப்புரை.

இறையனார் களவியல் உரையாசிரியரையும் இவர் மறுக்கும் இடங்கள் உண்டு (அகத் 3, 53).

செய்யுளியலில் பேராசிரியரைச் சில இடங்களில் மறுக்கின்றார். செய்யுளுக்குரிய தொடை பற்றிய கணக்கை (செய்-109) இவர் வேறுவகையாய் விளக்கி நான்கு வேறு கருத்தினைக் கூறி, 'இவற்றுள் நல்லது உய்த்து உணர்ந்து கொள்க' என்று கூறுகின்றார்.

பிறர்க்கு விரித்த வலையில்

தமக்கு முன் இருந்த உரைகளை மறுத்து, புதுஉரை காணமுயலும் நச்சினார்க்கினியர், சில புதிய கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு புதுவழி வகுக்கின்றார். ஆனால், தாமே அக் கொள்கைகளை மறந்து தாம் வகுத்த புதுவழியை விட்டு விலகிச் செல்கின்றார். அத்தகைய இடங்களில் இவர் உரையே இவர்க்கு மறுப்பாக அமைந்து விடுகின்றது.

எழுத்ததிகாரத்தில், ஓரெழுத்து ஒருமொழி (45) என்னும் நூற்பா உரையில்,

“ஓற்றும் குற்றியலுகரமும் சொல்லில் இடம்பெறும் போது அவற்றைக் கணக்கிடக்கூடாது; ஏனெனில் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியர் அவ்வாறு கூறியுள்ளார்”

என்று உரைத்து, வரகு கொற்றன் ஆகியவற்றை ஈரெழுத்து ஒரு மொழிக்கு உதாரணம் காட்டுகின்றார். ஆனால், இவ்வாறு கூறிப்பிறரை மறுத்ததை மறந்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை (எழுத்-145) என்னும் நூற்பா விளக்கத்தில், “ஈரெழுத்து ஒருமொழிக்கண், மெய்ஞ்ஞானம் நூல் மறந்தார் எனவரும்” என்று மாறு படக் கூறுகின்றார். மெய் நூல் ஆகிய சொற்களை ஈரெழுத்துச் சொற்களாகவே கொண்டு உதாரணம் காட்டுகின்றார்.

குற்றியலுகரம் ஒலிக்கின்ற முறையைக் கூறுகின்ற,

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா இறுதியும் உகரம் நிறையும்

என்னும் நூற்பாவில், 'உகரம் நிறையும்' என்ற பாடத்தை மாற்றி இவர், 'உகரம் நிலையும்' என்று வேறு பாடம் கொண்டுள்ளார். தாம் கொண்ட பாடமே சரியானது என்றும் விளக்குகின்றார். ஆனால் செய்யுளில் உரையில் சீர்கள் நிற்கும் நிலையைப் பற்றிக் கூறும் போது 'உகரம் நிறையும்' என்றபாடத்தையே கொண்டுள்ளார்.

கிளவியாக்கத்தில் (57), காலம் உலகம் என்ற நூற்பாவின் விளக்கத்தில் சேனாவரையர் 'உலகம் என்பது வடசொல்' என்று கூறியுள்ளதை இவர் உடன்படாமல்,

“காலம் உலகம் என்பன வடசொல் அன்று, ஆசிரியர்
வடசொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணம் கூறார் ஆதலின்”

என்று கூறி மறுக்கிறார். ஆனால்,

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப (கற்-4)

என்னும் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூறும் போது,

ஈண்டு என்ப என்றது, முதல் நூல்ஆசிரியரை அன்று வடநூலோரைக் கருதியது

என்று உரைக்கின்றார்.

இத்தகைய இடங்களில் நச்சினார்க்கினியர், பிறரைச் சிக்க வைப்பதற்காக விரித்த வலையில் தாமே சிக்கிக் கொண்டு இடர்ப்படுகின்றார்.

அடி சறுக்கிய யானை

இவர் உரையில் சில இடங்களில் முன்னுக்குப் பின் முரண்பாடான கருத்துக்கள் உள்ளன.

களவியலில் (1), 'கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது என்றற்கு, துறையமை என்றார்' என்று கூறிய இவர் புறத்திணையியலில் (2), 'களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கந்தருவமணம் வேத விதியாலே இல்லறம் ஆனாற் போல' என்று

கூறுகின்றார். கந்தருவமும் களவும் ஒன்றே என்று வேறுபாடு எதுவும் இல்லாதது போல் எழுதிவிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அதோளி இதோளி என்னும் சொற்கள், சங்க காலத்தில் வழக்கிழந்து விட்டன என்னும் கருத்தினராய்ச் செய்யுளியலில் (80),

அதோளி இதோளி உதோளி குயின் என்றாற்
போல்வன இடைச்சங்கத்திற்கு ஆகா ஆயின

என்று கூறுகின்றார்.

ஆனால் இவ்வாறு தாம் கூறி இருப்பதை மறந்து கலித்தொகை 117 - ஆம் பாடலின் உரையில், அப்பாடலில் உள்ள ஈதோளி என்னும் சொல்லின் வடிவத்தை ஆராயும் போ 'இதோளி-ஈதோளி எனச் சுட்டு நீண்டு நின்றது' என்று விளக்குகின்றார்.

இவர் தம் காலத்தில் நிலவி வந்த பிற்போக்கான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை உரையில் புகுத்திவிட்ட இடமும் உள்ளது. உண்ணும்போது பிறர் பார்க்கக்கூடாது; அந்த நேரத்தில் மற்றவர் வீட்டினுள்ளே வரக்கூடாது என்னும் பிற்காலச் சமுதாய வழக்கத்தைக் களவியல் (15) உரைப்பகுதியில் கூறுகின்றார்.

புகாஅக் காலைப் புக்குஎதிர்ப் பட்டும்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்

என்பதற்கு, “உண்டிக் காலத்துத் தலைவி இல்லத்துத் தலைவன் புக்கு” என்று எழுதியபின், “சுடர்த்தொடீஇ கேளாய்” என்னும் கலிப்பாடலை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அந்தப் பாடல் இவர் கருத்திற்கு அரண் செய்யவில்லை. அதில்,

மேலோர் நாள்
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, இல்லிரே
உண்ணுநீர் வேட்டேன் என வந்தாற்கு

என்னும் பகுதியில் உண்டிக்காலம் என்ற குறிப்பு இல்லை.

இவரே களவியலில் (40) “மனையகம் புகாஅக் காலை” என்பதற்கு,

உள் மனையிற் சென்று கூடுதற்கு

உரித்து அல்லாத முற்காலத்து உண்டான இரவுக்குறி

என்று எழுதுகின்றார். இக் கருத்து, முன் கூறியதற்கு மாறாக உள்ளது. இங்கே கூறிய கருத்தே பொருத்தமாய் உள்ளது.

இத்தகைய இடங்கள், “ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்; ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் நினைவு தடுமாறும்!” என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்றன!

மறதியா ? புறக்கணிப்பா ?

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின், காலந்தோறும் தோன்றி வளர்ந்துள்ள சொல்வடிவம் இலக்கியக்கொள்கை இலக்கணக் கருத்து ஆகியவற்றைத் தம் உரையில் ஆங்காங்கே விளக்கிக் கூறுகின்ற இயல்புடையவர் நச்சினார்க்கினியர். ஆனால் சில இடங்களில், பிற்கால இலக்கண இலக்கிய வழக்குகளைச் சிறிதும் நினைவுபடுத்தாமலும் குறிப்பிடாமலும் உரை எழுதிச் செல்கின்றார்.

களவியலில் (3) ‘சிறந்துழி ஐயம்’ என்னும் நூற்பா உரையில், தலைவியைக் காணும் தலைவனுக்கே ஐயம் நிகழும் என்றும்; தலைவனைக் காணும் தலைவிக்கு ஐயம் நிகழாது என்றும் கூறுகின்றார். இதற்குக் காரணம் கூறும்போது, “தலைவிக்கு, முருகனோ இயக்கனோ மகனோ என ஐயம் நிகழின் அதனை நீக்கி உணர்தற்குக் கருவி இலள் ஆகலானும் இங்ஙனம் கூறினார். தலைவிக்கு ஐயம் நிகழின் அச்சமேயன்றி, காமக்குறிப்பு நிகழாதாம்” என்று உரைக்கின்றார்.

ஆனால் இவரது கருத்திற்கு மாறாக இலக்கண இலக்கிய வழக்குகள் உள்ளன. அவை இவர்க்கு முற்பட்டவை. எனினும் அவற்றை நினைவுபடுத்தவில்லை!

1. இறையனார் களவியலுரை,

“இவளும் இவனை ஐயப்படும். ‘கடம்பக் கடவுள் கொல்லோ! இயக்கன் கொல்லோ! அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ!” என்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்”

என்று தலைவனைக் காணும் தலைவிக்கும் ஐயம் நிகழும் என்று கூறுகின்றது.

2. சீவக சிந்தாமணியில், பதுமை சீவகனை நோக்கிய போது,

வணங்கு நோன்சிலை வார்கணைக் காமனோ !
மணங்கொள் பூமிசை மைவரை மைந்தனோ ! (சிந் - 1311)

என்று ஐயுற்றதாய்த் திருத்தக்க தேவர் பாடுகின்றார்.

3. பெரிய புராணத்தில் சுந்தரரைக் கண்ட பரவை யார்,

முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும்
முருகனோ ! பெரு கொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ !
தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்
மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ !
என்னே ! என் மனம் திரித்த
இவன்யாரோ ! என நினைந்தார் (குடத் - 144)

என்று ஐயுற்றதாய்ச் சேக்கிழார் பாடுகின்றார்.

4. கம்பராமாயணத்தில், இராமனைக் கண்ட சீதைக்கு ஐயம் ஏற்பட்டதையும், பின் ஐயம் நீங்கித் தெளிந்ததையும் கம்பர் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

நெருக்கியுட் புகுந்தரு நிறையும் பெண்மையும்
உருக்கி,என் உயிரொடும் உண்டு போனவன்
பொருப்புறழ் தோற்புணர் புண்ணி யத்தனு,
கருப்புவில் அன்று;அவன் காமன் அல்லனே ! (மிதிலை - 54)

உரைசெயின் தேவர்தம் உலகுளா னவன்
விரைசெறி தாமரை இமைக்கும் மெய்ம்மையான்
வரிசிலைத் தடக்கையன், மார்பின் நூலினன்,
அரசினங் குமரனே ஆகல் வேண்டுமால். (மிதிலை - 58)

மேலே காட்டியுள்ள இலக்கண இலக்கியங்கள் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முற்பட்டவை; செல்வாக்குடன் இலக்கிய உலகில் நிலவி வந்தவை. சிந்தாமணிக்கு இவரே உரை கண்டுள்ளார். ஆதலின் இத்தகைய இடங்களை இவர் மறந்துவிட்டார் என்பதா? புறக் கணிக்கின்றார் என்பதா?

பிற்கால இலக்கிய வழக்கை மறந்தோ புறக்கணித்தோ இவர் உரை எழுதுகின்ற இடம், மற்றொன்றும் உள்ளது.

சொல்லதிகாரத்தில் (452),

கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே

என்றும் நூற்பா விளக்கத்தில்

“புதியன தோன்றினாற் போல, பழையன கெடுவனவும் உள. அவை அழன் புழன் முதலியனவும், எழுத்திற் புணர்ந்த சொற்கள் இக் காலத்து வழங்காதனவும் ஆம்”

என்று எழுதுகின்றார்.

ஆனால், மணிமேகலையில் அழன் புழன் என்ற சொற்கள் வழங்கியுள்ளன. ஆராய்ச்சி அறிஞர் மு. இராகவ ஐயங்கார் ஆராய்ச்சித் தொகுதியில் (பக் - 107), “மணிமேகலைச் சக்கரவாளக் கோட்ட முரைத்த காதையில் (92),

அழற்பெய் குழிசியும் புழற்பெய் மண்டையும்

என வரும் தொடர், அழன் புழன் என்ற வழக்குகளைக் குறிப்பது போலும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலே காட்டியுள்ள அடிக்குப் பொருள் கொள்வதில் சிக்கல் உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகார உரையில் (எழுத்.354), அழன் என்பதற்குப் பிணம் என்று பொருள் கூறுகின்றார். ஆனால் இவர் புழன் என்பதை விளக்கவில்லை.

மணிமேகலைக்கு உரை எழுதிய ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், அழல் புழல் என்று கொண்டு, மேலே காட்டிய அடிக்கு,

“தீப்பெய்த பாணையும் புழல் என்னும் பண்ணியம் இட்ட கலனும்”

என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

மணிமேகலையில் இது மேலும் ஆராய வேண்டிய இடமாகும்.

தெய்வச்சிலையார்

தெய்வச்சிலையார் சொல்லதிகாத்திற்கு உரை இயற்றிவர். இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகியவர்க்குப் பிற்பட்டவர். இவர், தம் உரையில் மற்ற உரையாசிரியர்களுையோ, பிறர் கருத்தையோ குறிப்பிடவில்லை.

தெய்வச்சிலை என்ற தொடர், பல பொருளையுடையது. சிலை என்பதற்கு, கல் மலை வில் முதலிய பொருள்கள் உண்டு. போரில் இறந்த வீரர்களுக்கு நினைவாக நட்ட கல்லை, (நடுகல்லை) கொங்குநாட்டவர் தெய்வச்சிலை என்பர். பொதியமலை, தெய்வச்சிலை எனப்படும். திருமால் ஏந்திய வில்லை தெய்வச்சிலை என்பர்.

திருமாலுக்குரிய பல பெயர்களில் ஒன்று தெய்வச் சிலையார் என்பது.

பவ்வத் திரைஉலவு புல்லாணி கைதொழுவேன்

தெய்வச் சிலையார்க்குஎன் சிந்தைநோய் செப்புமினே (பெரிய திருமொழி-9,4,3)

என்று திருமங்கையாழ்வார், திருபுல்லாணியில் வீற்றிருக்கும் திருமாலைக் குறிப்பிடுகின்றார். தெய்வச்சிலையார் என்பது இடைக்காலத்தில் மக்கள் பெயராக வழங்கியது. தேவச்சிலையான் என்றும் கல்வெட்டுகளில் அப்பெயர் வருகின்றது. தெய்வச் சிலையார் விறலி விடுதூது, தெய்வச் சிலைப் பெருமாள் வாகனமாலை, தெய்வச் சிலையான் திருப்புக்கழ், தெய்வச் சிலையான் வண்ண விருத்தம் ஆகியவை திருமாலைப் பற்றிய நூல்களாகும்.

வரலாறு

உரையாசிரியர் தெய்வச்சிலையார் வரலாற்றை, ஈரோடு புலவர் இராசு, கல்வெட்டுச் சான்றுகளைக் கொண்டு விரிவாக ஆராய்ந்து பல நல்ல செய்திகளை வெளியிட்டுள்ளார் (கொங்கு -1975, ஏப்ரல் மே துன் இதழ்கள்).

அவர் ஆராய்ச்சி முடிவின்படி தெய்வச்சிலையார், முதல் மாறவர்மன் குல சேகர பாண்டியன் (1268-1310) காலத்தில் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்.

இந்தப் பாண்டிய மன்னன் காலத்தில்தான் மார்க்கோபோலே தமிழகத்திற்கு வந்தார். இம் மன்னனுக்குப் பின், தமிழ் மண்ணில் மாலிக்காபூர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது.

தெய்வச்சிலையார் உரையில், பாண்டி நாடு மதுரை பாண்டியர் பற்றிய பல மேற்கோள்கள் வருகின்றன.

திருமால் பெயர் தாங்கிய இவரை வைணவர் என்று கருத உரையில் சான்றுகள் உள்ளன:

“நிவந்தோங்கு உயர்கொடிச் சேவலாய்-சொல்

லுவோர் குறிப்பு மாயவனை நோக்கலில் கருடனாயிற்று;

வலம்புரித் தடக்கை மாஅல்; திருமகளோ அல்லள்”

போன்ற இடங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இருப்பினும் இவர், சைவ சமயத்தைப் போற்றி உரைக்கின்றார்.

‘மன்னாப் பொருளும் அன்ன இயற்றே’- என்பதன் உரையில், “வேதாகமத் துணிவு ஒருவர்க்கு உணர்த்துமிடத்து, உலகும் உயிரும், பாசமும் அனாதி, பதியும் பசுவும் பாசமும் கலமும் சாறீர், அவனும் அவன் படைக்கலமும் சாலும்” என்று உதாரணங் கூறுகின்றார் (41).

புதிய விளக்கம்

‘செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்’ (12) என்ற சூத்திரத்திற்கு இவர் கூறும் விளக்கம் புதியது; மற்ற உரையாசிரியர்கள் கூறாதது.

“செப்பு நான்கு வகைப்படும்; துணிந்து கூறல், கூறிட்டு மொழிதல், வினாவி விடுத்தல், வாய் வாளாதிருத்தல் என.

துணிந்த கூறல்-தோன்றியது கெடுமோ என்ற வழி, கெடும் என்றல்.

கூறிட்டு மொழிதல்-செத்தவன் பிறப்பானோ என்ற வழி, பற்றற்ற துறந்தானோ பிறனோ என்றல்.

வினாவி விடுத்தல் - முட்டை மூத்ததோ பனை மூத்ததோ என்ற வழி எம் முட்டைக்கு எப்பனை என்றல்.

வாய் வாளாமை-ஆகாயப்பூ நன்றோ தீதோ என்றார்க்கு உரையாடாமை.”

வேற்றுமை என்பதற்கு இவர் பின்வருமாறு விளக்கம் கூறிப் பொருள் உரைக்கின்றார்:

“வேற்றுமை: பொருள்களை வேறுபடுத்தினமையால் பெற்ற பெயர். என்னை வேறுபடுத்தியவாறு எனின், ஒரு பொருளை ஒருகால் வினைமுதலாக்கியும், ஒருகால் செயப்படுபொருள் ஆக்கியும் ஒருகால் கருவியாக்கியும் ஒருகால் ஏற்பது ஆக்கியும் ஒருகால் நீங்க நிற்பது ஆக்கியும், ஒருகால் உடையது ஆக்கியும் இவ்வாறு வேறுபடுத்தது என்க” (60).

சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள்

இவர் பல இனிய எடுத்துக் காட்டுகளை மிகப் பொருத்தமாக அமைத்துள்ளார். முத்தொள்ளாயிரம் வெண்பாக்களைப் போன்ற நயமான பல வெண்பாக்கள் இவர் உரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

வேற்றுமை மயங்கியலில் (20), சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்ச்சிகளை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறும் வெண்பா ஒன்றைக் காட்டுகின்றார்;

காதலியைக் கொண்டு கவுந்தி யொடுகூடி
மாதரிக்குக் காட்டி மனையின் அகன்றுபோய்க்
கோதில் இறைவனது கூடற்கண் கோவலன்சென்று
ஏதம் உறுதல் வினை.

புதிய உரை

திருக்குறளில் சில பாக்களுக்குப் புதிய உரை எழுதுகின்றார்.

அறனோக்கி (90), வானின்றுலகம் (103), அழுக்காறு 'உடையார்க்கு (165), அற்றார் அழிபசி (425) ஆகிய குறள்களுக்குச் சிறந்த உரை எழுதியுள்ளார்.

எச்சவியலில், 16ஆம் நூற்பா உரையில், "உலகம் உவப்ப" என்று தொடங்கும் திருமுறுகாற்றுப்படையின் முதல் ஆறு அடிகளுக்குச் சிறந்த நயம் எழுதுகின்றார்.

சூத்திரங்களை இடம் மாற்றி அமைத்தல்

இவர் சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள சூத்திர அமைப்புகளை மாற்றியுள்ளார். அவ்வாறு மாற்றியமைக்குத் தக்க காரணமும் கூறுகின்றார்.

எச்சவியலில் உள்ள மூன்று சூத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து, வினையியலின் இறுதியில் வைத்து உரை எழுதுகின்றார். அவற்றை அவ்வாறு அமைக்குமுன், "வினைக்கு இன்றியமையாத முற்றினை ஒழிபியல் கூறுகின்றுழிக் கூறிய அதனாற் பெற்றது என்னை எனின், அஃது எமக்குப் புலனாயிற்று அன்று" என்று கூறுகின்றார். மேலும், "இவை மூன்று சூத்திரமும் ஈண்டைத் தொடர்புபட்டுக்கிடந்த இதனை, உரை எழுதுவோர், பிரிநிலை வினை என்னும் சூத்திரத்துள் சொல்லப்பட்ட பெயரெச்சம் வினையெச்சம் என்பவற்றை ஈண்டு ஒதப்பட்ட பெயரெச்ச வினையெச்சமாகக் கருதி, ஆண்டுச் சேர வைத்தார் என்பாரும் உளர்" என்று பிறர் கருத்தையும் தருகின்றார்.

எச்சவியலில், 'இசைநிறை' என்னும் 15ஆம் சூத்திரத்தை 29ஆம் சூத்திரமாகவும், வேற்றுமை மயங்கியலில் 'அது வென்வேற்றுமை' என்னும் 10-ம் சூத்திரத்தையும் 'ஆறன் மருங்கின்' என்னும் 13-ஆம் சூத்திரத்தையும் மாற்றி 15, 16 ஆம் சூத்திரங்களாக வைத்துள்ளார்.

சூத்திரங்களின் அமைப்பு

இவருக்கு முற்பட்ட உரையாசிரியர்கள் கொண்ட சூத்திர அமைப்பையும் இவர் மாற்றுகின்றார். ஒரு சூத்திரத்தை இரண்டாக்குகின்றார். சில சூத்திரங்களை ஒரு சேர எழுதி ஒரே சூத்திரமாக்கியுள்ளார். இத்தகைய மாறுதல்களை உரியியலில் மிகுதியாகக் காணலாம்.

வேறுபட்ட பாடங்கள் பலவற்றை இவர் மேற்கொண்டுள்ளார்.

வடமொழிப் புலமை

இவர் வடமொழிப் புலமை உடையவர். வடமொழி இலக்கணக் கருத்தை நினைவூட்டிப் பல இடங்களில் எழுதுகின்றார்.

“வட மொழிக்கண் எழுவாயாகிய பெயர் ஈறுகெட்டு உருபேற்கும். அவ்வாறன்றித் தமிழ்மொழிக்கண் ஈறு திரியாது எழுவாயாகிய பெயரின் மேலே உருபு நிற்கும்” (67) என்று கூறுகின்றார்.

பாணினியாரின் இலக்கணக் கொள்கையை இரண்டு இடத்தில் சுட்டுகின்றார்:

‘ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே’ (88) என்ற சூத்திரத்திற்கு வேறுபட்ட உரையை எழுதி, ‘இப்பொருள் பாணினியார்க்கும் ஒக்கும்’ என்று உரைக்கின்றார்.

‘வண்ணத்தின் வடிவின்’ என்ற சூத்திரத்தின் உரையில் (411) “வேற்றுமைத் தொகை...என்பன தம்முள் ஒருபுடை ஒப்புமை உடைய ஆதலின், பாணினியார் தற்புருட சமாசம் என்று குறியிட்டார்” என்று கூறுகின்றார்.

சில தமிழ்ச் சொற்களுக்கு அவற்றோடொத்த வடசொற்களைக் கூறுகின்றார்:

தமிழ்	வடமொழி
முதல்	காரகம்(69)
உரிச்சொல்	தாது
இசை	முக்கியம்
குறிப்பு	இலக்கணை
பண்பு	கௌணம் (293)
இவறல்	லோபம் (392)
அடை	விசேடணம் (408)

உரைநடை இயல்பு

தெய்வச்சிலையார் உரைநடை உயிரோட்ட முடையதாய், எளியதாய் உள்ளது. கீழே இவரது உரையின் ஒரு பகுதி தரப்படுகின்றது:

“காலம் என்பது முன்னும் பின்னும் நடுவும் ஆகி என்றும் உள்ளதோர் பொருள். உலகம் என்பது மேலும், கீழும் நடுவும் ஆகி, எல்லா உயிருக்கும் தோன்றுதற்கு இடமாகிய பொருள். உயிர் என்பது சீவன். உடம்பு என்பது மனம் புத்தி ஆங்காரமும் பூததன்மாத்நிரையுமாகி வினையினாற் கட்டப்பட்டு எல்லாப் பிறப்பிற்கும் உள்ளாகி நிற்பதோர் நுண்ணிய உடம்பு. இதனை மூலப்பகுதி எனினும் ஆம். பால்வரை தெய்வம் என்பது ஆணும் பெண்ணும் அலியும் ஆகிய நிலைமையை வரைந்து நிற்கும் பரம் பொருள். வினை என்பது ஊழ். பூதம் என்பது நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம்ஆகிய ஐம்பெரும் பூதம். ஞாயிறு என்பது தீத்திரளாய் உலகிற்கு அருள்செய்வது. சொல் என்பது எழுத்தினான் இயன்று பொருள் உணர்த்துவது. அச்சொல்லின் இயன்ற மந்திரம் விடம் முதலாயின தீர்த்தலின் தெய்வம் ஆயிற்று” (55).

மக்கள் வாழ்க்கையும் நாகரிகமும்

தெய்வச்சிலையார் காலத்தில் அறச்சாலை இயற்றுதல், குளம்அமைத்தல் போன்ற அறச்செயல்கள் நடைபெற்றன. “யாற்றினது கரைக்கண் நின்ற மரத்தை அறச்சாலை இயற்றுதற்கு ஊரினின்றும்வந்து மழுவினானே வெட்டினான் சாத்தன்” (62), “காவோடு அறக்குளம் தொட்டான்” (71) என்று இவர் உதாரணங்கள் காட்டுகின்றார்.

“நெல்லாதல், காணமாதல் ஒருவன் கொடுப்பக் கொண்ட வழி ‘இன்றைக்குச் சோறு பெற்றேன்’ என்னும்: அவ்வழிச் சோற்றுக்குக் காரணமாகிய நெல்லும் காணமும் (காசு) சோறு என ஆகு பெயராயின” (110) என்று இவர் கூறுவது, அவர் காலத்தில் கூலியாக நெல்லும் காணமும் தரும் வழக்கம் இருந்ததை உணர்த்துகின்றது.

‘இவ்வூரார் எல்லாம் கல்வியுடையார்’ என்று இவர் உதாரணம் எழுதுகின்றார் (150). கற்றோர் நிரம்பிய ஊர்கள் அக்காலத்தில் பல இருந்ததை இது அறிவிக்கின்றது.

இவருடைய உரையில் நெசவுத் தொழிலைப் பற்றிய பல உதாரணங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை கீழே தரப்படுகின்றன:

“நெய்தான் என்ற வழி, நெய்யப்பட்ட பொருளும், நெய்வதாகிய தொழிலும் நெய்தற்குக் கருவியும் நெய்தற்குக் காலமும் நெய்தற்கு இடமும் நெய்யும் கருத்தாவும் அதனைக் கொள்வானும் அதனாற் பயனும் உள்ளவழி.”

“ஆடையை நெய்தான்; கூடத்துக் கண் நெய்தான். ஆடையை நெய்து முடித்தான் (108).

“ஆடையை நெய்தான் தனக்கு”, வேளா காணி என்பது வேளா காணியிற் பிறந்த ஆடையை அப்பெயரான் வழங்குதலின்” (110).

இவ்வாறு தெய்வச்சிலையார் நெசவுத் தொழிலைப் பற்றி உதாரணங்கள் காட்டி இருப்பதால் இவர் வாழ்ந்த ஊரில் நெசவு மிகுதியாக இருந்திருக்கும் என்று எண்ண இடமுண்டு.

நான்காம் வேற்றுமை உருபிற்கு, “ஈழத்திற்கு ஏற்றிய பண்டம்” என்ற உதாரணத்தைக் காட்டுகின்றார். இலங்கையுடன் தமிழகம் கொண்டிருந்த கடல்வணிக உறவை இது சுட்டுகிறது.

அரிய செய்தி

இவரது உரையில் அரிய வரலாற்றுச் செய்தி ஒன்று கிடைக்கின்றது. கல்வெட்டுகள் குறிக்கும் கொல்லம் ஆண்டு பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அது உதவுகின்றது.

இடைக் காலத்தில், சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருந்த பழைய கொல்லம், கடல்கோளால் அழிந்தது. பிறகு கடலின் பெயர்ச்சியால் புதிய நிலப் பகுதி தோன்றியது. புதுநிலப் பகுதிக்கு, மக்கள் கொல்லம் என்றே பெயரிட்டனர், புதிய கொல்லம் பகுதியில் மக்கள் குடியேறிய காலம் முதல், கொல்லம் ஆண்டு கணக்கிடப்பட்டு வருகின்றது.

இச் செய்தியைத் தெய்வச்சிலையார்,

கூபகமும் கொல்லமும் கடல்கொள்ளப்
படுதலின் குமரியாற்றிற்கு வடகரைக்கண்
அப்பெயரானே கொல்லம் எனக் குடியேற்றினார்

என்று கூறுகின்றார்.

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலம் என்பதற்கு இவர் தந்துள்ள விளக்கம், இன்றைய மொழியியல் அறிஞர்களைப் பெரிதும் மகிழ்விக்கின்றது. உரையாசிரியர்களில் சிலர் சோழ நாடேசெந்தமிழ் நிலம் என்பர். வேறு சிலர் பாண்டி நாடே என்பர். ஆனால் தெய்வச்சிலையார் வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் முழுவதுமே செந்தமிழ் வழங்கும் நிலம் என்று கூறி விளக்குகின்றார்.

கல்லாடர்

கல்லாடர் அல்லது கல்லாடனார் என்ற பெயருடன் பண்டைக் காலத்தில் புலவர் சிலர் இருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட கல்லாடர். கல்லாடம் என்பது ஊரின் பெயர். அவ்வூரில் சிவபெருமான் கல்லாடர் எனப்படுகின்றார். அப் பெயரை மக்களுக்கு இட்டு வழங்கினார்.

சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றியவர் அனைவர்க்கும் பிற்பட்டவர் கல்லாடர். இவர் உரை, முன்னோர் உரைகளிலிருந்து தமக்குப் பிடித்தவற்றை எல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்து எழுதப்பட்ட உரையாக உள்ளது. இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகிய இருவரும் காட்டிய உதாரணங்களைக் கல்லாடர் அப்படியே மேற்கொள்கின்றார். “பெயர் நிலைக் கிளவி” என்னும் சூத்திர உரை நச்சினார்க்கினியர் உரையின் எதிரொலியாகவே உள்ளது. பரிமேலழகர் “ஒன்றாக நல்லது” (323) என்னும் குறள் உரையில் கூறிய “முற்கூறியதிக் பிற்கூறியது வலியுடைத்து ஆகலின்” என்னும் தொடரைக் கல்லாடர் 159 நூற்பாவுரையில் மேற்கொள்ளுகின்றார்.

கல்லாடர் உரையைப் பிரயோக விவேக நூலாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். “சோற்றையட்டான் என, செய்வான் கருத்துள் வழிச் செயப்படுபொருள் ஆதலும், குழந்தை சோற்றைக் குழைத்தான் எனக் கருத்தில் வழியாதலும் என இரு வகைய” என்ற கல்லாடரின் விளக்கம்

பிரயோக விவேகத்தில் (பிரயோக - 12 உரை) உள்ளது. “மக்கள் சுட்டு என்பதனைக் கல்லாடனாரும் பின்மொழியாகு பெயராய் நின்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை என்பர்” என்று பிரயோக விவேக நூலார் குறிப்பிடுகின்றார் (பிரயோக-11 உரை).

எனவே, கல்லாடர் நச்சினார்க்கினியர்க்குப் பின்னும் பிரயோக விவேக நூலார்க்கு முன்னும் வாழ்ந்தவர் என்னலாம். இவரது காலம் 15, 16-ஆம் நூற்றாண்டாகலாம்.

கல்லாடர் உரை, இடையியல் (13 சூத்திரங்கள்) வரை உள்ளது.

இயல்களின் முறைவைப்பை விரிவாக இவர் ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். வேற்றுமை என்பதை, இலக்கண ஆராய்ச்சியுடன் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

கல்லாடனார் தயக்கத்தோடும் ஐயத்தோடும் பல இடங்களில் உரைகண்டுள்ளார். 210ஆம் சூத்திரத்திற்கு உரைகூறி, ‘இரண்டனுள் நல்லது தெரிந்து உரைக்க’ என்று மொழிகின்றார். சில சூத்திரங்களின் பொருளை எழுதி ‘என்பது போலும்’ என்று கூறி முடிக்கின்றார். 222 ஆம் சூத்திரவுரையில், ‘பிறிது காரணம் உண்டாயினும் அறிந்திலம்’ என்று எழுகின்றார்.

கல்லாடர் உரைக்கென்று சில தனிச் சிறப்பியல்புகள் இருப்பினும், செல்வாக்குடன் புலமை உலகில் இது பரவவில்லை.

யாப்பிலக்கண உரைகள்

யாப்பருங்கலத்திற்கு விருத்தியுரையும் யாப்பருங்கலக் காரிகைக்குக் காண்டிகையுரையும் பழங்காலத்தில் தோன்றின. நூல் தோன்றிய மிக அண்மைக் காலத்திலேயே உரைகளும் தோன்றியுள்ளன. இவ்விரு உரைகளுள் முதலில் தோன்றியது யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாகும். யாப்பருங்கலக் காரிகையில் பத்தாம் செய்யுளின் உரையில், “வெண்பாவினோடும் ஆசிரியத்தினோடும் வந்த மயங்கிசைக் கொச்சக்கலிப்பா யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுள், ‘காமர் கடும் புனல்’ என்னும் பழம்பாட்டில் கண்டுகொள்க” என்று யாப்பருங்கல விருத்தியுரை சுட்டப்படுகின்றது.

இரண்டு உரைகளையும் இயற்றியவர்களில் காரிகையின் உரையாசிரியர் குணசாகரர். யாப்பருங்கல விருத்தியுரைக்கு உரை இயற்றியவர் யார் என்பது பற்றிப் பல கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன.

டாக்டர் மொ. அ. துரையாசிரியர், “(யாப்பருங்கல) விரித்தியுரையை எழுதியவர் பெருமாள் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் என அவர் சிறப்பிக்கும் மயேச்சுருடைய மாணவரோ, அவர் பரம்பரையினரோ ஆதல் வேண்டும்” என்பர் (தென்றலிலே தேன்மொழி (1958 பக்கம் 59, 60).

வேறு சில அறிஞர்கள் விருத்தியுரையாசிரியரும் காரிகையுரையாசிரியரும் ஒருவரே என்பர். இவ்வாறு அவர்கள் கூறுவதற்குக் காரணங்கள் பல உள்ளன. அவற்றைக் காண்போம்.

1. விருத்தியுரையில், காரிகை மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றது. காரிகையை யாப்பருங்கலப் புறனடை என்று சுட்டுகிறது, விருத்தியுரை (விருத்தியுரை சூத் 48, 59, 68, 85, 86, 89, 92, 93).

2. காரிகையுரை, விருத்தியுரையைச் சில இடங்களில் குறிக்கின்றது. காரிகையின் 38-ஆம் செய்யுள் உரையில் ‘அம்போதரங்கம் குறையாதே வந்தவாறு யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுள் கண்டு கொள்க’ என்றும், 42-ஆம் செய்யுள் உரையில், ‘இவற்றிற்கு இலக்கியம் யாப்பருங்கல விருத்தியுள் கண்டு கொள்க’ என்றும் கூறியுள்ள இடங்கள் இங்கே நினைக்கத்தக்கவை.

3. இரு நூல்களின் உரையில், பலவகை ஒற்றுமைகளைக் காணலாம். மேற்கோள் காட்டும் பல செய்யுள்கள், இரு உரைகளிலும் இடம் பெறுகின்றன. யாப்பிலக்கணக் கொள்கைகள் இரு உரைகளிலும் மாறுபாடின்றி உள்ளன. உரைநடையும் ஒத்துள்ளன. ‘ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பெளவத்து’ என்ற சொற்றொடர் காரிகையுரையின் தொடக்கத்திலும் விருத்தியுரை (யாப்பருங்கல விருத்தியுரை - பக்கம் 509 பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பு)யிலும் மாறுதலின்றி இடம் பெற்றுள்ளது.

4. யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பருங்கலம் இரண்டையும் இயற்றியவர் அமுதசாகரர் எனில், அவ்விரு நூல்களுக்கும் உரையாசிரியர் குணசாகரர்

என்னலாம். இருநூல்களுக்கும் நூலாசிரியர் ஒருவர், உரையாசிரியர் ஒருவர் என்பது பொருத்தமாக உள்ளது.

விருத்தியுரை

குணசாகரர் விருத்தியுரை, பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை தோன்றிய இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் இயல்பும் சிறப்பும் வரலாறும் அறிவதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றது. பல்லவர் கால இலக்கியத்தின் காலக் கண்ணாடியாக இவ்வுரை விளங்குகின்றது. இடைக்காலத்தில் தோன்றிய பலவகையான யாப்பிலக்கணக் கொள்கைகளைத் தெள்ளத் தெளிய ஆராய்ந்து கூறி விளக்குகின்றது. அக் கொள்கைகளினிடையே எழும் சிக்கல்களைத் தீர்க்கின்றது. முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துச் சிறந்த யாப்பிலக்கணக் கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றது. குணசாகரர் சுவைத்த பாடல்களின் திரட்டாக இவ்வுரை விளக்குகின்றது.

யாப்பும் பொருளும்

யாப்பிலக்கணத்தில் வரும் சொற்களுக்கு மிக நன்றாய்ப் பொருள் கூறி விளக்குகின்றார். அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

கலிப்பா: சீர்பொருள் இசைகளால் எழுச்சியும் பொலிவும் கடுப்பும் உடைத்தாகலின் கலி என்பது காரணக் குறி (55).

விருத்தம்: ஒருபுடையால் தத்தம் பாவினோடு ஒத்த ஒழுக்கத்தானும் எல்லா அடியும் ஒத்தலானும் புராணம் முதலாகிய விருத்தம் உரைத்தலானும் விருத்தம் என்பதூஉம் காரணக் குறி. இது வடமொழித் திரிசொல்.

கொச்சகம்: சிறப்பில்லாததனை ஒருசாரார் கொச்சை என்றும் கொச்சகம் என்றும் வழங்குவர் (79).

அம்போதரங்கம்: அம்போதரங்கம் என்பது நீர்த்திரையைச் சொல்லுமோ எனில் சொல்லும். அம்புத்தரங்கம் என்னும் வடமொழியை அம்போதரங்கம் என்று திரித்துச் சொன்னாராகலின் (80).

சுரிதகம்: ஓரிடத்து ஓடாநின்ற நீர், குழியானும் திடரானும் சார்ந்து இடத்து, சுரிந்து ஓடும் அதனைச் சுரிந்து என்றும், சுழி என்றும் வழங்குவது (82).

புதிய விளக்கம்

இராக்கதம் பைசாசம் என்ற இருவகைத் திருமணத்திற்கும் இவர்தரும் விளக்கம் புதியவை; மற்றவர் கூறாதவை.

“இராக்கதம்: ஆடை மேலிடுதல் பூமேலிடுதல் கதவடைத்தல் முதலியவற்றால் வலிதிற் கோடல்”

“பைசாசம்: துஞ்சினாரோடும் மயங்கினாரோடும் சனித்தாரோடும் செத்தாரோடும் விலங்கினோடும் இழிதகு மரபில் யாருமில்லா ஒருசிறைக் கண் புணர்ந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம்”.

கொள்கையும் கருத்தும்

விருத்தியுரையின் ஒழிபியல் பகுதியுள், ஆனந்தக் குற்றங்களை விரிவாக ஆராய்கின்றார். “பாட்டுடைத் தலைவனையே கிளைவிப்பட, கிளவித் தலைவனாகக் கூறுவதூஉம் ஆனந்தம் எனக் கொள்க” என்று இவர் கூறியுள்ளார். மேலும், இவர் மலைபடு காடம் பாடலுள் நான்கு இடங்களைக் காட்டி, பொருளானந்தம் ஆனந்தவுவமை என்று கூறுகின்றார்.

பாக்களின் வகையையும் சாதியையும் தொடர்புபடுத்தி விளக்குகின்றார். இவர் காலத்திலேயே பாட்டியல் கூறும் பொருத்தங்களைப் பற்றிய கருத்துகள் தோன்றிவிட்டன. அவற்றை இவர் சோதிட நுட்பத்துடன் விளக்குகின்றார்.

எழுத்துகள் உரு உணர்வு ஒலி தன்மை என நல்வகைப்படும் என்று விளக்குகின்றார்.

தொல்காப்பியத்தில் இல்லை

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, தொல்காப்பிய நூற்பாவாக மேற்கோள் காட்டுகின்ற ஒரு நூற்பா, இன்று தொல்காப்பியத்தில் இல்லை!

விருத்தியுரை (பக்கம் - 132, கழகப் பதிப்பு), பாவிற்குரிய அடிகளின் வரையறை பற்றி, தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் உள்ள நூற்பாக்கள் ஐந்தினைக்காட்டி ஆறாவதாக, ‘முடிபொருள் அல்லாது அடியளவு இல்வே’ என்ற

நூற்பாவைத் தொல்காப்பியர் இயற்றியதாகக் காட்டுகின்றது. இந்த நூற்பா இன்றைய தொல்காப்பியப் பதிப்புகளில் இல்லை!

நூலின் புகழ்

யாப்பருங்கலத்தைப் போற்றிப் புகழ்கின்ற வெண்பா ஒன்று, நூலின் இறுதியில் உள்ளது. யாப்பருங்கலம் சொல்லாற் சுருங்கியது; பொருளால் பெருகியது; தொல் ஞானம் எல்லாம் விளங்குவது; அறியாமை இருளை அகற்றுவது. இத்தகைய சிறப்புடைய யாப்புநூலைக் கற்று வல்லவர் ஆயினவர் கேள்விச்செல்வம் அனைத்தையும் உணர்ந்து ஒருங்கு அறியவல்லவர் என்று கூறுகின்றது வெண்பா:

சொல்லிற் சுருங்கி, பொருள்பெருகி, தொன்ஞானம்
எல்லாம் விளக்கி இருளகற்றும் - நல்யாப்பு
அருங்கலம் வல்லவர் தாம்அன்றே கேள்வி
ஒருங்கறிய வல்லார் உணர்ந்து.

யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை

யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை மிகவும் எளிமையும் தெளிவும் உடையது. கற்போர் நினைவில் என்றும் நிலைத்து நிற்கவல்ல பல சிறந்த மேற்கோள் பாடல்களைக் கொண்டது. தெளிவான யாப்பிலக்கணக் கொள்கையை உணர்த்துவது. இவ்வுரை முழுதும் உயிரோட்டமுள்ள நடையைக் காணலாம்.

“இந்நூல் யாது காரணமாகச் செய்யப்பட்டதோ எனின், பண்டையோர் உரைத்த தண்டமிழ்யாப்பிற் கொண்டிலாத குறியினோரைக் குறிக் கொளுவுதல் காரணமாகவும், தொல்லைப் பனுவல் துணிபொருள் உணர்ந்த நல்லவையோரை நகுவிப்பது காரணமாகவும் செய்யப்பட்டது”.

“இந்நூல் யாவரால் செய்யப்பட்டதோ எனின், ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பௌவத்தைக் காரிகையாக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமிதசாகரர் என்னும் ஆசிரியரால் செய்யப்பட்டது”. இந்த வாக்கியங்களில், ஓசைஇன்பமும் எதுகை மோனைச் சிறப்புடைய சொற்றொடரும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஒழிபியலில் நூறுவகை வண்ணங்களை ஆராய்கின்றார்.

“ஒற்றுமைப்படாத உலோகங்களை ஒற்றுமைப்படப் பற்றாசிட்டு விளக்கினாற்போல” (காரிகை - 24) என்ற பொருத்தமான உவமையை ஓரிடத்தில் கூறுகின்றார்.

“அனுப்பிராசம் என்னும் வடமொழியை வழி எதுகை என்பது தமிழ்வழக்கு” (காரிகை - 56) என்று மற்றோர் இடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“செந்தமிழ் நிலம் என்பது வையையாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாகிய நான்கு எல்லைக்குட்பட்ட சோணாடு” என்பது இவர் கருத்தாகும்.

உதாரண முதல்நினைப்புக் காரிகை

காரிகை உரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணப் பாடல்களை நினைவில்கொள்ள, பிற்காலத்தவர் உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகைகளை இயற்றினார். இன்று அவை நூலாசிரியர் இயற்றியவை போலவே கருதிக் கற்கப்பட்டு வருகின்றன.

வீரசோழியம் - பெருந்தேவனார்

வீரசோழியம் இலக்கண நூலுக்கு உரை இயற்றியவர் பெருந்தேனார். வீரராசேந்திரன் (1063-1070) காலத்தில் பொன்பற்றி என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த புத்த மித்திரர், அம்மன்னன் பெயரால் இயற்றிய நூலே வீரசோழியம். இது ஐந்திலக்கணம் கூறும் நூலாகும். இந்நூலாசிரியர் பழந்தமிழ் இலக்கண மரபைப் புறக்கணித்து, வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகளைத் தமிழ் மொழியில் கொண்டுவந்து புகுத்தியுள்ளார். இந்நூலைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில் பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து ஆகிய நூல்கள் தோன்றின.

வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார், நூலாசிரியர் கருத்துடன் மிக நெருக்கமாகப் பிணைந்து செல்லுகின்றார். இருவர்க்கும் பல வகையில் ஒற்றுமை உண்டு. இருவரும் ஒரே காலத்தினர்; பௌத்த சமயத்தினர்; வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்னும் கருத்துடையவர்.

பெருந்தேவனார் என்ற பெயருடன் பலர் இருப்பதால் அப்பெயர் முற்காலத்தில் சிறப்புப்பெற்று விளங்கிற்று எனலாம். தொகை நூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த பெருந்தேவனார் என்று பலர் உள்ளனர்.

நூலாசிரியரைப் பற்றிக் கூறும் பாயிரப் பாடல்களுக்குப் பெருந்தேவனார் உரை இல்லை. அப்பாடல்களுக்கு உரை இருந்திருப்பின், நூலாசிரியரைப் பற்றிய வரலாறு தெளிவாகக் கிடைத்திருக்கும். உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனாரைப் பற்றி,

தடமார் தருபொழில் பொன்பற்றி காவலன் தான்மொழிந்த
படிவீர சோழியக் காரிகை நூற்றெண் பஃதொடொன்றின்
திடமார் பொழிப்புரை யைப்பெருந் தேவன் செகம்பழிச்சக்
கடனாக வேநவின் றான்தமிழ்க் காதலின் கற்பவர்க்கே

என்ற பாடல் அறிவிக்கின்றது.

மன்னன் புகழ்

பெருந்தேவனார் உரையில் வீரராசேந்திர சோழனைப் புகழ்ந்து பாடும் பல பாடல்களை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். அப்பாடல்களை இவரே இயற்றி இருக்கவும் கூடும். “பழையாறை நகர்ச் சுந்தரச் சோழரை யாவர் ஒப்பர்?” என்ற கருத்துப்பட பாடல் ஒன்று மேற்கோளாக உள்ளது. வீரராசேந்திரனைப் புகழ்ந்து பாடும் வெண்பாவும் கலிப்பாவும் யாப்பிலக்கண மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. வீரராசேந்திரனின் நாட்டில் பாய்ந்து செழிப்பூட்டும் காவிரியாற்றினை,

மரத்தினை ஓர்எழுத்துச் சொல்லும் மற்றொன்று

நிரப்பிட நீரிற்பூ ஒன்றா - நிரப்பிய

வேறொர் எழுத்துய்க்க வீரரா சேந்திரன்நாட்டு

ஆறாம் எனஉரைக்க லாம் - என்ற வெண்பா குறிப்பிடுகின்றது (வீர - 179).

புத்தர் புகழ்

பெருந்தேவனார் பௌத்த சமயத்தவர் ஆதுலின், உரையில் பல இடங்களில் புத்தரைப்பற்றிய மேற்கோளும் உதாரணமும் தருகின்றார்.

புத்தர் கண்ணனை உய்வித்தார் (வீர-41)

புத்தனைத் தெய்வமாய் உடையன் பௌத்தன் (வீர-54)

என்று பல இடங்களில் உதாரணம் காட்டுகின்றார். நேர், நிரை அசைகளுக்கு,

போதி வேந்தன்

சரணலா லரண் புகேம்

என்பதை உதாரணம் காட்டுகின்றார். புத்த தேவரின் துறவு, கொடை பற்றிய பாடல்கள் பலவற்றை யாப்பதிகாரத்தில் மேற்கோளாகத் தருகின்றார். “மேன்மை - பெரும்பகை தாங்கும் மேன்மை. அருளொடுபுணர்ந்த அகற்சியாம்” என்று விளக்கி, “புனிற்றுப் பசியுழந்த” என்ற பாடலைக் காட்டிப் புத்ததேவரின் அருட் பண்பை உலகிற்கு நினைவூட்டுகின்றார் (வீர - 109).

நூலறிவு

பெருந்தேவனார் தம் உரையில் பல நூல்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் குறிப்பிடும் நூல்களின் காலத்தைத் தெளிவாக அறியலாம். பெருந்தேவனார், வீரராசேந்திரன் காலத்தவர் ஆதலின் உரையில் காட்டப்பெறும் நூல்களின் காலத்தை அறுதி இடமுடியும்.

பன்னிருபடலத்தைப் பெருந்தேவனார் குறிப்பிடுகின்றார் (வீர - 46). யாப்பருங்கல விருத்தியுரை காட்டிய பல செய்யுட்களை மேற்கோளாகத் தருகின்றார். யாப்பருங்கலக் கருத்தைத் தந்து, ‘என்றார் அமுதசாகரனார்’ என்று கூறுகின்றார்.

தண்டியலங்காரம் காட்டிய பல செய்யுட்களை இவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். ஒன்பான்சுவை பற்றிய பாடல்கள் யாவும் தண்டியலங்காரம் காட்டியவை.

உவமைபற்றி இவர் கூறும் கருத்து, போற்றத்தக்கதாய் உள்ளது. அது பின்வருமாறு:

உவமம் எனப்படுவது அவமற விரிப்பின்
புகழே பழியே நன்மை என்றின்ன
நிகழும் ஒப்புமை நேர்ந்தன முறையே

அவைதாம்

கண்ணே செவியே மூக்கே நாவே
மெய்யே மனமே விளம்பின ஆறும்
ஐய மின்றி அறுமூன்று ஆமே.

வடமொழிப் புலமையும் பற்றும்

பெருந்தேவனார் வட மொழிப்பற்று மிக்கவர்; புலமை உள்ளவர்.
கீழ்வரும் பகுதிகள் இவரது வடமொழிப் பற்றுக்கும் புலமைக்கும் சான்றாய்
அமையும்:

“தமிழ்ச் சொல்லிற்கு எல்லாம் வடநூலே தாயாகி நிகழ்கின்றமையின்,
அங்குள்ள வழக்கு எல்லாம் தமிழுக்கும் பெறும்” (வீர - 60).

“வட மொழியில் அவ்வியச்சொல் தமிழின் இடைச்சொல் என
அமைக்க” (வீர - 49).

“வடநூலில் பெண்பாலைக் குறித்த நதீ, குமரீ என்னும் ஈகாராந்தச்
சொற்கள் நதி, குமரி எனக் குறுகும்” (வீர - 56).

“வனிதா தாரா உமா மாலா சாலா என வட நூலில் ஆகாராந்தமாய்ப்
பெண்ணைக் குறித்துக் கிடந்த சொற்கள் தமிழில் ஐகாராந்தமாகி வனிதை
தாரை உமை மாலை சாலை என முடியும். தேவதை கலை சீதை என
வருவனவும் அது”. (வீர - 56).

சொல்லாரய்ச்சி

பெந்தேவனார் பல இடங்களில் சொற்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில்
மிகவிரிவாக ஈடுபட்டுள்ளார். அவற்றை இங்கே காண்போம்:

‘பலவற்றை’ என்ற சொல்லை (பல + அற்று + ஐ) அற்றுச் சாரியை சேர்க்காமல் பலவை (பல +ஐ) என்றே வழங்குகின்றார் (வீர - 30).

மூவிடப் பெயர்களைப்பற்றி இவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“உன் என்பதற்கு நும் என்பதும் நின் என்பதும் நான் என்பதற்கு யான் என்பதும் ஆதேசமாம். நாம், யாம் எனவும் யாவர் யார் எனவும் ஆதேசமாதலுமாம். பன்மையில் நீர்கள் நீங்கள் நாங்கள் தாங்கள் எனவும் யாவர்கள் அவர்கள் இவர்கள் உவர்கள் எவர்கள் எனவும் வரும்.

நீர்கள் என்பது நீயிர்கள் நீவிர்கள் என ஆதேசமாதலுண்டு. நீர் என்பது நீயிர் நீயிர் என ஆதேசமாம். நாங்கள் என்பது யாங்கள் என ஆதேசமாம்” (வீர - 37).

இவர் கருத்துகளை, ‘திராவிட மொழியின் மூவிடப் பெயர்கள்’ என்ற நூலில் வேங்கடராஜீலு ரெட்டியார் மறுத்துள்ளார்.

பெருந்தேவனார் தம் காலத்து வழக்குச் சொற்களையும் ஆராய்ந்து பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“நாளி கோளி மூளை உளக்கு வாளை வளி எனவும், விழக்கு பழிக்கு தழிகை இழமை எனவும், பதினாறாம் உடலும் பதினைந்தாம் உடலும் (ழ், ள்) தம்முள் தேற்றக் கருநிலம் சுற்றின தேசத்துச் சிலர் வழங்குவர்.

“வெச்சிலை முச்சம் கச்சை எனவும், உற்றியம்போது மற்றியம் பிற்றை வாங்கி விற்றான் எனவும் பதினேழாம் உடலும் (ற்) மூன்றாம் உடலும் (ச்) தம்முள் தேற்றக் காவிரி பாய்ந்த நிலத்துச் சிலர் வழங்குவர்.

“நெல்லுக்கா நின்றது, வீட்டுக்கா நின்றது என்று பாலாறு பாய்ந்த நிலத்துச் சிலர் வழங்குவர்”.

“மற்றும் இவனைப்பாக்க, இங்காக்க அங்காக்க எனவும், சேத்துநிலம் ஆத்துக்கால் எனவும், வாயைப் பயம் கோயி முட்டை எனவும், உசிர் மசிர் எனவும் பிறவாற்றானும் அறிவில்லாதார் தமிழைப் பிழைக்க வழங்குவர்” (வீர - 82).

குண்டலகேசி முதலிய காவியங்களில் பயின்றுவந்த அரிய சொற்களைப்பற்றிப் பெருந்தேவனார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“குண்டலகேசியும் உதயணன் கதையும் முதலாக உடையவற்றில் தெரியாத சொல்லும் பொருளும் வந்தன எனின், அகலக்கவி செய்வானுக்கு அப்படியல்லது ஆகாது என்பது. அன்றியும் அவை செய்தகாலத்து அச் சொற்களும் பொருள்களும் விளங்கி இருக்கும் என்றாலும் அமையும் எனக்கொள்க”.

அயல்நாட்டுச் சொற்களைப் பற்றியும், இவரது சிந்தனை சென்றுள்ளது: “சிங்களவன் பேசுவது சிங்களம். வடுகன் பேசுவது வடுகு. துளுவன் பேசுவது துளுவு” (வீர - 54) என்றும், “வட்டா என்னும் ஆரிய தேயச் சொல்லு, வட்டை என வந்தவாறும், முருங்கா என்னும் சிங்களச் சொல்லும் முருங்கை என வந்தவாறும் கொள்க” (வீர - 59) என்றும் கூறுகின்றார்.

நாகரிகமும் மக்கள் வாழ்வும்

பெருந்தேவனார் காலத்திலேயே சேரநாடு, மலையாளம் என்று தனிநாடாக மாறிவிட்டது. தமிழ் வழங்கும் நிலத்தின் எல்லையைக் குறிக்கும்போது, “குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் என்னும் இந்நான்கு எல்லைக்குள்” என்கின்றார் (வீர - 8).

இவர் காலத்தில் புகார், நாகபட்டினம், தஞ்சாவூர், உறையூர் குரங்காடு துறை, மயிலாடுதுறை ஆகிய ஊர்கள் சிறப்புடன் விளங்கின என்பதை இவர் உரையால் அறியலாம்.

புகழார் அளகேசர் பும்புகார் என்னும்
நகராரை ஒப்பவர் ஆர் நாட்டு

என்று இவர் பும்புகார் நகர மக்களைப் புகழ்கின்றார்.

“நாகபட்டினம் தஞ்சாவூர் உறையூர் எனக்கிடந்த ஊர்ப் பெயர்ச் சொற்கள், கடைகுறைந்து நாகை தஞ்சை உறந்தை என ஐகாரத்தான் முடியும்” (வீர - 56) என்றும்,

“குரங்குகள் ஆடப்பட்ட துறை யாதொரு ஊரில் உண்டு அவ்வூர் குரங்காடு துறை; மயில்கள் ஆடப்பட்ட துறை யாதொரு ஊரில் உண்டு அவ்வூர் மயிலாடுதுறை” (வீர - 47) என்றும் உதாரணம் காட்டுகின்றார்.

“கபில பரணர் தங்களிலே வாது செய்தார்கள்” (வீர - 49) என்று ஓர் உதாரணம் காட்டுகின்றார்.

“மருந்துகளால் ஆடப்பட்ட எண்ணெய், மருந்தெண்ணெய், இருப்பை நெய் (வீர - 44), மருந்தைப் பண்ணுவான் மருத்துவன்” (வீர - 54) என்ற உதாரணங்கள் அக்கால நாகரிகத்தை உணர்த்துகின்றன.

“மாச்சோறு உண்கின்ற சிறுக்கன் அதன்கண் வீழ்ந்த தூளியினைத் தின்றான்” (வீர - 41).

“தேசங்களிலே தேசங்களிலே பற்றிக்கொடு நிகழ்கின்ற யாதொரு பூசல் தேசாதேசி எனவும், தண்டுகளாலே தண்டுகளாலே அடித்து நிகழ்கின்றதோர் பூசல் தண்டாதண்டி எனவும் வருவன” (வீர - 47) என்ற உதாரணங்களில், அக்கால மக்களின் பேச்சுமொழி இடம் பெற்றுள்ளது.

உயிரும் பயிரும்

நீர்க் காக்கை, கடற்பன்றி (வீர - 44) என்பனவற்றை இவர் உதாரணம் காட்டுகின்றார்.

“கல்லுத் தலையின்கண் யாதொரு மீனுக்கு உண்டு அம்மீன் கற்றலை” என வழங்கப்படும் என்கின்றார் (வீர - 47, 49).

“கொம்மட்டி போலக் காய்க்கும் மாதளை கொம்மட்டி மாதளை” (வீர - 51) என்று ஓரிடத்தில் எழுதுகின்றார்.

மகரக்குறுக்கம் - சிறந்தவிளக்கம்

பெருந்தேவனார் தம் உரையில், மகரக் குறுக்கம் பற்றிய தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்குச் சிறந்த பொருள் கூறுகின்றார். இந்தப் பொருளே பொருத்தமாக உள்ளது.

தொல்காப்பியர், மகரம் தன் மாத்திரையில் குறுகி வருகின்ற இடத்தைப் கூறிய பின்,

‘உட்பெறு புள்ளி உருவாகும்மே’ என்ற நூற்பாவை அமைத்துள்ளார். இதற்குத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் ‘ப்’ என்னும் மெய் உள்ளே ஒரு புள்ளி பெற்று, ‘ம்’ என்னும் மெய்யின் வடிவத்தைப் பெறும் என்று பொருள் கூறியுள்ளனர்.

ஆனால், பெருந்தேவனார் இந்த நூற்பாவுக்கு வேறு விளக்கம் கூறுகின்றார். முன் வயிற்கால் வவ்வரின் (சந்தி - 19) என்ற நூற்பா விளக்கத்தில்,

“வருமொழி முதல் வகரம் வந்து புணர்ந்தால், அந்த மகரமானது குறுகி, கால் மாத்திரையாய் -உட் புள்ளி பெறும்” என்று கூறுகின்றார். இதுவே பொருத்தம் உடைய விளக்கம்.

மொழியியலும் இலக்கணமும்

இன்றைய மொழியில் சிந்தனையாளர்கள் போற்றி மேற்கொள்ளுகின்ற பல இடங்கள் நூலிலும் உரையிலும் உள்ளன. அவை வழிவழியாக வருகின்ற இலக்கணக் கொள்கைகளுக்கும், மரபுக்கும் மாறுபட்டவை. தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் பரப்பிய இலக்கணக் கொள்கைகளினால் தோன்றியுள்ள நூல்கள் வீரசோழியத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும் அரண்களாக உள்ளன.

அணியிலக்கணம் - தண்டியலங்கார உரை

தண்டியலங்கார உரையாசிரியர் யார் என்பது விளங்கவில்லை. நூல் தோன்றிய காலத்தை அடுத்து உரையும் தோன்றியிருக்கக்கூடும் என்று கருதுகின்றார் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர். அவர், “தண்டியலங்கார உரைஅனபாய சோழன் காலத்தில் இயற்றப்பட்டது என்று அந்நூலின் உரையிலுள்ள மேற்கோள்களால் தெரிய வருகின்றது. அந் நூலுரையாசிரியர் பெயர் விளங்கவில்லை” என்று கூறுகின்றார்.

ஆனால், தண்டியலங்காரத்தைப் பழைய உரையுடன் பதிப்பித்தவர்கள் அவ்வரையை இயற்றியவர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இது உண்மைக்கு மாறானதாகும். தண்டியலங்கார உரை பழமையானது என்பதற்குக் சான்றுகள் பல தரலாம். அவ்வாறிருக்க, திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் பதினான்காம் பட்டத்திற்கு உரியவராய் விளங்கிய சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரை எழுதினார் என்பது பொருந்தாது. ஒருகால் பழைய உரையில் நடுவே ஏதேனும் விளக்கக் குறிப்பு எழுதிச் சேர்த்தவர் தேசிகராய் இருக்கலாம். அத்தகைய இடம் எது என்பதை இன்று அறிய இயலவில்லை.

உரையின் இயல்பு

உரை, சுருக்கமும் தெளிவும் உடையது. சூத்திரங்களின் பொருளை நன்கு விளக்கிச் செல்லுகின்றது. மிகச் சில இடங்களில் அணிகளுக்குள்ள வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. தடை விடை எழுப்பி விளக்குகின்றது. உதாரணச் செய்யுளை அணி இலக்கணத்துடன் பொருத்திக்காட்டி விளக்காமல் செல்லுவது இவ்வரைக்குள்ள ஒரு குறைபாடாகும். கற்போர் உய்த்து உணர்ந்து தெளிந்து கொள்ளட்டும் என்று இதன் உரையாசிரியர் விட்டிருக்கலாம்.

பாயிரம் பற்றிய விளக்கம், சிறப்புப் பாயிரம் கூறும் வரலாறு ஆகியவை இல்லாமை பெரிய இழப்பாகும்.

முதல் நூலும் வழிநூலும்

தண்டியலங்காரம் வடமொழியிலுள்ள காவ்யா தர்சத்தின் வழிநூல் என்பதற்கு இதன் உரையே சான்றாக உள்ளது.

பொதுவணியியலில் (25), “இதன் முதல் நூல் செய்த ஆசிரியர் உலகத்துச் சொல்லைச் எல்லாம் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், அபப்பிரஞ்சம் என மூன்று வகைப்படுத்தினார். அவற்றுள் சமஸ்கிருதம் புத்தேளிர் (தேவர்) மொழி எனவும் அபப்பிரஞ்சம் இதர சாதிகளாகிய இழிசனர் மொழி எனவும் கூறினார்” என்று உரை குறிப்பிடுகின்றது.

சொல்லணியியலின் இறுதியில், “மாலை மாற்றும், சுழிகுளமும், கோமூத்திரியும், சருப்பதோபத்திரமும் என நான்குமே அன்றே ஆண்டு ஆசிரியனால் வடநூலில் உரைக்கப்பட்டன. ஈண்டு உரைத்தன ஆகிய ஒழிந்த மிறைக்கவி, மிகைபடக் கூறிற்றாம் பிற எனின், ஆகா; ஒழிந்தன, ‘ஒன்றின

முடித்தல் தன்னின முடித்தல்' என்னும் தந்திர உத்தியால் உரைக்கப்பட்டன. அல்லதூஉம், இது வடநூலுக்கு வழிநூல் ஆதலால் தனது விகற்பம்பட உரைத்தார் எனினும் அமையும் என்று இந்நூலின் உரை கூறுகின்றது.

நல்ல விளக்கம்

உரையில் சில கருத்துகள் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்விளக்கங்கள் நம் புலமைக்கு விருந்தாய் அமைகின்றன.

பொதுவணி இயலின் இறுதியில், செறிவு என்பதனைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

“மாங்களியும் தீம்பாலும் வருக்கைச் சுளையும் சருக்கரையும் தம்முள் வேறுபட்ட சுவைய எனினும் கூறுவது மதுரம் ஒன்று அன்றே? அதுபோல, எழுத்துச் செறிவும், சொற் செறிவும், பொருட் செறிவும் செறிவு எனவே சொல்லுவது அல்லது பிறிதொருவகை பேசிற்பெருகிய அகலம் உடைத்தாம் எனக் கொள்க.”

பொருளணி இயலில், “இறக்கும் காலத்து உண்டாய நினைவு இறந்த பின்னர் வந்து ஊட்டும் என்பதனால் அறிக” என்ற விளக்கம், வாழ்த்து விலக்கு என்ற உதாரணச் செய்யுளுக்குச் சிறந்த ஒளியூட்டுகின்றது.

சத்துவம் என்பதனை இவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்: “சத்துவம் என்பன - வெண் பளிங்கில் செந்நூல் கோத்தால் அதன் செம்மை புறம்பே தோன்றுமாறுபோல, உள்ளம் கருதியது புலனாக்கும் குணங்கள். அவை, சொற்றளர்வு, மெய் வியர்ப்பு, கண்ணீர் நிகழ்ச்சி, மெய் விதிர்ப்பு, மெய் விதும்பல், மெய்மயிர் அரும்பல் முதலியன. சத்துவம் - உள்ளதன் தன்மை”.

இன்றும் உதவும்

இளங்கவிஞர்கள் இன்று பாடும் கவிதைகளில் செய்யும் சிலவகையான பிழைகளை இவ்வரை, அன்றே சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

பொன் தகடு என்பதனை பொற்றகடு என்று எழுதாமல், எதுகை சரியாக அமையவேண்டுமே என்று அப்படியே (பொன் தகடு என்றே) எழுதுவது; குற்றியலுகரத்தின் முன் வரும் உயிர் எழுத்தைச் சேர்த்து எழுதாமல், பாட்டில் சேர்ப்பது போன்ற குறைபாடுகளை இந்நூலின் உரை சுட்டிக் காட்டி அவற்றை நீக்குக என்று அறிவுரை கூறுகின்றது.

சொல்லாட்சி

மொட்டு என்ற பெயர்ச்சொல்லிலிருந்து, இவர் வினைச் சொற்களைப் படைத்துக் கொள்கின்றார். குவியும் என்ற பொருளில் மொட்டியா நிற்கும் என்றும், குவிதல் என்ற பொருளில் மொட்டித்தல் என்றும் சொற்களை வழங்குகின்றார் (பொருளணி இயல் யுத்த - ஏது, இயல் - யுத்த ஏது). எங்களுக்கு, நுனக்கு ஆகிய சொற்கள் இவர் காலத்தில் வழுஉச் சொற்களாகக் கருதப்பட்டன. (சொல்லணி இயல் - சொல் வழு).

வாழ்க்கை நிலை

வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்ற மக்கள் தீயில் மூழ்கி இறக்கும் வழக்கம் அக் காலத்தில் இருந்தது.

இரவில் வீட்டில் திருடச்செல்லும் கள்வர், வீட்டிலுள்ளோர் விழித்துள்ளனரா, உறங்கி விட்டனரா என்று அறிந்து கொள்ளப் பொய்த்தலை ஒன்றைச் செய்து அதனைக் கோலில் செருகி வீட்டின் உள்ளே நீட்டுவர். பொய்த் தலையைக் கண்டு ஆரவாரம் செய்யாமல் வீட்டிலுள்ளோர் இருப்பாராயின், பின் திருடுவர்.

கைத்தலம் கண்ணாக் களவுகாண் பான்ஒருவன்

பொய்த்தலை முன் நீட்டியற்றும் போந்து

என்ற அடிகள் இச்செய்தியை உணர்த்தும். (நகைச்சுவை - உதாரணம்).

புறப்பொருள் வெண்பா மாலை - உரையாசிரியர்

இந்நூலின் உரையாசிரியர் சாமுண்டிதேவ நாயகர். 'ஐயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேற்கானாட்டு மாகறலூர் கிழார்' என்ற அடைமொழிகள் இவரது பெயரின் முன் சேர்ந்துள்ளன.

இவரைப்பற்றிய வரலாறு எதுவும் தெரியவில்லை. இவர் தம் உரையில் (பாடாண் - 42),

உலவா லூக்கமொடு உள்ளியது முடிக்கும்
புலவர் ஆற்றுப்படை புத்தேட்கும் உரித்தே

என்ற பன்னிரு பாட்டியல் (320) சூத்திரத்தை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். எனவே இவ்வரையாசிரியர் 12-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது விளங்கும்.

உரையின் இயல்பு

புறப்பொருள் திணையை விளக்கும் சூத்திரம், துறையை விளக்கும் கொளு, மேற்கோள் பாடல்கள் ஆகியவற்றிற்கு இவர் உரை இயற்றியுள்ளார். மேற்கோள் பாடல்களும் நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்டவை ஆதலின், அவற்றிற்கும் இவர் உரை இயற்ற வேண்டியதாயிற்று. மற்ற உரையாசிரியர்கள் (தண்டியலங்கார மேற்கோள்) உதாரணப் பாடல்களுக்கு உரை இயற்றவில்லை என்பது இங்கே கருதத் தக்கதாகும்.

சொல் கிடந்தவாறே இவர் பொழிப்புரையாகப் பொருள் எழுதுகின்றார். எழுவாய் பயனிலை செயப்படுபொருள் தேடி, கொண்டு கூட்டிப் பொருள் எழுதுவதில்லை.

வடசொற்கள் மிகுதியாக இவரது உரையில் இடம் பெறுகின்றன. நூலாசிரியர் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தூய தனித் தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றாரோ அப் பண்புக்கு மாறாக உரையாசிரியர் வட சொற்களைக் கொட்டித் தம் உரையை நிரப்பி விடுகின்றார். விசாரித்தல், உபகாரி, உத்திரம், பிராணன் போன்ற வட சொற்கள் இடம் பெறுகின்றன.

'அப்படிக் கொத்தவன்' போன்ற பேச்சுமொழிச் சொற்களும் இடம் பெறுகின்றன. உலக வழக்கின் சார்பு இவரது உரையில் உண்டு.

மிகச்சில இடங்களில் செய்யுளை முடித்துக்காட்டுகின்றார். இலக்கணக் குறிப்பும், சொற்பொருள் விளக்கமும் அருகியே இடம் பெறுகின்றன. மேற்கோள் மிகுதியாகக் காட்டுவதில்லை.

நூலின் பல பகுதிகள் இவ்வரையால்தான் விளங்குகின்றன. பல அரிய சொற்களுக்கு இவ்வரைதான் பொருள் கூறுகின்றது.

நோலை என்பதற்கு எட்கசிவு என்றும்; நெய்த்தோர் (நெத்துரு - தெலுங்கு) என்பதற்கு உதிரம் என்றும் (வஞ்சி - 5) இவர் பொருள் எழுதுகின்றார்.

நெடிபடு கானத்து நீள்வேல் மறவர்
அடிபடுத்து ஆரதர் செல்வான் - துடிபடுத்து
வெட்சி மலைய விரவார் மணிநிரைக்
கட்சியுள் காரி கலுழும் (வெட்சி-3)

என்ற பாடலில் பல அரிய தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன. இப்பாடலின் உரை பின்வருமாறு உள்ளது:

“சிள் வீடு கறங்கும் காட்டிடத்து நீண்ட வேல்களையுடைய மறவர் காலிலே செருப்பைத் தொட்டு, கடத்தற்கரிய வழியிடத்துச் செல்வான் வேண்டி, துடியைக் கொட்டப் பண்ணி வெட்சிப் புவைச் சூட, பகைவர் மணியாற் சிறந்த பசுவினையுடைத்தான காட்டிடத்துக் காரி என்னும் புள்ளுத் துந்நிமித்தமாக அழா நிற்கும்”.

இவ்வரை யின்றேல் பாட்டின்பொருள் தெளிவாக விளங்குதல் அரிதாகும். வெண் கண்ணி என்பதற்கு (வாகை -2) கொத்தான் வாகை என்றும், எழுது எழில் மாடம் என்பதற்கு (உழிஞை - 26) சித்திரம் எழுதிய அழகிய மாளிகை என்றும் பொருள் எழுதியிருப்பது எண்ணி மகிழத்தக்கதாகும்.

இவருக்கு முன் இருந்தோர் கொண்ட வேறு பாடங்களையும் உரைகளையும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார் (வாகை - 8).

எண்வகை தானியம் (ஒழிபு - 4), மன்னனுக்கு உரிய பல வகைத் தொழில், உறுப்பு (பாடாண் 37, வாகை - 32), மூவுலகம் (வாகை - 13) ஆகியவற்றை விரித்துரைக்கின்றார்.

ஒரே துறை வேறு வேறு திணைகளில் இடம் பெற்றால் அவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

“திணை தோறும் வாணாட்கோள், குடை நாட்கோள் வேறுபாடுடைய” (உழிஞை - 3) என்றும், “தும்பையின் முன்தேர்க் குரவை பின்தேர்க் குரவை, போர்க்குச் செல்லும் தேரின்மேல். இவை (வாகைப் படலத்துள்) வென்று நின்ற தேரின் மேல்” (வாகை - 8) என்றும் கூறியுள்ளார்.

வெண் கண்ணி என்பதற்கு (வாகை -2) கொத்தான் வாகை என்றும், எழுது எழில் மாடம் என்பதற்கு (உழிஞை - 26) சித்திரம் எழுதிய அழகிய மாளிகை என்றும் பொருள் எழுதியிருப்பது எண்ணி மகிழத்தக்கதாகும்.

இவருக்கு முன் இருந்தோர் கொண்ட வேறு பாடங்களையும் உரைகளையும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார் (வாகை - 8). எண்வகை தானியம் (ஒழிபு - 4), மன்னனுக்கு உரிய பல வகைத் தொழில், உறுப்பு (பாடாண் 37, வாகை - 32), மூவுலகம் (வாகை - 13) ஆகியவற்றை விரித்துரைக்கின்றார்.

ஒரே துறை வேறு வேறு திணைகளில் இடம் பெற்றால் அவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்.

“திணை தோறும் வாணாட்கோள், குடை நாட்கோள் வேறுபாடுடைய” (உழிஞை - 3) என்றும், “தும்பையின் முன்தேர்க் குரவை பின்தேர்க் குரவை, போர்க்குச் செல்லும் தேரின்மேல். இவை (வாகைப் படலத்துள்) வென்று நின்ற தேரின் மேல்” (வாகை - 8) என்றும் கூறியுள்ளார்.

நம்பி அகப்பொருள் உரை

அகப்பொருள் விளக்கம் எழுதிய நாற்கவிராச நம்பியே தம் நூலுக்கு உரையும் இயற்றியுள்ளார். இதனை,

அகப்பொருள் விளக்கம் என்று அதற்கு ஒருநாமம்
புலப்படுத்து இருளறப் பொருள்விரித்து எழுதினன்

என்று சிறப்புப்பாயிரம் கூறுவதாலும்,

“இருளறப் பொருள் விரித்து எழுதினன்” என்பதற்கு மயக்கம் தீர
உரையைப் பரப்பி எழுதினன் என்று அதன் உரை கூறுவதாலும் அறியலாம்.

சிறப்புப்பாயிரமும் அதன் உரையும் நாற்கவிராச நம்பியின் வரலாறு
பற்றிக் கூறுவதைக் காண்போம்.

நம்பி என்பது இயற்பெயர் என்று பாயிரவுரை கூறுகின்றது. நால்வகைக்
கவிதைகளாகிய ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி என்பனவற்றைப்
பாடும் திறன் பெற்றிருந்தால் 'நாற்கவிராசர்' என்னும் சிறப்புப் பெற்றார்.
இவர் வடமொழி, தமிழ் இரண்டிலும் வல்லவர். சிறப்புப் பாயிரம்,

இருபெருங் கலைக்கும் ஒருபெருங் குரிசில்
பாற்கடற் பல்புகழ் பரப்பிய
நாற்கவி ராச நம்பி

என்று இவர் புகழைக் கூறுகின்றது.

புளியங்குடி என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த முத்தமிழ் ஆசானாகிய
'உய்யவந்தான்' என்பவரின் மைந்தர் இவர் என்பதைச் சிறப்புப்பாயிரம்,

உத்தமன் புளியங்குடி உய்யவந் தான்எனும்
முத்தமிழ் ஆசான் மைந்தன்

என்று அறிவிக்கின்றது. புளியங்குடி என்பது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில்
உள்ளது.

இவர் காலம் குலசேகர பாண்டியன் (1196-1266) அரசாண்ட காலம்
என்று சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகின்றது.

இவர் சமண சமயத்தவர், சிறப்புப்பாயிரம்,

மாந்தரும் தேவரும் வாழ்த்திமுகக் குடைக்கீழ்
ஏந்தெழில் அரிமான் ஏந்துபொன் அணைமிசை
மதிமூன்று கவிப்ப உதய மால்வரைக்

கதிர்ஒன்று இருந்தெனக் காண்டக இருந்து
தத்துவம் பகர்ந்தோன் சரணம் பொருந்திய உத்தமன்

என்று இவரைக் கூறுகின்றது.

உரையின் இயல்பு

உரை மிகவும் எளிமையும் தெளிவும் உடையது. இறையனார்களவியல் உரையின் சார்பு சில இடங்களில் காணப்படுகின்றது. இளம்பூரணர் உரையின் இயல்புகளை எல்லாம் இவ்வரையிலும் காணலாம். அடக்கமும் அமைதியும் இவரது உரைநடையில் காணப்படுகின்றன. சூத்திரங்களின் பொழிப்புரைக்குப் பின் மிகச் சுருக்கமாக விளக்கமும் அருஞ் சொற்பொருளும் இலக்கண ஒப்புமையும் தருகின்றார்.

நன்னூல் உரையாசிரியர்கள்

நன்னூல் உரைகள்

தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு தோன்றிய இலக்கண நூல்களுள், பவணந்தியார் இயற்றிய நன்னூலே தலைமையும் செல்வாக்கும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்குகின்றது. சுருக்கமும் செறிவும் இந்நூலின் தனிச் சிறப்பியல்புகளாகும். இந்நூலிலிருந்து இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் 250 சூத்திரங்கள் வரை எடுத்துத் தம் நூலில் சேர்த்துள்ளார். இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியராகிய சாமிநாத தேசிகர் “முன்னோர் ஒழியப் பின்னோர் பலரினுள் நன்னூலார் தமக்கு எந்நூலாரும் இணையோ என்னும் துணியே மன்னுக” என்று வாயாராப் புகழ்கின்றார்.

நேமிதா தத்தால் நிலைதெரியாச் சொற்புணர்ச்சி காமர் நன்னூற் சூத்திரத்தாற் காட்டிடீர் என்று திருத்தணிகையலா போற்றுகின்றது.

பவணந்தியார் சமணத் துறவி. சனகை என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். சீயங்கன் என்னும் குறுநில மன்னன் வேண்டுகோளின்படி, பவணந்தியார்

நன்னூலை இயற்றினார். சீயகங்கன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்கு (1178-1216) உட்பட்ட சிற்றரசன். எனவே, நன்னூலார் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்.

நன்னூலுக்குக் காலந்தோறும் பல உரைகள் தோன்றியுள்ளன. ஒவ்வோர் உரைக்கும் ஏதேனும் தனிப்பட்ட சிறப்பியல்பு இருக்கின்றது. நன்னூலுக்கு முதன் முதலில் தோன்றிய உரை மயிலைநாதர் உரையேயாகும். மயிலைநாதர் நன்னூலார் காலத்தை அடுத்துத் தோன்றியவர். இவர் நன்னூலார் கருத்தை ஒட்டி உரைசெய்து, சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கின்றார். இவ்வரையைக் காண்டிகையுரை என்றும் வழங்கினர். மயிலைநாதர் சமணர் ஆதலின், இவரது உரையில் சமணச் சார்பான மேற்கோளும் உதாரணமும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவ்வரை பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரை (ஏறத்தாழ நானூறு ஆண்டுகள்) செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது.

சமணர் இயற்றிய உரையைச் சைவர்கள் கற்கத் தயங்கினர். சமணச்சார்புடைய உதாரணங்களையும் மேற்கோள் பாடல் கலையும் கற்கும்போது விருப்பமின்றிக் கற்றனர். இத்தகைய எதிர்ப்புணர்ச்சி, பதினேழாம் நூற்றாண்டில் நன்னூலுக்குப் புதிய உரை ஒன்று தோற்றுவிக்கும் எண்ணத்தைச் சைவ உலகில் உண்டாக்கிற்று. இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியர், “சேற்று நிலத்தில் கவிழ்ந்த பால், தேன், நெய் முதலியனவும் சேறானாற்போல், நன்னூற் சூத்திரமும் அவ்வரையுடனே கலந்து குற்றப்பட்டது என்க” என்று மயிலைநாதர் உரையைக் கடிந்தார்; தம் மாணவராகிய சங்கர நமச்சிவாயரை நன்னூலுக்கு வேறுரை எழுதுமாறு தூண்டினார். சங்கரநமச்சிவாயர் சைவ சித்தாந்தங்களையும் திருமுறைகளையும் நன்கு ஓதி உணர்ந்தவர். நன்னூலுக்கு உரைஎழுதத் தொடங்கி, தம் உரை எங்கும் சைவமணம் கமழும்படி செய்தார். மேற்கோளும் உதாரணமும் சைவ சமயச் சார்புடையனவாகக் காட்டினார். இவ்வரை தோன்றியபின், மயிலைநாதர் உரை செல்வாக்கிழந்து ஒதுங்கியது. சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூலுக்கு இயற்றிய விருத்தியுரை எங்கும் பரவியது.

சங்கர நமச்சிவாயருக்குப்பின் தோன்றிய சிவஞானமுனிவர், நன்னூல் விருத்தியுரையில் சில இடங்கள் போதிய அளவு விளக்கம் இல்லாமல் இருப்பதை உணர்ந்து புதிய பகுதிகள் பலவற்றை எழுதி, விருத்தியுரையின்

நடுவே சேர்த்துப் புதுக்கினார். சிவஞானமுனிவர் புதுக்கிய உரை 'புத்துரை' என்ற பெயருடன் இலக்கண ஆராய்ச்சி நூலாய்ச் செல்வாக்குப் பெற்று விட்டது. சங்கர நமச்சிவாயர் உரையையும் வென்று அவ்வுரை விளங்குகின்றது.

சிவஞான முனிவரின் விருத்தியுரை இருநூறு ஆண்டுகள் தனிப்பெருமையுடன் ஒப்பும் உயர்வும் இன்றி விளங்கி வந்தது. 19, 20-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் இலக்கணம் கற்கும் மாணவர்களுக்கு ஏற்ற எளிய இலக்கண நூல்கள் தேவைப்பட்டதால் பலர் நன்னூல் விருத்தி யுரையைத் தழுவி, சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் காலத்திற்கேற்ற பல புதிய உதாரணமும் மேற்கோளும் தந்து காண்டிகை யுரைகளை இயற்றினர். முகவை இராமாநுசக் கவிராயர், ஆறுமுக நாவலர், விசாகப் பெருமாள் ஐயர், சடகோபராமாநுசாச்சாரியார், பவானந்தம் பிள்ளை ஆகியோர் இயற்றிய நன்னூல் காண்டிகை உரைகள் தமிழ்கற்கும் மாணவர்களுக்காக எழுதப் பட்டவை.

மயிலைநாதர்

நன்னூலுக்கு முதன்முதலில் உரை எழுதிய பெருமை மயிலைநாதரைச் சாரும். இளம்பூரணருக்குரிய சிறப்புகள் யாவும் இவருக்கும் உரியவையாகும். தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கண நூல்களில் நன்னூல் தமிழ்மொழி மரபைக் காத்தது எனில், அந் நூலினை நன்கு தெளிந்து, நூலாசிரியர் கருத்தை அறிந்து காலத்திற்கு ஏற்ற புதுக் கருத்துகள் கூறிய பெருமை மயிலைநாதருக்கு உண்டு. தொல்காப்பியர் கொள்கையிலிருந்து, நன்னூலார் தம் காலத்திற்கு ஏற்ற திருத்தங்களைச் செய்து, பழையன நீக்கிப் புதியன ஏற்றார் எனில் நன்னூலாரின் ஆக்கத்திறனை உலகறியச் செய்தவர் மயிலைநாதர் என்னலாம். புதிய நூலின் போக்கை அறிந்து முதன்முதலில் உரை வகுப்பது என்பது அத்துணை எளிய செயல் அன்று. அவ்வாறு செய்தவர், பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலம் அமைக்கும் திருப்பணியைச் செய்தவர் என்னலாம். பழையன நினைந்து, புதியன பேணி இலக்கண நெறியினைக் காக்கும் உரையாசிரியரின் பணி மிகப் பெரியதாகும்.

மயிலைநாதர் சிற்சில இடங்களில் உரைப்பாரும் உளர்; கூறுவாரும் உளர் என்று குறிப்பிடுவதால் இவருக்கு முன்னும் வேறு ஏதேனும் உரை நன்னூலுக்கு இருந்ததோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது.

வரலாறு

மயிலைநாதர் சமணசமயத்தைச் சேர்ந்தவர். மயிலை என்ற பெயர், இப்போது மயிலாப்பூர் என வழங்குகின்றது. மயிலையில் முன்பு இருந்த சிவாலயத்தில் எழுந்தருளி இருந்த 22ஆம் தீர்த்தாங்கரரான நேமிநாதருடைய திருநாமம் ஆகும். இவ்வரையாசிரியர், சமண சமயக் கருத்துகளைப் பல இடங்களில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்: அச் சமய நூல்களிலிருந்து பல மேற்கோள்கள் தருகின்றார்: அருகதேவனைப் பெரிதும் போற்றுகின்றார்.

இவர், நன்னூலை ஆக்குவித்த சீயகங்கன் காலத்திலோ அவன் வழித்தோன்றல்களின் காலத்திலோ வாழ்ந்திருந்தார் என்று கருதத்தக்க சான்றுகள் சில உள்ளன.

சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

கருங்கழல் வெண்குடைக் கார்நிகர் வண்கைத்
திருந்திய செங்கோற் சீய கங்கன் (15, 16)

என்ற வரிகளுக்கு உரை எழுதும்போது சீயகங்கனை மிகவும் பாராட்டி யுள்ளார். “பல்வகைத் தாதுவின்” என்னும் சூத்திரத்தின் உரைக் கீழ், கங்கனைப் புகழும் இனிய வெண்பா ஒன்றினைக் காட்டுகின்றார். கங்கன் என்ற பெயரை இரண்டு இடங்களில் (110, 275) உதாரணம் காட்டுகின்றார்.

இவற்றை எல்லாம் நோக்கும் போது நன்னூலை ஆக்குவித்த சீயகங்கனாலோ அவன் வழித் தோன்றல்களில் ஒருவனாலோ மயிலைநாதர் ஆதரிக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இஃது உண்மையாயின், இவர் வாழ்ந்த இடம் கொங்கு நாடு என்னலாம்.

உரையின் இயல்பு

மயிலைநாதர் எழுதிய உரை, சுருக்கமும் தெளிவும் வாய்ந்தது. சில ஏட்டுப் பிரதிகளின் இறுதியில், “காண்டிகையரை முற்றிற்று” என்று எழுதப்பட்டிருந்ததாய், இதனைப் பதிப்பித்த டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்

குறிப்பிடுகின்றார். ஆழமான நீர்நிலையில் அமைதியாகச் செல்லும் படகு போன்று இவருடைய உரை, நூல் முழுதும் அமைந்துள்ளது.

பாயிரவுரை, இறையனார் அகப்பொருள் பாயிர வுரையின் எதிரொலியாக உள்ளது. ஏனைய பகுதிகள் இளம்பூரணர் உரையையும் அவிநய உரையையும் பின்பற்றிச் செல்லுகின்றன. பிறர் கருத்தைச் சுட்டுவதோடு நிற்கும் இவ்வரையாசிரியர், தம் கருத்தை வலியுறுத்தத் தயங்குவதும் இல்லை: மாறுபட்ட கருத்துகளை மதித்துப் போற்றுவதும் உண்டு.

பழைய இலக்கியங்களிலிருந்து சில பாடற் பகுதிகளை உரை நடையாக்கி மேற்கோளாகத் தருகின்றார். நயமான எதுகை மோனைகள் அமைந்த தொடர்களைக் கற்கவும், நினைவில் கொள்ளவும் ஏற்றவாறு அமைத்துள்ளார்.

வடமொழிக் கருத்துகளை மிகக் குறைவாகவே சுட்டுகின்றார். “வடமொழிக்கு இரண்டல்லாத எல்லாம் பல என்றும், தமிழுக்கு ஒன்றல்லாத பல என்றும் அறிக” (396); “வடமொழி முதலான பிற கலைக் கடல்களுள்ளும்” (459) என்பவை குறிப்பிடத்தக்க இடங்களாகும்.

உரைத்திறன்

மயிலை நாதரின் உரைத்திறனால், நன்னூலார் சுருக்கமாகச் சொல்லியுள்ள சூத்திரக் கருத்து, விளக்கம்பெற்றுச் சிறக்கின்றது.

‘இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்’ (403) என்பதற்கு மயிலைநாதர், ‘உலகத்துப் பொருள்கள் எல்லாம் இயற்கைப் பொருளும் செயற்கைப் பொருளும் என இரு வகையவாம். அவற்றுள், இயல்பாக வராநின்ற பொருளைச் சொல்லுமிடத்து இத்தன்மையது என்று சொல்ல வேண்டும்’ என்று உரை கூறுகின்றார்.

துய்த்தல் துஞ்சல் தொழுதல் அணிதல்

உய்த்தல் ஆதி உடல்உயிர்த் தொழிற்குணம் - 452

என்ற சூத்திரத்திற்கு இவர், பின்வருமாறு விரிவாக உரை எழுதுகின்றார்.

‘மெய், வாய், மூக்கு கண், செவி என்னும் ஐம்பொறிகளானும் ஊறு, சுவை, நாற்றம், ஒளி, ஒலி என்னும் ஐம்புலன்களையும் நுகர்தலும்; உறங்குதலும், பிறரைத் தொழுதலும், வேண்டினவற்றை அணிதலும்; மடைத்தொழில், உழவு வாணிகம், கல்வி, எழுத்து, சிற்பம் என்னும் ஆறு தொழில்களையும் முயல்தலும் இவை போல்வன பிறவும் உடம்போடு கூடிய உயிர்த் தொழிற் பண்பாம்.’

பல்வகை வடிவுஇரு நாற்றம்ஐ வண்ணம்

அறுசுவை ஊறுஎட்டு உயிரல் பொருட்குணம் - 453

என்று சூத்திரத்திற்கு நல்ல விளக்கமாய், பின்வரும் மயிலை நாதர் உரைப்பகுதி அமைகின்றது;

“சதுரம், ஆய்தம், வட்டம், முக்கோணம், சிலை, துடி, தோரை, முழா, எறும்பு, கூன், குறள் முதலான வடிவுகளும்,

நன்றும் தீதும் ஆன இருவகை நாற்றமும்,

வெண்மை, செம்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை ஆன ஐந்து வண்ணங்களும்,

கைப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, காழ்ப்பு, தித்திப்பு என்னும் ஆறு சுவைகளும்,

வெம்மை, தண்மை, மென்மை, வன்மை, திண்மை, நொய்மை, இழும்எனல், சருச்சரை என்னும் எட்டு ஊறும் உயிரில்லாத பொருட்பண்பாம்.”

இலக்கணக்குறிப்பும் ஆராய்ச்சியும்

“முற்காலத்திற் கண்ட இலக்கியங்கட்கே இலக்கணம் இயம்பலின்” (140) என்று இவர் குறிப்பிடுவதால், இலக்கணம் பற்றி இவர் கொண்ட கருத்துத் தெளிவாகின்றது.

இலக்கணச் சூத்திரங்கள் நிற்கும் நால்வகையினைக் குறித்துப் பின்வருமாறு விளக்கம் எழுதுகின்றார்:

“ஆற்றுஒழுக்கு என்பது, ஆற்றுநீர் தொடர்பறாது ஒழுகுமாறு போலச் சூத்திரங்களும் தம்முள் இசைபுட்டொழுகுவது. அரிமாநோக்கம் என்பது சிங்கநோக்கம். சிங்கம் நோக்குமிடத்து முன்னையாரையும் பின்னையாரையும் நோக்குவதுபோல இறந்த சூத்திரத்தினோடும் எதிர்த்த சூத்திரத்தினோடும் இயைபுபடக் கிடப்பது. தவளைப்பாய்த்தென்பது, தவளை பாய்கின்றவிடத்து இடையிடை நிலம் கிடப்பப் பாய்வதுபோலச் சூத்திரம் இடையிட்டுப் போய் இயைபு கொள்ளுவது. பருந்தின் விழுக்காடு என்பது பருந்து நடுவே விழுந்து, தான்கருதும் பொருளை எடுத்துக் கொண்டு போவதுபோல இதுவும் முடிக்கப்படும் பொருளை முடித்துப்போம் இயைபினது” (18).

அகரம் முதலில் வைக்கப்பட்டதற்கு இவர்கூறும் காரணம் சுவையானது:

“அகரம் தானே நடந்தும், நடவா உடம்பை நண்ணியும் நடத்தலானும், அரன், அரி, அயன், அருகன் என்னும் பரமர் திருநாமத்திற்கு ஒரு முதலாயும், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருளின் முதற்பொருட்கும், அருள், அன்பு, அணி, அழகு முதலாயின நற்பொருட்கு முதலாயும் வருதலானும் முன் வைக்கப்பட்டது” (72).

‘மக்கள் தேவர் நரகர் உயர்திணை’(260) என்னும் சூத்திரத்தின் கீழ் மயிலைநாதர், “தேவரை முன்வையாது இவ்வாறு வைத்த காரணம் என்னையோ எனின், மக்களுள் பிறந்தே தானமும் தவமும் இயற்றி வானமும் வீடும் எய்தற் சிறப்பினான் முன்னே மக்களையும் அவ்வாறல்லது எய்தற்கு அருமைச் சிறப்பினான் அவர்பின்னே தேவரையும், தீவினையால் வருதல் இழிபினான் அவர்பின்னே நரகரையும் வைத்தார் என்க” என்று எழுதுகின்றார்.

அவன், அவள், அவர் என்பவை பகாப்பதம் என்பது இவர் கருத்து:

“அவன், அவள், அவர் என்றற்றொடக்கத்தன ஈறு பகுக்க வேறு பால் காட்டலின் பகுபதமாம்பிற எனின், அவை ஒன்றாய் நின்று ஒருபொருள் ஆவதல்லது ஈறுபிரித்தாற் பகுதிவேறு பொருள்படாமையின், அவற்றிற்குப் பகுதி விசுதித்தன்மை இன்மையின் ஆகா என்க” (130).

‘இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு எனக் காலம் மூன்றே’ (381) என்னும் சூத்திர உரையில் காலத்தைப்பற்றி, பலவேறு கொள்கைகளை விளக்குகின்றார்:

‘இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என முறையிற் கூறாராயது காலமென ஒரு பொருள் இல்லை என்பாரும், நிகழ்காலம் ஒன்றுமே என்பாரும், இறந்ததும் எதிர்வதும் என இரண்டென்பாரும், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என மூன்று என்பாரும் இப் பகுதியார் ஆசிரியர். அவருள் காலம் இல்லை என்பார், ஒருபொருள் நிகழுமிடத்துப் பொருண்மைப் பேறல்லது காலம் என்று வேற்றுணர்வும் பிறவும் படுவதில்லை என்ப. இனி, காலம் ஒன்று என்பார், யாறு ஒழுகும், மலை நிற்கும் என உள்ள பொருள் ஒரு காலத்தானே சொல்லப்படும், பிறிதில்லை என்ப. இறப்பும் எதிர்வும் என இரண்டென்பார் கோல் ஓடும் கால் சென்றதும் அன்றே? அதனால், நிகழ்வில்லை என்ப. மூன்று என்பார் நெருதல், இன்று நாளை என்றும்: வந்தான், வாராநின்றான் வருவான் என்றும் இவ்வாறு சொற்கள் மூன்று காலமும் காட்டுதலின் மூன்று என்ப.’

இவ் விளக்கம் புலமைக்கு விருந்தாய் அமைகிறது.

‘ந’ என்பது சிறப்புப் பொருட்டு: பெயர் முன் அடுத்து வரும்; நக்கீரர், நச்செள்ளையார் நப்பாலத்தனார், நப்பின்னை, நந்நாகனார், நக்கடகம் எனக் காண்க” என்ற விளக்கம் நினைத்து மகிழ்தற்குரியது (420).

உரிச்சொல்லை விளக்கும்போது, ‘உரிய சொல் யாது, அஃது உரிச்சொல்’ என்று கூறுகின்றார்.

புலவரைப் போற்றுதல்

புலவர் பெருமக்களின் பெயர்களைச் சிறப்பான அடைமொழிகள் தந்து பெருமையுடன் குறிப்பிடுவதும் இவர் இயல்பு.

மிகத் தெளி கேள்வி அகத்தியனார்
 ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியனார்
 அளவறு புலமை அவிநயனார்
 புவிபுகழ் பெருமை அவிநயனார்
 உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும்
 ஏதமில் மாதவர்
 தண்டலங் கிழவன் தகைவரு நேமி

எண்டிசை நிறைபெயர் இராச
பவித்திரப் பல்லவ தரையன்

என்பவை இவர் கூறும் சிறப்பு மொழிகளில் சில.

நூல்கள்

இவர் தம் காலத்தில் வழங்கிய பல நூல்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். “ஐம்பெருங் காப்பியம், எண்பெருந் தொகை, பத்துப் பாட்டு, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்னும் இவ்விலக்கியங்களுக்கும்” (387) என்று இவர் கூறுவதிலிருந்து, இப்பெயர்களும் பகுப்புகளும் பழைமையானவை என்று அறியலாம்.

கீழ்வரும் உரைப்பகுதி, நூல்களுக்குரிய பெயர்கள் எவ்வெக்காரணம் பற்றி வழங்கின என்பதை உணர்த்தும்.

“முதல் நூலாற் பெயர் பெற்றன ஆரியபடலம், பாரதம் முதலாயின. கருத்தானாற் பெயர்பெற்றன அகத்தியம், தொல்காப்பியம் முதலாயின. அளவினாற் பெயர் பெற்றன பன்னிரு படலம், நாலடி நானூறு முதலாயின. பகுதியாற் பெயர் பெற்றன களவியல் முதலாயின. செய்வித்தோனாற் பெயர் பெற்றன சாதவாகனம், இளந்திரையம் முதலாயின. தன்மையாற் பெயர் பெற்றன சிந்தாமணி, சூளாமணி, நன்னூல் முதலாயின. இடுகுறியாற் பெயர் பெற்றன. நிகண்டு நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டு முதலாயின.”

எச்சங்களின் வகையும் முடிபும் உணர்த்துகின்ற சூத்திரத்திற்கு (329) உரையும் விளக்கமும் எழுதியபின், குறட்பாக்களுக்கு (308, 392, 341, 485, 342, 407, 281, 488, 10, 332, 475, 496) இவர் உரை எழுதி விளக்குகின்றார். இவர் கூறும் உரை பரிமேலழகர் போன்ற திருக்குறள் உரையாசிரியர் கருத்திற்கு மாறுபட்டுச் சில இடங்களில் உள்ளது. அவற்றை ஒப்பிட்டுக் கற்பது, இன்பந்தரும் செயலாகும்.

மயிலை நாதர் காலத்தில் ‘பாட்டியல்’ என்று தனி இலக்கணம் தோன்றவில்லை என்று கருதச் சான்று உண்டு. “எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி என்பன, அச்சொல்லப்பட்ட பொருள்களை உணர்த்தின் இயற்பெயராம்” என்று இவர் ஐந்திலக்கணமே குறிப்பிடுகின்றார் (289).

உரைதந்த ஒளி

மயிலைநாதர் உரையினை இலக்கணப் புதையல் என்னலாம். இவ்வுரையால் பலப்பல புதிய செய்திகள் வெளிவந்தன. நன்னூல் ஐந்திலக்கணம் கூறும் ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்ட பெருநூல் என்பது இவ் உரையால் தெரிந்தது. நன்னூலின் பொதுப்பாயிரம் பவணந்தியார் செய்தது என்று வழிவழியாக நம்பிவந்த கருத்து, வலிவிழந்தது இவ்வுரையால்தான்.

அவிநயம் என்னும் நூலைப்பற்றியும் அதன் உரையாசிரியரைப்பற்றியும் பல அரிய கருத்துகள் வெளிப்பட்டன. உரைநடையாக வழங்கிவரும் இலக்கண வாக்கியங்களுக்குரிய பழைய சூத்திரங்கள் சில தெரிந்தன. உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் துறவி என்று தெரிந்தது. மறைந்து போன பல தமிழ் நூல்களின் பெயரும் அவற்றின் சில பகுதிகளும் வெளிப்பட்டன.

நன்னூல் - ஐந்திலக்கண நூல்

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்திலக்கணமும் நன்னூல் கூறிற்று என்பதற்கு மயிலை நாதர் உரையில் சான்றுகள் உள்ளன.

1. சொல்லதிகாரத்தில், முச்சக நிழற்றும் (257) என்னும் வாழ்த்துச் சூத்திரத்தின் கீழ், “ஒரு நூலுக்கு எடுத்துக் கோடற் கண்ணே வணக்கம் சொல்லுதலன்றி அதிகாரந்தோறும் சொல்ல வேண்டியது யாதோ எனின், நூலொன்றே எனினும் அதிகாரங்கள் பொருளான் வேறுபடுதலானும் - சொன்னார் எனக் கொள்க” என்று மயிலைநாதர், நன்னூலில் பல அதிகாரங்கள் உள்ளன என்று உணரும் வகையில் எழுதுகின்றார். சொல்லதிகாரம் நன்னூலில் இறுதியதிகாரம் ஆயின், அதிகாரந்தோறும் என்றும் அதிகாரங்கள் என்றும் எழுதி இருக்கமாட்டார்.

2. ‘பல்வகைத் தாதுவின்’ என்னும் சூத்திரவுரையின் கீழ் (267) இவர் பின் வருமாறு எழுதுகின்றார்:

“சொல் எழுத்தாற் பெறப்படுதலின், எழுத்து, சொல், பொருள், அணி என்னும் நான்கினும் நடப்பது யாப்பு என்பதாயிற்று. ஆகவே, ஐந்ததிகாரங்களும் தம்முள் ஒன்றையொன்று இன்றியமையா எனக் கொள்க”

3. பொருள்கோள் பற்றிய சூத்திரங்களுக்கு உரை எழுதிய பின் முடிவில் (418) “பாட்டிற்குரிய பொருள்கோள்களை ஈண்டுச் சொல்ல வேண்டியது என்னையோ எனின், அஃதே! நன்கு சொன்னாய், மேல் ஒருமொழி, தொடர் மொழி, பொதுமொழி என்று சொற்கூறு செய்து அவையாமாறு சொன்னாரன்றே; அவற்றுள், தொடர்மொழி அடிமறிமாற்று ஒழித்த ஏனை ஏழ் பொருள்கோளும்படத் தொடர்வன உளவாகலின், ஈண்டு வைத்தார் என்க. அஃதேல் பெரும்பாலும் யாப்பிற்கே உரிமையுடைமையின் ஆண்டே வைக்கற்பால எனின், முன்னம் சொல்லறிந்து யாப்பறிய வேண்டுதலிற் சொல் அறிவுழி வைக்கவேண்டும் என்க.” என்று யாப்பு இலக்கணம் பின்னால் இருந்ததை நினைவூட்டுகின்றார்.

4. சொல்லதிகாரத்தின் இறுதியில் உள்ள ‘பழையன கழிதலும்’ என்னும் புறநடைச் சூத்திரத்தின்கீழ், இந் நூலிற் சொன்ன ஐந்ததிகாரத்திற்கும் சிங்க நோக்காய் நிற்பதொரு புறநடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று” என்றும், “இவ்வாறே மேல்வரும் அதிகாரங்களிலும் கண்டு கொள்க” என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பொதுப்பாயிரம் செய்தவர் யார்?

மயிலைநாதரின் உரைப்போக்கு நன்னூலில் உள்ள பொதுப்பாயிரம் செய்தவர் யார் என்ற வினாவை எழுப்பி விடுகின்றது,

1. தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல் போன்ற நன்னூலுக்கு முற்பட்ட நூல்களில், பொதுப்பாயிரம் நூலாசிரியர் செய்ததாகக் காணப்படவில்லை. அந் நூல்களின் உரையாசிரியர்களே, சிறப்புப் பாயிரத்தின் உரைக்கு முன், பொதுப்பாயிரக் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். மயிலை நாதரும் அவ்வாறே சிறப்புப்பாயிரத்திற்குப்பின் பாயிரச் சூத்திரங்களை அமைத்து உரையும் விளக்கமம் எழுதுகின்றார்.
2. மயிலைநாதர், பொதுப்பாயிரச் சூத்திரங்கள் இரண்டினை (51, 52) ‘பனம்பாரம்’ நூலிலிருந்து மேற்கொண்டனர் என்கிறார்.
3. மயிலைநாதருக்குப் பிற்பட்ட நன்னூல் உரையாசிரியர்கள் பாயிரத்துள் சேர்த்துக் கூறிய ‘முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி’ என்ற வெண்பாவை, மயிலைநாதர் தம் உரை விளக்கத்திற்குரிய மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார் (8).

இவற்றால் பொதுப்பாயிரம், நன்னூலாரால் இயற்றப்பட்டது என்ற கருத்து வலிமையிழந்து விடுகின்றது.

தொல்காப்பியரை மறுத்தல்

சகரம் மொழிக்கு முதலில் வராது என்பதும், குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலிலும் வரும் என்பதும் தொல்காப்பியர் கருத்து. இக் கருத்துகள் மயிலைநாதருக்கு மாறுபட்டவை. தொல்காப்பியரை மிக நாகரிகமாக இவர் மறுத்துள்ளார். வெளிப்படையாக மறுக்காமல் பின்வருமாறு நயம்படக் கூறுகின்றார்:

சரிசமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவடி
சளிசகடு சட்டை சவளி - சவிசரடு
சந்து சதங்கை சழக்காதி ஈரிடத்தும்
வந்தனவால் சம்முதலும் வை.

“ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் (இவ்வாறு) குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாம் என்றாராலோ எனின்,

நுந்தை யுகரங் குறுகி மொழிமுதற்கண்
வந்த தெனின்உயிர்மெய் யாமனைத்தும்-சந்திக்
குயிர்முதலா வந்தணையும் மெய்ப்புணர்ச்சி இன்றி
மயலணையும் என்றதனை மாற்று.

இவற்றை விரித்துரைத்து, விதியும் விலக்கும் அறிந்து கொள்க” (105).

நாகரிகமும் பழக்க வழக்கங்களும்

மயிலைநாதர் உரையில், அக்கால மக்களின் நாகரிகமும் பழக்க வழக்கமும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“ஒருவரான் அரிய தவம் பெற்றேன் என்றக்கால், ஆண்பால் என்பதும், ஒருவரால் அரிய மடல் பெற்றேன் என்றக்காற் பெண்பால் என்பதும் குறிப்பான் விளங்கும். அறிவும் தவமும் பெண்பாலால் பெறல் அரியவோ எனின்,

நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும்

பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே (264)

எனச் சான்றோர் சொல்லுப ஆகலான் அரிய என்க” என்று மயிலைநாதர் கூறும் கருத்து, அவர் காலத்தில் பெண்களுக்கு இருந்த நிலையைப் புலப்படுத்தும்.

படைத்தலைவன் மனைவியைப் படைத்தலைவி என்றும், சேனாவரையன் மனைவியைச் சேனாவரசி என்றும் அக்காலத்தவர் வழங்கினர் (276).

தஞ்சாவூர், இவர் காலத்தில் சிறப்புடன் விளங்கியது. அதனைத் தஞ்சை என்று வழங்கினர் (238).

‘கார்த்திகை விளக்கு விழா’ இவர் காலத்தில், கொண்டாடப்பட்டது (400).

செல்வர்கள் பல நூல்களைத் தொகுத்து ஓரிடத்தில் வைத்திருந்தனர் என்றும், அவற்றை எடுத்துத் தரவும் வைக்கவும் ஏவலாளரைப் பயன்படுத்தினர் எனவும் பின்வரும் உரைப்பகுதி உணர்த்துகின்றது:

“பல பொத்தகம் கிடந்துழி, ஒருவன் ஏவுவான் ஏவலாளனை, பொத்தகங்கொடுவா என்றால், அவன் ஒரு பொத்தகம் கொடு வந்த விடத்து, தான் கருதியது அன்றெனின் அவன் ‘மற்றையது கொணா’ என்னும்” (432). வடநாடு சென்று கங்கை நீராடி வந்த துறவியர், “கங்கையாடிப் போந்தேன்; ஒரு பிடி சோறு தம்மின்; ஓராடை தம்மின்” என்று இல்லந்தோறும் சென்று கேட்டுப் பெற்றனர் (385).

ஆடைபற்றிக் கூறும் குறிப்புக்கள்

“குழிப்பாடி, சீனம் என்பன அவ்விடம் உணர்த்தின் இயற்பெயராம்; இப்படாம் குழிப்பாடி, இப்பட்டுச் சீனம் என அவ்விடத்திற் பொருளை உணர்த்தின் ஆகுபெயராம்” (289).

“கோலிகள், சாலிகள், பட்டணவன், சேணிகள் என்பன, அச் சாதிகளை உணர்த்தின் இயற்பெயராம்; இவ்வாடை கோலிகள், இவ்வாடை சாலிகள்,

இவ்வாடை பட்டணவன் இவ்வாடை சேணிகள் என, அவ் அவரான் ஆக்கப்பட்ட ஆடைகளை உணர்த்தின் ஆகுபெயராம்” (288).

“நூறு விற்கும் பட்டாடை உளவோ என்றாற்கு ஐம்பதுவிற்கும் கோசிகம் அல்லது இல்லை, இத்துணைப் பட்டாடை யுள என்க” (405).

இக் குறிப்புகளிலிருந்து ஆடைகளின் வகை, அவை நெய்த இடம், அவற்றை நெய்த சாதியினர், விலை ஆகியவற்றை உணரலாம்.

சங்கர நமச்சிவாயர்

நன்னூலுக்கு, மயிலைநாதருக்குப்பின் உரைஎழுதிப் பெரும்புகழ் பெற்றவர், சங்கர நமச்சிவாயர். இவர் பதினோழாம் நூற்றாண்டில் திருநெல்வேலியில் தடிவீரையன் கோயில் தெருவில் வாழ்ந்தவர்; சைவ வேளாளர் குடியில் தோன்றியவர். அக்காலத்தில் இவரைச் சங்கர நமச்சிவாய பிள்ளை என்றும், சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் என்றும் வழங்கி வந்தனர்.

இவரது ஆசிரியர், நெல்லை ஈசான மடத்திலிருந்த இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியராகிய சாமிநாத தேசிகர். தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களையும், சங்க இலக்கியம், வடமொழி நூல்கள் ஆகியவற்றையும் நன்கு பயின்றார் இவர். சைவ சித்தாந்தங்களையும் திருமுறைகளையும் வைணவ இலக்கியங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். இவரைச் சிறப்புப் பாயிரம், “பன்னூற் செந்தமிழ்ப் புலவன்” என்று பாராட்டுகின்றது. சங்கர நமச்சிவாயர் தம் ஆசிரியராகிய சாமிநாத தேசிகரை,

நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோர்பெறும்

தன்னடித் தாமரை தந்துஎனை ஆண்ட

கருணையங் கடலைஎன் கண்ணைவிட்டு அகலாச்

சுவாமி நாத குரவனை அனுதினம்

மனமொழி மெய்களில் தொழுது

என்று போற்றுகின்றார்.

“சாமிநாத தேசிகர் மட்டுமன்றி இலக்கண விளக்கம் வைத்தியநாத தேசிகர் முதலியோரும் அவரைப்போன்ற வேறு சில பெரியாரும் இவர் காலத்தில் திருநெல்வேலியில் இருந்தவர்கள் ஆதலின், கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த ஓர் இலக்கண நூலுக்கு உரை இயற்றுதற்குப் போதிய ஆற்றலைப் பெறுவது இவருக்கு எளிதாயிற்று” என்பர் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்.

சங்கரநமச்சிவாயர் நன்னூலுக்கு உரை இயற்றக் காரணமாய் இருந்தவர், ஊற்றுமலை சமீன்தாராகிய மருதப்ப தேவர். உரைப்பாயிரத்துள் சங்கரநமச்சிவாயர் ஊற்றுமலை மருதப்பரை,

பொன்மலை எனஇப் புவிபுகழ் பெருமை
மன்னிய ஊற்று மலைமரு தப்பன்
முத்தமிழ்ப் புலமையும் முறையர சுரிமையும்
இத்தலத்து எய்திய இறைமகன்

என்று போற்றுகின்றார். மருதப்பர் கூற, தாம் உரை இயற்றிய வரலாற்றை,

...ஊற்றுமலை மருதப்பன்
'நன்னூற்கு உரைநீ நவையறச் செய்து
பன்னூற் புலவர்முன் பகர்தி'என்று இயம்பலின்,
நன்நா வலர்முக நகைநா ணாமே
என்னால் இயன்றவை இயற்றும் இந்நூலுள் - என்று உரைக்கின்றார்.

சங்கரநமச்சிவாயர் உரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது மருதப்பர் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து தந்து, உரையை அரங்கேற்றிப் பரிசு நல்கிச் சிறப்பித்தார். சங்கர நமச்சிவாயர் சைவர் ஆதலின், இவரது உரை முழுதும் சைவமணம் கமழ்கின்றது. மேற்கோள்களும், எடுத்துக்காட்டும் சைவ சமயச் சார்பானவையாகும்.

உரைத்திறன்

சங்கர நமச்சிவாயரின் உரைத் திறனை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த பகுதிகள் பல உள்ளன.

‘நடவாமடிசீ’ என்ற நூற்பா (137) நன்னூலாரின் இலக்கணப் புலமையை உணர்த்தவல்ல சிறந்த நூற்பா என்பதை அறிந்த சங்கர நமச்சிவாயர் ‘கையறியா மாக்கட்கு அன்றி நூலியற்றும் அறவினையுடைய மக்கட்குப் பல்கலைக்குரிசில் பவணந்தி என்னும் புலவர் பெருமான் புகழ்போல் விளங்கி நின்றலான், உலக மலையாமை பத்தழகோடும் பிறந்து நின்றது இச் சூத்திரம் என்று உணர்க” என்று வியந்து போற்றுகின்றார்.

‘பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்கு உடல் போல்’ என்ற சூத்திரத்தில் (268) உள்ள உவமையை, “தோல் இரத்தம் இறைச்சி மேதை எலும்பு மச்சை சுவேதநீர் என்னும் எழுவகைத் தாதுக்காளினால் உயிர்க்கு இடனாக இயற்றப்பட்ட உடம்பு போல” என்று விளக்கிப் பொருள் உரைக்கின்றார்.

எச்சங்களை விளக்கும் சூத்திரவுரையில் (360) சில குறள்களுக்கு நல்ல விளக்கம் கூறுகின்றார். ‘இணர் எரி தோய்வன்ன’ (குறள்-308) என்ற குறளின் விளக்கம் படித்து மகிழ்த்தக்கது.

உரியியலில் ‘இன்னாது இன்னுழி’ (நன்-460) என்ற சூத்திரவுரையின் கீழ், ‘இவ்வியலில் சால என்பது முதல் ஆர்ப்பு என்பது ஈறாக நாற்பத்து ஐந்து உரிச்சொல் எடுத்துச் சுருங்கச் சொல்லுதல்’ என்று உரிச்சொற்களைக் கணக்கிட்டு உரைக்கின்றார்.

பொருள் கோள்களின் பெயர்ப் பொருத்தங்களைச் சங்கர நமச்சிவாயர் நன்கு விளக்குகின்றார். அவை பின்வருமாறு:

தாப்பிசை: ஊசல்போல் இடைநின்று இருமருங்கும் செல்லும் சொல். தாம்பு என்பது ஊசல். அளைமறிபாப்பு: அளை மறிபாம்பு என்பதில் பாம்பு என்பது பாப்பு என நின்றது. மொழி மாற்று: தனக்கு உள்ளதைக் கொடுத்துப் பிறர்க்கு உள்ளதை வாங்கும் பண்டமாற்றுப் போறல்.

வடமொழிப் புலமை

சங்கர நமச்சிவாயர் தம் வடமொழிப் புலமையை வெளிப்படுத்தும் இடங்கள் சிலவற்றைக் கீழே காண்போம்:

“வட நூலார் இடுகுறியை ரூடி என்னும், காரணத்தை யோகம் என்றும், காரண இடுகுறியை யோக ரூடி என்றும் வழங்குப” (62).

“பிரகிருதி விகிருதி என்னும் ஆரிய மொழிகள் பகுதி விசுதி எனத் திரிந்து நின்றன (133).

“வடநூலார் சொற்பொருளை வாச்சியம் வெங்கியம் இலக்கணை என மூன்று எனவும், இலக்கணையை வெங்கியத்துள் அடக்கி இரண்டு எனவும் கூறுப. இவற்றுள் வாச்சியம் என்பது வெளிப்படை; வெங்கியம் என்பது குறிப்பு; இலக்கணை என்பது ஒரு பொருளினது இலக்கணத்தை மற்றொரு பொருட்குத் தந்து உரைப்பது; அது விட்ட இலக்கணை, விடாத இலக்கணை, விட்டும் விடாத இலக்கணை என மூவகைப்படும் (269).

உவமைகள்

இவர் பல இனிய உவமைகளை எடுத்துக்காட்டி, இலக்கணக் கருத்துக்களை இனிது விளக்குகின்றார். அவ்வுவமைகள் எளியவையாயும், சிறியவையாயும் இருப்பினும் கற்போர் உள்ளத்தில் நன்கு பதியவல்லவை.

தொகை வகை விரி என்பவை ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்பதற்கு “மரத்தினது பராரையினின்றும் கவடு கோடு கொம்பு வளார் பலவாய் ஒன்றோடொன்று தொடர் பட்டு எழுந்து நின்றல்போல் என்ற உவமையைக் கூறுகின்றார் (பாயிரம்).

மேலும், மரங்களைப்பற்றிய பின்வரும் உவமைகளைக் கூறுகின்றார்:

மா பலா முதலியன பராரை முதலிய சினையொடு நின்றன எனக் கண்டது கூறுவார்போல (141). கமுகந் தோட்டம் என்றாற்போல (151).

இவைகளேயன்றி முதல் நூல் வழி நூல் சார்பு நூல் என்பவற்றிற்குத் தந்தை மகன் மருமான் என்பவர்களை உவமை கூறுகின்றார். ங்கரம் சுட்டு வினா எழுத்துகளை முதலில் பெற்று வருவதற்கு முடவன் கோலூன்றி வருவதை உவமை கூறுகின்றார். இத்தகைய சிறந்த உவமைகள் உரை முழுதும் உள்ளன.

போற்றும் நூல்கள்

சங்கர நமச்சிவாயர் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருக்கோவையார் ஆகிய மூன்று நூல்களையும் பெரிதும் போற்றுகின்றார். தொல்காப்பியர் கொள்கையிலிருந்து நன்னூலார்

மாறுபடும் இடங்களைத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றார். இடையிடையே தம் உரையில் பல தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை மேற்கோள் தருகின்றார். தொல்காப்பியவுரைகளை ஆழ்ந்து பயின்று, பொருந்தாவுரைகளை மறுக்கின்றார்.

திருக்குறளிலிருந்து பல மேற்கோள்கள் இவர் தருகின்றார். 'பல்வகைத் தாதுவின்' என்ற சூத்திரத்திற்கு மேற்கோளாக, 'வரும் குன்றம் அனையான்' என்ற திருக்கோவையார் பாடலை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

இவர் இம்மூன்று நூல்களையும் போற்றிக் கற்றவர் என்பது தெளிவாகின்றது.

ஆண்டிப் புலவர்

ஆண்டிப் புலவர் நன்னூலுக்கு விருத்தப்பாவினால் உரை இயற்றியவர். இவர் இயற்றிய உரை, 'உரையறி நன்னூல்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. இவர் ஆசிரிய நிகண்டும் இயற்றினார். அந்நூலின் பாயிரம், "இயம்பிய நிகண்டின் உரையறி நன்னூலினோடு இரண்டுமே செய்து வைத்தான்" என்று உரைக்கின்றது.

'உரையறி நன்னூல்' இன்று கிடைக்கவில்லை.

இவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார். தொண்டை மண்டலத்தில் செஞ்சிக்கு அருகேயுள்ள ஊற்றங்கால் என்பது இவரது பிறப்பிடமும் இருப்பிடமுமாகும். இவரது தந்தையாராகிய பாவாடை வாத்தியர் சிறந்த தமிழறிஞராக விளக்கினார். தந்தையாரிடம் கல்வி பயின்ற ஆண்டிப் புலவர், கல்வயிற் சிறந்து பலர்க்கு ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்தார். ஆசிரிய

விருத்தம் விரைந்து பாடவல்ல இவர், தம் மாணவர் நன்னூலை உரையுடன் கற்றுத் தெளிய ஆசிரிய விருத்தப்பாவால் உரை இயற்றினார்.

‘செம்மை சிறுமை’ என்ற நன்னூல் சூத்திரத்தின் விளக்கமாய்ப் பின்வரும் ஆசிரிய விருத்தம் அமைந்துள்ளது:

செம்மையும் கருமையும் பசுமையும் வெண்மையும்
 திண்மையும் நுண்மை யுடனே
 சிறுமையும் பெருமையும் குறுமையும் நெடுமையும்
 தீமையும் தூய்மையும் அலால்
 வெம்மையும் குளிர்மையும் கொடுமையும் கடுமையும்
 மேன்மையும் கீழ்மை யும்பின்
 மெய்ம்மையும் வறுமையும் பொய்ம்மையும் வன்மையும்
 மென்மையும் நன்மை யும்சொல்

ஐம்மையும் பழமையும் புதுமையும் இனிமையும்
 அணிமையும் நிலைமை யும்நேர்
 ஆண்மையும் மும்மையும் ஒருமையும் பன்மையும்
 அறுமையும் இருமையும் மிக்க
 கைம்மையும் கூர்மையும் கேண்மையும் சேண்மையும்
 கடிய வளமையும் இளமையும்
 காணரிய முதுமையும் பண்புப் பகாப்பதம்
 காட்டுமின் னனைய மாதே.

உரையறி நன்னூல் முழுதும் கிடைத்திருந்தால் பல அரிய விளக்கங்கள் வெளிப்பட்டிருக்கும்!

கூழங்கைத் தம்பிரான்

கூழங்கைத்தம்பிரான், கூழங்கையார் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். இவர், சைவ சித்தாந்தம் வல்ல புலவர்; வேளாளர் குடியில் காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்தவர்.

இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. கை கூழையாய் இருந்தால், இவர் இப்பெயர் பெற்றார். இவர், திருவாரூர் மடத்தில் சில காலம் தம்பிரானாக

இருந்தார். அப்போது இவர்மீது, மடாதிபதி சாட்டிய திருட்டுக் குற்றச்சாட்டை மறுத்து, தாம் குற்றமற்றவர் என்பதை மெய்ப்பிக்க, பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியைப் பிடித்தமையால் இவரது கை வெந்து கூழையாயிற்று என்பர் (தமிழ்ப்புலவர் அகராதி - பக்கம்-138).

பின்னர் இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறி வைத்தியலிங்கம் செட்டியார் ஆதரவில் வாழ்ந்தார். பல மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்தார்; சித்திவிநாயகர் இரட்டை மணிமாலை' முதலிய சிறு நூல்களை இயற்றினார். தம் வாழ்நாளின் இறுதிக் காலத்தில் கிறித்துவ சமயத்தைத் தழுவி வாழ்ந்தபோது, யோசேப்புராணம் முதலிய கிறித்துவ சமயச் சார்பான நூல்களை இயற்றினார். சிவியாதெருவில் வாழ்ந்து வந்த இவர் 1795-இல் மறைந்தார்.

இவர், நன்னூலுக்கு ஓர் உரை இயற்றினார். அந்நூல் மறைந்துபோய் விட்டதாய்ப் பலரும் எண்ணிவிட்டனர். அது, தமிழ் நாட்டிலோ, இலங்கையிலோ கிடைக்காமல் இருந்தது. அதனால், அது, மறைந்து போன தமிழ் நூல்களின் பட்டியலில் இடம் பெற்றது. ஆனால், தமிழரின் தவப்பயனாய் அலைகடல் தாண்டிச் சென்று, ஜெர்மனி நாட்டில் இருக்கிறது.

மேற்கு ஜெர்மனியில் உள்ள ஹைடல்பெர்க் பல்கலைக் கழகம் 1962 - இல் தொடங்கிய 'தெற்கு ஆசியக் கழகம்', கூழங்கைத்தம்பிரான் நன்னூலுக்கு எழுதிய உரையைக் கண்டெடுத்தது. அங்கே தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றிவரும் தமிழறிஞர் அ. தாமோதரன் அவர்கள் அதனை மிகவும் போற்றித் திருத்தமான கையெழுத்தில் படிஎடுத்துத் தந்துள்ளார். (1980). அதன் பிரதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில்-மொழியியல் துறையில் உள்ளது. அதனை வெளிப்படுத்திய தாமோதரனாரே சிறந்த முறையில் பதிப்பித்து வருகின்றார். அந்தப்பதிப்பு வெளிவருமானால் பல சிறந்த ஆய்வுக் கருத்துகளும் உரை நலன்களும் வெளிப்படும்.

கூழங்கைத் தம்பிரான் உரை, மயிலை நாதர் உரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது.

இராமநுசக் கவிராயர்

இராமநுசக் கவிராயர் இராமநாதபுரத்தில் நாயுடு வகுப்பில் பிறந்தார். சிவஞான முனிவரின் மாணவராகிய சோமசுந்தரக் கவிராயரிடம் கல்வி

பயின்றார். சென்னையில் குடியேறித் தமிழ்ப் பணி புரிந்தார். சென்னையில் வண்ணாரப்பேட்டையில் சஞ்சீவிராயன் கோயில் தெருவில் வாழ்ந்தார்.

சென்னையில் இவரிடம் தமிழ்பயின்ற மாணவர்கள் பலர் அவர்களுள் கந்தப்பையரின் மக்களான விசாகப் பெருமாள் ஐயர், சரவணப் பெருமாள் ஐயர், தாண்டவராய முதலியார், அ. வீராசாமி செட்டியார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வெளி நாட்டவரான ஜி.யு. போப், ட்ரு தாம்சன் கிளார்க், ரானஸ், வின்ஸ்லோ ஆகியோரும் இவரிடம் பயின்றுள்ளனர்.

ஜி. யு. போப் இராமாநுசக் கவிராயரைக் பற்றிப் பின்வருமாறு தாம் இயற்றியுள்ள திருக்குறள் உரையின் ஆங்கில முன்னுரையில் எழுதுகின்றார்:

“என் முதல் தமிழாசிரியர், யான் அறிந்த புலமைத் திறனும் மதி நுட்பமும் உடைய எவரினும் சிறந்தவர்; நெடு நாட்களுக்குப்

பின் காலஞ் சென்றவர்: ஒரு பேரறிஞர்; அவர் பிறர் கண்டு அழக்காறு அடையத்தக்க வீறுமிக்க வைணவர்”¹

இவர், பள்ளிச் சிறுவர்கள் பயில்வதற்கு ஏற்ற வகையில் ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன். வெற்றி வேற்கை ஆகியவற்றிற்கு உரை இயற்றினார்.

நன்னூலுக்குக் காண்டிகையுரை எழுதினார். திருக்குறள் அறத்துப்பாலில் இல்லறவியல்வரை உரை இயற்றினார்; பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கவுரை இயற்றி, சில இடங்களில் ‘வேறுரை’ என்று குறிப்பிட்டுத் தம் கருத்தை எழுதி வெளியிட்டார்.

குடாரம் என்னும் கண்டன நூல் ஒன்றும் இயற்றினார். அந் நூலின் முன்னுரையில் அதன் தலைப்பிற்குப் பின் வருமாறு விளக்கம் தந்துள்ளார்:

குடாரம்: இது திருவள்ளுவர் குறளையும் பரிமேலழகர் உரையையும்பற்றிச் சிலர் மயங்கிக்கூறிய வழுவக் களை குடாரம்.

நன்னூல் உரை

இவர் இயற்றியுள்ள நன்னூல் உரை பெரும்பாலும் சிவஞான முனிவர் உரையைத் தழுவிச் செல்லுகின்றது. எளிமையும் தெளிவும் வாய்ந்த நடையில், நினைவில் நிற்கத் தகுந்த எளிய உதாரணங்களுடன் அமைந்துள்ளது.

இவர் தம் உரையில்,

தொல்லை வடிவின எல்லாஎழுத்தும் ஆண்டு
எய்தும் ஏகரம் ஓகரம் மெய் புள்ளி (நன்-எழுத்-43)

என்ற நன்னூல் சூத்திரத்தை,

தொல்லை வடிவின எல்லா எழுத்தும் ஆண்டு
எய்தும் ஏகாரம் ஓகாரம் மெய்புள்ளி

என்று மாற்றிவிட்டார். மாற்றியதற்குக் காரணம் கூறுகையில், “இச் சூத்திரத்தை ஏகாரம் ஓகாரம் மெய் புள்ளி பெறும் எனத் திருப்ப வேண்டிற்று என் எனின், இக் காலத்தார் ஏகார ஓகாரங்களுக்கு புள்ளியிட்டு எழுதுவது பெருவழக்கு ஆயினமையால் என்க” என்று எழுதுகின்றார்

விசாகப்பெருமாள் ஐயர்

விசாகப்பெருமாள் ஐயர் திருத்தணிகையில் பிறந்தவர்; வீர சைவராகிய கந்தப்பையரின் புதல்வர்; இராமாநுசக் கவிராயரின் மாணவர், சரவணப் பெருமாளையரும் இவரும் இரட்டைப் பிறவிகளாகப் பிறந்தவர்கள். இவர் வாழ்ந்த காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும்.

இவர் நன்னூலுக்குக் காண்டிகையுரை ஒன்றைத் தம் காலத்து மாணவர்கள் எளிதில் இலக்கணம் கற்றுத் தெளியும் வகையில் இயற்றினார். இவரது நன்னூல் உரைப் பாயிரத்தில் சேயூர் முத்தைய முதலியார்,

தத்துவம் உணர்திருத் தணிகை மடாதிபன்

சத்தெனும் வீர சைவமா கேசன்

கற்றுணர்ந் தோங்கிய கந்தப்ப தேசிகள்
பெற்றருள் விசாகப் பெருமா னையன்

என்று இவரைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவர் நன்னூலுக்கு உரை இயற்றிய சிறப்பை,

நயன்மிகு சங்கர நமச்சி வாயனால்
பயன்மிகச் செய்திடப் பட்டதன் பின்னர்,
தவஞா னந்தனிற் சால்புகூர் துறைசைச்
சிவஞான முனிவனால் திருத்திடப் பட்ட
விருத்தி யுரைதனை வெளிப்படச் சுருக்கி,
கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மற்றும்சில
வறுமுறை காண்டிகை உரையுளங் கொண்டு
சிறுவரும் உணர்தரும் செவ்வியற் செய்தனன்

என்று பாயிரம் உரைக்கின்றது.

விசாகப்பெருமாள் ஐயர் எளியவுரை எழுதி மாணவர் உலகிற்கு
நன்மை செய்த பின்னரே, இவரைப் பின் பற்றிப் பலர் நன்னூலுக்கு உரை
எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

ஆறுமுக நாவலர்

ஆறுமுக நாவலர் நன்னூலுக்குக் காண்டிகை யுரை எழுதி வெளியிட்டார்.
இவ்வுரை தமிழ் கற்கும் இளைஞர்க்கு நாவலர் தந்த நல்ல பரிசாகும்.
இவ்வுரை இளைஞர் உலகில் என்றும் நிலைத்து வாழும்.

நாவலர் பல ஆண்டுகள் தமிழ் கற்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு
மாணவர் உள்ளத்தை அறிந்து சிறந்த முறையில் உரை இயற்றியுள்ளார்.
ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் கீழேயும் 'பரிட்சை வினாக்கள்' இடம் பெற்றுள்ளன.
ஆகுபெயர், அன்மொழித்தொகை வேறுபாடுகளை மிகத்தெளிவாக இனிய
முறையில் சிறுசிறு வாக்கியங்களில் விளக்குகின்றார் நாவலர்.

நூலின் இறுதியில் பிற்சேர்க்கையாக அப்பியாசம் என்னும் தலைப்பில் பல பயிற்சிகள் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு அறுபது பகுதிகளில் பலவேறு பயிற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இலக்கண அமைதி என்ற பகுதியில் சொல்லுக்கும் வாக்கியங்களுக்கும் இலக்கணம் கூறும் முறை விளக்கப்பட்டுள்ளது. பல சொற்களுக்குப் பகுபத இலக்கணம் காட்டப்பட்டுள்ளது. சொல்லிலக்கண சூசி என்ற தலைப்பில் சொற்களின் வகைகளை விரிக்கின்றார். தொடர் இலக்கணம் கூறிப் பல வாக்கியங்களைத் தெளிவு படுத்துகின்றார்.

சடகோப ராமாநுசாச்சாரியார்

நன்னூலுக்கு எளிய முறையில் உரை எழுதி மாணவர் உலகில் செல்வாக்குப் பெற்றவர் இவர். தமிழ் மொழியின் மாறுதலையும் வளர்ச்சியையும் உணர்ந்து தக்க உதாரணமும் மேற்கோற்கோளும் காட்டி இவரது உரை செல்லுகின்றது. எளிமையும் தெளிவும் இவரது உரையின் சிறப்பியல்புகளாகும்.

இவர் 1871ஆம் ஆண்டு, திருவல்லிக்கேணியில் (சென்னை) அப்பனையங்காருக்கு மகனாகத் தோன்றினார். பல வேறு தமிழ்ப் பணி புரிந்த இவர் 1910-இல் மறைந்தார்.

நன்னூலுக்குக் குமாரசாமிப் புலவர், பவானந்தம் பிள்ளை, ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை ஆகியோரும் உரை இயற்றியுள்ளனர். இவர்கள் இயற்றியுள்ள உரைகள் யாவும் மாணவர்க்கு இலக்கணங் கற்பிக்கும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டவையாகும்.

தமிழக அரசியலார் ஓலைச் சுவடி நூல் நிலைய வெளியீடாக இயற்றியவர் பெயர் தெரியாத நல்லூல் காண்டிகை உரை ஒன்று வெளிவந்துள்ளது (1952). இவ்வரை மிக எளிமையாக, பழைய உரைகளைத் தழுவிச் செல்லுகின்றது. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் 13 சூத்திரம் வரையிலுமே உரை உள்ளது.

மாதிரி வினாக்கள்

1. தொல்காப்பிய எழுத்திலக்கண உரையாசிரியர் பற்றித் தொகுத்துரைக்க
2. தொல்காப்பிய சொல்லிலக்கண உரையாசிரியர்கள் பற்றித் தொகுத்துரைக்க.
3. தொல்காப்பிய பொருளிலக்கண உரையாசிரியர்கள் பற்றித் தொகுத்துரைக்க.
4. காலந்தோறும் எழுத்திலக்கண நூல்கள் குறித்து கட்டுரை வரைக.
5. சொல்லிலக்கண வளர்ச்சி வரலாறு பற்றி விவரி.
6. பொருளிலக்கண நூல்கள் குறித்து கட்டுரை வரைக.
7. யாப்பிலக்கண நூல்கள் குறித்துக் குறிப்பிடுக
8. யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை உரையாசிரிகள் குறித்துக் குறிப்பிடுக.
9. அணியிலக்கண நூல்கள் குறித்துக் கட்டுரை வரைக.
10. தண்டியலங்கார உரையின் சிறப்பியல்புகளை விவரி
11. இளம்பூரணர் உரைத்திறன் பற்றி விவரி
12. சேனாவரையர் உரைத்திறன் பற்றிக் குறிப்பிடுக.
13. நச்சினார்க்கினியர் உரைத்திறனை எழுதுக.
14. பேராசிரியர் உரை இயல்பைப் புலப்படுத்துக.
15. உரையாசிரியர் யார்? அவ்வாறு அழைக்கப்படுவதற்கான காரணங்களை ஆராய்க.
16. தொல்காப்பிய உரை மரபு பற்றி எழுதுக.
17. நன்னூல் உரைகள் குறித்து விவரி.
18. மயிலைநாதர் உரையின் சிறப்பை ஆராய்க.
19. சங்கர நமச்சிவாயர் உரையின் தேவையை விளக்குக.
20. சிவஞான முனிவரின் நன்னூல் உரையின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுக.

21. ஆறுமுக நாவலரின் காண்டிகை உரையின் சிறப்பை விவரி.
22. நன்னூலுக்குப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய உரைகள் யாவை?
23. இலக்கண உரைகளின் தன்மைகளைப் புலப்படுத்துக.
24. இலக்கண உரைகளுக்கிடையே காணப்பட்ட பொதுத்தன்மைகளை விவரி.
25. இலக்கண உரை வரலாறு பற்றிக் கட்டுரை வரைக.
26. நன்னூல் இலக்கண உரைகள் குறித்து மதிப்பிடுக.
27. இளம்பூரணர் உரை இயல்பை ஆராய்க.
28. தொல்காப்பியத்தில் உரையாசிரியர்களால் காட்டப்படும் முரண்பாடுகள் பற்றி விவரி.
29. சேனாவரையரின் இலக்கணப் புலமையை வெளிப்படுத்துக.
30. இலக்கண உரைகளுக்கான மறுப்பு உரைகளை விவரி.

அலகு - 3

இலக்கிய உரைகள்

அ) வகைமை அடிப்படையில் உரைகள் : சங்க இலக்கிய, அற இலக்கிய, காப்பிய, புராண, பக்தி, சிற்றிலக்கிய உரைகள், சைவ, வைணவ, பௌத்த, சமண இலக்கிய உரைகள், நூல் அடிப்படை வகை : புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் முதலான உரைகள்.

ஆ) உள்ளடக்க அடிப்படையில் வகைமை : சமய உரை, தத்துவ உரை, கிறித்துவ உரை, சமண உரை, சைவ உரை, வைணவ உரை.

வகைமை அடிப்படையில் உரைகள்

சங்க இலக்கிய உரைகள்

இலக்கணத்திற்கு உரையெழுதியவர்கள் பெரும்பாலும் இலக்கியத்திற்கு உரையெழுதுவது இல்லாத நிலையாக இருந்தது. எனினும் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் போன்றோர் இரண்டிற்கும் உரையெழுதி சிறப்பித்துள்ளார்கள்.

1.திருமுருகாற்றுப்படை: முருகக் கடவுளைப் பற்றிய ஆற்றுப்படை ஆதலின், 'திரு' சேர்த்து இதனைச் சைவ சமயத்தவர் போற்றிவருகின்றனர். பல ஆண்டுகளாக இதனைச் சைவ சமயத்தவர் மனப்பாடம் செய்து வருகின்றனர். பத்துப்பாட்டில் முதலில் இடம் பெற்றுள்ள இந்தப் பாடலை, பதினோராம் திருமுறையில் சேர்த்துச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

இதனைத் தனியாக ஓதும் பழக்கம் இருந்து வருகின்றது. இதன் கீழ், பிற்காலத்தவர் எழுதிச் சேர்த்த பத்து வெண்பாக்கள் உள்ளன. அவற்றில், பிள்ளையார் இடம் பெறுவதால், கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் அவை தோன்றின என்பது வெளிப்படை திருமுருகாற்றுப்படையினுள் விநாயகர் இடம்பெறவில்லை. ஆதலின் இது ஏழாம் நூற்றாண்டிற்கு முன் தோன்றியது என்பது உறுதி.

சைவர்கள் பாராயணம் செய்து நாள்தோறும் வழிபாட்டில் ஓதுகின்ற சிறப்புடைய திருமுருகாற்றுப் படை, அடியவர்களின் மனக்கவலையை நீக்கும் மருந்தாகி வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறு நல்கும் என்று போற்றப்படுகின்றது.

நக்கீர் தாம்உரைத்த நன்முருகாற்றுப்படையைத்
தற்கோல நாள்தோறும் சாற்றினால் - முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளி,
தான்நினைத்த எல்லாம் தரும்.

இவ்வாறு சைவ அன்பர்களால் போற்றப்படும் இப் பாடல் உரைவளம் கொண்ட சிறப்புடையது. நச்சினார்க்கினியர்க்குமுன் இதற்கு நான்கு உரைகள் தோன்றியுள்ளன.

பரிமேலழகர் உரை: சென்னை நகரில் தோன்றிச் சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிது ஓங்க, பல அரிய தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்ற சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம், பல ஆண்டுகளுக்கு முன், பரிமேலழகர் உரை என்ற பெயரோடு திருமுருகாற்றுப் படைக்குப் பழைய உரை ஒன்றினை வெளியிட்டது. இதனை இயற்றியவர் பரிமேலழகர் அல்லர் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், பத்துப்பாட்டு மூன்றாம் பதிப்பில், அடிக்குறிப்பாக இவ்வுரையைச் சேர்த்து 'வேறுரை' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பரிமேலுழகர் பெயரால் வழங்கிவரும் இந்தப் பழையவுரை பல வகையில் சிறப்புடையது. செறிவும் நுட்பமும் வாய்ந்தது; நல்ல தமிழ் நடையில் ஆனது; அடிதோறும் பதவுரை கூறிக் கீழே அருஞ் சொல் விளக்கம், வினைமுடிபு, இலக்கணக் குறிப்பு ஆகியவற்றைத் தருவது.

இந்த உரையை,

அரிமேல் அழகுறாஉம் அன்பமை நெஞ்சப்
பரிமே லழகன் பகர்ந்தான்-விரிவுரைமூ
தக்கீரிஞ் ஞான்று தனிமுருகாற் றுப்படையாம்
நக்கீரன் நல்ல கவிக்கு

என்ற வெண்பா போற்றுகின்றது.

உரையாசிரியர் உரை: திருமுருகாற்றுப் படைக்கு 'உரையாசிரியர் உரை' என்ற பெயருடன் பழைய உரை கிடைத்தது. இதனை மதுரைத் தமிழிச் சங்க வெளியீடாக (1943) ஆராய்ச்சி அறிஞர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை சிறந்த ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடன் பதிப்பித்துள்ளார்.

இந்த உரையாசிரியர் உரைக்கும் இளம்பூரணர்க்கும் எவ்வகையிலும் தொடர்பில்லை. இவ்வுரையை நச்சினார்க்கினியர் 'வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்' (முருகு-106) என்ற அடிக்கு உரை எழுதும்போது, "வளைய வேண்டுமிடம் வளைந்தும் நிமிர வேண்டுமிடம் நிமிர்ந்தும் என்றும் உரைப்பர்" என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வரையின், சிறப்பியல்பைப் பின்வருமாறு வையாபுரிப் பிள்ளை போற்றுகின்றார்:

“இஃது ஒரு சிறந்த பழைய உரையாகும். யாவரும் அறியக் கூடியபடி மிகவும் எளிமையான நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. மாட்டு முதலிய இலக்கணத்தால் அடிகளைச் சிதைத்து அலைத்துப் பொருள் பண்ணாதபடி சொற்கிடக்கை முறையிலேயே பெரும்பாலும் பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆற்றுப் படையைக் கற்போர்க்கு இது மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.”

முன்னர்க் குறிப்பிட்ட பரிமேலழகர் உரையுடன் இந்த உரை பெரிதும் ஒத்துள்ளது.

இவையேயன்றி வேறு இரண்டு பழைய உரைகளும் கிடைத்துள்ளன. தமிழ்த் தொண்டர் வே. ரா. தெய்வ சிகாமணிக் கவுண்டர் கவிப் பெருமாள் உரையையும் பரிதி குறிப்புரையையும் கண்டெத்து வழங்கியுள்ளார். இவை (1959 ஆம் ஆண்டு), திருப்பனந்தாள் ஆதீனம் வெளியிட்ட திருமுருகாற்றுப்படை உரை வளம் (ஐந்து பழைய உரைகள்: நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், உரையாசிரியர், கவிப்பெருமாள், பரிதி) என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன:

கவிப்பெருமாள் உரை: இது அடிகளின் பொருள் தொடர்பு நோக்கி வரையறுத்துப் பொழிப்புரையாக அமைந்துள்ளது. கீழே விளக்கமும் இலக்கணக் குறிப்பும் தரப்பட்டுள்ளன. ஆற்றொழுக்காய்-இனிய ஓசையுடன் செல்லுகின்றது.

இவ்வரையைப் பின்வரும் வெண்பா பாராட்டுகின்றது:

வண்டமிழ்தேர் கீரன் வளமறையாய்ச் சேந்தன்மேல்

தண்டமிழ்ஆற் றுப்படையாத் தானுரைத்தான் -

ஒண்டமிழின்

தெய்வக் கவிப்பெருமாள் தேன்போல் உரைசெய்தான்

கைவந்த நூன்முறைமை கண்டு.

பரிதி உரை: இது, அருஞ் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் குறிப்புரையாகும். இப்போது கிடைக்கின்ற உரைகளில் காலத்தால் இது முற்பட்டதாக

இருக்கலாம். தேவையான இடங்களில் மிகச்சுருக்கமாய் இலக்கண விளக்கம் தருகின்றது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் திறனை இவ்வரை முழுதும் காணலாம்.

இந்த உரையைப் பின்வரும் வெண்பா பாராட்டுகின்றது:

நக்கீரர் தாம்செய்த நன்முருகாற் றுப்படைக்குத்
தக்கவுரை சொன்ன தகுதியான் - மிக்குலகில்
பன்னூல் அறிந்த பரிதி மறைப்புலவன்
தொன்னூல் அறிவால் துணிந்து.

உரை வேற்றுமை

திருமுருகாற்றுப் படைக்கு ஐந்து பழைய உரைகள் இருப்பதால் அவற்றை ஒப்பிட்டுக் காண்பது அறிவுக்கு விருந்தாய் உள்ளது: ஆராய்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாய் உள்ளது.

மென்தோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதோறு ஆடலும் நின்றதன் பண்பே

என்ற அடிகளில் உள்ள 'தலைத் தந்து' என்ற தொடர் பலவாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றைக் காண்போம்:

நச்: முதற்கை கொடுத்து.

பரிமே: அவ்விடத்து வந்து

உரையா: அவர்கள் (மகளிர்) களவறிந்து அவர்கட்கு இருப்பிடம் கொடுத்து.

கவி: தானும் ஒரு தலையிலே கை கோத்து.

பரிதி: ஒருத்தியை எடுத்து ஒருத்திமேல் போட்டு.

இவ்வுரைகளுள் உரையாசிரியர் உரை மிகவும் பொருத்தமாய் உள்ளது. முற்காலத்து வழக்கத்தை அறிந்து எழுதிய விளக்கமாய் உள்ளது. இந்த அரிய விளக்கம் வேறு உரையாசிரியர்களால் (புறம் - 24, பழைய உரை) கூறப்படவில்லை.

பழமுதிர்சோலை (முருகு - 317) என்பது,

பழம் + உதிர் + சோலை

என்றும்,

பழம் + முதிர் + சோலை

என்றும் இரு வகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ள இடம் தருகின்றது. முற்காலத்து உரையாசிரியர்கள் இரு வகையாகவும் பொருள் கொண்டுள்ளனர்:

நச்: பழம் முற்றின சோலை

பரிமே: பழம் முதிரும் சோலை

உரையா: நற்கனிகள் உதிரப்பட்ட சோலை

கவி: பழங்கள் முற்றப் பெற்ற சோலை

பரிதி: முதிர்ந்த பழங்கள் பொருந்திய சோலை.

திருமுருகாற்றுப்படை மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த அழகான உவமையுடன் தொடங்குகின்றது. இந்த உவமை இலக்கிய உலகத்தின் இமயம்; அணிகளுக்கு அரசு; கற்பனையின் தலைமையிடம்; புலமையின் விளைநிலம். நீலத்தோகையை விரித்து நின்று ஆடும் பச்சை மயிலின்முன் நிற்கும் குமரக் கடவுளின் தோற்றத்தைப்பாடும் நக்கீரர்,

உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு (1-2)

என்று உள்ளக்களிப்போடு-பேரின்பக் காட்சியைப் பாடுகின்றார். உலகமெல்லாம் உவகை கொள்ளுமாறு இளங்கதிர் கடலில் தோன்றியதுபோல என்று உவமை கூறுகின்றார். இளஞாயிறு முருகனுக்கும், நீலக்கடல் மயிலுக்கும் உவமையாகின்றன. இக்காட்சியைப் பலவேறு உரையாசிரியர்கள் பல வகையாய் விளக்குகின்றனர்.

நச்: சீவான்மாக்கள் உவப்ப எழுந்து, மகாமேருவை வலமாகத் திரிதலைச் செய்யும் எல்லாச் சமயத்தாரும் புகழும் ஞாயிற்றைக் கடலிடத்தே கண்டாற்போல.

உரையா: உலகத்திலுள்ள பல்லுயிர்களும் மகிழ் மேருவை வலமாக, யாவர்க்கும் நேராகச் சுழலும் தனது ஒளியாற் காட்சியின் பயன் கொள்வார் பலரும் புகழும் ஞாயிற்றைக் கடலிடத்தே கண்டாற் போல.

பரிமே: உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு ஆதலாலும் உயர்ந்தோராகிய பரம இருடிகளாய் உள்ளோர் விரும்ப, வலமாகத் திரிந்தருளுகின்ற எல்லாச் சமயத்தாராலும் கொண்டாடப்பட்ட ஆதித்தனைக்கடலிற் கண்டாற் போல.

கவி: உயர்ந்தோர் விரும்பும்படி எழுந்து மேருவை வலமாகவருகின்ற பலராலும் புகழப்பட்ட ஆதித்தன் கடலிடத்தே கண்டால் ஒத்த.

பரிதி: உலகின்கண் உள்ள எண்பத்து நான்கு இலட்சம் சிவபேதங்களாகிய உயிர்த்தொகுதிகள், பலர் - எல்லாச் சமயத்தாரும், ஞாயிறு - இளைய சூரியன். கண்டாஅங்கு - உதயமானது போல.

சைவசமயச் சான்றோர் பலர், திருமுருகாற்றுப் படைக்கு உரை எழுதி அந்த நூலைப்பரப்புவதைச் சிறந்த சமயத் தொண்டாகக் கருதிப் பணி செய்துள்ளனர். திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமாள் ஐயரும் ஆறுமுக நாவலரும் எழுதிய பதவுரை பல பதிப்புகள் வந்துள்ளன. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார், சு. அருள் அம்பலனார், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, இரா. இராதாகிருஷ்ணன், எம். ஆறுமுகம் பிள்ளை, புலியூர்க் கேசிகன் ஆகியோர் உரை எழுதியுள்ளனர்.

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கம் (திருநெல்வேலி), வெள்ளி விழா மலராக (1960) விளக்கவுரையை வெளியிட்டுள்ளது.

திறனாய்வு நூல்கள் சில வெளி வந்துள்ளன. தமிழறிஞர்கள் கி.வா.ஐகந்நாதன் (வழிகாட்டி, திருமுருகாற்றுப் படை விளக்கம்), டாக்டர் மொ. அ. துரையாங்கனார் (அன்பு நெறியே தமிழர் சமயம்), செ.வேங்கடராமச் செட்டியார் (பெறலரும் பரிசில்) கோதண்டபாணி பிள்ளை (திருமுருகாற்றுப்படைத் திறன்) ஆகியோர் இயற்றியவை சிறந்து விளங்குகின்றன. சொல்லுக்குச் சொல்,

தொடருக்குத் தொடர், அடிக்கு அடி நுண்பொருள் கண்டு, பாடலின் அமைப்பை வியந்து, இயற்கைக் காட்சிகளில் மூழ்கி உவமைகளில் திளைத்து இவர்கள் நக்கீரர் புலமை மாண்பைக் கொண்டாடுகின்றனர். சமயக்-கருத்துக்களையும் குறிப்புப் பொருளையும் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

தமிழ்ச்தென்றல் திரு.வி.க. முருகன் அல்லது அழகு என்னும் நூலில்,

மணம்கமழ் தெய்வத்து இளநலம் காட்டி (முருகு-290)

என்ற அடிக்கு விளக்கம் கண்டுள்ளார். இந்த வரி, அவர் நெஞ்சத்தில் ஆழப்பதிந்து நுண்பொருள் பல உணர்த்தி விரிந்த கருத்துகளைத் தந்துள்ளது. பின் வருமாறு அவர் தம் நூலைத் தொடங்குகின்றார்:

“முருகன் எவன்? முருகையுடையவன் முருகன். முருகு என்றால் என்ன? முருகு என்பது பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல். அப் பல பொருள்களுள், சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கண நான்கு. அவை மணம் இளமை கடவுள் தன்மை அழகு என்பன. இந் நான்கு பொருள் அடங்கிய ஒரு சொல்லால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முழு முதற் பொருளை அமைத்தது வியக்கத்தக்கது. இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், எல்லாப் பொருள்களையும் கடந்து ஒளிரும் தன்மையும், அழியா அழகும் இறைவனிடத்தில் இலங்குவது கண்டு, அப் பொருள்கள் முறையே உறைதற்கு இடம் பெற்றுள்ள முருகன் என்னும் சொல்லை, அவ் இறைவனுக்குப் பழந்தமிழ் மக்கள் சூட்டியதன் திறமையை நோக்குழி அவர்களது கூர்த்தமதி புலனாகிறது”

திரு.வி.க.வின் உள்ளத்தைக் ‘கைபுனைந்து இயற்றாக் கவின்பெறு வனப்பு’ என்ற அடியும் பெரிதும் கவர்ந்துள்ளது.

இந்த நூல்களேயன்றி, பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள் (கழக வெளியீடு), பத்துப் பாட்டுவளம் (லெ.ப.கரு இராமநாதன் செட்டியார்), பத்துப் பாட்டும் பைந்தமிழும் போன்ற பல திறனாய்வுக் தொகுப்புக் கட்டுரை நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

2.பொருநராற்றுப்படை: 1907-ஆம் ஆண்டு வா. மகாதேவ முதலியார் உரை எழுதியுள்ளார். கா. ஸ்ரீ. கோபாலாச்சாரியார் எழுதியுள்ள

விளக்கவுரை சிறப்பாக உள்ளது. 'கருவிலே திருவுடையான்' என்று பெயரிட்டு, டாக்டர் மொ. அ. துரையாங்கனார் திறனாய்வு எழுதியுள்ளார்.

3.சிறுபாணாற்றுப்படை: நான் இதற்குத் திறனாய்வு எழுதியுள்ளேன். இதில் சிறுபாணன் சென்ற வழி, ஓய்மான் நாடு, அந் நாட்டில் உள்ள ஊர்கள் ஆகியவை விளக்கம் பெற்றுள்ளன. பாடலின் இலக்கியச் சுவை பழந்தமிழர் நாகரிகச் சிறப்பு ஆகியவை நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பாணர்களின் கலைவாழ்வும், நல்லியக்கோடனின் பண்பும் போற்றப்பட்டுள்ளன.

4.பெரும்பாணாற்றுப்படை: யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர் அருள் அம்பலனார் ஆய்வுரை வழங்கியுள்ளார். இதில் பாணர் வரலாறு விரிவாக ஆராயப் பட்டுள்ளது. தமிழறிஞர் ரா. இராகவ ஐயங்கார் எழுதியுள்ள விளக்கவுரையில், இளந்திரையன் வரலாறு வடநாட்டு மன்னர்களுடன் இணைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை அறிஞர் பலர் மறுத்துள்ளனர்.

5.முல்லைப்பாட்டு: மறைமலை அடிகள் சிறந்த ஆராய்ச்சியுரை எழுதியுள்ளார். சங்கப் பாடலின் மேன்மை, இலக்கியச் சுவை ஆகியவற்றை நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

6.மதுரைக்காஞ்சி: மதுரைக் காஞ்சிக்கு விளக்கமும் ஆய்வும் தனி நூலாக எழுதப்படவில்லை.

7.நெடுநல்வாடை: புலவர் உலகத்தைக் கவர்ந்த விழுமிய பாடல் இது. திறனாய்வுக் கலைஞர் கோதண்ட பாணி பிள்ளை திறனாய்ந்து தெளிதல் என்ற பெயருடன் இரண்டு நூல்கள் (சொல் நோக்கு, பொருள் நோக்கு) எழுதியுள்ளார். செ. வேங்கடராமச் செட்டியார் 'புனாய ஓவியம்' என்ற பெயரிட்டு, பாடலை நுணுகி நோக்கி நுண்பொருள் கண்டுள்ளார்.

8.குறிஞ்சிப்பாட்டு: திறனாய்வாளர் எஸ். ஆர். மார்க்கபந்து சர்மா விளக்கம் எழுதி, பாடலின் சுவையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். டாக்டர் தமிழண்ணல் மிகச் சிறந்த திறனாய்வு நூல் எழுதியுள்ளார்.

9.பட்டினப்பாலை: மறைமலை அடிகள், பாடலின் அமைப்பை வியந்து, ஓசை வேறுபாட்டில் திளைத்து, அணியழகில் ஈடுபட்டு, பொருள்

சிறப்பில் மூழ்கித் திறனாய்வு செய்துள்ளார். ரா. இராகவ ஐயங்கார், சாமி சிதம்பரனார் ஆகிய இருவரும் எழுதியுள்ள விளக்கம் சிறந்து விளங்குகின்றன.

10.மலைபடுகடாம்: தனியாகத் திறனாய்வு நூல் இன்னும் தோன்றவில்லை.

மதுரைக்காஞ்சி, மலைபடுகடாம் ஆகிய இரண்டும் வெளிப்படாத புதையலாய்-பலர் கண்ணில் படாத ஓவியக் கூடமாய் - திறக்கப்படாத அருங்காட்சியகமாய் உள்ளன.

2. எட்டுத்தொகை உரைகள்

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் நற்றிணைக்குத் தவிர, ஏனைய ஏழு நூல்களுக்கும் பழங்காலத்தில் உரைகள் தோன்றியுள்ளன. குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் எழுதிய உரை இருந்தது. அகநானூற்றுக்குப் பால்வண்ண தேவனார் இயற்றிய அகவல் உரையும் இருந்தது. ஆனால், இவ்விரு நூல்களின் பழையவுரைகள் மறைந்துபோயின.

ஐங்குறுநூற்றிற்குப் பழைய வுரையும் பதிற்றுப்பத்திற்குப் பழையவுரையும், அகநானூற்றுக்குப் பழைய குறிப்புரை இரண்டும் புறநானூற்றுக்கும் பழையவுரையும் உள்ளன. இவ்வுரைகளை இயற்றிய புலவர்களின் பெயரும் தெரியவில்லை. “ஊர் வேண்டேன்!” என்று முற்றத்துறந்த சான்றோர்கள் இவர்கள்.

பரிபாடலுக்குப் பரிமேலழகர் உரையும், கலித்தொகைக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையும் உள்ளன.

நற்றிணை

நற்றிணைக்குப் பழைய உரை இல்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டு உரையாசிரியர்களில் ஒருவரான பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் நற்றிணைக்குச் சிறந்த உரையும் ஆராய்ச்சி முன்னுரையும் இயற்றிப் பதிப்பித்தார். அண்மையில் ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, அரியதோர் உரை விளக்கம் எழுதியுள்ளார்.

குறுந்தொகை

குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியர் 380 பாடல்களுக்கும், அவர் உரை எழுதாது விட்ட இருபது பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியரும் உரை இயற்றினர் என்ற செய்தியை நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பாயிரம் கூறுகின்றது. இருபெரும் உரையாசிரியர்களும் இயற்றிய பழையவுரை மறைந்து போயிற்று.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், திருக்கண்ணபுரம் திருமாளிகைச் செளரிப் பெருமாள் அரங்கன் (1915-ஆம் ஆண்டில்) குறுந்தொகையைப் பதிப்பித்து உரையும் இயற்றினார். டாக்டர். உ.வே.சாமிநாத ஐயரும், பொ.வே.சோமசுந்தரனாரும் குறுந்தொகைக்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளனர்.

இராகவ ஐயங்கார் குறுந்தொகையில் முதல் 112 பாடல்களுக்கு விளக்கவுரை இயற்றியுள்ளார்.

ஐங்குறுநூறு

ஐங்குறுநூற்றுக்குப் பழையஉரை உள்ளது. இது குறிப்புரையும் அன்று; பொழிப்புரையும் அன்று. அகத்திணை நூல்களுக்குரிய உள்ளுறை உவமம்; இறைச்சிப் பொருள் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக விளக்குகின்றது; சிற்சில இடங்களில் அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் உரைக்கின்றது; தேவையான இடங்களில் இலக்கணக் குறிப்பும் வினைமுடிபும் கூறுகின்றது. துறைகளையும் கூற்றுக்கு உரியவரையும் நன்கு விளக்குகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றின் முதற்பாட்டிற்குச் சிறந்த விளக்கம் எழுதிய இவ்வரையாசிரியர் ஏனைய பாடல்களுக்கும் அவ்வாறு எழுதாமல் விட்டது பெரிய இழப்பாகும். முதற்பாட்டின் விளக்கமாக, “தலைவியை யாய் என்றது புலத்தற்குக் காரணமாயின உளவாகவும் அவை மனங்கொள்ளாத சிறப்பை நோக்கி; தோழி யாங்கள் என உளப்படுத்தது ஆயத்தாரை நோக்கி எனக் கொள்க. பூவும் புலாலும் ஒக்க விளையும் ஊர் என்றது குலமகளிரைப்போல, பொது மகளிரையும் ஒப்புக் கொண்டு ஒழுகுவான் என்பதாம். ஆதன் அவினி என்பான் சேரமான்களில் பாட்டுடைத் தலைவன்” என்று உரைக்கின்றார்.

எல்லாப் பாடல்களிலும் உள்ளுறைகளைத் தெளிவாக விளக்கும் இவர், 177 ஆம் பாடலில் இறைச்சிப் பொருளையும் சுட்டுகின்றார்.

“கன்னம் என்பது நோய்த் தணித்தற்குப் பண்ணிக் கொடுக்கும் படிமம். கெழுதகை என்பது உரிமை” (245) என்று சொல்லுக்குப் பொருளும், “வெள்ளிலோத்திரத்துக் குளிர்ச்சியையுடைய மலரை ஆற்றின் வெம்மை தீர், செல்வோர் அணிந்து செல்வர் என்றுழி வெம்மை கூறியவாறாயிற்று” (301) என்று பாட்டால் வெளிப்படும் கருத்தையும் கூறுகின்றார். இவ்வரை சிறியதாயினும், செய்யும் உதவி பெரியது.

இவ்வரைக்கு டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் குறிப்புரை எழுதியுள்ளார்.

ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையும், பொ.வே. சோம சுந்தரனாரும் விளக்கவுரை எழுதியுள்ளனர்.

பதிற்றுப்பத்து

பதிற்றுப்பத்திற்குப் பழையஉரை உள்ளது. இவ்வரை பதவுரையும் அன்று; அருஞ்சொற் பொருள்உரையும் அன்று; குறிப்புரையும் அன்று. எல்லா உரை நெறிகளையும் தழுவிச் செல்லுகின்றது இவ்வரை. இவ்வரையினை இயற்றியவர் பெயர் முதலிய வரலாறு தெரியவில்லை. 76ஆம் பாடலின் உரையில், “சின்மையைச் சின்னூல் என்றதுபோல ஈண்டுச் சிறுமையாகக் கொள்க” என்று இவர் எழுதுகின்றார். சின்னூல் என்பதுகுணவீர பண்டிதரால் இயற்றப்பெற்ற நேமிநாதத்திற்குப் பெயராக வழங்குகின்றது. நேமிநாதம் நன்னூலாருக்கு முன் தோன்றியது. ஆதலின், இவ்வரையாசிரியரும் நன்னூலாரின் காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்னலாம்.

68ஆம் பாடலில் (வரி-13) வடபுலம் என்பதற்கு, “போக பூமியாகிய உத்தர குரு” என்று உரை எழுதுகின்றார். இது சமணர் கருத்தாகும். இவர் சமணராக இருக்கலாம். இவருக்கு முன்னும் பதிற்றுப்பத்திற்கு உரை இருந்திருக்க வேண்டும். என்பர், என்று உரைப்பாரும் உளர், என்றும் பாடம் கொள்வர் என்று இவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றிலிருந்து பல மேற்கோள்களை இவர் காட்டுகின்றார்.

பாட்டில் அமைந்துள்ள அரிய சொற்களுக்குச் சிறந்த முறையில் பொருள் கூறுகின்றார். வினைமுடிபுகள் தருகின்றார். பிற உரையாசிரியர்கள் விளக்காத இலக்கணக் குறிப்புகளை இவர் எடுத்துஆண்டுள்ளார். பாட்டில் உள்ள புறத்துறைகளைத் தெளிவாக விளக்குகின்றார். செய்யுளுக்குப் பெயராய் அமைந்த தொடர்மொழிககிளன் பொருளை விளக்கி, நயவுரை கண்டு அதன் அழகில் ஈடுபடுகின்றார். பாட்டிற்குரிய தூக்கு வண்ணம் துறை இவற்றின் பொருத்தத்தை நன்கு விளக்குகின்றார். ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதியிலும் 'இதனால் இன்னது பெறப் பட்டது' என்று செய்யுளின் கருத்தைக் கூறுகின்றார்.

இவர், பதிகச் செய்யுளுக்கு முன்னால் குறிப்புரை தருகின்றார். வரலாற்றுச் செய்திகளை இவர் விளக்காமையால் அவற்றைப் பற்றி விரிவாக அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இவருக்கு இல்லை என்னலாம்.

செம்மீன் என்பதற்கு அருந்ததி (31-28) என்று பொருள் உரைக்கின்றார். "ஆயிடை; அவ் என்னும் வகர ஈற்றுப் பெயர் ஆயிடை என முடிந்தது" என்றும், (11:24). "அருவியாம்பல் என்றது வீ அரிய எண்ணாம்பல் என்றவாறு. வீ என்பது குறுகிற்று; அருவி பண்புத் தொகை" (63:19) என்று இவர் தரும் இலக்கணக் குறிப்புகள் அரியவை.

கட்டணம் என்ற சொல்லே கட்டடம் (65:7) என்று மாறியதாக இவர் கருதுகின்றார்.

கயிறு குறு முகவை என்பதற்கு இவர் தரும் நயஉரை மிகவும் இனியது:

கயிறு குறு முகவை என்றது, தன்னால் நீர் தாங்குவது பெரிதன்றித் தன் கயிற்றையே நின்று வாங்கப்படும் முகவை" (22) என்று மிக அழகாக விளக்குகின்றார்.

பதிற்றுப்பத்திற்கு டாக்டர். உ. வே. சாமிநாத ஐயர் பழைய உரையின் கீழே குறிப்புரை எழுதியுள்ளார். ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார். ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் அருள் அம்பலனார் ஆராய்ச்சியுரை எழுதியுள்ளார்.

அகநானூறு

அகநானூற்றுக்குப் பழைய உரை உண்டு. அதனை இயற்றியவர் பால் வண்ணத் தேவர் என்பவர். அவர் அகவலால் உரை கண்டார் என்று சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகின்றது. அந்த அகவல் உரை கிடைக்கவில்லை. மறைந்து போன உரை நூல்களுள் அதுவும் ஒன்று.

அகநானூற்றுக்குக் குறிப்புரைகள் இரண்டு பழங்காலத்தில் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, கடவுள் வாழ்த்திற்கும் முதல் தொண்ணூறு பாடல்களுக்கும் குறிப்புரையாய் அமைந்துள்ளது. இவ்வுரையாசிரியர் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் உள்ள அருஞ்சொற்களுக்கும், அரிய தொடர்களுக்கும் பொருள் எழுதுகின்றார். உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப்பொருள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். வேண்டிய இடங்களில் சொல்முடிபு, பொருள்முடிபு, இலக்கணக் குறிப்பு, வரலாற்று நிகழ்ச்சிஆகியவற்றைத் தருகின்றார். இவரைப் பற்றிய வரலாறு எதுவும் தெரியவில்லை.

மற்றோர் குறிப்புரை, உரை என்ற அளவில் இல்லாமல், படித்தவர் தம் நினைவுக்காக எழுதி வைத்த சொற்பொருளும், திணை விளக்கமும் அமைந்த குறிப்புப்போல் உள்ளது. தொடர்ச்சியாக இக் குறிப்பு இல்லாமல், ஆங்காங்கே சில பாடல்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது.

அகநானூறு மூலமும் இவ்விரு பழையவுரைகளும் ரா. இராகவ ஐயங்காரால் வெளியிடப்பட்டன. இராச கோபால் ஐயர் பழையவுரைக்குப்பின் (90 பாடலுக்குப்பின்) எழுபது பாடல்களுக்கு உரை இயற்றியுள்ளார்.

ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரும், கரந்தைக் கவியரசு ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளையும் அகநானூறு முழுமைக்கும் செம்மையான உரை எழுதியுள்ளனர்.

புறநானூறு

புறநானூற்றுக்குப் பழையவுரை உள்ளது. இவ்வுரை 266 பாடல்கள் வரை உள்ளது. இவ்வுரையாசிரியரின் வரலாறு தெரியவில்லை. இவ்வுரையின் பல்வேறு இயல்புகளை மிக நன்றாக ஆராய்ந்து டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் எழுதியுள்ளார்.

பழைய உரையாசிரியர் ஆற்றொழுக்காகச் செய்யுளில் சொல் கிடந்தவாறே பொருள் உரைக்கின்றார். உரைநடை மிகவும் எளிமையானது. தமக்கு முன் இருந்த மற்ற உரையாசிரியர் கருத்துக்களையும், அவர்கள் கொண்ட பாடங்களையும் பல இடங்களில் குறிக்கும் இவர் அவர்களை மறுப்பதில்லை. நயங்கூறுதல், வினைமுடிபு காட்டுதல் சொற்களை வருவித்துக் கூறல் துறைகளை விளக்குதல் போன்ற பல இயல்புகள் இவரிடம் உள்ளன. நாலடியார், திருக்குறள் போன்ற நூல்களின் செய்யுள் அடிகளை உரைநடையாக்கி எழுதுகின்றார். உலக வழக்குச் சொற்களைக் குறிக்கின்றார். உவமைகளை விளக்குகின்றார். குறிப்புப்பொருள் தருகின்றார். ஆங்காங்கே மிக அரிய இலக்கணக் குறிப்புகளைத் தருகின்றார்.

இவர், வேதங்களைப் பின்பற்றும் வைதிக சமயத்தவர். கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் உரையில், சிவபெருமானக்கு உரிய பொருள்களை, 'திரு' என்னும் அடைகொடுத்து, திருநுதல் திருச்சடை, திருமுடி என்கின்றார். 56 - ஆம் பாடலின் உரையில், திருமால் மேனியைத் திருமேனி என்றும், பலதேவரை நம்பி மூத்தபிரான் என்றும் முருகக் கடவுளைப் பிள்ளையார் என்றும், பிணி முகம் பிள்ளையார் ஏறும் யானை என்றும் மரபு வழுவாமல் உரைக்கின்றார்.

'நன்றாய்ந்த' என்னும் புறப்பாட்டினுள் (166), 'இகல் கண்டோர் மிகல் சாய்மார்' என்பதற்கு இவ்வரையாசிரியர், "வேதத்திற்கு மாறுபட்ட நூல்களைக் கண்டோராகிய புத்தர் முதலாயின புறச் சமயத்தோரது மிகுதியைச் சாய்க்க வேண்டி' என்று பொருள் உரைக்கின்றார்.

இவ்வரையாசிரியர் புராணக் கதைகளையும், வரலாறுகளையும் கூறுகின்றார். அவற்றை விரிவாகக் காண்போம்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை, 'எழுவர் நல்வலங் கடந்தோய்' என்று ஒரு பாடல் (19) குறிப்பிடுகின்றது. அதற்கு

இவர், 'இரு பெருவேந்தரும் ஐம்பெரு வேளிருமாகிய எழுவர்' என்று உரை எழுதுகின்றார். 'குழவி இறப்பினும்' என்ற பாட்டில் (74), 'கேளல் கேளிர்' என்றது சிறைக் கோட்டங் காவலரை' என்று உரைக்கின்றார். 99 ஆம்

பாடலில் ஓளவையார் அதியமான் பனந்தார் சூடியுள்ளதாகப் பாடியுள்ளார். 'இவனுக்குப் பனந்தார் கூறியது, சேரமாதற்கு உறவாதலின்' என்று சிறந்த முறையில் விளக்குகின்றார்.

சிறந்த வரலாற்றுச் செய்தியையும் இவர் புராணச் செய்தியாக்கி விடுகின்றார். 99 ஆம் பாடலில் உள்ள 'பூவார்கா' என்பதற்கு 'வானோர் இவன் (அதியமான்) முன்னோர்க்கு வரங் கொடுத்தற்கு வத்திருந்ததொரு கா' என்றார். மேலும், 195 ஆம் பாடலில் வரும் மோரியரை, 'சக்கரவாள சக்கர வர்த்திகள்; விச்சாதரரும், நாகரும் என்ப' என்று கூறி விடுகின்றார். வரலாற்று நிகழ்ச்சியையும் புராணச் செய்தியாக்க இவர்க்கு எந்தச் சான்றுகள் கிடைத்தனவோ, தெரியவில்லை!

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் வந்துள்ள உவமைகளைப் பொருளுடன் பொருத்திக்காட்டுவதில் இவ்வுரையாசிரியர் வல்லவர்.

புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
ஈன்ற வயிறோ இருவே (86)

என்பதற்கு, "புலி சேர்ந்து போகிய அளை போல, அவனுக்கு என்னிடத்து உறவும் அத்தன்மைந்து என்பதாம்" என்று உரைக்கின்றார்.

ஓளவையார் பாடிய 206-ஆம் பாடலில்,

மரங்கொல் தச்சர் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே

என்ற உவமையை இவ்வுரையாசிரியர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்: "பரிசிலர்க்குச் சிறாரும், கல்விக்கு மழுவும், செல்லும் திசைக்குக் காடும், சோற்றுக்குக் காட்டுள் மரமும் உவமையாகக் கொள்க".

இத்தகைய உவமை விளக்கங்களை 13, 54, 87, 102, 109, 218 ஆகிய பாடல்களின் உரைகளில் காணலாம். இவ்வுரையாசிரியர் அரிய சொற்கள் பலவற்றிற்குப் பொருள் கூறுகின்றார். சிலவற்றைக் கீழே காண்போம்:

அருள் - ஒன்றின் துயர்கண்டால் காரணம் இன்றித் தோன்றும் இரக்கம் (5).

அன்பு - தன்னால் புரக்கப்படுவார் மேலுளதாகிய காதல் (5).

அல்லிப்பாவை ஆடுவனப்பு - ஆண்கோலமும் பெண்கோலமுமாய்
அவ்விருவரும் ஆடும் கூத்தை (33).

கராம் - முதலையுள் ஒரு சாதி (37).

வன்புலம் - குறிஞ்சியும் முல்லையும். மென்புலம் - மருதமும் நெய்தலும் (42).

கணிச்சி - குந்தாலி, மழு (42).

கலி - புகழும் அரவம் (52).

கோளி - பூவாது காய்க்கும் மரம் (58).

செம்மீன் - திருவாதிரை (60).

தளம்பு - சேறுகுத்தி (61).

அனந்தல்பறை - பறைகொட்டுவார் கை, புண்படுதலின் மந்தமாக ஒலித்தல் (62).

எருவை - தலைவெழுத்து, உடல் சிவந்திருக்கும் பருந்து; கழுகு எனினும்
அமையும்(64).

ஓரி - தேன் முதிர்ந்தால் பரக்கும் நீலநிறம்; முசுக்கலை எனினும் அமையும் (109).

படை மடம் - வீரர் அல்லாதார் மேலும், முதுகிட்டார் மேலும்,
புண்பட்டார் மேலும், இளையார் மேலும் செல்லுதல் (142).

கைவழி - கையகத்து எப்பொழுதும் இருத்தலான் யாழைக் கைவழி
என்றார், ஆகு பெயரான்.

இவ்வுரையாசிரியர் பதினெண்கணம் (1), முத்தீ (2), (9), மூவகை முரசம்
(58) ஆகியவற்றைப் பெயர் கூறி விளக்குகின்றார்.

சில இடங்களில் மிகநயமாக இவர் விளக்கம் கூறுகின்றார். 148ஆம் பாடலில், 'எய்யாதாகின்று எம் சிறு 'செந்நாவே' என்ற அடியை விளக்கும்போது, பொய் கூறாமையின் செந்நா' என்ற அடியை விளக்கும்போது, "பொய் கூறாமையின் செந்நா' என்றார்; தற்புகழ்ந்தார் ஆகாமல் சிறு செந்தா என்றார்" என்று நயமாக உரைக்கின்றார். 219ஆம் பாடலில், "முழு வள்ளூரம் உணக்கும் மள்ள" என்பதற்கு, "அரசு துறந்து வடக்கிருந்த உயிர் நீத்த உள்ள மிகுதியால் மள்ள என்றார்" என்று நயங் காண்கின்றார்.

பிட்டங் கொற்றனை வாழ்த்தவந்த வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார், "மாறுகொள் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே"(172) என்று பகைவரையும் வாழ்த்துகின்றார். இதற்கு இவ்வரையாசிரியர், "மாறுகொள் மன்னரும் வாழியர் என்ற கருத்து, இவன் வென்று திறைகொள்வது அவர் உளராயின் என்பதாம்," என்று நயம் உரைக்கின்றார்.

பாரி மகளிரை விச்சிக்கோனிடம் கொண்டு சென்று ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டிய பாடல் (200) பரிசில் துறை என்பது பொருந்துமா என்ற வினாவுக்கு மிகநயமாக விடை கூறுகின்றார் இவ்வரையாசிரியர். "உலகத்து மகட் பேசிவிடக் கொடுத்தலை அன்றி, தாமே இவரைக் கொள்வாயாக என்று இரந்து கூறினமையின், இது பரிசில் துறையாயிற்று" என்பது இவர் தரும் விளக்கம்.

இத்தகைய பல சிறப்பியல்புகளையுடைய இப் பழைய உரை 266 பாடல்களுக்கு மட்டுமே உள்ளது. 267 முதல் 400 வரை உள்ள பாடல்களுக்கு டாக்டர் உ.வே.சா. குறிப்புரையும் சிறு விளக்கமும் எழுதி வெளியிட்டார். பின்னர் ஒளவை சு. துரைசாமி பிள்ளை நூல் முழுமைக்கும் சிறந்த உரை விளக்கம் எழுதியுள்ளார். இவ்வரை பொருத்தமான பாடல்களை ஆராய்ந்து தருகின்றது. வரலாற்றுச் செய்திகளையும், சங்க காலத்து மக்கட் பெயர், ஊர் நாடுகளின் பெயர் ஆகியவற்றைக் கல்வெட்டுகளின் உதவி கொண்டு தெளிவுபடுத்துகின்றது. புலவர் வரலாற்றையும் மன்னர்களின் வரலாற்றையும் விரிவாக ஆராய்ந்து உரைக்கின்றது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு உரைகள்

பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் உள்ள பல நூல்கள், வச்சிர நந்தி மதுரையில், நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவித் தமிழ் வளர்த்த காலத்தில் தோன்றியவை என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திருக்குறள் நாலடியார் இரண்டும், அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய மூன்றையும் கூறுகின்றன.

நான்மணிக்கடிகை, இனியவை நாற்பது, இன்னா நாற்பது, திரிகடுகம், ஆசாரக் கோவை, பழமொழி நானூறு, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி ஆகிய ஒன்பதும் நீதி நூல்கள்.

கார் நாற்பது, திணைமொழி ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, கைந்நிலை ஆகிய ஆறும் அகப்பொருள் நூல்கள்.

உரைகள்

மேலே குறிப்பிட்ட 18 நூல்களில் பெரும்பாலானவற்றிற்குப் பழைய உரைகள் உள்ளன. திருக்குறளுக்குப் பத்து உரைகள் தோன்றியுள்ளன. நாலடியாருக்கு மூன்று உரைகள் உள்ளன.

நீதி நூல்களில் ஏலாதி நீங்கலாக உள்ள எட்டிற்கும் பழைய உரைகள் முழுமையாய் உள்ளன. ஏலாதியில் சில பகுதிகளுக்கு உரை சிதைந்து விட்டது.

அகப்பொருள் நூல்களில் ஐந்திணை ஐம்பது, திணைமாலை ஐம்பது இரண்டிற்கும் பழைய உரைகள் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன. திணைமாலை நூற்றைம்பதில், 126 ஆம் பாட்டிற்குமேல் பழைய உரை கிடைக்கவில்லை. ஐந்திணை எழுபதில், முதல் 24 பாடல்களுக்கே உரை உள்ளது. கைந்நிலை, நூல் சிதைந்துள்ளது போலவே உரையும் சிதைந்துள்ளது. கார் நாற்பதில் 23 முதல் 38 வரையுள்ள பாடல்களுக்குப் பழைய உரை இல்லை.

புறப்பொருள் நூலாகிய களவழி நாற்பதுக்கு உரை முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளது.

இந்தப் பழைய உரைகள் யாவும் பொழிப்புரையாக உள்ளன; பழையமரபு அறிந்து எழுதப்பட்டுள்ளன. சுருக்கமும் தெளிவும் பெற்றுள்ளன; அருஞ்சொற்பொருளும் இலக்கணக் குறிப்பும் தருகின்றன.

1883-ஆம் ஆண்டில், ஆசாரக் கோவையைப் பழைய உரையுடன், திருத்தணிகை விசாகப் பெருமாள் ஐயர் வெளியிட்டார். சைவ சித்தாந்த கழகம், பல பழைய உரைகளை வெளியிட்டுள்ளது. கா. நமசிவாய முதலியார், திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார் ஆகியோர் பழமொழி நானூற்றைப் பழைய உரையுடன் வெளியிட்டனர்.

சில தமிழறிஞர்கள் தாமே புதிதாக உரை எழுதி வெளியிட்டனர். அவற்றுள் சில:

நான்மணிக்கடிகை (1922) - கோ. இராசகோபாலபிள்ளை உரை.

இன்னா நாற்பது (1922) - கா. ரா. கோவிந்தராச முதலியார் உரை.

களவழி நாற்பது (1877) - சோடாவதானம் சுப்பராய செட்டியார் உரை.

இன்னும்பலர், உரை எழுதும் பணியில் ஈடுபட்டுத் தொண்டு செய்துள்ளனர்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், எல்லா நூல்களுக்கும் தக்க அறிஞர் பெருமக்களைக் கொண்டு மிகச் சிறந்த முறையில் உரைகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ளது.

அடுத்த வரும் பகுதிகளில், நாலடியார் திருக்குறள் இரண்டிற்கும் தோன்றியுள்ள உரைகளின் திறன்களைக் காண்போம்.

நாலடியார்

நாலடியார் என்னும் நூலை, 'நாலடி நானூறு' என்றும் வழங்குவர். நாலடியார் ஒரு தொகை நூல். இதில் உள்ள வெண்பாக்களைச் சமண முனிவர் பலர் இயற்றியுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியர், சீவக சிந்தாமணி உரையில் (1089) நாலடியர் பாடல் ஒன்றே மேற்கோள் காட்டுகின்றார். "பிறரும் இச்சமயத்தார், 'சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா' (நாலடி-110) என்பதனாலும் உணர்க" என்று கூறுகின்றார்.

இதனால் நாலடியார், சமண சமயத்தவர் செய்த நூல் என்பது தெளிவாகின்றது. நச்சினார்க்கினியர், நூலியற்றியவரை 'இச் சமயத்தார்' என்று பன்மையாற் சுட்டுகின்றார். ஒருவர் பெயரையும் குறிப்பிட்டுக் கூறவில்லை.

யாப்பருங்கல விருத்தி (செய்யுளியல் - 4), செப்பலோசையை விளக்கும்போது, "இன்னவை பிறவும், நக்கீரர் நாலடி நானூற்று வண்ணத்தால் வருவனவும் எல்லாம் தூங்கிசைச் செப்பலோசை" என்று கூறுகின்றது. இதைக் கொண்டு நாலடியார் நக்கீரரால் எழுதப்பட்டது என்பர். இங்கே குறிப்பிடும் 'நக்கீரர் நாலடி நானூற்று வண்ணம்' என்பது மறைந்துபோன நூலாக இருக்கலாம். இதனை வலிமையான சான்றாகக் கொள்ள இயலாது.

நாலடியாரைப் பயில்பவர், அது ஒரு தொகை நூல் என்பதை எளிதில் உணர்வர். அதில் உள்ள பாடல்கள் வேறு வேறு நடையின; பல வேறு வகையான சொல்லமைப்பின; கருத்துத் தொடர்ச்சி உடையவை அல்ல.

நக்கீரர் என்ற பெயர், சமண சமயத்தவர்க்கு உரியதன்று. நாலடியாரில் தொட்ட இடமெல்லாம் சமணக்கருத்துகள் உள்ளன. ஆதலின், அதனை நக்கீரர் இயற்றினார் என்று கருத இயலாது.

உரைகள்

பதினெண் கீழ்க்கணக்குகளில், திருக்குறளுக்கு அடுத்த படியாக அறிஞர் பெருமக்களின் பாராட்டுதலைப்பெற்ற நீதி நூல் நாலடியாராகும். இந் நூலுக்கும் காலந்தோறும் பலப்பல உரைகள் தோன்றியுள்ளன.

நாலடியாருக்குப் பழைய உரைகள் மூன்று உள்ளன. ஒன்று பதுமனார் இயற்றியது. மற்றொன்று, தருமர் செய்தது. இன்னொன்று, பெயர் அறியப்படாத ஒருவர் செய்தது.

பதுமனார்

நாலடியாருக்கு முதன் முதலில் உரைகண்டவர் பதுமனார். பத்மம் என்ற சொல்லுக்குத் தாமரை என்பது பொருள். பதுமம் என்ற சொல்லின் திரிபு அது. பதுமம் என்ற பெயரினடியாகப் பிறந்த பெயரே பதுமனார் என்பது.

பதுமனாரின் வரலாறுபற்றி அறியத்தக்க சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

நாலடியாரில் உள்ள நானூறு வெண்பாக்களையும் பொருள் அறிந்து ஓதி உணர்ந்து, திருக்குறளைப் பின்பற்றி அதிகாரம் தோறும் பத்துப்பாடலை அமைத்து அதிகாரங்களுக்கு ஏற்ற பெயரிட்டவர் பதுமனாரே. மேலும் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று பெரும்பகுதியாக்கி, அவற்றில் பல இயல்களை அமைத்து உரை இயற்றிய வரும் இவரே.

பதுமனார் நாலடியாருக்கு அதிகாரம் வகுத்த செய்தியைத் தருமர் தம் உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தில்.

மதுமலர்த் தண்டார்ப் பதுமன் தெரிந்த
ஐயமில் பொருண்மை அதிகா ரம்தாம்
மெய்யா நலத்த எண்ணெந்து அவற்றுள்

என்றும், பழையவுரையாசிரியர் முகவுரையில், “இப்படி நாற்பது அதிகாரமும் பதுமனார் அடைவு செய்த இந்த அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றும் வழுவாமல் நடாத்தி” என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதஐயர் ‘நாலடியார்க்கு உரை இயற்றிய பதுமனால் நாலடியாரில் திருக்குறளிற் போல அதிகாரம் வகுத்தவர். குடத்துக்குள் யானையைப் புகுத்துவது போல், பல பாடல்களைச் சில அதிகாரங்களில் அவர் புகுத்தி இருக்கின்றார்.’ என்று கூறுகின்றார்.

பதுமனாரின் உரைப்பாயிரம் நாலடியாரைப் பின் வருமாறு பகுத்துக் காட்டுகின்றது.

அறவியல் இருவகைத் தாம்;அவை தம்முள்
துறவுஏழ்; இல்லறம் இருமூன்று என்ப;
பொருளியல் வகைஏழ்; புலப்படக் கிளப்பின்-
அரசியல் ஏழ்தி காரம் ஆகும்;
நட்பியல் நான்கதி காரம்; இன்பம்
மூன்றே; துன்ப இயல்அதி காரம்
நான்கே; ஒன்றே பொதுவியல்; பகையியல்
கூறு அதிகாரம் நான்கே; பன்னெறி
வகைதான் இருவகை; அவற்றுள் இன்ப

துன்பத்து அதிகாரம் ஒன்றே - ஏனை
இன்பம் கூறுஅதி காரம் இரண்டே.

உரையில் இவை விரித்து அதிகாரங்களின் பெயர்களோடு விளக்கப் படுகின்றன.

பதுமனார் உரை முதலில் தோன்றிய உரையாக இருந்தும் மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. பழம்பெருமை வாய்ந்த இவ்வரை பல ஆண்டுகளாக வெளிப்படாமல் இருந்து 1953ஆம் ஆண்டில்தான், தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியீடாக (59-a) உரைவளம் என்ற பெயருடன் இருபகுதியாக வெளிவந்தது. உரை வளத்தில் தருமர் உரையும் பழையவுரையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பதுமனாருடைய உரை, பொழிப்புரையாக உள்ளது. தேவையான இடங்களில் பொருள் விளக்கத்திற்காகப் பல சொற்களை வருவித்துக் கூறுகின்றது. பொழிப்புரையின் கீழ் அருஞ்சொற் பொருளும், மிகக்குறைவாக இலக்கணக் குறிப்பும் உள்ளன. கருத்துச் செறியும் இலக்கண வழுவற்ற நடையும், தனித்தமிழ்ச் சொல்லாட்சியும் பதுமனாரிடம் காணலாம். சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைப்பதில், இவர் வல்லவராக விளங்குகின்றார்.

தருமர்

தருமர் பதுமனாருக்குப்பின் நாலடியாருக்கு உரை எழுதியவர். உரைப்பாயிரத்தில் இவர் பதுமனாரைக் குறிப்பிடுகின்றார். திருக்குறள் உரையாசிரியர்களில் 'தருமர்' குறிப்பிடப்படுகின்றார். இருவரும் ஒருவரா அல்லது வேறுபட்டவரா என்று அறிய, திருக்குறள் தருமர்உரை கிடைக்கவில்லை.

பதுமனார் உரைக்கு விரிவுரையாகத் தருமர்உரை உள்ளது. பாடலுக்குப் பொழிப்புரை இயற்றியபின் மிகவிரிவாக நயமும் பொருளும் கூறுகின்றார்.

தருமர் உரைப்பாயிரம் நாலடியாரைப் பற்றியும், பதுமனாரைப்பற்றியும் விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

நாலடியார் பாடல்கள் இயற்றிய முனிவர்களை,

வளங்கெழு திருவொடு வையகம் முழுதும்
உளங்குளிர் இன்பத்து இன்பம் உவப்ப

வண்பெருஞ் சிறப்பின் மாதவம் புரிந்தாஅங்கு
எண்பெருங் குன்றத்து இருந்தவ முனிவர்

என்று பாயிரம் குறிப்பிடுகின்றது; சமண முனிவர்கள் தவம் புரிந்துகொண்டு
எண்பெருங் குன்றத்து இருந்ததைக் கூறுகின்றது. அம் முனிவர்கள்
எண்ணாயிரம் வெண்பாக்கள் இயற்றியதாய்ப் பாயிரம் கூறுகின்றது:

அறம்பொருள் இன்பம் வீடுஎனும் அவற்றின்
திறம்பிறர் அறியும் திறத்தை நாடிப்
பண்புற எடுத்துப் பாங்குறப் பகர்ந்த
வெண்பா வியல் எண்ணாயிரம்.

இவ் எண்ணாயிரம் பாடல்களில், பல பாடல்கள் மறைந்து காலப்
போக்கில் நானூறு பாடல்களே எஞ்சி நின்று வாழ்வுபெற்றன என்பதைப் பாயிரம்,

.....எண்ணாயிரம் இவற்றுள்
பார்எதிர் கொண்டு பரவி ஏத்த
நீர்எதிர் வந்து நிரையணி பெற்ற
மேல்நூல் தகையின் விதிமுறை பிழையாஅ
நானூறு

என்று கூறுகின்றது.

நானூறு பாடல்களைப் பதுமனார் நயந்தெரிந்து ஓதி நாற்பது
அதிகாரங்கள் வகுத்ததை,

நானூறு அவற்றின் நயந்தெரிந்து ஓதிய
மதுமலர்த் தண்டார்ப் பதுமன் தெரிந்த
ஐயமில் பொருண்மை அதிகாரம் தாம்
மெய்யா நலத்த எண் ஐந்து

என்று பாயிரம் உரைக்கின்றது. தருமனார் நாற்பது அதிகாரங்களையும்
பாகுபடுத்தியதை

....எண் ஐந்து அவற்றுள்
 அறவியல் பதின்மூன்று; அரசர்க்கு உரிய
 பொருளியல் இருபத்து ஒருநான்கு; இன்பம்
 ஆன்ற வகையை மூன்றுஎன மொழிந்தனன்
 சான்றோர் ஏத்தும் தருமத் தலைவனே

என்று கூறி முடிக்கின்றது பாயிரம். தருமரைப் பற்றி

சீல முனிவர் இருந்து தெரிந்துரைத்த
 நாலடி நானூற்றின் நற்பொருளைப் - பால்வகையே
 கண்டான் பொருள்தான் பயனுரைத்தான் காதலித்துத்
 தண்டார்ப் பொறைத்தருமன் தான்

என்ற வெண்பா ஒன்றும் உள்ளது.

விளக்கவுரை

பதுமனார், தருமர் உரைகளையன்றி நாலடியாருக்கு வேறோர் உரையும் உள்ளது. அவ்வுரை இயற்றிவர் பெயர் தெரியவில்லை. அவ்வுரையை வெளியிட்ட சரசுவதி மகால் விளக்கவுரை என்ற பெயரைத் தந்துள்ளது.

விளக்கவுரை, பதுமனார் தருமர் ஆகிய இருவர் உரைகளையும் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது. இவர், மற்ற இரு உரையாசிரியர்கள் கருத்திலிருந்து வேறுபட்டு அதிகாரங்களைப் பிரிக்கிறார். அறத்துப்பாலில் பதின்மூன்று அதிகாரமும், பொருட்பாலில் இருபத்து ஆறு அதிகாரமும், காமத்துப் பாலில் ஓர் அதிகாரமும் அமைக்கின்றார்.

பிற்கால உரைகள்

நாலடியார் போன்ற நீதி நூல்களை, மாணவர் பயிலும் நோக்கத்துடன் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பாட நூலாக வைத்த பின்னர், அவற்றிற்கு உரைகள் பல தோன்றின. உரையும் விளக்கமும் நாடெங்கும் பரவின.

நாலடியாருக்கு உரை கண்டவர் பெயரும், உரை வெளி வந்த ஆண்டும் கீழே தரப்படுகின்றன:

புதுவை நயனப்ப முதலியார் (1812)
 புதுவை அ. வேதகிரி முதலியார் (1812)
 திருமயிலை முருகேச முதலியார் (1874)
 கோமளபுரம் ராசகோபால பிள்ளை (1904)
 வேதகிரி முதலியார் (1908)
 களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் (1913)
 வை.மு. சடகோப ராமாநுசாச்சாரியார் (1921)
 வே. நாராயண ஐயர் (1924).

இவர்களுக்குப் பின்னரும் நாலடியாருக்கு உரை காணும் முயற்சியில் பலர் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர்.

திருக்குறள் உரைகள்

திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள்

தமிழ்மொழியில் தோன்றிய நூல்களுள் திருக்குறளுக்குப் பலவகையான சிறப்புகள் உண்டு. உரைகள் காலந்தோறும் தோன்றி வருவது அந்நூலின் சிறப்புகளில் ஒன்று. பரிமேலழகர்க்கு முன், ஒன்பது உரைகள் திருக்குறளுக்குத் தோன்றின. பத்தாவது உரையாகப் பரிமேலழகர் உரை தோன்றிய பின்னரும் கூட, கணக்கற்ற உரைகள் தோன்றியுள்ளன.

திருக்குறளுக்கு நேரே உரை எழுதியவர்களே அல்லாமல் இளங்கோ அடிகள், சீத்தலைச் சாத்தனார், சேக்கிழார், கம்பர் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் தம் நூல்களில் ஆங்காங்கே திருக்குறளை எடுத்தாண்டு, விளக்கமும் கூறியுள்ளனர். அப்பகுதிகளை எல்லாம் ஒன்றுசேர்த்துப் பார்த்தால் அச்சான்றோர்கள் திருக்குறளுக்குச் செய்யுள் வடிவில் உரைவிளக்கம் கூறி இருப்பது வெளிப்படும். பிற்காலத்தில் நீதி நூல்களை இயற்றிய சான்றோர்களும், திருக்குறளுக்குச் செய்யுள் வடிவில் உரை இயற்றியுள்ளனர்.

திருக்குறளைப் பயின்றவர்கள் அதன் சுவையில் ஈடுபட்டுப் புகழ்ந்து பாடினர். திருக்குறளில் உள்ள பால், இயல், அதிகாரம், பா ஆகியவற்றைக்

கணக்கிட்டு உரைத்தனர். அவ்வாறு புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் திருவள்ளுவமாலை என்ற பெயருடன் வழங்கி வருகிறது. திருக்குறளில் பால்தோறும் உள்ள இயல்களை ஆராய்ந்து உரைப்பது உரையாசிரியரின் பணியாதலின் (திருவள்ளுவ மாலையில்) இயல்ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுப் பாடல்கள் இயற்றியவர்களும் உரையாசிரியர்களாக மதிக்கத் தகுந்தவர்களே.

திருக்குறளுக்கு உரை எழுதாமல் வேறு நூல்களுக்கு உரை இயற்றியவர்கள் தம் உரைகளில் தேவையான இடங்களில் திருக்குறட்பாக்கள் சிலவற்றிற்கு உரை எழுதியுள்ளனர்.

சிலப்பதிகாரத்தின் அரும்பதவுரையாசிரியர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர், மயிலைநாதர், சங்கர நமசிவாயர் ஆகியோர் தம் உரைகளில் வாய்ப்பு நேர்ந்தபோது திருக்குறள் சிவற்றிற்கு உரை கண்டுள்ளனர். அவ்வுரைகள் புதிய கருத்துகளுடன், இன்றுள்ள உரைகளோடு மாறுபட்டு உள்ளன. திருக்குறள் உரைகளைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவோர் அத்தகைய உரை விளக்கங்களையும் சேர்த்து வெளியிட வேண்டும்.

பல ஆண்டுகளுக்குமுன், திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய பதின்மரை,

தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிதி பரிமே லழகர் - திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமாள் காலிங்கர் வள்ளுவர்நூற்கு
எல்லையுரை செய்தார் இவர்.

என்ற தனிப் பாடல் கூறுகின்றது. இப் பதின்மருள் இன்று பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிதி, பரிப்பெருமாள், காலிங்கர் ஆகிய ஐவர் இயற்றிய உரைகள் கிடைத்து அச்சில் வெளி வந்துள்ளன. ஏனையோர் உரைகள் கிடைக்கவில்லை. கடவுள் வாழ்த்தில் (5.6) இரண்டு குறள்களுக்குத் தாமத்தர் நச்சர் தருமர் ஆகிய மூவர் உரைகள் கிடைத்துள்ளன. மற்ற உரைகள் மறைந்தது தமிழிலக்கிய உலகிற்குப் பெரிய இழப்பாகும்.

கம்பர் காலத்தில், திருக்குறளுக்குச் சில உரைகள் வழங்கின என்று கருத இடமுண்டு.

அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு

என்ற குறளுக்குத் தம் காலத்தில் வழங்கிய வேறு உரைகளைப் பின்வரும் பாடலில் கம்பர் குறிப்பிடுகின்றார்:

என்பென்பது யாக்கைஎன்பது உயிர்என்பது இவைகளெல்லாம்

பின்பென்ப அல்லவேனும் தம்முடை நிலையிற்பேரா

முன்பென்ப உளஎன்னும் முழுவதும் தெரிந்தவாற்றால்

அன்பென்பது ஒன்றின்தன்மை அமரரும் அறிந்ததன்றால். (யுத்த-மருத்துமலை-4)

பரிமேலழகர்க்குமுன் இருந்த தருமரைப்பற்றி அபிதானகோசம்,
“வள்ளுவருக்கு உரை செய்த பதின்மருள் முற்பட்டவராகிய தருமர் (தரும சேனர்)
உரையில் ஆருகத மதக் கொள்கைகளே பிரசங்கிக்கப்பட்டன” என்று கூறுகின்றது.

தருமர் நாலடியாருக்கும் உரை இயற்றியுள்ளார். அவ்வுரை அச்சில் வந்துள்ளது. இவரைப்பற்றி வேறு செய்தி எதுவும் தெரியவில்லை.

நச்சர் என்பவர் நச்சினார்க்கினியர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் நச்சர், நச்சினார்க்கினியர் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. பெயரில் உள்ள சில எழுத்துக்களின் ஒற்றுமை அவ்வாறு நினைக்க இடம் தருகின்றது. நச்சினார்க்கினியரைப்பற்றிய சிறப்புப் பாயிரம் அவர் திருக்குறளுக்கு உரை இயற்றியதாய்க் குறிப்பிடவில்லை.

திருமலையர் என்பவர் சமணராய் இருத்தல் கூடும். திருமலை என்பது, வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது; சமணர்க்குரிய இடமாய்த் திகழ்ந்து வருகின்றது.

தாமத்தர், மல்லர் ஆகியோரைப்பற்றி எந்தச் செய்தியும் வெளிப்படவில்லை. ஏனைய உரையாசிரியர்களைப்பற்றி அடுத்து வரும் பகுதிகளில் விரிவாகக் காண்போம்.

பத்து உரைகளே அன்றி, இயற்றியவர் பெயர் தெரியாத இரண்டு உரைகளும் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றினை ‘திருக்குறள் பழையவுரை’ என்ற

பெயருடன் டாக்டர் உ.வே.சா. நூல் நிலையம் வெளியிட்டுள்ளது. மற்றோர் உரை பரிதியாரின் உரையைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது. முதல் பதினோரு அதிகாரங்களுக்குமேல் இப் பழைய உரைக்கும் பரிதியார் உரைக்கும் வேறுபாடில்லை. கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் சைவ சமயக் கருத்திற்கு ஏற்பக் கடவுளின் தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. வழக்குச் சொற்களும் வடசொற்களும் மிகுதியாக உள்ளன. சைவ சமயச் சார்புடைய புராணங்கள் மேற்கோள் காட்டப்பெறுகின்றன. நடைச் சிறப்பு இல்லாவிட்டாலும் கருத்துச் சிறப்பிற்காகக் கற்று மகிழவேண்டிய இடங்கள் பல உள்ளன.

திருக்குறளுக்குப் பல உரைகள் தோன்றியதற்கு உரிய காரணங்களை ஆராய்ந்த டாக்டர் வ.சு.ப.மாணிக்கம் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறுகின்றார்:

“இதுகாறும் வந்த உரைகளை ஆராய்ந்தால் அவை பல்கியதற்குப் பின்வரும் காரணங்கள் கூறலாம்.

1. பாட வேற்றுமையால் சில உரை வேற்றுமைகள் காணப்படும். இவை ஆராய்ந்து ஏற்கத்தக்கன.

2. பாடம் கற்பித்துக்கொண்டு ஓரிருவர் புதுப் பொருள் காட்டியுள்ளனர்; இவர் பொறுக்கத் தகார்; மக்கள் கண்டிக்கவும் அரசு தண்டிக்கவும் தகுவர்.

3. இலக்கண வறுமையாலும் இலக்கணச் செருக்காலும் எழுந்த உரைவேற்றுமைகளும் உள; இவை பழிக்கத் தகும்.

4. முன்னோன் எழுதிய உரைப்பொருளைப் பெரிதும் தழுவக்கூடாது; தாம் ஒரு தனி யுரை எழுதத் துணிந்ததற்குச் சான்றாக எங்ஙனமேனும் பல குறட்குப் புத்துரை சொல்ல வேண்டும் என்னும் முனைப்பே திருக்குறள் உரை பலவற்றின் தோற்றத்துக்குக் காரணம் என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.”

திருக்குறள் உரை வேற்றுமைகளை நன்கு ஆராய்ந்து வெளியிட்ட டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி உரை வேற்றுமைக்கு உரிய காரணத்தைப் பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்.

“ஏடெதுவோர் பிழையால் புகுந்த பாட வேறுபாடுகளும், குறளைப் பிரிக்கும் முறைகளும் சொற்களைக் கொண்டு கூட்டும் நெறிகளும், காலத்தால் சொற்கள் எய்திய பொருள் வேறுபாடுகளும் சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்க மாறுபாடுகளும் இயல்பாகவே உரை வேற்றுமைகட்கு இடங்கொடுத்து விட்டன. புற நாகரிகச் சார்பும் சமயச் சார்பும் அரசியற் சார்பும் முன்னிற்க, வலிந்து வேறுபட்ட உரைகளை எழுதினோரும் உளர்.”

உரைகள் பல தோன்றியும் எல்லோரும் ஒப்பும் ஓர் உரை இல்லாமை பெரிய குறைபாடே ஆகும். திருவள்ளுவர் கருத்து ஏதேனும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கமுடியும். ஒரு குறளுக்கு ஒரு கருத்துத்தான் இருக்கமுடியும். ஆனால் திருவள்ளுவர் அவ்வாறெல்லாம் கருதினாரோ இல்லையோ, அவரது வாக்கு நமக்குப் பல வகையாய்ப் பொருள் கொள்ள இடத்தருகின்றது. வங்கக் கவிஞர் இரவீந்தரநாத தாகூர் கீதாஞ்சலியில், “கவிஞரின் சொற்களிலிருந்து மக்கள் தாம் விரும்பும் பொருளைப் பெற்று மகிழ்கின்றனர்” என்று கூறியுள்ள கருத்து இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது.

பழைய உரைகளில் இன்று பரிமேலழகர் மணக்குடவர் பரிப்பெருமாள் காலிங்கர் பரிதி ஆகிய ஐவர் உரைகள் உரைக்கொத்திலும் உரை வளத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன. பரிமேலழகர் உரையும் மணக் குடவர் உரையும் பரிப்பெருமாள் உரையும் தனித் தனியாய் வெளிவந்துள்ளன. ஏனைய உரைகளும் விரிவான ஆராய்ச்சி முன்னுரைகளுடன் வெளிவருவது திறனாய்வுக்குப் பயன்தரும்.

1935-இல் பரிதி உரை வெளிவந்துள்ளது. அதனை மீண்டும் வெளியிடவேண்டும்.

திருக்குறள் அமைப்பும் உரையாசிரியர்கள் நோக்கும்

திருக்குறளுக்குப் பல உரைகள் தோன்றியுள்ளதால் அவற்றை ஒப்பிட்டுக் காணும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. உரைகளை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது மாறுபட்ட கருத்துகள் வெளிப்படுகின்றன. நூலின் அமைப்பு, உரையாசிரியர்களின் நோக்கு, பால்தோறும் அமைந்துள்ள இயல்கள், அதிகாரம்தோறும் உள்ள குறள் அமைப்பு, ஒரே குறளுக்குப் பலவேறு கருத்துக்கள், ஒரே சொல்லுக்கு வேறுவேறு பொருள்கள் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

பால்தோறும் அமைந்துள்ள இயல் பற்றிய ஆராய்ச்சி மிகவும் சுவையானது. இயல் பிரிப்பில்தான் உரையாசிரியர்கள் திருக்குறளை நோக்கிய நோக்கு வெளிப்படுகின்றது.

திருவள்ளுவமாலை

திருக்குறள் இயல்அமைப்பை அறியத் திருவள்ளுவமாலை துணை செய்கின்றது; உரையாசிரியர்களின் கருத்தை ஒப்பிட்டுக் காண உதவுகின்றது. திருவள்ளுவ மாலையில் உள்ள,

பாயிரம் நான்கு இல்லறம் இருபான் பன்மூன்றே
 தூய துறவறம் ஒன்று ஊழாக - ஆய
 அறத்துப்பால் நால்வகையா ஆய்ந்துரைத்தார் நூலின்
 திறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து (திருவள்-25)

என்ற வெண்பா அறத்துப்பாலின் இயல்களைக் கணக்கிட்டு உரைக்கின்றது.

அரசியல் ஐயைந்து; அமைச்சியல் ஈரைந்து
 உருவல் அரண்இரண்டு; ஒன்றுஒண்கூழ்;-இருவியல்
 திண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்று
 எண்பொருள் ஏழாம் இவை. (திருவள்-26)

என்ற வெண்பா, பொருட்பாலை ஏழு இயல்களாகப் பிரித்துக் காட்டுகின்றது.

ஆண்பால்ஏழ்; ஆறிரண்டு பெண்பால்; அடுத்தன்பு
 பூண்பால் இருபால் ஓர்ஆறாக - மாண்பாய
 காமத்துப் பக்கம்ஒரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
 நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு (திருவள்-27)

என்ற வெண்பா காமத்துப்பாலை மூன்றாகப் பிரிக்கின்றது.

இவ்வாறே தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்தில் கிடைத்த 'திருக்குறள் அதிகார அடைவு' என்றும் பழஞ்செய்யுள் ஒன்றும் பால்தோறும் இயல்களைப் பிரிந்துள்ளது.

இனி, மற்ற உரையாசிரியர்கள் இயல்களை எவ்வெவ்வாறு பிரிந்துள்ளனர் எனக் காண்போம்.

அறத்துப்பால்

பரிமேலழகர், அறத்துப்பாலின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களைப் பாயிரம் என்று கொண்டார் என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. உரைப்பாயிரத்தில் 'அறம், இல்லறம் துறவறம் என இருவகை நிலையால் கூறப்பட்டது' என்று கூறி, எடுத்துக் கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடித்தற் பொருட்டுக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றார் என்ற குறிப்போடு நூலுள் நுழைகின்றார். கடவுள் வாழ்த்திற்கு அடுத்த மூன்று அதிகாரங்களும் அறத்துப் பாலின் தோற்றுவாயே என்பது அவர் கருத்தாதல் வேண்டும். இல்வாழ்க்கை முதல் (5) புகழ் ஈறாக (24) உள்ள இருபது அதிகாரங்கள் இல்லறம் பற்றியவை என்ற கருத்து அவர்க்கு உடன்பாடே.

துறவற இயலை (25-37) அவர் விரதம், ஞானம் என இரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டு விளக்கம் எழுதுகின்றார். அருளுடைமை முதல் கொல்லாமை ஈறாக (25-33) உள்ளனவற்றை விரதம் என்றும், நிலையாமை முதல் அவாவறுத்தல் வரை (34-37) உள்ளனவற்றை ஞானம் என்றும் பகுத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

ஊழ்இயலைத் (38) தனி இயலாகவே கருதுகின்றார். மணக்குடவர், பரிதி, பரிப்பெருமாள், காலிங்கர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் திருவள்ளுவமாலை கூறுவதுபோல அறத்துப் பாலைப் பாயிரம் (1-4), இல்லறவியல் (5-24), துறவறவியல் (25-37), ஊழியல் (38) என நான்காவே பிரிக்கின்றனர்.

பொருட்பால்

பரிமேலழகர் பொருட்பாலை அரசியல் (1-25), அங்கவியல் (26-57), ஒழிபியல் (58-70) என மூன்றாகப் பகுத்து, உரை எழுது

கின்றார். அவர் கருத்துப்படி பொருட்பாலின் முதல் இருபத்தைந்து அதிகாரங்கள் அரசனின் சிறப்பை உணர்த்துவதால் அரசியல் எனப்படும்; அதற்கு அடுத்த முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்கள் அரசனுக்கு அங்கமாகிய அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், நட்பு என்ற ஐந்தினையும் பற்றியவை. அரசியலிலும் அங்கவியலிலும் அடங்காதவை ஒழிபியலில் கூறப்படுகின்றன.

பரிமேலழகர் 'குடி'யை அங்கமாகக் கொள்ளவில்லை. 'படை குடி' என்ற பொருட்பாலின் முதற்குறளின் விளக்கவுரையில், "ஈண்டுக் குடி என்றது அதனையுடைய நாட்டினை; கூழ் என்றது அதற்கு ஏதுவாய பொருளை" என்றும், "அமைச்சு நாடு அரண் பொருள் படை நட்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார்" என்றும் தம் கருத்தை அவர் வலியுறுத்துகின்றார்.

மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், பரிதி ஆகிய மூவரும் பொருட்பாலை அரசியல் (1-25), அமைச்சியல் (26-35), பொருளியல் (36-40), நட்பியல் (41-45), துன்பவியல் (46-57), குடியியல் (58-70) என ஆறாகப் பிரித்து உரை கண்டுள்ளனர். பரிமேலழகர் ஒழிபியல் (58-70) என்று கொண்டதை இம் மூவரும் குடியியல் என்று கொண்டதை இம் மூவரும் குடியியல் என்று கொண்டுள்ளனர்.

காலிங்கர் அமைத்த இயல்பிரிவே பொருட்பாலை நன்கு விளக்கும் கருவியாய் உள்ளது. அவர் பொருட்பாலை அரசியல் (1-25), அமைச்சியல் (26-35), அரணியல் (36-37), கூழியல் (38), படையியல் (39, 40), நட்பியல் (41-57), குடியியல் (58-70) என ஏழாகப் பிரித்து உரை கண்டுள்ளார். திருவள்ளுவ மாலையில் போக்கியார் செய்யுள் (26) கூறும் இயல் பிரிவுகள் இவ்வாறே அமைந்துள்ளன. மேலும்,

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு (381)

என்பது பொருட்பாலின் முதற் குறள். இதனைப் பொருட்பாலின் திறவுகோல் என்னலாம். இதில் கூறியுள்ள ஏழுவகைப் பொருளையே பொருட்பால் விரித்துச் செல்கின்றது. இக் குறளில் அமைச்சு, அரண், கூழ், படை, நட்பு,

குடி என்று கூறுவதே முறையாயினும் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழ வைக்கப்பட்டுள்ளன. காலிங்கர் பொருட்பாலின் முதற் குறள் உரையில், “இங்குச் சொன்ன இறை முதலாகிய எழுவகைப் பொருளுமே இப்பொருட்பால் நடைப்பொருள் என அறிக” என்று தம் கருத்தைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

காமத்துப்பால்

பரிமேலழகர் காமத்துப்பாலைக் களவு (1-7), கற்பு (8-25) என இரு பிரிவாக்கியுள்ளார். அதிகாரம்தோறும் அகப்பொருளுக்குரிய விளக்கம் கூறுகின்றார். ஒவ்வொரு குறட்பாவும் இன்னாருடைய கூற்று என்று குறிப்பிடுகின்றார். குறட்பாக்களுக்கு உரை எழுதும் போது தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணத்தை நன்கு பயன்படுத்தி, சிறப்பான முறையில் ஆராய்ந்து அரிய கருத்துகளை வெளியிட்டுள்ளார். காமத்துப்பாலுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில் திருவள்ளுவர் ‘தமிழ் நூல்களோடும் பொருந்தப் புணர்ச்சியைக் களவென்றும், பிரிவைக் கற்பென்றும் பெரும்பான்மை பற்றி வகுத்து’ அமைத்துள்ளதாகக் கூறுகின்றார். பரிமேலழகரைப் போலவே காமத்துப்பாலை,

புணர்தல் பிரிதல் பொருள்; களவு கற்பென்று
உணரும் இருகூறாம் உரைக்கில்-புணரும்
களவுஏழ் அறுமூன்று கற்புஇவை ஐயைந்தாம்
அளவுறு காமத்துப் பால்.

என்ற வெண்பா, இயல் பிரித்துக் காட்டுகின்றது. இப்பாடல் பரிமேலழகர் உரைக்குப்பின் அவர் கருத்தை நினைவில் கொள்ள எழுந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

பரிப் பெருமாள், காமத்துப் பாலை அருமையிற் கூடல் (1-3), பிரிந்து கூடல் (4-21), ஊடிக் கூடல் (22-25) என மூன்றாகப் பகுத்துள்ளார். இவ்வாறு பிரிப்பது தமிழ் மரபு அன்று என்பதை உணர்ந்து அவர், “அதற்கு இலக்கணம் “யாங்ஙனம் பெறுதும்?” என்ற வினைவைத் தாமே எழுப்பிக் கொண்டு, “இதற்கு இலக்கணம், வாத்தஸ்யாயனம் என்றும் காமதந்திரத்துச் சுரத விகற்பம் என்னும் அதிகரணத்துள் கண்டுகொள்க” என்று விடையும் கூறுகின்றார்.

திருவள்ளுவர் செய்த காமத்துப்பால் தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம்: அகப் பாடல்களின் சாறு; பழந்தமிழ் மரபை ஒட்டி எழுந்த தீஞ்சுவைக் காதற் களஞ்சியம்; கற்பனைவளமும் இலக்கியச்சுவையும் சேர்ந்து அமைக்கப்பட்ட கலைக் கோயில்; அன்பும் அறனும் ஒன்றிய இன்பநெறி. வாத்தஸ்யாயனம் அறிவு நுட்பத்துடன் உலகியலை ஆராய்ந்து எழுதிய நூல். அதில் மாசற்ற உள்ளத்தில் ஊறிச் சுரக்கும் அன்புக்கும் முறை திறம்பாத அறநெறிக்கும் இடமில்லை. எனவே, திருவள்ளுவரின் காமத்துப் பாலுக்கு வாத்தஸ்யாயனத்தை இலக்கணமாகக் கொள்வது பொருந்தாது.

மணக்குடவர் காமத்துப் பாலில் உள்ள இருபத்தைந்து அதிகாரங்களையும் குறிஞ்சி பாலை முல்லை நெய்தல் மருதம் என்ற வரிசைப்படி, ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஐந்து அதிகாரங்கள் அமைத்துள்ளதாக, 'திருவள்ளுவர்' என்ற நூலில் (பக்கம் 29) தமிழ்ப் பெரியார் செல்வக் கேசவராய முதலியார் கூறுகின்றார். அப்பெரியார் மணக்குடவர் உரையாகப் பின்வரும் பகுதியைத் தந்துள்ளார்:

“காமத்துப்பால் கூறுவார்: குறிஞ்சி பாலை முல்லை நெய்தல் மருதம் என்னும் ஐந்திணையும் முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றனுள், பெரும்பான்மையும் உரிப்பொருள் பற்றிப் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சி எனவும், பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் பாலை எனவும், இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் முல்லை எனவும், இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் நெய்தல் எனவும், ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் மருதம் எனவும் ஒரே நிலம் ஐந்து அதிகாரமாக இருபத்து ஐந்து அதிகாரத்தால் கூறி...”

இன்று அச்சாகியுள்ள மணக்குடவர் உரையில் இப்பகுதி காணப்படவில்லை. காமத்துப் பாலுக்குப் பரிப்பெருமாள் மேற்கொண்ட இயல் பிரிவுகளே மணக்குடவர் உரையிலும் உள்ளது. இதனை மேலும் ஆராய்தல் வேண்டும்.

சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார் காமத்துப் பாலை மேலே கூறியவாறு ஐந்தாகப் பிரிப்பதுண்டு என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

புதிய உரைகள்

திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரை தோன்றிய பின், அவ்வுரைக்கு விளக்கம் எழுதிப் பரப்புகின்ற முயற்சி, சில நூற்றாண்டுகள் தொடர்ந்து நடை பெற்றது. காலப்போக்கில் புதிய உரை காணும் முயற்சி தோன்றியது. இம் முயற்சி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது. வீரமாமுனிவர், நாகை தண்டபாணியார், ஈக்காடு சபாபதி முதலியார், திரு.வி.க. ஆகியோர் இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். திரு.வி.க.வின் உரை முதல் நூறு குறட்பாக்களுக்கே (விருத்தியுரையாய்) உள்ளது. ஆழ்ந்த பொருளும், விளக்கமும் இலக்கியச்சுவை முதிர்ந்த நடையும் இவர் உரையின் சிறப்பியல்புகளாகும். காலத்திற்கேற்ற கருத்தைக் குறளில் காண விரும்பி, சில இடங்களில் புதிய உரை கண்டுள்ளார். நாகை தண்டபாணியார் அறத்துப்பாலுக்கு மட்டும் விருத்தியுரை கண்டுள்ளார். பெரும்பான்மையான இடங்களில் பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கம் கூறி, சில இடங்களில் வேறுரை கண்டுள்ளார். வ.உ.சி.யின் உரை, அவர் மேற்கொண்ட புதிய பாடங்களாலேயே கருத்து வேறுபாடு உடையதாய் அமைகின்றது.

திருச்சி வரதராசன் எழுதியுள்ள விளக்கவுரை எளிமையானது; சிறிதளவு தமிழறிவு உடையவரும் படித்துப் பயன் பெறும் தகுதியுடையது.

செய்யுள் வடிவில் திருக்குறளுக்கு உரைகள் தோன்றியுள்ளன. குட்டிக் குறள், திருக்குறள் அகவல், திருக்குறள் இசைமாலை முதலிய நூல்கள் செய்யுள்வடிவ உரைகள்.

பள்ளி மாணவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் பயன்படும் வகையில் திருக்குறள் உரைகள் பல தோன்றின. கா. சுப்பிரமணியிள்ளை, அருணாசலக் கவிராயர், டாக்டர் மு. வரதராசனார், டாக்டர் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் ஆகியோர்

காலிங்கர் காமத்துப்பாலை மூன்றாக (திருவள்ளுவ மாலை வெண்பா (27) கூறுவது போல) வகுத்துள்ளார். அவர் கருத்தின் படி ஆண்பாற் கூற்று (1-7) பெண்பாற் கூற்று (8-19), இருபாற் கூற்று (20-25) என மூன்று இயல்களாக அமையும்.

காலிங்கர் எட்டாவது அதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில், “தலைமகன் கூற்று முடிந்தது; இனித் தலைமகள் கூற்றுக் கிளவி வருமாறு” என்று எழுதி

உரையைத் தொடங்குகின்றார். 'குறிப்பறிவுறுத்தல்' என்ற அதிகாரத்தின் (20) தொடக்கத்தில் "இருபாற் கிளவி வருமாறு" என்று கூறுகின்றார்.

ஏழாம் அதிகாரமாகிய அலர் அறிவுறுத்தல் என்பதில் உள்ள நான்கு குறட்பாக்களைப் (6,7,9,10) பெண்பாற் கூற்றுக்களாகக் காலிங்கர் ஒழிந்த ஏனைய உரையாசிரியர்கள் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் காலிங்கர் அந்நான்கு குறட்பாக்களையும் ஆண்பாற் கூற்றாகவே கொண்டு அதற்கேற்ப உரையும் எழுதுகின்றார்.

இடம் மாறியவை

காலிங்கர் உரையில் காமத்துப்பாலில் தனிப்படர் மிகுதி, நினைந்தவர் புலம்பல், அவர் வயின் விதும்பல் ஆகிய அதிகாரங்களில் உள்ள 3 குறட்பாக்கள் இந்த மூன்று அதிகாரங்களிலும் இடம் மாறியுள்ளன.¹

குறட்பாக்கள் அதிகாரம் விட்டு அதிகாரம் மாறிய தோடு, அதிகாரங்களும் இயல் விட்டு இயல் மாறி அமைந்துள்ளன. கப்பலோட்டிய தமிழர் வ.உ.சி. பதிப்பித்த மணக்குடவர் உரையில் அறத்துப்பாலில் இத்தகைய மாற்றம் உள்ளது. தமக்குக் கிடைத்த ஒரே ஒரு ஏட்டுச் சுவடியில் மட்டும் இத்தகைய மாற்றம் இருந்ததாய் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மணக்குடவர் உரையில் இல்லற இயலில் பின்வரும் அதிகாரங்கள் உள்ளன.

5. இல்வாழ்க்கை	15. பிறனில் விழையாமை
6. வாழ்க்கைத் துணை நலம்	16. வெகுளாமை
7. மக்கட்பேறு	17. இன்னா செய்யாமை
8. அன்புடைமை	18. கொல்லாமை
9. விருந்தோம்பல்	19. புலான் மறுத்தல்
10. வாய்மையுடைமை	20. கள்ளாமை
11. செய்ந்நன்றியறிதல்	21. தீவினையச்சம்
12. நடுவு நிலைமை	22. ஒப்புரவறிதல்
13. பொறையுடைமை	23. ஈகையுடைமை
14. ஒழுக்கமுடைமை	24. புகழுடைமை

துறவற இயலில் பின்வரும் அதிகாரங்கள் உள்ளன:

25. அருளுடைமை	32. புறங்கூறாமை
26. இனியவை கூறல்	33. பயனில் சொல்லாமை
27. அடக்கமுடைமை	34. நிலையாமை
28. தவமுடைமை	35. துறவுடைமை
29. கூடாவொழுக்கம்	36. மெய்யுணர்தல்
30. அழுக்காறாமை	37. அவா வறுத்தல்
31. வெஃகாமை	

பரிமேலழகர் உரையில் உள்ள இயல்களில் அதிகார அமைப்பு, பின்வருமாறு உள்ளது.

இல்லற இயல்

5. இல்வாழ்க்கை	15. பிறினில் விழையாமை
6. வாழ்க்கைத் துணை நலம்	16. பொறையுடைமை
7. புதல்வரைப் பெறுதல்	17. அழுக்காறாமை
8. அன்புடைமை	18. வெஃகாமை
9. விருந்தோம்பல்	19. புறங்கூறாமை
10. இனியவை கூறல்	20. பயனில் சொல்லாமை
11. செய்ந்நன்றியறிதல்	21. தீவினையச்சம்
12. நடுவு நிலைமை	22. ஒப்புரவறிதல்
13. அடக்க முடைமை	23. ஈகை
14. ஒழுக்க முடைமை	24. புகழ்

துறவற இயல்

25. அருளுடைமை	31. வெகுளாமை
26. புலான் மறுத்தல்	32. இன்னா செய்யாமை
27. தவம்	33. கொல்லாமை
28. கூடாவொழுக்கம்	34. நிலையாமை
29. கள்ளாமை	35. துறவு

30. வாய்மை

36. மெய்யுணர்தல்

37. அவா அறுத்தல்.

இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள்

1. பரிமேலழகர் உரையில் உள்ள புதல்வரைப் பெறுதல் என்ற அதிகாரம், மணக்குடவர் உரையில் 'மக்கட் பேறு' என்று உள்ளது.
2. பரிமேலழகர் உரையில் துறவற இயலில் உள்ள

வாய்மையுடைமை கொல்லாமை

வெகுளாமை புலான் மறுத்தல்

இன்னா செய்யாமை கள்ளாமை

ஆகிய அதிகாரங்கள் ஆறும் மணக்குடவர் உரையில் இல்லற இயலில் உள்ளன.

3. பரிமேலழகர் உரையில் இல்லற இயலில் உள்ள

இனியவை கூறல் வெஃகாமை

அடக்க முடைமை புறங்கூறாமை

அழுக்காறாமை பயனில சொல்லாமை

அதிகாரங்கள் ஆறும் மணக்குடவர் உரையில் துறவற இயலில் உள்ளன.

4. பரிமேலழகர் உரையில் ஈகை புகழ் தவம் வாய்மை துறவு ஆகிய அதிகாரங்கள், மணக்குடவர் உரையில் 'உடைமை' என்ற சொல்லைப்பெற்று, ஈகையுடைமை புகழுடைமை தவமுடைமை வாய்மையுடைமை துறவுடைமை என்று உள்ளன.

பரிதியார்

திருக்குறளுக்கு உள்ள பழைய உரைகளில் மிகவும் எளிமையானது பரிதியார் உரையேயாகும். இவரது உரை பேச்சு நடையில் அமைந்து உலகு வழக்குச் சொற்களை மிகுதியாகக் கொண்டுள்ளது. இருப்பினும் அவற்றில் ஒரு வகை அழகும், எளிதில் பொருள் உணர்த்தும் ஆற்றலும் இருப்பதைக் காணலாம். மிகுதியாக வட சொற்கள் கலந்துள்ளன. இலக்கணச் செறிவு இல்லாத எளிய நடையில் சில இடங்களில் பிழைகளும் உள்ளன. சொற்பொழிவாற்றியதை எழுதி வைத்ததுபோல, பல இடங்கள் உள்ளன. குறளின் கருத்தை அறிந்து தம் விருப்பம் போல், கூட்டியும் குறைத்தும் பொருள் கூறுகின்றார் பரிதியார். இவர் உரையைப் பொழிப்புரை என்றோ விளக்கவுரை என்றோ கூற இயலாது. சில இடங்களில் குறளைவிடச் சுருக்கமாக உரை உள்ளது. இன்னும் இடங்களில் குறளுக்கு உரைக்கும் தொடர்பில்லாமல் எழுதிச் செல்கின்றார். 'குறளுக்கு (பரிதியார்) உரைக்கும் ஒற்றுமைப்படுத்தி, கருத்து அறிந்து கொள்ளுதல் ஒரு கயிற்றலாகிய பாலத்தில் காவிரியைக் கடக்க நினைத்தலை ஒக்கும்'.¹

இவரது உரையில் பாலின் தொடக்கத்தில் விளக்கவுரையோ, இயல் பிரிப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சியோ இல்லை. அதிகார முறை வைப்பைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டல், ஒரே அதிகாரத்திற்குள் குறட்பாக்களைப் பொருள் நோக்கிப் பிரித்து அமைத்தல் ஆகிய முறைகள் இல்லை.

ஏனைய உரையாசிரியர்கள், இவ்வாறு செய்யாமல் நூலின் அமைப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தியுள்ளனர். இவற்றை நோக்கும்போது பரிதியார் உரை இன்றுள்ள உரைகளில் மிகவும் முற்பட்டதோ என்று கருத இடமுண்டு.

191, 166, 167, 191, 194 ஆகிய குறள்களுக்குப் பரிதியாரும் காலிங்கரும் ஒரே வகையாய் உரை கூறியுள்ளனர்.

1126 ஆம் குறளின் பரிதியார் உரைக்கும் பரிமேலழகர் உரைக்கும் வேறுபாடு இல்லை.

வரலாறு

பரிதியார் என்ற பெயர், பருதியார் எனவும் வழங்குகின்றது. அவர் பெயரைக் கொண்டு திருப்பருதி நியமம் என்பது இவரது ஊராய் இருக்கலாம் என்று கருதுகின்றார் துடிசைக் கிழார். திருப்பரிதி நியமம்

என்னும் பெயருடைய ஊர் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் ஓரத்த நாடு செல்லும் வழியில் ஊழ் ஊருக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது.¹ அவ்வூரில் கோயில் கொண்டுள்ள கடவுளின் பெயர் பருதியப்பர் என்பதாகும். பருதியப்பர் என்ற பெயர் பருதி என்று குறுகி பரிதி என்று திரிந்து 'ஆர்' விசுதி சேர்ந்து பரிதியார் என்று ஆகி இருக்கலாம்.

பரிமேலழகர்க்கு முற்பட்ட இவர், சைவ சமயத்தவர்; வேதநெறி ஒழுகிய அந்தணராக இருக்கலாம். வடமொழி பயின்றவர்; உலகியல் அறிவு மிக்கவர். உரை இயற்றிய காலத்தில் மிக முதியவராக இருந்திருக்கக் கூடும்.

சமயம்

இவர் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கு இவரது உரையில் தக்க சான்றுகள் பல உள்ளன. கடவுள் வாழ்த்தில் 'கற்றதனாலாய்' என்னும் குறளுரையில் (2) நற்றாள் என்பதற்குச் சிவன் ஸ்ரீபாதம் என்று பொருள் உரைக்கின்றார். இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் (5) என்பதற்குச் சிவகீர்த்தி என்றும் அறவாழி அந்தணன் (8) என்பதற்குத் தன்மம் என்னும் சமுத்திரமாகவுள்ள பரமேசுவரன் என்றும் பொருள் கூறுகின்றார்.

வாய்மை அதிகாரத்தில் உள்ள 'பொய்யாமை அன்ன' என்னும் குறளில் (269) 'எல்லா அறமும் தரும்' என்பதற்குச் சிவபுண்ணியம் எல்லாம் உண்டாம் என்கின்றார்.

பொருட்பாலில் 'முறை செய்து' என்னும் குறளுரையில் (388) 'மக்கட்கு இறை என்று வைக்கப்படும்' என்பதற்கு 'உலகத்தை இரட்சிக்கின்ற பரமேஸ்வரன் என்று எண்ணப்படும்' என்கின்றார்.

'யான் எனது' என்னும் குறளுரையில் (310) துறந்தார் என்பதற்கு, 'தொண்ணூற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடே துறந்தார்' என்று பொருள் கொள்ளுகின்றார்.

கடவுள் வாழ்த்தில் "கோளிற் பொறியிற் குணமில்வே" என்னும் குறளுரையில் (9) எண்குணத்தான் என்பதற்குச் சைவ சமயச் சார்பாக விளக்கம் தருகின்றார்.

“எட்டுக் குணமாவன: அனந்த ஞானம், அனந்த வீரியம், அனந்த குணம், அனந்த தெரிசனம், நாம மின்மை, கோத்திரமின்மை, அவா வின்மை, அழியா இயல்பு என்பன” என்பது பரிதியாரின் விளக்கம்.

இவற்றால் பரிதியார் சைவ சமயத்தினர் என்பது உறுதியாகின்றது.

பரிதியும் பரிமேலழகரும்

பரிதியாரின் கருத்துகளைப் பரிமேலழகர், சில இடங்களில் மறுக்கின்றார்; சில இடங்களில் என்பாரும் உளர் என்று மதித்துச் சூட்டுகின்றார்; பரிதியார் கொண்ட வேறு பாடங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பரிதியாரின் கருத்துகளைப் பரிமேலழகர் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்ட இடங்களும் உண்டு.

நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்திற்

பகையும் உளவோ பிற (304)

என்ற குறளுக்குப் பரிதியார், “முகத்தில் சிரிப்பும் மனத்தில் களிப்பும் கொல்லுகின்ற சினத்திலும்” என்று கூறிய உரைப்பகுதியைப் பரிமேலழகர், “முகத்தின்கண் நகையையும் மனத்தின்கண் உவகையும் கொண்டு கொண்டு எழுகின்ற சினம்” என்று தம் கருத்தாக எடுத்து அமைத்துக் கொள்ளுகின்றார்.

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வான்என்று

அப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து (950)

என்ற குறளுக்குப் பரிதியின் விளக்கத்தைப் பரிமேலழகர் மேற்கொண்டு, சிலவற்றை மாற்றியும் கூட்டியும் குறைத்தும், தம் உரையில் அமைத்துள்ளார்.

இருவர் விளக்கமும் கீழே தரப்படுகின்றன:

பரிதியார்

“வியாதி கொண்டவர்க்கும் பண்டிதர்க்கும் மருந்திற்கும் பரிகாரம் பண்ணுவார்க்கும் நந் நான்கு குணம் உண்டு. அது ஏதெனில்,

வியாதியாளர் குணம் - திடவான், பதார்த்தவான். கிரமத்திலே வருபவன், கிளையுள்ளவன் ஆக நான்கு. வைத்தியன் குணம் - கற்றவன், தெய்வசகாயம் உள்ளவன், கண் ஆனி உள்ளவன், கோவண சுத்தம் உள்ளவன் ஆக நான்கு. மருந்தின் குணம் -எளிதாய், ஒரு மருந்தாய், சுத்தமுள்ளதாய், தப்பாமல் பொறுப்பதாய் உள்ள நான்கு. பரிகாரம் பண்ணுவிப்பான் குணம் - வியாதி யாள்பவன் மேல் பத்தி. வைத்தியன் சொன்ன கிரமத்திலே வருபவன் சோம்பின்மை உள்ளவன், கொடையுள்ளவன் ஆக நான்கு. இந்த நான்கு பேருக்கும் பதினாறு குணம் வேணும் மருந்து என்னும் அதிகாரம் என்றவாறு.

பரிமேலழகர்

உற்றவன் வகை நான்காவன: பொருளுடைமை, மருத்துவன் வழிநிற்றல், நோய்நிலை உணர்த்தல் வன்மை, மருந்துத் துன்பம் பொறுத்தல் என இவை.

தீர்ப்பான் வகை நான்காவன: பல பிணிகட்கும் ஏற்றல், சுவை வீரியம் விளைவாற்றல்களான் மேம்படுத்தல், எளிதின் எய்தப்படுத்தல், பகுதியோடு பொருந்துதல் என இவை.

இயற்றுவான் வகை நான்காவன: ஆதூரன் மாட்டு அன்புடைமை, மனமொழி மெய்கள் தூயவாதல், சொல்லியன அவ்வாறே செய்தல் வன்மை, அறிவுடைமை என இவை.

இவை எல்லாம் கூடிய வழியல்லது பிணி தீராமையின், இத்தொகுதியையும் 'மருந்து' என்றார்.

பரிதியார் எழுதியுள்ள விளக்கமும் பரிமேலழகர் கூறியுள்ள விளக்கமும் பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளதை உணரலாம்.

வடசொல்லாட்சி

பரிதியார் வடசொற்களை மிகுதியாக ஆளுகின்றார். எல்லோரும் அறிந்த நல்ல தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் பொருள் கூறும் போது வடமொழிச் சொல்லையே பயன்படுத்துகின்றார்:

வெயில் என்பதற்கு (77) ஆதித்த கிரணம் என்று பொருள் எழுதுகின்றார். விதானம் என்ற வடசொல்லை (விசனம்) கவலை, துன்பம் என்ற பொருளில் இவர் அடிக்கடி ஆளுகின்றார். வாக்குத்தோஷம் (129), வங்கிசம் (112), லஷ்மி, சேஷ்டாதேவி (167), உத்தியோகம் போன்ற வட சொற்களை எடுத்தாளுகின்றார்.

அறம் பொருள் இன்பம் என்று திருவள்ளுவர் பயன்படுத்திய தமிழ்ச் சொற்களுக்கும் 'தன்மம், அர்த்தம், காமம்' என்ற வடசொற்களால் பொருள் கூறுகின்றார் (501). முளை என்ற தமிழ்ச் சொல்லை விட்டுவிட்டு அங்குரம் என்ற வடசொல்லை ஆளுகின்றார் (959).

தீயளவின்றி (947) என்னும் குறளுக்கு, "உதராக்கினி அளவையறியாமல் கறி பதார்த்தம் உருசி யறிந்து புசித்தான்" என்று வடசொல்லை மிகுதியாக ஆண்டு உரை எழுதுகின்றார்.

சொல்லும் பொருளும்

பரிதியார், 'வறுமையுடையோம்' என்ற பொருளில் வறுவியோம் என்ற சொல்லை ஆளுகின்றார் (205). சேவகன் என்ற சொல்லைப் போர் வீரன் என்ற பொருளிலும் (763), புடவை என்ற சொல்லை உடை என்ற பொருளிலும் (788), இராவுத்தன் என்ற சொல்லைக் குதிரை வீரன் என்ற பொருளிலும் (814), பரியாரி என்ற சொல்லை மருத்துவன் என்ற பொருளிலும் இவர் பயன்படுத்துகின்றார். பணம் என்ற சொல்லும் இவரால் ஆளப்படுகின்றது (932).

சுருக்கமும் எளிமையும்

பல குறட்பாக்களுக்கு மிகச் சுருக்கமாகவும் எளிமையாகவும் இவர் பொருள் கூறுகின்றார். அத்தகைய இடங்களைக் கீழே காண்போம்:

நெருநெல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்திவ் வுலகு (336)

"நேற்றிருந்தான் இன்று செத்தான் என்னும் பெருமை உண்டு உலகுக்கு".

உறங்கு வதுபோலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு (339)

“நித்திரை போல மரணம்: விழிப்பது போலப்பிறப்பு என்று அறிக.”

நிறைநீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர் பேதையார் நட்பு (782)

“வளர் மதி ஒப்பது நல்லோர் நட்பு: தேய்பிறை ஒப்பது பொல்லா நட்பு.”

பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையின் நாணுடைப்
பெண்ணே பெருமை உடைத்து (907)

“பெண்ணுக்குப் பயப்படுகிற ஆண்மையினும் பெண்ணே விசேஷம்.”

வாராக்கால் துஞ்சா வரின்துஞ்சா ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண் (1179)

“நாயகர் வாராக்காலும் நித்திரையில்லை; வந்தாலும் கலவியினால்
நித்திரையில்லை.”

நாம்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாம்காதல் கொள்ளாக் கடை (1195)

“ஒருதலைக் காமம் நன்றல்ல; இருதலைக் காமம் நன்று.”

விளக்கமும் நயமும்

பரிதியார் சில குறளுக்கு எழுதும் உரையும் விளக்கமும் மிகவும்
போற்றத்தக்கவையாய் உள்ளன. அவ்வாறே சில தொடருக்கு இவர் தரும் நயவுரை
எண்ணி எண்ணி மகிழத்தக்கதாய் உள்ளது. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே காண்போம்:

துறந்தாரின் தூய்மை உடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோக்கிற் பவர். (159)

“துறந்தார் பெரியோரானாலும் தவத்தின் பெருமையினாலே ஒருவரைச் சாபமிடுவார்; இவன் இல்லறத்திலே இருந்தும் தனக்கு ஒருவர் செய்த குற்றம் பொறுப்பவன் ஆதலின் பெரியவன்.”

பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்றா தவர் (187)

“இரண்டுபேர் ஒருமனமாகக் கூடியிருக்கின்ற சிநேகத்தைப் புறஞ்சொல்லிப் பிரித்தவர் யார் என்னில் இரண்டு பேருக்கும் மனம் பிரியப்படச் சொல்லி உறவு பண்ண அறியாதவர்.”

தவம்செய்வார் தம்கருமம் செய்வார்மற் றல்லார்
அவம்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு (266)

“நிலையாமை நோய் மூப்புச் சாக்காடு என்று எண்ணித் தலையாவார் தம் கரும் செய்வர்; தம் கருமமாவன; தவம் பூசை நியதி தானம் தன்மம் என்பன. மற்றல்லாதார் சென்னவழி தேடி ஆசை விலங்கிட்டு அவம் செய்வார்”.

கைவேல் களிறொடு கோக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும் (774)

“மதயானை கூடப் போர்செய்து கைவேல் பறி கொடுத்த வீரன் மெய்யிலே தைத்த வேலைப் பறித்து இந்தத் தறுவாயில் வேல் நேர்பட்டது என்று சிரித்துச் சலிப்பிலன்.”

விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழக்கினுள்
வைக்கும்தன் நாளை எடுத்து (776)

“வீரன் நாள்தோறும் தன் சரீரத்திலே புதுமைப் புண்படாத நாள்களை உயிருடன் வாழாத நாளாக எண்ணுவான்”.

காமக் கணிச்சி உடைக்கும் நிறைஎன்னும்
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு (1251)

“பயிர்ப்பாகிய வீட்டில், அச்சம் என்னும் நிலையில் மடம் என்னும் கதவில் இட்ட நாணம் என்னும் தாளை வெட்டும் காமமாகிய மழு.

நயவுரை

சில தொடர்களுக்குப் பரிதியார் எழுதும் விளக்கம் மிகவும் நயமாகவுள்ளது. அவற்றுள் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்:

துறந்தார் (42)-மண் பொன் பெண் இந்த மூன்று வகை ஆசையைத் துறந்தார்.

அற்றார் (506) -பொருளும் கிளையும் கல்வியும் அற்றார்.

(காக்கை) கரைந்துண்ணும் (527) - இனங் கூட்டிப் புசிக்கும்.

செறுநர் செருக்கறுக்கும் எஃகு (759) - சத்துருக்கள் என்னும் காட்டை வெட்டுதற்கு ஆயுதம்.

கூற்று (765) - தன்னுயிரை ஒருவர்க்கும் கொடாத கூற்றுவன்.

பீடு நடை (1014) - மதயானை போல - ரிஷபம் போல நடக்கிற நடை.

நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும் (1049) - நெருப்பினுள்ளும் நித்திரை செய்யலாம், அக்கினித் தம்பம் பண்ணி.

துச்சில் (340) - “துச்சில் என்பது ஒருத்தர் அளவிலே ஒதுக்குக் குடியிருத்தல்.”

பேச்சு நடையும் வழக்குச் சொல்லும்

பரிதியார் உரையில் பேச்சு நடையும் வழக்குச் சொல்லும் மிகுதியாக உள்ளன. அவற்றைக் காண்போம்:

நானாபதார்த்தம் (52), நானாவகை (514), வேணும் (116) கனவிலும் பிறவாது (139), எப்படி என்றால் (140), வயிறு வளர்ப்பது (183, 1032), சுட்டுப் போடும் (202), விளையாட்டிலும் சொல்லார் (199), தனக்கு வேண்டாதார் (203),

வகையற்ற இடம் (218), தலை எழுத்து முடிந்த நாள் (269), விசாரித்து (514), இத்தனையல்லோ (912) நாட்டாண்மைக்காரன் (736).

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் (151) - பூமி வெட்டுகிற பேரையும் சமக்கும்.

தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை (268) - தன் ஆத்மா ஈடேறப் பார்ப்பானை.

வானுயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் (272) - வான் போலப் பெரிய தபசு பண்ணி ஆவது என்ன?

மாடல்ல மற்றையவை (400) - அழுஞ்சு போகிற செல்வம் செல்வமல்ல.

மண் மாண் புனைபாவை (407) - மண்ணினால் பண்ணின பொம்மை.

இடிக்குந்துணையார் (447) - சிரிக்கச் சொல்லிக் கெடுக்காமல், அடிச்சுப் புத்தி சொல்லுகின்ற பேர்.

காட்சிக் கெளியன் - குடியான பேர் வந்தால் எளிதாகக் காண.

கதை சொல்லும் கலைஞர்

பொதுமக்கள் குழுவியுள்ள இடத்தில் நின்று, அவர்கள் கேட்டு மனம் மகிழும்வகையில் இனிக்க இனிக்கக் கதைகளையும் கருத்துக்களையும் கூறும் கலைஞர்களைப்போல் (உபந்நியாசம், கதாகாலட்சேபம் செய்வோர்) பரிதியார் பல குறட்பாக்களுக்கு விளக்கம் தருகின்றார். கருத்தைச் சொல்லும்முறை, எளிய பேச்சு மொழியை ஆளல், இலக்கணத்தை நினையாமல் மக்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் கூறுதல் போன்ற இயல்புகளை இவரிடம் காணலாம்.

நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்

நோயின்மை வேண்டு பவர். (320)

என்ற குறளுக்குப் பரிதியார், “ஒருவர்க்குத் தான் செய்த விதனம், பின்பு தனக்கு வருகிறபடியி னாலேயே, ஒருவர்க்கும் தாங்கள் விதனம் செய்யார்” என்று பொருள் எழுதியபின், பின்வரும் கதையைக் கூறுகின்றார்:

“அஃது எப்படி என்றால், பிரம்ம ராட்சதன் ஓர் இராசாவின் மகளைப்பற்றி நின்று, சந்தியாவந்தனை செய ஆற்றங்கரையிலே வந்து நின்றளவில், பிராமணப் பிள்ளையின் பிள்ளை வாசிக்கின்றவனுக்கு அன்றையிற் பாடம் இந்தக் குறள் ஆகையால் அவன் முகசுத்தி பண்ண வந்தவன், இந்தக் குறளைப் பாடமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். இத்தை பிரம்ம ராட்சதன் கேட்டுத் தானொரு பிராமண வடிவாய், இந்தப் பிள்ளை வாய்ப்பாடத்தை இரண்டு பிரகாரங் கேட்டு, ‘நாம் இராசாவின் மகளை நோய் செய்தோமே! நமக்கு அந்த விதனம் வரும்’ என்று பயப்பட்டு, இந்தப் பிள்ளை முன்னிலையாக இராச குமாரத்தியை விட்டுப் போச்சு என்றவாறு”

கூத்தாட்டு அவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று. (332)

என்ற குறளுக்குப் பரிதியர் எழுதியுள்ள உரை காலட்சேப முறையிலேயே உள்ளது:

“சந்தையிற் கூட்டம் நாலுபேரும் ஆறுபேரும் வந்து சந்தையில் காரியங்கண்டு மீண்டும் போவார்கள்: அப்படியல்ல செல்வம். எப்படி என்றால், கூத்தாடல் பார்க்க நாலு பேரும் ஆறுபேரும் வந்து கூத்துக்கண்டு, கூத்துக் குலைந்த போது ஒருக்காலே பிரிந்து ஓடுவார்கள். அதற்கு ஒக்குமே செல்வத்தின் கூட்டம்; எப்படி என்றால் இவன் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தக்கதாக இலட்சுமி இருப்பாள்; இவன் தவசு மாறி இலட்சுமி போன பின்பு அக்கினி கள்ளார் இராசா ஆறு இவையிற்றினாலே செல்வம்போம்; இஃது அறிந்து உள்ளபோதே தன்மம் செய்வான் என்றவாறு.”

யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற (300)

என்ற குறளுக்கும் உரை பின்வருமாறு உள்ளது.

“ஆத்மாவைச் செனனத்திலே தள்ளாமல் திருவடியிலே சேர்ப்பது சத்திய வாக்கியம் அன்றி, வேறொன்றும் கண்டிலோம்; அசத்தியம் சொன்ன தருமபுத்திரன் நரகங் கண்டான்; சத்தியம் சொன்ன அரிச்சந்திரன் ஸ்ரீபரமேசுவரன் பாதம் கண்டு சிவலோகம் சேர்ந்தான் என்றவாறு”.

கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு (269)

தலை எழுத்து முடிந்த நாள்வர, அப்போது கூற்றுவனையும் வெல்லலாம், தவத்திற் பெரியோர்க்கு. அதற்கு நந்திகேசுவர தேவனையும் மார்க்கண்டேயனையும் கண்டுகொள்க.

துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து
இறந்தாரை எண்ணிக்கொண் டற்று (22)

“காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சரியங்களையும் துறந்த பேருக்கு உவமை கூறில், பூமியில் இறந்த செனனம் எத்தனையுண்டு. அத்தனை அறிந்தால் அவர்கள் பெருமை அறியலாம் என்றவாறு”

இத்தகைய பகுதிகளை, 54, 56, 79, 89, 134, 148, 206, 213, 229, 262, 330, 371, 389, 447, 570, 927, 1066 ஆகிய குறட்பாக்களின் உரைகளிலும் காணலாம்.

பொருந்தாவுரை

பரிதியார் உரையில், பல இடங்கள் மூலத்திற்கும் உரைக்கும் தொடர்பே இல்லாமல் உள்ளன. ஏடு எழுதியவராலோ வேறு எக்காரணத்தாலோ இவர் உரையில் இலக்கணப் பிழைகள் மலிந்துள்ளன. சில குறட்பாக்களுக்கு இவர் தரும் உரையும் விளக்கமும், சிறிதும் பொருந்தவில்லை.

புகழ்புரிந்த இல்லிலோர்க் கில்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை (59)

என்ற குறளுக்குப் பரிதியார் ‘இன்னாள் பதிவிரதை என்று சொல்லும் சொல் பெறாத மடவாரை மனையாளாகவும் உடையான் தன்னை வேண்டார் முன்னே, ‘இன்னார்

ரிஷபம் போலே திரிகின்றான்' என்று ஏசுதற்கு இடமாவான் என்றவாறு” என்று எழுதியுள்ள உரை குறளின் கருத்தோடு பொருந்தவில்லை.

பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்

சால மிகுத்துப் பெயின் (475)

“நொய்ய பீலியாகிலும் கனமாக ஏற்றினால் வண்டி அச்சு முறியும்; அதுபோலப் பெலமில்லாதார் பலர் கூடினாலும் சத்துவமாம்; ஆகையால் அரசன் வீரராகாத பேரையும் கனம் பெறக் கூட்டிக் கொள்வான்.”

இக் குறள் வலியறிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ளதாலும் எளியர் பலர் என்று பலரோடு பகை கொள்வான் தான் வலியனே ஆயினும் அவர் தொக்க வழி வலி அழியும் என்னும் பொருள் தோன்ற இக்குறள் இருப்பதாலும் பரிதியார் உரை பொருத்தமில்லை.

‘புணர்ச்சி மகிழ்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில் உள்ள,

கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்டொடி கண்ணே யுள (1101)

என்ற குறளுக்குப் பரிதியார், “விளக்குக் கண்டு அழிந்த விட்டிலும், யாழ் கேட்டு அழிந்த அசுணமும், இரை கண்டு அழிந்த மீனும், செண்பக மணம் உண்டு அழிந்த வண்டும், மெய்யின்பம் கண்ட அழிந்த யானையும் ஒவ்வொரு புலனால் அழிந்தன. ஐம்புலனும் ஓரிடத்திலே கூடியதால் என் செய்யாது” என்று பொருள் உரைக்கின்றார்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் மகிழ்ந்த தலைமகன் மனநிலையைப் பரிதியார்உரை, வெளிப்படுத்துவதாக இல்லை! ஐம்புலனும் ஆரத்துய்த்த தலைவன், தலைவியை வியந்து போற்றும் நிலையைப் பரிதியார் உரை உணர்த்தவில்லை. இத்தகைய பொருந்தாவுரைகளை 9, 91, 165, 394, 432, 449, 576, 599, 714, 840, 890, 1105 ஆகிய குறட்பாக்களின் உரைகளிலும் காணலாம்.

சிறப்பான உரைப்பகுதி

பரிதியார் உரையில் கற்போர் மகிழும் வகையில் அமைந்துள்ள உரைப்பகுதிகள் சில உள்ளன. அவை கீழே தரப்படுகின்றன.

எழுபிறப்பு (62) - தேவர், மனிதர், மிருகம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பட்சி, தாவரம்,

அழுக்காறு உடையான் (135) - அழுக்கு மனம் உடையார்.

ஆக்கம் (177) - மரபு வழிச் செல்வம்.

பயன் மரம் (216) - பயன்பட மாமரம் பலாமரம் பனை மரம்.

கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை (290) - கபடியார்க்கு அற்பாயுசுவாய்ச் சுவர்க்கமில்லை.

துறந்தார் (310) - தொண்ணூற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோட இருக்கையிலே புளியம் பழமும் ஓடும்போலே துறந்தார்.

நாள் (334)-ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி என்று தோன்றும் நாள்.

நாச்சென்று (335) என்னும் குறளுக்கு “நாக்குக் குழறி விக்கலும் வருமுன்னே அறம் செய்வான்; பின்னை வசமல்ல பொன்னும் பொரி விளங்காயாம்” என்று பொருள் உரைக்கின்றார். “பொன்னும் பொரி விளங்காயாம்” என்பது இவர் காலத்தில் வழங்கிய நாட்டுக் கதையாகவோ, பழமொழியாகவோ இருக்கலாம். சீவக சிந்தாமணியில் வரும், “கையால் பொதித்துணையே காட்ட” (1553) என்ற பாடல் கூறும் கதை இங்கே கருத்தக்கதாகும்.

குடிபறம் காத்து (549)-“குடியை அறுவகைப் பயம் தீர்த்து” என்கின்றார். இக்கருத்துப் பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார் மன்னனைப் பற்றிக் கூறும் கருத்துடன் ஒத்துள்ளது.

கல்லார்ப் பிணிக்கும் (570) என்ற குறளுக்கு “பூமிக்கு எட்டுமலையும் எழுகடலும் பாரமல்ல; கொடுங்கோல் மன்னவன் பாரம்” என்று உரை எழுதுகின்றார்.

இணர் ஊழ்த்தும் நாறாமலர் (650) முருக்கம்பூ.

மகளிர் மனம்போல வேறுபடும் (822) “இருமனப் பெண்டிர் போல்” என்பது இவர் தரும் சிறப்புரை. பிற உரையாசிரியர்கள் இவ்வாறு கூறவில்லை.

நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் (683)-கல்வியுள்ளார் தான் கற்ற கல்வி வளங்குதல் ‘வெண்பாமாலையை’ வெல்லுதற்கு ஒக்கும்.

எரியாற் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் (896)-நெருப்புப் பற்றின மரம் வேர் உண்டாய்ப் பதினைந்து நாளையில் கிளைக்கும்.

அற்றது போற்றி உணின் (942)-“செரித்தால் சாமம் பார்த்து அன்னம் இரண்டு கூறும், தண்ணீர் ஒரு கூறும், வாயு சஞ்சரிக்க ஒரு கூறும், வாத பித்த சிலேட்டுமத்திற்கு வேண்டாக் கறியை விட்டு அசனம் பண்ணக்கடவன்”.

துய்க்க துவரப் பசித்து (944) “நித்தியம் ஒரு பொழுது அசனம் பண்ணி வருவானாகில் அவனுக்கு வியாதியில்லை”.

உயிர் (1012)- “தேவர் கதி, மக்கள்கதி, விலங்கின் கதி, பட்சிகதி இவை எல்லாம் நவ தாதுவினால் எடுத்த சரீரம்”.

அரியவற்றுள் (443)-“அரிதான காரியம் ஒருமலையை எடுத்து ஒருமலைமேலே வைத்தல்; ஒரு கடுகிலே எழுகடலை அடக்கல்.”

வன்மை (1063)-‘மலையை எடுத்து மயிரிற் கட்டலும் கடுகில் எழுகடலை அடக்கலும் ஆகிய அவை அருமையல்ல”

புதுமையான விளக்கம்

பரிதியார் சில குறளுக்குத் தரும் விளக்கம் புதுமையாய் உள்ளது. இவர் கூறும் விளக்கம் ஏனைய உரைகளின் கருத்துக்கு மாறானவை.

‘நத்தம்போல் கேடும்’ (235) என்பதற்கு, “சங்கு ஆயிரம் சூழ்ந்த வலம்புரி போலே கிளையானது தன்னைச் சூழ வாழ்வது” என்று பொருள் எழுதுகின்றார்.

எண் என்ப(392) என்ற குறளின் உரையில், “ எண்ணாகிய சோதிடமும்” என்று உரைக்கின்றார்.

கல்லாதான் சொற்கா முறுதல் முலையிரண்டும்
இல்லாதாள் பெண்காமுற் றற்று. (402)

இக்குறளுக்குப் பரிதியார், “கல்லாதான் சொல்லைக் காமுறுதல் தனபாரம் இல்லாத பெண்ணைக் காமுறுதற்கு ஒக்கும்” என்று பொருள் கொள்ளுகின்றார்.

தேவர் அனையர் கயவர் அவரும்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான் (1073)

“தேவர்க்கு நிகர் கயவர். அது எப்படி எனில், தெய்வமும் பத்தி பண்ணுவார்க்கு நன்மை தரும்; அல்லாதார்க்குத் தீமை தரும். அதுபோல, கயவரும் தமக்கு இதம் செய்வார்களுக்கு இதமும் அகிதம் செய்வார்களுக்கு அகிதமும் செய்வர்”

கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடீனீர் என்று (1313)

“செண்பகப்பூ, பாதிரிப்பூ, புன்னைப்பூச் சூடினும் குறிஞ்சி நிலத்து நாயகியை வேண்டிச் சூடீனீர் என்று ஊடினாள்”

மக்கள் வாழ்வும் நாகரிகமும்

பரிதியாரின் உரையைக்கொண்டு அக்கால மக்களின் வாழ்வும் நாகரிகமும் அறியலாம்.

“குறிஎதிர்ப்பை நீரதுடைத்து” (221) என்பதற்கு ‘வட்டிக்குக் கொடுப்பதை ஒக்கும்’ என்று கூறுவதால், கடன் கொடுத்து வட்டி வாங்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது என்று அறியலாம்.

விலைப் பொருட்டால் ஊன்தருவார்இல் (256) என்பதற்கு, “அகரத்திலே (அக்கிராகாரம்) மாங்கிசம் (புலால்) விற்பாரில்லை” என்று உரைக்கின்றார்.

நீராடி (278) என்பதற்கு, “மார்கழித் தீர்த்தம் என்றும் மகா தீர்த்தம் என்றும் ஆடி” என்று கூறுகின்றார்.

“பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்” (282) என்பதற்கு “ஒரு திருப்பணி போல காட்டி வாக்குதல்” என்று இவர் கூறுவதால் அக்காலத் துறவிகள் திருப்பணிக்குப் பணம் திரட்டினர் என அறியலாம்.

தன்னுயிர் நீப்பினும் (327) என்ற குறளுக்கு, தன்னுயிர் துறக்கும் காலமாகினும் இது பிழைக்கும் என்று, ஆடு கோழி பன்றியினைப் பிராத்தனை செய்வான் அல்லன்” என்று விளக்கம் எழுதுவதால் அக்கால மக்கள் ஆடு முதலியவற்றைப் பலி கொடுப்பது வழக்கம் என்று அறியலாம்.

கூத்தாட்டு அவைக்குழாத்து (332) என்ற குறள் உரையில், “சந்தையிற் கூட்டம் நாலு பேரும் ஆறு பேரும் வந்து சந்தையில் காரியங்கண்டு மீண்டும் போவார்கள்” என்று உரைப்பதால், இவர் காலத்தில் ஊர்தோறும் சந்தைகள் கூடின என்று தெரிகின்றது.

எளிய பொழிப்புரை எழுதித் திருக்குறளைப் பரப்பினர். டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம், பால்வண்ணனார் ஆகிய இருவரும் எழுதிய உரைகளும் இத்தன்மையானவையே.

நாமக்கல் கவிஞர். ந. சி. கந்தையா பிள்ளை, ஞானபூபதிஆகியோருடைய உரைகள் காலத்திற்கேற்ற உரைகள்; வாழ்க்கைஅனுபவத்தை ஒட்டி இயற்றப்பட்ட உரைகள்.

தேவ நேயப்பாவாணரின் மரபுரை, பல நல்ல புதிய விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. பின்னங்குடி சா.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி எழுதிய உரை வடமொழிக் கருத்துகளை, வலியத் திணிக்கின்றது.

புலியூர்க்கேசிகள் புதுவுரை, பொழிப்புரையாய் - எளிய உரையாய் விளங்குகின்றது.

புலவர் குழந்தை, பாரதிதாசன் இருவரும் பகுத்தறிவுக் கொள்கையைப் பரப்பவும், வடமொழிக் கொள்கையை எதிர்க்கவும் திருக்குறளுக்குப் புதிய உரைகள் எழுதினர்; தமிழ் மக்களிடையே சில குறள்களுக்குப் புதிய உரை கூறி, ஆராய்ச்சி மனப்பான்மையை வளர்த்தனர். 'தெய்வந்தொழாஅள்,' 'ஆபயன் குன்றும்' ஆகிய குறட்பாக்களின் மீது இதற்குமுன் கண்டிராத புதிய விளக்கம் சுமத்தப்பட்டது.

இத்தனை உரைகள் தோன்றியும், இன்னும் புதிய உரைகள் காணும் முயற்சியும் ஆர்வமும் தமிழகத்தில் உள்ளன. அவற்றை ஊக்குவிப்போரும் உள்ளனர்; ஆவலோடு வரவேற்கும் மக்களும் உள்ளனர்.

காப்பிய உரையாசிரியர்கள்

தமிழகத்திற்குத் திருவேங்கடம் போன்ற மலைகளால் ஏற்படும் சிறப்பைவிட - காவிரி போன்ற ஆறுகளால் உண்டாகும் பெருமையைவிட - தஞ்சைப் பெரிய கோயில் போன்ற கலைச் செல்வங்களால் தோன்றும் மாண்பைவிட-சிறந்த கவிஞர் பெரு மக்கள் இயற்றிய பெருங்காப்பியங்களால் ஏற்படுகின்ற புகழ் மேலானது.

பாரதியார், காப்பியத்தைத் தீஞ்சுவைக் காவியம் என்று பாராட்டுகின்றார். காப்பியம் கள்ளைப் போல் மயக்கும்; தீயைப் போல் சுடும்; காற்றைப் போல் இனிமை தரும்; வானவெளியைப் போல் பரந்து கிடக்கும். காப்பியம் பல இயற்றியுள்ள சான்றோர்களைத் தெள்ளு தமிழ்ப் புலவர்கள் என்று பாரதியார் போற்றிப் பாடுகின்றார்:

கள்ளையும் தீயையும் சேர்த்து-நல்ல
காற்றையும் வானவெளியையும் சேர்த்து
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள்-பல
தீஞ்சுவைக் காவியம் செய்து கொடுத்தார்.

தமிழிலுள்ள காப்பியங்களை ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் என்றும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துள்ளனர். இந்தப் பிரிப்புமுறை, வடமொழியை நோக்கி அமைக்கப்பட்டதாகும்.

சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆகிய இரட்டைக் காப்பியங்களை அடுத்துத் தோன்றிய பெருங்கதை, மேலே கூறிய பாகுபாட்டில் இடம்பெறவில்லை. பெருங்காப்பியத்திற்கு உரியதகுதிகள் யாவும் அதற்கு இருந்தும், அது காப்பிய வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படவில்லை.

சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை சீவக சிந்தாமணி வளையாபதி குண்டலேகேசி ஆகியவை ஐம்பெருங்காப்பியங்களாகும். இவை தமிழன்னை பொலியச் சூடிய புலமை அணிகளாய் விளங்குகின்றன. சுத்தனாந்த பாரதியார்,

காதொளிரும் குண்டலமும் கைக்குவளை
யாபதியும் கருணை மார்பின்
மீதொளிர்சிந் தாமணியும் மெல்லிடையில்
மேகலையும் சிலம்பார் இன்பப்
போதொளிரும் திருவடியும் பொன்முடிசூ
ளாமணியும் பொலியச் சூடி
நீதியொளிர் செங்கோலாய்த் திருக்குறளைத்
தாங்குதமிழ் நீடு வாழ்க

என்று தமிழன்னைக்குக் காப்பிய அணிகளைச் சூட்டி மகிழ்கின்றார்.

ஐம்பெருங்காப்பியத்தை அடுத்துத் தோன்றியவை, நீலகேசி சூளாமணி உதயணன்கதை யசோதர காவியம் நாககுமார காவியம் என்பன. இவற்றை ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்பர்.

ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள், வளையாபதி குண்டலகேசி ஆகியஇரண்டும் மறைந்துபோயின. இவற்றுள் சில பாடல்களே (புறத்திரட்டின் வாயிலாகக்) கிடைத்துள்ளன.

குண்டலகேசிக்கு மறுப்பாக எழுந்த நீலகேசி உரை, குண்டலகேசிக் காப்பியக் கதையைச் சுருக்கமாய்க் கூறி விளக்குகின்றது.

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள், நாககுமார காவியம் மறைந்து விட்டது.

காப்பியங்களுள், சிலப்பதிகாரம் சீவக சிந்தாமணி நீலகேசி ஆகிய மூன்றிற்கு மட்டுமே முற்காலத்தில் உரைகள் தோன்றியுள்ளன.

அரும்பதவுரையாசிரியர்

ஊர் பேர் தெரியாத பண்டைய உரையாசிரியரைப் பழைய உரையாசிரியர் என்று குறிப்பிடுவது, பிற்கால உரையாசிரியர்களின் வழக்கமாகும். சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதியுள்ள அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே இத்தகைய வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. அடியார்க்கு நல்லாருக்குமுன்னர்ச் சிலப்பதிகாரத்திற்கு ஊர் பேர் தெரியாத பழையவுரையாசிரியர் ஒருவர் இருந்தார். அப் பழையவுரையாசிரியரின் ஊர்பேர் தெரியாததாலும், அவர் இயற்றிய உரை, பெரும்பாலும் அரிய சொற்களுக்குப் பொருள்

கூறுவதாய் இருப்பதாலும் அடியார்க்கு

நல்லார், அவரை அரும்பதவுரையாசிரியர் என்று வழங்கினார். சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் இந்திர விழுவூரெடுத்த காதை உரையில் (157), “அவைக்களத்தார் ஐந்து எனக் காட்டுவர் அரும்பதவுரையாசிரியர்” என்று கூறுகின்றார்.

‘கருணாமிர்த சாகரம்’ என்ற நூலை இயற்றிய மு. அபிரகாம் பண்டிதர் தம் நூலில் அரும்பதவுரையாசிரியரின் கருத்துகளைக் கூறி அவற்றைக்கூறியவர் செயங்கொண்டார் என்று குறிப்பிடுகின்றார். அரும்பதவுரையாசிரியருக்கு அப் பெரியவர் செயங்கொண்டார் என்று பெயரிடக் காரணம் என்ன என்பது விளங்கவில்லை.

காலமும் சமயமும்

அடியார்க்கு நல்லார்க்கே அரும்பதவுரையாசிரியரின் பெயர் முதலிய வரலாறு தெரியவில்லை எனின், அவரது காலப் பழமை நன்கு விளங்கும். உரையின் தொடக்கத்தில் அரும்பதவுரையாசிரியர் விநாயக வணக்கம் கூறுகின்றார்.

கரும்பும் இளநீரும் கட்டிக் கனியும்

விரும்பும் விநாயகனை வேண்டி-அரும்விழ்தார்ச்

சேரமான் செய்த சிலப்பதிகா ரக்கதையைச்
சாரமாய் நாவே தரி

என்ற வெண்பா இவரது உரையின் தொடக்கத்தில் உள்ளது. விநாயகரை வணங்கும் இவர் சைவர் என்பது உறுதி.

தமிழகத்தில் விநாயகர் வழிபாடு தோன்றிது ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலாகும். கி.பி. 642-இல் சிறுத்தொண்டர் மேலைச்சாளுக்கியரைவென்று அவர்களின் தலைநகரான வாதாபியிலிருந்து விநாயகரைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். இதன் பின்னரே விநாயகர் வணக்கம் தமிழகத்தில் பரவியது. விநாயக வணக்கம் நூலின் தொடக்கத்தில் கூறும் வழக்கம் எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரே ஏற்பட்டது.¹

எனவே, அரும்பதவுரையாசிரியரின் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் என்பது தெளிவாகின்றது.

அரும்பதவுரையாசிரியர்க்கு முன்னரும் சில உரைகள் சிலப்பதிகாரத்திற்கு இருந்தன என்பது இவர் உரையால் விளங்குகின்றது. பிறர் உரைகளை ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார் இவர்.

உரையின் இயல்பு

அரும்பதவுரையாசிரியர் ஆராய்ச்சித் தெளிவும், ஆழ்ந்த புலமையும் அமைதியான உள்ளமும், பண்பட்ட நல்லியல்பும், அரியஉழைப்பும் கொண்டவர் என்பதை இவரது உரை உணர்த்துகின்றது. உலகியல் அறிவு மிக்கவர் என்றும் உரை அறிவிக்கின்றது.

இவரது உரை, நூல் முழுமைக்கும் உள்ளது. எல்லா இடங்களிலும் அருஞ்சொற்பொருள் கூறுகின்றார். தேவையான இடங்களில் இலக்கணம் காட்டுகின்றார். மிகச் சில இடங்களில் வினைமுடிபு காட்டுகின்றார். தொடர்களுக்குப் பொழிப்புரை கூறுகின்றார்.

“அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் காணப்படாத பல அரிய கருத்துகள் இவ்வுரையால் விளங்குகின்றன. இவ்வுரையில் உள்ள முடிபுகளும் பொருளும்

இல்லையாயின், அடியார்க்கு நல்லாருடைய உரை இல்லாத பாகங்களுக்குப் பொருள் காண்பது அரிது” என்பார் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்.

அரும்பதவுரையாசிரியர் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில் (28.9) கண்ணகியை முதலில் அறிமுகப்படுத்துவதற்குக் காரணம் கூறுகின்றார். “இவளை (கண்ணகியை) முன்கூறியது கதைக்கு நாயகியாதலின்” என்று உரைக்கின்றார்.

அரங்கேற்று காதை உரை மிக விரிவானது. அரிய விளக்கம் பல கொண்டது.

வழக்குரை காதையில் (80) ‘கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்’ என்ற அடிக்கு விளக்கம் எழுதும் போது ‘தந்தை தாய் முதலாயி னோரை இழந்தார்க்கு அம்முறை சொல்லிப் பிறரைக் காட்டலாம். இஃது அவ்வாறு வாக்கானும் சொல்லல் ஆகாமையின், காட்டுவதுஇல் என்றாள்’ என்று உரைக்கின்றார்.

அடியார்க்கு நல்லாரும் அரும்பதவுரையாசிரியரும்

அரும்பதவுரையாசிரியர் அமைத்துத் தந்த பாதையிலே அடியார்க்கு நல்லார் செல்லுகின்றார். அரும்பதவுரையாசிரியர் அமைத்த கடைக் காலின் மீதுதான் அடியார்க்கு நல்லார் கட்டிடம் எழுப்புகின்றார். அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறும் விளக்கங்களை அடியார்க்குநல்லார் விளக்காமல் விட்டுச் செல்லுதலும் உண்டு.

வேனிற் காதையில்,

அகநிலை மருதமும் புறநிலை மருதமும்
அருகியல் மருதமும் பெருகியல் மருதமும்
நால்வகைச் சாதியும் (39-41)

என்ற வரிகளில் அமைந்துள்ள இசைக் குறிப்புக்களை அரும்பதவுரையாசிரியர் மிகநன்றாக விளக்கி எழுதுகின்றார். ஆனால், அடியார்க்குநல்லார் இவ் வரிகளுக்கு விளக்கம் எதுவும் எழுதாமல் செல்கின்றார். அரும்பதவுரை இன்றேல், மேலே கண்ட வரிகளின் இசைக்குறிப்புகள் விளங்காமல் போய் இருக்கும்.

அரும்பதவுரையாசிரியரிடமிருந்து அடியார்க்கு நல்லார் சில இடங்களில் வேறுபடுகின்றார்; வேறு பாடம் கொள்ளுகின்றார். மிகச் சில இடங்களில்

அரும்பதவுரையாசிரியரை மறுக்கின்றார். ஆனால், “இருவரும் மாறுபட எழுதியிருக்கும் உரைகளை ஆராய்வுழிச் சில இடங்களில் அரும்பதவுரையேபொருத்தமுடையதாகக் காணப்படுகின்றது” என்பர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

சில இடங்களில் அடியார்க்கு நல்லார் மாறுபட்ட போதிலும் இசை நாடகப் பகுதிகளில் அரும்பதவுரையே ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்குகின்றார். அரும்பதவுரை விளக்காத கலைப்பகுதியை அடியார்க்குநல்லார் விளக்காமல் விட்டுவிடுகின்றார்.

“அரங்கேற்று காதையில் குழலாசிரியர் அமைதியும் யாழாசிரியன் அமைதியும் கூறுவதற்கு எழுந்த இன்றியமையாத இசையிலக்கணப் பகுதிகளில் அரும்பதவுரையில் உள்ளவற்றினும் வேறாக ஒரு சொல்தானும்எழுதப்படாமை அறியற்பாலது. அடியார்க்கு நல்லார் இவ்விடங்களில் அரும்பதவுரையைப் பட்டாங்கு பெயர்த்தெழுதி, சொல் முடிபு தானுமகாட்டாது விட்டிருப்பது வியப்பிற்குரியதே. இவ்வாற்றால் அரும்பதவுரையாசிரியர் விரியாதுவிடுத்த விலக்குறுப்பு முதலியவற்றை அடியார்க்கு நல்லார் பிறநூல் மேற்கோள் கொண்டு விரித்துக்காட்டி இருப்பினும். நுட்பமாகிய இசைநாடகப் பகுதிகளை விளக்குதற்கு முயன்றவகையால் அரும்பத வுரையாசிரியருக்கே அனைவரும் கடமைப்பாடு உடையவர் ஆவர்” என்று கூறுகின்றார் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

எந்தச் சிலம்பு?

பாண்டியன் அவையில் வழக்குரைத்து, தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்று மெய்ப்பிக்க, கண்ணகி உடைத்தலம்புகள் எத்தனை? ஒன்றா? இரண்டா? மூன்றா? ஒன்றே ஆயின், உடைக்கப்பட்டது எந்தச் சிலம்பு?

இக்காலத்தில் இந்த வினாக்களுக்குப் பல விடைகள் தோன்றியுள்ளன.

இந்த வினாக்களுக்குத் தகுந்த விடை, அரும்பத உரையில் உள்ளது.

கோவலனிடமிருந்து பொற்கொல்லன் வாங்கி, காவலர்களிடம் தந்த கண்ணகி சிலம்பே பாண்டியன் அவையில் கண்ணகியால் உடைக்கப்பட்டது.

அரும்பதவுரையாசிரியர் இதனை, “தட்டான் வாங்கி, கள்ளப்படி செய்வார் கையிற் கொடுத்த பொற்சிலம்பு” என்று கூறுகின்றார்.

இங்கே மற்றொரு வினா எழுவது இயற்கையே. கண்ணகி, பாண்டியனைக் காண ஆயர்சேரியிலிருந்து சென்றபோது, கையில் எடுத்துச்சென்ற சிலம்பு என்ன ஆயிற்று?

இதற்கும் உரை, விடையளிக்கின்றது:

“இராசா துஞ்சின பின்பு, கண்ணகி தன்

கைச் சிலம்பை, தேவி முன்னே எறிந்தாள்”

இச் செய்தி உண்மை என்பதை இளங்கோ அடிகளின் வாக்கினால் அறியலாம்:

செஞ்சிலம்பு எறிந்து தேவி முன்னர்

வஞ்சினம் சாற்றிய மாபெரும் பத்தினி. (காட்சி - 73, 74)

அரும்பதவுரை இத்தகைய நுட்பான செய்திகள் பலவற்றை விளக்கிக் கூறுகின்றது.

உரைநடை

அரும்பதவுரையாசிரியரின் உரைநடைச் சிறப்புக்குப் பின்வரும் பகுதி நல்ல சான்றாக உள்ளது:

“வஞ்சி மூதூர் மணி மண்டபத்திடைத் தந்தையோடு இருந்துழி, அரசு வீற்றிருக்கும் திருப்பொறி உண்டென்று ஒரு நிமித்திகள் சொல்ல, முன்னோனாகிய செங்குட்டுவன் இருப்ப இவ்வாறு முறை பிறழக் கூறியது பொறாது குணவாயிற் கோட்டத்துக் கடவுளர் முன்னர்த் துறந்திருந்த இளங்கோவடிகளுக்கு, கண்ணகி வானவர் போற்றத் தன் கணவனோடு கூடியது கண்டு செங்குட்டுவனுக்கு உரைத்த குறவர் வந்து, ‘எல்லாம் அறிந்தோய்! இதனை அறிந்தருள்’ எனக்கூறிப் போக, பின்பு செங்குட்டுவனைக் கண்டு அடிகளுழை வந்த சாத்தன், அது பட்டவாறு எல்லாம் கூற, அது கேட்டு, ‘அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்று

என்பதூஉம், பத்தினி மகளிர் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை என்பதூஉம், ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும் என்பதூஉம் இக் கதையகத்து உண்மையின், அதனை யாம் ஒரு செய்யுளாகச் செய்வோம்' என்று சாத்தன் சொல்ல, இம் முப்பது வகைத்தாகிய செய்யுளை இளங்கோவடிகள் அருள, கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன் என்க.”

இப் பகுதி, ஒரே வாக்கியமாய் அமைந்து, பொருள் தெளிவுடன் சொல்லோவியமாய் விளங்குகின்றது.

தமிழறிஞர் க. வெள்ளைவாரணனார் இவரது உரைத்திறனைப் பின் வருமாறு போற்றுகின்றார்:

“இதனை எழுதிய ஆசிரியர், அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் உரைக்கும் நிலையிற் பதவுரையாகவும், இலக்கணக் குறிப்பும் மேற்கோளும் தந்து நூலின் பொருளை விரித்துரைக்கும் நிலையில் அகல வுரையாகவும், காப்பியத்தின் சொற்பொருள் நயங்களைச் சுருங்கச் சொல்லி விளக்குந் திறத்தில் நுட்பவுரையாகவும் நூலாசிரியரது உளக்கருத்தினை உய்த்துணர்ந்து நூலகத்து எஞ்சியுள்ள சொல்லையும் குறிப்பையும் வருவித்து உரைக்கும் திறத்தில் எச்சவுரையாகவும் உள்ளது.”

அடியார்க்குநல்லார்

அடியார்க்குநல்லார் என்ற இனிய பெயரையுடையவர், சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றிய சான்றோர். இவர் அரும்பதவுரையாசிரியர்க்குப் பின்னர், உரை இயற்றியவர், இவருக்கு முன்னும் சிலர் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றி இருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. பிறர் கொண்ட பாடங்களையும் உரைகளையும் இவர் ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கின்றார்.

இவரைப்பற்றி அறிய, சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்கள் உதவுகின்றன. இவரைக் 'காரும் தருவும் அனையான்' என்றும், 'நிரம்பையர் காவலன்' என்றும் ஒருபாடல் கூறுகின்றது. இவர் புலமைச் செல்வராயும் கொடைவள்ளலாயும் விளங்கி இருக்க வேண்டும். 'நிரம்பையர் காவலன்' என்பதனால் அவ்வூர்க்கு உரிமையுடையவராக இவர் இருந்திருக்கலாம்.

“இவருக்கு நிரம்பையர் காவலன் என்னும் பெயர் ஊரால் வந்தது என்றும், நிரம்பை என்னும் ஊர் கொங்கு மண்டலத்தில் குறும்பு நாட்டில், பெருங்கதையின் ஆசிரியராகிய கொங்குவேளிர் பிறந்த விசய மங்கலத்தின் பக்கத்தில் உள்ளதென்றும் கொங்குமண்டல சதகம் தெரிவிக்கின்றது” என்பர் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர். நிரம்பை என்னும் ஊர் இன்று, கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் பெருந்துறையை அடுத்து உள்ளது.

ஆ.முத்துத்தம்பி பிள்ளை என்பவர், “அடியார்க்கு நல்லார், குணபூஷண சிங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்தி (14 நூற்) என்னும் ஈழ நாட்டரசர்க்கு அமைச்சர்” என்று கூறியுள்ளார் (செந்தமிழ்-12, பக்-379).

தமிழகத்தில்-பல்குன்றக் கோட்டத்துச் சிங்கம் பொருத வளநாட்டு, தேனூரில் இவர் பிறந்தவர் என்றும், இதற்கு ஆதாரமாகக் காஞ்சிபுரக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளதுஎன்றும் கூறுகின்றனர் (செங்குந்தர் பிரபந்தத் திரட்டு-முகவுரை, பக்-38, 39).

அடியார்க்குநல்லாரை ஆதரித்த வள்ளல் ‘பொப்பண்ண காங்கெயர் கோன்’ என்று சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று கூறுகின்றது. அவ்வள்ளல் ‘காலமெனும் கூற்றைத் தவிர்த்தருள் பொப்பண்ண காங்கெயர் கோன்’ என்று புகழப்படுகின்றான். அடியார்க்கு நல்லார்க்குப் பொப்பண்ணன் “அளித்த சோற்றுச் செருக்கல்லவோ தமிழ் மூன்றுரை சொல்வித்ததே” என்று இலக்கியச் சுவை தோன்ற அவ் வள்ளலின் உதவி புகழப்படுகின்றது. ‘சோற்றுச் செருக்கு’ என்ற சொற்றொடர் நினைக்க நினைக்கப் பெரிதும் சுவையூட்டுகின்றது. சோற்றுச் செருக்கு, தமிழ் மூன்றினுக்கும் உரை சொல்வித்ததாய்க் கூறியிருப்பதுமிக்க நயமாய் உள்ளது.

இராமானுசர், போசள விஷ்ணுவர்த்தன மகாராசர் என்ற மன்னனை வைணவ சமயத்தில் சேர்த்தார். அம்மன்னனின் அமைச்சனும் படைத்தலைவனுமாக இருந்தவன் பொப்பண்ண காங்கேயன். அவன் சமண சமயத்தவன். அவன் காலம் 12ஆம் நூற்றாண்டு. அடியார்க்கு நல்லார் அக்காலத்தவரே என்பர். அடியார்க்கு நல்லார் பதிகத்தின் உரையில் காட்டப்பெறும் “மக்கள் இழந்த இடும்பையனும்” என்ற (இராமாயண) உத்தர காண்டப் பாடல் இக் காலத்திற்கு முன் தோன்றியது என்றும்

கூறுவர். இவர்கலிகத்துப் பரணியிலிருந்து சில செய்யுட்களை மேற்கோள் காட்டுவதால் இவர் சயங்கொண்டார் காலத்திற்கும் பின் வாழ்ந்தவர் எனலாம்.

திருஞானசம்பந்தர் தம் தேவராப் பாடலில், “கண்ணுளார் கருவூருளான்நிலை அண்ணலார் அடியார்க்கு நல்லரே” என்று சிவபெருமானை ‘அடியார்க்கு நல்லார்’ என்ற பெயரால் அழைக்கின்றார். அப்பெயரைத் தாங்கிய இவ்வரையாசிரியர் சைவ சமயத்தவர் என்பர். ‘பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்’ (சிலப் 5-169) என்ற அடிக்கு ‘என்றும் பிறவாத யாக்கையுடைய இறைவன்’ என்று இவர் எழுதுகின்றார். சிவன் என்று குறிக்க வேண்டிய இடத்தில் ‘இறைவன்’ என்று பொதுப்பெயரைக் குறித்திருப்பதால் சிவபெருமானையே இறைவனாகக் கொண்டவர் இவர் என்பர்.

உரையின் இயல்பு

முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்று போற்றப்பெறும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றிய இவரை,

ஓரும் தமிழொரு மூன்றும் உலகின் புறவகுத்துச்
சேரன் தெரித்த சிலப்பதி காரத்திற் சேர்ந்தபொருள்
ஆரும் தெரிய வித்துரைத்தான்

என்று கூறுகின்றது. சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று. ‘பருந்தும் நிழலும் என, பாவும் உரையும் பொருந்த எல்லாப் பொருளும் தெரிந்து நல்லமிர்தம் பாலித்தான்’ என்று மற்றொரு செய்யுள் இவரைப் போற்றுகின்றது.

பருந்தும் நிழலும்எனப் பாவும் உரையும்
பொருந்துநெறி எல்லாப் பொருளும் - தெரிந்துஇப்
படியார்க்கு நல்அமிர்தம் பாலித்தான் நன்னூல்
அடியார்க்கு நல்லான்என் பான்

என்ற செய்யுள், சிலப்பதிகாரத்திற்கு இவர் உரை இயற்றியதை உலக மக்களுக்கு நல்லமிர்தம் பாலித்தாய்ப் போற்றுகின்றது.

அடியார்க்கு நல்லார் அவையடக்கமாக,

எழுத்தின் திறன்அறிந்தோ இன்சொற் பொருளின்
 அழுத்தம் தனில்ஒன்று அறிந்தோ - முழுத்தும்
 பழுதற்ற முத்தமிழன் படாற்கு உரைஇன்று
 எழுதத் துணிவதே யான்

என்று கூறுவதாய் உள்ளது. ஆனால், இவர் எழுத்தின் திறன் அறிந்தவர்; இன்சொற் பொருளின் அழுத்தம் அறிந்தவர்; பழுதற்ற முத்தமிழன் பாடற்குச் செவ்விய உரை கண்டவர் என்பதை இவரது உரையே நன்கு உணர்த்தும்.

சிலப்பதிகாரத்தின் அருமை பெருமைகளை எல்லாம் இவரது உரையால்தான் தமிழகம் நன்கு அறிந்தது. இவரது உரை இல்லாமல் போய் இருந்தால் எத்தனையோ அரிய செய்திகள் வெளிப்படாமல் மறைந்து இருக்கும். முத்தமிழ் வித்தகராகிய இவர் பண்டைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ஊறித் திளைத்தவர்; சிறப்பாக உரை இயற்றும் திறன் வாய்ந்தவர். இவரது உரையின் வாயிலாகப் பழந்தமிழரின் பல திறப்பட்ட வளங்களைப்பற்றி எத்தனையோ அரிய கருத்துகள் வெளிப்பட்டன. இவர் தரும் ஒளியில் தான் பழந்தமிழ்க் கலைகள் நன்கு தெரிகின்றன.

இவருடைய நடை எதுகை மோனைகள் நிரம்பி, இனிய ஓசையுடன் கவிதைபோல் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு காதையிலும் முன்பின் நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டி விளக்குவது இவரது இயல்பு. மூலத்தின் திசைச்சொல் வந்தால் அதனை ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். பழமொழிகள் இடம்பெறின் அவற்றை விளக்குகின்றார். உரைப்பாயிரம், பதிகத்தின் உரை ஆகியவற்றில் காப்பியம்பற்றி ஆராய்ந்து கூறும் கருத்துகள் போற்றத்தக்கவை. ஒவ்வொரு காதையின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பொழிப்புரை தந்து, அதன் கீழே அருஞ்சொற்பொருள், விளக்கம், நயம், மேற்கோள், இலக்கணம் ஆகியவற்றைத் தருகின்றார். அணிகளையும் மெய்ப்பாடுகளையும் மற்றக் கலைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். ஒவ்வொரு காதையின் முடிவிலும் இஃது இன்ன செய்யுள் என்று ஆராய்ந்து எழுதுகின்றார்; வினைமுடிபுகளை மறவாமல் முடித்துக் காட்டுகின்றார்; மேற்கோள் தரும் நூலைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

டாக்டர். ச.வே. சுப்பிரமணியனார், 'அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்திறன்' என்னும் சிறந்த ஆராய்ச்சி நூலில் மிக விரிவாக, இவரது உரை நலன்களை எல்லாம் திறனாய்வு முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மறைந்த பகுதி

அடியார்க்குநல்லார் உரை, 'ஊர்தழ்வரி' என்ற பகுதி வரையில்தான் உள்ளது. நடுவே கானல்வரிக்கு உரை இல்லை. இவர் மதுரைக் காண்டம் முழுமைக்கும் உரை கண்டுள்ளார் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

அரகேற்று காதையில் (3:13, 26) இரண்டு இடங்களில், "கானல் வரியில் கூறுதும்' என்கின்றார். அக் காதையில் (3:107) ஓரிடத்தில் "அழற்படு காதைக் கண்ணே விரித்துக் கூறுதும்" என்கிறார். வேளிற் காதையில் (58-9), "கட்டுரை காதையுள் விரியக் கூறுவாம்" என்று உரைக்கின்றார். எனவே, இவர் மதுரைக் காண்டம் வரை உரை இயற்றினார் என்பது விளங்கும். வஞ்சிக் காண்டத்திற்கும் உரை இயற்றி இருக்க வேண்டும். அவை இன்று கிடைக்கவில்லை.

காலம் கடந்த குரல்

தமிழிலக்கிய உலகில், இசை நாடகங்களைப்பற்றி வேறு எவரும் அடியார்க்கு நல்லாரைப் போல் அரிய பெரிய விளக்கங்கள் எழுதவில்லை. கணக்கற்ற நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்து இவர் தமிழ்க் கலைகளை விளக்குகின்றார்.

முத்தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் இசை நாடகக் கலைகளைப்பற்றிக் கூறும் கருத்துகள் மிகவும் அருமையானவை; பிற தமிழ் நூல்களில் இல்லாதவை. அவற்றிற்கெல்லாம் அடியார்க்குநல்லார் எழுதியுள்ள உரையும் விளக்கமும் காட்டியுள்ள மேற்கோளும் மூலத்தைவிட அரியவை; விளக்கமானவை.

இவர், தமிழ்க்கலைகளின் மாண்பைப் போற்றி விளக்கி உரைத்த குரல், காலங்கடந்து வந்து தெளிவாக ஒலிக்கின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழிசை மறுமலர்ச்சிக்கு இவர் உரையே பெரிதும் உதவியது. தமிழ்க் கலைகளைப் பல நூற்றாண்டுகளாகக் காத்து வழங்கிய பெருமை இவ்வுரைக்கு உண்டு.

அபிரகாம் பண்டிதர் இயற்றிய கருணாமிர்த சாகரமும் விபுலானந்தர் இயற்றிய யாழ்நூலும் அவற்றிக்குப்பின் தமிழிசை பற்றி எழுந்த பல நூல்களும் அடியார்க்குநல்லார் உரையிலிருந்து கிளைத்தவையே. தமிழர்க்கு என்று தனியாக இசை உண்டு என்று பெருமைப்படவும், அதன் பழமையை எடுத்துக்கூறவும், தமிழிசை உணர்ச்சி பெற்றுப்பரப்பவும், விரிவான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடவும் இவர் உரையே உறுதுணை புரிந்துவருகின்றது.

திறனாய்வுக் கலைஞர்

மேல்நாட்டுத் திறனாய்வாளரைப்போல, இவர் சிலப்பதிகாரத்தைப் பலவேறு கோணங்களில் ஆராய்ந்துள்ளார். காப்பிய அமைப்பு, கதையின் கட்டுக்கோப்பு, நிகழ்ச்சி ஒருமைப்பாடு, காப்பிய மாந்தரின் பண்புகள், நூலாசிரியரின் ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம், செயல் நிகழும் கால எல்லை, இடம் ஆகியவற்றை எல்லாம் அடியார்க்கு நல்லார் நுணுகி நோக்கி ஆராய்ந்து திறம்படக் கூறுகின்றார்.

காப்பியம், தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்ற இரு சொற்களின் பொருத்தத்தை உரைப் பாயிரத்தில் ஆய்ந்து கூறுகின்றார்.

“முந்து நூல்களில் காப்பியம் என்னும் வடமொழிப் பெயர் இன்றேனும்...நாடகக் காப்பிய நன்னூல் நுனிப்போர் (19:80) என மணிமேகலையுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் கூறினமையானும், சொற்றொடர் நிலை பொருட்டொடர் நிலை என்னும் தொடர் நிலைச் செய்யுட்கும் காப்பியம் என்று பெயர் கூறுதலும் ஆசிரியர் கருத்தெனவுணர்க.”

சிலப்பதிகாரம், பெண்ணின் பெருமையை உலகிற்கு உணர்த்த எழுந்த பெருங்காப்பியம். நூலின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை அக் காப்பியத்தில் கண்ணகியின் பெருமையே பேசப்படுகின்றது. மங்கல வாழ்த்துப் பாடலிலும் முதன் முதலில் கண்ணகியே அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றாள். பின்னரே கோவலன் சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது. அடியார்க்கு நல்லார் காப்பியத்தின் உட்கருத்தை நன்றாக உணர்ந்து மங்கல வாழ்ந்ததுப் பாடலில் (56-9), ‘கண்ணகியை முற்கூறினார். பத்தினியை ஏத்துதல் உட்கோளாகலான்’ என்று கூறுகின்றார்.

தமிழகத்தை முழுமையாக நோக்கி மூவேந்தர் நாட்டையும் ஆட்சியையும் உயர்வு தாழ்வின்று ஒப்பக்கருதி, தம் காப்பியத்தில் சிறப்பித்தவர் இளங்கோவடிகள். காப்பியம் இயற்றிய அடிகளின் நெஞ்சத்தை மிக நன்றாக உணர்ந்த அடியார்க்கு நல்லார் ஆய்ச்சியர் குரவையுள் (31) உள்வரிக் கூத்தினுள் முதலில் பாண்டியனையும் பின்னர்ச் சோழனையும் அதன்பின் சேரனையும் வாழ்த்துவதை (29-31) எண்ணுகின்றார். “இவற்றுள் சேரனை முற்கூறாது பாண்டியனை முற்கூறியது என்னை எனின் இது மதுரைக் காண்டம் ஆதலானும், இக் காப்பியம் செய்தவர் விழைவு வெறுப்பு அற்ற சேரமுனி ஆதலானும், முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கும் உரியது (பதிகம்-61) எனச் சாத்தர் கூறினமையானும் என்க” என்று இளங்கோவடிகளின் உள்ளத்தை அறிந்து போற்றி உரைக்கின்றார்.

கதை நிகழ்ச்சியும் கட்டுக் கோப்பும்

சிலப்பதிகாரத்தில் கதை நிகழ்ச்சியில் சில இடங்கள் சிக்கலாக உள்ளன. மேம்போக்காகப் பார்க்கும்போது கட்டுக்கோப்பு இல்லாமல் இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. அவ்விடங்களில் அடியார்க்குநல்லார் தம் ஆராய்ச்சித் திறனை வெளிப்படுத்தி உரை கண்டுள்ளார்.

ஊர்காண் காதையில், கோவலன் மதுரையினுள் சென்று அந் நகரிலுள்ள வணிகரைக்கண்டு அவர்களிடம் உதவிபெறும் நோக்கத்துடன் கவுந்தியடிகளிடம் விடை பெறுகின்றான். இதனை,

தொன்னகர் மருங்கின் மன்னர் பின்னோர்க்கு
என்னிலை உணர்த்தி யான்வருங் காறும்
பாதக் காப்பினள் பைந்தொடி

என்ற அடிகளில் மிகத்தெளிவாக இளங்கோவடிகள் உணர்த்துகின்றார். மேலும், கவுந்தியடிகள் கண்ணகியை மாதரியிடம் அடைக்கலமாகத் தரும்போது,

மாதரி கேள்;இம் மடந்தைதன் கணவன்
தாதையைக் கேட்கில் தன்குல வாணர்

அரும்பொருள் பெறுநரின் விருந்தெதிர் கொண்டு
கருந்தடங் கண்ணியொடு கடிமனைப் படுத்துவர்
உடைப்பெருஞ் செல்வர் மனைப்புகும் அளவும்
இடைக்குல மடந்தைக்கு அடைக்கலம் தந்தேன்

என்று கூறுகின்றார்.

ஆனால், மதுரை நகரினுள் சென்ற கோவலன் அந் நகரத்து வணிகர்களைச் சந்திக்கவில்லை; அங்கே தங்க எவ்வித ஏற்பாடும் செய்யவில்லை; நகரத்தின் பலவேறு நெடுந்தெருக்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவிடுகிறான். இவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணம் எதுவும் கூறப்படவில்லை. இந்த முரண்பாட்டை அடியார்க்கு நல்லார் நினைத்துப் பார்க்கின்றார்; முன் பின் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை இணைத்து நோக்குகின்றார். கோவலன் மதுரையில் தங்க எத்தகைய ஏற்பாடும் செய்யாமல் வந்ததை ஆராய்கின்றார். ஊர் காண் காதையின் இறுதியில், “இவற்றின் பந்தர் நிழலிலே திரிந்து, காவலனது பெரிய நகரினைக் கண்டு மகிழ்ச்சி எய்தலாலேபொருந்துழி யறிதலை மறந்து போந்தான் என்க” என்று எழுதுகின்றார். இளங்கோ அடிகள்,

காவலன் பேரூர் கண்டு மகிழ்வெய்திக்
கோவலன் பெயர்ந்தனன் கொடிமதிற் புறத்தென்

என்றே கூறுகின்றார். “பொருந்துழி யறிதலை மறந்து” என்று அடியார்க்குநல்லார் தாமே விளக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றனர். இவ்வாறு கூறாவிடின், கதை நிகழ்ச்சிகள் முரண்படும்.

கோவலன் ஊமையா?: சிலப்பதிகாரக் கதை நிகழ்ச்சியில் மற்றோர் இடத்தில் புதியதோர் சிக்கல் ஏற்படுகின்றது.

கொலைக்களக் காதையில், பொற்கொல்லன் பாண்டிய மன்னன் ஏவிய காவலாளர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு கோவலன் இருக்கும் இடத்திற்கு வருகின்றான்; கோவலனிடம்,

வலம்படு தானை மன்னன் ஏவ

சிலம்பு காணிய வந்தோர் இவல் (158, 59)

எனக் கூறுகின்றான்; கோவலனிடம் இருந்த சிலம்பைத் தன்னுடன் வந்தவர்க்குக் காட்டுகிறான். கோவலனையும் சிலம்பையும் கண்ட “அருந்திறன் மாக்கள்”.

இலக்கண முறைமையின் இருந்தோன் ஈங்கிவன்
கொலைப்படு மகன் அலன் (162-3)

என்று கூறுகின்றனர். பின்னர்ப் பொற்கொல்லன் கள்வர்களின் திறனைப் பலவாறு கூறிக் கதை ஒன்றையும் கட்டி, நெடுநேரம் பேசிக் காவலர்களின் மனத்தை மாற்றுகிறான் (166-211). பொற்கொல்லன் பேச்சை ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்து அடிகளில் இளங்கோ அடிகள் கூறுகின்றார்.

இத்தகைய பேச்சும் நிகழ்ச்சியும் நிகழ்ந்தபோது கோவலன் ஏன் ஊமையாய் இருந்தான்? மன்னனிடம் இருந்து சிலம்பு காணவந்தவரிடம் தன்னைக் கள்வனென்று பொற்கொல்லன் பேசும் பொய்யுரைகளையும் கேட்டுக் கோவலன் வாளா இருந்ததேன்? கோவலன் இங்கே பேசியிருந்தால் என்ன? காவலர்களிடமும் பொற்கொல்லனிடமும், “நானா கள்வன்? இதுவாதிருட்டுச் சிலம்பு? வாருங்கள் மன்னனிடமே போகலாம்! அங்கே விளங்கும் உண்மை” என்று வீறு கொண்டு நின்று பேசி இருந்தால் என்ன? அவ்வாறெல்லாம் அவனால் பேச முடியாதா? இளங்கோ அடிகள் இவ்விடத்தில் கோவலனை ஏன் பேசாத ஊமையாய்ப் படைத்துவிட்டார்?

இப்படிப்பட்ட வினாக்கள் அடியார்க்கு நல்லார் உள்ளத்திலும் எழுந்துள்ளன. அதனால்தான்,

செய்வினைச் சிலம்பின் செய்தி எல்லாம்
பொய்வினைக் கொல்லன் புரிந்துடன் காட்ட (16:160-61)

என்ற அடிகளுக்கு, “சிலம்பின் அருமை எல்லாம் கூறுவான் போலப் பொய்மையைத் தொழிலாக உடைய கொல்லன் அவரை வேறாக அழைத்துக் கோயிலில் (அரண்மனையில்) இருக்கின்ற தனிச் சிலம்போடே பொருந்தச் சொல்லிக்காட்ட” என்று பொருளும், “புரிந்து எனவே அவனின் (கோவலனிடமிருந்து) நீங்கி என்பதும், உடன் காட்ட எனவே அச் சிலம்போடு ஒரு தன்மையாக ஒப்புக் கூறி என்பதும் கொள்ளப்பட்டன” என்று விளக்கம் தருகின்றார்.

இவ்வாறு அடியார்க்கு நல்லார் உரை விளக்கம் கூறி இளங்கோ அடிகள் செய்தியை எடுத்துரைத்துக் கதை நிகழ்ச்சியில் தோன்றும் சிக்கலை விடுவிக்கின்றார்.

நிகழ்ச்சியை இணைத்தல்

கதை நிகழ்ச்சியை உற்றுநோக்கி உண்மை உணர்ந்து முன்னும் பின்னும் இணைத்துப் பார்த்தல் அடியார்க்குநல்லாரின் இயல்பு.

புறஞ்சேரி இறுத்த காதையில்,

...தென்ற லொடு

பால்நிலா வெண்கதிர் பாவைமேற் சொரிய

வேனில் திங்களும் வேண்டுதி என்றே

பார்மகள் அயாஉயிர்த்து அடங்கிய பின்னர் (26-29)

என்ற அடிகளுக்கு விளக்கம் எழுதும்போது, “இத்துணையும் இவள் (கண்ணகி) புணர்ச்சியின்பம் பெறாமைநோக்கி, பார்மகள் இரங்கிக் கூறினாள். என்னைப் புணர்ச்சியில்லாதவாறு எனின், மாதவியோடு புலந்து போதலானும், மதுரைக்குச் சேறற்கு ஒருப்பட்ட நெஞ்சினன் ஆதலானும், மேற் கவுந்தியடிகளுடன் வழிச்சேறலானும் யாண்டும் மெய்யுறல் மாத்திரமல்லது புணர்ச்சி இல்லென உணர்க” என்று உரைக்கின்றார்.

துன்பமாலையுள், “செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்” (32) என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகையில், “ஆண்டு (இந்திர-237 “கண்ணகி கருங்கணும்”) கண்ணகி கருங்கண் என்றவர் ஈண்டு செங்கண் என்றார், காலையில் தலையளியால் பிறந்த செவ்வி தோன்ற” என்கின்றார்.

இவ்விரு பகுதிகளும் ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கவை.

நிகழ்ச்சியும் காலமும்

சிலப்பதிகாரக்கதை நிகழ்ச்சிக்குரிய காலத்தை ஆங்காங்கே தம் உரையில் அடியார்க்குநல்லார் சுட்டிச் செல்லுகின்றார். ஆண்டு, திங்கள், நாள் இவற்றைக் கணக்கிட்டுக் கூறுகின்றார்.

மனையறம்படுத்த காதை “யாண்டு சில கழிந்தன கண்ணகி தனக்கு” (89,90) என்று முடிகின்றது. அடியார்க்கு நல்லார், “கண்ணகிக்குச் சிலயாண்டு கழிந்தன. எனவே, மாதவிக்குப் பலயாண்டு கழிதலும் கொள்ளப் பட்டது” என்றும், “நாலீராண்டு நடந்ததற் பின்னர் (30:85) என்பதனை இருவர்க்கும் ஆக்கி மாதவிக்கு எட்டின் இறந்த பலயாண்டு சேறலின் கண்ணகிக்குச் சிலயாண்டு கழிந்தன எனப் பொருள் கூறலும் ஒன்று” என்று விளக்குகின்றார்.

பூம்புகார் நகரில் சித்திரை மாதத்தில் இந்திரவிழா நிகழ்தல் (இந்திர-64), மாதவியைப் பிரிந்து கோவலன் கண்ணகியிடம் வருதல், புகாருக்கும் மதுரைக்கும் உள்ள முப்பது காத தொலைவை (காடுகாண்-42) ஆறைங் காதம்' என்று கோவலன் கூறுதல், நாடுகாண் காதையில் (153-155),

ஊரிடை இட்ட நாடுடன் கண்டு
காவதம் அல்லது கடவார் ஆகி,
பன்னாள் தங்கிச் செல்நாள்

என்று இளங்கோ அடிகள் கூறுதல், கட்டுரை காதையில்,

ஆடித் திங்கள் பேரிருள் பக்கத்து
அழல்சேர் குட்டத்து அட்டமி ஞான்று
வெள்ளி வாரத்து ஒள்ளெரி யுண்ண
உரைசால் மதுரையோடு அரைசு கேடுறும்

என்று மதுராபதி கூறுதல் ஆகிய குறிப்புகளை நுணுகி ஆராய்ந்து அடியார்க்குநல்லார், கதை நிகழ்ச்சிகளைக் காலத்துடன் சேர்த்துக் காணுகின்றார்.

நாடுகாண் காதையில்,

வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து
மீன்திகழ் விசம்பின் வெண்மதி நீங்கக்
காரிருள் நின்ற கடைநாள் கங்குல் (1-3)

என்ற அடிகளுக்குப் பொழிப்புரை எழுதியபின் விரிவாகக் கால ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகின்றார்.

“வைகறை என்னும் யாமத் திடத்து, வெண்மதியானது விசம்பினின்றும் நீங்கிற்றாகக் கரிய இருள் கடைக்கண் நின்ற கங்குற் பொழுது” என்று உரை கூறி, என்பது அந்தச் சித்திரைத் திங்கள் பகுதி நாள்-சோதி, திதி-மூன்றாம் பக்கம், வாரம்-ஞாயிறு. இத் திங்கள் இருபத்தெட்டில் சித்திரையும் பூரணையும் கூடிய சனிவாரத்தில் கொடியேற்றி ‘நாலேழ் நாளினும்’ (மணி 1:8) என்பதனான் இருபத்தெட்டு நாளும் விழா நடந்து கொடியிறக்கி வைகாசி இருபத்தெட்டினிற் பூருவ பக்கத்தின் பதின் மூன்றாம் பக்கமும் சோமவாரமும் பெற்ற அனுடத்தில் நாட்கடலாடி ஊடுதலின் வைகாசி இருபத்தொன்பதில் செவ்வாய்க்கிழமையும் கேட்டையையும் பெற்ற நாசயோகத்து நிறைமதிப் பதினாலாம் பக்கத்து வைகறைப் பொழுதினிடத்து நிலவுபட்ட அந்தரத்து இருளிலே என்றவாறு. அது பூர்வ பக்கமென்பது தோன்ற, “காரிருள் நின்ற கடை நாள் கங்குல் என்றார்” என்று காலத்தை ஆராய்ந்து முடிவு செய்கின்றார்.

காடுகாண் காதையில் (9) ‘அன்று, அவர் உறைவிடத்து அல்கினர்’ என்பதற்கு விளக்கம் கூறுகையில், ‘இங்ஙனம் கூறியது, ‘ஆறைங் காதம்’ (10:42) என்றமையானும், ‘காவதம் அல்லது கடவார் ஆகி, பன்னாள் தங்கிச் செல்நாள் ஒருநாள் (10:154-5) என்றமையானும், ஈண்டும் ‘அன்று உறைவிடத்து அல்கினர் அடங்கி என்றமையானும் சிலநாள் சென்ற வழிச் செலவு ஒழிந்து ஒழிந்து ஆண்டு இருந்து ஆறிச்சென்றமை உணர்த்தற்கு எனக் கொள்க” என்று உரைக்கின்றார்.

ஆடித்திங்களில் வெள்ளிக்கிழமையன்று மதுரை எரிந்தது என்ற குறிப்பை மனத்தில் கொண்டு, இவர் அதற்கேற்ப முன் நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காலம் கூறுகின்றார்.

புறஞ்சேரி இருத்த காதையில்,

வேனில் வீற்றிருந்த வேய்கரி கானத்து (36)

என்ற அடியின் உரைவிளக்கமாக “ஆனித்திங்கள் கடை நாள் ஆகலின் ‘வீற்றிருந்த’ என்றார்” என்று உரைக்கின்றார். ஊர் காண் காதையில்,

குடகாற்று எறிந்து கொடிநுடங்கு மறுகில்

என்ற அடி உரையின் கீழ், “ஆடித் திங்கள் என்பது தோன்றக் குடகாற்றுக் கூறினார்” என்கிறார்.

மாதங்களையேயன்றிக் கதை நிகழ்ச்சிக்குரிய நாட்களையும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார். கொலைக்களக் காதையில், கண்ணகி உணவு சமைக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுவதைக் குறிப்பிடுகையில் (18-21) “இத்துணையும் கூறியது இவர்கள் சென்ற அன்றிரவு செய்தனவும் மேற் செய்வனவும்’ என்றும், “இனி மற்றை நாளைச் செய்தி கூறுகின்றார்” என்றும் கூறுகின்றார்.

நிகழ்ச்சியும் இடமும்

கதைநிகழ்ச்சிக்குரிய இடங்களைப்பற்றியும் இவர் சிந்தித்துள்ளார். இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதையில் “வச்சிர நாடு” என்பதற்குச் (99) “சோணைக் கரை” என்று பொருள் கூறுகின்றார். சோணை என்னும் ஆற்றங்கரையில் இருந்த நாடு வச்சிர நாடாகும். காடுகாண் காதையில்,

கந்தன் பள்ளிக் கடவுளர்க் கெல்லாம்

அந்தில் அரங்கத்து அகன்பொழில் (6-7)

என்ற அடிகளில் குறிப்பிடும் அரங்கம் என்பது ‘திருவரங்கம்’ என்று எழுதுகின்றார்.

காப்பிய உறுப்பினர் பண்பு

காப்பிய மாந்தர்களின் பண்பையும் அடியார்க்குநல்லார் குறிப்பிடுகின்றார்.

பொருள்தேடச் செல்லும் தலைமகன் தன்னுடன் மனைவியை அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் இல்லை. கோவலன் அவ்வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கண்ணகியுடன் மதுரை செல்கின்றான். சிறந்த குடியில் பிறந்தவர் இவ்வாறு செய்யார் என்று கோவலன் உணர்ந்து வருந்துவதாய் அடியார்க்குநல்லார் குறிப்பிடுகின்றார். ஊர்காண் காதையில் (17) கோவலன்

கவுந்தியை வணங்கி, “நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையேன் ஆகி... சிறுமையுற்றேன்!” என்று வருந்துகின்றான். இந்த அடிக்கு விளக்கம் கூறும்போது, “ஒழுக்கமுடைய விழுக்குடிப் பிறந்தோர் நாணுடை மகளிரொடு நீணெறிச் செல்லார் என்பது கருதி, ‘நெறியின் நீங்கியோர் நீர்மையேனாகி’ என்றான் என உணர்க” என்று உரைக்கின்றார்.

கவுந்தியடிகளுக்குச் சாபம் இடும் தவவலிமை இருந்ததே தவிர, மக்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வர இருக்கும் துன்பத்தை முன்னரே உணர்ந்துகூறும் ஆற்றல் இல்லை என்பதை அடியார்க்கு நல்லார் உணர்த்துகின்றார். நாடு காண் காதையில், ‘ஈங்கு ஒழிக என ஒழியீர்’ (55) என்ற அடிக்கு விளக்கமாக, “ஒழிக என ஒழியீர் என்பதற்கு, இவர்க்கு எதிர்வது அறிந்து கூறினார் எனின், ஒரு பொழுதிற்கு இத்துணை ஓம்படை எல்லாம் கூறவேண்டா ஆகலானும் இவர்க்குத் தவப்பயனாலே கபித்தலன்றி, காலவுணர்ச்சி இன்மை உணர்க” என்று சிறப்பாக உரைக்கின்றார். மேலும் கவுந்தியடிகள், மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு கணவன் பொருள்தேடச் செல்லுதலை விரும்பாதவர் என்றும், பண்டைய வழக்கத்தைப் புறக்கணிக்க விரும்பாதவர் என்றும் இவர் கருதுகின்றார். நாடுகாண் காதையில் (35), “உரியது அன்று ஈங்கு ஒழிக என ஒழியீர்” என்று கவுந்தியடிகள் கோவலனுக்குக் கூறும் அறிவுரைக்கு அடியார்க்கு நல்லார், “குடிப் பிறப்பிற்கும் இவளை (கண்ணகியை) ஒருங்குகொண்டு சேறல் ஏலாது ஆதலின் இனிச் செலவை ஒழிமின் என்று யாம் ஒழிப்பவும் ஒழிக்கின்றிலீர்” என்று பொருள் உரைக்கின்றார்.

கோவலன் கொலைக்குக் காரணமாக இருந்த பாண்டியன் கொடுங்கோலன் அல்லன் என்பதை அடியார்க்கு நல்லார் “என் கோதைதன் காற்சிலம்பு அடிபட்ட கள்வன் கையதாயின் கொன்று கொணர்க எனினும் தன்கண் (பாண்டிய மன்னனிடம்) கொடுங்கோன்மை இன்மை உணர்க” (கொலைக்-153) என்று கூறுகின்றார்.

கனாத்திறமுரைத்த காதையில் ‘சிலம்புள கொண்ம்’ என்பதற்கு (73) விளக்கமாகப் பின்வருமாறு கூறிக் கண்ணகியின் உயர்பண்பை வெளிப்படுத்துகின்றார்: “சிலம்புள என்றாள், இவை

ஒழிந்த கலன் எல்லாம் தொலைதலால், இவை அணியாதிருத்தலின் அவனறியானாகக் கருதினும் அவன் தளர்ச்சி கூறுதலால், தான் இவையுண்மை நினைந்து கூறினாள் என்க. புலந்து கூறினாள் எனில் கற்பின் தன்மை அன்றாம்”

பிறர்உரை சுட்டல்

அடியார்க்குநல்லார் தமக்குமுன் இருந்த உரைகளையும் கருத்துகளையும் தேவையான இடங்களில் சுட்டுகின்றார்.

இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதையில் (157), “இனி, ‘அவைக் களத்தார் ஐந்து’ (157-அரும்பதவுரை) எனக்காட்டுவர் அரும்பதவுரையாசிரியர்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். துன்பமாலையுள் (2-7) “முதுமகள் போயினாளுடைய சாயலாள் அரவங்கேட்டு வந்து அவ்விடத்து நின்றாள் உளள் என ஐயை மேல் ஏற்று வாருமுளர்” என்கிறார். இன்னும் வேறு சில இடங்களில் பிறர் கொண்ட பாடத்தையும் பொருளையும் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

உரைநடைச் சிறப்பு

அடியார்க்குநல்லார் உரை, பல இடங்களில் ஓசை இன்பம் பயக்கும் சிறந்த கவிதையோல உள்ளது. பதிகத்தின் உரையில் இளங்கோ அடிகள் துறவுபுண்ட வரலாற்றினைக் கவிதைச் சுவை சொட்டச் சொட்ட எழுதுகின்றார். அத்தகைய இடங்கள் இன்னும் பல இவர் உரையில் உள்ளன. சான்றுக்கு ஒரிடத்தைக் காண்போம்.

‘ஓழுக்கம் உடைய விழுக்குடிப் பிறந்தோர் நாணுடை மகளிரொடு நீணெறிச் செல்லார்’ (ஊர்காண்-17) என்று ஓசை நயம் தோன்ற எழுதுகின்றார் அவ்வுரைப் பகுதியை,

ஓழுக்கம் உடைய விழுக்குடிப் பிறந்தோர்
நாணுடை மகளிரொடு நீணெறிச் செல்லார்

என அகவாற்பாவின் ஈரடியாக அமைக்கலாம். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த உரைப்பகுதி பல இடங்களில் உள்ளன.

பருந்தும் நிழலும்

அடியார்க்குநல்லார், பருந்தும் நிழலும் எனப் பாவும் உரையும் பொருந்த அமைத்தவர். மூலத்தோடு உரை நன்கு பொருந்தி வருவதைக் கீழே வரும் பகுதிகள் உணர்த்தும்.

நீல மேகம் நெடும்பொற் குன்றத்துப்
பால்விரிந்து அகலாது படிந்தது போல
ஆயிரம் விரித்தெழு தலையுடை அருந்திறற்
பாயற் பள்ளிப் பலர்தொழுது ஏத்த

விரிதிரைக் காவிரி வியன்பெருந் துருத்தித்

திருஅமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்

(காடுகாண் - 35-40)

‘நீலமேகம் ஓங்கிய பொன்மலைமீதே பக்கங்களில் விரிந்து மிகாமல் ஒக்கப் படிந்ததுண்டாகில் அதனையொப்ப, தனது படம் விரித்து எழுந்த ஆயிரம் தலையையும் கிட்டுதற்கரிய திறலையும் உடைய பாம்பணைப் பள்ளிமீதே தேவர்கள் பலரும் தொழுது ஏத்தத் திரைவிரியும் காவிரியாற் றிடைக்குறையிலே திருமகள் பொருந்தித் திருமார்பையுடையோன் கிடந்த கோலம்”.

பொங்கி எழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்த்
திங்கள் முகிலொடும் சேண்நிலம் கொண்டெனச்
செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்தன் கேள்வனை
எங்கணாஅ என்னா இனைந்தேங்கி மாழ்குவாள்
(துன்பமாலை-30-33)

‘தனது ஆற்றாமையான் வசமிழந்து நிலத்தினின்றும் எழுந்து மறித்தும் விழுந்து கிடக்கின்றவள் எங்ஙனம் வீழ்ந்து கிடந்தாள் எனின் - கதிரையுடைய திங்கள் பொழியக் கால்கொண்டு வீழ்ந்த புயலோடு பெரிய நிலத்தில் வீழ்தலைக் கொண்டதென விழுந்தாள்; விழுந்தவள் தன் கணவன் முன்னர் வருகெனப் பொருந்துதலாற் செவ்வரிபாய்ந்த கண் கலங்கிச்

சிவக்கும்படி தன் கொழுநனை நீ எவ்விடத்தாய்தான்' என்னா வருந்திப் பொருமி மயங்கி யாவும் தோன்றா என்று அழுதாள்”

நயமும் விளக்கமும்

அடியார்க்குநல்லார் சில அடிகளுக்குப் பொருள் விளக்கம் கூறி நயம் கூறுகின்றார்.

...என் காற்சிலம்பு

கொள்ளும் விலைப்பொருட்டால் கொன்றாரே ஈதொன்று

என்பதற்கு, 'என் காற்சிலம்பு என்றாள் - தான் அரசன்; யான் ஒரு வணிகன் மனைவி, என் காலணியின் ஒன்று பெற்ற விலை தாராமைக் கள்வன் என்று பெயரிட்டுக் கொன்றார்களே என்று. இஃதோர் அநியாயம் இருந்தபடி என்ன என்று தெளிந்து கூறினாள். கொன்றாரே எனப் பன்மை கூறினாள்; அரசனோடு அமைச்சரையும் கருதி' என்று நயம் கூறுகின்றார்.

துன்பமாலையில் நெடுமால் (4) என்ற சொல்லுக்கு 'அந்தர வானத்து எம்பெருமான்' என்று பொருள் உரைக்கின்றார்.

ஆய்ச்சியர் குரவையில் முந்நீர் (31) என்பதற்குத் தரும் விளக்கம் போற்றத்தக்கதாய் உள்ளது:

“முந்நீர்-கடல், ஆகுபெயர். ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மேல் நீர் என இவை என்பவர்க்கு அற்றன்று; ஆற்றுநீர் மேல்நீர் ஆகலானும் இவ்விரண்டும் இவ்வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாம் ஆதலானும் இவற்றை முந்நீர் என்றல் பொருந்திய தன்று.

“முதியநீர் எனின், நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும் (குறள்-17) என்பதனால் அதுவும் மேல் நீரின்றி அமையாமையின் ஆகாது:

“ஆனால், முந்நீர்க்குப் பொருள்யாதோ எனின், முச்செய்கை யுடைய நீர் முந்நீர் என்பது; முச்செய்கையாவன மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணை அழித்தலும் மண்ணைக் காத்தலும் ஆம்”.

கொலைக்களக் காதையில் வரும் 'குமரி வாழை' என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் எழுதுகையில், "குமரி வாழை - இது பெயரின் வந்த சமாதி என்னும் அலங்காரம்" என்கிறார். சமாதி என்பதைத் தண்டியலங்காரம்,

உரிய பொருளன்றி ஒப்புடைப் பொருள்மேல்
தரும்வினை புணர்ப்பது சமாதி யாகும்
(தண்டி - 25)

என்று கூறி வினைபற்றி வருவது என்று உரைக்கின்றது. பெயர் பற்றியும் வரும் என்கிறார் அடியார்க்குநல்லார்.

கனாத்திறம் உரைத்த காதையில் வரும் 'இடுதேள் இடுதல்' (48) என்பதற்கு, "தேளிடப் படுபவர் காணாமே தேளல்லாதது ஒன்றை மறையக் கொடுவந்து மேலே இட்டு அவரைக் கலங்கப் பண்ணுதல்; பாய்ச்சுத் தேள் என்பாரும் உளர்" என்று விளக்கம் உரைக்கின்றார்.

வேனிற் காதையில் "கடல்விளையாட்டினுள் கோவலன் ஊட" (14, 15) என்பதற்கு, "விளையாட்டினுள் என்றது விளையாட்டுப் பூசல் விளையாயிற்று என்றும் வழக்குப் பற்றி" என்று பழமொழி ஒன்றினை நினைவூட்டுகின்றார்.

புறஞ்சேரி இறுத்த காதையில், "இடிதரும் உளியம்" (32) என்பதற்கு "கரடி இடிக்கும்" என்று பொருள் உரைத்து, "இடிப்பு-அதிர்ப்பு; உற் டட்ட டட்டெனப் பற்பறை கொட்டல்" என்று கரடியின் ஒலியைக் கூறுகின்றார்.

பலபொருள் கூறுதல்

சில வரிகளுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களையும் அடியார்க்குநல்லார் தருகின்றார். சிலேடையாக அமைந்தவற்றையும் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

வேட்டுவ வரியில்,

இட்டுத் தலைஎண்ணும் எயினர் அல்லது சுட்டுத்தலை போகாத்
தொல்குடி (20-21)

என்ற இரு அடிகளுக்கு மூன்று வகையாகப் பொருள் கூறியுள்ளார்:

1. “தாம் சுட்டிய பகைஞர் தலையைத் தாமே அறுத்திட்டு எண்ணுவது அல்லது. பகைஞர் சுட்டி எண்ணுதல் அவரிடத்து முடிவு போகாமைக்குக் காரணமாகிய எயினர் தொல்குடி.

2. தலைகள் அரிந்துவைக்க வைக்கப் பிறர் எண்ணப்படுவது அல்லது, ஈமத்திற் சுடப்பட்டு அவம் போகாக்குடி.

3. அரசன் சுட்டிய மாற்றரசர் தலையைப் பிறரிடத்துப் போகவிடாக்குடி.”

ஊர்காண் காதையில்,

நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் (7)

என்ற அடிக்கும் பின்வருமாறு மூன்று பொருள் உரைக்கின்றார்:

1. இறைவி கண் புதைத்தபொழுது நெற்றியில் புறப்பட விட்ட கண்ணையுடைய இறைவன்.

2. நுதலின் இமையா நாட்டம்

3. காமனை விழித்த நாட்டம்.

புறஞ்சேரி இறுத்த காதையில்,

கருநெடுங் குவளையும் ஆம்பலும் கமலமும்,

தையலும் கணவனும் தனித்துறு துயரம்

ஐய மின்றி அறிந்தன போலப்

பண்ணீர் வண்டு பரிந்தினைந்து ஏங்கி,

கண்ணீர் கொண்டு காலுற நடுங்க (184-188)

என்ற பகுதியில் கண்ணீர் கொண்டு, காலுற நடுங்க என்ற சொற்கள் இருபொருள்படும்படி அமைந்துள்ளன. அடியார்க்கு நல்லார் இரு பொருளும் தருகின்றார். “கண்ணீரைக் கொண்டு காலுற நடுங்கா நிற்க” என்றும்; “கண்ணீர்-களளாகிய நீர் எனவுமாம். காலுற - காலிலேஉற எனவும், காற்று உறுதலால் எனவும் ஆம்” என்றும் இருவேறு பொருளைத் தருகின்றார்.

சொல்லும் பொருளும்

அடியார்க்கு நல்லார், சொற்களுக்குச் சிறந்த பொருள் உரைக்கின்றார். அவற்றுள் சிலவற்றைக் கீழே காண்போம்.

வாளைப் பகுவாய் வணக்குறு மோதிரம்

வாளை மீனிந்து அங்காத்த வாயை வணங்குதலுறுவிக்கும் நெளி (கடலாடு - 94).

‘பட்டினி நோன்பிகள் - இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் முட்டுப்பாடும் பட்டினி விட்டுண்ணும் விரதிகள். சிறு குரங்கு - மெலிந்த குரங்கு. கடைநாள் - மரணம்.’ (அடைக்கல-163,91)

‘கோளிப்பாகல்-வெளிப்படை: கோளி - புவாது காய்க்கும் மரம். பாகல்-பலா (கொலைக்கள-24).

“வறுமொழியாளர்-பயனில கூறுவோர்; வம்பப் பரத்தர் - புதிய காம நுகர்ச்சியை விரும்பும் காமுகர்; பரத்தையை நுகர்வானும் பரத்தன். குறுமொழி-சிறுசொல் ஆவது பிறரை இகழ்ந்து கூறுதல். நெடுநகை புக்கு - வெடிச் சிரிப்புக்கு உட்பட்டு.” (கொலைக்கள-63-70).

“சுடு நோக்கு - சுடுவது போலவும் நோக்கு: என்றது கொள்ளிக் கண்” (இந்திர84).

மாறுபட்ட கருத்து

அடியார்க்கு நல்லார் சிகண்டி என்பவரை அகத்திய முனிவரின் மாணவர் என்று உரைப்பாயிரத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். ‘குறு முனிபால் கேட்ட மாணாக்கர் பன்னிருவருள் சிகண்டி என்னும் அருந்தவமுனி’ என்று கூறுகின்றார். சிலர் சிகண்டியை அகத்தியர் மாணவராகக் கொள்ளவில்லை தொல்காப்பியன், அதங்கோட்டாசான், துராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பரானார், கழாரம்பர், அவிநயன், காக்கை பாடினியார், நற்றத்தன், வாமனன் ஆகிய பன்னிருவரை அகத்தியர் மாணவர் என்பர்.

‘போற்றி’ என்ற சொல்லுக்குப் பலர் பலவிதமாய் இலக்கணம் கூறுகின்றனர். அடியார்க்கு நல்லார் இகராற்று வியங்கோளாகக் கொண்டு ‘போற்றுவாயாக’ என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

தனிவெண்பாக்களும் உரையும்

சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள சில காதைகளின் கீழே தனி வெண்பாக்கள் (ஒன்றோ இரண்டோ) இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை இயற்றியவர் இளங்கோ அடிகளே என்று சிலரும், பின்னால் சிலப்பதிகாரத்தைக் கற்றவர்கள் எழுதிச் சேர்த்தவை என்று சிலரும் கூறுவர்.

சிலப்பதிகார வெண்பாக்கள் சிலவற்றிற்கு அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் இருப்பதால் அவை அவ்வுரையாசிரியர்களுக்கு முன்னரே தோன்றியவை என்பது உறுதி. சில வெண்பாக்களுக்கு உரை இல்லாமையால் அவை பின்னர் தோன்றியவை என்னலாம். அவற்றை இங்கே விரிவாகக் காண்போம்.

கொலைக்களக் காதையின் கீழ்,

நண்ணும் இருவினையும் நண்ணுமின்கள் நல்லறமே
கண்ணகி தன்கேள்வன் காரணத்தால்-மண்ணில்
வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்டை
விளைவாகி வந்த வினை

என்ற வெண்பா உள்ளது. இதற்கு அரும்பதவுரையாசிரியர், ‘நண்ணும் கண்ணகி தன் கேள்வன் காரணமாக வளைந்தது. இது பண்டை வினை. இருவினையும் நண்ணும் ஆதலால் உலகத்தீர், அறஞ்செய்மின் என்று இளங்கோ அடிகள் அருளிச் செய்தது’ என்றும்; அடியார்க்கு நல்லார் ‘உலகத்தீர்! நல்வினையே செய்யுமின்கள் என்று அடிகள் கூறினார் என்க’ என்றும் கூறியுள்ளார். இரு பெரும் உரையாசிரியர்களும் மேலே காட்டிய வெண்பாவை இயற்றியவர் இளங்கோ அடிகள் என்றே கூறியுள்ளனர்.

மதுரைக் காண்டத்தின் இறுதியாகிய கட்டுரைக் காதையின் கீழே,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
 தெய்வந் தொழும் தகைமை திண்ணிதால்-தெய்வமாய்
 மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
 விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து

என்ற வெண்பா உள்ளது. இவ்வெண்பாவினை இயற்றியவர் இளங்கோ அடிகள் என்றே அடியார்க்கு நல்லார் கருதுகின்றார். ஊர்தூழ்வரியில் (24), பெருந்தெய்வம்-தெய்வத்திலும் பெரியது; கற்புடைத் தெய்வம். என்னை? தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற்றொழுவாளை, தெய்வந் தொழும் தகைமை திண்ணமால் எனவும் கூறினமையின்” என்று விளக்கம் தரும்போது மேலே கண்ட வெண்பாவைக் காட்டுகின்றார்.

அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய் காதையின் இறுதியில் ‘கூடினார் பால் நிழலாய்’ என்ற வெண்பாவும், கடலாடுகாதைக்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரைக்குப்பின் “வேலை மடற்றாழை” என்ற வெண்பாவும் உள்ளன. இவ்விரண்டு வெண்பாக்களுக்கும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையின்மையால் அவை அவர்க்குப் பின்னர்த் தோன்றியவை என்னலாம்.

வேனிற்காதையின் கீழே, ‘செந்தாமரை விரிய’ என்ற வெண்பாவும், ‘ஊடினீர் எல்லாம்’ என்ற வெண்பாவும் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் இரண்டாவதாக உள்ள ‘ஊடினீர்’ என்ற வெண்பாவுக்கே அடியார்க்குநல்லார் உரை உள்ளது. ஆதலின் அப் பாடல் அவருக்கு முன்னும், ‘செந்தாமரை விரிய’ என்ற பாடல் அவருக்குப் பின்னும் தோன்றி இருக்கவேண்டும்.

கனாத்திறம் உரைத்த காதையின் கீழ் உள்ள ‘காதலி கண்ட’ என்ற வெண்பாவிற்கும் அடியார்க்குநல்லார் உரை உள்ளது.

மேற்கோள் நூல்கள்

நச்சினார்க்கினியர் தாம் கூறும் மேற்கோள் எந்த நூலில் உள்ளது என்று கூறுவதில்லை. என்றார் பிறரும், என்பவை போல, எனவும் கூறுவன காண்க என்று கூறி மேற்கோள் காட்டுவார். ஆனால், அடியார்க்குநல்லார் தாம் கூறும் மேற்கோள் எந்த நூலைச் சேர்ந்தது என்று பெயர் கூறியே விளக்குவார். மிகச் சில இடங்களில் மட்டுமே மேற்கோள் எந்த நூலில்

உள்ளது என்று குறிப்பிடாமல் செல்வார். மேற்கோள் கூறும் நூல் அவற்றின் உட்பகுதி, பாடல் ஆகியவற்றையும் இவர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆய்ச்சியர் குரவையுள், கொல்லையஞ்சாரல் என்ற பாட்டு (20) உரையில், “கலியுள் முல்லைத் திணையின்கண் ஆறாம் பாட்டினுள், “கழுவொடு.....வியன்புலத்தார்” (கலி. 106:1-5) எனக் கருவி கூறினமையானும்” என்று மிகத் தெளிவாக மேற்கோளை இடம் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். ஏனைய உரையாசிரியர்களிடம் இல்லாத பண்பு இது.

உரைப்பாயிரத்துள், “இவ்வியலிசை நாடகப் பொருள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் அடிகள் செய்கின்ற காலத்து இயற்றமிழ்நூல் தொல்காப்பியம் ஆதலானும் பிறர் கூறிய நூல்கள் நிரம்பா இலக்கணத்தன ஆதலானும் அந் நூலின் முடிபே இதற்கு முடிபு என்று உணர்க” என்கிறார் இவர்.

பதிகத்தின் உரையில் இவர், “பொருளாராய்ச்சி எண் வகைய; அவை திணை, பால், செய்யுள், நிலம், காலம், வழு, வழக்கு, இடம் என்பன” என்று கூறி அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினையும் விளக்குகின்றார். அவற்றிற்கு மேற்கோள் சிலப்பதிகாரச் செய்யுள்களிலிருந்து தருகின்றார். சிலப்பதிகாரம் முழுமையும் இவர் நெஞ்சிற்குள் நுழைந்து ஏற்ற மேற்கோள்களாக வெளிவருகின்றது. அடியார்க்கு நல்லாரின் நுண்ணிய புலமைத்திறனும், நினைவாற்றலும் நம்மை வியக்கச் செய்கின்றன.

திருக்குறளை மேற்கோளாகக் காட்டும் இடங்களும் உரை நடைப்படுத்தும் இடங்களும் உள்ளன. மங்கல வாழ்த்துப் பாடலில், “மண்தேய்த்த” (36) என்ற அடிக்குப் பொருள் எழுதிய பின், மண்தேய்த்த என்றார், புகழ்வளரப் பூமி சிறுகலான்; மண் இடத்திற் சிறிது என்றார் வள்ளுவனாரும்” என்று கூறுகின்றார். இவ்விடத்தில் இவர் குறிப்பிடும் குறள் இன்னதென்று டாக்டர் உவே. சாமிநாதையர் குறிப்பிடவில்லை. ஆராய்ச்சி அறிஞர் மு. இராகவ ஐயங்கார், இங்கே குறிப்பிடப்படும் குறள்,

ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பது ஒன்றில்

என்பதாகும் என்று கூறியதாய் ஒரு கருத்து வழங்குகின்றது.

நாடுகண் காதையில் கவுந்தி வம்பப்பரத்தைக்கும்
 வறுமொழியாளனுக்கும் சாப விடை தரும் பகுதிக்கு (241-5) எழுதிய
 விளக்கத்தில், 'மக்கட் பிறப்பை ஒரு வார்த்தையின் இழந்து இழிபிறப்புற்றார்
 என்றவாறு; எனவே, யாகாவாராயினும் நாகாத்தல் வேண்டும் என்பதாயிற்று'
 என்று திருக்குறளை, உரை நடைப்படுத்துகின்றார்.

மனையறம்படுத்த காதையில் கோவலன் கண்ணகியை,

மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
 காசறு விரையே கரும்பே தேனே (73-4)

என்று பலவாறு பாராட்டுகின்றான். இவ்வரிகளுக்கு, "கட்கு இனிமையான
 மாசறவோடிய பொன்னை ஒப்பாய்; ஊற்றின் இன்பத்தான் முத்தை ஒப்பாய்;
 சுவையின் இனிமையாற் கரும்பை ஒப்பாய்; இனிய மொழியை யுடைமையால்
 தேனை ஒப்பாய்; என்று கூறி, 'இவற்றால் சொல்லியது, ஒளியும் ஊறும்
 நாற்றமும் சுவையும் ஓசையும் ஆகலின்,

கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
 ஒண்டொடி கண்ணே உள (1101)

என நலம் பாராட்டப்பட்டன" என்று விளக்கம் உரைக்கின்றார்.

மனையறம்படுத்த காதையில்,

விரைமலர் வாளியொடு வேனில்வீற் றிருக்கும்
 நிரைநிலை மாடத்து அரமியம் ஏறி

என்பதன் உரையின் கீழ், 'இஃது உதாரம் என்னும் அலங்காரம் என்னை?

உதாரம் என்ப தோதிய செய்யுளிற்
 குறிப்பின் ஒருபொருள் நெறிப்படத் தோன்றல்

என்பது அணியியலாகலின்' என்று உரைக்கின்றார். இங்கே அணியியல்
 என்று இவர் குறிப்பிடும் சூத்திரம் தண்டியலங்காரத்தில் (பொது21) உள்ளது.
 இவர் காலத்தில் தண்டியலங்காரத்திற்கு அணியியல் என்ற ஒரு நூல் இருந்து

அதிலுள்ள சூத்திரங்களைத் தண்டியலங்காரம் எடுத்துக் கொண்டது என்பதா? இவ் வினாக்களுக்குத் தக்க விடை காண இயலவில்லை.

இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதையில் (16-98) பல இடங்களில் கலிங்கத்துப் பரணிச் செய்யுள்களை இவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். 'நீண்ட பலிபீடத்தில்' என்றதாழிசையை (கலிங். கோயில். 16) மேற்கோள் காட்டி 'என்றாற் போல் வரும் விருத்தச் செய்யுள்' என்கின்றார்.

மோடி முன்றலையை வைப்பரே

முடிகுலைந்த குஞ்சியை முடிப்பரே

ஆடிநின்றுகுரு திப்பு துத்திலதம்

அம்முகத்தில் அமைப்பரே

என்பது கவிச்சக்கர விருத்தி என்று கூறுகின்றார். இச் செய்யுள் கலிங்கத்துப் பரணியில் இல்லை. கவிச்சக்கரவிருத்திச் செய்யுள் என்று கலிங்கத்துப் பரணிச் செய்யுளை இவர் கூறுவதேன்? மேலே கண்ட செய்யுள் கவிச்சக்கரவிருத்தியைச் சேர்ந்ததா? இத்தகைய கேள்விகளுக்கு வருங்காலம் விடை கூறும்.

'அடிக்கமுத்தின்' என்ற கலிங்கத்துப் பரணிச் செய்யுளையும் (கலிங். கோயில் 15) மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

கலிங்கத்துப் பரணி மேற்கோள் பாடல்கள் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தை அறியத் துணைபுரிகின்றன.

வேளிற் காதையின் தொடக்கத்தில் மூன்று தமிழ்ச் சங்கத்தின் வரலாறு, கடல் கொண்ட தொடக்கத்தில் இருந்த நாடுகளின் பெயர் ஆகியவற்றை மிக விரிவாகக் கூறுகின்றார். மேலும், அதனைத் தொடர்ந்து, இஃது என்னைப் பெறுமாறு எனின், கணக்காயனார் உரையாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகள் முகவுரையானும் பிறவற்றானும் பெறுதும்' என்று உரைக்கின்றார்.

இவ்வுரைப் பகுதியால் உரையாசிரியர் என்பவர் இளம்பூரணரே என்ற உண்மையும் அவர் ஒரு துறவி (அடிகள்) என்ற செய்தியும் வெளிப்படுகின்றன. இளம்பூரணர் எந்த நூலின் முகவுரையில் இவ்வாறு கூறினார் என்பது புலனாகவில்லை. இன்று அச்சாகியுள்ள தொல்காப்பியம்

இளம்பூரணர் உரையின் முகவுரையில் முச்சங்க வரலாறோ, தென்னாடு கடல்கொண்ட செய்தியோ கூறப்படவில்லை. அடியார்க்குநல்லார் கூறும் செய்தி மேலும் ஆராய்தற்குரியது.

அடைக்கலக் காதையில் கூறப்படும் கீரியைக் கொன்ற பார்ப்பனத்தி கதையில் (54-75) அவள் கணவன் தந்த 'வடமொழி வாசகம் செய்த நல்லேடு' கூறும் செய்தியாக, பஞ்ச தந்திரம் என்ற வடமொழி நூலிலிருந்து சுலோகத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

வடமொழியில் உள்ள பஞ்ச தந்திரம் கூறும் கீரியைக் கொன்ற பார்ப்பனத்தி கதையும் சிலப்பதிகாரம் கூறும் கதையும் ஒன்றே என்பது அடியார்க்குநல்லார் கருத்துப் போலும்! இதே கருத்தில் சுவையாபுரிப் பிள்ளை பஞ்ச தந்திரத்திற்குப் பின்னால் தோன்றியது சிலப்பதிகாரம் என்பர்.

அடைக்கலக் காதையில் கனா நூலையும் (95-106), கொலைக்களக் காதையில் (162-5) களவு நூலையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

'கொன்றையன்' என்ற திருக்கோவையார் (400) பாடலையும் இவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். (கொலை 148-53).

சங்க நூல்களிலிருந்தும், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, வளையாபதி, பெருங்கதை முதலிய காப்பியங்களிலிருந்தும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை போன்ற இலக்கணங்களிலிருந்தும் இவர் பல மேற்கோள் தருகின்றார்.

பல்கலைப் புலமை

இளங்கோ அடிகள் பல கலைகளை நுணுகிக் கற்ற கலைச்செல்வர். சிலப்பதிகாரத்தில் தொட்ட இடமெல்லாம் கலைமணம் கமழும். இளங்கோ அடிகள் முத்தமிழ் கற்றுத் துறைபோகிய வித்தகர். அவர் நூலுக்கு உரை இயற்றிய அடியார்க்குநல்லார், அவரது புலமைப் பரப்பைக் கண்டு வியந்தவர். அவர் கூறும் கலைகளை விளங்கிக் கொண்டவர்.

அடியார்க்குநல்லார் அரங்கேற்று காதைக்கு எழுதியுள்ள விளக்கம் நுண்கலைக் களஞ்சி யம். அது அருங்கலைகளின் உறைவிடம். அக்

காதையின் உரையில் கூத்தி, ஆடலாசிரியர், இசையாசிரியர், கவிஞர், தண்ணுமையோன், யாழாசிரியன், ஆகியோருடைய அமைதியும், அரங்கின் இலக்கணம், தலைக்கோல் அமைதி, அரங்கிற் புகுந்து ஆடுகின்ற இயல்பு ஆகியவையும் மிகச் சிறப்பாக - விளக்கமான மேற்கோள்களுடன் உரைக்கப்படுகின்றன.

இந்திரவிழுவூர் எடுத்த காதையில் ஆடை அணிமணிகளின் வகைகள் கூறப்படுகின்றன. கடலாடு காதையில் ஒப்பனை வகைகளை விரித்துரைக்கின்றார். ஆடல் பாடல்களின் இலக்கணமும் இசைக்கருவிகளின் அமைப்பும் கூறுகின்றார்.

இசைக்கலை நுணுக்கங்கள் நிறைந்த கானல் வரிக்கு அடியார்க்குநல்லார் உரை இல்லாமை தமிழ்க்கலை உலகிற்குப் பெரிய இழப்பேயாகும்.

வேனிற்காதை யுரையில் ஆடற் கலைகளுக்கு விளக்கங் கூறுகின்றார். ஊர்காண் காதையில் நவமணிகளைப் பற்றிய இலக்கணங்களை உரைக்கின்றார்.

ஆய்ச்சியர் குரவை உரையில் குரவைக் கூத்திற்கு நல்ல விளக்கம் தருகின்றார்.

சமண சமயக்கொள்கை இடம் பெறும் இடங்களில் அச் சமய நூல்களை நன்கு அறிந்து உரை எழுதுகின்றார். 'பட்டினி நோன்பிகள்' என்பதற்கு இவர் கூறும் விளக்கம் இதற்கு ஒரு சான்றாகும் (அடைக்கல 163-91). நாடுகாண்காதையில் (81-5), "நமது தரிசனத்து (சாத்திர நூல்களில்) கடியப்பட்ட வாற்றால் தேனுண்டலைப் பரிகரிக்க என்றதாம். எனவே, ஊனையும் உடன் கூறிற்றாம். மேலும், இவ்வாறு வருவன கொள்க" என்று உரைக்கின்றார்.

சமய திவாகர வாமன முனிவர்

சிறுகாப்பியங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்றான நீலகேசிக்கு உரை இயற்றியவர் சமய திவாகர வாமன முனிவர். நீலகேசி சைன சமய நூல்.

நீலகேசிக்குச் சமய திவாகர வாமன முனிவர் இயற்றிய விருத்தியுரை, 'நீலகேசி விருத்தி சமய திவாகரம்' எனப்படும். வாமன முனிவரின் பிம்பம் சைன காஞ்சியில் உள்ளது.

இவரது உரை சிவஞான சித்தியார் (பர பக்கம்) உரையில்
ஞானப்பிரகாசரால் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றது.

நீலகேசியின் உரைச் சிறப்பை,

மெய்ந்நூல் நெறியை விளக்கி விளங்காப் பிடகமுதற்
பொய்ந்நூல் இருள்களைப் போகத் துரந்தது பூதலத்தில்
எந்நூலும் வல்லவர் ஏத்தச் சமயத் திறைவன்கண்ட
செந்நீல கேசி விருத்தி சமய திவாகரமே

என்ற பாடலும்,

அருகன் திருவறத் தன்புசெய் வாரும் அழிவழக்காற்
பெருகும் திருநெறிப் பீடழிப் பாரும்இப் பேருலகிற்
பொருவின்றி நின்ற தமிழ்ப்புல வோர்க்குப் பொருளைஎல்லாம்
திரிவின்றிக் காட்டும் சமய திவாகரம் சேவிக்கவே

என்ற பாடலும் உணர்த்தும்.

மணிப்பிரவாள நடையாசிரியர்களைப்போல இவர் மிகுதியாக
வடசொற்களைக் கலந்து உரை எழுதுகின்றார். சைன சமயக் கருத்துக்களை
நன்கு விளக்குகின்றார். ஏனைய பௌத்த, இந்து சமயங்களின் கருத்தையும்
நன்கு அறிந்துள்ளார். தம் சமயக் கருத்துக்களை மறுக்கும் பிற சமயங்களை
மறுக்கும் திறன் இவரிடம் உண்டு.

குண்டலகேசியிலிருந்து கணக்கற்ற மேற்கோள்களைக் காட்டுகின்றார்.
அக் காப்பியத்தின் கதையைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றார்.

இவர் உரையில் அரிய சொற்களையும் மறைந்துபோன தமிழ்
நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் மிகுதியாகக் காணலாம்.

சமய நூல் உரையாசிரியர்கள்

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்த வியாக்கியானங்கள்

தமிழிலக்கிய உலகத்தில்-இடைக்காலத்தில் செந்தமிழை வளர்த்துச் செழிக்கச்செய்த பெருமை ஆழ்வார்களுக்கு உரியது. இலக்கியச் சுவை முதிர்ந்த வளமான கவிதைக் கணிகளை நல்கித் தமிழிலக்கியத்திற்கு அளப்பருந்தொண்டுகளை அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ஆழ்வார்கள் வழிபட்ட கண்ணனைத் தமிழ்மொழியின் மீது தணியாத காதல் கொண்டவன் என்றும், தமிழ்க் கவிதை அமுதம் உண்டு திளைத்தவன் என்றும் பெரியோர்கள் போற்றிப் புகழ்வர். ஆழ்வார்களின் பாமாலைகள் அனைத்தையும் கண்ணன் மிக விரும்பி ஏற்பதாய்க் காலந்தோறும் சான்றோர்கள் நம்பிவருகின்றனர். திருமாலையும் தமிழையும் தொடர்புபடுத்தித் தோன்றிய கதைகள் சில உள்ளன.

அருட்பெருங் கவிஞராகிய குமரகுருபரர்,

பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழின் பின்சென்ற
பச்சைப் பசுங் கொண்டலே

என்று திருமாலை அழைக்கின்றார். கம்பர் இயற்றிய சடகோபர் அந்தாதி,

கவிப்பா அமுதம் இசையின் கறியொடு
கண்ணற்கு உண்ணக் குவிப்பான்

என்று நம்மாழ்வாரைப் பாராட்டுகின்றது. உலகளந்த மாயவன் கோயில்கொண்டு நிற்கும் எழில்மலையாம் திருவேங்கட மாமலையை,

ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை ஆதரித்த வேங்கடம்

என்று பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் புகழ்கின்றார்.

ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரும், திருமாலை வணங்கி வாழ்த்தி அவரது பெருமைகளைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள், திவ்வியப்பிரபந்தம் எனப்பட்டன.

ஆழ்வார்களின் அருட்கவிகள் நாதமுனிகளால், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொகுக்கப்பட்டன. நாதமுனிகள் அவற்றைத் தொகுத்த வரலாறு சுவையானது.

நாதமுனிகள்

வாழ்க்கைப் பாதையில் ஒரே சீராய் - அமைதியாய்ச் சென்று கொண்டிருக்கிறான் மனிதன். அவனுடைய பாதையில் யாரோ சிலர் குறுக்கிட்டு அவனைத் தடுத்துத் திசை திருப்பி விடுகின்றனர். அவனுடைய பாதையின் இடையே நிகழ்கின்ற சில நிகழ்ச்சிகள் அவனை ஆட்கொண்டு அவன் பாதையை மாற்றி விடுகின்றன. எதிர் பாராத வகையில் தோன்றும் சில சூழல்களால், வாழ்க்கை பலவாறாகப் பிரிந்து விடுகின்றது. மனிதன் தான் வந்த வழியிலிருந்து விலகி ஏதேனும் ஒரு வழியில் செல்லத்தொடங்கி விடுகிறான்.

வாழ்க்கைப் பாதையைப் பின் நோக்கித் திரும்பிப் பார்த்தால், இத்தகைய அனுபவம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஏற்பட்டிருப்பது புலனாகும். பேராற்றலும் பேரறிவும் செயற்கரிய செய்யும் திறனும் படைத்தவர் வாழ்க்கைப் பாதையில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்கள் நாட்டு வரலாற்றையே மாற்றுகின்றன; மக்களினத்தின் போக்கை மாற்றுகின்றன; மனித குலச் சிந்தனையை - பழக்க வழக்கங்களை - பண்பாட்டை மாற்றுகின்றன. இத்தகைய நல்லதொரு மாறுதல் நாதமுனிகளின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தது.

நாதமுனிகள் வைண சமயச் சான்றோர். இவர் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் (சிதம்பரம் வட்டத்தைச் சேர்ந்த) காட்டுமன்னார் கோயில் என்னும் வீர நாராயணபுரத்தில் கி.பி. 825இல் தோன்றினார். திருமாலிடம் பக்தி கொண்டு, அவ்வூரில் உள்ள மன்னனார் கோயிலுக்குப் பூந்தோட்டம் அமைத்துப் பூசை செய்து வந்தார்.

வாழ்வில் ஒருநாள்

நாதமுனிகள் ஒருநாள் மன்னனார் கோயிலில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தபோது, மைசூர் நாட்டிலிருந்து வந்த வைண அடியவர் சிலர் பின்வரும் பாடலைப் பாட தொடங்கினர்:

ஆரா அமுதே! அடியேன் உடலம் நிற்பால் அன்பாலே
நீராய் அலைந்து கரைய உருகு கின்ற நெடுமாலே!

சீரார் செந்நெல் கவரிவீசும் செழுநீர்த் திருக்கு டந்தை
ஏரார் கோலம் திகழக் கிடந்தாய்! கண்டேன் எம்மானே!

இதனைத் தொடர்ந்து பத்துப்பாடல்களைப் பாடி முடித்துப் பதினோராம் பாடலின் இறுதியில்,

குருகூர்ச் சடகோபன்

குழலின் மலியச் சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
மழலை தீர வல்லார் காமர் மானேய் நோக்கியர்க்கே

என்ற அடிகளைப் பாடி முடித்தனர்.

இவற்றை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாதமுனி வியப்பில் மூழ்கினார். பாட்டுக்கு நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த இவர், “குருகூர்ச் சடகோபன் யார்? அவர் குழலின் மலியச் சொன்ன ஒரு ஆயிரம் பாடல்கள் யாவை?” என்று சிந்திக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

“ஆரா அமுதே” என்று பாடிய அடியவர்களை நோக்கி, “உங்களுக்குச் சடகோபரின் ஆயிரம் பாடல்களும் தெரியுமா?” என்றார். அவர்கள் தாம் அறிந்தவை பத்துப் பாடல்களே என்று கூறிச் சென்று விட்டனர்.

அன்று முதல் நாதமுனிகள் சடகோபரின் ஆயிரம் பாடல்களையும் தேடத் தொடங்கி விட்டார். நம்மாழ்வாரின் பிறப்பிடமான ஆழ்வார் திருநகரிக்குச் சென்று பராங்குச தாசரைச் சந்தித்தார். அவர் மதுரகவியாழ்வாரின் சீடர். அவர் துணையால் ஆழ்வார்களின் பாடல்களை எல்லாம் அறிந்து தொகுத்தார். நாதமுனி தேடிச் சென்றது ஓர் ஆயிரம் பாடல்களை. ஆனால், அவருக்குக் கிடைத்தவையோ ஏறத்தாழ நாயிரம் பாடல்கள். ‘நாலாயிரம்’ பெற்ற நாதமுனிகள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை! பின்னர், அவற்றைப் பாகுபாடு செய்து இயலும் இசையுமாக ஒதிவருமாறு தன் மருமக்கள் இருவருக்கும் பணித்தார். இருவரும் மேலை அகத்து ஆழ்வான் என்றும் கீழைஅகத்து ஆழ்வான் என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் இசையாய் இசைக்கப்பட்டும் இயலாய் ஓதப்பட்டும் நாடெங்கும் பரவின. பெருமாள் கோயில் திருவிழாக்கள் தேற்றும் ஒலிக்கத் தொடங்கின.

வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த இந்த நிகழ்ச்சியை, பின் பழகிய ஜீயர் இயற்றிய 'குருபரம்பரா ப்ரபாவம்' என்னும் மணிப்பிரவாள நூல் விரிவாகக் கூறுகின்றது.

4000 பாடல்கள்

ஆழ்வார்கள் பாடிய பாடல்கள் நாலாயிரம் என்று கூறி வந்தாலும் அவற்றின் எண்ணிக்கை 3776 ஆகும். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் பாடிய பாடல்களின் விவரம் கீழே தரப்படுகின்றது.

1.	பொய்கையாழ்வார் - முதல் திருவந்தாதி	100
2.	பூதத்தாழ்வார் - இரண்டாம் திருவந்தாதி	100
3.	பேயாழ்வார் - மூன்றாம் திருவந்தாதி	100
4.	திருமழிசையாழ்வார்திருவந்தாதி	96
	திருச்சந்தவிருத்தம்	120
5.	நம்மாழ்வார் திருவிருத்தம்	100
	திருவாசிரியம்	70
	பெரியதிருவந்தாதி	87
	திருவாய்மொழி	1102
6.	மதுரகவியாழ்வார் - கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு	10
7.	குலசேகரஆழ்வார் - திருமொழி	105
8.	பெரியாழ்வார்- பெரியாழ்வார் திருமொழி	473
9.	ஆண்டாள்திருப்பாவை	30
	நாச்சியார்திருமொழி	143
10.	தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் - திருமாலை	45
	திருப்பள்ளிஎழுச்சி	10
11.	திருப்பாணாழ்வார்- அமலனாதி பிரான்	10
12.	திருமங்கையாழ்வார்பெரிய திருமொழி	1084
	திருக்குறுந்தாண்டகம்	20
	திருநெடுந்தாண்டகம்	30
	திருவெழுகூற்றிருக்கை	1
	சிறியதிருமடல்	1
	பெரியதிருமடல்	1

மொத்தம்

3776

இவை ஏறக்குறைய நாலாயிரம் இருத்தலால் நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் எனப்பட்டன. சிலர், சிறிய திருமடலின் கண்ணிகளை 77 1/2 ஆகவும், பெரிய திருமடலின் கண்ணிகளை 1841/2 ஆகவும் எண்ணிக் கணக்கிட்டு நாலாயிரம் எனக் கொள்வர். இப் பிரபந்தம் ஆழ்வார்களின் கால வரிசைப்படி தொகுக்கப்படவில்லை.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியை நாதமுனிகள் காலத்திற்குப் பின், ஆழ்வார்களின் பாடலுக்கு இறுதியில் சேர்த்தனர்.

உரைகள்

ஆழ்வார்களின் பாடல்களாகிய திவ்வியப் பிரபந்தத்தை வைணவர்கள் தங்கள் வேதம் என்று கருதினர். தென்கலை வைணவம் ஆழ்வார்களின் பாடல்களையே உயிர் என்று கொண்டு வளர்ந்து வந்தது. இப்பாடலுக்கு மரபு நிலை தவறாமல் இராமாநுசர் காலத்திலிருந்து பல உரைகள் காலந்தோறும் தோன்றின. இராமாநுசர் தம் விசிட்டாத்துவைதக் கொள்கையை, உருப்படுத்த ஆழ்வார்களின் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டார். அப்பாடல்களுக்கு அவர் அழகான விளக்கவுரைகள் கூறினார். அவருக்குப் பின் பல வைணவப் பெரியோர்கள் தோன்றி ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்குப் பொருள் கூறி விளக்குவதை ஒரு பெருங்கலையாக வளர்த்து வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும்,

-தேர்த்தெழுதி

வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்

புசித்தும் போக்கினேன் போது

என்ற சான்றோரின் கொள்கையைத் தம் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள்.

உரைகளின் சிறப்பு

ஆழ்வார்களின் பாடலுக்கு உரை இயற்றிய வைணவப் பெரியோர்கள் தாம் கற்ற கலைகள் அனைத்தையும் தம் உரைகளில் வழங்கிச்

சென்றுள்ளனர். அப் பெரியவர்களின் இதய ஒலிகள் பலப்பல வகையாய் உரைகளின் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றன. பாடல்களின் ஆழ்ந்த பொருள்களை மிக்க நயம்படப் புலப்படுத்தி எழுதியுள்ளார். மிக அரிய செய்திகளும் விளக்கங்களும், நுண்கலைச் சொற்களும் உரைகளில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. இவ்வுரைகள் தனி இலக்கியமாகவும், வைண சமய தத்துவ விளக்கமாகவும் போற்றப்படுகின்றன. பிற்காலத்தில் வைணவர்கள் ஆழ்வார்களின் பாடல்களைவிட, உரைவிளக்கங்களையே சிறந்தவையாகக் கருதிப் பின்பற்றினர்; விளக்கம் கூறிச் சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்ப உரைகளையே ஏற்ற சான்றுகளாகக் கொண்டனர்.

திவ்வியப் பிரபந்த உரையாசிரியர்களின் சிறப்பை டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், “அவர்களுடைய உரையில் ஒரு பாடலுக்கு உரை கேட்டு விட்டால் மனம் வேறு ஒன்றில் செல்லாது” என்று கூறிப் புலப்படுத்துகின்றார்.

ஐயரின் நண்பர்களில் ஒருவரான தியாகராச செட்டியார், “வியாக்கியானத்தில் எவ்வளவு இரகசியங்கள் வெளிப்படுகின்றன. திவ்வியப் பிரபந்தத்தால் வியாக்கியானங்களுக்குப் பெருமையா? வியாக்கியானங்களால் அப் பிரபந்தங்களுக்குப் பெருமையா? என்று எண்ணும்படியல்லவா அவை இருக்கின்றன” என்று கூறியுள்ளார்.¹

வியாக்கியானங்களில், வைணவ சமயத்தின் உயிர் நிலைக் கோட்பாடு, வழிவழியாகவந்த மரபுநிலை, திருமாலின் அவதார மாண்புகள், விசிட்டாத்துவைதத்தின் தத்துவ நுட்பம் ஆகியவை விளக்கப்படுகின்றன. வடமொழியில் உள்ள வேதம், உபநிடதம், புராணம், இதிகாசம் முதலியவற்றிலிருந்து கணக்கற்ற மேற்கோள்களைக் காட்டிப் பல கருத்துகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆழ்வார் பாடல்களின் கருத்தையும் அவற்றின் உள்ளுறைக் கருத்தையும் சமய நோக்குடன் ஆராய்ந்து தம் நுண்ணறிவு தோன்ற உரையாசிரியர்கள் விரித்துரைக்கின்றனர். வால்மீகி இராமாயணத்தின் கதைப்போக்கையும் பொருளையும் சிறப்புடன் பல இடங்களில் எடுத்துக்காட்டி அந்நூலை வைணவ சமயத்திற்கு ஒரு சிறந்த பிரமாண நூலாகவே காட்டியுள்ளனர்; அதன் மூலமாகத் தமக்கு உள்ள படைப்புத்திறனையும் வளமான கற்பனை ஆற்றலையும் புலப்படுத்தியுள்ளனர். ஆழ்வார்களின் பாடல்களில் தோய்ந்து

அவர்கள் கூறும் இராமன் கதையிலும் திருமாலின் அவதாரக் கதையிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர்; விஷ்ணு புராணம், பாகவதம் ஆகியவற்றிலும் மூழ்கி நனைந்திருக்கின்றனர். இவை எல்லாம் வியாக்கியான உரையாசிரியர்களின் சிந்தனையை வளர்த்துள்ளன; படைக்கும் திறனைப் பெருக்கியுள்ளன.

நடையும் மொழியும்

வியாக்கியானங்கள் பேச்சு நடையில் அமைந்துள்ளன. கொச்சை மொழிகள் விரவியுள்ளன. இவற்றிலும் ஒருவகை அழகும் ஆற்றலும் வெளிப்படுகின்றன. கணக்கற்ற பழமொழிகள், வகைவகையான மரபுத் தொடர்கள், நல்ல நல்ல நாட்டுப்புறக் கதைகள், சுவையான பழக்க வழக்கங்கள், வியப்பூட்டும் நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவை வியாக்கியானங்களில் நிரம்பியுள்ளன.

மணிப்பிரவாள நடை

வெண்ணிற முத்துமணிகளையும் செம்பவளங்களையும் கலந்து முத்தும் பவளமும் ஒன்றன்பின் ஒன்று வருமாறு அமைத்து மாலை கட்டுவதுபோல, வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்மொழி யுடன் இடையிடையே கலந்து எழுதும் இலக்கிய நடை மணிப்பிரவாள நடை என்று பெயர் பெற்றது. இருவேறு தனி இயல்புகளை உடைய இரு மொழிகளை ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சியில் பிறந்ததே இந் நடையாகும். மணிப்பிரவாளம் என்ற தொடரில் உள்ள மணி முத்தையும், பிரவாளம் பவளத்தையும் குறிக்கும். தமிழ், வடமொழி இரண்டினுள் எது முத்து, எது பவளம் என்ற வினாவை எழுப்பி விடை காண்பது வீண் வேலையாகும். முத்து, பவளம் இரண்டும் விலையுயர்ந்த பொருள்களே வடமொழி, தமிழ் இரண்டையும் சிறப்பாகக் கருதியவர்களே மணிப் பிரவாள நடையைத்தோற்றுவித்தனர்.

மணிப்பிரவாள நடையில், வட சொற்களும் தொடர் மொழிகளும் தமிழுடன் விரவிவரும். தமிழில் உள்ள இடைச் சொற்களும் வினைமுற்று எச்சங்களும் வந்து கலக்கும். வடமொழி வினைச்சொற்களும் வந்து வந்து சேரும். வடமொழிப் பெயர்ச்சொற்கள் வடமொழி வேற்றுமை உருபேற்று வழங்கும். பிராகிருதமொழிச் சொற்களும் இடம் பெறும்.

தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

கி.பி. 300ஆம் ஆண்டிற்குப்பிறகு தமிழகத்தில் பல்லவர்களின் ஆட்சி வேரூன்றியது. பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சி மாநகரைக் கைப்பற்றினர். தம் ஆட்சியை மெல்ல மெல்லத் தெற்கே பரப்பினர். அவர்களால் வடமொழிக்கு ஏற்றம் பிறந்தது. சமண சமயத்திற்கு வளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

சமண சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் வடக்கே இருந்து பல சமணத்துறவிகள் தமிழகத்திற்கு வந்தனர். அக்காலத்தில் சமண சமய நூல்கள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்திலும் பிராகிருத (பாகத) மொழியிலும் இருந்தன. அந்நூல்களில் பொதிந்து கிடந்த சமண சமயக் கருத்துக்களைத் தமிழ் மக்களிடம் பரப்ப, சமணத் துறவிகள் முயன்றனர். ஆனால், அவர்கள் முயற்சிக்கு மொழி தடையாக இருந்தது. ஆதலின், தமிழ் மொழியை அவர்கள் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறவேண்டியதாயிற்று. தொடக்கத்தில் வடமொழியில் இருந்த சமண சமயக்கருத்துகளைத் தமிழில் எடுத்துக் கூறப் பெருமுயற்சி செய்தனர். உயர்ந்த கருத்துக்களை எல்லோருக்கும் விளங்கும்வகையில் தமிழில் கொண்டுவர அவர்களால் எளிதில் இயலவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலையில் தமக்குத் தெரிந்த வடமொழியையும் தமிழையும் கலந்து (மொழி பெயர்ப்பு வேலையில் ஈடுபடாமல்) ஒருவகையான புதிய நடையைத் தோற்றுவித்தனர். இந்த நடையே மணிப்பிரவாள நடை என்றுபெயர் பெற்றது.

கிரந்த எழுத்துக்கள்

மணிப்பிரவாள நடையில், வாக்கியங்களின் அமைப்பு தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவினே அமைந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கணங்களைப் போற்றியே வந்தது. ஆனால், தமிழ் மொழியுடன் இதற்குமுன் கண்டிராத அளவுக்கு வடமொழிச் சொற்களையும் தொடர்களையும் கொண்டுவந்து கலந்து விட்டது. வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ் மொழியின் ஒலி முறைக்கு ஏற்றவாறு அமைத்து வழங்க வேண்டும் என்ற தொல்காப்பியரின் ஆணையை மறந்து விட்டு, வடசொற்களை எவ்வித மாற்றமும் செய்யாமல் வடமொழி ஒலிமுறைப்படியே எழுத முற்பட்டனர். இதன் விளைவாய்த் தமிழ்மொழியில் இல்லாத ஒலிகளுக்கு வரி வடிவம் காணும் தேவை ஏற்பட்டது. வடமொழிச் சொற்களை அவற்றிற்குரிய ஒலியின்படி வழங்கும் முயற்சி கிரந்த எழுத்துக்களைத் தமிழில் தோற்றுவித்தது. ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, கூ ஆகிய வடமொழி எழுத்தொலிகள் கிரந்த வடிவில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன.

வடசொற்களையும் தொடர்களையும் கிரந்த எழுத்திலும், தமிழ் மொழியைத் தமிழ் எழுத்திலும் எழுதலாயினர். மணிப்பிரவாள நடை இவ்வாறு ஒலியிலும், வரி வடிவிலும், சொற்களிலும் கலப்பு அடைந்து, தனிஇயல்புடன் உருவாயிற்று.

சமணர்கள் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதிய நூல்கள் சில உள்ளன. ஸ்ரீ புராணம், கத்திய சிந்தாமணி ஆகிய இரண்டும் மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்த சமண நூல்களாகும்.

மணிப்பிரவாள நடையில் உரைநடை மட்டுமன்றி, செய்யுள்களும் தோன்றின. யாப்பருங்கல விருத்தியுரை மணிப்பிரவாள நடையில் தோன்றிய நூல்களை, “இனிப் பாவினங்களுள் சமக்கிரதமும் வேற்றுப் பாடையும் விரவி வந்தால் அவற்றையும் அலகிட்டுப் பாச்சார்த்தி வழங்கப்படும். அவை குறு வேட்டுவச் செய்யுளும் லோக விலாசனியும் பெருவள நல்லூர்ப் பாசாண்டமும் முதலாக உடையன எனக்கொள்க” என்று கூறுகின்றது.¹

இலக்கணம்

மணிப்பிரவாள நடை வளர்ந்து பெருகி, நூல்கள் சில அந் நடையில் தோன்றியதால் வீரசோழியம் அந்த நடைக்கு இலக்கணம் வகுத்தது:

இடையே வடஎழுத்து எய்தில்
விரவியல் ஈண்டெதுகை

நடை ஏதும் இல்லா மணிப்ர
வாளநற் றெய்வச்சொல்லின்
இடையே முடியும் பதமுடைத்
தாங்கிள விக்கவியின்
தொடையே துறைநற் பிரளிகை
யாதி துணிந்தறியே (அலங். 2)

என்பது அந்நூல் கூறும் இலக்கணம்.

மலையாள மொழியில் 'லீலா திலகம்' என்ற நூல், மணிப்பிரவாள நடைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது. அந்நூல் மணி என்பதற்கு மாணிக்கம் என்று பொருள் கொண்டு, "சிவந்த மாணிக்க மணியும் செம்பவளமும் கலந்து கோத்த மாலையில் இரண்டு செந்நிறமும் வேறுபாடு தோன்றாதவாறு ஒன்றாகக் காட்சியளிப்பதுபோல, இருமொழிச் சொற்களும் கலந்து அமையும் நடை" என்று விளக்குகின்றது.

வைணவ உலகில் - மணிப்பிரவாளம்

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு வைணவ உலகில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. ஆழ்வார்களின் பக்திப் பாடல்களுக்குத் தத்துவப் பொருள் கூறும் நோக்கம் பெரியவர்களிடம் உண்டாயிற்று. வடமொழியிலுள்ள வேத ஆகம புராணங்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டு வந்து, ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு விளக்கமாய் அமைத்துக் காட்டினர். தமிழ், வடமொழி ஆகிய இருமொழிகளையும் ஒப்பு நோக்கிச் சிறப்புச் செய்தனர். வடமொழிச் சுலோகங்களை, ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு விளக்கம் கூறப்பயன்படுத்தினர். வடமொழியே சமயக் கருத்துக்களை விளக்கும் மொழி என்ற நிலைமையை மாற்ற முயன்றனர். அதனால், அவ்விரு மொழிகளையும் ஒன்றாக இணைத்துச் செல்லும் மணிப்பிரவாள நடையை மேற்கொண்டனர். சமணர்கள் தம் சமயக் கருத்தை விளக்க மேற்கொண்ட மணிப்பிரவாளம் வைணவ உலகில் புகுந்தது; புகுந்து வளம்பெற்றுச் சிறப்புடன் வளர்ந்தது; வளர்ந்து செழித்தது.

வைணவ உரையாசிரியர்கள், வடமொழியிலிருந்த சமயக் கருத்துக்களைக் கற்றுத்தேர்ந்தவர்கள்; ஆழ்வார்கள் பாடலில் ஊறித் திளைத்தவர்கள். அறிவையும் உணர்ச்சியும் இணைத்து வைணவ சமயத்தை வளர்க்க அவர்கள் முயன்றனர். அவர்களைத் 'தென்சொற் கடந்து வடசொற்கு எல்லை கண்ட சான்றோர்கள்' என்னலாம்.

எதிர்ப்பும் தோல்வியும்

சமணர்கள் தோற்றுவித்த மணிப்பிரவாளநடை வளர்ந்து, வைணவஉலகில் நுழைந்து செல்வாக்குப் பெற்றது. ஆனால், தொடக்கத்தில் மணிப்பிரவாள நடைக்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. சமண சமயத்தை எதிர்த்து நின்ற திருஞான

சம்பந்தர் சமணர்கள் கையாண்ட மணிப்பிரவாள நடையையும் எதிர்த்துள்ளார் என்பதற்கு, அவரது பாடல்களில் சான்று உண்டு. மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதுவது, 'ஆரியத்தோடு செந்தமிழ்ப் பயன் அறிகிலாது உருச் சிதைந்து உரைப்பது' என்று அவர் இகழ்கின்றார். இவ்வாறு எதிர்த்தும் மணிப்பிரவாள நடை வளர்ந்து வந்து, வைணவ உலகில் சிறப்புப் பெற்றது.

மணிப்பிரவாள நடையை, சமணர்கள் வளர்த்த காரணத்தினால் மட்டும் திருஞான சம்பந்தர் எதிர்த்தார் என்று கருதுவது பொருந்தாது. அந்நடை, தமிழ் மரபிற்கு ஒவ்வாமல் இருந்ததாலும், இரு மொழியில் வல்லவர்களால் மட்டுமே அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாய் இருந்ததாலும் அதை எதிர்த்தார்.

தமிழுடன் மிகுதியான வட சொற்கள் கலந்த நடையே மணிப்பிரவாள நடை என்று நினைப்பது தவறு. வடமொழி இலக்கணப்படி அமைந்த கூட்டுச் சொற்கள், கூட்டு ஒலிகள், நீளமான தொடர்கள் யாவும் அப்படியே எடுத்தாளப் பெறும். அவற்றைப் படித்து அறிய வட சொற்களின் பொருள் மட்டும் அறிவது போதாது. வடமொழிக்கு உரிய இலக்கணத்தையும் அறிய வேண்டும். ஆதலின், இரு மொழிப் புலவர்கள் மட்டுமே மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்த நூல்களைக் கற்க முடியும்.

வைணவ சமயத்தில் மணிப்பிரவாள நடைக்குச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டபின், அந்நடையில் அரிய பெரிய சமயக் கருத்துக்களை இருமொழி வல்ல சான்றோர்கள் எழுதி வைத்தனர்.

காலப்போக்கில் மணிப்பிரவாள நடை வழக்கிழந்தது. அந்நடையை எழுதுவோரும் படிப்போரும் அருகினர். ஏதேனும் ஒரு மொழியில் புலமை பெற்றவர்கள். அந்நடையில் அமைந்த நூலைப் புறக்கணித்தார்கள். பயில்வாரின்றி அவை ஒதுங்கிக் கிடக்கவே பொதுமக்களிடம் அவற்றைப் பரப்புவோர் இன்மையால் தேங்கி நின்றன. அறிவுச் செல்வமாய்- சமயக் கருத்துக்களின் கடலாய் - ஆராய்ச்சிக் களஞ்சியமாய் விளங்கும் உரைகள், கற்போர் இன்மையால் போற்றுவாரின்றிப் போனது வருந்துதற்கு உரியதாகும். உரை விளக்கம் கண்ட பெரியார்களின் நோக்கம், காலப்போக்கில் நிறைவேறாமல் போனதை எண்ணும் போது துன்பம் மிகுகின்றது மணிப்பிரவாள நடையில் அமைந்துள்ள வைணவ உரைகளில் உள்ள

வடமொழிப் பகுதிகளைத் தமிழாக்கி வைணவச் சான்றோர் பி.ஆர். புருஷோத்தம நாயுடு வெளியிட்டுள்ளார்.

உரைகண்ட சான்றோர்கள்

மணிப்பிரவாள நடையில் வைணவ சமயத்திற்கு அமைந்த உரைநடை நூல்களை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று: ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு அமைந்த வியாக்கியானங்கள். மற்றொன்று; ஆழ்வார்களின் வரலாற்றையும் அவர்களுக்குப்பின் தோன்றிய வைணவப் பெரியோர்களைப் பற்றிய வரலாற்றையும் கூறுகின்ற 'குருபரம்பரா ப்ரபாவம்' என்று வழங்கும் வரலாற்று நூல்கள்.

இனி, வியாக்கியானங்கள் தோன்றிய வரலாற்றையும் அவற்றை இயற்றிய உரையாசிரியர்கள் வரலாற்றையும் காண்போம்.

நாதமுனியின் வழித்தோன்றல்

வீர நாராயணபுரத்தில் வாழ்ந்த நாதமுனியின் மைந்தர் ஈசுவரமுனி. ஈசுவர முனியின் மைந்தர் ஆளவந்தார். ஆளவந்தாருக்கு யமுனைத் துறைவர் என்ற பெயரும் உண்டு. ஆளவந்தார் வைணவ ஆசாரியர்களில் சிறப்புடன் விளங்கினார். இவருக்குச் சீடர் பலர் தோன்றினர். பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி பெரிய திருமலை நம்பி திருமலையாண்டான் மாறனேரி நம்பி திருக்கச்சி நம்பி முதலிய 16 பேர் சீடர்கள் இருந்தனர்.

இவர்களுள், பெரிய திருமலை நம்பி திருவேங்கடத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். இவரது தங்கை, பூமி பிராட்டியார் (காந்திமதி என்ற பெயரும் உண்டு). இந்த அம்மையார், திருப்பெரும்புதூரில் ஆசிரி கேசவப் பெருமாள் (கேசவ சோமாஜி என்றும் கூறுவர்) என்பாரை மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தி வந்தார்.

இவர்கள் செய்த நற்றவப் பயனாய், 1017 ஆம் ஆண்டு (பிங்கள ஆண்டு, சித்திரை மாதம், திருவாதிரை நட்சத்திரத்தில்) ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது.

தம் தங்கைக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்த செய்தியைக் கேட்டு, திருமலை நம்பி திருப்பெரும்புதூர்க்கு வந்து குழந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

குழந்தையின் பேரழகில் ஈடுபட்டு அதற்கு இலட்சுமணன் (இளைய ஆழ்வான்) என்று பெயரிட்டார்.

இலட்சுமணரே பிற்காலத்தில் (32 ஆவது வயதில் துறவு பூண்டு) இராமானுசர் என்ற பெயருடன் வைணவ உலகின் ஞாயிறாகத் திகழ்ந்தார்.

வைணவ ஞாயிறு

ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் சமயத் துறையில் இருள் பரவிக் கிடந்தது. ஆழ்வார்களின் பிரபந்தமும் மூவர் தேவாரமும் வெளிப்பட்ட போதிலும் அவை பொருள் விளக்கத்தோடு மக்கள் நடுவே பரவவில்லை. கற்றவர்களிடம் வடமொழி வேதங்கள் உபநிடதம் பகவத்கீதை ஆகியவை பரவி, வடமொழி செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையில்தான் இராமானுசர் தோன்றினார். ஆழ்வார்களின் பிரபந்தங்களை ஆழ்ந்து பயின்று தெளிந்தார், வடமொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். இரு மொழியிலும் புலமை பெற்றபின் சமயப்பணியாற்றத் தொடங்கினார்.

இராமானுசர் பிறந்தது திருப்பெரும்புதூரில்; கல்வி கற்றது காஞ்சிபுரத்தில்; சமயத்தொண்டு புரிந்தது திருவரங்கத்தில். இவர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மைசூர் நாட்டில் தங்கி இருந்து வைணவத்தை வளர்த்தார். இராமேசுவரம் முதல் காஷ்மீரம் வரை இந்தியா முழுதும் முக்கோல் ஏந்தி யாத்திரை செய்து, பக்திநெறி பரப்பி வெற்றிக்கொடி நாட்டினார். இதனால் இவரை,

வையம் குருடன்றோ மாமறையும் பொய்யன்றோ
ஐயன் உரைத்ததமிழ் ஆர்அறிவார் - வையத்துக்கு
ஊன்றுகோல் எந்தை எதிராசர் ஆதரித்த
மூன்றுகோல் காண்பதற்கு முன்

என்று வைணவ உலகம் போற்றுகின்றது.

இராமானுசர், ஆதிசங்கரரிடமிருந்து வேறுபட்டு விசிஷ்டாத்துவைத தத்துவத்தை ஒரு தனிப்பெருங் கொள்கையாக்கி வைணவ சமயத்திற்கு உறுதுணையாக்கினார். தென்னகத்து மக்களின் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற

வழிபாட்டு முறை, மரபுநிலை பிறழாத சமயச்சடங்கு, மாறாத பக்தி உணர்ச்சி ஆகியவற்றை வைணவத்துடன் இணைத்தார். இதனால், வைணவ சமயமும் தத்துவமும் புதிய எழுச்சி பெற்றன. இவர் வைணவ ஆசாரிய பரம்பரைக்குத் தலைமை தாங்கினார்: எம்பெருமானார் யதிராசர் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உடையவர் திருப்பாவை சீயர் முதலிய சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்றார். நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றார். இவரை வைணவர்கள்,

வான்திகழும் சோலை மதில்அரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகள் ஆயிரமும் - ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தாய் இராமா நுசன். - என்று போற்றுகின்றனர்.

ஆளவந்தார் விருப்பங்கள்

இளமைக் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தில் தங்கி இருந்த இராமானுசர் யாதவப் பிரகாசரிடம் வேதாந்த நூல்களைக் கற்றறிந்தார். இவரது கல்விச் சிறப்பையும் நுண்ணறிவையும் கேள்விப்பட்ட ஆளவந்தார் திருவரங்கத்திலிருந்து காஞ்சிபுரம் வந்தார். இவரைக் கண்டு உரையாடி மகிழ்ந்தார். பிற்காலத்தில் இராமானுசரே வைணவ சமயக் காவலராய் விளங்கி அரிய பெரிய செயல்களை ஆற்றப் போகிறார் என்று அறிந்து கொண்டார். தம் நல்வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்து, தம் இருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தார்.

சில நாட்கள் கழித்தபின் ஆளவந்தார் நோயுற்றிருக்கும் செய்தி அறிந்து இராமானுசர் அவரைக் காணச் சென்றார். காஞ்சிபுரத்திலிருந்து திருவரங்கம் சென்று சேர்வதற்குள் ஆளவந்தார் இறந்து விட்டார்.

ஆளவந்தார் திருநாடு அலங்கரித்தபின், இராமானுசர் திருவரங்கம் வந்து அவர் உடலைக் கண்டபோது, கை விரல்கள் மூன்று மட்டும் மடங்கி இருக்கக் கண்டார். அவை, ஆளவந்தாரின் நிறைவேறாத மூன்று விருப்பங்களைக் காட்டும் அடையாளம் என்ற ஆளவந்தாரின் சீடர்கள் கூறினர். அவை:

1. நம்மாழ்வாரின் திருவாய் மொழிக்கு விளக்கவுரை எழுத வேண்டும்.

2. வியாச சூத்திரத்திற்கு விசிட்டாத்துவைதபரமாக ஒரு விரிவுரை எழுத வேண்டும்.

3. வியாசபராசரருக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில் நல்லதொரு பணியைச் செய்ய வேண்டும்.

இந்த மூன்று விருப்பங்களையும் தாம் நிறைவேற்றுவதாக இராமாநுசர் வாக்களித்தவுடன் மூடி இருந்த (ஆளவந்தார்) விரல்கள் மூன்றும் விரிந்தன.

பின்னர்த் தம் சீடராகிய பிள்ளானைக் கொண்டு திருவாய் மொழிக்கு வியாக்கியானம் செய்வித்தார். மற்றொரு சீடரான பராசர பட்டரைக் கொண்டு சகஸ்ர நாம பாஷ்யம் செய்வித்தார். காஷ்மீரம் வரை சென்று வடமொழி பயின்று தேர்ந்தபின், தாமே வேதவியாசரின் பிரம்ம சூத்திரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் செய்தார்.

தமிழ் நாட்டில் உள்ள திருவரங்கத்தில் - 'கோயில்' என்ற பெருஞ் சிறப்புடைய வைணவ தலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு ஆழ்வார்களின் பாடல்களைப் பெரிதும் போற்றிக் கொண்டாடிய இவர், தாம் எழுதிய பாஷ்யங்கள் அனைத்தையும் வட

மொழியிலேயே செய்தார். தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஓர் இடத்தில் கூட ஆழ்வார்களின் பாடல்களைக் குறிப்பிடவே இல்லை. வட மொழியில் பேருரை பல கண்டு பாஷ்யகாரர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்ற இவர், திருவாய் மொழிக்கு விளக்கவுரை எழுதாமை தமிழரின் தவக்குறைவே யாகும்.

விழுதுகள்

வைணவ உலகில், ஆலமரம் போல் ஓங்கி வளர்ந்து, பல நூறு கிளைகளுடன் பொலிந்த இராமானுசருக்கு, விழுதுகள் போல் சீடர் பலர் தோன்றினர். பல்வேறு நாட்டினரும், சாதியினரும் சீடர்கள் ஆயினர். மகளிர் பலர், அடியவர் ஆயினர். ஆளவந்தாரின் மைந்தர்களும், அவருடைய சீடர்களின் மைந்தர்களும் இவரை நாடி வந்து மாணவர் ஆயினர். அரிசனங்களைத் 'திருகுலத்தார்' என்று பெயரிட்டுச் சீடராக்கிக் கொண்டார்.

இவ்வாறு 74 பேர் குறிப்பிடத் தக்க சீடர்கள் ஆயினர். இவர்களுக்குச் சிம்மாசனாதிபதிகள் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவர்களில் கூரத் தாழ்வான், அமுதனார், வடுக நம்பி, பிள்ளான், பராசுர பட்டர் ஆகியோர் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள்.

கூரத்தாழ்வான்

இவர் இராமானுசருக்குச் செய்த உதவிகள் மிகப் பலவாகும். இவர் கல்வியிற் சிறந்த பெரியவர். வடமொழியும் தென் மொழியும் கற்றுத் துறை போகிய வித்தகர், இவரை அமுதனார், 'மொழியைக் கடக்கும் பெரும் புகழான்' என்றும்: 'வஞ்சக் குறும்பாம் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்து ஆழ்வான்' என்றும் போற்றியுள்ளார்.

அமுதனார்

அமுதனார், இராமானுசரைப் போற்றிப் பாடல்கள் இயற்றி இராமானுச நூற்றந்தாதி என்று பெயரிட்டு, தம் பக்தியை வெளிப்படுத்தினார். இந்தநூல், திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அமுதனார், தம் பெயருக்கு ஏற்ப அமுதப் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். இராமானுசரை,

அறஞ் செப்பும் அண்ணல் (47)

உண்மை நலஞானம் உரைத்த இராமானுசன் (73)

நல்லார் பரவும் இராமானுசன் (80)

தெரிவுற்ற கீர்த்தி இராமானுசன் (82)

கற்றார் பரவும் இராமானுசன் (86)

பொற் கற்பகம் எம் இராமானுசன் (99)

என்று போற்றுகின்றார்.

இராமானுசர், இராமாயணத்தில் ஈடுபாடு மிகுந்தவர் என்பதை,

படிகொண்ட கீர்த்தி இராமாயணம் என்னும் பக்தி வெள்ளம்
குடிகொண்ட கோயில் இராமானுசன் (37)

என்று வியந்து கொண்டாடுகின்றார்.

எழுதாத உரைகள்

இராமானுசர் காலம்வரை, திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்கு வாய் மொழியாகவே - பரம்பரை பரம்பரையாக உரைகள் வழங்கி வந்தன. இராமானுசருக்குப் பின்னரே வைணவ உரைகள், வியாக்கியானங்கள் என்றபெயரால் எழுதப்பட்டன.

இராமானுசருக்குச் சீடர் பலர் தோன்றினர். கூரத்தாழ்வான் இராமானுசரின் நெருங்கிய மாணவர் ஆனார். பிரபந்தத்திற்கு விரிவுரை கூறும் ஆற்றலும், வைணவ சமயக் கருத்துகளை விளக்கும் திறனும் பெற்றார். அவர் காஞ்சிபுரத்திற்கு அருகே கூரம் என்னும் இடத்தில் பிறந்தார். அவருடைய மைந்தன் பராசுர பட்டரும் தம் தந்தையைப் போலவே சிறப்புற்று விளங்கினார். இவர்களில் ஒருவரும் பிரபந்தத்திற்கு எழுத்து வடிவில் உரை எழுதிவைக்கவில்லை. ஆனால், வாய்மொழியாக இவர்கள் கூறிவந்த உரைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இராமானுசரின் முன்னோராகிய ஆளவந்தார் பிரபந்தத்திற்கு உரைத்த பல நுட்பங்களை. ஈட்டின் உரையாசிரியர் ஆங்காங்கே குறிப்பிடுகின்றார். ஏனைய உரையாசிரியர்களும் கூரத்தாழ்வான் இவ்வாறு கூறினார், பராசுர பட்டர்களும் கூரத்தாழ்வான் இவ்வாறு கூறினார், பராசுர பட்டர் இவ்வாறு விளக்கினார் என்று தம் உரைகளில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

எடுத்துக் காட்டிற்கு ஒன்று தருவோம்; 'உறுமோ பாவியேனுக்கு' என்ற பாடலில் வரும் 'சிறுமா மனிசராய்' என்ற தொடர், முரணாய் இருக்கிறதே என்று கூரத்தாழ்வானை, அவர் மகன் பட்டர் கேட்டார் என்றும், 'மேனி சிறுத்து ஞானம் விரிந்து இருக்கலாம் அன்றோ?' என்று விடை பகர்ந்தார் ஆழ்வான் என்றும் உரை கூறுகின்றது.

எழுத்து வடிவம் பெறாமலே நெடுங்காலம் வியாக்கியானங்கள் வழங்கி வந்தன என்பதற்கு இன்னும் பல சான்றுகள் உள்ளன. வாயால் விளக்கம்

கூறிய பெரியோர்களின் உரையை எல்லாம் கேட்டு எழுதிப் போற்றிய பிற்காலப் பெரியோர்கள், வாய்மொழியாக உரைகூறி வந்தவர்களைப் பெரிதும் போற்றி மதித்தினர். பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் திருவரங்கத்து அந்தாதியில் (3) குருபரம்பரையைக் குறிப்பிடும்போது,

சீதரன் பூமகள் சேனையர் கோன்தென் குருகைப்பிரான்
நாத முனிஉய்யக் கொண்டார் இராமர்நல் ஆளவந்தார்
ஏதமில் வண்மைப் பராங்குச தாசர் எதித்தலைவர்
பாதம் அடைந்துய்ந்த ஆழ்வான்எம் பார்பட்டர் மற்றுஎமக்கே

என்று போற்றுகின்றார்.

நாதமுனிகள் தேக்கிவைத்த ஆழ்வார்களின் பாடல்களாகிய பக்தி வெள்ளம், உரையாசிரியர்களின் விளக்கம் என்னும் பலவேறு வாய்க்கால்களில் பெருகி, கரை புரண்டு ஓடி வைணவப் பயிரை வளர்த்து வருகின்றது.

பெயர் பெற்ற சிறப்பு

திருமால் அன்பர்களுக்கு வழங்குகின்ற பெயர்கள் நம் கருத்தைக் கவர்கின்றன. நம்மை எல்லாம் ஆள்பவர்கள் என்ற கருத்தில் ஆள்வான் (ஆழ்வான்) ஆண்டான் ஆண்டாள் போன்ற பெயர்கள் வழங்குகின்றன. ஆசான் (ஆச்சான்) நம்பி பட்டர் சீயர் பெருமான் (பெருமாள்) அரயர் பிள்ளான் தாசர் போன்ற பெயர்கள் அவர்களுக்கு உண்டு. இப் பெயர்களுக்கு முன்னால் 'நம்' சேர்ந்து வருவது வழக்கம். இதனை உபதேச ரத்தினமாலை,

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
என்பர் அவரவர்தம் ஏற்றத்தால்

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

இராமானுசர் காட்டிய வழி

இராமானுசர், திருவரங்கத்திலே வீற்றிருந்து சமயத்தொண்டு புரிந்து வந்த போது, சீடர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளையை, “திருவாய் மொழிக்கு விளக்கவுரை எழுத வேண்டுமென்று, நீர் இராமானுசரை வேண்டிக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் காலத்திலேயே அவர்கள் திருவுள்ளப்படியே - அவர்கள் வாக்கலேயே வியாக்கியானம் பெற வேண்டும்!” என்று கூறினர். அதற்குப் பிள்ளான் உடன்பட்டார்.

இராமானுசர், பெருங்கூட்டமாக இருந்த அடியவர்களின் நடுவே வீற்றிருந்தபோது, பிள்ளான் சென்று அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, “தேவரீர், திருவாய் மொழிக்கு வியாக்கியானம் செய்தருள வேண்டும்!” என்று வேண்டினார். தம் மாணவர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்காத இராமானுசர், தாம் விளக்கம் எழுதுவது தகாது என்று பின்வரும் காரணங்களைக் கூறி மறுத்துவிட்டார்.

1.ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களுக்கு விளக்கம் எழுதி விட்டால் மந்த மதிகட்கு, ‘இதற்கு இத்துணையே பொருள்’ என்று தோன்றிவிடும்.

2.ஆழ்வார் பாடல்களில் கருத்து, எழுத்தில் அடங்கி விடும் தன்மையுடையது அன்று. அவரவர்களின் அறிவு நுட்பத்திற்கும் பக்தி மேம்பாட்டிற்கும் உலக அனுபவத்திற்கும் ஏற்றவாறு விரிவடையும் இயல்புடையது.

3.தாம் உரைசெய்துவிட்டால், ஆழ்வார்பாடல்களுக்கு இதுவே கருத்து என்று வரம்பு கட்டியதுபோல் ஆகிவிடும். ஏனெனில் ஆசிரியர் மீது கொண்டுள்ள அளவற்ற பக்தியினால் அவரது மாணவர்கள் அதற்கு மேல் சிந்திக்க - விளக்கம் கூற முற்படார். யாரேனும் பிற்காலத்தில் சிறந்த விளக்கம் கூறினாலும் அதனை ஏற்காதுபுறக்கணிப்பர்.

இத்தகைய காரணங்களைக் கூறி இராமானுசர் தாம் விளக்கம் எழுத மறுத்துவிட்டார். ஆனால், அதே நேரத்தில் தமக்கு அந்த வேண்டுகோள் விடுத்த மாணவரையே - பிள்ளானையே உரை செய்யுமாறு மணித்தார். பிறர் உரை எழுதுவதை வரவேற்றார்; ஊக்குவித்தார்.

இராமானுசர் காட்டிய வழி, காலப் போக்கில் பெருவழியாயிற்று. பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்கு 6000 படி இயற்றினார். அதனை விரிவாக்கி நஞ்சீயர் 9000 படி இயற்றினார். பெரியவாச்சான் பிள்ளையால் அது 24000 படி ஆயிற்று. வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அதனை 36000 படியாக்கினார்.

இவ்வாறு ஐந்து உரைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் - ஒன்றிற்கு ஒன்று விளக்கமாய்த் தோன்றின.

இவற்றிக்குப்பின், மணவாளசீயர் 12000 படி செய்து, சுருங்கச் சொல்லி விளக்கினார்.

திருவாய் மொழிக்கு, காலந்தோறும் விளக்கவுரை எழுதி வந்த ஆசாரியர்களைக் கீழ்வரும் வெண்பா போற்றியுரைக்கின்றது.

பிள்ளான்நஞ் சீயர் பெரியவாச் சான்பிள்ளை
தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப் - பிள்ளை
மணவாள யோகிதிரு வாய்மொழியைக் காத்த
குணவாளர் என்றுநெஞ்சே கூறு -மணவாளமாமுனி

இந்தப் பாடல் பிள்ளான் நஞ்சீயர் முதலியோரைத் 'திருவாய் மொழியைக் காத்த குணவாளர்' என்று போற்றுகின்றது. இது குறிப்பிடும் சான்றோர்களையும் அவர்கள் இயற்றியுள்ள உரை விளக்கங்களையும் காண்போம்;

1. பிள்ளான் - திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளை: 6000 படி இயற்றியவர்.
2. நஞ்சீயர் - நம்பிள்ளை கூறிய விளக்கத்தை எழுதிப் போற்றியவர். அந்த விளக்கம் 9000 படி.
3. பெரியவாச்சான் பிள்ளை - வியாக்கியான சக்கர வர்த்தி; 24000 படி இயற்றியவர்.
4. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை - 36000 படி இயற்றியவர்.
5. மணவாள யோகி - 1200 படி இயற்றியவர்.

மேலே உள்ள பாடல் 9000 படியைத் தோற்றுவித்த நம் பிள்ளையைக் குறிப்பிடவில்லை. ஏனெனில், நம்பிள்ளை எழுதிய விளக்கம் அவர் ஆசிரியர் நஞ்சீயர் பெயரால் வழங்கி வருகின்றது. அந்த உரை நம்பிள்ளை

பெயராலேயே வழங்குதல் வேண்டும். ஆனால் வழி வழியாக வந்த மரபை யொட்டி நஞ்சீயர் பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

முந்துறவே பிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்
அந்த வியாக்கியைகள் அன்றாகில் - அந்தோ,
திருவாய் மொழிப்பொருளை, தேர்ந்துரைக்க வல்ல
குருஆர், இக் காலம்? நெஞ்சே கூறு. -மணவாளமாமுனி

திருவாய்மொழி, உரைக்களஞ்சியம் உடைய பெருநூலாய்த் திகழ்கின்றது. இத்தகைய சிறப்பு, வேறு எந்தச் சமய நூலுக்கும் ஏற்படவில்லை. திருவாய் மொழியை - நம்மாழ்வாரை வைணவச் சான்றோர்கள் எவ்வாறு போற்றியுள்ளனர் என்பது இவ்வுரைகளால் விளங்கும்.

வைணவ உரையாசிரியர்கள், தாம் செய்த விளக்கவுரையை வியாக்கியானம் என்று குறிப்பிட்டனர். உரைகளில் உள்ள எழுத்துக்களைக் கணக்கிட்டு, எண்களால் அவற்றிற்குப் பெயரிட்டனர். படி என்ற சொல்லை ஓர் அளவையாகப் பயன்படுத்தினர்.

படி என்பது எழுத்துக்களை எண்ணிக் கூறுகின்ற ஓர் அளவு. மெய் எழுத்துக்கள் நீங்கலாக மற்ற எழுத்துகள் (உயிரும் உயிர் மெய்யும்) 32 கொண்டது ஒருபடி. படியைக் கிரந்தம் என்றும் கூறுவர். "ஒரு கிரந்தமாவது ஒற்று ஒழிந்து, உயிரும் உயிர்மெய்யும் ஆகிய முப்பத்திரண்டு எழுத்து" என்பது யாப்பருங்கலக் காரிகை தருகின்ற விளக்கம்.

ஆறாயிரப்படி என்பது, 6000x32 எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகும். இவ்வாறே ஏனையவற்றிற்கும் கணக்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்கள்

திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்கள் வைணவர்கள் 'பகவத் விஷயம்' என்று கொண்டு அவற்றைப் பிரமாண வாக்கியமாகக் கருதிப் பெரிதும் போற்றிவருகின்றனர். இவ்வுரைப் பெருங்கடலில் நீந்த முயல்பவர், பெரும் பயன் பெறுவர். இவற்றைச் சமய நோக்குடன் கற்றாலும் இலக்கியமாக எண்ணிக் கற்றாலும் பயன் மிகவும் உண்டாகும். இவ்வுரையாசிரியர்களிடம்

தீவிரமான வைணவ பக்தியும், இருமொழிப் புலமையும் உண்டு. அளவற்ற அறிவாற்றலும் உரை எழுதும் வன்மையும் இவர்களிடம் உண்டு. தமிழ் மொழியிலும் ஆழ்வார்களின் பாடல்களிலும் தமக்கிருக்கும் அளவற்ற ஈடுபாட்டை ஆங்காங்கே வெளிப்படத்திச் செல்கின்றனர்.

6000 படி

நாதமுனிகள் காலம் முதல் இராமானுசர் காலம்வரை, திருவாய் மொழிக்கு வாய்மொழி வாயிலாகவே உரைகள் கூறப்பட்டுவந்தன. ஆறாயிரப்படியே முதன் முதலில் எழுத்து வடிவில் தோன்றிய திருவாய்மொழி வியாக்கியானம். இதுவே பிற்கால வைணவ உரைகளுக்குத் தோற்றுவாய்.

இதனை இயற்றியவர். ஆளவந்தாரின் சீடராகிய பெரிய திருமலை நம்பியின் புதல்வரான பிள்ளான் என்பவர். பிள்ளான் 1062 இல் தோன்றினார். இவர் இராமானுசரின் உள்ளங்கவர்ந்த நன் மாணாக்கர்; ஆசானின் குறிப்பறிந்த நடந்து கொண்ட சீலர்.

இராமானுசரின் கட்டளையை மேற்கொண்டு இவர், 6000படி என்ற வியாக்கியானம் இயற்றினார். இவரது வியாக்கியானத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த இராமானுசர் இவருக்கு (நம்மாழ்வார் நினைவாக) 'திருக்குருகைப் பிரான்' என்று பெயரிட்டார். 6000 படியின் பெருமையைறிந்து, "யாம் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் போலவே, இதுவும் காலட்சேபத்தில் வைக்கப்படுவதாக!" என்று பணித்தார் இராமானுசர்.

பிள்ளானை 74 சிம்மாசனாதிபதிகளுக்கு முதல்வர் ஆக்கினார். இராமானுசரின் ஞானபுத்திரர் ஆனார். இறுதிக் காலத்தில் பிள்ளான் மடியில் தலை வைத்து, இராமானுசர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

பிள்ளானின் உரையை,

தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குரு கைப்பிரான்
பிள்ளான் எதிராசர் பேரருளால் - உள்ளாரும்

அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை அன்றுரைத்தது
இன்பமிகும் ஆறா யிரம்

என்று மணவாள மாமுனிகள் போற்றுகின்றார்.

பிள்ளான் 6000 படி விளக்கவுரையில் 'இராமானுசர் தம் நூல்களில் எழுதியுள்ள வடமொழித் தொடர்களை அப்படியே எடுத்து வைத்து எழுதுகிறார். ஆளவந்தாருடைய தோத்திர ரத்தினக் கருத்துகளையும் எடுத்து அமைத்திருக்கிறார். சில பாடல்களுக்குக் கருத்தை மட்டும் கூறுவார். சிலவற்றில் பதங்களுக்கு அன்னுவயம் காட்டி முடிப்பார். சில பாடல்களில் சுருக்கமாக ஒரே வரியில் உரை எழுதுகின்றார். வடமொழித் தொடர்களை, தமிழ் உருபுகளையும் வினைகளையும் கொண்டு முடிக்கிறார். அன்றியும் ஒவ்வொரு திருமொழியிலும் முன்வந்த பாசுரங்களோடு தொடர்புபடுத்தி எழுதுவது இவர் இயல்பு. ஒரு திருமொழியில் சில பாடல்களுக்கு விரிவான மேற்கோள்களைக் காட்டி மற்றவற்றைச் சுருக்கிச் சொல்வதும் இவருடைய மற்றொரு இயல்பு.'

9000 படி

இதனை இயற்றியவர் நஞ்சீயர் (1182-1287). இவர், கூரத்தாழ்வானின் மைந்தராகிய பராசர பட்டரின் சீடர். மைசூரை அடுத்துள்ள மேனாட்டில் இவர் பிறந்தார்.

திருவாய்மொழிக்குப் பிள்ளான் எழுதிய ஆறாயிரப் படியை விரிவுபடுத்தி, நஞ்சீயர் சொற்பொழிவு செய்தார். நஞ்சீயர் அத்வைதத்தில் தேர்ந்தவர்; திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தவர்; வேதாந்தக் கடலை நீந்தியவர். இவரது இயற்பெயர் மாதவாசார்யா.

நஞ்சீயர் கூறிவந்த வியாக்கியானங்களில் 'ஒன்றும் தப்பாமல் பதறாமல் கேட்டுத் தரித்து இராமுற்ற எழுதி, கால் கொம்பு சுழி' ஏறாமல் அப்படியே எழுத்து வடிவில் தந்தவர் நம்பிள்ளை. இவரது இயற்பெயர் வரதராசர்.

பட்டர் மறைவுக்குப் பின், நஞ்சீயர் ஆசாரியர் பதவி ஏற்றார். தாம் விரிவுபடுத்தியுள்ள வியாக்கியானத்தைத் திருத்தமானபடி ஒன்று எடுக்குமாறு தம்

மாணவர் நம் பிள்ளையிடம் தந்தார். நம்பிள்ளை காவிரியின் தென்கரையில் உள்ள நம்பூரில் வாழ்ந்து வந்தார்.

நம்பிள்ளை, திருவரங்கத்தில் நஞ்சீயரிடமிருந்து ஓலைச் சுவடியைப் பெற்றுக்கொண்டு தம் ஊர்க்குச் செல்லக் காவிரியில் இறங்கினார். காவிரியில் வெள்ளம் மிகுதியாக வரவே ஓலைச் சுவடி கைதவறி ஆற்று வெள்ளத்தில் விழுந்து மறைந்து போய் விட்டது.

ஓலைச்சுவடியை இழந்த நம்பிள்ளை, பெரிதும் வருந்தித்தம் ஊருக்குச் சென்று, தாமே திருவாய்மொழிக்குப் புதியதொரு விளக்கம் எழுதினார். எழுதி முடித்து விட்ட பின் தாம் எழுதிய விளக்கத்தை ஆசிரியரிடம் கொண்டு வந்து காட்டினார். நஞ்சீயர், அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தபோது, பல புதிய விளக்கமும் கருத்தும் அதில் சேர்ந்திருந்தன. அவற்றைக் கண்ட நஞ்சீயர் காரணம் கேட்டார். நம்பிள்ளை, நடந்தவற்றை எல்லாம் ஒன்றும் மறைக்காமல் கூறி வருந்தினார். நம்பிள்ளையின் விளக்கம் மிகவும் சிறப்பாய் இருப்பதை அறிந்து அவரது புலமைத் திறனைப் போற்றி உரையை ஏற்றுக் கொண்டார்.

இவ்வாறு நம்பிள்ளை எழுதிய விளக்கமே 9000 படியாகும். இந்த விளக்கத்தை நம்பிள்ளை எழுதி இருந்தாலும், நஞ்சீயர் பெயரால் இது வழங்கி வருகின்றது.

9000 படியை உபதேச ரத்தினமாலை (43),

தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம்புகழும் வேதாந்தி

நஞ்சீயர் தாம்பட்டர் நல்லருளால்-எஞ்சாத

ஆர்வமுடன், மாறன் மறைப்பொருளை ஆய்ந்து உரைத்தது

ஏர்ஒன் பதினா யிரம்

என்று போற்றுகின்றது.

24000 படி

ஆசான் என்ற சொல்லுக்கு ஆசிரியன் என்பது பொருள். இச் சொல் ஆச்சான் என்று வழங்கும். பெரிய ஆசான் என்ற தொடர் பெரியவாச்சான் என்று ஆயிற்று. பெரியவச்சான் பிள்ளை, நம்பிள்ளையின் அன்பிற்குரிய மாணவர். குடந்தை அருகே உள்ள சேங்கநல்லூரில் பிறந்தவர்; திருவரங்கத்தில் தங்கிப் பணிபுரிந்தவர். பல நூல்களைக் கற்றறிந்த பெரும்புலவர். 70 ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழ்ந்தவர். நீண்ட தம் வாழ்நாளில் பல அரிய எழுத்துப் பணிகளைப் புரிந்தவர்.

பெரியவச்சான் பிள்ளையின் கல்விமாண்பை அறிந்த நம்பிள்ளை, திருவாய்மொழிக்குப் பெரியதொரு வியாக்கியானம் எழுதுமாறு பணித்தார். அதன் விளைவாய்த் தோன்றியது 24000 படி.

நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளால் ஏவியிட பின்பெரிய வாச்சான்பிள் ளையதனால் - இன்பா வருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது இருபத்து நாலா யிரம்.

என்று இதன் வரலாற்றை உபதேச ரத்தின மாலை கூறுகின்றது.

பெரியவச்சான் பிள்ளை, நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் முழுமைக்கும் வியாக்கியானம் இயற்றி, 'வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்.

'பழநடை விளக்கம்' என்னும் நூல், பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானங்களைப் பின் வருமாறு புகழ்கின்றது:

"திவ்வியப் பிரபந்த தாத்தரியங்களை அறிகைக்கு, பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின் வியாக்கியானங்களை ஒழிய வேறு கதி இல்லை. ஆகையால், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எல்லாரும் பெரியவச்சான் பிள்ளை சம்பந்தம் பெற்று, அவருக்குச் சிஷ்ய கோடியாய் இருப்பார்கள்".

திவ்வியப் பிரபந்தம் வியாக்கியானம் முழுவதிலும் பெரியவச்சான் பிள்ளையின் உயிர் நாடி துடிக்கின்றது. இவரது எழுத்துக்கள் யாவும், வைணவ சமய உண்மையின் கருவூலமாய்க் காட்சியளிக்கின்றன. மாபெரும்

உண்மைகளுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் இடையே கவிதைத் திறனோடு கூடிய புலமை மாண்பு ஊடுருவிச் செல்லுகின்றது. இவரதுவாக்கு சிறந்த உயிர்த்துடிப்பை உண்டாக்கி ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்குப் புதியதோர் அழகைத் தருகின்றது. இவரது மேதைமையும் உள்ளப்பாங்கும், பிரபந்த உலகின் இருண்ட பகுதிகளில் மின்னலைப் போல் ஊடுருவிச் சென்று பேரொளி வீசுகின்றன. இவரது உதவியால் ஆழ்வார்களின் இதய ஒலியைக் கேட்கின்றோம்; ஆசாரியார்களின் திருவுள்ளப் பாங்கினைக் காண்கின்றோம். அவற்றோடு இணைந்து செல்லும் பெரியவச்சான் பிள்ளையின் உள்ளத்தை அறிந்து இன்பறுகிறோம்.

இராமாயணப் புலமை

பெரியவச்சான் பிள்ளை, வடமொழியில் உள்ள வால்மீகி இராமாயணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர்; அக் காவியத்தைக் கற்றுப் பெரும் புலமை பெற்றவர். தம் உரைகளில் பல இடங்களில் வால்மீகி காவியத்தை மேற்கோள்காட்டுகின்றார்.

இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த வேதாந்த தேசிகர் வால்மீகி இராமாயணத்தை மொழி பெயர்க்க விரும்பினார். சில சுலோகங்களுக்கு 'அபய பிரதான சாரம்' என்ற பெயரில் தமிழாக்கம் செய்து வந்தார். அப்போது பெரியவச்சான்பிள்ளை, தம் வியாக்கியானத்தில் வால்மீகி இராமாயணத்தை மேற்கோள்காட்டி விளக்கி வருவது அறிந்தார். அவற்றைப் படித்துப்பார்த்தபின் வேதாந்த தேசிகர் தாம் எழுதி இருக்கும் விளக்கம்யாவும் "சோழியன் உமிழ்ந்த சக்கை" என்று கூறினார்.

பெரியவச்சான் பிள்ளை, சோழநாட்ட அந்தணர் ஆதலின் இவரை, சோழியன் என்று தேசிகர் குறிப்பிட்டார்.

கம்பர் தமிழ்

கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர், நஞ்சீயர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பர். வைணவ உரைகள் பல தோன்றி, விளக்கத்திற்கு விளக்கம் - உரைக்கு உரை என்று விரிவடைந்த காலத்தில் வைணவ சமயக் கருத்தும், இலக்கியமும் நாடெங்கும் பரவின. இராமானுசரும் அவரது வழித்தோன்றல்களும் வால்மீகி

இராமாயணத்தைத் தமிழ் நாடெங்கும் கதா கலாட்சேப வாயிலாகப் பரப்பி வந்தனர். இராமானுசரை அமுதனார். 'படி கொண்ட கீர்த்தி இராமாயணம் என்னும் பக்தி வெள்ளம் குடிகொண்ட கோயில்' என்று பாராட்டுகின்றார். வைணவ அடியார்கள் பரப்பி வந்த இராமாயணம் என்னும் பக்தி வெள்ளம் தமிழ் மக்கள் நெஞ்சில் பாய்ந்தது. எங்கும் இராமன் கதை பேசப்பட்டது. இராமன் புகழ் தமிழகமெங்கும் மண்டிக்கிடந்தது.

இத்தகைய சூழலில்தான் கம்பர் தோன்றினார். இராமன் கதையைப் பாடினார் கம்பராமாயணம் வைணவ ஆசாரியர்களின் காலத்திலேயே தமிழ் நாடெங்கும் பரவத் தொடங்கியது. பெரியவச்சான் பிள்ளை காலத்தில், கம்பர் காவியம் கற்றவர் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றது. கம்பர் பாடல்கள் இரண்டைப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, தம் உரையில் மேற்கொண்டுள்ளார்.

'மஞ்சலாம் சோலை வண்டறை மாநீர்' என்னும் திருவாய் மொழிப் பாடலுக்குப் பெரியவாச்சான் பின்வருமாறு விளக்கம் கூறிகின்றார்:

"வண்டறை என்கிறது சோலைக்கு அடைமொழியாகவும், மாநீர்க்கு அடைமொழியாகவும் ஆம். ஐலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே, 'ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்பது' என்று ஆற்று வரவுகளிலே சொல்லுவாரகளாய்த்துத் தமிழர்".

இங்கே, 'ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப வரம்பு இகந்து' (பால-ஆற்று-10) என்ற கம்பர் பாடலின் அடியை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

யுத்த காண்டத்தில்-வருணனை வழி வேண்டு படலத்தில் (5), 'தருணமங்கையை' என்று தொடங்கும் பாடலில் வருகின்ற

கருணை யங்கடல் கிடந்தது கருங்கடல் நோக்கி

என்ற அடியையும்' பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்தாண்டுள்ளார்.

"கடல், தன்னைப் பொர அளவுடைத்தாக நினைத்திருக்குமாயிற்று; அதுக்காக ஒரு கடல் ஒரு கடலோடே ஸ்பர்தித்து (மாறுபட்டு)க் கிடந்தாற்போலே இருக்கை; கருணையங் கடல் கருங்கடல் நோக்கிக் கிடந்தது' என்னும்படியிறே" (திருவாய்மொழி, 6-9-3).

தமிழ்நடை

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பகவானையும் பிரபஞ்சத்தையும் ஆன்மாவையும் இவர்களுக்குள்ள தொடர்பையும் பற்றிப் பேசும்போது, பெரிதும் வடசொற்றொடர்களைக் கொண்டு எழுதுகின்றார். ஆனால், இயற்கை வருணனை போன்றவை கூறும் இடங்களில் தம்மை மறந்து இனிதாகத் தமிழ்ச் சொற்களாலேயே விளக்கமும் கதைகளும் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்.*

36000 படி

நம்பிள்ளையின் மற்றொரு மாணவராகிய வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை முப்பத்தாறாயிரப் படியை வழங்கினார். இதுவே ஈடு என்று வழங்கப்படுகின்றது. ஈட்டின் ஆசிரியர், திருவரங்கத்தில் வடக்கு வீதியில் வாழ்ந்து வந்ததால் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை என்னும் பெயர்பெற்றார். நம்பிள்ளை நாள்தோறும் செய்துவந்த காலட்சேபத்தில் அருளிச்செய்த விரிவுரை, வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையால் எழுதிவைக்கப்பட்டு ஈடு என்னும் பெயர் பெற்றது. இச் செய்தியை மணவாள மாமுனிகள்,

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை
வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப் - பிள்ளைஇந்த
நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்து
ஈடுமுப்பத் தாறா யிரம்

என்று கூறுகின்றார்.

ஈடு

ஈடு என்று இவ்வுரை வழங்குவதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றனர்.

1. ஈடு என்ற சொல்லுக்குக் கவசம் என்பது பொருள் (சிந்தாமணி 537 உரை). கவசம் உடலைக் காப்பது போல முப்பத்தாறாயிரப்படி வியாக்கியானம் திருவாய்மொழியைக் காத்து நிற்கின்றது. கற்போராலும் எழுதுவோராலும்

வேற்றுமக்களாலும் தன்நிலை திரிந்து மாறுபடாத வண்ணம் இவ்வரை திருவாய் மொழியைக் காக்கின்றது என்பது கருத்து.

2. இடுதல் என்ற சொல்லுக்கு எழுதுதல் என்ற பொருள் உண்டு. இடு முதல் நீண்டு ஈடு என வழங்கும். நம்பிள்ளை நாள்தோறும் காலட்சேபத்தில் அருளிச் செய்தவற்றை வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை எழுதிவைத்ததால் ஈடு என்று வழங்கப்பட்டது.

3. சுருதப் பிரகாசிகையினை அளவால் ஒத்து இருத்தலின் இதனை ஈடு என்றனர். ஈடு என்ற சொல்லுக்கு ஒப்பு என்பது ஒரு பொருள்.

4. தன்னைக் கற்பவர் எல்லாரையும் இறைவனிடம் ஈடுபடச் செய்வத ஆதலின் இது ஈடு எனப்பட்டது.

ஈட்டின் பெருமையை வைணவப் பெரியோர் பலவாறு எடுத்துக் கூறுகின்றனர். பின்வரும் பகுதி ஈட்டின் புகழை உணர்த்தும்:

“ஈட்டின் நடையழகு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது; பொருள் உணர்வோடு பயிலப்பயிலப் பேரின்பம் பயப்பது; சொல்லாற்றல்கள் பொருளாற்றல்கள் அமைந்தது; சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் என்னும் வனப்பு வாய்ந்தது; கூறப்புகும் பொருளை விளக்குவதற்குச் காட்டப்படும் மேற்கோள்கட்குப் பொருள் கூறும்முறை எத்தகையோரும் வியக்கத்தக்கது; பதசாரம் கூறுவதில் இவ் ஈட்டின் ஆசிரியருக்கு ஒத்தாரும் மிக்காரும் இத் தமிழ் நாட்டில் இலர்; பிற நாட்டிலும் இலர் என்று கூறலாம்; ஒரு பதிகத்தோடு மற்றொரு பதிகத்திற்கும் உள்ள பொருள் தொடர்பைக் கூறிச்செல்லும் மாண்பு வேறு எவ்வரையிலும் காண்டல் அரிது”.

ஒரு பகுதி

திருவாய்மொழி ஈட்டிலிருந்து ஒரு பகுதியை இங்கே காண்போம்;

அடங்கெழில் சம்பத்து அடங்கக்கண்டு ஈசன்
அடங்கெழில் அஃதென்று அடங்குக உள்ளே

என்பது திருவாய்மொழி.

இவ்விரு அடிகளுக்கும் ஈட்டு உரையின் பொழிப்புரை பின்வருமாறு:
 “அழகியதான செல்வம்; முழுவதையும் பார்த்து அஃது இறைவனுக்குள்
 அடங்கிய செல்வம் என்று நினைந்து, அச் செல்வத்திற்குள் நீயும் அடங்கு.”

விளக்கம்

“கடலிலே புக்க துரும்பானது இரண்டு தலையிலும் நினைவின்றியே
 இருக்கவும், திரைமேல் திரையாகத் தள்ளுண்டு போந்து கரையிலே
 சேருகிறதில்லையோ? அப்படியே அவனுடைய ஐசுவரிய அலையானது
 அவனைத் தள்ளாதோ என்னில், இந்த ஐசுவரியம் எல்லாம் நமக்கு வகுத்த
 சேவியானவனுடைய ஐசுவரியமென்று நினைத்தால் தானும் அதுவாகச்
 சேரலாமே. ஆனபின்னர், சம்பந்த ஞானமே வேண்டுவது என்கிறார்.

மேற்கோள் கதை

எங்ஙனம் எனின், ஒருவணிகள் தன்மனைவி கருவுற்றிருக்கும்
 காலத்தில் பொருள்தேடும் விருப்பினால் வெளிநாடு சென்றான்; அவளும்
 கருவுயிர்த்தாள்; மகனும் தக்க வயதடைந்து தனக்கும் தகப்பனாருடைய வாணிகமே
 தொழிலாகப் பொருள் தேடப் போனான். இருவரும் தத்தமக்கு வேண்டியச் சரக்குப்
 பிடித்துக் கொண்டு வந்து ஒரு பந்தலில் தங்கினார்கள். அஃது இருவர்க்கும்
 போதாமையால் அம்பறுத்து எய்யவேண்டும்படி விவாதம் உண்டான சமயத்தில்,
 இருவரையும் அறிவான் ஒருவன் வந்து, ‘இவன் உன் தகப்பன்; நீ இவன் மகன்!’ என்று
 அறிவித்தால் கீழ் இருந்த நாட்களுக்குச் சோகித்து, இருவர் சரக்கும் ஒன்றாய் அவன்
 காப்பாற்றுகின்றவனாய், இவன் காப்பாற்றப் படும் பொருளாய்க்
 கலந்துவிடுவார்களன்றோ!

கருத்துரை

அதுபோன்று, சீவான்மாவும் பரமான்மாவும் சரீரமாகிய ஒரு
 மரத்தினைப்பற்றி இருந்தால், ஒருவன் இருவினைப் பயன்களை நுகரா
 நிற்பான்; ஒருவன் நுகர்வித்து விளங்கா நிற்பன்; அவன் ஏவுகின்றவன்; நாம்
 ஏவப்படும் பொருள் என்னும் முறையறிவே பொருந்தலாம் அன்றோ?

எடுத்துக்காட்டு

ஓர் அரச குமாரன் பூங்கா ஒன்றினைக்கண்டு புகஅஞ்சினால், 'இது உன் தகப்பனதுகாண்' என்னவே, நினைத்தபடி நடந்து கொள்ளலாம் அன்றோ? ஆனபின்னர், அவனுடைய உடைமை இவை எல்லாம் என்னும் நினைவே வேண்டுவது, தானும் அதற்குள்ளே ஒருவனாகச் சேரலாம் என்கின்றார்."

உரையால் அறியும் செய்திகள்

ஈட்டு உரை பலவகையான அரிய செய்திகளை நமக்கு அறிவிக்கின்றது. அதில் இடம்பெற்றுள்ள பல நூறு உவமைகளில் எத்தனையோ செய்திகள் அடங்கியுள்ளன.

மன்னர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள்

அரசர்கட்கு நாடெங்கும் தமது ஆணை செல்லுமாயினும் தங்கள் தேவியரும் தாங்களுமாகப் பூந் தோட்டங்கள் சிலவற்றைக் குடநீர் வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதால் விளையாட்டின்பம் துய்க்குமாறு போன்று-

அரச குமாரன் அழுக சிறையிலே கிடந்தால், முடி சூடி அரசை நடத்துவதிலும் சிறை விடுகைதானே பயனாக இருக்குமாறு போன்று-

இராஜாக்கள் இராஜதுரோகம் செய்தவர்களை நலிகைக்கு வேற்காரரை வரவிடுமாறு போன்று-

செடி சீய்த்துக் குடியேற்றின படைவீடுகளை விடாதே இருக்கும் அரசர்களைப் போன்று-

இராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில் ஒரு கட்டில் நின்றும் மற்றைக் கட்டில் ஏறப்போகா நிற்க அந்தரங்கர் நடுவே முகங்காட்டித் தம் காரியம் கொண்டு போமாறு போன்று-

சிறையிலே இருந்த இராஜ குமாரன் தலையிலே முடியை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப் போன்று-

அரச குமாரர்கட்கு உரிய அவ்வக் காலங்களில் வெள்ளிலை இடாதபோது அவர்கள் வருந்துவார்கள்; அது போன்று-

அரசனுடைய சந்நிதியில் கூனர் குறளர்களாய் வசிப்பது போன்று-

நாகரிகம், பழக்கவழக்கம் முதலியன

செப்பிலே கிடந்த ஆபரணத்தை வாங்கிப் புண்டு பின்னையும் அவ் ஆபரணத்தை வாங்கிச் செப்புக்குள்ளே இட்டு வைக்குமாறு போன்று-

கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந்தாற் போன்று-

இருகை முடவனை யானை ஏறு என்றால் அவனால் ஏறப்போகாதது போன்று-

ஒருவன் ஒருவனை, “உனக்கு ஒரு மாத ஜீவனத்துக்கு என்ன வேணும்?” என்றால் தம் மனைவி மக்களையும் கூட்டிக் கொண்டு, “எனக்குக் கலம் நெல் வேணும்” என்பது போன்று-

தம்மால் காதலிக்கப்பட்டவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்லும் ஆடவர்கள் தம்மை அலங்கரித்துக்கொண்டு போமாறு போன்று-

வேற்றரசர்களால் கலகங்கள் உண்டான காலங்களில் அடைய வளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கி இருந்து, இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார்பற்று' என்று பின்னும் தம் இடத்தைச் சொல்லிவைக்குமாறு போன்று-

பயிர்த்தொழில்

வேரிலே வெப்பந் தட்டினால் கொழுந்து முற்படி வாடுவது போன்று-

நெற்பயிர் செய்யப் புல் தேயுமாறு போல்-

நோயும் மருந்தும்

பசியில்லாத காலத்தில் உணவு நோயினைத் தருவதாம் எனப்படுதலால், நோயின் மூலத்தை அறியும் மருத்துவர்கள் உணவு உண்ணலாகாது என்று விலக்குமாறு போன்று-

பால்குடிக்க நோய் தீருமாறு போன்று-

தண்ணீர்ப் பந்தல்

விடாயன் தண்ணீர்ப் பந்தலில் வந்ததும் சால் உருண்டு கிடந்தது போன்று-

தார்மிகன் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலை அழிப்பாரைப் போன்று-

இராமாயணக் கதை

மோஹித்துக் கீழே விழுந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானைப் போன்று-

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் திரு அவதரித்த பின்பு வானர சாதி வீறு பெற்றாற் போன்று-

விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொண்டாற் போல-

12000 படி

இதனை இயற்றியவர் அழகிய மணவாள சீயர். இவர் கல்வி கற்று, உரை எழுதிய வரலாறு சுவையானது. 32 வயது வரை, இவர் கல்வியறிவு இல்லாதவராய் இருந்தார். ஒரு நாள் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர் சிலரைக் கண்டு, “நீங்கள் என்ன படிக்கிறீர்?” என்று கேட்டார். அந்த மாணவர்கள் இவர் எழுத்தறிவில்லாதவர் என்று அறிந்து சிரித்துக் கொண்டே, “முசலகிசலயம் படிக்கிறோம்!” என்றனர்.

அதன் பொருளை அறியாத இவர், தம்மை மாணவர்கள் எள்ளி நகைக்கின்றனர் என்று மட்டும் அறிந்து கொண்டார். பின்னர்ப் பெரியவச்சான் பிள்ளையிடம் சென்று வணங்கி நடந்ததைக் கூறினார்; முசல கிசலயம் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுமாறு வேண்டினார். பெரியவச்சான் பிள்ளையும் நகைத்துக் கொண்டே, “நீர் படிப்பு வாசனை இல்லாதவர்! நாங்கள் படிப்பதைப் பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறீர்?” என்று உம்மை எள்ளி நகைக்கின்றனர். முசலகிசலயம் என்பதற்கு, உலக்கைக் கொழுந்து என்பது பொருள். அப்படி ஒரு நூல் இல்லை!” என்றார்.

இவ்வாறு பிள்ளை கூறியவுடன், மணவாளர் பெரிதும் நாணமடைந்தார். அவரது திருவடிகளின் விழுந்து வணங்கினார்; “அடியேனை மாணவனாய் ஏற்றுக் கொண்டு, கல்வி கற்பித்துப் புலவனாய் ஆக்குதல் வேண்டும்!” என்று வேண்டினார். பிள்ளை மனம் உருகி இவருக்குக் கல்வி மீது ஏற்பட்ட ஆர்வத்தை அறிந்து போற்றி, அன்றுமுதல் கல்வி கற்பித்து இவரைப் பெரும் புலவராய் ஆக்கினார்.

புலமை பெற்றபின், ‘முசலகிசலயம்’ என்னும் பெயரில் காவியம் ஒன்றை இயற்றினார். அதனை, முன்பு தம்மை இகழ்ந்த மாணவர்களிடம் காட்டி அவர்களைத் தலைகுனியுமாறு செய்தார். பின்னர், திருவாய்மொழிக்குத் தோன்றிய மிகவிரிவான வியாக்கியானங்களை எல்லாம் கற்றறிந்தார். அவற்றைச் சுருக்கி, சாரமாய் - எளிதாய்-எல்லோர்க்கும் விளங்கும் வகையில் 12000 படி இயற்றினார்.

பராசரபட்டர் (1192-1220)

கூரத்தாழ்வாரின் மைந்தர். கி.பி. 1123-இல் பிறந்தவர். இராமானுசரின் சீடர் ஆன பின், இவருடைய கீர்த்தி விளங்கி வரும் காலத்தில் வடநாட்டிலிருந்து மாதவசூரி என்றும் வேதாந்தி, அனைவரையும் தர்க்கத்தில் வென்று மிக்க சிறப்போடு திருவரங்கம் வந்தார். அவரைப் பட்டர் சென்று பார்த்து வெற்றி கொண்ட செய்தியை நஞ்சீயர் வரலாற்றால் அறியலாம். தோற்ற அந்த வேதாந்தியே இவருடைய மாணாக்கராகி, நஞ்சீயர் என்று பெயர் பெற்றார். பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக வியாக்கியானத்தில் மிகவும் வல்லவர். அதிலும் சிறப்பாக 21 ஆவது பாடலாகிய,

மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழல்பின்தாழ

என்ற பாடலுக்கு மிகவும் விரிவாகப் பிரசங்கம் செய்வாராம். இதைச் சொல்லியே இவர் வேதாந்தி (மாதவசூரி)யை வென்றார். இந்தப் பகுதி மட்டும் இன்று கிடைக்கிறது. ஏனைய பகுதிகள் கிடைக்கவில்லை.’

திருக்கோனேரிதாஸ்யை (1217-1312)

இவர், புலமைமிக்க வைணவப் பெண்மணி. திருவாய்மொழி வாசகமாலை என்னும் விவரண சதகம் எழுதினார். இந்த நூல், திருவாய்மொழியிலிருந்து

தேர்ந்தெடுத்த 164 பாடல்களுக்கு விளக்கம் கூறுகிறது. திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் உள்ள முதல் பாட்டையோ அடுத்த பாட்டையோ எடுத்து விளக்குகின்றது. பதிகத்திலுள்ள பத்துப் பாடல்களின் கருத்தும் ஒன்றிலேயே அடங்குமாறு விளக்குகின்றார். நூறுபகுதியாக விவரிப்பதால் இது விவரண சதகம் எனப்பட்டது.

இதனை 1952-இல், தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியிட்டுள்ளது.

மணவாள மாமுனி

இராமானுசருக்குப்பின், ஆசாரியார் பரம்பரையில் சிறப்புடன் விளங்கியவர் மணிவாள மாமுனிகள். இவர் ஆழ்வார் திருநகரியில் 1370 இல் (சாதாரண ஆண்டு, ஐப்பசி மாதம் மூல நட்சத்திரத்தில்) தோன்றினார்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கும், இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கும் விளக்கம் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர் இவர். வைணவ உலகம்,

அடியார்கள் வாழ, அரங்க நகர்வாழ,
சடகோபன் தண்டமிழ்நூல் வாழ,-கடல்தூழ்ந்த
மண்ணுலகம் வாழ மணவாள மாமுனியே!
இன்னும்ஒரு நூற்றாண்டு இரும்

என்று போற்றுகிறது.

வேதாந்த தேசிகர் (1269-1369)

காஞ்சிபுரத்தின் ஒரு பகுதியான துப்புல்¹ இவர் பிறந்த இடம். இவர் காலத்தில் வடகலை தென்கலை என, வைணவம் இரண்டாகப் பிரிந்தது.

மாலிக்காபூர் படையெடுப்பால் திருவரங்கம் பாழ்பட்ட போது அங்கே இருந்து, கோயிலைக் காத்தார் இவர்.

ஆழ்வார் பாடல்களும் ஆசாரியார்கள் விளக்கமும்

திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்கள் பல தோன்றியது போல, திருவிருத்தத்திற்கும் ஐந்து உரைகள் தோன்றியுள்ளன. நம்பிள்ளை

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அழகிய மணவாள சீயர் அப்பிள்ளை பெரிய பரகால சுவாமி ஆகிய ஐவரும் விளக்கவுரை கண்டுள்ளனர்.

இவற்றுள், இப்போது பெரியவச்சான் பிள்ளை விளக்கம் ஒன்றே கிடைக்கின்றது. அப்பிள்ளையுரை, முதல் பதினைந்து பாடல்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கின்றது. ஏனையனை மறைந்து விட்டன.²

நம்பிள்ளை திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதாயிரப்படி (நஞ்சீயர் கூறிய விளக்கவுரை) எழுதி அருளியதோடு நம்மாழ்வாரின் பெரிய திருமொழி, திருவிருத்தம் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரின் திருப்பள்ளி எழுச்சி ஆகியவற்றிற்கு விளக்கம் எழுதியுள்ளார்.

நஞ்சீயர் மதுரகவியாழ்வாரின் கண்ணிநுண் சிறுதாம்புக்கு உரை இயற்றியுள்ளார். ஆண்டாளின் திருப்பாவைக்கு ஈராயிரப்படி, திருப்பல்லாண்டு வியாக்கியானம் ஆகியவற்றை அருளி இருக்கின்றார்.

அழகிய மணவாள சீயர் திருவிருத்த வியாக்கியானம் இயற்றியுள்ளார். மேலும், அவர் தீபப் பிரகாசிகை, கீதா சாரம் முதலிய பல நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் முழுமைக்கும் வியாக்கியானம் எழுதி வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி என்னும் புகழைப் பெற்றார். இவரைக் குருபரம்பரா பிரபாவம், “அந்தரம் பெரியாழ்வார் திருமொழி முதலான ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களுக்கு எல்லாம் வியாக்கியானம் செய்தருளி லோகத்தை வாழ்வித்தருளினார்” என்று புகழ்ந்து கூறுகின்றது.

இவர்களேயன்றி இவர்கள் காலத்திற்குப் பின்னும் பல சான்றோர்கள் தோன்றி, ஆழ்வார்கள் பாடலுக்கு உரை எழுதிய தோடு வைணவ தத்துவப் பொருளை விளக்கிக் கூறும் நூல்களை இயற்றினர். அவர்களில் பிள்ளை லோகாச்சாரியார், மணவாள மாமுனிகள், வேதாந்த தேசிகர், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார், திருவாய்மொழிப் பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள்.

பிள்ளை லோகாச்சாரியாரின் விளக்கம் செறிவும் விரிவும் உடையது. இவரது விளக்கங்களில் இனிய உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கீழே சிலவற்றைக் காண்போம்;

“திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஞானம், பைத்ருக தனம் போலே-

பர்த்தாவினுடைய படுக்கையும் பிரஜையினுடைய தொட்டிலையும்
விடாதே இருக்கும் மாதாவைப் போலே-

ஸ்ரீ நந்தகோபரையும் கிருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்
பிராட்டியைப் போலே-”

இவர், புராண இதிகாசங்கள் வேதத்தின் விளக்கம் என்னும் கருத்தினார்.

“வேதாந்தம் அறுதியிடுவது ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே” என்றும்,
“இதிஹாஸ சிரேஷ்டமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்
சொல்லுகிறது; மகா பாரதத்தால் தூது போனவன் ஏற்றம் சொல்லுகிறது”
என்றும் இவர் கூறியுள்ளார்.

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் என்பவர் ஆசார்ய ஹ்ருதயம்
எழுதியிருக்கின்றார். நாலாயிரதிவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்களின் கருத்தும்
தொடரும் அடியும் மிகுதியாக அந்நூலில் உண்டு.

வேதாந்த தேசிகர் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதினாலும் தனித்
தமிழில் கவிதைகள் பல இயற்றியுள்ளார். இவர் மூன்று பக்கம் ஒரே
வாக்கியம் வரும்படி எழுதுவார். சிறு சிறு தொடரே ஒரு வாக்கியமாய்
அமைவதும் உண்டு. தனித் தமிழ் நடை பல இடங்கள் ஒளி வீசுகின்றது.

உரைக்கு உரை

திருவாய்மொழியின் 36000 படி வியாக்கியானத்திற்குச் சீயர் அரும்பதம்,
அடைய வளைந்தான் அரும்பதம் என்ற குறிப்புரைகள் இரண்டு உள்ளன.

ஆத்தான் சீயர், திருவாய்மொழி வியாக்கியான அரும்பத விளக்கம்,
திருப்பல்லாண்டு வியாக்கியான அரும்பத விளக்கம் இரண்டும் எழுதியுள்ளார்.
திருவிருத்தம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விளக்கத்திற்கு அப்பு
அரும்பதமும், பெயர் தெரியாத இருவர் எழுதிய அரும்பத உரைகள்
இரண்டும் உள்ளன.

செய்யுள் வடிவ உரை

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிப் பொருளைச் சுருக்கமாய்
மதுரகவியாழ்வார் “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு” என்ற பகுதியில்
பாடித்தந்துள்ளார்.

கம்பர் இயற்றிய ‘சடகோபர் அந்தாதி’ நம்மாழ்வாரைப் போற்றிப்
பாடுகின்றது.

திருவாய்மொழிப் பதிகம் ஒவ்வொன்றின் கருத்தையும் சுருக்கி வெண்பா
ஒன்றில் அமைத்துப்பாடும் நூல், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

தனியன் உரை

திவ்வியப் பிரபந்தத்தில், ஒவ்வொரு நூலின் முன்னும் பின்னும் சிறப்புப்
பாயிரப்பாடல் ஒன்றோ பலவோ உள்ளன. இவை நூலின் கருத்தைச்
சிறப்பிக்கின்றன; நூலியற்றிய ஆழ்வார்களைச் சிறப்பிக்கின்றன. இவற்றைத்
‘தனியன்’ என்று கூறுவது வழக்கம். நூலுள் சேராமல், தனித்து நின்றலின்
தனியன் என்ற காரணப் பெயரால் வழங்குகின்றது. தனியன்கள்
எல்லாவற்றிற்கும் பிள்ளை லோகாசார்ய ஜீயர் சிறந்த உரை இயற்றியுள்ளார்.

சைவர்களின் பாராட்டு

வைணவப் பெரியோர்கள் எழுதியுள்ள வியாக்கியானங்கள் ஏனைய
சமயத்தவராலும் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றன. அவ்வுரை விளக்கங்களைச்
சைவ சமயத்தவரும் போற்றிக் கற்று மகிழ்கின்றனர். திருஞான சம்பந்தர்,
அப்பர் முதலிய அருட்கவிஞர்களின் திருமறைப் பாடல்களுக்கு வைணவ
வியாக்கியானங்களைப் போன்ற விளக்கவுரைகள் தோன்றவில்லையே என்ற
ஏக்கம் சைவப் பெரியோர்கள் நெஞ்சத்தில் தோன்றியதுண்டு.

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயரின் நண்பரான தியாகராச செட்டியாரை,
அக் காலத்தில் உயர் பதவியிலிருந்த பட்டாபிராமபிள்ளை சைவத்
திருமுறைகளுக்கு வைணவ வியாக்கியானங்களைப்போல விளக்கவுரை
எழுதுமாறு அடிக்கடி தூண்டி வந்தார்.

பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், “இந் நூல்களை (வியாக்கியானங்களை)ப் போல, தேவாரம் முதலிய சைவ நூல்களுக்கு வியாக்கியானம் எழுத யாராவது முன் வருவார்களானால் அது வரவேற்கத் தகுந்த இலக்கியப்பணியாகும்” என்று கூறியுள்ளார். (பண்டிதமணி, சோமலெ-பக்கம்;197).

இத்தகைய எழுச்சியின் காரணமாக இருபதாம் நூற்றாண்டில், திருவாசகத்திற்குப் பல உரைகள் தோன்றின. ஏனைய திருமுறைகளுக்கும் விளக்கங்கள் சில எழுதப்பட்டன.

நாயன்மார்களின் வரலாற்றைத் தெள்ளுதமிழில், பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய சேக்கிழார் வைணவ உலகத்தில் தோன்றி ஆழ்வார்களின் வரலாற்றை எழுதிப் பரப்பவில்லையே என்ற குறை வைணவர்களுக்கு உண்டு.

ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் எழுதி வைணவத்தைச் செழிக்கச்செய்த பெரியவச்சான் பிள்ளை, சைவ உலகில் தோன்றித் திருமுறைகளுக்கு விளக்கங்கள் எழுதவில்லையே என்ற குறை சைவர்களுக்கு இருந்து வருகின்றது. “வைணவத்திற்கு ஒரு சேக்கிழாரும் சைவத்திற்கு ஒரு பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இல்லை!” என்று கூறுவதுண்டு.

திங்களில் களங்கம்

வெண்ணிலவில் உள்ள களங்கம்போல், இவ்வுரைகளில் சில குறைகள் இருப்பதாய்ப் பெரியோர் சிலர் கூறுகின்றனர். பண்டிதமணி, “இவ் வியாக்கியானங்களில் எடுத்ததற்கு எல்லாம் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. முன் சொன்னதே பல இடங்களில் திருப்பிச் சொல்லப் பெற்றிருப்பதால் இந் நூல்களில் ஒழுங்குமுறை இல்லை என்று சொல்லலாம்” என்று கூறுகின்றார்.

பி. ஆர். மீனாட்சிசுந்தர முதலியார் தமிழ்நூல் விளக்கு (முதற்பாகம் 1939) என்னும் நூலில் “நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்கும் வேதாகமங்களுக்கும் கருத்து உடையன எனப் போதிக்கப்பட்டு வருவது தமிழ் மக்களிடையே அறியாமையை வளர்த்து வருவதே. அப் பிரபந்தங்கள்

வடமொழி வேத சம்பந்தத் தொடர்பு அன்னியில், தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப் பெரியோர்களால் ஆக்கப்பட்டன என்ற உண்மை தமிழ் மக்களுக்குத் தெரிய வேண்டியது அவசியம்” என்று கூறியுள்ளார் (பக்கம் 2,3,).

வேறொரு குறையும் தமிழறிஞர்களின் உள்ளத்தில் எழுவதுண்டு. மிகச் சிறப்பான கவிதைகளைத் தூயதமிழில் - செஞ்சொற்களால் இயற்றியுள்ள வியாக்கியான ஆசிரியர்கள் சில இடங்களில் தூய தமிழிலும் உரை இயற்றியுள்ளனர். ஆனால், இடையிடையே மணிப்பிரவாள நடையைக் கையாண்டு அரும்பெரும் அறிவுச் செல்வங்களாகிய வியாக்கியானங்களை இன்றுள்ளவர்க்கு விளங்காமல் செய்து விட்டனரே என்று ஏங்குபவரும் உள்ளனர். சமய நோக்குடன் பயில்வோர்ஒருபுறமிருக்க, இலக்கிய இன்பம் கருதி அவ்வுரைகளைத் தமிழ் மட்டும் அறிந்தவர்கள் பயில இயலாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

“ஆழ்வார்களுடைய பாடல்களுக்குப் பிற்காலத்தில் உரை வரைந்த பேரறிஞர்கள், தம் காலத்து வைணவக் கருத்துக்களுக்கு எல்லாம் அப்பாடல்களில் இடம் காட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால், பல வடமொழி நூற் செய்திகளையும் ஆழ்வார் பாடல்களின் கருத்துக்களாக வலிய அமைத்து உரை செய்துள்ளனர். தமிழ்மொழி இலக்கணம் நிகண்டு இலக்கிய மரபு இவைகளைக் கொண்டே ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு விளக்கம் கூற வேண்டி இருக்க இதனைவிடுத்து, வடமொழி வான்மீகி இராமாயணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கம் கூறுவதின் காரணம் புரியவில்லை. இவற்றை, திவ்வியப்பிரபந்த உரை என்பதை விட வைணவ சம்பிரதாயத்தை விரித்துக் கூறும் நூல் என்று கூறுவதே மிகவும் பொருத்தமானது”

குரு பரம்பரா ப்ரபாவம்

மணிப்பிரவாள நடையில் வைணவச் சான்றோர்கள் ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு எழுதிய வியாக்கியானங்களோடு, ஆழ்வார்களின் வரலாற்றையும் வைணவத்தை வளர்த்த ஆசிரியர்களின் தொண்டையும் வியாக்கியானம் எழுதிய உரையாசிரியர்களின் அருட்செயல்களையும் விளக்கிக்கூறும் ‘குருபரம்பரா ப்ரபாவம்’ என்னும் உரை நடை நூல்களையும் இயற்றியுள்ளனர். குருபரம்பரையைக் கூறும் நூல்கள் வைணவச் சான்றோர்களின் வாழ்க்கையை, வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் வாய்மொழிக்

கதைகளை இணைத்துத் தெய்விக நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றன. கற்பவர் உள்ளத்தில் வைணவச் சான்றோர்களிடம் பெருமதிப்பும் பக்தியும் ஏற்படும் வகையில் அவை அமைந்துள்ளன. அந் நூல்களில் இலக்கியச் சுவையும் நயமும் உண்டு.

குருபரம்பரையைக் கூறும் நூல்கள் பல உள்ளன. பின் பழகிய பெருமாள் சீயர் இயற்றிய (6000 படி) குருபரம்பரையே காலத்தால் முற்பட்டது; பலவகை நயங்களால் சிறந்து விளங்குவது. அந்நூல் வைணவச் சான்றோர்களாலும் தமிழறிஞர்களாலும் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது. ஏனைய குருபரம்பரை நூல்களும், வைணவச் சான்றோர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை-விறுவிறுப்பான கதை நிகழ்ச்சிகளைக் கட்டுக்கோப்புடன் பல்வேறு சுவைகள் வெளிப்படும் வகையில் நல்ல நாடகமாக அமைத்துக் காட்டுகின்றன.

அந்நூலாசிரியர்களைக் 'கதை சொல்லும் கலைஞர்கள்' என்னலாம்; அவர்கள் இயற்றியுள்ள நூல்களை உரை நடைக்காவியங்கள் என்று போற்றலாம்.

ஆண்டாள் வைபவம்

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி என்றும், பெரியாழ்வார் பெற்ற பெண்கொடி என்றும் வைணவப் பெருமக்களால் பெரிதும் கொண்டாடப்படும் ஆண்டாளின் வாழ்க்கை வரலாறு இன்று தோன்றிய புத்தம் புதுக் கதைபோல இனிக்கின்றது. இலக்கியவானில் மிக உயரத்தில் கற்பனைச் சிறகு விரித்து மண்ணுலகை மறந்து, மண்ணுலகை மக்களை மறந்து, கண்ணன்மீது காதல் கொண்டு பறந்து மகிழும் கலைப்பறவையாகத் திகழும் ஆண்டாள், மக்கள் நெஞ்சத்தில் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாள். அவள் கண்ணனை நினைந்து பொழிந்த காதல் கவிதைகள் எக்காலத்திலும் வாடாத கற்பக மலர்களாகப் பொலியும்.

ஆண்டாளின் கதையைக் குருபரம்பரை நூல் மிக அழகாக வண்ண ஓவியங்கள் தீட்டி விளக்குகின்றது.

“நாச்சியார் தமது திருத்தகப்பனாராகிய பெரியாழ்வார் வடபெருங்கோயில் உடையானுக்ககாத் திருமாலை கட்டிப்போடுகிற விதத்தை அதிக நுட்பமாகக் கவனித்துக் கற்றச் சில நாளைக்கு மேல் தாமும் அவரைத் தொடர்ந்து திருநந்தவனத்துக்குப் போய், பூக்கொய்து புட்டிலில் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து, செண்டுமாலை குழல்மாலை முடிமாலை கிளிமாலை தொங்கல்மாலை உலாமாலை வெற்றிமாலை முதலிய நானாவித மாலைகளைத் தகப்பனார் மகிழ்வடையும்படிக் கட்டிக்கொண்டு வந்து, நாளுக்கு நாள் பெருமாள் பக்கல் ப்ரேமை அதிகரிக்கப்பெற்று...” என்று ஆண்டாளின் கதை சொல்லப்படுகின்றது.

ஆண்டாளின் உள்ளத்தில் மலர்ந்த பெண்மைப் பண்புகளையும், இளம் பெண் ஒருத்தியின் நெஞ்சத்தில் தோன்றும் மிக மெண்மையான காதல் உணர்ச்சிகளையும் பின்வரும் பகுதி ஆற்றல் வாய்ந்த சொற்களால் வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஆழ்வார் (பெரியாழ்வார்) இல்லாத அவசரங்களிலே - கட்டி வைத்திருக்கும் மாலைகளை எடுத்துச் சூடிக்கொண்டு, “இந்த வடபெருங்கோயில் உடையானுக்கு நேர் ஒவ்வாது இருக்கிறேனோ! ஒத்திருக்குறேனோ! என்னும் சொல் விளைத்து, காரை பூண்டு கூறை உடுத்துச் சூடகம் அணிந்து தோள்வளை தரித்து, கைவளை குலுக்கி, சிலம்பும் பாடகமும் அணிந்து, அஞ்சனம் தீட்டி, செவ்வாய் திருத்தி, அசைந்து அசைந்து அவ் ஒப்பனை அழகை அங்குள்ள கண்ணாடியிலே கண்டு ஹ்ருதயம் குளிர்ந்து, அந்தரங்களைத்து அவை தம்மை முன் இருந்தபடியே வைத்துவிட்டு வேறு கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டிருப்பார்.”

இப்பகுதியைப் படிக்கும்போது ஆண்டாள் ஒப்பனை செய்து கொண்டு கண்ணாடிமுன் நின்று அழகு பார்த்து மகிழும் திருக்கோலம் நம் கண்முன் தோன்றி, கலைவல்லான் ஒருவனால் தீட்டப் பெற்ற எழில் ஓவியமாய் மின்னிப் பொலிகிறது. உரை நடைக்கு உள்ள ஆற்றல் இப்பகுதியால் நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

திருமுறைகள்

திருமுறைகளுக்குப் பழைய உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதாதது நம் தவக்குறைவேயாகும். “சைவ அடியார்களின் அருள் வாக்கிற்கு - சிவனருட் செல்வர்களின் திருப்பாடலுக்கு-ஆண்டவனே விரும்பிக்கேட்ட தெய்வப்பாடலுக்கு ஆற்றல் மிகுந்த மறைமொழிக்கு எளியவர்களாகிய நாம்உரை எழுத முடியுமா? நாம் எங்கே, திருமுறை எங்கே!” என்று எண்ணி திருமுறைகளைத் தொழுது போற்றிக் கற்று, உரை எழுதாமல் முன்னோர்கள் சென்று விட்டனர். திருமுறைகளைக் கற்ற நம் முன்னோர்களிடம்,

அறம்உரைத் தானும் புலவன்;முப் பாலின்
திறம்உரைத் தானும் புலவன்; - குறுமுனி
தானும் புலவன்; தரணி பொறுக்குமோ
யானும் புலவன் எனில்

என்ற நினைப்பே நெஞ்சில் நிலவிவந்தது.

சைவ சமயவுலகில் திருமுறைகளுக்கு உரை எழுதக் கூடாது என்ற கொள்கை பன்னெடுங்காலமாக நிலவி வந்தது. திருவாதவூரர்புராணம் கூறும் வரலாறு ஒன்று இக்கொள்கையை வற்புறுத்தப் பெருந்துணையாக இருந்தது. “தில்லைவாழ் அந்தணர் ஒருங்குகூடி, தில்லையில் எம்பெருமானைச் செப்பிய தமிழ் மாலையின் பொருளைக் கூறுமாறு மாணிக்கவாசகரை வேண்டினர் என்றும், அதற்கு அவர், அருளுக்கு இடமான செம்பொனின் அம்பலம் எய்தி ‘ஒன்றிய இத் தமிழ்மாலைப் பொருள் இவர்’ என்று உரை செய்து மன்றதனில் கடிதேகி மறைந்தனர்” என்றும் திருவாதவூரர் புராணம் கூறுகின்றது. இவ்வரலாற்றை நினைந்து, ‘திருவாசகத்திற்கும் ஏனைய திருமுறைகளுக்கும் உரை எழுதக் கூடாது; அவற்றின் உட்பொருளை அடியவர்களே ஓதி ஓதி உணர்ந்து இன்புற வேண்டும்; உள்ளத்தால் உணர்கின்ற உயர்கருத்தை நாவால் உரைப்பதும் கையால் எழுதுவதும்கூடாது; எழுத்தும் சொல்லும் திருமுறைகளின் உட்பொருளை உணர்த்தா’ என்று சைவ அடியவர்கள் திருமுறைக்கு உரை எழுதாது விட்டனர்.

இக்கொள்கையால் காலப்போக்கில் திருமுறைகளைப் பொருளுணர்ந்து ஓதும் பழக்கம் குறைந்தது. பொய்யுரையும் போலி விளக்கமும் பெருகின. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே சைவமும் தமிழும் நன்கு அறிந்த சான்றோர்கள், உரை இயற்றி இருந்தால் எவ்வளவு பெரும் பயன்

விளைந்திருக்கும்! 'கறந்த பால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போல'த் திருமுறையும் உரையும் சேர்ந்து சைவர்களுக்குச் சுவையூட்டி இருக்குமே!

மாணிக்கவாசகர்,

சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து (சிவபுராணம் 92-95)

என்று கூறியுள்ளார். சிவபெருமானின் திருவடக்கீழ்ச் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லவேண்டாமா? பொருளுணர்ந்து சொல்ல வேண்டுமாயின், திருவாசகம் போன்ற அருட்பாடல்களுக்குப் பொருள் எழுதுவது தவறாகுமா?

இத்தகைய எண்ணம் பிற்காலச் சைவ அன்பர்களுக்குத் தோன்றியது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் திரு முறைகளுக்கு உரைகாணும் முயற்சி எழுந்தது. அப்போதும் திருவாசகம் போன்ற அருள் நூல்களுக்கு உரை எழுதும் தகுதி தம்மிடம் இல்லை என்றுகூறி ஒதுங்கிவிட்டவர் உண்டு.

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் நண்பராகிய வித்துவான் தியாகராச செட்டியார் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர். அவரது பெரும்புலமையை அறிந்த அக்காலத் திருச்சிராப்பள்ளிக் கலெக்டர் பட்டாபிராமபிள்ளை, செட்டியாரைத் திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதுமாறு அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார். ஒரு நாள் நண்பகலில் செட்டியாரைக் கலெக்டர் காவிரிப் பாலத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது. மிக ஆவலுடன் கலெக்டர் செட்டியாரை நோக்கி "திருவாசக உரை எழுதிவிட்டீரா?" என்றார். உடனே செட்டியார் "அதற்கு நானா உரை எழுதுவது? திருவாசகம் எங்கே? நான் எங்கே? அதற்கு உரை எழுதுவதற்கு என் படிப்பு எம்மாத்திரம்?" என்று கூறினார். கலெக்டர் செட்டியாரை உரை எழுதுமாறு மேன் மேலும் வற்புறுத்திப் பேசினார். செட்டியார் கடுங்கோபம் கொண்டு, "இப்படிக்கண்டகண்ட இடங்களில் எல்லாம் நச்சு நச்சு என்று என்னைத்துன்புறுத்துவீர்களா? இனிமேலும் இப்படித் தொந்தரவு செய்வதாய் இருந்தால் இதோ இப்படியே காவிரியில் பொத்தென்று விழுந்து என் பிராணனை விட்டு விடுவேன்!" என்று கூறினார். உடனே கலெக்டர், "ஐயா! ஐயா! வேண்டாமையா!" என்று பணிவாகச் சொன்னார். இவ்வரலாற்றினை உ.வே. சாமிநாத ஐயர் எழுதியுள்ளார்.

வைணவமும் சைவமும்

ஆழ்வார்களின் பாடல்களாகிய நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்குப் பழங்கால உரையாசிரியர்கள் விளக்கங்கள் எழுதி அப்பாடல்களுக்குச் சிறப்பு நல்கினர். அவ்விளக்கவுரைகள் சைவ அன்பர்களின் பாராட்டுதலையும் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய அரிய பெரிய விளக்கவுரைகள் திருமுறைகளுக்கு இல்லையே' என்ற ஏக்கம், சைவர்களிடம் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக மிகப் பிற்காலத்தில்தான் திருமுறைகளுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டன.

திருமுறைகளில் திருக்கோவையாருக்குத்தான் பழங்காலத்தில் தோன்றிய உரைகள் இரண்டு உள்ளன. ஒன்று இயற்றியவர் பெயர் தெரியாத பழையவுரை; மற்றொன்று நல்லறிவுடைய தொல்பேராசான் எனச் சிறப்பிக்கப்பெறும் பேராசிரியர் இயற்றியது. இவ்வுரையும் திருக்கோவையாரை ஓர் இலக்கியமாகக் கருதியே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் உரை இயற்றியது இலக்கியப் பணியேயன்றி, சமயப் பணி என்பதற்கு இடமில்லை.

ஆழ்வார்களின் பாடல்களுக்கு வைணவ உரையாசிரியர்கள் வியாக்கியானங்கள் இயற்றிய காலத்தில் சைவப் பெருமக்கள் வேறு துறையில் பணியாற்றினர். சைவ சித்தாந்த நூல்களை இயற்றிச் சாத்திர அறிவை வளர்க்கும் பணியில் முனைந்து நின்றனர். அதன் விளைவாய்ச் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கு தோன்றின. சாத்திர நூல்கள் தோன்றிய பின்னரும், சைவப் பெருமக்கள் திருமுறைகளுக்கு உரை இயற்ற முயலாமல், சாத்திரநூல்களுக்கே தம் அறிவுத் திறனையும் ஆராய்ச்சி வன்மையையும் காட்டி உரை வகுத்தனர். வைணவ உரையாசிரியர்களைப் போல் மணிப்பிரவாள நடையை-பேச்சு மொழியை-கையாளாமல் தனித் தமிழ் நடையையும், வடித்த சொற்களையும் இலக்கண வரம்புடைய வாக்கிய அமைப்பையும் தம் உரையில் பயன்படுத்தினர். வடசொற்களுக்கு நேரான தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடித் தந்தனர். கலைச் சொற்களைப் படைக்கும்போதும் தமிழ் வேர்ச்சொற்களைக் கொண்டே படைத்துக்கொண்டனர்.

உரையும் விளக்கமும்

திருமுறைகளில் திருவாசகம், திருமந்திரம், பெரிய புராணம் ஆகியவற்றிற்கே பல உரைகளும் விளக்கங்களும் பிற்காலத்தில் தோன்றியுள்ளன. ஏனைய திருமுறைகளில் சில பகுதிகளுக்கும் சில பாடல்களுக்கும் உரையும் விளக்கமும் எழுதப்பட்டுள்ளன. திருமுறைகள் பன்னிரண்டிற்கும் உரை இல்லாததால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தமிழறிஞர் கி.வ. ஜகந்நாதன் பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்:

“பன்னிரண்டு திருமுறை முழுவதையும் படித்துப் பொருள் உணர்ந்து இன்புறல் மிகமிக அருமையான காரியம். எல்லாப் பாடல்களுக்கும் பொருள் தெளிவாக விளங்கும் என்று சொல்ல முடியாது. பழங்காலத்தில் திவ்வியப் பிரபந்தத்துக்குச் சில பெரியோர்கள் உரை வகுத்ததுபோல் திருமுறைகளுக்கும் யாரேனும் வகுத்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! இப்போதுள்ள மூலத்தில் எத்தனையோ பிழைகள் இருக்கின்றன. பல பாடல்களுக்கு எத்தனைதான் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டாலும் பொருள் விளங்குவதில்லை.”

திருவாசகவுரைகள்

வைணவ உலகில், நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய் மொழி சிறந்து விளங்குவதுபோல, சைவ உலகில் மாணிக்கவாசகர் அருளிச்செய்த திருவாசகம் சிறந்து விளங்குகின்றது. திருவாய்மொழியைப்போல், திருவாசகத்திற்கும் பல உரைகள் தோன்றியுள்ளன.

திருவாசகத்தை, “வாதவூர் எங்கோன் திருவாசகம் எனும் தேன்” என்று சைவ அன்பர்கள் போற்றுவர். திருவாசகம், கல்நெஞ்சத்தையும் கனிவிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்” என்பது பழமொழி. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நால்வர் நான்மணி மாலையில் (4),

திருவா சகம்இங்கு ஒருகால் ஓதின்,
கருங்கல் மனமும் கரைந்துஉகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியின் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பு எய்தி

அன்பர் ஆகுநர் அன்றி

மன்பதை உலகின் மற்றையர் இலரே

என்று திருவாசகத்தின் பெருமையைப் பாடுகின்றார்.

திருவாசகத்திற்குப் பழைய உரைகள் இல்லை என்றாலும் சைவப் புலவர்கள் தாம் இயற்றிய செய்யுள் நூல்களிலும், உரை நூல்களிலும் வாய்ப்பு நேரும்போதெல்லாம் திருவாசகத்தின் சில பாடல்களுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறியுள்ளனர். குமர குருபரர், மாதவச் சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர், சிதம்பர முனிவர், மதுரைச் சிவப்பிரகாசர், வெள்ளியம்பலவாணர் ஆகிய சிவனருட் செல்வர்கள் தாம் இயற்றிய செய்யுள்களிலும், உரைகளிலும் திருவாசகப் பாடல்கள் பலவற்றிற்கு உரையும் விளக்கமும் கூறியுள்ளனர்.

பரஞ்சோதி முனிவரும், பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியும் தம் திருவிளையாடற் புராணங்களில் திருவாசகத்தின் சில பாடல்களின் உட்பொருளை விளக்கியுள்ளனர். கடவுள் மாமுனிவர் திருவாதவூரர் புராணத்திலும், மீனட்சிசுந்தரம் பிள்ளை திருப்பெருந்துறைப் புராணத்திலும் திருவாசகப் பகுதிகள் சிலவற்றிற்கு உரை இயற்றியுள்ளனர்.

திருப்போரூர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள் திருவாசகத்திற்கு உரை எழுதத்தொடங்கி நிறுத்திவிட்டார் என்று செவிவழிச் செய்தி ஒன்று கூறுகின்றது.

திருவாசக வியாக்கியானம்

திருவாசக வியாக்கியானம் என்னும் 'திருவாசக அனுபூதி உரை' சீர்காழித் தாண்டவராயரால் எழுதப்பட்டது. இவ்வுரை "கலியுகம் 4945, சாலிவாகனம் 1756 இவையிற் செல்லும் செயவருடம் மகர மாசம் பூச நாளில் தில்லை அம்பலவாணர் சந்நிதியில் துவங்கி, அதற்கடுத்த மன்மத வருடம் மார்கழி மாதம் 10உ பன்னிரு திருநாமம் பெற்ற சீகாழியில் எழுதி முற்றுப் பெற்றது" என்று சிறப்புப் பாயிரவுரை கூறுகின்றது. உரைப் பாயிரத்தில் தாண்டவராயர், "இவ்வநுபூதியுரை சம்பிரதாய உபதேசமாகும். திருவாதவூரடிகளாகிய மாணகிக்கவாசக சுவாமியார் அருளிச் செய்த இவ்வருள் நூலிற் சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து பொதியாசலமுனி அருளிய கருத்தநுபூதியான சூத்திரங்களை எமது குரவரான குரு சுவாமி அவை விளங்கப் பொழிப்புரை அநுபூதியை அடியேற்கு உபதேசித்தபடி அடியேன் கருத்தில் உறைவதான திருவருளையும் கலந்து சிவனடியார்கள் அனுக்கிரகப்படி பத வியாக்கியானமும் அவைகட்கு நுட்பமும் விரிவும்

எழுதியுள்ளேன்” என்று உரைக் கின்றார். இவர் சைவ சித்தாந்தங்களைக் கற்றுத்தெளிந்து, பக்தியுடன் பொருள் எழுதுகின்றார். நாயன்மார்களின் அருட்பாடல்களிலிருந்தும், சாத்திரம், புராணம், ஆகியவற்றிலிருந்தும் பல மேற்கோள்களைத் தந்துவிளக்குகின்றார்.

இவர் உரையில், வைணவ வியாக்கியானங்களின் சாயல் உள்ளது.

இவ்வரை இரு பகுதிகளாகத் தமிழக அரசால் (1954) வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

உரையின் சிறப்பியல்கள்

இவ்வரை எளிதில் விளங்கும் வகையில் தெளிவாக அமைந்துள்ளது.

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
 அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
 ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்றெழில் பகரின்
 நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
 இன்னுழை கதிரின் துன்அணுப் புரையச்
 சிறியவாகப் பெரியோன் (1-6)

என்ற அடிகளுக்கு விளக்கம் பின்வருமாறு உள்ளது:

“உண்டை போலும் இருக்கின்ற அண்டத்தினது முடியடிகளை விசாரிக்கும்போது, அளத்தற்கு அரிய தன்மைகளும் வளத்திற சிறந்த காட்சிகளும் மிகுந்திருக்கிற ஒவ்வொரு அண்டத்திற்குத் தொகையளவு சொல்லுமிடத்து நூறு கோடி யோசனை அளவாக இருக்கும். அப்படி அளவில்லாத அண்டங்களும் பல உண்டு. அவ்வண்டங்கள் எல்லாம் சிவனது பெருமைக்கும் அண்டங்களின் பெருமைக்கும் அளவைப் பிரமாணம் சொல்லுமிடத்து ஓர் அண்டத்தின், ஓர், உலகத்தின், ஒரு தேசத்தின், ஒரு நாட்டின், ஒரு வீட்டில், ஓர் ஓட்டையின்கண் சூரிய கிரணம் ஓடும்போது அதற்குள்ளே கண்ணுக்குத் தெரிகிற பல அணுக்கள் கூட்டத்தில் ஓர் அணு என்று சொல்லலாம்.”

திருக்கோத்தும்பி என்னும் பகுதியில், தும்பி பறக்கும் விளையாட்டைப் பற்றி, “(தேன்) எனக்கும் கிடைத்தது. உனக்கும் கிடைத்தது என்று ஒருவர்க்கு ஒருவர் மடி பிடித்துக்காண வண்டு சுழல்கிறதுபோலச் சுற்றும் ஆனந்த விளையாட்டு” என்று கூறுகின்றார்.

மற்ற உரைகள்

சுந்தரமாணிக்க யோகீசுவரர்: இவர் திருவாசகத்திற்கு இயற்றிய உரை அட்டாங்கயோக முறைகளை விளக்கும் நிலையில் உள்ளது இவர் உரை, அன்பு நூலாகிய திருவாசகத்தை யோகாநுபவமாக மாற்றி விட்டது என்பர்.

வாசுதேவ முதலியார், இராமசாமி முதலியார் (1397) முருகேச முதலியார் ஆகியோர் உரைகள் பாடல்களுக்குப் பொருள் கூறும் அளவிலேயே உள்ளன.

சிவஅருணகிரி முதலியார்: இவர் எல்லாப் பாடல்களுக்கும் தேவையான அளவு குறிப்புரைகளும், திருவாசக விஷய சூசனம் அறுபது என்ற தலைப்பில் சில பகுதிகளுக்கு வேதாகம உபநிடதப் பிரமாணங்களுடன் தடை விடை விளக்கங்களும் தந்திருக்கிறார். இந்தவுரை, மரபிற்கு மிக ஏற்றதாய் அனுபவத்திற்கு வழிகாட்டியாய் உள்ளது.

கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை: இவர் உரை பொழிப்புரையாக உள்ளது. மிகத் தெளிவாகச் சொற்பொருளை உணர்த்துகின்றது: யாரும் எளிதில் உணர உதவுகின்றது: சிறந்த வழிகாட்டியாய் உள்ளது. இவ்வுரையில் ஆசிரியரின் தமிழ்ப்பற்றும் சித்தாந்தச் செந்நெறியின் கீர்த்தியும் தொட்ட இடம் எல்லாம் பொலிந்து தோன்றுகின்றன.

மறைமலையடிகள்: வடமொழி, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் ஆழ்ந்த புலமைமிக்க இவர், திருவாசகத்தில் முதல் நான்கு பாடல்களுக்குமட்டும் விரிவுரை மிகச் சீரிய முறையில் எழுதியுள்ளார். ‘போற்றி’ என்று சொல்லுக்கு இவர் செய்யும் இலக்கண ஆராய்ச்சி கற்று மகிழ்த்தக்கது. வடமொழியிலும் தமிழிலும் உள்ள சைவ நூற் பிரமாணங்களோடு திருவாசகத்தின் உண்மைப்பொருளை உணர்வதற்கு உறுதுணை செய்கின்றது இவரது உரை.

பண்டிதமணி: வடமொழியும் தமிழும் வல்ல இவர், திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை ஆகிய மூன்றிற்கு மட்டும் உரை இயற்றியுள்ளார். இவர் உரை உள்ளுணர்விலிருந்து பிறந்து, அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. உரையில் சொல்நயம், சைவ சித்தாந்தக் கருத்து, வரலாற்று நுணுக்கம் ஆகியவை மிளிர்கின்றன. இலக்கியச்சுவை தோன்ற நயம்பட எழுதிச் செல்வது இவரது இயல்பு. நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் வரும்,

இருதலைக் கொள்ளியின் உள் ஏறும்பு ஒத்து (9)

என்ற உவமையினைப் பின்வருமாறு நயமாக விளக்குகின்றார்.

“கொள்ளி நடுவண், கொள்ளிமேல் என்னாது கொள்ளியுள் என்றது ஒரு நயம், கொள்ளி நடுவிடத்துள்ள ஏறும்பு, அங்கும் இங்கும் சென்று போக்குவழி பெறாமல் உழன்று அக்கொள்ளிக்குப் பற்றுக்கோடாக உள்ளது ஒன்றைத் தானும்பற்றி ஒருவாறு உய்யவும் கூடும். அக்கொள்ளி நிலத்தில் கிடந்தால் அவ் ஏறும்பும் நிலத்தில் இறங்கலாம். அஃது ஒன்றில் சார்த்தப்பட்டு இருந்தால், அச் சார்ச்சிப் பொருளைத் தானும் பற்றி உய்யலாம். அக் கொள்ளி உள் துளையுடைய மூங்கிலாக இருக்க, முன்னரே அதன் துளையுள் ஓர் ஏறும்பு நுழைந்திருக்குமாயின், இருபுறமும் நெருப்பு எரியுங்கால் அதனுள்பட்ட அவ் ஏறும்புக்கு எவ்வாற்றானும் உய்யும் நெறி இன்று என்பது கண்கூடாகக் காணத்தக்கது. இந்நயம் கருதியே கொள்ளி மேல், நடு என்னாது, இருதலைக் கொள்ளியின் ‘உள் ஏறும்பு ஒத்து’ என்றார்என்க.”

நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார்: இவர் உரை ஆராய்ச்சிப் பேருரையாகும். இவரது அகன்ற புலமையையும் ஆழ்ந்த அனுபவத்தையும் உரை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவர், திருவாசகம் முழுதும் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் அகப் பொருள் நுதலி வருவதாகக் கருதிஉரை கண்டுள்ளார்.

சிவபுராணம்-திருவாசகத்தின் தற்சிறப்புப் பாயிரம்; திருச்சதகம்-நுதலிய பொருள்; நீத்தல் விண்ணப்பம்-நுதலிய பொருள்; மேல்வருவன எல்லாம் காதல் பாவனை என்பது இவர்தரும் குறிப்பு.

இவர் உரை, கருத்து பொழிப்பு விசேடம் ஆகியவற்றுடன் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

தண்டபாணிதேசிகர்; இவர் உரை 1964ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. பலவுரைகளின் துணைகொண்டு, சிவஞான முனிவர் போன்றார் தந்த விளக்கங்களை ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு தேவையான விளக்கக் குறிப்புகளுடன் இவர் உரை அமைந்துள்ளது.

திருமந்திரவுரைகள்

திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரத்திற்குத் திருமந்திரமாலை என்ற பெயரும் உண்டு. இதனால், திருமந்திரம் அந்தாதி நூலாக இருக்கலாம் என்பர். இந்நூலைச் சைவ அன்பர்கள் தோத்திரமாகவும் சாத்திரமாகவும் கருதிப் பயில்கின்றனர்.

திருமந்திரத்திற்குத் திரிசிரபுரம் அ. சிவானந்த சாகர யோகீசுவரர் இயற்றிய உரை ஒன்று உண்டு. யாழ்ப்பாணம் விசுவநாதம் பிள்ளை 1912 ஆம் ஆண்டில் திருமந்திரத்திற்குக் குறிப்புரை எழுதி வெளியிட்டார். 1913 ஆம் ஆண்டு சேற்றூர் இரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் நூறு பாடல்களுக்கு உரை எழுதி வெளியிட்டார். இலங்கையில் பரமேசுவரக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார் (1889-1954) திருமந்திரத்திற்கு உரை இயற்றினார். இவர்களேயன்றிச் சேலம் சுந்தர முதலியார், (20-நூற்), வை.வே. ரமண சாஸ்திரியார் ஆகியோரும் உரை இயற்றியுள்ளனர்.

பெரியபுராணவுரைகள்

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழில் “பக்திச் சுவை நன் சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவ” என்று சேக்கிழாரைப் போற்றுகின்றார். சிவனடியார்களின் பெருமையைப் பெரியபுராணத்தில் பாடி, சிவனருட் செல்வர்களின் புகழைப் பரப்பியவர் சேக்கிழார்.

பெரியபுராணத்திற்கு அண்மைக் காலத்தில்தான் உரைகள் தோன்றின. தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் (1832-1889) பெரியபுராண வசனம் எழுதி அந்நூலை மக்களிடையே பரப்பிப் பக்திப்பயிர் வளர்த்தார். ஆறுமுக நாவலர் பெரியபுராண வசனம், பெரியபுராண சூசனம் இரண்டும் இயற்றினார். காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார் (?-1870), ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை (1853 - 1923) ஆகியோர் பெரியபுராணத்திற்கு உரை இயற்றினர். திரு. வி. கல்யாண

சுந்தரனார் பெரியபுராணக் குறிப்புரை எழுதினார். அவ்வுரையின் இரண்டாம் பதிப்பு, முதற் பதிப்பைவிடத் திருத்தம் பெற்றது. அதனை அவரே தம் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் என்ற நூலில் (பக்கம்-142) “பெரிய புராணம் இரண்டாம் பதிப்பில் புரட்சி நிகழ்ந்துள்ளது. உரிமை, புரட்சியை நிகழ்த்தி நிலைமையைச் சீர் செய்வது இயற்கையே. என்ன புரட்சி? ஜைனத்தைப் பற்றிச் சைவ உலகில் சில கறைகள் படிந்தன. அக்கறைகள் உரையால் களையப்பட்டன. அக் களைவே புரட்சியாயிற்று” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவக் கவிமணி சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் பெரிய புராணத்திற்கு மிக விரிவாக உரை எழுதியுள்ளார். இவர் உரை காலத்தை வென்று நிலைபெறும். பல வகையான அரிய விளக்கங்களும், நாயன்மார்கள் தல யாத்திரை செய்த வழிகளை விளக்கும் தரைப்படங்களும் (Maps) உரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவ்வுரை இயற்றும் பணியை இவர் தம் வாழ்வின் தலையாய பெரும்பணியாகக் கருதி உழைத்து, தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் அருந் தொண்டாற்றியுள்ளார்.

புராண இதிகாச உரைகள்

தமிழ்மொழியில் இராமாயணக் கதையும் பாரதக் கதையும் பல்லவர் காலத்திலேயே (600-900) நூல் வடிவில் மக்களிடையேபரவி இருந்தன. ஆனால், பிற்காலத்தில் அவை எக் காரணத்தாலோ அழிந்துபோயின. இடைக்காலத்தில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் கம்பரும் வில்லிபுத்தூராரும் இயற்றிய இராமாயணமும் பாரதமும் மக்களிடையே பரவின. இவ்விரு நூல்களுக்கும் மிகப் பிற்காலத்தில்தான் உரைகள் தோன்றின.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே தலபுராணங்கள் பல தோன்றின. அப்புராணங்களில் கந்தபுராணம், தணிகைபுராணம், காஞ்சிபுராணம், திருவிளையாடல் புராணம், அரிச்சந்திர புராணம், நைடதம் ஆகியவை தவிர ஏனைய புராணங்களின் பெயரும் தெரியாமல் முடங்கின; படிப்பாரும் எடுப்பாரும் இன்றி ஏடுகளாய்க் கிடந்தன. இப்புராணங்களுக்கு

உரைகள் எழுதி, மக்களிடையே பரப்பும் முயற்சி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கியது.

இதிகாசம் புராணம் ஆகியவற்றிற்குத் தோன்றிய உரைகளைக் காண்போம்;

பாரத உரை - அரசஞ் சண்முகனார்.

பாரதம், ஆதிபருவம் உரை - பொன்னம்பலம் பிள்ளை (19- நூற்).

திருவிளையாடற் புராண உரை - இராமலிங்க சுவாமி பிள்ளை (? - 1801).

திருவிளையாடற் புராண உரை - ஈக்காடு இரத்தின வேலு முதலியார்.

நைடத உரை - காஞ்சிசுமார் சுவாமி தேசிகர் (1842).

மயூரகிரிப் புராண உரை - நல்லூர் பொன்னம்பலப் பிள்ளை(1836-1902).

கூர்ம புராண விரிவுரை - நா. கதிரைவேல் பிள்ளை (1844-1907).

அருணாசல புராண உரை - மழவை மகாலிங்கர் (1900).

திருச்செந்தூர்ப்புராணம் உரை -நீர்வேலி சிவப்பிரகாச மாப்பண முதலியார்.

பழனித்தல புராண உரை - நா. கதிரைவேல் பிள்ளை (1844- 1907).

திருவாதவூரார் புராண உரை - குமாரதேவர்.

விசுவ புராண உரை - மயிலாடுபுரம் கிருஷ்ணஜயர் (1894).

திருச்செங்கோட்டுப்புராணஉரை-சேலம் சிற்றம்பல உபாத்தியாயர் (20-நூற்).

இரகுவம்சம் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு 2404 பாடல்கள்)

உரை: கணேசய்யர்.

வசனங்கள்

எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த பொதுமக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில், செய்யுளில் இருந்த பல நூல்களை உரைநடையில் எழுதிப் பரப்பும் முயற்சி, இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றது. செய்யுளை அடியொற்றிப் பொழிப்புரை திரட்டிப் புராண இதிகாசக் கதைகளை வசனம் என்ற பெயரில் புலவர்கள் பலர் வெளியிட்டுள்ளனர். வசன நூல்கள் எழுதியவர்களைக் காண்போம்:

ஆறுமுக முதலியார் (1822-1879)

பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம்.

பூவை. கலியாணசுந்தரம் (1854-1819)

திருப்பாதூர்ப் புராண வசனம், திருவலிதாயப் புராண வசனம், திருவேற்காட்டுப் புராண வசனம், திருவொற்றியூர்ப் புராண வசனம், சீகாளத்திப் புராண வசனம்.

வ.சு. சண்முகம் பிள்ளை (1880-1941)

திருவாடானைப் புராண வசனம், கோரணத்தல புராண வசனம், திருக்குடவாயிற் புராண வசனம், கண்டியூர்ப் புராண வசனம்.

மு. ரா. அருணாசலகவிராயர் (20 நூற்.)

திருச்சொந்தூர்ப் புராண வசனம், திருப்பரங்குன்றப் புராண வசனம், திருக்குற்றாலப் புராண வசனம்.

காஞ்சிபுரம் இராமசாமி நாயுடு

பிரபுலிங்க லீலை வசனம் (1902)

ச.க. இராகவ முதலியார்

தேம்பாவணி வசனம்

பு. து. இராமசாமிப் பிள்ளை

குடந்தைப் புராண வசனம் (1933).

தேவயம்பாடி சுப்பிரமணிய ஐயர்

திருவிரிஞ்சை புராண வசனம்.

அருணாசலக் கவுண்டர்

மூர்த்திமலைப் புராண வசனம்

தஞ்சைக் கலியபெருமாள் பிள்ளை

திருமழுவாடிப் புராண வசனம்.

புதுவை நயினாத்தை முதலியார்

ஆரிய புராண வசனம் (1792)

சிற்றிலக்கிய உரைகள்

திருக்கோவையார் - பழையவுரை

திருக்கோவையாரின், பேராசிரியர் உரைக்கு முற்பட்ட உரை ஒன்று உள்ளது. அவ்வுரை இயற்றிவர் பெயர் தெரியவில்லை. அவ்வுரைக்குப் பழையவுரை என்று பெயரிட்டு, தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூல்நிலையத்தார் வெளியிட்டுள்ளார் (1951).

திருக்கோவையாருக்குப் பேராசிரியர் உரை எழுத இவ்வுரை பெரிதும் பயன்பட்டுள்ளது. இப் பழையவுரையை அவர் 'வேறுரை' என்று ஆங்காங்கே குறிப்பிடுகின்றார். பழையவுரை கொண்ட பாடங்களைத் தருகின்றார்.

பேராசிரியர் உரையில், பாடலுக்குப்பின் கொளு உள்ளது; பழையவுரையில் பாடலுக்கு முன் கொளு அமைந்துள்ளது.

இவ்வுரையில் வடமொழிச் சொற்கள் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன. நிமிடம் என்ற சொல் இவ்வுரையில் இடம் பெற்றுள்ளது. தாமேன் (269)

என்பதற்கு, “நிமிடம் அளவும் தாழ்ந்து அங்கே உயிர் கொண்டு இரேன்” என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

இறைவன் என்ற சொல்லுக்கு முதலியார் (6, 29, 44, 80, 82, 121) என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

சில சொற்களுக்கு இவ்வரை தரும் பொருள் போற்றத்தக்கவை. அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

தென்புலியூர் - (19) தெற்குத் திருப்பதியாக உள்ள பெரும்பற்றப்புலியூர்.

சேய் - (370) சுப்பிரமணியன்.

சுழியல் - (377) திருவலஞ்சுழி.

சிந்தாமணி (12,400) சிந்தாமணி என்கின்ற வள்ளல்.

பாடலின் பொருள் நன்கு விளங்கும்பொருட்டு, சில சொற்களை வருவித்து இவ்வரையாசிரியர் பொருள் எழுதுகின்றார்.

மீண்டார் எனஉவந் தேன்கண்டு நும்மைஇம் மேதகவே
புண்டார் இருவர்முன் போயினரே புலியு ரெனைநின்று
ஆண்டான் அருவரை யாளிஅன் னானைக்கண் டேனயலே
தூண்டா விளக்கனை யாய்என்னை யோஅன்னை சொல்லியதே (244)

என்ற பாடல், மூவர் சேர்ந்து உரையாடுவதை உணர்த்துகின்றது. பாட்டில் மூவர் பெயரும் பேச்சும் எளிதில் விளங்கும் வகையில் அமையவில்லை. பழையவரை இப்பாடலின் பொருளை நன்கு விளக்கி, சில சொற்களை வருவித்து விளக்குகின்றது.

‘உங்களைக் கண்டு, எம்மகளும் அவளுடை நாயகனும் மீண்டார்கள்’ என்று பிரியப்பட்டிருந்தேன்; இம்மெய்ப்பாடு தக்க ஒழுக்கத்தினைப் புண்டவர்கள் இரண்டு பேர் முன்னே போனார்களோ? என்று செவிலி கேட்ப, எதிரே வருகிற நாயகன் சொல்லுவான்; ‘புலியூரில் நின்று என்னை அடிமை கொண்டவன்; அவனுடைய அரியமலையில் சிங்கம் போன்றவனைக்

கண்டேன். அவனுக்கு அயலாக 'தூண்டப்படாத விளக்கினை ஒப்பாய்! அன்னை சொன்ன வடிவு எத்தன்மைத்து?"

திருக்கோவையார் பேராசிரியர் உரை

'தேனூறு செஞ்சொல் திருக்கோவை என்கின்ற நானூறு' பாடல்களுக்கும் பேராசிரியர் உரை இயற்றியுள்ளார். திருக்கோவையைச் சிறந்தோர் இலக்கியமாகப் பரப்பிய பெருமை பேராசிரியர்க்கு உண்டு. அந்நூல் பலவேறு நோக்கத்துடன், பல ஆண்டுகளாகக் கற்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஆரணம் காண்என்பர் அந்தணர்
 யோகியர் ஆகமத்தின்
 காரணம் காண்என்பர் காமுகர்
 காமநன் னூல்அதுஎன்பர்
 ஏரணம் காண்என்பர் எண்ணர்
 எழுத்துஎன்பர் இன்புலவோர்
 சீரணங் காயசிற் றம்பலக்
 கோவையைச் செப்பிடினே

என்ற பாடல் இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதியர் யார் என்பது பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு நிலவி வருகின்றது. தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இயற்றிய பேராசிரியரே திருக்கோவையாருக்கும் உரை இயற்றினார் என்பது டாக்டர் மு. வ. அவர்களின் கருத்தாகும் (கலைக் களஞ்சியம் தொகுதி 5 பக்கம் 485). இரு பெரும் நூல்களுக்கும் உரைஇயற்றியவர்கள் வேறு வேறானவர்கள் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

திருக்கோவையாரை உரையுடன் பதிப்பித்த ஆறுமுக நாவலர் அதன் உரையாசிரியரை நச்சினார்க்கினியர் என்று குறிப்பிட்டார். தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு உரை எழுதிய சொக்கப்ப நாவலர் திருக்கோவையாரின் உரையாசிரியர் சேனாவரையர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரயோக விவேக நூலாசிரியரான சுப்பிரமணிய தீட்சதரும், பரிமேலழகர் நுண்பொருள்மாலை

இயற்றிய இரத்தின கவிராயரும் திருக்கோவையாரின் உரையாசிரியர் பேராசிரியரே என்று கூறுகின்றனர்.

‘திருக்கோவையாரின் உரையாசிரியர், பேராசிரியரே’ என்ற கொள்கையே அறிஞர்களிடம் நிலவி வருகின்றது.

மேற்கோள் சூத்திரங்கள்

திருக்கோவையார் உரையில் பேராசிரியர் அகப்பொருள் துறைகளை விளக்கக் கொளுக்களை அமைத்துத் தருகின்றார். பல பெரிய அகப்பொருள் சூத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். இவற்றை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அகப்பொருளை விளக்கும் இலக்கணநூல் ஒன்றை உருவாக்கலாம். அக்கொளுக்கள், எதுகை மோனை நயம் வாய்ந்து ஓசை இன்பத்தோடு அமைந்துள்ளன.

விற்செறி நுதலியை

இற்செறி வித்தது (133)

ஏனல் விளையாட் டினியில்லை யென்று

மானற் றோழி மடந்தைக் குரைத்தது (138)

என்பவை அவற்றுள் சில.

உரையில் அமைந்துள்ள அகப்பொருள் சூத்திரங்கள் மிக விளக்கமானவை; நீளமானவை. கொளுக்களும் சூத்திரங்களும் இயற்றியார் யார் என்று அறியமுடியவில்லை. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், “திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரையில், பேராசிரியர் அந்நூலுக்கு ஏற்பக் காட்டும் சூத்திரங்கள் ஓர் அகப்பொருள் இலக்கண நூலில் உள்ளனவோ அன்றி, அவராக அமைத்துக்கொண்ட உரைச் சூத்திரங்களோ இன்ன என்று துணிய முடியவில்லை” என்று கூறுகின்றார்.

சமயக் கருத்துக்கள்

பேராசிரியர் சைவ சமயத்தவர். ஆதலின், வேற்று மதத்தவராகிய சமண பௌத்தரை வேதத்தொடு முரண்பட்டார் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மூல நூலில் இல்லாத சில கருத்துகளையும் நுழைத்து உரை எழுதுகின்றார். அத்தகைய இடங்கள் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்.

குறுகலர் ஊர் தீங்கில் புகச் செற்ற கொற்றவன் - குறுகாதார் புரங்கள் பாசண்ட தருமமாகிய தீங்கிலே புகுதலான் அவற்றைக் கெடுத்த வெற்றியை உடையான் (13).

அம்பலத்தோன் எல்லை செல்குவோர் என்றது, அவர் சீவன் முத்தராய் இருத்தல். அஃதாவது, சீவன் உடனிருக்கும் போதே முத்தியை அடைந்திருத்தல். முத்தியாவது எங்கும் ஒக்க வியோத்தியை அடைந்திருத்தல். இஃது அகண்ட பரிபூரணம் என்றபடி (197).

தில்லைத் தொல்லோனைக் காணாதவர் - தில்லைக்கண் உள்ளோனாகிய பழையோனைக் குருமுகத்தால் அறியாதார் (284).

நயவுரை

பேராசிரியர் நயவுரை எழுதும் இடங்கள் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்:

சிந்தாமணி - ஒருவன் தவம்செய்து பெறும் சிந்தாமணி (12).

நிறை - ஐம்புலன்களையும் அடக்குதல் (31).

பிழை கொண்டு ஒருவி, கெடாது அன்பு செய்யின் - அடைந்தார் பிழைப்பின், தலையாயினார் பிழையை உட்கொண்டு அமைதலும், இடையாயினார் அவரைத் துறத்தலும், கடையாயினார் அவரைக் கெடுத்தலும் உலகத்து உண்மையின் அம்மூவகையும் செய்யாது எனினும் அமையும் (65).

முகமதியின் வித்தகம்சேர் மெல்லென் நோக்கம் - முகமாகிய மதியின்கண் உண்டாகிய சதுரப்பாட்டைச் சேர்ந்த மெல்லென்ற நோக்கம் (106).

தொழுது எழுவார் - துயில் எழும் காலத்து அல்லது முன் உணர்வின்மையான் உணர்வுள்ள காலத்து மறவாது நினைவார் (118).

இருவி என்பது கதிர் கொய்த தட்டை. தாள் என்பது கதிர் கொய்யாத முன்னும் சொல்வதோர் பெயர் (144).

செறிகடல் - என்புழி, செறிவு - எல்லை கடவா நிலைமை (179).

அம்பல் - பரவாத களவு (180).

திகழ்ந்து என்றதனால் ஒளிமிகுந்து விளங்கும் (182).

மெய்த்தகை - புனையா அழகு (231)

உய்த்து உணர்வோர் - வெளிப்படாத பொருளை ஏதுக்காளல் உணர்வோரை (236).

இறுமாத்தல் - தாழாத உள்ளத்தராய்ச் செம்மாத்தல் (242).

எழுங்குலை - இளங்குலை; செழுங்குலை - முதிர்ந்த சூலை (250).

நிறைவு - அறிவோடு கூடிய ஒழுக்கம் (266).

கடவுள் மழை - கடவுளால் தரப்பட்ட மழை (279).

உவமைகளை விளக்குதல்

பேராசிரியர், திருக்கோவையாரில் உள்ள உவமைகளில் பெரிதும் ஈடுபட்டு ஆராய்ந்து விளக்கம் கூறுகின்றார்.

அபூத உவமை (125), இல்பொருள் உவமை (244), இல் பொருள் உவமை எனினும் அபூத உவமை எனினும் ஒக்கும் (125) என்று உவமையின் வகைகளைச் சுட்டி விளக்குகின்றார்.

நூலில் இடம்பெற்றுள்ள உள்ளுறை உவமங்களை விளக்குகின்றார் (250, 260, 276, 254, 369, 377, 99, 128, 133, 168, 128).

உவமை நயந்தோன்ற விளக்கும் இடங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

தலைவன் தலைவியை அமிழ்து என்றும் அணங்கு என்றும் பாராட்டுகின்றான். அதற்குப் பேராசிரியர் “இன்பத்தைச் செய்தலின் அமிர்தமாய், துன்பத்தைச் செய்தலின் அணங்காய்” (39) என்றும், “அமிழ்தே, அணங்கே என்றான் - இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கு நிகழ்தலின்” (41) என்றும் நயங்கூறுகின்றார்.

கார்த்தரங் கம்திரை தோணி
சுறாக்கடல் மீன்எறிவோர்
போர்த் தரங்கம் துறை மானும் (187)

என்ற பகுதியில் உவமையைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

“குதிரைத் திரள் தரங்கத்திற்கும், தேர் தோணிக்கும், யானை சுறாவிற்கும் காலாள் மீன் எறிவோர்க்கும், போர்க்களம் கடற்கும் உவமையாக உரைக்க”.

“மதிக் கமலம் எழில் தந்தென பொழில் ஆயத்துச் சேர்க” (124) என்பதில் உள்ள உவமைக்குப் பேராசிரியர் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றார்:

“கமலத்தோடு மதிக்கு ஒத்த பண்பு வெண்மையும் வடிவும் பொலிவும், மதியோடு தலைமகட்கு ஒத்த பண்பு, கட்கு இனிமையும் சுற்றத்திடை அதனின் மிக்குப் பொலிதலும். இவ்வாறு ஒத்த பண்பு வேறுபடுதலான் உவமைக்கு உவமை ஆகாமை அறிந்துகொள்க”.

கொடைத்தன்மைக்குக் காரும், கற்பகமும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் பேராசிரியர் “வேண்டாமைக் கொடுத்தலின் காரோடு ஒக்கும்; வேண்டக் கொடுத்தலின் அழகிய கற்பகத்தோடு ஒக்கும்” என்று விளக்கிக் காட்டுகின்றார் (400).

ஆராய்ச்சியும் விளக்கமும்

பேராசிரியர் சில பாடல்களுக்கு மிக நுட்பமாய் - ஆழமாய்ப் பொருள் எழுதுகின்றார். ‘ஈசற்குயான்’ என்ற பாடலுக்கும் (109) திரு என்ற

சொல்லுக்கும் இவர்தரும் விளக்கம் மிக அருமையானவை. அவற்றைக் கீழே காண்போம்:

நோக்கு

ஈசற்கு யான்வைத்த அன்பின்

அகன்றுஅவன் வாங்கியஎன்

பாசத்தின் கார்என்று அவன்தில்லை

யின்னொளி போன்றுஅவன்தோள் பூசத்திரு நீறுஎன வெளுத்து

ஆங்கவன் பூங்கழல்யாம்

பேசத்திரு வார்த்தை யின்பெரு

நீளம் பெருங்கண்களே. (109)

தில்லையின் ஒளிபோறல் தில்லையின் ஒளிபோலும் ஒளியை
உடைத்தாதல். ஆகவே தில்லையே உவமையாம்.

பூசத் திருநீறு வெள்ளிதாய்த் தோன்றுமாறுபோல வெளுத்து என்றும்,
பேசத் திருவார்த்தை நெடிய ஆயினாற் போலப் பெருநீளமாம் என்றும்
வினை எச்சமாக்கிச் சில சொல் வருவித்து உரைப்பினும் அமையும்.

பெரு நீளமாம் என ஆக்கம் வருவித்துத் தொழிற்பட உரைக்க.
கண்களால் பெரிதும் இடர்ப்பட்டான் ஆகலானும், தோழியைத் தனக்குக்
காட்டின பேருதவியை உடையன ஆகலானும், முன்னர்க் கண்மலர்ச்
செங்கமுநீர் என்றும் அமையாது, பின்னும் இவ்வாறு கூறினான்.

கண்ணிற்குப் பிறிதுவகையான் உவமம் கூறாது இங்ஙனம் அகலம்
முதலியன கூறவேண்டியது எற்றிற்கு எனின், அவை கண்ணிற்கு
இலக்கணமும் காட்டியவாறாம். என்னை இலக்கணம் ஆமாறு?

கண்ணிற்கு இயல்பு கசடறக் கிளப்பின்
வெண்மை கருமை செம்மை அகலம்
நீளம் ஒளியென நிகழ்த்துவர் புலவர்.

ஆயின், இதனுள் செம்மை கண்டிலேம் என்பார்க்குச் செம்மையும் கூறிற்று. அவன் தோளிற் பூசத் திருநீறு என்றதனால் சிவப்பும் சொல்லியது ஆயிற்று. அது செம்மையால் தோன்றும் வரியென அறிக.

யான்பேசத் திருவார்த்தை என்னாது யாம் என்றது என்னை எனின், திருவார்த்தை பேசும் அன்பர் பலர் ஆகலான் யாம் என்று பலராகக் கூறினார்.

திரு

திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை. நோக்கம் என்றது அழகு. இஃது என் சொல்லியவாறோ எனின், யாவன் ஒருவன் யாதொரு பொருளைக் கண்டானோ அக் கண்டவற்கு அவ் பொருள்மேல் சென்ற விருப்பத்தோட கூடிய அழகு. அதன்மேல் அவற்கு விருப்பம் சேறல் அதனிற் சிறந்த உருவும் நலனும் ஒளியும் எவ்வகையானும் பிறிது ஒன்றற்கு இல்லாமையால், திரு என்றது அழகுக்கே பெயராயிற்று. அங்ஙனம் ஆயின் இது செய்யுளின் ஒழிய, வழக்கினும் வருவது உண்டோ எனின் உண்டு; கோயிலைத் திருக்கோயில் என்றும் கோயில் வாயிலைத் திருவாயில் என்றும், அலகைத் திருவலகு என்றும், பாதுகையைத் திருவடிநிலை என்றும் வழங்கும் இத் தொடக்கத்தன எல்லாம் திருமகளை நோக்கி எழுந்தன அல்ல. அது கண்டவனுடைய விரும்பத்தானே எழுந்தது. ஆதலானும் திரு என்பது அழகு என்றே அறிக. அதனால் திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கமே. அல்லதூஉம் தான் கண்ட வடிவின் பெருமையைப் பாராட்டுவான் ஆகலான், ஒருத்தி இருந்த தவிசை இவளுக்கு முகமாகக் கூறுதல் வழுவாம். ஆதலால் தான்கண்ட வடிவின் உயர்ச்சியையே கூறினான் எனக் கொள்க.

தக்கயாகப் பரணி - பழையவுரை

ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய தக்காயகப் பரணிக்குப் பழைய உரை ஒன்று உள்ளது, இவ்வுரையின் தன்மைகளை இவ் உரையாசிரியரின் பல்வேறு சிறப்பியல்புகளை மிக விரிவாக ஆராய்ந்து நூலின் முன்னுரையில் டாக்டர்

உ.வே. சாமிநாத ஐயர் தருகின்றார். மேலும், அப் பெரியவர், 'சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்' என்ற நூலில் இவ்வரையாசிரியரைப் பற்றி, 'இவர் பெயர் தெரியவில்லை, எல்லா இயல்புகளிலும் அடியார்க்கு நல்லாரைப் போன்றவர். இவருடைய உரையினால் இவர் இருமொழியிலும் சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர் என்று தெரிகின்றது" என்று கூறுகின்றார் (பக்கம் 162).

இவ்வரையாசிரியர் ஒட்டக்கூத்தரைக் 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்று பெருமையுடன் அழைக்கின்றார் (தக்க - 536) சைவ சமயத்திலும் சோழர் குடிமீதும் பேரன்புடையவராக இவர் விளங்குகின்றார்.

தம் உரையில் வடசொற்களை மிகுதியாக ஆளுகின்றார். களேபரம் என்ற சொல்லைப் பிணம் (224) என்ற பொருளில் ஆளுகின்றார்.

இவர் உரை ஒருவகையாக அமையவில்லை. சில இடங்களில் பொழிப்புரை இடம்பெறும். சில இடங்களில் இலக்கணக் குறிப்பு மட்டும் இருக்கும். விரிவான நயம் காணப்படும் இடமும் உண்டு. 'இதன் பொருள் அறிக' என்று கூறிப் பொருள் எழுதாது சென்ற இடங்களும் உள்ளன.

மேற்கோள்: வடமொழி நூல்களையும் மறைந்துபோன பல தமிழ் நூல்களையும் மேற்கோள் தருகின்றார். உதயணன் கதை (பெருங்கதை) யிலிருந்து கணக்கற்ற மேற்கோள்களை இவர் தருவதால் அந்நூலில் இவர்க்குள்ள பற்றும் பயிற்சியும் வெளிப்படும். தேவாரத்தைத் திருப்பாட்டு என்றும், சிறுபாணாற்றுப் படையைசிறப்புடைத்தான சிறுபாணாற்றுப்படை என்றும் போற்றி மேற்கோள் தருகின்றார். ஓரிடத்தில் (தக்க-425) "இவர் (ஒட்டக்கூத்தர்) வளையாபதியை நினைத்தார், கவியழகு வேண்டி" என்கின்றார். மற்றோரிடத்தில் (தக்க-54) "சிலம்பிபொதி செங்காய் - இது குறுந்தொகை" என்று கூறுகின்றார். இப்பாட்டு குறுந்தொகையில் காணப்படவில்லை.

சொல்லும் பொருளும்: உலக வழக்குச் சொற்களை இவர் உரையில் காணலாம். ஒரு சொல்லிற்குரிய இரண்டு சொற்களையும் சேர்த்துப் பொருள் எழுதுவது இவர் வழக்கம். அவற்றுள் சில கீழே தரப்படுகின்றன:

அலகில் - குற்றமும் கணக்கும் இல்லாத (39).

தனித்துரகம் - தனியே ஒன்றாகிச் சமானமின்றி இருக்கும் குதிரை (475).

பள்ளிவேலை - கோயிலும் படுக்கையுமான சமுத்திரம் (54).

மாயோள் - மாயா சக்தியாய், கருநிறத்தையுடையாள் (104.).

இலக்கணக் குறிப்பு: இவர், உங்கள் உள் என்பன தமிழிற் பழைய வழக்கல்ல என்பர் (186, 604). பிராகிருதத்தைச் சிதைந்த தமிழ் (323) என்றும், விசுவயை அடைசொல் (463) என்றும், அவாய் நிலையை வேண்டப்பாடு என்றும் (704) குறிப்பிடுகின்றார்.

உரையில் உள்ள உவமைகள்: அரசன் அல்லாதோர் முடியைத் தம் தலையில் வைத்துக்கொள்ளவும் சிங்காதனத்தில் ஏறவும் பெறாதது போல.

பித்த தோஷத்திற்குப் பால் கைத்தாற்போல

மாம்பூ பனிக்குச் கருகுகின்றது போல.

மூவருலா - பழையவுரை

மூவருலா என்ற நூலில் அடங்கியுள்ள மூன்று உலாக்களில் குலோத்துங்கசோழன் உலா ஒன்றிற்கு மட்டுமே பழையவுரை உள்ளது. அவ்வுரையில் வடசொற்களும் பேச்சு வழக்கு மொழியும் கலந்துள்ளன. தக்கயாகப்பரணி உரையின் இயல்புகள் பல இடங்களில் உள்ளன. அவ்வுரையாசிரியர்க்கு வரலாற்றுப் புலமை இல்லை; சோழ மன்னர்களைப் பற்றிய விவரம் தெரியவில்லை. இலக்கணக் குறிப்பும் நயமும் போதிய அளவு உரையில் உண்டு.

சொக்கப்ப நாவலர்

தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு விளக்கவுரை எழுதியவர் சொக்கப்ப நாவலர். இவர் தொண்டை மண்டலத்தைச் சேர்ந்த குன்றத்தூரில் பிறந்தார். 17-ஆம் நூற்றாண்டில், தமிழகத்தில் நாயக்க மன்னர்கள் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர்.

இவர் சிறந்த தமிழ்ப்புலமை உள்ளவர். பாவன்மையும் நாவன்மையும் நிரம்பியவர்.

தஞ்சைவாணன் கோவை இயற்றிய பொய்யாமொழிப் புலவர் மரபில் வந்தவர்.

இவர் சேலம் நகரில் கணக்கத் தெருவில் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் வழியினர் இன்றும் சேலத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

தஞ்சைவாணன் கோவை உரை ஓர் அகப்பொருள் களஞ்சியம். எளிமையும் அழகும் தெளிவும் கொண்ட சிறந்த உரை இது. சில இடங்களில் இறையனார் களவியல் உரை எதிரொலிக்கின்றது.

உரைநயம்

மகட்போக்கிய செவிலித்தாய், இடைச்சுரத்தில் வரும் வேறு தலைவன் தலைவியைக் கண்டு 'தன் மகளைக் கண்டீரோ' என்று புலம்புகின்றாள். அதற்குத் தலைமகன், 'யான் கண்ட அண்ணலும்... மயில் கண்ட மாதரும்... தஞ்சை காண்பர்களே' என்று விடை கூறுகின்றான். இதற்குச் சொக்கப்ப நாவலர் எழுதும் உரை மிகவும் நயமானது.

"யான் கண்ட அண்ணலும் என் மயில் கண்ட மாதரும்" என்று கூறவே, எனக்கு அவள் தோன்றாமல் மறைந்து நின்றாள்; இவளும் அத்தன்மையாளதலின், இவள் அவளைக் கண்டதாகவும் தான் அவனைக் கண்டதாகவும் கூறினார். தலைவியை யான் கண்ட என்று கூறாது என் மயில் கண்ட மாதர் என்று கூறியது என்னை எனின் தலைவன் காணும் தன்மையள் அல்லது, அயலார் காணும் தன்மையள் அல்லள் ஆதலால் இவ்வாறு கூறினார்".(தஞ் - 347)

கோவை நாடகம்

கோவை நூலை நாடகமாக எண்ணி உரை எழுதுகின்றார். "இத் தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும். என்ன? கிளவி ஒழுங்கு படக்கோத்து, கதைபோல

வந்து நாடகத்துக்கு ஏற்றலின், ஆயின், இலக்கணம் என்று இலக்கணத்தில் கூறியவாறு என்னை எனின்,

‘அந் நாடகத் தமிழ்க்கே இலக்கணம் கூறினார் என்க’ என்று இவர் கூறுவது நம் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது. (தஞ் - 1)

கோவையை நாடகமாகக் கருதிய இவர், இயற்கைப் புணர்ச்சி முதல்நாள் நிகழ்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சி என்று நாளையும் நிகழ்ச்சியையும் ஒன்றுபடுத்திக் காட்டிச் செல்கின்றார். வரை விடை வைத்துப் பொருள் வயிற்பிரிதல் வரை ‘பதினாறாம் நாள் நிகழ்ச்சி’ என்று குறிப்பிட்டு, ‘பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைமகன் ஐம்பத்து ஒன்றாம் நாள் மீண்டு வந்தமையால் முப்பத்துநான்கு நாள் இடைப்பட்டது என உணர்க’ என்று உரைக்கின்றார். நூலின் இறுதியில் ‘இதுகாறும் ஐம்பத்து ஆறாம் நாள் செய்தி என்று உணர்க’ என்று முடிக்கின்றார்.

கோவை கூறும் தலைமக்களைப் பற்றி இவர் கொண்டுள்ள கருத்தும், கோவை இலக்கியத்தை நாடகம் என்று கொண்டதற்குச் சான்றாய் உள்ளது.

“தலைமகன் என்றும் தலைமகள் என்றும் கூறிய இவர் யார் எனின், இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரான் நாட்டிக் கூறப்பட்ட மூன்றனுள், இல்லதாகிய புனைந்துரையால் தோன்றினோர் என்க. இவரது இலக்கணம் யாதோ எனின், பிணி மூப்பு இறப்புகள் இன்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையராய், உருரும் திருவும் பருவமும் குலனும் குணனும் அன்பும் முதலியவற்றான் தம்முள் ஒப்புமையராய்ப் பொருவிறந்தார் என்ப”.

மடலேறல் - விளக்கம்

தமிழ் அகப்பொருள் நூல்களில் கூறப்படும் ‘மடலேறல்’ என்பது பற்றி இவர் மிக விரிவாக விளக்குகின்றார். பழந் தமிழ் நூல்களில் மடலேறல் பற்றி ஆங்காங்கே வரும் குறிப்புகளைத் திரட்டி ஒரீடத்தில் தந்து விளக்குகின்றார்.

“மடலேறலாவது - தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால் பனங்கருக்காற் குதிரையும் பனந்தருவின் உள்ளவற்றால் வண்டில் முதலானவும் செய்து அக் குதிரையின் மேல் ஏறுவது. மடலேறுவான் திகம்பரனாய், உடலெங்கும்

நீறுபூசிக் கிழி ஓவியர் கைப்படாது தானே தீட்டி, கிழியின் தலைப்புறத்தில் அவள் பேரை வரைந்து கைப்பிடித்து, ஊர் நடுவே நாற்சந்தியில் ஆகாரம் நித்திரையின்றி அக்கிழிமேற் பார்வையும் சிந்தையும் இருத்தி வேட்கை வயத்தனாய் வேறு உணர்வின்றி, ஆவூரினும் அழல் மேம்படினும் அறிதலின்றி, மழை வெயில் காற்றான் மயங்கா திருப்புழி, அவ்வூரிலுள்ளார் பலரும் கூடி வந்து 'நீ மடலேறுதியோ? அவளைத் தருதும்; சோதனை தருதியோ?' என்ற வழி இயைந்தான் ஆயின், அரசனுக்கு அறிவித்து, அவன் ஏவலால் அவன்இணைந்து நையத் தந்து மடலேறு என்றவழி, ஏறும் முறைமை; பூளை, எலும்பு, எருக்கு இவைகளில் கட்டிய மாலை அணிந்துகொண்டு அம் மாவில் ஏற, அவ்விடத்தை வீதியில் ஈர்த்தலும், அவ்வுருளை உருண்டு ஓடும்பொழுது பனங்கருக்க அறுத்த இடம் எல்லாம் இரத்தம் தோன்றாது வீரியம் தோன்றின் அப்போது அவளை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது; இரத்தங் கண்டுழி அவனைக் கொலைசெய்து விடுவது. இவை புலவரால் நாட்டிய வழக்கு என்று உணர்க" (தஞ் - 101)

மடலேறுதல் பற்றி இவர் கூறும் விளக்கம் இவையாகும். இவற்றில் பொருந்தாதவை உள்ளன. பனங்கருக்கு அறுத்த இடமெல்லாம் இரத்தம் தோன்றாது வீரியம் தோன்றும் என்பது சிறிதும் பொருந்தாது. மடலேறுபவனைக் கொல்லுதல் என்பது வரலாறு கூறாத செய்தி. மடலேறல் புலவரால் நாட்டிய வழக்கு என்பது தவறு. பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் மக்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒன்றே இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது என்பது அறிஞர்களின் முடிவு.

சொல்லும் பொருள் விளக்கமும்

இவ்வரையாசிரியர் தரும் சொற்பொருள் விளக்கம் மிக நயமானவை. சில விளக்கங்களைக் கீழே காண்போம்:

விருந்து என்பது உண்டிக்குப் பெயரோ எனின், விருந்து என்பது புதுமை. உலகின்கண் மருவி ஊண் மேல் நின்றது. (தஞ் - 140)

ஓம்படை - மறவாமை (தஞ் - 139)

தேர்பண்ணல் - தெர் செலுத்தற்கு உரியன எல்லாம் அமையச் செய்தல். (தஞ் - 262)

இப்பி ஆயிரம் சூழ்ந்தது இடம்புரி; இடம்புரி ஆயிரம் சூழ்ந்தது வலம்புரி; வலம்புரி ஆயிரம் சூழ்ந்தது சலஞ்சலம். (தஞ் - 62)

மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை

கல்லாடம் என்னும் நூலுக்கு உரை இயற்றியவர் மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை.

கல்லாடம் அகப்பொருள் இலக்கிய நூலாகும். இதில் நூற்றிரண்டு அகவற் பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூலில் மதுரையில் நடந்த பல திருவிளையாடல்கள் கூறப்படுகின்றன. இதனை இயற்றியவர் கல்லாடர். “கல்லாடம் கற்றவனோடு மல்லாடாதே” என்ற பழமொழி இந்நூலின் சிறப்பை உணர்த்தும். இந்நூல் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் தோன்றியது என்பர்.

எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் தோன்றியதாகக் கருதப்படும் கல்லாடத்திற்குப் பதினேழாம் நூற்றாண்டில்தான் உரை தோன்றியது. மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை கல்லாடத்தின் முதல் முப்பத்தேழு பாடல்களுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். ஏனைய அறுபத்தைந்து பாடல்களுக்குப் புதுவை சுப்பராய முதலியார் பதவுரை பின்னர் எழுதினார்.

மயிலேறும் பெருமாள் பிள்ளை

பாண்டி நாட்டினர். திருநெல்வேலி இவரது பிறப்பிடமும் இருப்பிடமுமாகும். இவர் சைவ வேளாளர் குடியில், தாண்டவ மூர்த்திப் பிள்ளையின் மகனாத் தோன்றினார். கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராகிப் பெரும்புலவராய் விளங்கினார். சைவ சமயத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகி, திருவாவடுதுறை மடத்துடன் தொடர்புகொண்டு வாழ்ந்தார். இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியராகிய சாமிநாத தேசிகர் இவரிடம் கல்விகற்ற மாணவர். சாமிநாத தேசிகர் தம் ஆசானை,

திருநெல் வேலி எனும்சிவ புரத்தன்
தாண்டவ மூர்த்தி தந்தசெந் தமிழ்க்கடல்
வாழ்மயி லேறும் பெருமாள் மகிபதி

என்று போற்றுகின்றார்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. இலக்கிய உரைகள் பற்றி மதிப்பிடுக.
2. இலக்கிய இலக்கண உரைகளுக்கிடையிலான வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துக.
3. திருமுருகாற்றுப்படைக்கு உள்ள பழைய உரைகள் குறித்து எழுதுக.
4. திருமுருகாற்றுப்படைவழி பரிமேலழகர் உரைத்திறனை விவரி.
5. திருமுருகாற்றுப்படை பழைய உரைகளுக்கிடையிலான உரை வேற்றுமைகளை விவரி.
6. திரு.வி.க.வின் முருகன் அல்லது அழகில் வெளிப்படும் திருமுருகாற்றுப்படை ஆளுமையைக் காட்டுக.
7. பொருநராற்றுப்படை உரைகள் குறித்து எழுதுக.
8. சிறுபாணாற்றுப்படை உரைகள் குறித்து எழுதுக.
9. நெடுநல்வாடை உரைகளில் சிறந்த உரை எது? அதன் தன்மைகளை எழுதுக.
10. குறிஞ்சிப்பாட்டு உரைகளை விவரி.
11. பட்டினப்பாலை உரைகளை எழுதுக.
12. பத்துப்பாட்டுக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரை பற்றி விரிவாக விவரி.
13. எட்டுத்தொகை உரைகள் பற்றிக் கட்டுரை வரைக.
14. பின்னத்தூர் நாராயணசாமியின் உரைத்திறனை வரைக.
15. பேராசிரியர் உரைத்திறனை குறுந்தொகை உரைகொண்டு வெளிப்படுத்துக.
16. எட்டுத்தொகையில் பழைய உரைகள் பெற்ற நூல்கள் யாவை?
17. அகநானூற்றுக்குப் பால் வண்ண தேவர் எழுதிய உரையின் சிறப்புகளை எழுதுக.
18. புறநானூற்றுக்குக் காணப்படும் பழைய உரைகள் யாவை?
19. உ.வே.சா. உரைச் சிறப்பைப் புறநானூறு கொண்டு காட்டுக.
20. வே. சோமசுந்தரனார் உரைச் சிறப்பைப் புறநானூறு கொண்டு காட்டுக.
21. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு உரைகள் குறித்து விளக்குக.
22. நாலடியார் பதுமனார் உரை பற்றி விவரி.
23. நாலடியார் தருமர் உரை பற்றி விவரி.

24. நாலடியாருக்குக் காணப்படும் உரைகள் பற்றியும் உரை வேற்றுமைகள் குறித்தும் எழுதுக.
25. திருக்குறள் பழைய உரைகள் திருக்குறளுக்கு நிகரானவை எனும் கூற்றை நிறுவுக.
26. பரிமேலழகர் உரைச்சிறப்பைத் திருக்குறள் உரை கொண்டு காட்டுக.
27. திருவள்ளுவமாலை குறித்து விளக்குக.
28. திருக்குறள் உரை பெருக்கத்திற்கான காரணங்களை ஆராய்க.
29. திருக்குறள் நச்சர் உரை பற்றி விவரி.
30. திருக்குறளுக்குக் காணப்படும் பழைய உரைகள் யாவை?
31. திருக்குறள் உரைக்கு உரைகள் குறித்து எழுதுக.
32. காளிங்கர் குறித்தும் அவரது உரை குறித்தும் எழுதுக.
33. திருக்குறளுக்குக் காணப்படும் புதிய உரைகள் குறித்து எழுதுக.
34. பரிதியார் உரை சிறப்பை ஆராய்க.
35. மணக்குடவர் உரை சிறப்பை ஆராய்க.
36. பரிமேலழகர் உரைக்கும் பிற பழைய உரைகளுக்கும் உள்ள வேற்றுமை, ஒற்றுமைகளை ஆராய்க.
37. பொருந்தா உரைகள் குறித்து நும் கருத்தை எழுதுக.
38. அடியார்க்கு நல்லார் உரையால் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பு பெருமாற்றை ஆராய்க.
39. அடியார்க்கு நல்லார், உரைநடை சிறப்பைக் காட்டுக.
40. அரும்பத உரையாசிரியர் உரைநடை சிறப்பைக் காட்டுக.
41. அரும்பத உரையாசிரியர் சிறப்பை வெளிப்படுத்துக.
42. கதை நிகழ்ச்சி, கட்டுக்கோப்பு சிதையாமல் சிலம்பு உரையாசிரியர்கள் உரை வரைந்தமையைக் காட்டுக.
43. காப்பிய உரைகள் பற்றி விவரி.
44. நீலகேசிக்கு உள்ள உரைகள் பற்றிக் காட்டுக.
45. சமய நூல் உரைகள் குறித்துக் காட்டுக.
46. நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்த உரைகளை எழுதுக.
47. வியாக்கியானங்கள் குறித்து எழுதுக.
48. நாதமுனிகள் குறித்து எழுதுக.
49. இராமாநுசர் உரை குறித்த கருத்தையும், அவர் சீடர் குறித்தும் எழுதுக.
50. மணிப்பிரவாள நடை குறித்தும் வைணவ உலகில் அது அடைந்த செல்வாக்கு குறித்தும் எழுதுக.

51. கிரந்த எழுத்துகள் பற்றி எழுதுக.
52. வைணவ ஞாயிறு - குறிப்பு வரைக.
53. ஆளவந்தார் பற்றிக் குறிப்பு வரைக.
54. எழுதாத உரைகள் குறித்து எழுதுக.
55. திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்கள் குறித்து எழுதுக.
56. 6000 படி பிள்ளான் உரை பற்றி எழுதுக.
57. 9000 படி நச்சியார் உரை சிறப்பை எழுதுக.
58. 12000 படி அழகிய மணவாள சீடர் உரை பற்றி விவரி.
59. 24000 படி பெரிய வாச்சியான் பிள்ளை உரை சிறப்பை ஆராய்க.
60. ஈடு - உரை குறித்து எழுதுக.
61. பராசர பட்டர் குறித்தும் அவரது உரை குறித்தும் எழுதுக.
62. திருவாசக உரைகள் குறித்து விளக்குக.
63. திருவிளையாடற் புராண உரை பற்றி எழுதுக.
64. திருவாசக வியாக்கியானங்கள் பற்றி விளக்குக.
65. சீர்காழித் தாண்டவராயர் பற்றிக் குறிப்புரைக்க.
66. திருமந்திர உரைகளை விவரி.
67. பெரிய புராண உரைகளை விளக்குக.
68. புராண இதிகாச உரைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுக.
69. சிற்றிலக்கிய உரைகள் குறித்துக் கட்டுரைக்க.
70. திருக்கோவையார்க்கு உள்ள உரைகளை விளக்குக.
71. தக்கயாகப்பரணி உரைகள் யாவை? விளக்குக.
72. மூவருலா உரைகளைக் காட்டுக.

அலகு - 4

உரை ஆய்வுகள்

அ) உரை வளம், உரைக் கொத்து, தொகுப்புரைகள், உரைக் களஞ்சியம் முதலான பெயர்களில் வந்துள்ளவை குறித்த மதிப்பீடுகள், உரையின் வரலாற்றுப் பின்னணி.

ஆ) உரை ஆய்வு வரலாறு : இலக்கண, இலக்கியம் முதலான வகைமை நோக்கில் ஆய்வு வரலாறு, ஒரு உரையாசிரியரின் பல உரைகள் பற்றிய ஆய்வு வரலாறு, ஒரு நூலுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளின் ஆய்வு வரலாறு, உரைமொழி, உரை அமைப்பு பற்றிய ஆய்வுகள், உரைகளைப் பற்றிய ஆராய்ந்தவர்கள், உரை ஆராய்ச்சியின் வகைமைகள், உரையின் மொழி குறித்த ஆய்வுகள், மொழிக்கலப்பு, மணிப்பிரவாளம் முதலான மரபு உரை ஆய்வுகள், நூலமைப்பு பற்றிய உரைக் கருத்துகளை ஆராய்தல், நூலின் சமூக, அரசியல் பின்புலத்தின் அடிப்படைகளை உரைகள் வெளிக்கொண்டு வருதல், மீட்டுருவாக்கமும் மூலமும் உரையும்.

உரை வளம்

ஒரு நூலுக்குப் பல உரைகள் தோன்றுமாயின் அந்நூலை உரை வளம் பெற்ற நூல் என்று குறிப்பிடலாம். அவ்வகையில் பல உரைகளைத் தொகுத்து ஒன்றாகவே அளித்து அதன் சிறப்புத்தன்மைகளைக் காட்டும் வகையில் உரை வளம் என்ற பெயரில் நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. உரை வளம் கொண்ட நூல்கள் பல உண்டு. கருத்து வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு பழைய நூல் ஒன்றிற்கே பலப்பல புதிய உரைகள் தோன்றியுள்ளன. தொல்காப்பியம், திருக்குறள், நாலடியார், நன்னூல், திருவாய்மொழி, திருவாசகம், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், கம்பராமாயணம் ஆகிய நூல்கள் உரைவளம் உடையவை.

இவற்றுள் தொல்காப்பியத்திற்கே நிறைய உரை வள நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. க. வெள்ளைவாரணர் பல இயல்களுக்குத் தனித்தனியாக உரை வளம் கொடுத்தார். ஆ. சிவலிங்கனார் தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் தமிழ் வளர்ச்சித்துறையின் நிதியுதவி பெற்று உரை வளம் கொடுத்தார். வைணவத்தைப் பொருத்த மட்டில் ந. சுப்பு ரெட்டியார், தெ. ஞானசுந்தரம் ஆகியோரது உரை வளங்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக உள்ளன. திருக்குறளுக்குத் தண்டபாணி தேசிகர், குன்றக்குடி அடிகாளர் ஆகியோரின் உரைவள நூற்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவையாக உள்ளன. நாலடியார்க்கு பாரி நிலையம் பழைய உரைகளைத் தொகுத்து உரை வளமாக வெளியிட்டு உள்ளது. இன்றளவும் பல உரைவள நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உரை கொத்து

சிறப்பான நூல்களுக்குப் பல உரைகள் தோன்றிய போது, அவற்றை எல்லாம் ஒரே இடத்தில் தொகுத்துத் தருவது உரைக் கொத்து எனப்பட்டது. கருத்து சொல்வது உரை வளம். கருத்து சொல்லாமல் அப்படியே பல்வேறு உரைகளைத் தொகுத்துக் கொடுப்பது உரைக் கொத்து. அவ்வகையில் திருக்குறள் உரைக் கொத்தினைக் காசி மடம் வெளியிட்டது. பின்னர் கி.வா.ஐகந்நாதன் அவர்களும் வெளியிட்டுள்ளனர். தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்திற்கு டி.எஸ். கங்காதரன் உரைக் கொத்து வெளியிட்டார். இவ்வாறு சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் போன்றவற்றிற்கும் உரைக் கொத்துகள் வெளிவந்துள்ளன.

உரைக் களஞ்சியம்

களஞ்சியம் என்பது தொகுப்பைக் குறிக்கக் கூடியது.. இங்கு பல உரைகளை ஒரே நூலில் வழங்குவதைக் குறிக்குக் கூடியதாக அமைந்தது. அவ்வகையில் திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் என்ற நூல் பழைய பத்து உரையாசிரியர்களின் உரைகளைத் தாங்கியதாக மு.ந. சுப்பிரமணிய ராஜாவால் வெளிவந்தது. மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் ச. தண்டபாணி தேசிகரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு திருக்குறள் உரைக் களஞ்சியம் பொருட்பால் அரசியல் என்ற பெயரில் வெளியிட்டது.

இலக்கண நூல்களின் உரை அடைவுகள்

பவானந்தம் பிள்ளை, நன்னூல் பதிப்பு, 1922

சு.அ.இராமசாமிப் புலவர், உரையாசிரியர்கள், பைந்தமிழ்ப் பண்ணை, தஞ்சாவூர், 1946.

மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, மூ.ப. 1995.

மு. அருணாசலம், இலக்கிய வரலாறு, தி பார்க்கர், சென்னை, 2003. (பாகம் 9 முதல் 16 வரை)

க.ப. அறவாணன், எழுநூறு ஆண்டுகளில் நன்னூல், பாரி நிலையம், சென்னை, 1977.

மு. அ. முகம்மது உசேன் , தமிழ் உரைநூல் உரையாசிரியர் நூலடைவு, அற்புதா பதிப்பகம், கும்பகோணம், 1988. (இவ்வடைவு விரிவான நிலையில் தமிழின் அனைத்து இலக்கண இலக்கியங்களுக்கும் எழுந்த எல்லா வகையான உரைகளையும் அவற்றின் பதிப்பு விவரங்களோடு வகைப்படுத்தியுள்ளது.

இந்நூல்களில் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய உரைகள் குறித்து ஆராயப்பட்டிருந்தாலும் இலக்கண உரைகள் என்று பார்க்கும்போது அவை குறித்த பட்டியலை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

உரை ஆய்வு வரலாறு

உரைகள் பெருகிய பிறகு உரைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் பெருகத் தொடங்கின. அவ்வகையில் இலக்கிய இலக்கணங்களை மையப்படுத்தி உரை ஆய்வுகள் பெருகத் தொடங்கின. அவற்றை எல்லாம் விரிக்கின் விரித்துக் கொண்டே செல்லலாம். தேவை கருதி சில எடுத்துக் காட்டுக்கள் இவண் தரப்படுகின்றன.

இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு உரை என்பது காலத்தின் தேவை. அவை வாசிப்புத் தளத்தை விரிவாக்குவதோடல்லாமல், ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கேற்றாற் போல் அவற்றை நகர்த்தவும் செய்கின்றன. ஆகவேதான் தி.சு. நடராசன் அவர்கள், “அவை ஒன்றில்லாது இன்னொன்று இயங்கா” (உரையும் உரையாசிரியர்களும்) என்னும் தன்மையில் உரைகளின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கியிருக்கின்றார். தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய மரபில் ஒரு காலகட்டம் வரை உரையின்றி சூத்திரத்தாலேயே பொருள் விளக்கம் பெறும் நிகழ்வுகள் நடந்தேறியிருக்கின்றன. இதனை, “உரையின்றி சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு” (தொல். மரபியல், உரைவளம், ப.154) என்று பேராசிரியர் மரபியலுக்குக் கூறும் உரை வாயிலாக அறிய இயலுகின்றது. ஆனால் கால இடைவெளி அச்செயல்பாடு தொடர்ந்து நிகழ்வதற்குத் துணை நிற்கவில்லை. ஆகவே பழைய இலக்கண, இலக்கியங்கள் குறிப்பாக 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தோன்றிய இலக்கண இலக்கியங்கள் மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெறவில்லை என்றே கூறலாம். இதன் காரணமாக 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் வந்த ஆசிரியர்கள் பழைய இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். ஆகவே இக்கால கட்டத்தில் மிகுதியான உரை நூல்கள் தோன்றலாயின. ஆயினும் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 14 ஆம் நூற்றாண்டுவரை உள்ள காலத்தை “உரையாசிரியர்களின் காலம்” என ஆய்வாளர்களால் அடையாளப்படுத்துவது நோக்கத்தக்கது. காரணம் ஆரம்பத்தில் அரும்பத உரை என்ற தன்மையில் தோன்றிய உரையின் செல்வாக்கு, பின் குறிப்புரை, விளக்கவுரை என்ற தன்மையில் வளர்ச்சி பெற்று வளர்ந்த வரலாற்றை நமக்குக் கிடைத்த உரைகளின் வரலாறுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அத்தகைய வளர்ச்சியின் உச்சகட்ட நிலையினையே “உரையாசிரியர்களின் காலம்” என அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.

நமக்கு இன்று கிடைக்கின்ற தொன்மையான இலக்கணப் பிரதி தொல்காப்பியம். இது ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த மரபுக் கூறுகளை உள்ளடக்கிய ஒன்று. ஆயினும் அது பல்வேறு வளர்ச்சிக் கூறுகளை உள்ளடக்கிய ஒன்றாக நம்மிடையே உலவி வர முக்கிய காரணமாக இருப்பது எது? ஒன்று பல்வேறு

கருத்துப் புலப்பாட்டு முறைக்கு இடம் தரும் அதன் விரிந்த தன்மையும், மற்றொன்று கோட்பாட்டடிப்படையிலான கல்வி வளர்ச்சிக்கு இடம் தரும் அதன் புத்தாக்கத் தன்மையுமேயாகும். இந்த அடிப்படையில் அதற்கு எழுதப்பட்ட உரைகள் பற்றி குறிப்பிடும் போது, "தொல்காப்பியருக்குப் பின் மொழி வளர்ச்சியால் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள், இலக்கண வளர்ச்சி போன்றவை பிற்காலத்தவருக்குத் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்குப் பொருள் அறிவதில் இடர்பாட்டை உண்டாக்கின. இந்த இடர்பாட்டினைக் களையும் வகையில் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தும் முறையிலும், அதனுள் கூறப்படும் இலக்கணக் கூறுகளை இலக்கிய, வழக்கு மேற்கோளைக் கொண்டு விளக்கும் நோக்கிலும் உரைகள் எழுந்தன"(தொல்காப்பிய ஆய்வின் வரலாறு,ப.3) என்று கோ.கிருட்டிணமூர்த்தி அவர்கள் அதன் நோக்கத்தையும், காரணத்தையும் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

உரைகளின் இன்றியமையாமை

எல்லா மொழிகளிலும் இலக்கண நூல்களை விட இலக்கிய நூல்களே அதிகமாக இருக்கின்றன. ஆனால் தமிழில் இலக்கண நூல்களுக்கே உரைகள் அதிகமாகத் தென்படுகின்றன. இவை இலக்கிய நெறிகள் மற்றும் கோட்பாடுகள் பற்றிய புரிதல்களுக்கு உரைக்கல்லாக நின்று சிறப்பு செய்கின்றன. ஆகவேதான், "இடைக்காலம் என்பது உரைக்காலம் அன்று; தொன்னூல்களை உரையென்னும் கயிற்றால் பிணித்த உயிர்காலம்" (ஆ.கோ, ப.407) என்று வ.சுப. மாணிக்கம் சிறப்பிக்கின்றார். ஆயினும் ஒரு சமூகத்தில் தோன்றக்கூடிய மாற்றங்களை உள்வாங்கியவாறு இலக்கிய பிரதிகள் ஒவ்வொரு காலச்சூழலிலும் வெளிவருவது போன்று இலக்கண நூல்கள் வெளிவருவது இல்லை. இருப்பினும் வெளியான ஒன்றிரண்டு இலக்கண நூற்களை பல்வேறு தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்லக்கூடிய, அதாவது இலக்கியங்கள் ஆற்றக்கூடிய பணியினை உரைகளே ஆற்றுகின்றன எனலாம். அவ்வாறாயின் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கேற்றாற்போல் இலக்கணங்கள் உருவாகமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

"ஒரு நாட்டுக்கு ஒரு காலத்து அரசியலமைப்பு வகுப்பர். காலந்தோறும் சில மாற்றங்கள் வரும்போது, விளக்க வகையாலோ புதிய சட்டத்தாலோ திருத்தங்கொள்வர். இவ்வாறல்லாது அடிக்கடி அரசியலமைப்பு வகுக்கும் வழக்காறில்லை. அப்படி இருப்பின் அந்நாடு நாடெனப்படாது. அதுபோல மொழிக்கு இலக்கண நூல்களும் அடிக்கடி தோன்றுவதில்லை. தோன்றிய இலக்கண நூல் பன்னூறாண்டுக்கு இடம் கொடுப்பதாக அமைய வேண்டும். இங்கன் அமைந்தது நம் தொல்காப்பியம். அதனாற்தான் இடைச்சங்கத்தில் எழுந்த தொல்காப்பியம்

கடைச்சங்கத்திற்கும் உரிய நூல் என்று இறையனார் அகப்பொருளுரை மொழியும்” (மேலது,ப.410) என்ற வ.சுப.மாணிக்கனாரின் கூற்று, அவற்றின் முக்கியத்துவம் நூல்களின் அளவில் இல்லை அவை கூறும் கருத்துக்களின் செறிவிலேயே உள்ளது என்பதை புலப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. ஆகவேதான் அத்தகைய செம்மாந்த பிரதியின் ஊடாட்டத்தை காலம் கடந்தும் மறுவாசிப்புக்குள்ளாக்கும் கருவியாக உரைகள் செயல்பட்டு, தனது தளத்தை இன்னும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக நிலை நிறுத்திக் கொள்கின்றன.

சொல்லதிகார உரை பெருக்கத்திற்கான காரணங்கள்

மொழிக்கு அடிப்படையாகவும், ஆதாரமாகவும் விளங்கக் கூடியது சொற்கள். ஒவ்வொரு காலச் சூழலுக்கேற்றாற் போல் இச்சொற்களில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் தவிர்க்க இயலாததாகின்றது. இவ்வாறு சொல்லிலும், அதன் பொருளிலும் ஏற்படும் மாற்றங்கள், ஒவ்வொரு காலகட்டங்களிலும் மொழியின் பரப்பை விரியச் செய்கின்றன. அதே வேலையில் அம்மாற்றம் பொருள் புரிதலில் சில முரண் போக்குகளை ஏற்படுத்துகின்றது. இத்தகைய மாற்றங்களினின்று மூலத்தின் தன்மையை சரியாக புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு வழிகாட்டுதல் என்பது அவசியமானதாகின்றது. அவ்வேலையை இலக்கணத் தளத்தில் உரைகள் நிகழ்த்துகின்றன. ஆனால் மூலத்தை புரிந்து கொள்ளுதல் என்பதினின்று தன்னுடைய அறிவை வெளிக்காட்டுதல், புலமையை வெளிக்காட்டுதல், தம்முடைய சமயத்திற்கேற்றாற் போன்று மூலத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்தல், தம் காலத்து நிலவும் அரசியலை மூலத்தோடு பொருத்திக் கூறல் என பல்வேறுபட்ட தன்மைகளும், தருக்க வாதங்களும் ஒரு மூலத்திற்கு எண்ணிறந்த உரைகளைத் தோற்றுவிக்க மூலக்காரணங்களாகி விடுகின்றன.

மேலும் உரை கூறும் முறைமைகளில் புகுத்தப்படும் மரபுகள் உரைப் பரப்பை இன்னும் விரிவுபடுத்துகின்றன. ஒரு காலகட்டம் வரை வடமொழிச் சார்பு, சமய அரசியல் சார்பு, இன்றைய நிலையில் கொள்கை, கோட்பாட்டு உருவாக்கம் இவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றிய கருத்து விளக்க நிலைகள், பொருள் புலப்பாட்டு முறைகள், மீள்வாசிப்பு நிலைகள் என உரை கூறுதலில் மாறுபட்ட தன்மைகளை நிகழ்த்துவதற்கு உரைகள் இடம் கொடுப்பதால் உரைப் பெருக்கம் தவிர்க்க இயலாததாகிவிடுகின்றது.

சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள்

சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார் என ஐவரது உரைகள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன.

இதில் சொல்லுக்கு மட்டுமே உரை எழுதியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக சேனாவரையரும், தெய்வச்சிலையாரும், பழைய உரைக்காரரும் விளங்குகின்றனர். கல்லாடனார் உரை சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் கிடைத்திருப்பினும், இவர் நூல் முழுமைக்கும் உரை எழுதியதாகத் தெரிகிறது என்பர். இதில் "சொல்லுக்கு சேனாவரையம்" என்னும் வழக்கு பிற உரைகளினின்று இதனை வேறுபடுத்திப் பார்க்க வைக்கின்றது. மட்டுமல்லாது சேனாவரையரின் உரை தோன்றுவதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள உரைகள் இதன் முன் செல்வாக்கிழந்த நிலையினை மு.வை.அரவிந்தன் அவர்களே சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

தொல்காப்பிய சொல்லதிகார உரையாசிரியர்களுள் தெய்வச்சிலையாரும் சிறப்பிடம் பெற்றவராகவே விளங்குகிறார். பிற உரையாசிரியர்களினின்று வேறுபட்டு, நூற்பாக்களுக்கு புது விளக்கம் அளிப்பதில் வல்லவர். ஏனைய உரையாசிரியர்கள் சொல்லதிகாரத்தில் சொல்லைத் தனிமொழி, தொடர்மொழி என்று பகுத்துக் கூறியுள்ள போதிலும், தொடர்மொழி இலக்கணமும், தனிமொழி இலக்கணமும் எந்தெந்த இயல்களில் விளக்கப்படுகின்றன என்பதை நுட்பமாக எடுத்துக்காட்டிய பெருமை தெய்வச்சிலையாரையே சாரும். மேலும் அவரது விளக்கவியல் முறைகள் மொழியியல் சிந்தனைக்குக் கால்கோள் இடும் விதத்தில் அமைந்திருப்பது அவரது உரைக்கு மேலும் பெருமை சேர்க்கின்றது.

சொல்லதிகார உரையாசிரியர்களின் உரைத் தன்மைகளை மனதில் கொண்டு செ.வை.சண்முகம் அவர்கள், "இளம்பூரணரும் கல்லாடரும் முழுவதும் ஒத்தக் கருத்தினராயும் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஒரே கருத்தினராயும் தெய்வச்சிலையார் மட்டும் மாறுபட்ட கருத்தினராயும் காணப்படுகிறார்கள். உண்மையில் சில இயல்களில் கருத்தை விளக்குவதில் சேனாவரையர் இளம்பூரணரிடமிருந்து மாறுபட்டாலும் அவர்களின் சொல்லதிகார அமைப்புக்குரிய பாகுபாட்டின் அடிப்படை ஒன்றேதான். தெய்வச்சிலையாரின் அடிப்படைதான் மாறுபட்டது" (சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு, ப.34) என்கிறார். இங்கு சிலப்பதிகாரத்திற்கு அரும்பத உரையினும் அடியார்க்கு நல்லார் உரை சிறப்பு பெற்று விளங்குதல் போலவும், திருக்குறளுக்கு தருமர் உரையினும் பரிமேலழகர் உரை சிறப்பு பெற்று விளங்குதல் போலவும் தெய்வச்சிலையார் உரையை காலமாற்றத்தின் பல்வேறு செயல்பாடுகளை உட்கொண்ட சிறந்த உரையாக குறிப்பிட இயலும். பழமை மரபைப் போற்றும் நிலையில் இது அதற்குள் இனங்காண இயலாமல் போயிருக்கலாம். இருப்பினும் தெய்வச்சிலையார் உரை புதுமை மரபை உட்கொண்ட செம்மாந்த

தனிப்பிரதி என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே இவ்விரு பிரதிகளும் ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் எத்தகைய தன்மைகளில் பொருள் கோடல்களை நிகழ்த்தியிருக்கின்றன என்பதன் மூலமாக அதன் நுட்பான நிலைகளை இன்னும் விரிவான தளத்தில் புரிந்து கொள்ள இயலும்.

பொருள்கோடல் நிலைகள்

பிற்காலத்தில் மொழிக்கு உண்டான வளர்ச்சி மற்றும் நெகிழ்வுத்தன்மை, அதனால் தோன்றிய மாற்றங்கள் போன்றவை தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை அறிந்துகொள்வதில் இடர்பாட்டை ஏற்படுத்தின. இதனைத் தீர்க்கும் வகையிலும், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களைத் தெளிவுபடுத்தும் நிலையிலும் உரையாசிரியர்களின் உதவி இவ்விடத்தில் இன்றியமையாத ஒன்றாக முன்னின்றது. ஆனால் இவ்வாறு உருவான உரைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட சிந்தனைப் பள்ளியினின்று உருவாக்கப்பட்டவை. இது அக்காலச் சூழல், வழக்கு போன்றவற்றினின்று உரையாசிரியர்கள் பெற்ற அனுபவத்தின் பிழிவாகவும், தங்களுக்கு இலக்கியத்தில் இருந்த ஆழ்ந்த புலமையை வெளிக்காட்டும் விதத்திலும் அமைந்திருந்தன. ஆகவே அவ்வாறு உருவாக்கம் பெற்ற இவை, வெறும் நூற்பாக்களுக்கு விளக்கம் சொல்லுதல் என்ற நிலையினின்றும் வேறுபட்டு, திறனாய்ந்து ஒவ்வொரு கூறுகளையும் நுட்பாக வெளிக்காட்டும் ஆய்வுரைகளாகவும் கருதப்பட்டன. ஆக அத்தகைய உரைகளில் ஒவ்வொரு உரையாசிரியர்களும் எத்தகைய முறையியலைக் கையாண்டு உரை கூறியிருக்கின்றனர் என்பது நோக்குதற்குரியதாகும்.

அந்த வரிசையில் உரையாசிரியர்களின் பொருள்கோடல் நிலைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு அவர்களை, ஒப்பீட்டு நிலையிலும் அணுக வேண்டியது இன்றியமையாத ஒன்றாகும். பொதுவாக, “நவீன இலக்கிய விமர்சனம், வாசகன் பிரதியினுள் எந்தப் பக்கத்தின் வழியாகவும் உள் நுழைந்து பல்வேறு விதமான பொருள்கோடல்களை உருவாக்குவதற்கான சாத்தியங்களை அளிக்கிறது. ஏறக்குறைய உரை மரபும் பிரதியின் உள்நுழைவதற்கான வெவ்வேறு திறப்பினை உருவாக்குகிறது” (சங்க இலக்கிய உரைகள், ப.47) அந்தவரிசையில் பிரதியின் ஒவ்வொரு திறப்பினையும் உரையாசிரியர்களின் உரைகள் எவ்வாறு வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றன என்பது நோக்குதற்குரிய ஒன்றாகும். அதில் இங்கு ஒரு சில நிலைகள் மட்டுமே சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

சொற்களைப் பொருள் கொண்ட நிலைகள்:

ஆக்கம் என்பதற்கு ஆதல் எனப் பொருள் கொண்டிருக்கின்றார் இளம்பூரணர். கிளவி என்பதற்கு சொற்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆக கிளவிகள் பொருள்மேலாமாறு உணர்த்தினமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர்த்து என்கிறார். சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஆக்கம் என்பது அமைத்துக் கொள்ளுதல் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். கிளவி என்பதற்கு சொற்களை எனக் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு கிளவியாக்கம் என்பதற்கு வழக்ககளைந்து அமைத்துக் கொள்ளுதல் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் தெய்வச்சிலையாரோ ஆக்கம் என்பதற்குத் தொடர்ச்சி எனப் பொருள் கொண்டிருக்கின்றார். கிளவி என்பதற்கு சொற்களது எனப் பொருள் கூறுகின்றார். ஆக கிளவியாக்கம் என்பதற்கு சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து பொருள் மேலாகும் நிலைமையை விளக்குவது எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். கல்லாடனார் கிளவி என்பதற்கு சொல் என்றும், ஆக்கம் என்பதற்கு சொற்கள் பொருள்கண் மேலாமாறு எனக் குறிப்பிட்டு, சொற்கள் பொருள்கண்மேல் ஆமாறுணர்த்தினமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர் பெற்றது என்கிறார். பழைய உரைக்காரர், கிளவி என்பதற்கு சொல் என்றும், ஆக்கம் என்பதற்கு அமைத்துக் கோடல் என்றும் பொருள் கூறி, சொற்களை அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர் பெற்றது என்கிறார். இத்தகைய கருத்தியல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 'கிளவியாக்கம்' என்பது சொற்சேர்க்கையாகிய வாக்கிய அமைப்பு பற்றி பேசுகின்றது என ஆதித்தர் குறிப்பிடுகின்றார். (கிளவி.உரைவளம்,ப-22)

நூற்பாக்களை இயலுக்கு இயல் தொடர்புபடுத்துதல்:

இரண்டாம் வேற்றுமைக்குரிய 'ஐ' என்னும் வேற்றுமைச் சொல், வினையே வினைக்குறிப்பு ஆகிய அவ்விரண்டு முதற்கண்ணும் தோன்றும் என்கின்றனர் உரையாசிரியர்கள். வினை, வினைக்குறிப்பு என்பன ஆகுபெயர் என்கிறார் சேனாவரையர். இவை செயப்படுபொருளுக்கு ஆகி வந்தமையின் ஆகுபெயராயிற்று என்கிறார். நச்சினார்க்கினியரோ, "வினை வினைக்குறிப்பு என்பன ஈண்டு ஆகுபெயர்; அம்முதல் நிலைகளாற் பிறந்த அச்சொற்களை யுணர்த்தினமையின்" என்கிறார். செயப்படுபொருளை வடநூலார் கொள்கைப்படி இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவது எனச் செயப்படுபொருள் மூன்றாம் எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் சேனாவரையர். அதற்கு விளக்கமும் தந்துள்ளார். இயற்றுதலாவது முன் இல்லதனை உண்டாக்குதல். உதாரணமாக வீட்டைக் கட்டினான் என்பதாகும். வேறுபடுத்தலாவது முன் உள்ளதனைத் திரித்தல். அதாவது வீட்டை இடித்தல். எய்தப்படுதலாவது இயற்றுதலும் வேறுபடுத்தலும் இன்றித் தொழில்

பயனுறும் துணையாய் நின்றல். வீட்டை அடைந்தான், வீட்டைக்கட்டினான் என்பது போன்ற உதாரணங்களைக் கொள்ளலாம். நச்சினார்க்கினியரும் இதே கருத்தினரே ஆவர். தெய்வச்சிலையாரோ, வினையென்பது செயல். வினைக்குறிப்பென்பது அவ்வினையினால் குறிக்கப்பட்ட பொருள், அஃதாவது செயப்படுபொருள் என்கிறார். முதல் என்பதனை வடநூலாசிரியர் காரகம் என்பராம். அஃதாவது தொழிலை யுண்டாக்குவது. அது பல்வகையினை உடையது. செய்வானும், செயலும், செயப்படுபொருளும், கருவியும், கொள்வானும், பயனும், காலமும், இடமும் என.

“வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனே காலங் கருவியென்றா
இன்னதற் கிதுபய னாக வென்னும்
அன்ன மரபின் இரண்டொடுந் தொகைஇ
ஆயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே” (சொல்-109)

என முதலிலை எட்டு என வேற்றுமை மயங்கியலில் உள்ள நூற்பாவோடு சேர்த்து இந்நூற்பாவிற்சொல்-72) விளக்கம் கூறியிருக்கின்றார். அவற்றுள் இது செயப்படு பொருள் மேலும் செயல்மேலும் வரும். குடத்தை வனைந்தான் என்பது செயப்படு பொருள்மேல் வந்தது. வனைதலைச் செய்தான் என்பது செயன்மேல் வந்தது எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

உரையாசிரியர்களின் மறுப்பும் ஏற்பும்:

ஒரு குறிப்பிட்ட உரையாசிரியர் கருத்தை ஒரு காரணம் கருதி ஒரு உரையாசிரியர் மறுப்பதும், மறுத்த உரையாசிரியர் கருத்தில் காரணம் சரிவர அமையாத போது, வேறொரு உரையாசிரியர் காரணத்தைக் கூறி மறுப்பு பொருந்தாது எனக் காட்டுவது கருத்தியல் நிலைபாடுகளை பரந்த தளத்தில் வைத்து புரிந்து கொள்ள முயன்றதையே காட்டுகின்றது.

”பலவயி னானும் எண்ணுத் திணை விரவுப் பெயர்
அஃறிணை முடிபின செய்யுளுள்ளே” (சொல்-49)

என்பது, உயர்திணை, அஃறிணை கலந்து எண்ணப்பட்ட பெயர், செய்யுளில் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைச் சொல் கொண்டு முடியும். அதாவது பெரும்பாலும் அஃறிணை முடிபே கொள்ளும் எனவே சிறுபான்மை உயர்திணை முடிபும் கொள்ளும் எனவும் பெறலாம். இவ்வரை அனைவருக்கும் உடன்பாடாகும்.

உ.ம்- “பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பென்று
இந்நான் கல்லது குடியு மில்லை (புறம்-335)

இது திணை விரவாது அஃறிணையான் முடிந்ததாகும். இவ்வெடுத்துக்காட்டை சேனாவரையர் மறுக்கிறார். ஆனால் சேனாவரையரை நச்சினார்க்கினியர் மறுத்து இளம்பூரணரை ஏற்கின்றார். சேனாவரையர் ‘இந்நால்வருமல்லது’ என வந்திருக்க வேண்டும் என்பார். காரணம் பாணன் முதலாயினாரைக் குடி என்று குறிப்பிடுதலினால் குடிக்கேற்ற தொகை கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்பார். நச்சினார்க்கினியரோ குடியைச் சுட்டி நில்லாது பால்காட்டி நின்றது எனக் காட்டியிருக்கின்றார். கல்லாடனார், பழைய உரைக்காரர் முதலானோரும் இவ்வுதாரணத்தையே காட்டுவர். மேலும், திணை விரவி வந்து அஃறிணை முடிவு கொள்ளுதலும் உண்டு.

உ.ம்- “பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத் திணிப்பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவியெனுமிவரைக் கைவிட்டு” (சிலம்பு.21:53-54)

இவ்வுதாரணத்தை சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் காட்டுவர். அதுபோல சிறுபான்மை உயர்திணையானும் முடியும்.

உ.ம்- “அங்கண் விசும்பின் அகனிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்” (நாலடி.151)

என்பதாகும். இவ்வாறு உயர்திணையும் அஃறிணையும் விரவி அஃறிணை முடிவு கொள்ளுதல் பெரும்பான்மை. உயர்திணை முடிவு கொள்ளுதல் சிறுபான்மை. உயர்திணையே எண்ணி அஃறிணை முடிவு கொள்ளுதலும் உண்டு என்னும் இம்மூன்று கருத்துக்களையும் பார்க்கும் போது திணை விரவி எந்த வினையினாலும் முடியலாம் என்பதை அறிய இயலுகின்றது. மேலும் உரைகளின் மறுப்பும் ஏற்பும் கருத்துக்களின் உண்மையான நிலைபாட்டைச் சரியான தளத்தில் வைத்துப் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றது.

தருக்கவியல் அடிப்படையிலான உரைவேறுபாடு:

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே” (சொல்-152) என்பதில், இந்த ஒரு சூத்திரத்திற்கு மட்டுமே இளம்பூரணர் பதவுரை கூறியிருக்கிறார். ஏனையவை யாவற்றிற்கும் பொழிப்புரை கூறியுள்ளார். சொல் பற்றிய பொது இலக்கணத்தைப் பெயரியலில் கூறக் காரணம், ‘ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே’(சொல்- 1) என கிளவியாக்கத்தில் கூறியது இரண்டு திணைப் பொருள்களையும் சொற்கள்

உணர்த்தும் என்பதாகும். இதில் தமிழில் உள்ள சொற்கள் அனைத்தும் பொருள் உணர்த்தும் என்னும் வரையறை பெறவில்லை. ஆகவே கிளவியாக்கத்தில் பொதுவாகக் கூறி அதனைப் பெயரியலில் சிறப்பாக விளக்குகின்றார். மேலும் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும் போது, 'எல்லாச் சொல்லும்' என்பதற்குப் பெயர், வினை இடை, உரி ஆகிய நான்கு சொல்லும் என இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் கூற, தமிழ்ச் சொல் எல்லாம் என நச்சினார்க்கினியரும் கல்லாடரும் கூறத் தெய்வச்சிலையார் மட்டும் உலகத்தாரான் வழங்கப்பட்ட எல்லாச் சொல்லும் எனப் பொருளுரைத்திருக்கிறார். அதோடு 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' என்பது பெரும்பான்மை பற்றியது என்றும் உரைத்திருக்கின்றார். அதற்கு அவர் கூறும் காரணம், அசைநிலை, இசைநிறை, ஒரு சொல்லுக்கு என்பன பொருள் உணர்த்தும் என்னாது குறித்தன என்றதனால், அவை சார்ந்த பொருளைக் குறித்தன எனக் கொள்ள வேண்டுமாம். பெரும்பான்மை பற்றிக் கூறியது என்பது, 'இவ்வூரார் எல்லாம் கல்வியுடையர்' என்னும் போது, 'கல்லாதாரும் சிலர் உளராயினும் கற்றார் பலர்' என்பது குறித்து நின்றது போல என உதாரணம் காட்டுகின்றார். ஆனால் இக்கருத்து பொருந்துமாறு இல்லை என சேனாவரையர் குறிப்பிடும் போது தொடர் மொழி பொதுவாக மெய்ப்பொருள் குறிப்பனவும், பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் என இரு வகைப்படும். அதில் பொய்ப்பொருள் குறிப்பனவும் பொருள் உணர்த்துவனவே ஆகும் என்கிறார். யாமை மயிர்க்கம்பலம், முயற்கோடு என்பன பொய்ப்பொருளாகிய அவற்றின் இன்மையைக் குறித்து நின்றது ஆதலின் அவையும் பொருளுணர்த்தினவே ஆகும் என்கிறார். இதற்குத் தொடர் நிலைச்செய்யுள்களில் வரும் இல்லோன் தலைவனை உதாரணம் காட்டுகின்றார். இல்லோன் தலைவன் கிளவித்தலைவனாவான். இவன் பாட்டுடைத்தலைவன் அல்லன்.

உ.ம்- தஞ்சைவாணன் கோவை, திருக்கோவையார். உள்ளோன் தலைவன் எனப்படுவது இராமாயணத்தில் வரும் இராமன் போன்றோனாவான். தாம் சார்ந்த சொற்களின் பொருளை உணர்த்தியும், அச்சொற்களை அசைத்து நின்றலின், அசை நிலையும் பொருள் குறித்தனவாம் என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். அவ்வகையில் 'ஆவயின் ஆறும் முன்னிலை அசைச்சொல்'(சொல்-269) என்பது முன்னிலையில் அசைச் சொல்லாய் வந்து பொருளுணர்த்தும் என்பதாகும். உ.ம்- கேண்மியா. இதில் 'மியா' என்பதில் 'யா' என்பதே அசைச்சொல் என வே.வேங்கடராசலு செட்டியார், டாக்டர் இசரயேல் போன்றோர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்(இடை.உரைவளம்,ப-117). 'வியங்கோள் அசைச்சொல்'(சொல்-268) இங்கு இதுவும் இடம் முதலாகிய பொருள் குறித்து வந்ததேயாகும். உ.ம்- 'மாயக்கட வுட் குயர்கமா வலனே' என்பதில் 'உயர்க' என்னும் வியங்கோட்கண் 'மா' என்னும் சொல் அசைநிலையாய் வந்தது. அதுபோல,

”யாகா

பிறபிறக் கரோபோ மாதென வருஉ

மாயேழ் சொல்லு மசைநிலைக் கிளவி” (சொல்-274)

என்னும் சூத்திரம் அசைக்கும் இடைச்சொற்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. உ.ம்- ‘யா பன்னிருவர் உளர் போலும் மாணாக்கர் அகத்தியனார்க்கு’ என்பதில் ‘யா’ வந்துள்ளது. இவை போல பிறவும் மூன்றிடத்திற்கும் உரியவாய்க் கட்டுரைச் சுவைபட வருதலின் பொருள் குறித்தனவேயாம். சொற்கள் ஓசை நிறைந்து நின்றே பொருளுணர்த்த வேண்டுகலின், இசைநிறையும் பொருள் உணர்த்தியது என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். மேலும் ஒரு சொல்லடுக்கும் விரைவு, துணிவு முதலிய பொருள் குறித்து வரும் எனத் தெரிதலானும், இசைநிறை, அசைநிலை, ஒரு சொல்லடுக்கு என்பனவும் பொருள் குறித்து வரும் என்றலே பொருத்தமுடைத்தாம் (சொல், தெய்வியலக்கவுரை, ப.43) என்கிறார் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள். இவ்வாறு அனைத்து சொற்களும் பொருளுணர்த்தும் என்பதை உரையாசிரியர்கள் உரை வழி தெளிவாக புரிந்து கொள்ள இயலும்.

உரையினின்று கோட்பாடு:

இளம்பூரணர் கூறிய உரைவிளக்கத்தினைக் கருவியாகக் கொண்டு(சொல்.17), நன்னூலார் வழக்காற்றினை இலக்கணமுடையது, இலக்கணப் போலி, மருஉ என மூன்றுவகையாகப் பகுத்து, இம்மூன்றுடன் தகுதி வழக்கில் குறிப்பிட்ட வகைமைகளான இடக்கரடக்கல், மங்கலம், குழுஉக்குறி என்னும் இம்மூன்றினையும் கூட்டி,

“இலக்கண முடைய திலக்கணப் போலி
மருஉ வென்றாகும் மூவகை யியல்பும்
இடக்கர டக்கல் மங்கலங் குழுஉக்குறி
எனுமுத் தகுதியோ டாறாம் வழக்கியல்” (நன் -267)

என நூற்பாவாக்கியுள்ளார். இது உரைகளினூடான கோட்பாட்டு வளர்ச்சியையே காட்டுகின்றது.

தொல்காப்பிய விதி மாறுபாடு:

தொல்காப்பியர் ஒரே கருத்து பற்றி இரண்டு இடங்களில் வெவ்வேறு விதமாக எடுத்துரைப்பதை உரையாசிரியர்கள் இனங்கண்டு விளக்கியுள்ளனர். அவ்வகையில்,

”ஈரளபிசைக்கு மிறுதியி லுயிரே” (சொல்-276)

என்னும் இந்நூற்பாவிற்குத் தெய்வச்சிலையார் நீங்கலாக ஏனைய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் ஒருவிதமாக உரை கண்டனர். இவர் மட்டும் வேறுவிதமாகப் பொருள் காண்கின்றார்.

‘ஈரளபிசைக்கும் இறுதியிலுயிரே’ என்பதற்கு இரண்டு மாத்திரையுடையதும், மொழிக்கு ஈறாகாததுமான ‘ஒளகாரம்’ எனப் பொருள் உரைத்தனர் ஏனை உரையாசிரியர்கள். இதில் நச்சினார்க்கினியர் ‘ஈரளபு இசைக்கும் இறுதிஇல் உயிரே’ என்பது தொல்காப்பிய விதிகளுக்கு உடன்பாடன்று. காரணம் இரண்டு மாத்திரையை இசைக்கும் ‘உயிர் ஒள எஞ்சிய இறுதியாகும்’ (மொழி மரபு. 36) என்று குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியரே, ‘கவவோடியையின் ஒளவுமாகும்’ (மொழி. 37) என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். உ.ம்- கௌ வெள என மொழிக்கு ஈறாய் நிற்கும் எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதனை இவ்விடத்தில் எடுத்துக்காட்டி ஏனை உரையாசிரியர்களோடு ஒன்றுபடுகின்றார். ஆனால் தெய்வச்சிலையாரோ, இத்தொடருக்கு இரண்டு மாத்திரையாகி ஒலிக்கும் உயிர்களுள் இறுதியாகிய ‘ஒளகாரம் அல்லாத உயிர்கள் என நேர்மாறாகப் பொருள் கொள்கின்றார்.

ஈரளபிசைக்கும் இறுதியில் உயிர்கள் ஆறாகும். அவை ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ என்பனவாகும்.

இவ்வாறு ஆறு உயிர்களை எடுத்துப் பல பொருள்களை உரைக்கிறார். இவ்வாறு உரைப்பதனால் தெய்வச்சிலையாரின் களம் விரிவதோடு, தமிழில் வழங்கும் குறிப்பிடைச் சொற்கள் பற்றிய செய்திகளையும் விளக்குகிறது. பேச்சுவழக்கில் பயன்படும் பல்வேறு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் இக்குறிப்பிடைச் சொற்கள் பற்றிய தொல்காப்பியச் சிந்தனையையும் இங்கே நாம் அறிய முடிகிறது. ஒளகாரம் மட்டுமே எனக் கொண்டால், மற்ற ஆறும் குறிப்பிடைச் சொற்களாகப் பயன்படுவது பற்றி அறியமுடியாது போகும். ஒரு நிறைவற்ற பகுதியாக இது நின்றுவிடும். ஏகார, ஓகாரங்கள் சொற்களோடு சேர்ந்து தேற்றம், வினா போன்ற

பொருட்களைத் தருவதை விளக்குகிற ஆசிரியர் இங்கு அதே ஏகார ஓகாரங்களும் பிறவும் தனித்து நின்றும், வாக்கியத்தின் முதலில் நின்றும் உணர்ச்சிப் பொருள்களை வெளிப்படுத்துந் தன்மையை விளக்குகிறார் எனல் வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டதோடு, தெய்வச்சிலையார் உரை தமிழில் அன்று தொட்டு இன்று வரைத் தொடர்ந்து வழக்கில் இருந்துவரும் குறிப்பிடைச் சொற்களை எடுத்து விளக்குவதால் சூத்திரமும் உரையும் மிகு பயனுள்ளனவாக இருக்கின்றன. மேலும், தமிழ் மொழியமைப்பின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியையும் காட்டுகிறது எனச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றார் இராம சுந்தரம் அவர்கள்.(இடை.உரைவளம்,ப.147)

இவ்வாறு உரையாசிரியர்களிடையே ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஆராய்வதன் மூலமாக நூற்பாக்களின் பல்வேறுபட்ட கருத்தியல் நிலைகளை விளங்கிக் கொள்ள இயலும். மேலும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பொருளையும் எத்தகைய தன்மைகளில் எல்லாம் அணுக முடியும் என்னும் படிப்பிணையை உரையாசிரியர்களின் உரைகள் வாயிலாகப் பெற இயலும். மேலும், மரபின் நிலைத்த தன்மையையும், அதன் மாற்றங்களையும் விரிவான தன்மையில் விளங்கிக் கொள்ள உதவும். இவ்வாறு இது தொடர்பான ஒரு சில விஷயங்களே மேலோட்டமாக இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் இது தொடர்பான விரிவான ஆய்வுகள், தொல்காப்பிய சொல்லதிகார உரை தொடர்பான பல்வேறு கருத்தியல் சிந்தனைகளை பரந்துபட்ட அறிவுத்தளத்தில் வெளிக்கொணர உதவும் என்பதில் சந்தேகமில்லை

- நன்றி ர. ரதி

தமிழ் இலக்கண அடங்கல்: செய்யப்பட்டவையும் செய்யப்படவேண்டியவையும்

தமிழ் இலக்கண ஆய்வுகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து வலுப்பெறத் தொடங்கின. செந்தமிழ்(1902) இதழின் வருகைக்குப் பிறகு பல புதிய சிந்தனைகள் இலக்கண ஆய்வுகளில் முகிழ்க்கத் தொடங்கின. இக்காலகட்டங்களில் தமிழில் கிடைத்த அனைத்து இலக்கண நூல்களும் அச்சிடப்பட்டுவிட்டன. இதன் தொடர்ச்சியாக இலக்கண ஆய்வுகளின் சிந்தனைப் போக்குகளும் வெவ்வேறு இலக்கண ஆய்வுத் துறைகளும் தோற்றம் பெற்றன. தொடக்ககாலங்களில் இலக்கண நூல்களின் புறநிலை ஆய்வுகளே அதிகம் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

பின்னர் படிப்படியாக இந்நிலை மாறி இலக்கண நூல்களின் அகநிலை ஆய்வுகள் அதிகம் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாய்வுகள் இன்று வரை தமிழ் இலக்கண நூல்களின்

சிந்தனைகளை உலகறியச் செய்ய உதவிபுரிகின்றன. இலக்கண ஆய்வுகள் தற்போது நவீன கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவது இலக்கண நூல்களின் பன்முகப்பாடுகளை அறிந்து கொள்வதற்கு துணைசெய்கின்றன.

இலக்கண ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதே அவ்வாய்வுகளைத் தொகுத்து அடைவுபடுத்தும் முயற்சிகளும் தமிழில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வடைவுகள் எவ்வாறெல்லாம் உருவாக்கப்பட்டன. அவ்வடைவுகளை இன்றைய நிலையில் நோக்கும் போது அவற்றின் பயன்பாடுகள், சிக்கல்கள் என்னென்ன? ஆகியவற்றைத் தரவுகளின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு தொகுத்துப்பார்க்கும்போது அறிந்துகொள்ளமுடியும். இவ்வடைவுகளை,

1. இலக்கண நூல்களின் அடைவுகள்
2. இலக்கண நூல்களின் உரை அடைவுகள்
3. இலக்கண ஓலைச்சுவடி அடைவுகள்
4. இலக்கணப் பாட நூல் அடைவுகள்
5. இலக்கண நூல்களின் பதிப்பு அடைவுகள்
6. இலக்கண நூல்களின் ஆய்வு அடைவுகள்

நூல் ஆய்வுகள்

உரை ஆய்வுகள்

பதிப்பு ஆய்வுகள்

அகராதி ஆய்வுகள்

என வகைப்படுத்தி விவரிக்கலாம்.

இலக்கண நூல்களின் அடைவுகள்

பின்வரும் ஆய்வுகள் அனைத்தும் இலக்கண நூல்களின் ஆய்வுகளாக இருந்தபோதிலும் அந்நூல்களை ஆவணப்படுத்தும் அடங்கல்களாகவும் காணப்படுகின்றன. எனவே அவை அனைத்தும் அடங்கல்களாகக் கருத்தில்கொள்ளப்பட்டு இங்கு வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

சோம, இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, தொல்காப்பியர் நூலகம், சிதம்பரம். 1963.

புலவர் இரா. இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1990.

ஆறு. அழகப்பன் (ப.ஆ.), இலக்கணக் கருவூலம் (பாகம். 1,2,3). அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர். (1985, 1987, 1992)

மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம். 1983.

எழுத்திலக்கணம்

செ.வை. சண்முகம், எழுத்திலக்கணக்கோட்பாடு, அனைத்திந்திய மொழியியல் கழகம், அண்ணாமலை நகர். 1980.

சொல்லிலக்கணம்

செ.வை. சண்முகம், சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு, அனைத்திந்திய மொழியியல் கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1984, 1986. (பாகம் 1, 2, 3)

பொருளிலக்கணம்

த. வசந்தாள், தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள், ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1990.

க.சுந்தரபாண்டியன், தமிழில் பொருளிலக்கண வளர்ச்சி, அய்யனார் பதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.2010

யாப்பிலக்கணம்

சோ.ந. கந்தசாமி, தமிழ் யாப்பியலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (பாகம் 1, 2, 3). தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர். 1989, 2004.

ய. மணிகண்டன், தமிழில் யாப்பிலக்கண வளர்ச்சி, விழிகள் பதிப்பகம், சென்னை. 2001.

பா. இளமாறன், தமிழ் யாப்பிலக்கண உரை வரலாறு, மாற்று பதிப்பகம், சென்னை, 2011.

அணியிலக்கணம்

இரா. கண்ணன், அணியிலக்கண வரலாறு, கூத்தன் பதிப்பகம், சென்னை. 2003.

இரா. அறவேந்தன், தமிழ் அணி இலக்கண மரபும், இலக்கண மறுவாசிப்பும், சபாநாயகம் பப்ளிகேஷன்ஸ், சிதம்பரம், 2004.

பாட்டியல்

மருதூர் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு பாட்டியல் நூல்கள், பாலமுருகன் பதிப்பகம், மருதூர், மு.ப.1983.

நலங்கிள்ளி, பாட்டியல்கள் ஓர் அறிமுகம், வாணிதாசன் பதிப்பகம், சென்னை, 1986

நிகண்டுகள்

தமிழ் நிகண்டுகள் ஆய்வு, மா. சற்குணம், இளவழகன் பதிப்பகம், சென்னை, 2002.

பெ. மாதையன், தமிழ் நிகண்டுகள் வரலாற்றுப் பார்வை (உருவ உள்ளடக்க ஆய்வு) தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2005.

பொதுவானவை

ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கண நூல்கள்(மூலம் முழுவதும் - குறிப்பு விளக்கங்களுடன்), மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2007

சதாசிவம்பிள்ளை. அ., பாவலர் சரித்திர தீபகம் (2 பாகங்கள்) ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் (பதி. பொ. பூலோகசிங்கம்), கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு, மீள்பதிப்பு, 2001.

Simon Casie Chetty, The Tamil Plutarch, Asian Educational services, New Delhi , Reprint , 1982.

இவை இல்லாமல் மு.அருணாசலம் உள்ளிட்டோர் எழுதிய இலக்கிய வரலாறுகள், பல இலக்கண ஆய்வு நூல்கள் (இரா.சீனிவாசன், க.ப.அறவாணன், செ.வை.சண்முகம்), கலைக்களஞ்சியங்கள் ஆகியவற்றில் இலக்கண நூல்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கண நூல்களின் உரை அடைவுகள்

பவானந்தம் பிள்ளை, நன்னூல் பதிப்பு, 1922

சு.அ. இராமசாமிப் புலவர், உரையாசிரியர்கள், பைந்தமிழ்ப்பண்ணை, தஞ்சாவூர், 1946.

மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, மூ.ப. 1995.

மு. அருணாசலம், இலக்கிய வரலாறு, தி பார்க்கர், சென்னை, 2003. (பாகம் 9 முதல் 16 வரை)

க.ப. அறவாணன், எழுநூறு ஆண்டுகளில் நன்னூல், பாரி நிலையம், சென்னை, 1977.

மு. அ. முகம்மது உசேன் , தமிழ் உரைநூல் உரையாசிரியர் நூலடைவு, அற்புதா பதிப்பகம், கும்பகோணம், 1988. (இவ்வடைவு விரிவான நிலையில் தமிழின் அனைத்து இலக்கண இலக்கியங்களுக்கும் எழுந்த எல்லா வகையான உரைகளையும் அவற்றின் பதிப்பு விவரங்களோடு வகைப்படுத்தியுள்ளது.

இந்நூல்களில் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய உரைகள் குறித்து ஆராயப்பட்டிருந்தாலும் இலக்கண உரைகள் என்று பார்க்கும்போது அவை குறித்த பட்டியலை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

இலக்கண ஓலைச்சுவடி அடைவுகள்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனச் சுவடி விளக்க அட்டவணை, முனைவர் தி.மகாலட்சுமி (பதி.), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 2001

கேரளப் பலகலைக்கழகக் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் விளக்க அட்டவணை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 1995

அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகத் தமிழ்ச்சுவடிகள் விளக்க அட்டவணை, ஆ.தசரதன், மொ.மருதமுத்து, மூ.பரிமணன்,(பதி), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 1998

தமிழ்ச் சுவடி விளக்க அட்டவணை, த.கோ.பரமசிவம் (பதி), உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை – 1987

மகோமகோபாத்யாய டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையச் சுவடிகளின் விளக்கம், உ.வே.சா.நூல்நிலையம், சென்னை, 1956.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின் சரசுவதி மகால் நூல்நிலையத் தமிழ்ச் சுவடிகளின் விளக்கம், சரசுவதி மகால் நூல் நிலையம், வீ.சொக்கலிங்கம்(பதி), 1981

அனைத்துலகத் தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் அட்டவணை, கா.செ.செல்லமுத்து, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1989

A Descriptive catalogue of the Tamil Manuscripts, GOML, Madras, 1954

A Descriptive catalogue of the Tamil Manuscripts in the Tanjore Maharaja Sarafojis saraswathi mahal library, Tanjore, 1964

A Descriptive catalogue of Palm – Leaf Manuscripts in Tamil, Institute of Asian Studies, Chennai, 1997

Mackenzie Manuscripts, University of Madras, 1972

Descriptive catalogue of the Tamil Manuscripts, The Adyar Library and Research centre, 1994

இலக்கணப் பதிப்புகள் :

தொல்காப்பியம்

சி. புன்னைவன நாதமுதலியார், தொல்காப்பிய மூலம் (பதிப்பு முகவுரை), மதுரை P.N. சிதம்பர முதலியார் அன் கோ வெளியீடு, 1922

க.த. திருநாவுக்கரசு (தொ-ர்), தொல்காப்பிய நூலடைவு, தமிழாய்வு தொகுதி 1, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1972.

மு.சண்முகம்பிள்ளை, தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்,(பக்.1-70),தமிழாய்வு தொகுதி - 8, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1978.

அறவாணன். க.ப., தொல்காப்பியக் களஞ்சியம், பாரிநிலையம், சென்னை, 1975.

தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்கள், தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்(தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் குறித்த கட்டுரை), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1978.

கோ.கிருட்டிணமூர்த்தி, தொல்காப்பியப் பதிப்புகள், (தொல்காப்பிய ஆய்வின் வரலாறு), பக். 13-72, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1990.

ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியப் பதிப்புகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1992.

பா.மதுகேஸ்வரன்., தொல்காப்பியப் பதிப்பு வரலாறு, சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2008.

யாப்பருங்கலம்

ந.சண்முகம், யாப்பருங்கல விருத்தி - பதிப்பும் ஆய்வும், (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு), கேரளப் பல்கலைக்கழகம், கேரளா, 1992

யாப்பருங்கலக்காரிகை

வே.பால்ராஜ், யாப்பருங்கலக் காரிகை - பதிப்பும் ஆய்வும், (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு), கேரளப் பல்கலைக்கழகம், கேரளா, 1992 (இவ்வாய்வேடு நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளது:யாப்பருங்கலக் காரிகை (ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு), காவ்யா,சென்னை, 2007)

சு. முருகன், யாப்பருங்கலக் காரிகைப் பதிப்புகள், அம்மன் பதிப்பகம், சென்னை, 2000.

வீரசோழியம்

கா.அய்யப்பன், தமிழ் இலக்கண உரைவரலாறு - பெருந்தேவனார், (வீரசோழியப் பதிப்புகள் - இறுதிஇயல்), தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 2005 (இவ்வாய்வேடு நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளது: பெருந்தேவனாரின் வீரசோழிய உரைத் திறன், காசி பதிப்பகம், மயிலம், 2008)

நன்னூல்

பா. மதுகேஸ்வரன் , தமிழ் ஆராய்ச்சி வரலாறு - நன்னூல் பதிப்புகள் (கி.பி. 1834-1999), சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,சென்னை, 2003 (இவ்வாய்வேடு நூல்வடிவம் பெற்றுள்ளது: நன்னூல் பதிப்புகள், கீழ்ப்பள்ளிப்பட்டு, 2006.)

நம்பி அகப்பொருள்

தி.இராஜரத்தினம், அகப்பொருள் விளக்கம் - பதிப்பு ஆய்வும், (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு), கேரளப் பல்கலைக்கழகம், கேரளா, 2006

தண்டியலங்காரம்

ம.கருணாநிதி, தண்டியலங்காரம் - பதிப்பு ஆய்வும், (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு), கேரளப் பல்கலைக்கழகம், கேரளா, 2006

ம. கருணாநிதி, முன்னைத் தமிழ் இலக்கியம் (வரலாற்று நோக்கில் தண்டியலங்கார அச்சுப் பதிப்புகள், பக். 285-290), மு. மணிவேல், ஜலஜா கோபிநாத், (ப-ர்), ஞாலத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வு மன்றம், 2004.

இலக்கணப் பதிப்புகளைப் பொதுவான நிலையில் பதிவுசெய்தவை

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம், சாரதா மாணிக்கம் பதிப்பகம், மறுபதிப்பு, சென்னை, 2003.

மா.சு. சம்பந்தன், அச்சுப் பதிப்பும், தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 1980

இ. சுந்தரமூர்த்தி, இன்றைய நோக்கில் இலக்கணப் பதிப்புகள் (40 – 48), இலக்கணப் பதிப்புகள் (49 – 62), (பதிப்பியல் சிந்தனைகள்), சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005

பா.மதுகேசுவரன், மதுகேசுவரன், 'தமிழில் வெளிவந்த பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் முதல் பதிப்புகள் மட்டும்', தமிழியல் ஆராய்ச்சி (தொகுதி - 8) (பதி. பொற்கோ), புலமை மன்றம், சென்னை, 2005.

கி. நாச்சிமுத்து, டாக்டர் உ.வே.சா. இலக்கணப் பதிப்புகள் , உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1986.

இ. சுந்தரமூர்த்தி, பதிப்பியல் சிந்தனைகள் (இலக்கணப் பதிப்புகள் பக். 49-62, திவாகர நிகண்டுப்பதிப்பு, பக். 105-171) , சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.

பா. இளமாறன், தமிழ் இலக்கண பதிப்புகள்: அடைவு உருவாக்கம் – வரலாறு எழுதுதல், (பதிப்பும் வாசிப்பும், பக் 13 -24), சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2008.

ம. மகாலட்சுமி, தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணப் பதிப்புகள், (காலம் சார்ந்த பார்வை), பூங்குயில் பதிப்பகம், வந்தவாசி, 2009.

மு. சண்முகம்பிள்ளை, தமிழாய்வு - தொகுதி - 6, திவாகரப் பதிப்பு வரலாறு, , பக். 1-10, சி. பாலசுப்பிரமணியன், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1977.

மா. சற்குணம், தமிழ் நிகண்டுகளின் பதிப்பு வரலாறு, (தமிழ் நிகண்டுகள் ஆய்வு) பக்.137-196, இளவழகன் பதிப்பகம், சென்னை, 2002.

மருதூர் அரங்கராசன், இலக்கண வரலாறு பாட்டியல் நூல்கள் (ஒவ்வொரு நூலின் இறுதியிலும் பதிப்புகளின் விவரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.), பாலமுருகன் பதிப்பகம், மருதூர், மு.ப.1983.

வீ. அரசு, (பதிப்பு) பத்தொன்பதாம்நூற்றாண்டுத் தமிழியல் கைநூல், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், கல்விப் பணியாளர் கல்லூரி, தமிழ் இலக்கியத் துறை, 2010.

Barnett and The Late G.U. Pope (Compiled), A Catalogue of the Tamil Books in the Library of the British Museum, 1909.

John Murdoch (compiled), Classified catalogue of tamil printed books with introductory notices (Reprinted with a number of Appendices of supplement edited by M. Shanmukham), Tamil Development And Research Council, Government of Tamilnadu, First Edition, 1865, Reprint 1968.

இலக்கண பாட நூல்அடைவுகள்

(உரை நடைவடிவிலான நூல்கள், வினா விடை நூல்கள், சுருக்க நூல்கள் முதலானவை)

ஆர்.இ. ஆஷெர், ஐரோப்பிய மொழிகளில் தமிழ் இலக்கண நூல்கள், தமிழ்ப் பதிப்புலகம், 1800 - 2009, சிறப்பு மலர், புதிய புத்தகம்பேசுது, பாரதி புத்தகலாயம், 2009.

வீ. அருள், , பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சி, (முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு) தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 2009.

சு.சுஜா, ஐரோப்பியர்கள் உருவாக்கிய மொழிக் கற்கை நூல்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழியல் கைநூல், தமிழ் இலக்கியத் துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 2010.

பா. இளமாறன், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலக்கணப் பயில்வுநூல் உருவாக்கம், (இரு நூற்றாண்டுப் பதிப்பு வரலாற்றில் தொல்காப்பியம்), இராசகுணா பதிப்பகம், சென்னை, 2011

இரா. வெங்கடேசன், தமிழ் இலக்கண நூல்களின் பதிப்புருவாக்க வரலாறு, (தமிழ்ப் பதிப்பு வரலாற்றில் செவ்வியல் நூல்கள்), இராசகுணா பதிப்பகம், சென்னை, 2011

இலக்கண ஆய்வடங்கல்

இலக்கண நூல் ஆய்வு அடைவுகள்

1. பொற்கோ, தமிழிலக்கண அகரவரிசை, தமிழாய்வு தொகுதி - 5, (பக்.1 - 38), சி. பாலசுப்பிரமணியன் (ப-ர்), சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1977.

இவ்வடைவு சென்னையிலுள்ள மறைமலையடிகள் நூலகத்தில் உள்ள நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்று நிலைகளில் இவ்வடைவு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வடைவு நூல்களை அடைவு செய்வதில் மட்டுமே கவனம் கொண்டுள்ளது. கட்டுரைகள் இவ்வடைவில் இடம்பெறவில்லை.

முதற்பகுதியில் அனைத்து விவரங்களோடும் கூடிய இலக்கண நூல்கள் அகரவரிசைப் படுத்தப்பட்டு தரப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் பகுதியில் சில விவரங்கள் குறைவாக உள்ள இலக்கண நூல்களின் பெயர்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் பகுதியில் நூலாசிரியரின் பெயர்கள் நூற்பெயர்களோடு அகரவரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வடைவை,

இலக்கண நூல்கள்

இலக்கணப் பதிப்புகள்

இலக்கண ஆய்வுகள்

இலக்கண வினாவிடை நூல்கள், உரை நடை நூல்கள், சுருக்க நூல்கள்

இலக்கண நூல்களோடு அவற்றின் உரைகள்

முதலான பகுப்புகளின் கீழ் வகைப்படுத்தமுடியும்.

தமிழிலக்கண அகரவரிசை என்று பெயர் சூட்டப்பட்டு இருந்தாலும் இலக்கண நூல்கள் வரிசை என்பதைவிட மேற்சொல்லப்பட்ட அனைத்து அம்சங்களும் இதில் இடம் பெற்றிருப்பது இவ்வடைவின் தனிச்சிறப்பு. அது மட்டுமல்லாது ஆசிரியர் அகரவரிசைப் படுத்தும்போது அவ்வாசிரியர் எழுதிய அனைத்து நூல்களும் அதன் கீழே தரப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வடைவுதான் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் எல்லாப் பகுப்புகளையும் உள்ளடக்கிய முதல் அடைவு என்பது சுட்டத்தக்கது.

2. ய. மணிகண்டன், தமிழ் யாப்பியல் ஆய்வு வரலாறு சுருக்க அறிமுகமும் தெரிவு செய்த நூல், கட்டுரை அடைவும், தொகுப்பு வீ.அரசு, ய.மணிகண்டன், கோ.பழனி, ஆ.ஏகாம்பரம், உயராய்வு, தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 2006
3. பா. இளமாறன், தமிழ் இலக்கண வரலாறு முழுமையை நோக்கிய சில விவாதக் குறிப்புகள், (பதிப்பும் வாசிப்பும்), சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2008.

இலக்கணக் கட்டுரை அடைவுகள்

4. துரை. பட்டாபிராமன், இலக்கண ஆய்வடங்கல், எழுத்தும் சொல்லும், முதல் தொகுதி, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1992
5. துரை. பட்டாபிராமன், இலக்கண ஆய்வடங்கல், தொகுதி - 2, (பொருள் - யாப்பு - அணி), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1999

தமிழ் இலக்கண நூல்களின் பகுப்பாகிய எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகியவை தொடர்பாக வெளிவந்த கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், சில நூல்கள் இவ்வடைவில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாய்வடங்கலின் ஆய்வெல்லை 1985 ஆம் ஆண்டு வரைதான்.

செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், ஆய்வுக்கோவை, பல இலக்கண நூற் பதிப்புகள், இலக்கண மலர்கள், திறனாய்வு நூல்கள், பல்கலைக்கழக ஆய்விதழ்கள், ஆராய்ச்சி இதழ்கள், மொழியியல் இதழ்கள், கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள் ஆகிய பல்வகையான தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வடைவு உருவாக்கப் பட்டுள்ளது.

நூல்கள், ஆய்வேடுகள் ஆகியவற்றை இவ்வடங்கல் முதன்மைப்படுத்துவதை விட கட்டுரைகளை அடைவு செய்வதிலேயே அதிகம் கவனம் கொண்டுள்ளது.

இவ்வடைவில் மொத்தம் 1528 கட்டுரைகளும் 35 ஆய்வேடுகளும் அடைவு செய்யப் பட்டுள்ளன. எழுத்திலக்கணம் - 180, சொல்லிலக்கணம் - 811, பொருளிலக்கணம் - 309, யாப்பிலக்கணம் - 164, அணியிலக்கணம் - 64 என கட்டுரைகளின் எண்ணிக்கை இடம்பெற்றுள்ளன.

இவ்வடைவு கட்டுரை, கட்டுரையாளர், வெளிவந்த நூல், வெளியீட்டாளர் , வெளிவந்த ஆண்டு, பக்கம் முதலான விளக்கங்களின் அடிப்படையில் வரிசப்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு கருத்து என்னும் இறுதிப் பகுதியில் அக்கட்டுரைகளின் சுருக்க விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. கட்டுரைகளின் தலைப்பு அகரவரிசையில் இவ்வடைவு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வடைவில் சில விடுபாடுகளும், சில தவறான தகவல்களும் உள்ளன. அது குறித்து அடைவை உருவாக்கிய ஆசிரியருக்கே தெளிவு இருப்பதால் வருங்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய அடைவில் இவை திருத்தப்படவேண்டும்.

6. கற்பகம், தமிழ் இதழ்களில் இலக்கண ஆய்வுகள் (செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப்பொழில்), (எம்.பில் ஆய்வு), தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 2011

7. P.R. Subramanian, Annotated Index To Centamil – The Journal of The Madurai Tamil Sangam, Sandhya Publications, Chennai, Reprint – 2008

8. செந்தமிழ்த் தொகுதிகள் அட்டவணைக் குறிப்பு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை, 1981.

9. கா.அய்யப்பன், செந்தமிழ் இதழில் தொல்காப்பிய ஆய்வுகள் (1902 – 1965), தொல்காப்பிய வாசிப்பு சில அடிப்படைகள், காவ்யா, சென்னை, 2009

இலக்கண ஆய்வேடு அடைவுகள்

10. T. Murugarathnam, **Bibliography of Dissertations on Tamilology**, Journal of Tamil Studies – (Volume 1, no.2, Oct. 1969)

இவ்வடைவில் பிஎச்.டி., எம்.லிட் ஆய்வேடுகளின் தலைப்புகள் மட்டும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வடைவில் இலக்கண ஆய்வேடுகளும் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

11. Anni Thomas, **Dissertations on Tamilology**, IITS, Tharamani, 1977

இவ்வடைவில் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழாய்வு தொடர்பான ஆய்வுகளோடு உலகில் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழாய்வுத் தொடர்பாகப் பட்டம் பெற்ற ஆய்வேட்டுத் தலைப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வடைவிலும் இலக்கண ஆய்வேடுகள் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

12. தமிழண்ணல், இ. முத்தையா, பதிப்பாசிரியர் கதிர்மகாதேவன், **தமிழியல் ஆய்வு**, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் பதிப்புத்துறை, மதுரை, 1983

தமிழண்ணல் மற்றும் பிற பேராசிரியர்களால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வடைவில் 1500 க்கும் மேற்பட்ட ஆய்வேடுகளின் விவரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் எல்லா வகையான பட்டங்களுக்குரிய ஆய்வேடுகளும் உள்ளன. தமிழ், ஆங்கிலம் என இரு மொழிகளில் வெளிவந்த ஆய்வேடுகளும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வேட்டு விவரங்களோடு

நிறுவனங்களின் விவரம், ஆய்வு நெறியாளர்களின் பெயர்கள் மற்றும் விவரங்கள் அனைத்தும் இவ்வடைவில் இடம்பெற்றுள்ளன.

துறை வாரியாக இவ்வாய்வேடுகள் வகைமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதில் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பாக 176 ஆய்வேடுகள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதில் பிஎச். டி. ஆய்வேடுகள் – 128, எம்.லிட் ஆய்வேடுகள் – 11, எம்.பில் ஆய்வேடுகள் – 37 ஆகும்.

இவற்றைத் தொடர்ந்து உரையாசிரியர்கள் பற்றிய பகுதியில் இலக்கண உரைகள் குறித்து நிகழ்த்தப்பட்ட 18 ஆய்வேடுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

1983 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் வெளிவந்ததால் அதற்கு முன்னர் வெளிவந்த ஆய்வுகள் மட்டுமே இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

13. தி. நெடுஞ்செழியன், தமிழ் முனைவர் பட்ட ஆய்வுகளை (1948 – 2007) கணினி வெளியீட்டில் ஒருங்கு குறியீட்டில் அட்டவணைப்படுத்தல், குறுந்திட்டப்பணி, 2007 – 2008, செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்.

இவ்வடைவில் 3500க்கும் மேற்பட்ட ஆய்வேடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வடைவுப் பணி இன்னும் முழுமை பெறவில்லை. இவ்வடைவிலும் ஏராளமான இலக்கண நூல்களின் ஆய்வேடுகள் அடைவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

14. **Doctorate Degrees Awarded by the Bharathidasan University during its first ten years (1982 – 1992)**, Bharathidasan University, Thiruchirapalli, 1992, Tamil pp. 187 – 211.

15. செ. ஐயப்பன், வெ. இராஜேந்திரன் (தொகுப்பாசிரியர்கள்), **பாரதியார் பல்கலைக்கழகத் தமிழாய்வுகள்(1982 முதல் 2000 வரை)**, கோவை, நூல் வெளிவந்த ஆண்டு இல்லை.

இந்நூலில் பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஆய்வேடுகள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதில் விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க அளவிலேயே இலக்கண ஆய்வேடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

அகராதி ஆய்வு அடங்கல்

16. பெ. மாதையன், அகராதி அடைவு, பக்.1-50, தமிழாய்வு தொகுதி - 7, சி. பாலசுப்பிரமணியன், (ப-ர்), சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1978.
17. வ. ஜெயதேவன், தமிழ் அகராதியியல் வளர்ச்சி வரலாறு, ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை, 1985.
18. இரா. திருநாவுக்கரசு, தமிழ் அகராதியியல் ஆய்வடங்கல் (1992 வரை) தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2008

தமிழ் நோக்கு நூல் அடைவு

பெ.மாதையன், தமிழாய்வு - நோக்குநூல் அடைவு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1995

எல்லாவற்றையும் அடைவுபடுத்திய நோக்கு நூல்களை அடைவுப்படுத்தி யிருப்பதுதான் இந்நூலின் தனிச்சிறப்பு.

நிகண்டுகள், மொழி அகராதிகள், சிறப்பகராதிகள், நூல் அடைவுகள் என்னும் நான்கு பிரிவுகளாக இவ்வடைவு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் நிகண்டு பகுதியில் பதிப்பாகி வெளிவந்த நிகண்டுகளின் விவரங்கள் அவற்றின் பதிப்பு விவரங்களோடு இடம்பெற்றுள்ளன. நூல் அடைவுப் பகுதியில் 1995க்கு முன்னர் வரை வெளிவந்த பலவகையான அடைவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. பின் வரக்கூடிய சில அடைவுகள் இந்நூலில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதில் இலக்கணம், மொழியியல் சார் அடைவுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இலக்கண அடங்கல் முழுமையை நோக்கி:

இலக்கண ஆய்வடங்கலை மட்டும் தனித்துச் செய்யாமல் மேற்சொல்லப்பட்ட வகைப்பாடுகளின் கீழ் இலக்கண அடங்கல் ஒன்றைத் தயாரிக்க வேண்டும்.

அதில்

இலக்கண நூல்கள் அடைவு (தொல்காப்பியம் தொடங்கி இன்றுவரை)

இலக்கண உரைகள் அடைவு (இறையனார் களவியல் உரை தொடங்கி இன்றுவரை)

இலக்கணப் பதிப்புகள் அடைவு (முதல் பதிப்பு தொடங்கி இன்று வரை)

இலக்கண பயில்வு நூல் அடைவு

இலக்கண நோக்கு நூல் அடைவு

இலக்கண அகராதி அடைவு (தொல்காப்பியச் சிறப்பகராதி முதலானவை)

இலக்கண ஆய்வு அடைவு

ஆகியவை இடம்பெற வேண்டும்

இலக்கண ஆய்வு அடைவு பல நிலைகளில் உருவாக்கப்பட வேண்டும்

1. இலக்கண நூல் ஆய்வுகள்
2. இலக்கண உறுப்பு ஆய்வுகள்
3. இலக்கண உரை ஆய்வுகள்
4. இலக்கணப் பதிப்பு ஆய்வுகள்
5. இலக்கண ஒப்பீட்டு ஆய்வுகள்
6. இலக்கண ஆய்வேடுகள்

ஆகியவற்றின் அடைவுகள் உருவாக்கப்படவேண்டும். இலக்கண நூல்களை வெவ்வேறு நிலைகளில் அணுகக்கூடிய நூல்கள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றை வகைப்படுத்திச் சில அடைவு நூல்களும், கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் அவை முழுமை இல்லை. இலக்கண உரை ஆய்வுகள், பதிப்பு ஆய்வுகள், ஒப்பீட்டு ஆய்வுகள் குறித்து வெளிவந்த கட்டுரைகளை அடைவுபடுத்தக்கூடிய சில அடைவுகளே வெளிவந்துள்ளனவே தவிர அவற்றை முழுமை நிலையில் அடைவுபடுத்திய அடைவுமுயற்சிகள் இன்னும் நிகழ்த்தப் பெறவில்லை.

1985 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பு வரை நிகழ்ந்த ஆய்வுகளை அடைவுசெய்தே சில அடைவு நூல்களும், கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. இவையும் முழுமை இல்லை என்பதை அவ்வடைவுகளை நோக்கும்போதே அறியமுடிகிறது. அவற்றோடு 1985 க்குப் பிறகு தமிழ்

இலக்கண மரபை வெவ்வேறு நிலைகளில் ஆய்வு செய்து பல நூல்களும் கட்டுரைகளும், ஆய்வேடுகளும் வெளிவந்துள்ளன. 1985க்கு முன்பே தமிழில் மார்க்சிய சிந்தனையை அடியொற்றி எழுதப்பட்ட இலக்கணம் சார் நூல்கள், கட்டுரைகள் மேற்சொல்லப்பட்ட அடைவுகளில் பெரிதும் இடம்பெறவில்லை.

1985 க்குப் பிறகு தமிழில் வளர்ச்சி பெற்ற பல துறைகள், கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றைப் பொருத்தி ஏராளமான இலக்கணக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பல புதிய நவீன சிந்தனைகள் கொண்ட இதழ்களில் இக்கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கன. மேலும், விருட்சம், நிறப்பிரிகை முதலியன. இவற்றில் எம்.டி.முத்துக்குமாரசாமி, நாகார்ச்சுனன், அ.மார்க்ஸ், பொ.வேல்சாமி, தமிழவன் என இன்னும் ஏராளமானோர் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். இக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் அடைவு செய்யப்படவேண்டும். நவீன சிந்தனையை உள்ளடக்கிய நூல்கள், வரலாற்றடிப்படையிலான நூல்கள் , சமூகவியல் நோக்கிலான நூல்கள், அமைப்பியல் ரீதியிலான நூல்கள், உரைகளை, பதிப்புகளை விரிவாக விவாதித்த நூல்கள் ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி வகைப்படுத்த வேண்டும்.

இவ்வகைப்பாடு எல்லா நிலைகளிலும் அமையவேண்டும்.

நூல் வரிசை

ஆசிரியர் வரிசை

கால வரிசை

துறை வரிசை

இலக்கணப் பகுப்பு வரிசை

என இன்னும் பல போக்குகளில் இவ்வடைவுகள் உருவாக்கப்படவேண்டும்.

ஏறத்தாழ 25 ஆண்டுகள் நடைபெற்றுள்ள இலக்கண ஆய்வுகளை ஆவணப் படுத்தியாக வேண்டிய பொறுப்பு நம்முன் உள்ளது. இவ்வாய்வுகள் அடைவு மிகச்சிலவே வந்துள்ளதால் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டாகவேண்டும். செம்மொழித் தகுதிக்குப் பிறகு இலக்கண ஆய்வுகளின் எண்ணிக்கை கூடியுள்ளது. அடைவு முயற்சி என்பது தொடர்ந்து செய்யப்படவேண்டிய ஒன்று. எனவே இருப்பதை

முதலில் தொகுத்தால்தான் வருங்காலங்களில் செய்யப்படும் ஆய்வுகளை அவற்றுடன் உடனுக்குடன் இணைக்க முடியும். இதனால் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகளை மீண்டும் மீண்டும் செய்யும் நிலை தவிர்க்கப்படும். புதிய ஆய்வுகள் மேம்படும்.

ஆய்வுகளோடு மேற்சொல்லப்பட்ட அனைத்துக் கூறுகளையும் ஒன்றிணைக்கும் போதுதான் தமிழ் இலக்கண அடங்கல் முழுமை பெறும்.

தமிழ் இலக்கண அடங்கலை உருவாக்குவதற்குரிய வழிமுறைகள்

1. வெளிவந்த அடைவுகளைத் தொகுத்தல்
2. வெளிவந்த இதழ்கள், மலர்கள், ஆய்வுக்கோவைகள் முதலியவற்றைத் தொகுத்தல்
3. வெளிவந்த ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகளைத் தொகுத்தல்
4. வெளிவந்த ஆய்வுநூல்களில், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஆய்வேடுகளின் துணைநூற்பட்டியலில் இடம்பெற்றுள்ள விவரங்களைத் தொகுத்தல்
5. கணினியில் எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளைத் தொகுத்தல்

என இலக்கணம் சார் தரவுகளை ஆவணப்படுத்துவதன் வழி இலக்கண அடங்கலை முழுமைபெற வைக்கமுடியும்

- நன்றி பா. இளமாறன்(ஜெய்கணேஷ்)

வினாக்கள்

1. உரை வளம் என்றால் என்ன? சில உரை வள நூற்களைக் காட்டுக
2. உரைக் கொத்து பற்றிக் கட்டுரை வரைக.
3. உரைக் களஞ்சியம் பற்றிக் குறிப்பிடுக.
4. உரை வளத்திற்கும் உரைக் கொத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்துக.
5. உரைகள் குறித்த மதிப்பீடுகளை விளக்குக.
6. உரை ஆய்வு வரலாற்றை விளக்கி வரைக.
7. உரைகள் மீதான எழுந்த நூற்களைப் பற்றி ஆராய்க.
8. ஒரு உரையாசிரியரின் பல உரைகள் பற்றி விளக்குக.

9. உரையின் மொழிகள் குறித்து விளக்கு.
10. உரைகள் தோன்றுவதற்கான சமூக அரசியல் காரணங்களை விவரி.
11. உரைமொழி, உரை அமைப்பு பற்றி நும் கருத்துக்களை விவரி.
12. உரை ஆய்வுகள் பற்றிக் கட்டுரை வரைக.

அலகு - 5

உரை ஆளுமைகள் - தனித்தன்மைகள்

அ) இலக்கண உரையாசிரியர்கள் : இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், கல்லாடனார், மயிலைநாதர், சிவஞான முனிவர், ஆறுமுக நாவலர், கு. சுந்தரமூர்த்தி, ஆ. சிவலிங்கனார், ஆ. புவராகம்பிள்ளை, தேவநேயப் பாவாணர், பாலசுந்தரம், புலியூர்க்கேசிகள், ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, மு.வ. புலியூர்க்கேசிகள்.

ஆ) இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் : நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர், மணக்குடவர், காளிங்கர், சி.கே. சுப்பிரமணியம், உ.வே. சாமிநாதையர், பெருமழைப் புலவர் சோமசுந்தரனார், ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, மு.வ. புலியூர்க்கேசிகள்

உரை ஆளுமைகள் - தனித்தன்மைகள்

இலக்கண உரையாசிரியர்களில் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், கல்லாடனார், மயிலைநாதர், ஆறுமுக நாவலர் ஆகியோரின் உரை ஆளுமைகளும் தனித் தன்மைகளும் அலகு இரண்டின் கண் விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்விடத்தில் கண்டு கொள்க.

சிவஞான முனிவர்

சிவஞான முனிவர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர் தென்பாண்டி நாட்டில் விக்கிரசிங்கபுரம் என்னும் ஊரில் சைவ வேளாளர் குடியில் பிறந்தார். தந்தையார்பெயர் ஆனந்தக் கூத்தர். தாயார் பெயர் மயிலம்மை. இளமையில் இவருக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர் முக்காளலிங்கர் என்பதாகும். சுசீந்திரம் ஈசான மடத்தில் வேலப்ப தேசிகரிடம் சமய அறிவும் தமிழ்ப் புலமையும் பெற்றார். தீக்கைப் பெயராகச் 'சிவஞானம்' என்ற பெயர்இவருக்கு இடப்பெற்றது.

சிவஞான முனிவர் இயற்றிய உரைநூல்களும் கண்டன நூல்களும் கீழே தரப்படுகின்றன:

உரைநூல்கள்

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி

நன்னூல் விருத்தியுரை

சிவஞான பாடியம்

சிவஞான போதச் சிற்றுரை

சிவஞான சித்தியார் (சுபக்கம்) பொழிப்புரை

கம்பராமாயண முதற்செய்யுள் சங்கோத்தர விருத்தி

மறுப்புரைகள்

இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி

சித்தாந்த மரபு கண்டனக் கண்டனம்

சிவ சமய வாதவுரை மறுப்பு

எடுத்து என்னும் சொல்லுக்கு இட்ட வயிரக் குப்பாயம்.

இலக்கண ஆராய்ச்சியும் விளக்கமும்

சிவஞான முனிவர் இலக்கண ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்: ஆராய்ந்த கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்குபவர். இவர் ஆராய்ந்து விளக்கும் இடங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

நால்வகைச் சொல்

“பொருள் உணர்த்தும்சொல் பெயர்ச் சொல் எனவும், குணப்பண்பும் தொழிற்பண்பும் ஆகிய பொருட்பண்பை உணர்த்தும் சொல் உரிச் சொல் எனவும், பொருட் புடைபெயர்ச்சி யாகிய தொழிற்பண்பின் காரியத்தை உணர்த்தும் சொல் வினைச் சொல் எனவும், பொருளையும் பொருளது புடை பெயர்ச்சியையும் தம்மான் அன்றித் தத்தம் குறிப்பான் உணர்த்தும் சொல் இடைச் சொல் எனவும் பகுக்கப்பட்டன. “எல்லாம் பொருள் என்பதற்கு ஒரோவழி உரிமை உடைமையின் அதுபற்றிப் பண்பும் தொழிலும் பொருள் எனவும் படும் ஆகலின், அவற்றை உணர்த்தும் உரிச் சொல்லும் ஒரோ வழிப் பெயர்ச் சொல் எனப்படும்; இடைச் சொல்லும் ஒருவாற்றாற் பெயரே ஆம்.” (சூத்திர விருத்தி)

எகரம்

“எகரமாவது அகரக் கூறும் இகரக் கூறும் தம்முள் ஒத்து இசைத்து, நரமடங்கல்போல நிற்பதொன்று” (சூத்திர விருத்தி)

அநுவாதம்

“முன்னர்ப் பெறப்பட்டது ஒன்றினை வேறு ஒன்று விதித்தற் பொருட்டுப் பின்னரும் எடுத்து ஒதுதல்.” (சூத்திர விருத்தி)

மறுத்தல்

சிவஞான முனிவர் தமக்கு மாறுபட்ட கருத்தை எவர் கூறினும் அஞ்சாது மறுக்கும் இயல்புடையவர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களில்

சேனாவரையரை இவர் பாராட்டுகின்றார்: இளம்பூரணரை மதிக்கின்றார். நச்சினார்க்கினியரைப் புறக்கணிக்கின்றார். 'வட நூற்கடலை நிலைகண்டு அறிந்த சேனாவரையர்' என்று பாராட்டுகின்ற இவர் இளம்பூரணரை, 'தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியர்' என்று கூறுகின்றார். நச்சினார்க்கினியரை 'யாம் பிடித்ததே சாதிப்போம் என்னும் செருக்கால் மயங்குபவர்' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

முன்னோரைப் பின்பற்றல்

தமக்குமுன் வாழ்ந்த சான்றோர் உரைகளைப் பின்பற்றி இவர் உரை எழுதும் இடங்களும் உள்ளன. சிவஞான பாடியத்துள், (முதற் சூத்திரம், முதல் அதிகாரம்) "காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின், (தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி உளதாம் என) உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார்: சங்கார காரணணாய் உள்ள முதலையே முதலாக உடைத்து இவ்வுலகம்" என்று இவர் கூறும் உரை, திருக்குறள் முதற் குறளுக்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரையைப் பின்பற்றியதாகும்.

பதினோராம் சூத்திர உரையில், "மொழிபெயர்த்தல் யாப்பான் நூல் செய்து உரைப்பான் புகுந்த ஆசிரியர் வேறுபடச் செய்து உரையால்" என்று இவர் கூறுவது, பேராசியர் மரபியலில் 'மொழிபெயர்த்தல்' என்ற தொடருக்குக் கூறும் விளக்கத்தை நினைவூட்டுகின்றது.

ஒப்பிட்டு ஆராய்தல்

தொல்காப்பியத்தையும் நன்னூலையும் ஒப்பிட்டுக் கற்று, ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்து அறிந்தவர் சிவஞான முனிவர். 'தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியில் இரு இலக்கண நூல்களையும் ஒப்பிட்டு, நன்னூல் தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபடும் இடங்கள் பன்னிரண்டை அடுக்கிக் காட்டுகின்றார். அவை இலக்கணம் பயில்வோருக்குப் பெருந்துணை புரியவல்லவை. ஆதலின் அவற்றைக் கீழே தருவோம்.

1. "செய்யுள் இயலுள் கூறிய ஒற்றளபெடையை, அளபெடை அதிகாரப்பட்டமை நோக்கி உயிரளபெடையைச் சார வைத்துக் கூறுதலும்;

2.தனிநிலை முதல்நிலை இடைநிலை ஈறு எனும் நால்வகை இடத்தை மூன்று இடம் என அடக்குதலும்;

3.‘மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆவயினான’ (தொல்.புள்ளி-20) என்றவாறே தங்கை நங்கை எங்கை செவி தலைபுறம் என மகாரம் கெட்டு இன மெல்லெழுத்து மிகும் என்னாது, மகரமே இன மெல்லெழுத்தாய்த் திரியும்’ (நன்-மெய். புணர்-16) என்றலும்;

4. அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதலிலை ஒழிய முன்னவை கெட்டு
மெல்லெழுத்து மிகும் (தொல்-புள்ளி-20)

என்னாது, அங்கை என்புழிக் ககர அகரம் கெட்டு மகரம் திரிந்து முடியும் (நன்-மெய்-புணர்-19,16) என்றலும்;

5. முதல்ஈ ரெண்ணின் ஒற்று ரகரமாகும் (தொல். குற்-34)

இடைநிலை ரகரம் இரண்டென் எண்ணிற்கு
நடை மருங்கின்று (தொல். குற்-34)

என்றவாறே கூறாது. இரண்டன் ஒற்று உயிர் ஏக நின்ற ரகர ஒற்றின் மேல் உகரம் வந்து செய்கைப்பட்டு முடியும் என்றலும்;

6. நாகியாது என யகரம் வரும் வழி உகரம் கெட்டு இகரம் தோன்றும் என்னாது (தொல். குற்-5) உகரமே இகரமாய்த் திரியும் என்றலும் (நன்-உயிர்-14);

7. நெடுமுதல் குறுகும் மொழிகளின் முன் பொதுப்பட ஆறன் உருபிற்கும் நான்கன் உருபிற்கும் அகர நிலையும் எனக்கூறி

ஆறன் உருபின் அகரக் கிளவி
ஈறாகு அகரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும் (தொல்-புணர்-13)

என்னாது ‘குவ்வி னவ் வரும்’ என்றொழிதலும்;

8. ஆடிக்குக் கொண்டான் என்புழி (தொல். உயிர்-46) இக்குச்சாரியை என்னாது குச் சாரியை என்றலும்;

9. வற்றுச் சாரியை வகரம் கெட்டு அற்று என நிற்கும் என்னாது அற்றுச் சாரியை என்றே கோடலும் (நன்-உருபு-5);

10. இன் என் சாரியை இன்று எனத் திரியும் என்னாது இற்று என்பது வேறு சாரியை எனக் கோடலும்:

11. அக்கு என் சாரியை மெய்மிசையொடு கெடும் என்னாது, அகரச் சாரியை எனக் கோடலும்;

12. அ ஆ வ - என மூன்றும் பலவறி சொல் என்னாது (தொல்-வினை. 19), உண்குவ உறங்குவ என்புழி வகரத்தை வேறு பிரித்து இடை நிலை எனக் கொண்டு அகர விசுதி (நன் - வினை-10) என்றொழிதலும்.”

என்பனவற்றை இரு நூல்களுக்கும் உரிய வேறுபாடுகளாகக் காட்டுகின்றார்.

ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்

ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித் தொகைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை மிக விரிவாக ஆராய்ந்தவர் சிவஞான முனிவர். தம் காலத்திற்கு முன்வாழ்ந்த இலக்கண அறிஞர்கள் கூறிய பல்வேறு கருத்துக்களை எல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி ஆராய்ந்து தம் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பிய முதற்குத்திர விருத்தியுள், “ஆகுபெயர், ஒன்றன் பெயரான் அதனோடு இயைபு பற்றிய பிறிது ஒன்றினை உணர்த்தி ஒரு மொழிக்கண்ணதாம். அன்மொழித் தொகை இயைபு வேண்டாது இருமொழியும் தொக்கத் தொகை ஆற்றலால் பிறிது பொருள் உணர்த்தி இரு மொழிக் கண்ணதாம். இவை தம்முள் வேற்றுமை என்க” என்று தெளிவுப்படுத்தியப் பின்னர் விரிவாக அவற்றை ஆராய்கின்றார்.

இவர் தொடங்கிவைத்த ஆராய்ச்சியைப் பின்பற்றி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கருத்துப் போராட்டம் அறிஞர்களுக்குள் நடந்தது. திருமயிலைச் சண்முகம் பிள்ளை, சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார்,

மறைமலையடிகள் முதலிய அறிஞர்கள் இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் இந்த ஆராய்ச்சியைப்பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள் ஞான போதினி, செந்தமிழ், ஞான சாகரம் ஆகிய இதழ்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கலித்தொகை - நாடகம்

கலித்தொகை முதலிய அகப்பொருள் நூல்களில் நாடகப் பண்பு வாய்ந்த பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு கலிப்படாலும் ஓரங்க நாடகம் ஆகும். இதனைச் சிவஞான முனிவர் மிகத் தெளிவாக உணர்ந்து விளக்குகின்றார்.

“பொருளதிகாரத்துக் கூறும் பொருளாவது, பெரும்பாலும் காமச் சுவையும் வீரச் சுவையும்பற்றி யோனி என்னும் உறுப்புத் தழுவி நாடக வழக்கோடு ஒத்துவரும் புலநெறி வழக்கு ஆகலின் அது நாடகத் தமிழுள் ...ஓதற்பாலதாயினும், கலித்தொகை முதலிய செய்யுள் ஆராய்ச்சிக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலின், அதுபற்றி இயற்றமிழ் மொழியின் ஒழிபாய்க் கொண்டு ஈண்டைக்கு வேண்டும் துணையே ஒதினார்” (பாயிர விருத்தி).

நோக்கு

சிவஞான முனிவர், நன்னூலில் சில நூற்பாக்களுக்கு நுண்பொருளும் விளக்கமும் எழுதுகின்றார். ஒவ்வொரு சொல்லையும் ஆழ்ந்து நோக்கி பொருள் கூறுகின்றார்.

ஒருவர் என்பது உயர்இரு பாற்றாய்ப்

பன்மை வினைகொளும் பாங்கிற்று என்ப (நன். 289)

என்ற நூற்பாவில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஆழ்ந்த பொருள் இருப்பதைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

1. “ஒருவர்) இச் சொல்லின்கண் பகுதிக்கு ஏற்ப இருபாற்றாய் என்றும்;
2. விசுதிக்கு ஏற்ப பன்மைவினைகொளும் என்றும்;
3. உயர்திணை முப்பாலுள் பன்மையைப் பின்விதத்தலின் ஆண் பெண் என விதவாது உயர் இருபாற்றாய் என்றும்;

4. உயர் என, முன் விதத்தலின் உயர்திணைப்பன்மை என விதவாது பன்மை என்றும்;

5. ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர் என வினையும் பெயரும் கொள வருவது உவப்பு உயர்வு முதலியவற்றான் வருவதாம்; இங்ஙனம் தன்னியல்பாய் வரும் ஒருவர் என்பது வினையும் வினைக் குறிப்புமே கொள்ளும் என்பார் பெயரை ஒழித்து வினைகொளும் என்றும்:

6. இச் சொல் ஒருமைப் பகுதியோடு பன்னை விசுதி மயங்கிப் பால் வழுவாய் நின்றதேனும் தன்னில்பாய் மயங்கி நின்றமையின் வழாநிலை போலும் என்பதூஉம், பன்மைவினை என்றது சொல் மாத்திரையில் பன்மைவினையன்றி, பொருள் மாத்திரையின் ஒருமை வினையாம் ஆதலின் இப் பயனிலையை ஒருவர் என்னும் சொற் கொள்ளுதல் வழுவன்று என்பதூஉம் தோன்றப் பாங்கிற்று என்றும்:

7. இங்ஙனம் ஆதல் சான்றோர்க்கு ஒப்ப முடிந்தது என்பார் என்ப என்றும் கூறினார்.”

இப் பகுதி, சிவஞான முனிவரின் இலக்கண ஆராய்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றது.

வடமொழிப் பற்று

சிவஞான முனிவர், சேனாவரைப் போன்று வடமொழிப் பற்று மிகுந்தவர். பல இடங்களில் வடமொழி இலக்கணத்தை விளக்குகின்றார்; போற்றியுரைக்கின்றார். பின்வரும் பகுதிகள் இவரது வடமொழிப் பற்றை நன்கு வெளிப்படுத்தும்:

“வட நூல் உணர்ந்தார்க்கு அன்றி, தமிழ் இயல்பு விளங்காது என்பதும் உணர்ந்து கோடற்கு அன்றே, பாயிரத்துள் ‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்றதுவும் என்க”

“வட நூற் கடலை நிலை கண்டு அறிந்த சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை செய்தார். ஆயின், இன்னோரன்ன பொருள்

அனைத்தும் தோன்ற, ஆசிரியர் கருத்து உணர்ந்து உரைப்பர். அவர், சொல்லதிகாரம் போலப் பெரும்பயன்படாமை கருதி, எழுத்திற்கு உரை செய்யாது ஒழிந்தமையின், தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியரை உள்ளிட்டோர் உரையை ஆசிரியர் கருத்தாகக் கொண்டு பின்னுள்ளோரும் மயங்குவராயினார்” -தொல். முதற்கூத்திர விருத்தியுரை.

2. சூத்திர விருத்தி

தொல்காப்பிய பாயிரம், முதற் சூத்திரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் சிவஞான முனிவர் மிக விரிவாக ஆராய்ச்சியுரைகள் இயற்றியுள்ளார். இந்நூல், முனிவரின் ஆராய்ச்சித்திறனுக்கும் இலக்கணப் புலமைக்கும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கி வருகின்றது.

சூத்திர விருத்தி, இலக்கண ஆராய்ச்சிக் களஞ்சியம்; அறிவுக்கு விருந்து; ஆராய்ச்சிக்கு ஊற்று; புலமைக்கு வற்றாத இன்பம். இந்நூலைக் கற்றால் அன்றித் தமிழ் மொழி இலக்கணப்புலமை நிரம்பப்பெறாது. இந்நூலில் எத்தனையோ அரிய செய்திகளைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இவர் கூறும் முடிவு, எல்லோருக்கும் உடன்பாடு அன்று எனினும் இவர் எழுப்பும் ஐயம், தடை, விடைகள், மறுக்கும் முறை, தம் கருத்தையே நிலை நாட்டும் வன்மை ஆகியவற்றை அனைவரும் போற்றி மதிப்பர்.

நன்னூல் விருத்தியுரையில் உள்ள சில பகுதிகள் எவ்வித மாறுதலும் இன்றி இந்நூல் இடம்பெற்றுள்ளன. இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி, சிவஞான போதப் பேருரை ஆகிய உரைகளில் இவர், இலக்கணக் கருத்துக்களை மிக விரிவாக விளக்க வேண்டிய இடங்களில் 'சூத்திர விருத்தியுள் காண்க' என்று குறிப்பிடுகின்றார்; எனவே, சூத்திர விருத்தியே இவர் எழுதிய முதல் உரை நூல் ஆகும்.

3. நன்னூல் விருத்தியுரை

சிவஞான முனிவர் தமிழ் இலக்கண உலகிற்குச் செய்த பெருந்தொண்டுகளில் ஒன்று, நன்னூலுக்கு விருத்தியுரை இயற்றியதே ஆகும். சங்கர நமச்சிவாயர் நன்னூலுக்கு எழுதிய விருத்தியுரை

சிலவிடங்களில் போதிய விளக்கம் இல்லாமல் இருப்பதை அறிந்து, முனிவர் அவ்விருத்தியுரையினைத் திருத்தி விரிவாக்கினார். முனிவர் உரை 'புத்தம் புத்துரை' என்று வழங்கலாயிற்று. சிவஞான முனிவர் விருத்தியுரையில் உள்ள இருவர் உரைகளையும் அடையாளம் கண்டு கற்பதற்கு உதவியாக, திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார் நன்னூல் உரையைப் பதிப்பித்துள்ளனர். அப் பதிப்பில் இருவர் உரைகளும் அடையாளமிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

முனிவர் நன்னூலுக்கு விருத்தியுரை கண்டபின் அவ்வுரையினைத் தழுவினே பிற்காலத்தில் எளிய உரைகள் பல நன்னூலுக்கு ஏற்பட்டன. தமிழ் இலக்கணம் கற்றுப் புலமை பெற விரும்புவர்க்குச் சிவஞான முனிவரின் நன்னூல் விருத்தியுரை ஒரு நுழைவாயிலாக விளங்குகின்றது.

4. இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி

திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் 'இலக்கண விளக்கம்' என்னும் பெயரைச் சூட்டி ஐந்திலக்கணம் கூறும் நூல் ஒன்றை இயற்றினார். அந்நூலில் உள்ள குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டி 'இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி' என்ற பெயரால் மறுப்பு நூல் ஒன்றினைச் சிவஞான முனிவர் இயற்றினார். (இலக்கண) விளக்கை அணைக்க, சூறைக்காற்றை (சூறாவளி) எழுப்பினர்.

இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, சிவஞான முனிவரின் ஏனைய மறுப்பு நூல்களைப்போல அத்துணை விரிவாகவும், தெளிவாகவும் அமையவில்லை. இந்நூலில் மறுக்கப்படும் கருத்து, அதில்உள்ள குற்றம், அதைப்பற்றிய தடைவிடைகள், யாவரும் ஒப்பத் தக்க முடிவு ஆகியவற்றைக் காணமுடியவில்லை. இலக்கண விளக்கச் சூத்திரத்தை முழுமையாகக் காட்டாமல், தொடக்கம் மட்டும் காட்டி மறுப்புரைகளையும் விரிவாகத் தராமல் 'இவற்றைத் தொல்காப்பிய முதற்சூத்திர விருத்தியுள் காண்க' என்று பல இடங்களில் கூறிவிடுகின்றார். எனவே, இம்மறுப்பு நூலைக் கற்போர், இலக்கண விளக்கம், தொல்காப்பிய முதற்சூத்திர விருத்தி ஆகிய இரண்டினையும் நன்கு பயின்றவராக இருத்தல் வேண்டும்; நல்ல நினைவாற்றலோடு முன்பின் நோக்கி எளிதில் உணர்பவராய் இருத்தல் வேண்டும். இந்நூல் ஒன்றே, நூலாசிரியரை மறுத்து எழுந்த மறுப்பு நூலாகும்.

இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியின் பெருமையினைத் தமிழறிஞர் வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் பின்வருமாறு கூறிப் போற்றுகின்றார்.

“திருவாவடுதுறைச் சிவஞான சுவாமிகள், நாவலருடைய இலக்கண விளக்கத்தை அவிசும்பொருட்டுச் சூறாவளியை ஏவினர். இச்சூறாவளியை ‘அநியாய கண்டனம்’ என்று மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் கூறுவது போல் நாம் ஒரு காலத்தும் சொல்லப்படாது. இக்கண்டனத்தை அவர் வேண்டுமென்று எழுதினபோதிலும் சில இடங்களில் நமது நாவலர் செய்த பிழைகளையும் எடுத்துக்காட்டி இருக்கின்றனர். சூறாவளியின் மூலமாயே நம் இலக்கண விளக்கத்திற்கு அதிகமேன்மை என்று யாவரும் அறிதல் வேண்டும்.”

சிவஞான முனிவர், இலக்கண விளக்கத்தில் எண்பதுக்கு மேற்பட்ட இடங்களை (எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் இரண்டில் மட்டும்) மறுக்கின்றார். சிலவற்றை மிகைபடக் கூறல் என்றும், வேறு சிலவற்றைக் குன்றக் கூறல் என்றும், இன்னும் சிலவற்றை மாறுகொளக் கூறல் என்றும் குற்றங்கள் கூறி மறுக்கின்றார்.

பதவியல் முதற் சூத்திர மறுப்பில், “இவர் கூறியவற்றுள் குற்றங்களை விரிக்கப்புகின், விளையாட்டு மகளிர் இட்ட மணற் சோற்றில் கல் ஆராயப் புகுதலோடு ஒக்கும்” என்று மிக வன்மையாகக் கூறுகின்றார்.

மறுப்புரைகள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

“ஈண்டை விதிகளை நன்னூலார் போலச் சாலவும் சொற் சுருங்கச் சூத்திரித்தும், சிலவற்றை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் போலச் சாலவும் சொற்பல்கச் சூத்திரித்தும் ஒரு வழிப்பட நில்லார் ஆயினார்” (உயிர் ஈற்று-35.)

“தாம் செய்த நூல்முறைபற்றி உரை செய்யாது, தொல்காப்பியத்திற் கிடந்தவாறே படி எடுத்து எழுதித் தமது அறியாமையை விளக்கினார் என அறிக”. (உயிர் ஈற்று-11)

இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் ‘பதவியல்’ என்று பெயரிட்டது பொருந்தாது என்பதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறுகின்றார்:

‘நன்னூலார் பதவியல் கூறியதற்கு முதல்நூல் வடநூல் ஆதலின், அது தோன்ற மொழியில் என்னாது பதவியல் என வட சொல்லான் அதற்குப் பெயரிட்டு, அவ் ஓத்துள் வடவெழுத்துத் தமிழில் வருமாறு கூறினார். இவர் தமிழ்மொழி மாத்திரைக்கே இலக்கணம் கூறுதும் எனப் புகுந்தமையால் பதவியல் என வடமொழியால் குறியிடுதல் பழுதாம் என்க.’

இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் ஆண்பால் பெண்பால் என்ற வழக்கு அஃறிணைக்கு இல்லை என்று கூறுகின்றார் (பெயரியல்-6). இதனைச் சிவஞான முனிவர், ‘ஆண்பால் பெண்பால் வழக்கு உயர்திணைக்கே அன்றி அஃறிணைக்கு இன்று என்றார். ஆண்பால் எல்லாம் ஆண் எனற்கு உரிய’ என்னும் மரபியல் சூத்திரங்களையும், ஆண்மை சுட்டிய பெயர், பெண்மை சுட்டிய பெயர் என்றும் குறியீடுகளையும், களிறு பிடி முதலிய வழக்குகளையும் மறந்தார் போலும்!’ என்று தம் ஆராய்ச்சித் திறன் வெளிப்படும் வகையில் மறுக்கின்றார்.

5. கம்பராமாயண முதற் செய்யுள்

சங்கோத்தர விருத்தி

சிவஞான முனிவர் காஞ்சிபுரத்தில் வாழ்ந்து வந்தபோது, தமிழுக்குத் தொண்டுகள் பல செய்து வந்தார். மாணவர் பலர் தோன்றினர். இவரிடம் பாடம் கேட்டுத் தமிழறிவு பெற்றுப் பலர் சிறப்படைந்தனர். முனிவர் புகழ், நகரமெங்கும் பரவியது. சைவமும் தமிழும் தழைத்து இனிது ஓங்கி வளர்வதைக் கண்ட வைணவர் சிலர் முனிவரிடம் வந்து, கம்பரையும், அவரது புலமைத் திறத்தையும், பாடலின் உயர்வையும் பலவாறு புகழ்ந்து பேசினர்; தமிழ் மொழியில் கம்பராமாயணம் போன்ற சிறந்த காவியம் வேறு இல்லை என்றும் கூறினர். இவ்வாறு அவர்கள் செருக்கோடு பேசுவதைக் கண்ட சுவாமிகள் அவர்கள் வாயை அடக்கக் கருதினார். கம்பராமாயணத்தின் முதற் செய்யுளாகிய ‘நாடிய பொருள்’ என்ற பாடலே இலக்கணப்படி பல குற்றங்களை உடைய பாடல் என்று கூறினார். அப் பாடலில் உள்ள பல குற்றங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுக்கிக் கூறினார்.

வைணவர்கள் இவர் கூறும் குற்றங்களுக்குத் தக்க விடை கூறி மறுக்க இயலாமல், சுவாமிகளை வணங்கி அறியாது கூறினோம் என்று பணிவாகக் கூறினர்.

அதன்பின்னர், சுவாமிகளே தாம் முன்பு அப்பாடலுக்குக் கூறிய குற்றங்கள் அனைத்தையும் நீக்கிக்காட்டி விடை கூறினார். சுவாமிகள் அப்பாடலுக்கு வாய்மொழியாகக் கூறிய வினாவிடைகளை யாவரும் உணர்ந்து இன்புறவேண்டி எழுதித் தருமாறு காஞ்சிநகர்ச் சைவர்கள் வேண்டினர். அவ்வாறே சுவாமிகள் 'கம்பராமாயண முதற் செய்யுள் சங்கோத்தர விருத்தி' என்ற பெயருடன் சிறுநூல் ஒன்றைச் செய்து அளித்தார்.

இவ்வாறு சிவஞான சுவாமிகள் செய்தது கம்பன் புலமைக்கோ, வைணவ அன்பர்களுக்கோ தாழ்வு உண்டாக்கக் கருதி அன்று. 'நாடிய பொருள்' என்று தொடங்கும் பாடல் கம்பர் பாடல் அன்று என்றும் கூறுவர். பெரியோர் பாட்டில் பிழைகண்ட தாழ்வும் சிவஞான முனிவருக்கு உண்டாகாது. ஒரே பாட்டில் இவர் எழுப்பியுள்ள இருபத்து இரண்டு குற்றங்களும் இவரது இலக்கணப் புலமையை - அறிவு வளத்தை - ஆராய்ச்சித்திறனை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவற்றினும் மேலாக அவ்வினாக்களுக்கு இவரே விடைகளும் கூறிப் பிழை நீக்கிக் காட்டியது மிக வியப்பைத் தருகின்றது. முடி போடுவது எளிது; அவிழ்ப்பது அரிது. இரண்டும் வல்லவர் சிவஞான முனிவர். சிவஞான முனிவர் ஒரு பாடலுக்கு எழுப்பிய வினாக்களையும், பின்னர்க் கூறிய விடைகளையும் அறிந்து கொள்ளும் விருப்பம் பலருக்கு ஏற்படுவது இயல்பே. ஆதலின், கீழே பாட்டையும் முனிவர் அப்பாடலில் கூறிய குற்றங்களையும் காண்போம்:

நாடிய பொருள்கை கூடும்;

ஞானமும் புகழும் உண்டாம்;

வீடுயர் வழிய தாக்கும்;

வேரியங் கமலை நோக்கும்;

நீடிய அரக்கர் சேனை

நீறுபட் டொழிய வாகை

சூடிய சிலைஇ ராமன்

தோள்வலி கூறு வோர்க்கே.

இதனுள் சங்கையும் உத்தரமும் வருமாறு: சங்கை சிறிது காட்டுதும்.

1. 'நாடிய பொருள்' எனவே எல்லாம் அடங்குதலின், 'ஞானமும் புகழும் உண்டாம்' எனவும், 'வீடியர் வழிய தாக்கும்' எனவும், 'வேரியங் கமலை நோக்கும்' எனவும் கூறுதல் கூறியது கூறலேயாம்.

2. இனி, ஈண்டுக் கூறிய நாடிய பொருள் முதலியவற்றைத் தரும் இராமனை, அவைதருதற்குரிய சத்துவகுணத் தொழிலான் விசேடித்துக் கூறாது, 'நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டு ஒழிய வாகை சூடிய சிலை இராமன்' என உருத்திரச் சுவை தோன்ற, ஏனைக் குணத் தொழிலான் விசேடித்துக் கூறுதல் சிறிதும் சிறப்பின்றாம்.

3. இன்னும் சொற்றொறும் சிறிது சங்கை காட்டுதும்.

நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல

நாடா வளந்தரு நாடு (குறள் - 739)

என்பவாகலின், தேடிவருந்தாது பெறப் பொருள் கைகூடிச் செய்தலே செய்தலாம்; அவ்வாறன்றித் தேடிப் பெறப் பொருள் கைகூடிச் செய்தல் செய்யாமையோடு ஒக்கும் ஆதலின், 'நாடாப் பொருள் கைகூடும்' என்னாது 'நாடிய பொருள்' என்றல் சிறப்பிலதாம்.

4. பொருள்கள் பல ஆதலின், பன்மைப் பாலால் கூறாது, பொருள் என்றல் வழுவாம்.

5. 'கூடும்' எனவே அமைந்திருப்ப, 'கைகூடும்' என்றல் வேண்டா கூறலாம். 6. இல்லறம் துறவறம், இம்மை மறுமை, போகம் மோக்கம் என்றாற் போலப் புகழ் முன் கூறி, ஞானத்தைப் பின் கூறல் மரபாம்: அவ்வாறன்றி ஞானமும் புகழும் என்றல், முறை பிறழ வைத்ததாம்.

7. ஞானமும் புகழும் உள எனப் பன்மையால் கூறாது, ஞானமும் புகழும் என்னும் இரண்டு எழுவாய்க்கு 'உண்டு' என ஒருமைப்பாலால் கூறியது வழுவாம்.

8. 'உண்டு' எனவே அமைந்திருப்ப 'ஆம்' என்பது நின்று பயனின்மையாம்.

9. வீடு என்று ஒழியாது, 'உயர் வழியது' என்றல் மிகை படக் கூறலாம்.

10. அன்றியும் வீடாகிய உயர்வழியது என இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையாகக் கொள்ளின் ஏற்றிடபம், யாட்டேறு என்றாற்போல, வீட்டுயர் வழியது எனச் செய்கைப்பட்டுப் புணர்வது அல்லது, 'வீடுயர் வழியது' எனப் புணராதாம்.

11. கைகூடும், உண்டாம், நோக்கும் என்பனவற்றைத் தன் வினையாகக் கூறி, ஆக்கும் என இஃது ஒன்றனையும், பிறவினையாகக் கூறல் வழுவாம்.

12. வேரி இல்லாத கமலம் சில உள ஆயின், அவற்றை நீக்குதற்கு, 'வேரியங் கமலம்' என விசேடித்தல் அமையும்; அவ்வாறு இன்மையின், 'வேரியங் கமலம்' எனப் பயனில் விசேடம் அடுத்தல் வழுவாம்.

13. கமலை குடிகொண்டு உறையும் என்னாது, கடைக் கண்ணால் சிறிது பார்க்கும் என்பது பட நோக்கும் என்றமையால், அற்பச் செல்வம் எய்தும் எனப் பொருள் தருதலின் சிறப்பிலதாம்.

14. நிலைபேறு இன்றி, அழிவுறும் அரக்கரை நீடிய அரக்கர் என்றல் பொருந்தாதாம்.

15. அரக்கர் எனவே அமைந்து இருப்ப, சேனை என்றல் மிகையாம்.

16. அன்றியும், அரக்கரது சேனை நீறுபட்டு ஒழிந்த தன்றி அரக்கர் நீறுபட்டிலர் எனவும் பொருள் தருதலின் மயங்க வைத்தலாம்.

17. நீறுபட என்னாது, 'நீறுபட்டு ஒழிய' என்றல் மிகையாம்.

18. நீறுபட்டு ஒழிந்த பின் வாகைகூடுதலை, ஒழிய வாகை தூடல் என்றல் வழுவாம்.

19. பிரமாத்திரம் முதலிய ஏனைப் படைகளும் இருப்ப, சிலை இராமன் என ஒன்றனையே கூறல் அமையாதாம்.

20. இராமனுக்கு அனந்த நற்குணங்கள் இருப்ப, தோள்வலியாகிய ஓர் ஏகதேச மாத்திரையே கூறல் சிறந்தது அன்றாம்.

21. மனம் மொழி மெய்கள் என்னும் முப் பொறியுள் ஏனையவற்றை ஒழித்து, கூறுவோர்க்கு என ஒன்றன் வினை மாத்திரையே கூறல் சிறப்பிலதாம்.

22. இன்னும் முதல் பாட்டில் 'நீறுபட்டு ஒழிய' என அமங்கலச் சொல்லை வைத்தலும் வழுவாம்.

மேலே காட்டிய இருபத்திரண்டு குற்றங்களை ஒரே பாட்டில் காட்டிய சுவாமிகள், 'ஆதலின் இப் பாட்டு முழுதும் குற்றமே ஆம்' என்றும் கூறுகின்றார்.

பின்னர், 'பாட்டு முழுதும் குற்றமே ஆம் எனின், அற்றன்று' என்று உரைத்து, 'இனிச் சங்கைதீர்ப் பொருள் சிறிது காட்டுதும்' என்று மேலும் தொடர்கின்றார்.

இவர் கூறப்போகும் விடைகளைக் கேட்க நம் உள்ளத்தில் ஆவல் எழுதல் இயற்கையே. அவ்விடைகளை, கம்பராமாயண முதற் செய்யுள் சங்கோத்தர விருத்தி என்னும் நூலில் கண்டு மகிழலாம்.

6. மறுப்புரை நூல்கள்

சிவஞான முனிவர் எழுதிய மறுப்புரை (கண்டன) நூல்கள் பலவாகும். சித்தாந்தமரபு கண்டனம், சிவ சமவாதவுரைமறுப்பு, 'எடுத்து' என்னும் சொல்லுக்கு இட்ட வைரக்குப்பாயம் ஆகியவை குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

சித்தாந்த மரபு கண்டனம்: சித்தாந்த மரபு அல்லது மரபு அட்டவணை என்ற ஒரு நூல் துறைசை ஆதீனத்தார் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டது. இந் நூலுக்கு கண்டனம் தருமை ஆதீனத்தாரால், 'சித்தாந்த மரபு கண்டனம்' என்ற நூல் இயற்றப்பட்டது. இக்கண்டன நூலால் மரபு அட்டவணை பிழையுடையது என்பது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால்,

அக் கண்டன நூலில், மறுக்கத் தகாதவை சிலவற்றை எடுத்த மறுத்ததனால் சிவஞான முனிவர் அக்கண்டன நூலுக்கு ஒரு மறுப்புரை வரைந்தார். இந் நூலே, சித்தாந்த மரபு கண்டனம்.

சிவசமவாத கண்டனம்: திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த ஞானப்பிரகாசர், சிவஞான சித்தியாருக்கு எழுதிய உரைகளில், தமக்குப் பிழை என்று தோன்றியவற்றிற்கு முனிவர் எழுதிய மறுப்பு நூல், சிவசமவாத கண்டனம் எனப்படும்.

‘எடுத்து’ என்னும் சொல்லுக்கு இட்ட வயிரக்குப்பாயம்: ‘என்னை இப்பவத்திற் சேரா வகை எடுத்து’ என்றும் சிவஞான சித்தியார் திருவிருத்தத்துள், ‘எடுத்து’ என்னும் சொல்லிற்கு ஞானப் பிரகாசர், ‘சமனாந்தம் பாசக் கூட்டம் கூடாதவகை சின் மாத்திர சுத்த கேவலமாகச் சேடிக்கப் பண்ணி’ என்று பொருள் கூறினார்.

சிவஞான முனிவர், இவ்வாறு பொருள் கூறுவது பொருந்தாது என்பதற்குப் பல காரணங்கள் காட்டி மறுக்கின்றார்.

‘குப்பாயம்’ என்ற சொல்லுக்குச் சட்டை என்பது பொருள்.

தனிப்பாடல் உரைகள்

சிவஞான முனிவர் காஞ்சிநகரில் வாழ்ந்து தமிழ்ப் பணி புரிந்தபோது, அவரிடம் அழக்காறுகொண்ட போலிப் புலவர் சிலர், இரண்டு தனிப்பாடல்கள் இயற்றி அவற்றிற்குப் பொருள் கூறுமாறு சுவாமிகளிடம் அனுப்பினர். அவ்விரு பாடல்களையும் வாங்கிப் பார்த்துச் சுவாமிகள் மிக அரியதொரு விரிவுரை எழுதி, சொல், பொருள், அணி, யாப்பு ஆகிய பலவேறு வகையான இலக்கணக் குறிப்பும் தந்து அனுப்பினார்கள்.

அப்பாடல்களுள் ஒன்று, ‘அங்கோழி முட்டை’ என்று தொடங்குகின்றது. இன்னொன்று ‘எங்கணவன்’ என்று தொடங்கும் வெண்பா.

‘எங்கணவன்’ என்னும் வெண்பாவுக்கு எழுதிய விரிவுரையின் இறுதியில் சுவாமிகள், “சங்கம் மரீஇய சான்றோர் அவரோடு ஒரு தன்மையராகிய

சான்றோர் செய்த இலக்கணத்தின் வராத செய்யுட்களின் பொருள் நுட்பங்களை எம்மனோர்பால் கேட்பின் அமையும்; எதுகை வழுவும் பருப்பொருளும், வெளிறிய சொல்லும் முதலிய குற்றங்களை உடையவராய் இலக்கணத்திற் புறத்த, இன்னோரன்ன செய்யுட்களை இவ்வாறு செய்யுள் செய்யவல்லாரைக் கேட்க அமையுமல்லது, அம்மனோரையும் அவரோடு ஒருவராக்கி இவற்றையும் ஒன்றாகக் கேட்டல் அமையாது என அறிக” என்று தக்க அறிவுரை ஒன்றை எழுதியுள்ளார்.

7. சிவஞானபோதச் சிற்றுரை

சிவஞான முனிவர் இயற்றிய உரைகளுள் சிவஞான போதச் சிற்றுரையும் ஒன்று. சிவஞான போதத்திற்குப் பேருரை காணு முன்னரே, முனிவர் அந்நூலுக்குச் சிற்றுரை கண்டார் என்பர் தமிழறிஞர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, சிற்றுரையில் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் யாவும் பேருரையுள் அடங்கும் என்றும் அவர் கூறியுள்ளார்.

ஆனால், மறைமலை அடிகளார், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி என்னும் தம் நூலில் சிவஞானபோதச் சிற்றுரை பேருரைக்குப்பின் இயற்றப்பட்டதாய்க் கூறுகின்றார். அடிகளார் அந்நூலில், “தமது பேருரைக்கண் ‘அது’ என்பதற்கு ‘அலி’ எனப்பொருள் உரைத்த சிவஞான முனிவரே, அதற்குப் பிற்காலத்தே தாம் வரைந்த சிற்றுரைக்கண் அவ்வாறு அதற்குப் பொருள் கூறக் காணாமையின், அதற்கு அலி எனப் பொருள்கோடல் பொருந்தாமையினைப் பின் உணர்ந்தார்” என்று கூறுகின்றார்.

8. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கவுரை

சிவஞான சித்தியார், ‘தண்டமிழின் மேலாந்தரம்’ என்று பாராட்டப் பெற்ற நூல்,

சிவத்துக்கு மேல் தெய்வம் இல்லை

சிவஞான சித்தியார்க்கு மேல் நூல்இல்லை

என்ற ஆன்றோர் செய்யுளும் இதன் சிறப்பை விளக்கும்.

இந்த நூல், பரபக்கம் சுபக்கம் என்னும் இரு பகுதிகளையுடையது.

சுபக்கம் என்னும் பகுதியின் தொடக்கத்தில் 'அளவை இயல்' உள்ளது. அதில் தருக்க நூற் கொள்கைகள் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. பதினாக்கு செய்யுட்கள் அளவை இயலில் உள்ளன. முற் காலத்தில் தமிழில் தருக்க நூல்கள் இருந்தன. ஏரணம் என்ற தமிழ்ச் சொல், தருக்க நூலைக் குறிக்கின்றது. பண்டைய தருக்க நெறிக்குச் சான்றாய், சுபக்க அளவையியலில் உள்ள பதினான்கு செய்யுட்கள் உள்ளன.

தமிழரின் சமயச் சிந்தனைகளை முழுமையாகத் தருகின்ற தலைசிறந்த நூலாகத் திகழ்கின்றது. இலக்கண நுட்பம் இலக்கிய நயம் தருக்க நெறிமுறை சமயக் கொள்கைகளின் செப்பம் ஆகியவற்றை இதில் காணலாம்.

சிவஞான முனிவர், சிவஞான சித்தியார் சுபக்கத்திற்கு மட்டும் உரை இயற்றியுள்ளார். இவருக்கு முன்னரே சித்தியாருக்கு நால்வர் உரை இயற்றியுள்ளனர். சிவாக்கிரம யோகிகள், மறைஞான தேசிகர், நிரம்ப அழகிய தேசிகர், ஞானப் பிரகாச முனிவர் ஆகிய நால்வரும் உரை இயற்றினர்.

ஞானப் பிரகாசர் இயற்றிய உரை, சிவசமவாதத்தைத் தழுவியது ஆகலின் அதனைச் சிவஞான முனிவர் மறுத்தார்.

சிவஞான முனிவரின் சித்தியார் உரைக்குச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் பதவுரை எழுதி அதனை எளிதாக்கியுள்ளார்.

சிவஞான சித்தியாருக்கு முனிவர் இயற்றியுள்ள உரை, பலவகை அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளைக் கொண்டதாய்ச் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. சுபக்கக் காப்புச் செய்யுளில் 'மும்மதம்' என்பதற்கு முனிவர் கூறியுள்ள உரை மிகவும் சிறப்பானது.

இவருக்கு முன்னர் 'மும்மதம்' பற்றிப் பல கருத்துக்கள் நிலவிவந்தன. விநாயகக் கடவுளுக்கு முகம் ஒன்றே, யானையின் உறுப்பாக அமைத்திருத்தலின் மும்மதம் என்பது பொருந்தாது என்பர் ஒரு சாரார். மும்மதம் என்பது முச்சக்திகளைக் குறிக்கும் என்பர் வேறொரு சாரார். ஒரு கோடு, இரு செவி முதலியவை உருவகங்கள் அல்ல ஆதலின் மும்மதம்

என்பதனை மட்டும் முச்சக்தி என்று உருவகமாகக் கருதுதல் தவறு என்பர் இன்னொரு சாரார்.

சிவஞான முனிவர் இம் மூவகைக் கருத்துகளையும் ஆராய்ந்து, விநாயகக் கடவுளுக்குக் கழுத்திற்குக் கீழே யானை வடிவம் இல்லை என்றும், மும்மதம் உருவகம் அன்று என்றும் எடுத்துக்கூறி, மும்மதம் என்பதில் ஒரு மதமே ஏனைய இரு மதங்களையும் குறிக்கும் என்று விளக்கியுள்ளார்.

இத்தகைய நயமான பகுதிகள் உரைமுழுதும் உண்டு.

9. சிவஞான போதப் பேருரை

மெய்கண்டார் இயற்றிய சிவஞானபோதம் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களுள் மிகவும் சிறந்தது என்று யாவராலும் போற்றப்படுகின்றது. அந் நூலின் சிறப்பை,

வேதம் பசு, அதன்பால் மெய்யு கமம், நால்வர்
ஓதும் தமிழ்வேதம் உள்ளூறுநெய் - போதமிகு

நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்

என்ற வெண்பாவால் உணரலாம். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நூலுக்குப் பேருரை ஒன்று பல காலமாய்த் தோன்றாமல் இருந்தது. வடமொழியில் வேதாந்த தத்துவத்திற்குச் சங்கரர், இராமானுசர், மத்துவர் ஆகியோர் தோன்றி, பிரம்ம சூத்திரங்கள், உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை ஆகியவற்றிற்குப் பேருரைகள் எழுதியுள்ளனர். இவ்வரைகள் வேதாந்த தத்துவத்திற்குத் தோன்றியதுபோலச் சைவ சித்தாந்தத்திற்குப் பல காலமாய்ப் பேருரை தோன்றாமல் இருந்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிவஞான முனிவர், சிவஞான போதத்திற்குப் பேருரை எழுதி அக்குறையை நீக்கினார்.

சிவஞான முனிவர் இயற்றியுள்ள பேருரை, பல சிறப்புகளை உடையது. சைவ சித்தாந்தப் பொருளைத் தமிழில் இனிது விளக்க வல்ல பெருநூல் இப் பேருரை ஒன்றே, பேருரைசெய்யப் புகுவார்க்கு எல்லாம் நல்லதோர்

எடுத்துக்காட்டாய் இப் பெருநூல் விளங்குகின்றது. இப் பேருரையில் மாறுபட்ட கருத்துக்களை ஆராய்ந்து அறிந்து, திட்பமான கொள்கையைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தெளிவாக விளங்குகின்றார்; மற்றவர் எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியாது நுட்பங்களைப் புலப்படுத்துகின்றார். சுருங்கிய சொற்களால் பொழிப்புத் திரட்டி நயங்கூறிச் செல்லுகின்றார்.

சிவஞான முனிவர் வடமொழிக் கடலையும் தென்மொழிக் கடலையும் உண்ட பெருங் கொண்டல். அக் கொண்டல் பொழிந்த மழையின் தேக்கம் சிவஞான பாடியம். சிவஞான முனிவரது தத்துவ ஆராய்ச்சி நுட்பத்தை நோக்கும்போது, நீலகண்டரும் சங்கரரும் இராமானுஜரும் மத்துவரும் ஓர் உருக்கொண்டு சிவஞான முனிவராக வந்தனரோ என்றும், அவர் தம் உரைநடையை நோக்கும் போது நக்கீரரும் இளம்பூரணரும் பரிமேலழகரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஓர் உருக்கொண்டு அவராகப் போந்தனரோ என்றும் அறிஞர் கருதற்கு இடன் உண்டாகிறது.”

இப் பேருரை தமிழ்மொழி இலக்கணத்தில் ஆழ்ந்த புலமையும் தெளிவும் உடையவர்க்கே நன்கு விளங்கும். இந் நூலில் சுவாமிகளின் இலக்கணப் புலமை மாட்சியையும் ஆராய்ச்சித் திறனையும் காணலாம். திருக்குறள், பன்னிரு திருமுறை ஆகியவற்றின் கனிந்த பொருள் நலத்தைஇதில் காணலாம். தருக்கநூலின் பல முடிபுகள் இதில் இடம் பெறுகின்றன. வடமொழியில்உள்ள வேத ஆகமப் பொருள்களின் திட்பமும் இதில் வெளிப்படுகின்றது. தமிழிலும் வட மொழியிலும் உள்ள சைவ சித்தாந்த நூல்களின் பொருள் தெளிவை இதில் கண்டு மகிழலாம். பல வேறுசமயங்களில் உள்ள சாத்திரங்களின் பிழிவு இதில் உண்டு. பல நூறு சமய நூல்களைக் கற்றுப்பெறும் அறிவை, இவ் வுரை ஒன்றினைக் கற்றே பெறலாம்.

இதுவரை தமிழ்மொழியிலும் வடமொழியிலும் எழுதப்பட்டுள்ள மாபாடியங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்ததொரு நூலாய் இப்பேருரை விளங்குகின்றது. ஆதலின் சுவாமிகளை மாபாடியச் சிவஞான யோகிகள் முனிவரைப் புகழ்கின்றார்:

“மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞான போதத்தின் அகத்தைத் திறந்து காட்டவல்ல திறவு கோல், சிவஞான முனிவர் உரையே என்று கூறலாம். இவ் வுண்மை, மூலத்தையும் உரையையும் ஒருங்குவைத்து ஆராய்வோருக்கு நன்கு

புலனாகும். சிவஞான முனிவர், நுண்ணுடல் கொண்டு மெய்கண்டாருடன் பேசிப் பேசி உரை வரைந்தனரோ என்று நினைக்குமாறு அவர்தம் உரை அமைந்திருக்கிறது.

“சிவஞான முனிவரை அறிவுப் பிண்டம் என்று கூறல் மிகையாகாது. கலைகள் எல்லாம் சிவஞான முனிவராகத் தோன்றின போலும். தருக்கமும் வியாகரணமும் இலக்கியமும் இலக்கணமும், தமிழ்ச் சிவஞான முனிவருக்குப் பணியாட்களாகித் துணைபுரியத் தவம் கிடந்தனவோ, என்னவோ தெரியவில்லை”

இந்த நூல் இனிய செந்தமிழில் ஆனது. இதிலுள்ள ஒவ்வொரு சொற்றொடரிலும் சொல்லிலும் தமிழ்ச்சுவை பொங்கித் ததும்புகின்றது. வடமொழிச் சொல்லும் சுலோகமும் மேற்கோளும் அம் மொழியில் உள்ளவாறே எழுதப்பெறாமல் தமிழ்மரபுக்கும் ஒலிக்கும் ஏற்றவாறு அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்று ஐந்து அவத்தைக்கும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை அமைத்துத் தந்த பெருமை சிவஞான முனிவர்க்கே உரியதாகும். நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்குதல் என அவற்றைத் தமிழ்ச் சொற்களாக்கியுள்ளார்.

சிவஞான முனிவர் மிக நயமாகவும் நுட்பமாகவும் உரை எழுதுபவர் என்பதற்குச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள் உரையே சிறந்த சான்றாக உள்ளது. அச் செய்யுளில்வரும் ‘மாயிருள்’ என்பதற்கு முனிவர் நுட்பமாகப் பொருள் கூறியுள்ளார். இருளானது அக இருள், புற இருள் என இரு வகைப்படும். புற இருள் கதிரவனால் மாயும்; அக இருள் மாயாது. ஆதலின் புறஇருளைக் கூறுங்கால் அதனை ‘மாயிருள்’ என்றார் என்றும், அக இருள் சிவஞானபோதத்தால் மாய்க்கப்படும் என்றும் குறிப்பாகக் கூறுகின்றார்.

தமது கருத்தை இனிது விளக்கப் பல உவமைகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“தன் நாடு பகைவரால் அழிவின்றி நிலைபெறுத்துதல் அரசன் தொழில் ஆனாற்போல”

“தண்ணீர்க் குடம் நிலைபெறுதல் அதனைத் தாங்கிச் செல்வானது முயற்சியின்றி அமையாதவாறுபோல” (பிராண-2)

என்பனபோன்ற இனிய உவமைகளை உரை முழுவதும் காணலாம்.

சிவஞான முனிவர் தம் இலக்கணப் புலமை தோன்ற உரை எழுதும் இடத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகள் பல தரலாம்.

**அவையே தானும் ஆயிரு வினையின்
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே
(இரண்டாம் சூத்திரம்)**

என்ற சூத்திரத்தின்கீழ், பின்வருமாறு இலக்கணக் குறிப்புத் தருகின்றார்:

“ஆணையின் என்பது சிங்க நோக்காய், இருவினை என்பதனோடும், நீக்கம் இன்றி நிற்கும் என்பதனோடும் இயைந்து பொருள்தந்து நின்றது. ஆண்டு இன் உருபு இருவினை என்பதனோடு இயையுங்கால் நீக்கப் பொருட்கண்ணும் வந்தது. இன் என்பது சாரியை எனக்கொண்டு ஈரிடத்தும் ஏற்கும் உருபுகள் விரித்து உரைத்தலும் ஒன்று. அன்றே-அசை. அநாதியே இவ்வாறு நிற்கும் எனினும் அமையும்; ஆய்ப் புரிய நிற்கும் எனக் கூட்டுக.”

சமயக் கருத்துக்களை விளக்கும் தொடர்மொழி, சொல் ஆகியவற்றிற்குச் சிவஞான முனிவர் சிறந்த விளக்கம் தருகின்றார். சில சொற்களின் பொருள் விளக்கம் பின்வருமாறு: மூலமலம் காரிய வேறுபாட்டான் எழு வகைப்படும். அவையாவன: மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பனவாம்.

மதம்: தன்னால் எய்தப்படும் அரிவையைத் தானே கொண்டாடிப் புகழ்ந்து இவளின் மேற்பட்ட மகளிர் உலகத்து இல்லை என மதித்தற்கு ஏதுவாயது.

அராகம்: அவள்பால் மேன்மேலும் ஆசை மிகுதற்கு ஏதுவாயது.

கவலை: ஊழ்வலியால் அவளைத் தணந்தவழிக் கண்ணீர் விட்டு அழுது பெரிதும் துன்பமுற்றுக் கவலுதற்கு ஏது வாயது.

தாபம்: அதனால் உள் வெதும்பித் தவித்தற்கு ஏது வாயது.

வாட்டம்: அங்ஙனம் அலறியும் ஆற்றியும் உள்வெதும்புதலான்
முர்சையற்று உள்ளமும் உடம்பும் வாடுதற்கு ஏதுவாயது.

விசித்திரம்: தான் பெற்ற உலக வாழ்க்கையை நோக்குத்தோறும்
இவர் எமக்கு உரிமைச் சுற்றத்தார்; இவள் உரிமையுடைய மனைவி; ஆடை,
அணி, பொன் முதலிய செல்வங்களில் குறைவில்லை; மனை, கழனி முதலிய
நிலங்களில் குறைவில்லை ஆகலான் எனக்கு இனிப் பெறக்கடவது என்னை
எனவும், என் குடும்பத்தைப் புரப்பவர் யாவர் எனவும் இவ்வாறு பல வேறு
வகைபடச் சிந்தை செய்தற்கு ஏதுவாயது.

சிவஞான முனிவர் ஞானாமிர்தக் கோவையிலிருந்து பல
எடுத்துக்காட்டுகள் தந்து விளக்கிச் செல்லுகின்றார். அக்கோவைக்குப்
பழையவுரை ஒன்று உள்ளது. சிவஞான முனிவர் அவ்வரையைச் சில
இடங்களில் மறுத்துக் கூறுகின்றார். ஆதலின் அவ்வரை முனிவர்க்கு
முன்னரே வழக்கில் இருந்தது அறியப்படும்.

சிவஞான முனிவரின் புலமை முதிர்ச்சியை - ஆராய்ச்சித் திறத்தை -
கல்விக் கடலின் ஆழத்தை- இப் பேருரையில் காணலாம். பல இலக்கண
உரையும், மறுப்புரையும் எழுதிய பின்னரே இப் பேருரை இவரால்
எழுதப்பட்டது. இவரே இப் பேருரையில் இலக்கணக்குறிப்புக்களை
விளக்கும்போது, “சூத்திரவிருத்தியுள் உரைத்தாம். ஆண்டுக் காண்க” என்று
குறிப்பிடுகின்றார்.

சிவஞான முனிவரின் ஆற்றலை-அறிவை-ஆராய்ச்சியைக்
காலந்தோறும் உலக மக்களுக்கு எடுத்து விளக்கிப் பறைசாற்றும் இனிய
நூலாய் இப் பேருரை விளங்கும். சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிது ஓங்க விரும்பும்
திரு.வி.க பின்வருமாறு போற்றியுரைக்கின்றார்:

“சிவஞான பாடியம் தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு கருவூலம் போலத்
துணைபுரியும்; தமிழ் பயில்வோர்க்கும் அவ்வாறே துணை செய்யும். சிவஞான
பாடியம் தமிழ்ச் செல்வம்; கற்பகம்; காமதேனு. அது வேண்டுவதை உதவும்.
இத் துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த திராவிடமாபாடியம் ஒவ்வொரு தமிழரிடத்திலும்

மிளிர்ந்தல் வேண்டுமன்றோ? தமிழ் வாழ்க. சிவநெறி வாழ்க. சிவஞான முனிவர் சேவடி வாழ்க.”

கு.சுந்தரமூர்த்தி

கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் சிவநெறியில் நின்றொழுகும் குடும்பத்தில் 14.04.1930 இல் தோன்றியவர். இவர்தம் பெற்றோர் குப்புசாமி, நாகரத்தினம் அம்மாள். பிறந்த ஊர் தொட்டியம் அருகில் உள்ள தோளூர்ப்பட்டி. எட்டாம் வகுப்பு வரை பிறந்த ஊரில் கல்வி பயின்றவர். தந்தையார் ஊர்நலப் பணியில்(கர்ணம்) இருந்ததால் பிற ஊர்களில் வாழ நேர்ந்தது. பின் நுழைவுத்தேர்வு எழுதித் திருப்பனந்தாள் செந்தமிழ்க்கல்லூரியில் தமிழ் பயின்றவர்(1945-1950). அங்குப் பயின்று தேர்ச்சி முடிவு வந்த உடன் அக்கல்லூரியிலேயே தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பணிபுரியத் தொடங்கினார். பேராசிரியராகவும், முதல்வராகவும் அக்கல்லூரியிலேயே தம் பணிக்காலம் வரை(26.06.1950-31.05.1988)தொடர்ந்து பணிசெய்தார்(மீள் விடுப்பில்ஓராண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலையில் பணி). மாற்றச்சான்று வாங்காமலே பணிசெய்த பெருமைக்குரியவர்.

பதிப்புப்பணிகள்

பதிப்புப்பணிகள் என்றவுடன் நம் நினைவுக்கு வருபவர் உ.வே.சா.அவர்கள். அவர்கள் காலத்தில் நூல்களை வெளிப்படுத்துவது போற்றுதலுக்கு உரிய பணியாக இருந்தது.அவர்கள் காலத்திற்குப் பிறகு பழந்தமிழ் நூல்களின் விளங்காத பகுதிக்கும் உரைகளுக்கும் விளக்கம் தரும் பதிப்புகளும்,உரைவிளக்கம் தரும் பதிப்புகளும் தேவையாக இருந்தது. அவ்வகையில் தமிழின் தொன்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப் பியத்தின் அனைத்து உரைகளையும் ஆராய்ச்சி முன்னுரையுடனும் விளக்கவுரையுடனும் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் ஈடுபட்டார். சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகமும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும் இப்பணியில் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்களுக்குப் பெருந்துணை செய்தன.சொந்தப் பதிப்பாகவும் பல நூல்களை வெளியிட்டார்.

தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகத்தின் வழியாகத் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையை விளக்கவுரையுடன் 1962 இல் பதிப்பித்தார்.தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணர் உரையை விளக்கவுரையுடன் 1963 இல் பதிப்பித்தார்.தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடர்

உரையை விளக்கவுரையுடன் 1964 இல் பதிப்பித்தார். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையை விளக்கவுரையுடன் சொந்தப்பதிப்பாக 1965 இல் பதிப்பித்தார். தொல்காப்பியம் செய்யுளியலை நச்சினார்க்கினியர் உரையுடனும் விளக்கவுரையுடனும் 1965 இல் கழகம் வழிப்பதிப்பித்தார். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இளம்பூரணர் உரையை விளக்கவுரையுடன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வழி 1979 இல் பதிப்பித்தார். தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரையை விளக்கவுரையுடன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் வழி 1981 இல் வெளியிட்டார். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சர், பேராசிரியர் உரைகளை விளக்கவுரையுடன் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வழி 1985 இல் வெளியிட்டார்.

மேலும் தண்டியலங்காரம் என்னும் அணியிலக்கண நூலைத் தம் சொந்தப்பதிப்பாக 1967 இல் வெளியிட்டார். முத்துவீரியம் என்னும் இலக்கண நூலைக் கழகம் வழி 1972 இல் வெளியிட்டார். மேற்கண்ட இலக்கண நூல்களைக் கற்கப் புகும் ஆர்வலர்கள் யாரும் எந்த வகை இடையூறும் இல்லாமல் இவ்விலக்கண நூல்களைப் பயிலும்படி இவர் வரைந்துள்ள ஒப்புயர்வற்ற விளக்கவுரைகளும், ஆராய்ச்சி முன்னுரையும் இவரின் ஆழ்ந்த கல்விப் பரப்பையும், நுண்ணிய ஆராய்ச்சித்திறனையும் காட்டும். மூலநூலாசிரியரின் கருத்துகளை எடுத்துரைத்தும், உரையாசிரியர்களின் அறிவுச்செழுமையை விளக்கியும் நூலின் மீதும், உரையாசிரியர்கள் மீதும் மதிப்பு உண்டாகும் படி இவர் எழுதிச் செல்வார். இவர்தம் உரைகள் வழியாகப் பண்டைக் காலப் பதிப்புகள் பற்றிய பல குறிப்புகளும் வரலாறும் நமக்குப் புலனாகின்றன.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரைபற்றிய முன்னுரையில் பேராசிரியர் பின்வரும் அரிய செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரையை முதன்முதல் பதிப்பித்து உதவியவர்கள் பூவிருந்தவல்லி, திரு.சு. கன்னியப்ப முதலியார் அவர்கள் ஆவர். அப்பதிப்புத் திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய திரு. சுப்பராயச் செட்டியார் அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பெற்று கி.பி. 1868 இல் வெளியிடப்பட்டதாகும். அப்பதிப்பு ஏட்டில் கண்டவாறே பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. உரை பொழிப்புரை யாயுள்ளது. விளக்கவுரை எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகிய அனைத்தும் அதனுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. நூற்பாக்கள் உரிய முறையில் அமைக்கப்படவில்லை. இப்பதிப்பை வேறு பல பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பதவுரையாக்கியும், விளக்கம் எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தனித்தனியே பிரித்தும் தமது

கருத்தையும் ஆங்காங்கு வெளிப்படுத்தியும் இரண்டாவதாகப் பதிப்பித்துதவியவர் திரு.வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் ஆவர்.....' எனத் தம் கலத்திற்கு முன்பு நிகழ்ந்த பதிப்பு முயற்சியை வரலாற்றுப் பதிவாக வழங்குவதில் வல்லவராக விளங்கியவர்.

தொல்காப்பியம் சேனாவரையர் உரையைப் பதிப்பிக்கும் பொழுது அரிய பல வரலாறுகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். '...சேனாவரையர் உரை முதன்முதல் திரு.சீனிவாச சடகோபமுதலியார் அவர்களின் வேண்டுகோளின்படி, கோமளபுரம் திரு.இராசகோபால் பிள்ளை அவர்களால் திருத்தம் செய்யப்பட்டுத் திரு. புகந்தசாமி முதலியார் அவர்களால் 1868 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பின்பு யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் திரு.ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் திருத்தம் செய்யப்பட்டு திரு.சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் 1886 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பின்பு சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் 1923 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதனையடுத்துப் புன்னாலைக்கட்டுவன் திரு.சி.கணேசையர் அவர்கள் குறிப்புரையுடன் திரு.நா.பொன்னையா அவர்களால் 1938இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. ...'

இவ்வாறு ஒவ்வொரு நூலையும் பதிப்பிக்கும்பொழுது பல்வேறு பதிப்பு வரலாற்றைப் பதிவு செய்வதுடன் பல நூல்களை ஒப்பிட்டுத் திருத்தமாகத் தம் பதிப்பைப் பதிப்பித்துள்ளார். பொருள் விளக்கத்துடன் புதிய எடுத்துக்காட்டுகளையும் தந்துள்ளார். நூற்பாவிலும் உரைகளிலும் கண்டுள்ள பாட வேறுபாடுகளை அடிக்குறிப்பாகத் தருபவர். ஒவ்வொரு நூற்பாவின் அடியிலும் விளக்கவுரை எழுதிப் படிப்பவருக்கும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பயன்படும்வண்ணம் செய்துள்ளார். ஒவ்வொரு இயலின் முகப்பிலும் பொருளமைப்பு என்னும் பெயரில் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் எழுதியுள்ள பகுதிகள் தொல்காப்பியம் கற்கப் புகுவார்க்குப் பேருதவியக இருக்கும்.

கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் தமிழ்இலக்கியப்பணிகள்

தமிழின் தலைசிறந்த நூலான திருக்குறளில் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்களுக்கு மிகச்சிறந்த ஈடுபாடு உண்டு. அனைத்துத் திருக்குறளையும் பரிமேலழகர் உரையுடன் சொல்லும் ஆற்றல்பெற்றவர். மற்ற உரையாசிரியர்களையும் நன்கு கற்றவர். எனவே திருக்குறளைப் பல்வேறு வகைகளில் பதிப்பித்துள்ளார். அவற்றுள் ம.வெ.செயராமன் அவர்களின் பொருளுதவியால் வெளியிட்ட திருக்குறள் உரைத்திறன் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. 1981 இல் வெளிவந்த இந்நூலில் பரிமேலழகரின் உரையை அடியொற்றியும் அவர்தம் விளக்கத்திற்கு விளக்கமாகவும் நூல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. பரிமேலழகர் மாறுபடும் இடங்களும் இவ்வரையில் சிறப்புடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பிற உரையாசிரியர்களின் உரை வன்மை, மென்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆராய்ச்சி முன்னுரை என்று 44 பக்கங்களில் கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் தந்துள்ள விளக்கம் அவரின்

நுண்ணிய புலமையையும், ஆராய்ச்சி வன்மையையும் காட்டும். இந்நூலின் அமைப்பு குறளும், பரிமேலழகர் உரையும், இவர்தம் விளக்கவுரையுமாக அமைந்துள்ளது.

திருமுருகாற்றுப்படை உரைத்திறன்(ஐவர் உரையுடன்) என்னும் பெயரில் இவர் வரைந்துள்ள உரை திருமுருகாற்றுப்படையைச் சுவைத்துக் கற்பார்க்குக் கழிபேரின்பம் நல்குவதாகும். இரத்தினகிரி அருள்திரு பாலமுருகன் திருக்கோயில் சார்பில் இந்நூல் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதுபோல் நீதிநெறிவிளக்கம், சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ், சீர்காழிக் கோவை, அபிராமி அந்தாதி, கந்தர் கலிவெண்பா, சங்கரமூர்த்திக் கோவை, கந்தர் அனுபூதி, தில்லைச் சிவகாமியம்மை இரட்டை மணிமாலை, திருமுல்லைவாயில் புராணம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலான நூல்களுக்கு உரையும் குறிப்புரையும் எழுதியுள்ளார்.

திருமுறைப் பதிப்புப்பணிகள்

கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் திருமுறைகளில் நல்ல பயிற்சியுடையவர். பலகாலம் மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்த ஆற்றலுடையவர். திருமுறைகளைப் பல்வேறு நிறுவனங்கள் பல வடிவில் பதிப்பித்தபொழுது திருமுறைகளின் சிறப்பு வெளிப்படும் வண்ணம் ஆற்றல் சான்ற ஆராய்ச்சி முன்னுரைகளையும், குறிப்புரைகளையும் எழுதியவர். சிவகாசி சிவனடியார் அறநெறிக்கழகம் வழியாகச் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோரின் திருமுறைகளை வரலாற்று முறையில் பதிப்பித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இதுவரை வெளிவந்த பதிப்புகளில் பேராசிரியரின் இப்பதிப்பு அழகிய வடிவமைப்பில் வெளிவந்துள்ளது.

தத்துவ நூல்களுக்கான உரைப்பங்களிப்பு

தமிழில் சைவ சமயத் தத்துவத்தை விளக்குவன சாத்திர நூல்களாகும். பதினான்கு சாத்திரநூல்கள் உள்ளன. இப் பதினான்கு சாத்திர நூல்களுக்கும் உரை எழுதிய பெருமை கு.சுந்தரமூர்த்தி அவர்களையே சாரும். காசித் திருமடத்தின் வெளியீடாக வந்த இவ்வுரை நூல்கள். எளிய முறையில் நடப்பியல் உண்மைகளை எடுத்துக்காட்டித் தமிழ்மரபு மாறாமல் அமைந்துள்ளன.

ஆ. சிவலிங்கனார்

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்ட தொல்காப்பிய உரைவளப் பதிப்புகளால் புகழ்பெற்றவர் அறிஞர் ஆ.சிவலிங்கனார். இவர் கடலூர்

புதுவண்டிப்பாளையத்தில் (கரையேறவிட்ட குப்பம்) 30.11.1922 இல் பிறந்தவர். பெற்றோர் ஆறுமுகனார் - பொன்னம்மாள். நெசவாளர் குடும்பத்தில் பிறந்த ஆ.சிவலிங்கனார் தொடக்கக் கல்வியைக் கடலூர் நகராட்சி (முனிசிபல்) பள்ளியில் பயின்றவர். பிறகு கடலூரில் புகழ்பெற்று விளங்கிய ஞானியார் மடத்தில் தம் இருபதாம் அகவை வரை பயின்றவர். ஞானியார் மடத்தில் பயின்றபொழுது இவருக்கு ஐந்தாம் பட்டத்தில் இருந்த சிவசண்முக மெய்ஞான சிவவாக்கியார் சுவாமிகள் ஆசிரியராக விளங்கிச் சமய நூல்களைப் பயிற்றுவித்துள்ளார் (இச் சுவாமிகள்தான் தந்தை பெரியாருக்கு நெருங்கிய நட்புரிமை கொண்டவர். அக்காலத்தில் சமூகச்சிந்தனையுடன் விளங்கியவர். இசுலாமிய, கிறித்தவ மதம் சார்ந்தவர்களும் இவர்களிடத்துத் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

ஞானியார் மடத்தில் படித்தகாலை அறிஞர் சிவலிங்கனார்க்குத் தமிழ் இலக்கணங்களில் நல்ல பயிற்சி அமைந்தது. அங்குப் பணிபுரிந்த உருத்திரசாமி ஐயர் (வீரசைவ மரபினர்) ஆசிரியராக விளங்கி இவருக்கு நல்லமுறையில் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயிற்றுவித்தார்.

அறிஞர் ஆ.சிவலிங்கனார் திருவையாறு கல்லூரியில் தமிழ்பயின்று தம் புலமையை வளர்த்துக்கொண்டார்(1936-1940). அப்பொழுது திருவையாறு கல்லூரியில் கரந்தைக் கவியரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளை, புருசோத்தம நாயுடு, கோவிந்தசாமி பிள்ளை, சோமசுந்தர தேசிகர் உள்ளிட்ட அறிஞர் பெருமக்கள் நம் சிவலிங்கனார் அவர்களுக்கு ஆசிரியப் பெருமக்களாக இருந்துள்ளனர். புருசோத்தம நாயுடு அவர்கள் அணியிலக்கணம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பயிற்றுவித்ததையும், சோமசுந்தர தேசிகர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் பயிற்றுவித்ததையும், வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் பயிற்றுவித்ததையும் அறிஞர் சிவலிங்கனார் குறிப்பிடுகிறார்.

திருவையாற்றுக் கல்வியை முடித்த கையோடு அக்காலை வேலை கிடைப்பது மிக அரிதாக இருந்தமையால் தம் வகுப்புத் தோழர் உதவியால் நெல்லை மாவட்டம் வீரவநல்லூரில் நடுநிலைப் பள்ளியில் ஆசிரியராகச் சிவலிங்கனார் இணைந்தார். பின்னர் 1942 முதல்-1972 வரை மயிலம் சிவஞான பாலயசுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரியில் பேராசிரியர் பணியில் இணைந்தார்.

இவர் காலத்தில் மயிலத்தில் பேராசிரியர் அடிகளாசிரியர், சுந்தரசண்முகனார், துரைசாமி ஐயர், குமாரசாமி ஆசாரியார் உள்ளிட்ட அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழ்

பயிற்றுவிக்கும் பணியில் ஈபட்டிருந்தனர். மயிலம் கல்லூரியில் ஓய்வுபெற்ற பிறகு 1973 இல் சேலம் மோகனூர் சுப்பிரமணியம் தமிழ்க்கல்லூரியில் முதல்வராகப் பணிபுரிந்தார். தாம் பயின்ற கடலூர் ஞானியார் மடத்தில் 1974 முதல் 1979 வரை மடாலயப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அறிஞர் க.வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் விரும்பியாங்கு சென்னை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் தொல்காப்பிய உரைவள வெளியீட்டுப் பணியில் ஈடுபட்டுத் தொல்காப்பிய உரைவள நூல்கள் பல தொகுதிகளாக வெளிவர உதவினார்.

அறிஞர் ஆ.சிவலிங்கனார் அவர்களின் துணைவியார் பெயர் மங்களம் என்பதாகும். இவர்களுக்கு ஆறு ஆண்மக்கள், இரண்டு பெண்மக்கள். மக்களும் சுற்றமும் சூழ நல்ல உடல்நலத்துடன் அறிஞர் ஆ.சிவலிங்கனார் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்து வருகிறார். சமய நூல்களைப் பதிப்பிப்பதிலும், இலக்கிய, இலக்கண ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவதிலும் தம் அரிய வாழ்க்கையை ஈடுபடுத்தி வருகிறார்.

அறிஞர் ஆ.சிவலிங்கனார் அவர்கள் பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களில் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார். செந்தமிழ்ச்செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், தமிழ் மாருதம், செந்தமிழ், மக்கள் சிந்தனை, வீரசைவ முரசு என்னும் இதழ்கள் குறிப்பிடத்தகுந்தன. தமிழகம், புதவை சார்ந்த பல்கலைக்கழகங்களிலும் பல அறிவு அரங்குகளிலும் தொடர்ந்து உரையும் பொழிவும் வழங்கி வருகிறார்.

தமிழகப் புலவர் குழு உறுப்பினராகவும், தமிழக அரசு அமைத்த தமிழ் இலக்கண நூல் மீண்டும் உருவாக்குதல் குழுவின் வல்லுநர் குழு உறுப்பினராகவும் பணிபுரிந்தவர். இவர்தம் தமிழ்ப்பணியை மதித்த பல நிறுவனங்கள் இவரைத் தக்க வகையில் போற்றியுள்ளன. மயிலம் மடம் இவரை ஆதீனப் புலவராக அறிவித்துப் புகழ்கொண்டது (1954). சிவநெறிப்புலவர் என்னும் பட்டம் வழங்கி மதுரை ஆதீனம் மகிழ்ந்தது (1956). உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தொல்காப்பியச் செம்மல் என்னும் பட்டம் வழங்கியது (1997).

அரசர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் பரிசு உருவா ஐம்பதாயிரம் பண முடிப்புப் பெற்றவர் (2000). இவரிடம் தமிழ் பயின்றவர்களுள் மயிலம் 19 வது பட்டம் சிவஞான பாலய சுவாமிகள், பேரூர் தவத்திரு சாந்தலிங்கசாமி அவர்கள், முனைவர் வை. இரத்தினசபாபதி, முனைவர் த. பெரியாண்டவன், தெ. முருகசாமி உள்ளிட்ட அறிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பேராசிரியர் ஆ.சிவலிங்கனாரின் குறிப்பிடத்தகுந்த நூல்களுள் சில:

.தொல்காப்பியம் உரைவளம்(27 பகுதிகள்,உ.த.நி.வெளியீடு)

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்-இளம்பூரணம் விளக்கக் கட்டுரைகள்

தொல்காப்பியர் கூறும் உள்ளுறையும் இறைச்சியும்

மாணிக்கவாசகர் சமயமும் காலமும்

தமிழ் இலக்கண உணர்வுகள்

.திருவெங்கைக் கலம்பகம் உரை

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தனிப்பாடல் உரை

திருவெங்கை உலா உரை

சிவஞான பாலய சுவாமிகள் பதிகம் உரை... உள்ளிட்ட நூல்கள்

ஆ.பூவராகவம் பிள்ளை

சிதம்பரத்தில் உள்ள இராமசாமிசெட்டியார் நகர உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகத் தன் பணியைத் தொடங்கிய இவர், அண்ணாமலை அரசரின் மீனாட்சி கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகவும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். அண்ணாமலையில் பணியாற்றிய காலத்தில் அவருடன் சுவாமி விபுலானந்தர், நாவலர் சோமசுந்தரனார், கரு. இராமநாதன் செட்டியார் ஆகியோர் உடன் பணியாற்றினர்.

இலக்கணத்தில் ஆழ்ந்த புலமையும் விரிந்த சிந்தனையும் வாய்க்கப்பெற்ற இவர், தன் வாழ்நாளில் செயற்கரிய பணியாக இலக்கண உலகில் கடினமான உரை எனச் சொல்லப்படுகின்ற சேனாவரையர் எழுதிய சொல்லதிகார உரைக்குச் 'சேனாவரையர் உரை விளக்கம்' என்ற நூல் எழுதியமையாகும். இந்நூல் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் பேரறிஞர்களுக்கும் பயனுள்ளதாக அமைந்தது.

இந்நூலில் ஒவ்வொரு நூற்பாவின் பொருளைப் பற்றி விளக்கம் அளித்து, அது பற்றி உரையாசிரியர்கள் கூறும் மாறப்பட்ட பொருளையும் விளக்கி, அவ்வுரையாசிரியர்களின் உரைகளில் காணப்படுகின்ற குற்றங் குறைகளை எடுத்துரைத்து, இறுதியாக தன் கருத்தை வலியுறுத்தி விளக்குகின்ற போக்கு எளிமையும் அழகும் வாய்ததாகும்.

இவர் வைணவத்திலும் ஆழங்கால் பட்டவர். வைணவ இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட பெருவிருப்பத்தின் காரணமாக வைணவ மாநாடுகள் பலவற்றை நடத்தினார். தமிழகம்

எங்கும் சென்று வைணவ நெறியின் பெருமைகளை கூறி, நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தச் சொற்பொழிவாற்றினார். இவர் படைத்த 'திருவாய்மொழி விளக்கம், திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி' என்னும் நூல்கள் வைணவர்களால் போற்றப்படும் பெருமைக்குரியன. இவை மட்டுமன்றி புலவர் பெருமை என்னும் நூலையும் இயற்றியுள்ளார். பேரா. தனிநாயகம் அடிகளார், பூவராகம் பிள்ளையின் இலக்கணப் புலமையைக் கேள்வியுற்று இவரைத் தூத்துக்குடிக்கு வரவழைத்து வீரமாமுனிவர் இயற்றிய 'தொன்னூல் விளக்கம்' எனும் இலக்கண நூலைப் கேட்டதாகக் கூறுவர்.

தேவநேயப் பாவாணர்

தேவநேயப் பாவாணர் (*Devaneyya Pavanar*, 7 பிப்பிரவரி, 1902 - சனவரி 15, 1981) மிகச்சிறந்த தமிழறிஞரும், சொல்லாராய்ச்சி வல்லுநருமாவார். இவர் 40க்கும் மேலான மொழிகளின் சொல்லியல்புகளைக் கற்று மிக அரிய சிறப்புடன் சொல்லாராய்ச்சிகள் செய்துள்ளார். மறைமலை அடிகளார் வழியில் நின்று தனித்தமிழ் இயக்கத்திற்கு அடிமரமாய் ஆழ்வேராய் இருந்து சிறப்பாக உழைத்தார். இவருடைய ஒப்பரிய தமிழறிவும் பன்மொழியியல் அறிவும் கருதி, சிறப்பாக, பெருஞ்சித்திரனாரால் "மொழிஞாயிறு தேவநேயப் பாவாணர்" என்று அழைக்கப்பட்டார்.

"தமிழ், உலக மொழிகளில் மூத்ததும், மிகத்தொன்மையான காலத்திலேயே செம்மையான மொழியாக வடிவம் பெற்றது எனவும்; திராவிடத்திற்குத் தாயாகவும், ஆரியத்திற்கு மூலமாகவும் விளங்கிய மொழி"யென வாதிட்டவர். "கிரேக்கம், இலத்தீன், சமற்கிருதம் உள்ளிட்டவைகளுக்குத் தன் சொற்கள் பலவற்றை அளித்தது" என்று நிறுவியவர் பாவாணர் ஆவார். தமிழின் வேர்ச்சொல் வளத்தையும் செழுமையையும் சுட்டிக்காட்டி, அதன் வளர்ச்சிக்கான வழியையும் அவரின் நூல்களின் வழி உலகிற்கு எடுத்து இயம்பினார்.

பாவாணர் பல்துறையில் இயங்கிய போதிலும் நமக்குத் தேவையான பின்வரும் உரை நூல்களையும் தந்திருக்கிறார் இதிலே இவரின் உரையின் ஆளுமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

1. மொழித் துறையில் தமிழின் நிலை
2. இயல்புடைய மூவர்
3. தமிழ்மொழியின் கலைச்சொல்லாக்கம்
4. தமிழ் வரலாற்றுத் தமிழ்க் கழக அமைப்பு - மாநாட்டுத் தலைமையுரை
5. பாவாணர் சொற்பொழிவு
6. தமிழின் தொன்மை
7. தமிழன் பிறந்தகம்
8. வ.சு. பவளவிழா

9. தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர் பேரவை விழா
10. கலைஞர் நூல் வெளியீட்டு விழா
11. பாவாணர் இறுதிப் பேருரை

பாலசுந்தரம்

பாவலரேறு ச. பாலசுந்தரம் ஐயா அவர்கள் 18.01.1924 இல் பிறந்தவர். பெற்றோர் மு.சந்திரசேகரன் - விசயாம்பாள். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வழியாகத் தமிழ் வித்துவான் (புலவர்) பட்டம் பெற்றவர்கள். 1950 முதல் 1982 வரை கரந்தைக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், துணை முதல்வராகவும் பணியாற்றியவர். இயல், இசை, நாடகத் துறையிலும், இலக்கியம் படைத்தலிலும், கவிதை இயற்றல், சிற்பம் வடித்தலிலும் ஈடுபாடுகொண்டவர். தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் கணிப்பொறிவழி சங்க இலக்கிய அகராதி - சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவுத் தொகுப்புப் பணியில் சிறப்பு உதவியாளராகப் பணியாற்றியவர் (1987-91). சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர், பாரதியார் பல்கலைக் கழகங்களில் தேர்வாளராகவும் வினாத்தொகுப்பாளராகவும் பணியாற்றியவர்.

பேராசிரியர் ச.பாலசுந்தரம் அவர்கள் தொல்காப்பிய நூலின் மூன்று அதிகாரங்களுக்கும் அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை வரைந்த பெருமைக்குரியவர். இவர்தம் தொல்காப்பிய உரையினை அண்மையில் பெரியார் பல்கலைக்கழகம் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளது. பேராசிரியர் ச.பாலசுந்தரம் ஐயா அவர்களின் தமிழ்ப்பணியைப் பாராட்டி, பாவலரேறு (பனசை- பாவலர் மன்றம், திருப்பனந்தாள்), கவிஞர்கோ, தொல்காப்பியப் பேரறிஞர் (கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்), தொல்காப்பியப் பேரொளி, தொல்காப்பியச் சுடர், தொல்காப்பியச் செம்மல் (உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்), இலக்கணப் பேரொளி, செந்தமிழ்ச் செம்மல், குறள்நெறிச் செம்மல், தமிழ்ப்பேரவைச் செம்மல் (மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்), பாரதிதாசன் விருது (தமிழக அரசு) செஞ்சொற் கவிவளவன், தொல்காப்பியர் விருது, மாமன்னர் இராசராசன் விருது, இலங்கைப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் நினைவு விருது உள்ளிட்ட பல விருதுகள் பல்வேறு நிறுவனங்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பாவலரேறு ச. பாலசுந்தரம் ஐயா அவர்களின் தமிழ்க்கொடை:

1. கரந்தைக் கோவை
2. புலவருள்ளம்
3. புரவலருள்ளம்

4. ஆதிமந்தி
5. மழலைத்தேன் - மூன்று பகுதிகள்
6. யான் கண்ட அண்ணா
7. கலைஞர் வாழ்க
8. புதிய ராகங்கள்
9. சிவமும் செந்தமிழும்
10. வேள் எவ்வி
11. சங்க இலக்கியத் தனிச்சொல் தொகுப்பு நிரல்
12. செய்யுள் இலக்கணம்
13. தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சிக் காண்டிகையுரை - ஐந்து பாகங்கள்
14. தென்னூல் - எழுத்து சொல் படலங்கள்
15. தென்னூல் - இலக்கியப் படலம்
16. எழுத்திலக்கணக் கலைச்சொற்பொருள் விளக்க அகராதி
17. சொல்லிலக்கணக் கலைச்சொற்பொருள் விளக்க அகராதி
18. யாப்பிலக்கணக் கலைச்சொற் பொருள் விளக்க அகராதி
19. அகப்பொருளிலக்கணக் கலைச்சொற் பொருள் அகராதி
20. புறப்பொருளிலக்கணக் கலைச்சொற்பொருள்துறை அகராதி
21. மடைமாறிய தமிழ் இலக்கண நூல்கள்
22. மொழியாக்க நெறி மரபிலக்கணம்
23. மொட்டும் மலரும் மூன்று தொகுதிகள்
24. மொழி இலக்கண வரலாற்றுச் சிந்தனை
25. இரு பெருங்கவிஞர்கள்
26. அருட்பலவோரும் அரும்பெறல் கவிஞரும்
27. புகழ்பெற்ற தலைவர்கள்
28. தமிழிலக்கண நுண்மைகள்
29. நன்னூல் திறனாய்வுரை
30. செய்யுள் இலக்கணம்
31. இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கான தமிழ் இலக்கணம்
32. திருக்குறள் தெளிவுரை

தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலகத்திற்கான சுவடிகளை ஆராய்ந்து பின்வரும் நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார்.

1. தனிப்பாடல் திரட்டு - இரண்டு பகுதிகள்
2. திருப்பெருந்துறைப் புராணம்
3. திருநல்லூர்ப் புராணம்
4. நீதித்திரட்டு
5. சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர் இராமநாடகக் கீர்த்தனை கம்பராமாயண ஒப்புப் பகுதிகளுடன் கூடிய ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு தமிழகத்தின் இலக்கிய ஏடுகளான தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச்செல்வி, தெளிதமிழ் முதலியவற்றில் தரமான கட்டுரைகளை வழங்கியவர். பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகளில் சொற்பொழிவு, கவியரங்கம், பட்டிமன்றம் உள்ளிட்டவைகளில் கலந்துகொண்டு சொற்பெருக்காற்றிய பெருமைக்குரியவர். தமிழக அரசின் புதிய தமிழ் இலக்கணநூல் ஆக்கக் குழுவில் உறுப்பினராக விளங்கியவர்.

புலியூர்க் கேசிகள்

சொக்கலிங்கம் என்னும் இயற்பெயருடைய புலியூர்க் கேசிகள்^[2] தனது ஊருக்கு அருகிலுள்ள டோணாலூரில் தொடக்கக் கல்வியையும் உயர்நிலைப்பள்ளி கல்வியையும் பெற்றார். பின்னர் திருநெல்வேலியில் உள்ள மதுரை திரவியம் தாயுமானவர் இந்துக் கல்லூரியில் இடைநிலை வகுப்புக் கல்வி (Intermediate) பெற்றார். அப்பொழுது நடைபெற்ற இரண்டாவது இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்.

கல்லூரிக்கல்விக்குப் பின்னர் தமிழ் மீது கொண்ட ஆர்வத்தால் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், தனித்தமிழ்த் தந்தை மறைமலையடிகள், தமிழ்த்தென்றல் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார், பேராசிரியர் முனைவர் மு. வரதராசன் ஆகியோரிடம் தொடர்புகொண்டு தன்னுடைய தமிழறிவை வளர்த்துக்கொண்டார்

உரைநூல்கள்

சங்க இலக்கியம்

1. நற்றிணை - முதற் பகுதி
2. நற்றிணை - இரண்டாம் பகுதி (1980, பாரி நிலையம், சென்னை)
3. குறுந்தொகை
4. ஐங்குறு நூறு - மருதமும் நெய்தலும் (அக்டோபர் 1982, பாரி நிலையம், சென்னை)
5. ஐங்குறு நூறு - குறிஞ்சியும் பாலையும்

6. ஐங்குறு நூறு - முல்லை
7. பதிற்றுப்பத்து
8. பரிபாடல்
9. கலித்தொகை (மார்ச் 1958, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ். சென்னை)
10. அகநானூறு - களிற்றியானை நிரை
11. அகநானூறு - மணிமிடை பவளம்
12. அகநானூறு - நித்திலக்கோவை (1962, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை)
13. புறநானூறு
14. பத்துப்பாட்டு

பதினென் கீழ்க்கணக்கு

1. பழமொழி நானூறு
2. திருக்குறள் (சூன் 1976, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை)

காப்பியங்கள்

1. சிலப்பதிகாரம்
2. மணிமேகலை

பக்தி இலக்கியம்

1. திருவாசகம் (திசம்பர் 1964, ஸ்ரீமகள் நிலையம், சென்னை)^[3]
2. ஆண்டாள் திருப்பாவை (திசம்பர் 1959, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை)

இலக்கணம்

1. தொல்காப்பியம் - தெளிவுரையுடன் (1961 அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை)
2. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
3. நன்னூல் காண்டிகை

சிறுநிலக்கியம்

1. கலிங்கத்துப்பரணி
2. நளவெண்பா
3. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி
4. முக்கூடற்பள்ளு
5. தகடூர் யாத்திரை

தனிப்பாடல்கள்

1. காளமேகம் தனிப்பாடல்கள்
2. ஓளவையார் தனிப்பாடல்கள்
3. கம்பன் தனிப்பாடல்கள்

பாலியல் இலக்கியம்

1. அதிவீரராமனின் இல்லற ரகசியம்
2. அதிவீரராமனின் கொக்கோகம்

ஆய்வு நூல்கள்

1. முத்தமிழ் மதுரை (30.1.1981)
2. ஐந்திணை வளம்
3. புகழ் பெற்ற பேரூர்கள்
4. புறநானூறும் தமிழர் சமுதாயமும் (திசம்பர் 1964, பசுவேசுவரா பிரசுரம், கிருஷ்ணகிரி)
5. புறநானூறும் தமிழர் நீதியும் (சனவரி 1965, பசுவேசுவரா பிரசுரம், கிருஷ்ணகிரி)
6. பூலித்தேவனா? புலித்தேவனா? (சனவரி 1959, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை)

ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை

விழுப்புரம் மாவட்டம் திண்டிவனத்திற்கு அருகில் உள்ள ஓளவையார் குப்பம் என்னும் சிற்றூரில், சுந்தரம் பிள்ளை - சந்திரமதி தம்பதிக்கு மகனாக 1903 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 5 ஆம் நாள் பிறந்தார். உள்ளூரில் தொடக்கக் கல்வி பயின்றார். பின்னர் திண்டிவனத்திலிருந்து அமெரிக்க ஆர்க்காடு நற்பணி உயர்நிலைப் பள்ளியில், பள்ளியிறுதி வகுப்புவரை பயின்று சிறப்பாகத் தேறினார். பின்பு, வேலூர் ஊர்சு கல்லூரியில் இடைநிலை வகுப்பில் சேர்ந்து பயின்றார். ஆனால் குடும்ப வறுமையினால் கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பில்லாமல் போயிற்று. குடும்பத்திற்கு உதவ "உடல்நலத் தூய்மைக் கண்காணிப்பாளர்" பணியில் சேர்ந்தார். அப்பணியில் தொடர மனம் இல்லாமல் ஆறே மாதத்தில் அப்பணியிலிருந்து விலகினார்.

பின்பு தமிழை முறையாகப் பயில வேண்டும் என்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டார். கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கப் பள்ளியில், தமிழ்வேள் உமாமகேசுவரனால் ஆசிரியராகப் பணியமர்த்தப்பட்டார். ஆசிரியப்பணி புரிந்து கொண்டே, தமிழ்ப்பாடம் பயின்று 1930 ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழக "வித்துவான்" தேர்வில் வெற்றி பெற்றார்.

தமிழ்ப் பணி

தொடக்கக் காலத்தில் துப்புரவு ஆய்வாளராகவும், பின்னர் கலவை, இராணிப்பேட்டை (காரை) தொடக்கப்பள்ளியில் தமிழாசிரியராகவும் பணியாற்றினார். 1929 முதல் 1941 வரை காவேரிப்பாக்கம், செய்யாறு, செங்கம், போளூர் ஆகிய இடங்களில் உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். தமிழ்ப்பொழில், செந்தமிழ்ச்செல்வி, செந்தமிழ் முதலிய இதழ்களில் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதினார். 1942 இல் திருப்பதி திருவேங்கடவன் கீழ்த்திசைக் கல்லூரியில் ஆராய்ச்சியாளராகப் பணியில் சேர்ந்தார். 1943 முதல் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சித் துறையில், விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். 1951 இல் மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் பேராசிரியராகச் சேர்ந்தார்.

தமிழ் இலக்கியப் பணி

மணிமேகலைக் காப்பியத்திற்குப் புத்துரை எழுதும் பணியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த நாவலர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் திடீரென்று இயற்கை எய்தி விட்டதை அடுத்து, "கரந்தை கவியரசு" வேங்கடாசலம் பிள்ளையின் விருப்பத்திற்கிணங்க, மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் இறுதி நான்கு காதைகளுக்கும் விளக்கவுரை எழுதிக் கொடுத்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரியும் போது, சைவ சமய இலக்கிய வரலாறு, ஞானாமிர்தம் போன்ற அரிய நூல்களை எழுதினார். அந்நூல்கள் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளியீடுகளாக வெளியிடப்பட்டன.

எழுதி வெளியான நூல்கள்

1. சேரமன்னர் வரலாறு
2. திருவோத்தூர் தேவாரத் திருப்பதிகவுரை
3. திருமாற்பேற்றுத் திருப்பதிகவுரை
4. ஐங்குறுநூறு உரை
5. புறநானூறு உரை (2 பகுதிகள்)
6. பதிற்றுப் பத்து உரை
7. நற்றிணை உரை
8. ஞானாமிர்தம் உரை
9. சிவஞானபோத மூலமும் சிற்றுரையும்
10. சிலப்பதிகாரம் சுருக்கம்
11. மணிமேகலை சுருக்கம்
12. சீவகசிந்தாமணி சுருக்கம்
13. சூளாமணி சுருக்கம்
14. சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி
15. மணிமேகலை ஆராய்ச்சி
16. சீவகசிந்தாமணி ஆராய்ச்சி
17. யசோதரகாவியம் - மூலமும் உரையும்

18. தமிழ் நாவலர் சரிதை - மூலமும் உரையும்
19. சைவ இலக்கிய வரலாறு
20. நந்தா விளக்கு
21. ஓளவைத் தமிழ்
22. தமிழ்த்தாமரை
23. பெருந்தகைப் பெண்டிர்
24. மதுரைக்குமரனார்⁽¹⁾
25. வரலாற்றுக் காட்சிகள்
26. சேர மன்னர் வரலாறு
27. சிவஞானபோதச் செம்பொருள்
28. ஞானவுரை
29. திருவருட்பா- உரை (ஒன்பது தொகுதிகள்)
30. பரணர் - (கரந்தை)
31. தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் - (கழகம்)
32. Introduction to the story of Thiruvalluvar
33. தமிழ்ச் செல்வம்

மு.வரதராசனார்

மு.வரதராசன், வட ஆற்காடு திருப்பத்தூர் தாலுகா வேலம் என்ற கிராமத்தில் திரு. முனுசாமி முதலியாருக்கும் அம்மாக்கண்ணு அவர்களுக்கும், 1912ம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 25ம் தேதி பிறந்தவர். பிறப்பின் போது இவருக்கு இடப்பட்ட பெயர் திருவேங்கடம், ஆனால் காலப்போக்கில் வரதராசன் என்ற பெயரே நிலைத்தது. இளமையில் ஆதாரக் கல்வியை கிராமத்திலும், உயர் நிலைக் கல்வியை அருகிலுள்ள திருப்பத்தூரிலும் 1928ல் முடித்தார்.

இவர் தமிழ் பயின்றது முருகையா முதலியார் என்பவரிடம். உயர் நிலைக் கல்வி முடிந்ததும், சில காலம் திருப்பத்தூர் தாலுகா காரியாலயத்தில் எழுத்தராகப் பணியாற்றினார். பின்னர் தமிழ்க் கல்வியைத் தொடர்ந்தவர் தமிழ் வித்துவான் முதல் நிலைப் படிப்பை 1931ல் முடித்து மேல் நிலைப் படிப்பை 1935ல் மாநிலத்திலேயே முதல்வராகத் தேறி திருப்பனந்தாள் மடத்தின் ஆயிரம் ரூபாய்ப் பரிசும் பெற்றார். அதே வருடம் மு.வ. தனது மாமன் மகள் ராதா அம்மாளை மணந்து கொண்டார். இத்தம்பதிகளுக்கு திருநாவுக்கரசு, நம்பி, பாரி என்ற மூன்று மகன்கள் உண்டு.

சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக 1939ம் ஆண்டு சேர்ந்தவர் தொடர்ந்து 1961ம் வருடம் வரை அங்கு பணி புரிந்தார். பணியிலிருந்தவாறே தமிழ்க் கல்வியைத் தொடர்ந்த மு.வ. 1939ல் பி.ஓ.எல். பட்டத்தையும், தமிழ் வினைச் சொற்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற தனது ஆய்வின் மூலம் 1944ல்

எம்.ஓ.எல்.பட்டமும் பெற்றார். மேலும் தமது தமிழாராய்ச்சியைத் தொடர்ந்து 1948ல், சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை என்ற படைப்பில் முனைவரானார்.

பச்சையப்பன் கல்லூரிப் பணியை விட்டுவிட்டு, மு.வ. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக 1961ம் ஆண்டு சேர்ந்தார். இப்பணியிலேயே தொடர்ந்த மு.வ. 1971ம் ஆண்டு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தராகப் பதவியேற்றார். 1972ம் வருடம் அமெரிக்காவிலுள்ள வுஸ்டர் பல்கலைக் கழகம் இவருக்கு இலக்கியப் பேரறிஞர்(D.Litt) என்ற பட்டத்தையளித்துக் கௌரவித்தது. டாக்டர் மு.வரதராசனார் 1974ம் வருடம், அக்டோபர் மாதம் 10ம் தேதி காலமானார்.

நாவல்களும், சிறுகதைகளும், கட்டுரைகளும், வாழ்க்கை வரலாறுகளும் இவரது படைப்புகள். இவர் எழுதிய அகல் விளக்கு என்ற நாவலுக்கு 1963ல் சாகித்திய அகாதெமி பரிசு கிடைத்தது. கள்ளோ காவியமோ என்ற இவரது நாவல் தமிழக அரசின் விருது பெற்றது. இவரது படைப்புகளின் விவரங்கள் கீழே:

நாவல்கள்

1. கள்ளோ காவியமோ?
2. கரித்துண்டு
3. பெற்ற மனம்
4. நெஞ்சில் ஒரு முள்
5. அகல்விளக்கு
6. மண் குடிசை
7. செந்தாமரை (மு.வ. தானே பதிப்பித்தது)
8. பாவை
9. அந்த நாள்
10. அல்லி
11. கயமை
12. வாடா மலர்

சிறுகதைத் தொகுதி

1. விடுதலையா?
2. குறட்டை ஒலி

வாழ்க்கை வரலாறு

1. அறிஞர் பெர்னார்ட் ஷா
2. மகாத்மா காந்தி

3. ரவீந்திரநாத் தாசூர்
4. திரு.வி.க.

சிறுவர் இலக்கியம்

1. குழந்தைப் பாட்டுகள்
2. இளைஞர்களுக்கான இனிய கதைகள்
3. படியாதவர் படும் பாடு
4. கண்ணுடைய வாழ்வு

கட்டுரைகள்

1. அறமும் அரசியலும்
2. அரசியல் அலைகள்
3. பெண்மை வாழ்க
4. போர்
5. உலகப் பேரேடு
6. மொழிப் பற்று
7. நாட்டுப் பற்று
8. மண்ணின் மதிப்பு
9. கி.பி. 2000
10. பழியும் பாவமும்

இலக்கியம்

1. திருக்குறள் தெளிவுரை(முதற் பதிப்பு 1949, இதுவரை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன - என்னிடமிருப்பது 1987ல் வெளியான 78வது பதிப்பு)
2. தமிழ் நெஞ்சம்
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
4. வாழ்க்கை விளக்கம்
5. ஓவச்செய்தி
6. கண்ணகி
7. மாதவி
8. இலக்கிய ஆராய்ச்சி
9. கொங்கு தேர் வாழ்க்கை
10. சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை
11. இலக்கியத் திறன்
12. இலக்கிய மரபு
13. முல்லைத்திணை
14. நெடுந்தொகை விருந்து

15. குறுந்தொகை விருந்து
16. நற்றிணை விருந்து
17. நடை வண்டி
18. புலவர் கண்ணீர்
19. இளங்கோ அடிகள்
20. இலக்கியக் காட்சிகள்
21. குறள் காட்டும் காதலர்
22. மொழி நூல்
23. மொழியின் கதை
24. மொழி வரலாறு
25. மொழியியற் கட்டுரைகள்

தகவல் ஆதாரம்:

1. புகல் கூகிள் வலைத்தளம்
2. தமிழ் விக்கிபீடியா
3. திண்ணை வலைத்தளத்தில் நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா அவர்கள் கட்டுரை
4. புகைப்படம் சுட்டது திருக்குறள் தெளிவுரை 1987

ஆர்வி: மு.வ. ஐம்பதுகளின் லட்சியங்களை, மன ஓட்டங்களை, சிந்தனைகளை தன புனைவுகளில் பிரதிபலித்தவர். அந்த காலத்தில் ஒரு சூப்பர்ஸ்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவரது நாவல்கள் ஒன்றிரண்டை படித்திருக்கிறேன், எதுவும் ஞாபகம் இல்லை. ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ளும்படி அவர் எழுதவில்லை. அவரது திருக்குறள் தெளிவுரை மிக புகழ் பெற்றது. அறுபதுகளிலும், ஏன் எழுபதுகளிலும் கூட தமிழ் பிரியர்களிடம் இந்த நூல் கட்டாயமாக இருக்கும். நூறு பதிப்புகளுக்கு மேல் வந்திருக்கிறது என்று சேதுராமன் குறிப்பிடுகிறார். அவர் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு புகழ் பெற்றது. பட்டப் படிப்பில் பாடப் புத்தகமாக இருந்தது என்று நினைவு. எப்போ பார்த்தாலும் அவர் எழுதிய கரித்துண்டு, கள்ளோ காவியமோ, அகல் விளக்கு ஆகியவற்றை பாடமாக வைப்பார்கள். அவர் எழுதிய மொழி நூல் எனக்கு மிக பிடித்த ஒன்று. மொழி எப்படி உருவாகிறது என்று எல்லாருக்கும் புரியும் வகையில் அருமையாக எழுதி இருப்பார். படியுங்கள் என்று எல்லாருக்கும் சிபாரிசு செய்கிறேன். ஃப்ரீமான்ட் நூலகத்தில் கிடைக்கும். அவர் எழுத்துக்கள் நாட்டுடமை ஆவது நல்ல விஷயம். பாராட்டப்பட வேண்டிய விஷயம். இதுதான் சரியான நேரமும் கூட. ஒரு நாற்பது ஐம்பது வருஷங்கள் போனால்தான் ஒரு எழுத்தாளரின் பங்களிப்பு என்ன என்று சரியாக உணர முடியும்.

இலக்கிய உரைசிரியர்கள்

சி.கே. சுப்பிரமணியம்

தெய்வச் சேக்கிழார் தந்த திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு (பெரிய புராணத்திற்கு) மிக விரிவான உரையைத் தந்தவர். இவருடைய உரை ஏழு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. ஒவ்வொரு தொகுதியும் கடல் போல் கருத்துக்கள் நிரம்பியன. வேறு எந்த இந்திய மொழிகளில் இத்துணைப் பெரிய விரிவுரை இதுவரை வெளியாகவில்லை என்பதே இவரின் உரைக்குக் கிடைத்த பெருமையாகும். பெரியபுராணத்தினை பெருங்காப்பியம் என்று அரிதியிட்டு உரைத்தவர். பெரியபுராணத்தின் கதைத்தலைவர் சுந்தரர் என்றும், கதைத் தலைவியர் பரவையார், சங்கிலியார் என்றும் முதன் முதலாகத் தம் உரைநூலில் தக்க சான்றுகளோடு குறித்தவர். திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தன் வாழ்க்கை நூலாகக் கொண்டவர். அடிப்படையில் இவர் ஒரு வழக்கறிஞர். வழக்கு மன்றப் பணிகளோடு சைவப் பணிகளையும் தமிழ்ப் பணிகளையும் அயாராது ஆற்றி வந்தவர். இவரது உரையின் சிறப்பு அது தற்கால நடைமுறைக்கு ஏற்றவகையில் அமைக்கப் பெற்றிருப்பது தான். இந்த நூலைத் தவிர பல நூல்களையும் இவர் உரைபடைத்தளித்துள்ளார். சைவ இலக்கியங்களுக்கு தகுந்த உரையாசிரியர் அமையவில்லை என்ற குறை இவரால் நீங்கியது.

வாழ்க்கை

சுப்பிரமணிய முதலியார் ஆயிரத்து எண்ணூற்று எழுபத்தெட்டாம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் இருபதாம் நாள் பிறந்தவர். இவருடைய பெற்றோர் பன்னூலாசிரியர் வித்வான் கந்தசாமி முதலியாரும், வடிவம்மையும் ஆவர். இவர் தொண்டை மண்டல மாங்காட்டிலிருந்து குடியேறிய கொண்டல் கட்டிக் குடியில் நெல்விளையார் மரபினைச் சார்ந்தவர். இவர் தனது கல்வியை கோயம்புத்தூரைச் சார்ந்த பகுதிகளில் தன் தொடக்கக் கல்விகளைக் கற்றுள்ளார். கோவைக் கல்லூரி வழியாக எப். ஏ. (F.A) பட்டத்தைப் பெற்றார். இதனையடுத்து பி.ஏ., (B.A), பி. எல்(B.L) ஆகிய பட்டங்களைச் சென்னையில் கற்றுப் பெற்றுள்ளார். பி.ஏ பட்டப்படிப்பில் தமிழ்ப் பாடத்தில் மாநில முதன்மையாராகத் தேர்வு பெற்றுத் தங்கப் பதக்கம் பெற்றார். இப்பொற்பதக்கத்தை இவர் திருப்பேரூர் கோயிலில் சேக்கிழாரின் ஐம்பொன் சிலை செய்து வைக்க விழைந்தபோது அச்சிலையில் தங்கம் சேர்க்கப் பெற வேண்டும் என்ற நிலை வந்தபோது அதற்காக அளித்துவிட்டார். இதன்வழி இவரின் பொருளை மிஞ்சிய சைவப் பணி தெரியவருகிறது. இதன்பின் வழக்கறிஞராகக் கோயம்புத்தூரில் பணியாற்றினார். வழக்கறிஞர் பணியிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினார். விடுதலைப் போராட்ட வீரர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையின் சிறைக் கொடுமைகளை நீதிமன்றத்தில் தக்கவகையில் எடுத்துரைத்து அவரின் வழக்கை விசாரணைக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை இவருக்கு உரியது. இந்தச் செயல் காரணமாக வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை தன் மகனுக்கும்

மகளுக்கும் இவர் பெயரையும் இவரின் மனைவி பெயரையும் இட்டார். இது போன்று பல வழக்குகளில் உண்மை நிலைக்க இவர் வாதாடினார்.

முறையாகக் கல்வி பயிலும் காலத்திலேயே இவருக்கு பெரியபுராணக் கல்வியும் வாய்த்துள்ளது. இவர் தன் பதினாறாம் வயதில் சு. திருச்சிற்றம்பலம் என்ற தமிழாசிரியர் வாயிலாகப் பெரியபுராணக் கல்வியைப் பெற்றார். அதன்பின் கயப்பாக்கம் சாதாசிவ செட்டியாரிடம் இவரது பெரியபுராணக் கல்வி வளர்ந்தது. கயப்பாக்கம் சாதாசிவ செட்டியார் கோயம்புத்தூரில் சில காலம் தங்கிப் பெரியபுராண உரை ஆற்றியபோது அவருக்குக் கையேடு படிக்கும்படியான ஒரு பணி சுப்பிரமணிய முதலியாருக்குக் கிடைத்தது. இது அன்னாரின் பெரியபுராண ஆர்வத்தை மேலும் தூண்டியது. இதன் தொடர்வாய் சுப்பிரமணிய முதலியார் நாள்தோறும் பன்னிருதிருமுறைப் பாராயணம் செய்து வரும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். இவ்வழக்கத்தின் காரணமாக பெரியபுராண செய்திகளையும், திருமுறைச் செய்திகளையும் இணைத்து அவர் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. மேலும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சைவச் சான்றோர்களான திருப்பாதிரிப்புலியூர் சண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சாரியார், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் முதலியவர்களுடன் கலந்து பழகும் வாய்ப்பும் அவர்களின் பெரியபுராண உரைகளைக் கேட்கும் வாய்ப்பும் இவருக்கு ஏற்பட்டது. இவை பிற்காலத்தில் பெரியபுராண உரை எழுதப் புகுந்தபோது இவருக்குப் பேருதவி புரிந்தன.

இவரின் தமிழ்ப் பணி இவரின் வாழ்வோடு என்றும் கலந்தே வந்துள்ளது. இவர் கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம் கண்டவர். தேவாரப் பாடசாலை வைத்து நடத்தியவர். சேக்கிழார் திருக்கூட்டம் என்ற அமைப்பினையும் ஏற்படுத்தியவர். சென்னைப் பல்கலைக் கழக தமிழ் மொழி ஆணையராகப் பணியாற்றியவர். பல தமிழ் நூல்களைத் தந்தவர். மேலும் இவர் சமுதாயப் பணிகளையும் செய்து வந்தார். கோயம்புத்தூர் நகர சபையின் உறுப்பினாராக அமைந்தும் இவர் சிறந்துள்ளார்.

இவரின் பெரியபுராண உரைச் சிறப்புகள்

பெரியபுராண உரை வரலாறு பெரியபுராணத்திற்கு முதலில் வசனம் எழுதுதல், அதனைத் தொடர்ந்து குறிப்புரை சூசனம் எழுதுதல், பொழிப்புரை எழுதுதல் என்ற படிநிலைகளைக் கடந்தே விரிவான உரை தோற்றம் பெற்றுது. தொழுவூர் வேலாயுதம் முதலியார், ஆறுமுகநாவலர், திரு. வி. கல்யாண சுந்தரனார் முதலானோர் மேற்சொன்ன முயற்சிகளில் முறையே ஈடுபட்ட குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். இதன் முடிநிலையாகச் சுப்பிரமணிய முதலியாரின் உரை அமைகிறது.

சுப்பிரமணிய முதலியாரின் உரைமுயற்சி

சுப்பிரமணிய முதலியார் பல ஏட்டுப்பிரதிகளையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், உரைப்பிரதிகளையும் ஒருங்கிணைத்து உரை செய்யப் புகுந்துள்ளார். இவரின் பெரியபுராண உரை எழுதும் பணி ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து

முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டில் தொடங்கப் பெற்றது. பல இடையூறுகளைக் கடந்த 13. 7. 1948 ஆம் நாள் முடிவு பெற்றது. இது எழுத்துப்பணி மட்டுமே. வெளியிடும் அச்சுப்பணியையும் துணிவுடன் இவரே செய்துள்ளார். கோவைத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக இவ்வரை 15.9.1937ல் முதன்முதலாக முதல்தொகுதி வெளியிடப் பெற்றது. பெரியபுராண நிறைவு உரைப்பகுதி 6.5.1954ல் வெளியிடப் பெற்றது. அதாவது பதிமூன்று ஆண்டுகள் உரையெழுதும் பணியும் பதினேழு ஆண்டுகள் அதனை அச்சாக்கும் பணியும் நடைபெற்றுள்ளன. ஒரு தனிமனிதரின் வாழ்வில் ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகாலம் பெரியபுராணத்திற்கும் உரைசெய்யும் பணி நிகழ்ந்திருப்பது மிகப் பெரிய சாதனைதான்.

சுப்பிரமணிய முதலியாரின் உரை அமைப்பு

சுப்பிரமணிய முதலியார் சருக்கம், புராணம் இவற்றை விளக்கியபின் பெரிய புராணப் பாடல்களுக்கு உரை செய்யப் புகுவார். சேக்கிழார் வகுத்த சருக்கத்தின் அமைப்பினை சருக்கப் பெயர்க்காரணம், சருக்க நிகழ்வுச் சருக்கம், சருக்க அளவு என்ற மூன்று நிலைகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு இவர் உரை கண்டுள்ளார்.

இதுபோலவே புராணத்தினையும் அதன் பெயர்க்காரணம், புராண நிகழ்வுச் சருக்கம், புராண அளவு என்ற மூநிலைகளில் விளக்குவார்.

இதன்பின் மூலபாடத்தின் செய்யுள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அமைக்கப் பெறும். இதனைத் தொடர்ந்து பாடலின் பொருள் பாடல் எண் தரப்பெற்று 1. இதன் பொருள், 2. விளக்கவுரை என்ற இரு அமைப்புகள் வழியாகச் சொல்லப் பெறும்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் ஒரே கருத்து முடிவைப் பெற்றிருக்குமானால் அந்த பாடல்கள் முதலில் இடம்பெறும். அதன்பின் பாடல் எண்கள் தரப்பெற்று அந்தப்பாடல்கள் அனைத்திற்கும் இதன்பொருள் தரப்பெறும். அதன்பின் இதே அமைப்பில் விளக்கவுரை தரப் பெறும்.

பாடலுக்கான எண்கள் தொடர் எண்களாகத் தரப் பெற்றுள்ளன. உலகெலாம் எனத் தொடங்கும் முதல் பாடல் '1' என்ற எண்ணில் தொடங்குகிறது. உலகெலாம் என நிறைவு பெறும் பாடல் '4286' என்ற எண்ணில் முடிவு பெறுகிறது. இது தவிர புராணத்திற்கு உரிய எண்கள் தமிழ் எண்களாகவும் தரப் பெற்றுள்ளன.

ஒரு புராணப் பாடல்கள் அனைத்திற்கும் பொருள் கண்டபின் புராணம் முடிவுறும் தருவாயில் புராணத் தொகுப்புரை என்ற ஒன்றைச் சுப்பிரமணிய முதலியார் கற்பனை என்ற தலைப்பின் கீழ் அமைத்துள்ளார். இத்தொகுப்புரையிலே அப்புராணத்தின் வழியாகச் அறிந்து கொண்ட நாயன்மாரின் வாழ்வை ஒட்டிய கருத்துக்களைத் தொகுத்து உரைக்கிறார். இத்தொகுப்புரையைப் படித்தாலே புராணத்தைப் படித்த

முழுநிறைவு கிடைத்துவிடுகிறது. இக்கற்பனைப் பகுதி குறித்து ” கற்பனை என்ற தலைப்பின் கீழ் அவ்வவ் புராணங்களினின்றும் நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய உண்மைகளை என் சிறிய அறிவுக்கு உட்பட்ட குறிப்புகளைக் குறித்துள்ளேன். அவை அவ்வப் புராணங்களில் ஆராய்ச்சியைத் தூண்டி மக்களை நல்வழிப் படுத்துமென்று நம்புகிறேன்” (சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் (உ. ஆ), திருத்தொண்டர் புராணம், முன்னுரை, ப.15) என்று கருத்துரைக்கிறார் சுப்பிரமணிய முதலியார்.

மேலும் இவரது உரையில் நன்னூல் கூறும் உரைப் பகுதிகளான பாடங்காட்டல், கருத்துரை, சொல்வகை, சொற்பொருள், தொகுத்துரை, உதாரணம், வினா, விடை, விசேடம், விரிவு, அதிகார வரவு காட்டல், துணிவு, பயன், ஆசிரிய வசனம் முதலான அனைத்தையும் பெற்றுள்ளன.

இவை தவிர சேக்கிழார் கவிநலம் காட்டல், பழமொழிகளைப் பயன்படுத்தல், பிறரது உரைகளை ஒப்புமை காட்டல், ஒரு கருத்தை விளக்க அதன் சார்பாய் மூன்று விளக்கங்களை பொருத்தமுற அமைத்தல், பாத்திரப் பண்புகளை எடுத்துரைத்தல், முரண்பாடு எழும் போது அதனை மூல நூலுக்குக் குறைவராதபடி காத்தல், இடைச் செருகல் பாடல்களைத் தக்க காரணம் காட்டி விலக்கல், பதிகத்தின் இடமாறுபாடு குறித்துச் சரியான முடிவை எடுத்தல், பெரியபுராணத்தில் சுட்டப் பெறும் திருமுறைப் பதிகத்தினை தக்க இடத்தில் பதிகத்தின் முதல் பாடலையும், இறுதிப்பாடலையும் அதன் பொருளோடு தருதல், பெரியபுராண காலத்தில் இருந்துத் தற்போது மறைந்து போன இடங்களைக் கண்டறிந்து தருதல், பெரியபுராணத்தில் கூறப் பெறும் தலத்தைப் பற்றிய செய்திகளை தற்கால நிலைப்படி விளக்கல், தக்கப் புகைப் படங்களைத் தருதல், அப்பர், சம்பர்ந்தர் ஆகிய அருளாளர்கள் சென்ற வழித்தடத்தை நில வரைபடமாகத் தருதல் ஆகிய சிறப்புப் பண்புகள் இவரின் உரையில் உள்ளன.

மேலும் இவரது உரை இலக்கியப்புலமை, சாத்திர நூல் புலமை, இலக்கணப் புலமை, இசைப்புலமை, வழக்கு விவாதப் புலமை, சூழலியல் அறிவு, பிற சமய அறிவு, ஆங்கில மொழி அறிவு, அறிவியல் அறிவு, பழக்க வழக்கங்களின் முறைமை மரபு பற்றிய அறிவு ஆகியன கொண்டதாகும்.

இவற்றைச் சுப்பிரமணிய முதலியாரின் உரைநெறிகளாகக் கொள்ளலாம். அவரின் உரைப் பகுதிகள் சில பின்வருமாறு.

பெரியபுராணம் பெருங்காப்பியமே ”இது ஒரு பெருங்காப்பியம்; அங்ஙனமின்றி பல சரிதங்கள் சேர்ந்த ஒரு கோவை எனச் சிலர் எண்ணுவர். அது சரியன்று. சுந்தரமூர்த்திகளைத் தலைவராகவும், பரவையார் சங்கிலியார் என்ற இருவரையும் தலைவியராகவும் கொண்ட அவர்கள் கயிலையிலிருந்து ஒரு காரணம் பற்றிப் பூவுலக்தில் அவதரித்து, உலகத்தார்க்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடுஎன்ற நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் காட்டி, உணர்த்தி, உய்வித்து மீளவும் திருக்கயிலை சேர்ந்தார்கள் என்பது காப்பியத்தின் உட்பொருள். இதில் தலைவன் தலைவியர்

கூட்டம், பிரிவு முதலிய அகப் பொருளும், போர் முதலிய புறப் பொருளும் தூரியன் உதயம் அத்தமணம் ஆகிய பொழுதின் சிறப்புகளும் பெரும் பொழுது சிறுபொழுது முதலிய பகுப்புகளும் இன்னும் பெருங்காப்பிய உறுப்புகள் முற்றும் சிறப்பாய் அறியக் கிடக்கும்”(சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்(உ. ஆ), திருத்தொண்டர் புராணம், பாயிரம் .2)

இவ்வரைப்பகுதி வழியாக பெரியபுராணம் ஒரு பெருங்காப்பியம் என்று எள்ளளவும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நிறுவப்படுகிறது. மேலும் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடும் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் இங்கு அடிப்படையாகப் போற்றப் பெற்றிருப்பதும் கவனிக்கத் தக்கது.

தற்கால நிகழ்வை இணைக்கும் உரைப்பாங்கு

” சில ஆண்டுகளின் முன் ஒரு சிறுவன் ஆற்றுமடுவில் முதலையினால் விழுங்கப்பட்டு அதன் வயிற்றுக்குள் போயினான். ஆனால் உயிர் நீங்கவில்லை. அங்கு அவ்வயிறு பெரியதொரு வளைவாகிய குகைபோலப் புலப்பட அவன் அதன் உட்புறத்தைத் தன் கை நகங்களினாலும், தன்னிடமிருந்ததொரு சிறு கத்தியாலும் பிறாண்ட அதற்கு வேதனையுண்டாகினமையின் முதலை அவளை மீளக் கொணர்ந்து (கக்கி) உமிழ்ந்துவிட்டது. உணர்வற்ற நிலையில் கிடந்த அவனைச் சிலர் கண்டு எடுத்து உபசரிக்க அவன் உயிர்பிழைத்தான். அவன் சொல்லிய வரலாறு இது. அவன் உடலில் முதலையின் பற்களால் முதலை விழுங்கிய போதும், பற்றும் போதும் உளவாகிய கீறல் புண்கள் மட்டுமே கண்டன. அவை நாளடைவில் ஆறிவிட்டன என்பது. இச்செய்தி பத்திரிக்கைகளிலும் வெளிவந்தது” என்ற பகுதி சுந்தரரின் முதலை உண்ட பாலகனை மீட்ட இடத்தில் உரையாசிரியரால் காட்டப் பெறுகிறது. பத்திரிக்கை செய்தி என்று அதனைப் புறந்தள்ளிவிடாமல் அதனைத் தக்கசான்றாக காட்டியுள்ள சுப்பிரமணிய முதலியாரின் உரைப் பாங்கு பாரட்டற்குரியது.

சேக்கிழார் கவிநலம் காட்டும் உரை

சேக்கிழார் பரவையாரிடம் தூதாகச் சென்றபோது அது முதன்முறை பலன் தராது போயிற்று. எனவே அவர் மறுமுறையும் தூது போகவேண்டியவர் ஆனார். இச்சூழலில் முதல் தூதினைப் பாதித்ததாகக் கருதிச் சேக்கிழார் பின்வரும் பாடலைப் படைத்துள்ளார்.

பாதி மதிவாழ் முடியாரைப் பயில் பூசனையின் பணிபுரியும்
பாதியிரவி லிங்கணைந்த தென்னோ? நென்ற பயமெய்தி
பாதியுமையாடிரு வருவிற் பரமராவதியறியாரோ
பாதிமதி வாணுதலாரும் பதைத்து வந்து கடை திறந்தார் ” (3493)

இப்பாடலுக்குச் சுப்பிரமணிய முதலியார் தரும் உரை பின்வருமாறு. "இந்நிலையில் இறைவரது தூது பாதிப்பயனுடன் நின்ற மீண்டும் வருதலுடன் முழுப்பயனும் தந்து நிறைவானது என்று குறிப்பு தர இப்பாட்டில் பாதி என்று நான்கடியிலும் எதுகை வைத்துச் சொற்பொருட் பின்வரும் நிலையில் அருளிய கவிநலமும் கண்டு கொள்க" (சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் (உ. ஆ), திருத்தொண்டர் புராணம், ஆறாம் பகுதி ப,383) என்ற உரைப்பகுதியில் சேக்கிழார் படைத்தார் என்பதைக் கூறவந்த ஆசிரியர், அருளிய கவி நலம் தந்திருப்பதன் மூலம் இவர் எவ்வளவு மதிப்பை மூல நூல் ஆசிரியரிடம் வைத்திருந்தார் என்பது தெரியவருகிறது. இந்த முறைமை தற்போது உரைகாணும் பெருமக்கள் பின்பற்றவேண்டிய ஒன்று. இவ்வாறு விரிக்க விரிக்கப் பொருள் செறிவும், இலக்கிய நயமும், உரைவிரிவும் கொண்டது சுப்பிரமணிய முதலியாரின் உரை. இதன்வழியாக சைவஉலகம் பெற்ற கரிய பேற்றைப் பெற்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

சுப்பிரமணிய முதலியாரின் பிறபடைப்புகள் ஒரு கண்ணோட்டம் இவரின் நூல்களுள் சிறப்பானது சேக்கிழார் என்ற நூலாகும். இது சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1930 ஆம் ஆண்டு இவர் நிகழ்த்திய பொழிவின் பதிவாகும். இப்பொழிவு பல்கலைக்கழக அனுமதியுடன் பின்னர் நூல்வடிவம் பெற்றது. இந்நூலே இவரைப் பெரியபுராண உரை செய்யத் தூண்டியதாக இவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனுள் சேக்கிழாரின் கவிச்சிறப்பும், அவரின் அருள் உள்ளமும், பக்திப் பெருமையும் சுட்டப் பெறுகிறது.

சேக்கிழாரும் சேயிழையாரும் என்ற மற்றொரு நூல் பக்க அளவில் சிறியதாயினும் பொருள் அளவில் சீரியது. பெண்களைப் புறக்கணித்த சமுதாயத் தொடர் ஒட்டத்தில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய சேக்கிழாரின் செந்நெறியை உலகிற்குக் காட்டியது இந்நூல்.

உ.வே. சாமிநாதையர்

உ. வே. சாமிநாதையர் (பெப்ரவரி 19, 1855 - ஏப்ரல் 28, 1942) உத்தமதானபுரம் வேங்கடசுப்பையர் மகன் சாமிநாதன் சுருக்கமாக உ.வே.சா. இவர் சிறப்பாக தமிழ் தாத்தா என அறியப்படுகிறார். இவர் ஒரு தமிழறிஞர். அழிந்து போகும் நிலையிலிருந்த பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றைத் தேடி அச்சிட்டுப் பதிப்பித்தவர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றியவர்களுள் உ. வே. சாமிநாதன் குறிப்பிடத்தக்கவர். தமது அச்சுப்பதிப்பிக்கும் பணியினால் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையையும், செழுமையையும் அறியச் செய்தவர். உ.வே.சா 90 க்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை அச்சுப் பதித்தது மட்டுமின்றி 3000 க்கும் அதிகமான ஏட்டுச்சுவடிகளையும் கையெழுத்தேடுகளையும் சேகரித்திருந்தார்.

வாழ்நாளில் திருப்பம் - சிந்தாமணி பதிப்பு :

“உ.வே.சா அரியலூரிலிருந்து சேலம் இராமசாமி முதலியாரென்பவர்கும்பகோணத்திற்கு முன்சிபாக மாற்றம் பெற்று வந்தார். அவரிடம் என் நல்லூழ் என்னைக் கொண்டு போய்விட்டது. அவருடைய நட்பினால் என் வாழ்வில் ஒரு புதுத்துறை தோன்றியது. தமிழிலக்கியத்தின் விரிவை அறிய முடிந்தது” என்று இச்சந்திப்பைத் தமது வாழ்நாளில் ஒரு பெரிய திருப்பு முனை என்று அறிகின்றார். திருவாடுதுறை ஆதினம் தெண்டபாணித் தேசிகன் விரும்பியபடி உ.வே.சா, இராமசாமி முதலியாரைச் சென்று பார்த்தார். தமது அறிமுகத்தின் போது முதலியாரவர்கள் தாம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் தமிழ் கற்றதைக் கூறியபின்பும், தம்மை அவர் பெரிதும் மதித்தாகத் தெரியவில்லை என்றும் தாம் படித்த நூல்கள் யாவை என்று அவர் வினவ, தாம் ஒரு பெரியபட்டியலிட்டதாகவும் பலவகை அந்தாதிகள், பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் மற்றும் கோவை யடக்கமாகப் பல நூல் பெயர்கள் கூறியும் “இதெல்லாம் படித்து என்ன பிரயோசனம்?” என்று முதலியார் வினவினார் என்றும் அதனால் உ.வே.சா பெரிய அதிச்சியடைந்ததாகவும் கூறுகிறார். தாம் அனேக தமிழ் நூல்களை ஆழமாகக் கற்றிருந்தும் தம்மை சிறிதும் மதிக்காமல் இதனால் என்ன பயன் என்று கேட்டதை உ.வே.சாவால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் நைடதம், பிரபுலிங்கலீலை, சிவஞானபோதம், போன்ற பெயர்களைக் கூறியும் அவர் திருப்தியடையாமல் சரி அவ்வளவு தானே என்று கூறிவிட்டார். “இவைகளெல்லாம் பிற்கால நூல்கள், இவைகளுக்கு மூலமான நூல்களைக் கற்றுள்ளீர்களா? எடுத்துக்காட்டாக, சீவக சிந்தாமணி என்று கூறியுளார். நூல் கிடைக்கவில்லை, கிடைத்தால் கண்டிப்பாகப் படிப்பேன் என்று கூறிய பின், முதலியாரவர்கள் சீவக சிந்தாமணி நூல் நகல் ஒன்றை உ.வே.சாவிடம் கொடுத்து கற்றுவரச் சொன்னதாகவும் அப்பொழுதுதான் சிந்தாமணி நூலின் அருமை உ.வே.சாவிர்க்குத் தெரிந்தது என்றும் பதிவு செய்கிறார்.

முதலியார் அவர்களின் “இதனால் என்ன பிரயோசனம்” என்னும் கேள்வி உ.வே.சாவின் மனதில் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சீவக சிந்தாமணி நூலைப்படிக்கத் தொடங்கிய போது “அது சீவகனைப் பற்றிய காவியம் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெரிந்ததேயன்றி இன்ன வகையில் அது சிறப்புடையது என்பவற்றை அறியேன். தமிழ்நூற்பரப்பை ஒருவாறு அறிந்து விட்டதாக ஒரு நினைப்பு, அதற்கு முன் எனக்கு இருந்தது. நான் கண்ட நூற்பரப்பிற்கு புரம் பேயிருந்த சிந்தாமணி எனக்கு முதலில் பணியை அறிவுறுத்தியது”. என்று பதிவு செய்கிறார். உ.வே.சா சிந்தாமணியை தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்தார். நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் மூலத்தையும் நன்கு படித்து அறிய முற்பட்டார்.

பல இடங்களில் பொருள் விளங்கவில்லை. முதலியாருடன் அடிக்கடி விவாதித்ததுண்டு. இருவரும் கலந்துரையாடி பொருளை அறிந்து கொள்ள முயற்சி செய்துவந்தனர். சிந்தாமணி சமண நூலாதலால் பல சமண கோட்பாடுகளைப் புரிந்து

கொள்ள முடியவில்லை. ஆதலால் அங்கு வசித்து வந்த ஞானம் படைத்த சமணர்களை அணுகி தமது ஐயங்களை தெளிவாக்கிக் கொண்டததாகக் குறிப்பிடுகிறார். உ.வே.சா சமணர்களுடன் கலந்துரையாடிய போதும், கர்ண பரம்பரைக் கதைகளைக் கேட்டுத் தெரிந்த போதும் நூலாராய்ச்சியில் புலப்படாத, பல செய்திகள் புரிந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். “ஒரு சொல் தெரியவிட்டாலும் விடமாட்டேன்” என்கிறார் உ.வே.சா. சிந்தாமணியின் நூலாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவர் வரலாறும் அவ்வாறு தான் அவருக்குத் தெரிந்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

உ.வே.சா சிந்தாமணி நூலைப் பதிப்பிக்கும் போது இவர் சேகரித்த அனைத்துத் தகவல்களையும் தமது நூலில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவர் பதிப்பித்த நூலின் தனிச்சிறப்பு இவைகள்தான். இது போன்று தீராத விடாமுயற்சியால் நூலை நன்கு விளக்குவதற்கு இவர் எடுத்த முயற்சியின் பயனாக அனேக பயனுள்ள தகவல்களும் கிடைத்தன. நூலைப்பதிப்பிக்கும் போது அத்துணை தகவல்களையும், சேர்த்தே தந்திருப்பது இவருடைய நூல்களை தனித்து நிற்க உதவியது. சமகாலத்தில் இதற்கு ஒப்பான முயற்சி இருந்ததாகத் தகவல் இல்லை. நூலைப்படித்தோரும் இந்தத்தகவல்களின் பயனை அறிந்து ஐயரவர்களின் சேவையையும் முயற்சியையும் நன்கு உணர்ந்து பாராட்டினர்.

பழந்தமிழ் நூல்களின் உரையாசிரியர்களில் நச்சினார்க்கினியர் மிகச் சிறந்த உரையாசிரியர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இன்று நாம்காணும் உரை உ.வே.சாவால் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. அதற்கு முன் ஐயரவர்கள் இவ்வரையினை நன்கு புரிந்து கொண்டு விளக்குவதற்கு மிகுந்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளார். “நச்சினார்க்கினியர் உரையினால் புதிய புதிய விசயங்களை உணர்ந்தேன், இரண்டு விசயங்களில் அவரிடம் சிறிது வருத்தம் உண்டாயிற்று. பல இடங்களில் மாறிக் கூட்டிப் பொருள் விளக்குகிறார். ஒரிடத்திலுள்ள பாட்டிலிருக்கும் சொல்லைப் பல பாட்டுக்கு முன்னே மற்றோரிடத்திலுள்ளதோடு இணைந்து மாட்டெறிகின்றார். அத்தகைய இடங்களில் அவர் உரையில் சிறிது வெறுப்புத் தட்டியது. ஒரு விசயத்திற்கோ, சொற்பிரயோகத்திற்கோ ஒருநூற் செய்யுட் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுமிடத்தில் அந்த நூற் பெயரைச் சொல்வதில்லை ‘என்றார் பிறரும்’ என்று எழுதிவிட்டுவிடுகிறார்” என்று உ.வே.சா பதிவு செய்கிறார்.

சிந்தாமணி சமண காவியம் என்று சைவர்கள் குறை கூறிய போதும் “பொய்யே கட்டி நடத்திய சிந்தாமணியானால் நமக்கு என்ன? நாம் வேண்டுவன சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் தமிழ் நயமுமே சுவை நிரம்பிக்கிடக்கும் காவியமாக இருக்கும் பொழுது அதைப்படித்து இன்புறுவதில் என்னதடை” என்று தெளிவாக்குகின்றார். தம் தமிழ் தொண்டில் அவர் மதம் குறுக்கிடுவதை அனுமதிக்கவில்லை.

அக்காலத்தில் பிரதிகளை அச்சில் பதிப்பதற்கு முன்பு ஊர் ஊராகத் தேடி கிடைக்கும் நகல்களையெல்லாம் பெற்று அவைகளைனத்தையும் நன்று படித்து ஒப்பு

நோக்கி, இவைகளுக்குள் வேறுபாடு இருக்குமானால் எது சரியானது என்று தீர்மானித்துப் பதிப்பிக்க வேண்டும். சிதைந்த பகுதிகளின் முழு வடிவத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு சொல்லின் பொருள் முழுவதும் விளங்காமல் உ.வே.சா எதையும் பதிப்பிப்பதில்லை. இவர் பிரதிகளைத் தேடித் தேடி தமிழகம் முழுவது அலைந்த விவரம் ஏராளமாக இவர் சரித்திரத்தில் காணலாம். அக்காலத்தில் எவ்வித மோட்டார் வாகன போக்குவரத்து வசதியில்லாத போதும் கூட நூற்றுக்கணக்கான மைல்களை உ.வே.சா பயணம் செய்துள்ளார். தங்குவதற்கு, உணவு உண்பதற்கு வசதியில்லாத போதும், ஊர் ஊராக, கிராமம் கிராமமாக சென்று தெரிந்தவர்கள் வீட்டில் தங்கி கிடைத்ததை உண்டு தம் கருமமே கண்ணாக பண்டைய தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள். “பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியச்சுவடிகளைத்தேடி நள்ளிருளோ, கொள்ளு பகலோ, குறிக்கும் கடுமழையோ, அள்ளு பிணியோ, அவதியோ- உள்ளம் தடுக்கும் பகைகள் எது வரினும தள்ளி அடுக்கும் தமிழ்ச் சுவடி தேடிக் கொடுக்கும் தமிழ்த்தாத்தா என்று தரணி புகழ்” என்று ஒரு தமிழ் புலவர் இவரை வர்ணிக்கிறார்.

இப்பணியில் ஏராளமான பொருட் செலவு, மன உளைச்சல், உடல் அசதி அன்றி கடின உழைப்பை நல்கினாலும் இப்பணியை மெத்த உற்சாகத்துடன் செய்து வந்தார். கும்பகோணத்திலிருந்து சென்னைக்குச் செல்வதற்கு முன் சேலம் இராமசாமி முதலியாரவர்கள் உ.வே.சாவைச் சந்தித்து “சிந்தாமணியின் பெருமையை நீங்கள் இப்பொழுது நன்றாக உணர்ந்திருக்கின்றீர்கள். இந்த அருமையான காவியம் படிப்பாரற்று வீணாகப் போகாமல் நீங்கள் பாதுகாக்க வேண்டும். இன்னும் சிலபிரதிகள் சம்பாதித்து நீங்களே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டும் அதைப்போன்ற உபகாரம் வேறு ஒன்றுமில்லை என்று கூறினார்”.

பவர்துரை பதுப்பித்த சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம் அச்சு நகல் ஒன்று ஐயரவர்களுக்குக் கிடைத்தது. தியாகராசசெட்டியார் தம்மிடமிருந்த நகலை அனுப்பி வைத்தார். திரு சுப்பிரமணிய தேசிகர் திருநெல்வேலி யிலிருந்து சில ஏட்டுப்பிரதிகளை வருவித்துக் கொடுத்தார். பல நகல்களையும் ஒப்பிட்டு பேதங்களைக் குறித்து வைத்து பின் ஆய்வு செய்து சரியான சொற்களைத் தெரிவு செய்வார். உ.வே.சாவிடம் பாடம் கேட்கும் மாணவர்கள், கல்லூரி மாணவர் என்று பலர் இவருக்கு உதவி செய்தனர்.

சிந்தாமணி ஆராய்ச்சியோடு திருக்குடந்தை புராணப் பதிப்பும் நடைபெற்று வந்தது. திருக்குடந்தைப் புராணம் உ.வே.சா வெளியிட்ட இரண்டாவது நூல். சிந்தாமணியைப் போன்று பல பழைய நூல்கள் பதிப்பிக்கப்படாமல் உள்ளதை ஐயரவர்கள் அறிந்தார். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, எட்டுத்தொகை போன்றவை அவை. எட்டுத்தொகை மூலநூல் திருவாடுதுறை ஆதினத்திலேயே இருந்தது. பொருநராற்றுப்படை, பதினென்கீழ் கணக்கு முதலியனவும் சுவடி வடிவில் கிடைத்தன. மற்ற சங்க நூல்களையும் நன்கு படித்தால் தான் சிந்தாமணியின் பொருள் விளங்கும்

என்று அறிந்து அந்நூல்களை ஆழமாக உ.வே.சா படித்து பொருள் விளங்க முயன்று வந்தார்.

சிந்தாமணிப் பிரதியை மேலும் தேடியபொழுது தஞ்சாவூரில் விருசபதாச முதலியாரிடம் உள்ளதாக அறிந்து அவரிடம் கேட்ட பொழுது அவர் “சமணர்களுக்கு மட்டும் கொடுப்பேனேயன்றி மற்றவர்களுக்குத் தர இயலாது” என்று மறுத்து விட்டார். பல நண்பர்களின் உதவியுடன் இந்நூல் நகல் அவரிடமிருந்து கிடைத்தது. இது போன்று மதத்தின் அடிப்படையிலும் பல இடையூறுகள் வந்தன. இன்னும் பல இடங்களில் அறிய புதையலான இச்சுவடிகளை தீயில் இட்டும் ஆற்று வெள்ளத்தில் இட்டும் அழித்து விட்டதைக் கேட்டு உ.வே.சா மிகவும் வேதனைப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு தேடி சீவக சிந்தாமணி, சிந்தாமணியின் 23 நகல்களை உ.வே.சா சேர்த்துவிட்டார்.

இதற்கிடையில் மடத்தின் அலுவல் காரணமாக சென்னை சென்று வர வாய்ப்பு கிடைத்தது. கிடைத்த வாய்ப்பை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு சென்னையில் இராமசாமி முதலியாரிடம் தங்கிக் கொண்டு பல புகழ் பெற்றவர்களிடம் அறிமுகமாகி பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். சென்னையில் சந்தித்த சிவை தாமோதரம்பிள்ளை, சிந்தாமணியைத் தாம் பதிப்பிக்க விருப்பியதாகவும் என்னிடமுள்ள குறிப்புகளனைத்தையும் அவரிடம் தரும்படி வற்புறுத்தியுள்ளார். அரைமனதுடன் இருந்த உ.வே.சா தாம் ஏற்கனவே வாக்குக் கொடுத்திருப்பதாகவும், முடிவு செய்துவிட்டதாகவும் எத்துணை இடர்பாடுகள் வந்தாலும் இம்முயற்சியிலிருந்து பின் வாங்கப் போவதில்லை என்றும் தீர்மானமாக கூறிவிட்டார்.

சிந்தாமணியைப் பிழையில்லாமல் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்னும் ஆவலில் உ.வே.சா முயற்சி தொடர்ந்தது. இதனால் காலதாமதம் ஆயிற்று ஒவ்வொரு விசயத்தையும் சந்தேகமறத் தெளிந்து பின்பு வெளியிடுவது எளிதன்று என்றும் இப்படி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தால் வாழ்நாள் முழுவதும் செலவாகி விடும் என்று நண்பர்கள் அறிவுறுத்த உ.வே.சாவும் நூலைப்பதிப்பிக்கலாம் எனவும் திருத்தங்கள் தேவைப்படின் அடுத்த பதிப்பில் மேற்கொள்ளலாம் என முடிவு செய்தார்.

நூலைப் பதிப்பிக்கத் தேவையான நிதி வசதியின்மையால் இவர் பல பெரியவர்களை அணுகி முன்பணம் பெற்றுக் கொண்டு பணியைத் துவக்கினார். சீவக சிந்தாமணி பதிப்பு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது புரசவாக்கம் அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்கள் போன்றவர்கள் நீங்கள் வயதில் இளையவர், சீவக சிந்தாமணிப்பதிப்பு மிகவும் கடினமான செயல் உங்களால் முடியாது என்றும், சேலம் ராமசாமி முதலியார் கூட ஒரு சமயம் உங்களுக்கு இது கடினம், உங்கள் குறிப்புகளை தாமோதரம்பிள்ளையவர்களிடம் கொடுத்து விடுங்கள் உங்களுக்கு நிதி திரட்டுவது சிரமம் என்று தளர்வூட்டினர். ஆனால் உ.வே.சா “நான் ஏன்பதிப்பிக்கக் கூடாது அந்த நூலையும், உரையையும் பலமுறை படித்து ஆராய்ந்துள்ளேன். அதற்கு வேண்டிய கருவி நூல்களையும் படித்திருக்கிறேன் நிறைவேற்றி விடலாம் என்ற துணிவு எனக்கு

இருக்கிறது”. என்று தெளிவாக இருந்தார், “யார் வந்து தடுத்தாலும் என்முயற்சியை நிறுத்திக்கொள்ளாத உறுதி என்னிடம் இருந்தது”.

சீவக சிந்தாமணி நூலைப் பதிப்பிக்க எவ்வளவு தமிழ் புலமை வேண்டும் அது உ.வே.சாவிடமிருந்ததுதான் சிறப்பு. மேலும் சிறுவயதிலிருந்து உ.வே.சா தீராததமிழ் ஆர்வத்தால் மிகுந்த முயற்சி எடுத்து தமிழைக் கற்றுத் தேர்ந்த புலமை தான் சீவக சிந்தாமணி போன்ற பழைய நூல்களை சிறப்பாகப் பதிப்பிக்க உதவி செய்தது என்பதற்கு பல எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன. நாமகளிலம்பகம் 58 ஆம் செய்யுளுக்கு உரை எழுதும் பொழுது நச்சினார்க்கினியர் “ஏக்கமுத்தம் என்ற ஒரு சொல்லைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இச்சொல்லிற்கு பொருள் விளங்காத உ.வே.சா சிறுபஞ்சமூலத்திலும், நீதிநெறிவிளக்கத்திலும் இதே சொல் வருவதை நினைவு கூர்ந்து அவைகளை மீண்டும் படித்து இச்சொல்லின் முழுமையான, சரியான பொருளை தமது பதிப்பில் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு சொல்லும் வேறு எந்த இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று தொடர்பு கொண்டு பார்க்கக்கூடிய அளவு புலமை பெற்றிருந்தால் தான் இது இயலும். இதனை உ.வே.சா செய்துகாட்டியுள்ளார். இது போன்று ‘ஏக்கமுத்தம்’ என்ற சொல்லிற்கு நாம் கண்டுபிடித்த பொருளைப் பற்றி தமது பதிப்பிற்கு மிகுந்த துணையாக இருந்த சக்கரவர்த்தி இராச கோபாலாச்சாரியாரிடம் பகிர்ந்து கொண்ட பொழுது “புதிய தேசத்தைக் கண்டு பிடித்தாற் கூட இவ்வளவு மகிழ்ச்சியிராது” என்று கூறுகிறார்.

நூலை அச்சிடும் பொழுது ஒய்வு ஒழிவில்லாமல் உ.வே.சா உழைக்க வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் அச்சுப் பிரதிகளைத் திருத்திக் கொடுப்பது, கையெழுத்துப் பிரதியைப் படிப்பது, போன்று பல வேலைகள் இருந்தன. இப்பணியில் சோடசவதனம் சுப்பராய செட்டியாரும், ராஜ கோபாலாச்சாரியாரும் வேலுச்சாமி பிள்ளையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளை படித்து உதவி செய்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். அச்சடித்த நகல்களை தாமே தனியாக இரவில் அமர்ந்து நெடுநேரம் சரிபார்த்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். தமக்கு இரவில் “தூரத்துப் பங்களாவில் ஒரு நாய் கட்டப்பட்டிருக்கும் இரண்டு கூர்க்கா சிப்பாய்கள் தூங்காமல் காவல் புரிவார்கள்” இவர்கள் மட்டுமே துணை இவர்களால் எனக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும் என்று வேடிக்கையாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

சென்னையில் தங்கிருந்து அச்சவேலையை மேற்பார்வையிட இயலவில்லை, கும்பகோணம் திரும்ப வேண்டி வந்தது எனவும் சென்னையில் சுப்பராய செட்டியாரிடம் ராஜ கோபாலாச்சாரியாரிடம் மேற்பார்வைப்பணியை செய்ய வேண்டிக் கொண்டு, அச்ச நகல்களைப் பெற்று சரிபார்க்க கும்பகோணம் அனுப்பும் படி வேண்டிக் கொண்டு கும்பகோணம் திரும்பி விடுகின்றார்.

திருவாடுதுறை சென்று தேசிகரிடம் அச்ச நகல்களைக் காண்பித்த பொழுது அவர் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து “சாமிநாதையர் மடத்திலேயே இருந்தால் இந்த

மாதிரியான சிறந்த காரியங்களைச் செய்ய இடமுண்டா? நல்ல வித்துக்கள் தக்க இடத்தில் இருந்தால் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும்”. என்று குறிப்பிட்டு மகிழ்ந்துள்ளார். சீவக சிந்தாமணி அச்ச நகல்களை தாமும் சரிபார்த்துத் தருவதாக சிலபுலவர்கள் கேட்ட போதும் தேசிகர் அவர்கள் “கண்டோரிடம் இதைக் கொடுக்க கூடாது நீங்கள் சிரமப்பட்டு செய்த திருத்தங்களையெல்லாம் தாமே செய்தனவாகச் சொல்லிக் கொள்ள இடமேற்படும்” என்று கூறிவிட்டார். உ.வே.சாவின் நலனில் தேசிகர் போன்ற பெரியவர்கள் ஆழமான அக்கரையும் வைத்திருந்தனர் என்பதற்கு இது போன்று பல எடுத்துக்காட்டுக்கள் உள்ளன. இப்பணியில் கல்லூரி மாணவர்களும், மடத்தில் பயின்று வந்த மாணவர்களும் உதவி செய்ததை உ.வே.சா நன்றியுடன் நினைவு கூறுகிறார். பல அன்பர்கள் நூல் பிரதிகள் வாங்கிக் கொள்வதாகக் கூறி முன் பணம் அளித்தது, அச்சிடவாகும் செலவினத்தை மேற்கொள்ள உதவியாக இருந்தது.

நூலை அச்சிடுவதற்கு தனிப்பட்ட முறையில் வந்த இடையூறுகள் அல்லாமல், அச்ச நகல்களை அச்சகத்திலிருந்து திருடவும் முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. விடுமுறைகளில் சென்னை வந்து பதிப்பு அலுவல்களை கவனித்து வந்தார்.

சீவக சிந்தாமணி பதிப்பு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே தம்மிடமிருந்த எட்டுத்தொகை நூலை ஆராய்ந்து வந்தார். பதிப்பு நிகழ்ந்து வந்தாலும் சீவக சிந்தாமணி ஏடு தேடும் முயற்சி தொடர்ந்தது. இதற்காகத் திருநெல்வேலி சென்று பல ஊர்களில் சீவக சிந்தாமணி நூலை உ.வே.சா தேடினார்.

சீவக சிந்தாமணி பதிப்பு பற்றி பல பத்திரிகைகளிலும் செய்திகள் வந்த வண்ணமிருந்தன. சிந்தாமணி பதிப்பிற்கு வாங்கியிருந்த முன்பணம் போதவில்லை. அச்சிடுவதற்குக் காகிதம் தேவையாக இருந்தது. கடன் வாங்கி இது போன்ற இடர்பாடுகளை உ.வே.சா சரி செய்து வந்தார். அக்காலத்தில் தமிழ்ப் புத்தகங்களில் முகவுரை இருந்ததில்லை. ஆனால் உ.வே.சா சிந்தாமணி நூலிற்கு விரிவான முகவுரை எழுதிச் சேர்த்தார். இதனைத் தொடர்ந்து முதன் முறையாக நூலாசிரியர் வரலாறு, உரையாசிரியர் வரலாறு முதலியவற்றையும் சேர்த்து நூலுக்கு மிகுந்த மதிப்பைக் கூட்டினார். அதே போல காப்பியத்தின் கதையை எழுதிச் சேர்த்தார். நூலைப் படிப்பவர்கள் நூலைப் பற்றி நன்கு புரிந்து கொள்வதுடன் நூல் பற்றிய மற்ற தகவல்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டார். உரையாசிரியரைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது அவர் உரை எழுதிய பிற நூல்கள் எவையென்றும் குறிப்பிட்டார். நூல்வெளியிட உதவியவர் பெயர்களும் முன்னுரையில் இடம் பெற்றது. இவ்வாறு நூல் பதிப்பிப்பில் வாசகர் நலன் கருதி பல தகவல்களைக் கொடுத்து பெரிய புரட்சியை முதன் முதலாக உ.வே.சா எற்படுத்தினார். முதல் பிரதியை பெற்றுக் கொண்டு, இம்முயற்சிக்கு வித்திட்ட சேலம் இராமசாமி முதலியாரிடம் காண்பித்தார். அவர் அடைந்த ஆனந்தம் அளவிடமுடியாது. “பெரிய காரியத்தை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றி விட்டீர்கள்” என்று மனமாரப் பாராட்டினார். நூலைக் கண்ட சுப்ரமணியதேசிகர் முதலியோர் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

பத்துப்பாட்டு :

அடுத்து பத்துப்பாட்டை பதிப்பிக்கும் முயற்சியை ஐயரவர்கள் கையிலெடுத்தார்கள். சீவக சிந்தாமணி போலவே ஏட்டுச் சுவடிகளை தேடி ஊர் ஊராகக் சென்றார். ஒரு பிரதி அவர் கைவசம் ஏற்கனவே இருந்தது. “பத்துப்பாட்டில் விசயம் தெரியாமல், பொருள் தெரியாமல், முடிவு தெரியாமல் மயங்கிய போதெல்லாம் இந்த வேலையை நிறுத்தி விடலாம் என்று சலிப்புத் தோன்றும். ஆனால் அடுத்த கணமே ஒரு அருமையான விசயம் புதிதாகக் கண்ணில் படும் போது, அத்தகைய விசயங்கள் சிரமமாக இருந்தாலும் அவற்றிற்காக வாழ்நாள் முழுவதும் உழைக்கலாம் என்ற எண்ணம் உண்டாகும்” என்று தமது விடா முயற்சியை உ.வே.சா பதிவு செய்கிறார். சில கெட்டஎண்ணம் கொண்ட மதியிலோர் உ.வே.சாவின் முயற்சியில் குற்றம் கண்டு தமது சுய விளம்பரத்திற்காக துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டனர். இதற்கு மறுப்பு எழுதவேண்டும் என்று உ.வே.சா விரும்பினார். சாது சேசையர் அவர்கள் இவ்வாறு நீங்கள் மறுப்பு எழுதினால் உங்கள் காலம் இதிலேயே வீணாகும் எனவும், மறுப்புக்கு மறுப்பு என்று இது வளரும் எனவும், இதைப் பொருட்படுத்த தேவையில்லை எனவும், அறிவுறுத்தியதுடன் தாம் எழுதி எடுத்துச் சென்ற மறுப்பைக் கிழித்துப் போட்டதாக உ.வே.சா தெரிவிக்கின்றார்.

பத்துப்பாட்டு பதிப்பு வேலையும் சென்னையில் துவங்கியது. சீவக சிந்தாமணி பதிப்பிலும் பத்துப்பாட்டுப் பதிப்பிலும் திருமானூர் கிருஷ்ணையரை சென்னையில் தங்கி மேற்பார்வையிட்டு உ.வே.சாவிர்க்கு உதவி உள்ளார். 1889 ஆம் வருடம் உ.வே.சாவின் 34வது வயதில் பத்துப்பாட்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதில் முகவுரையும், நூலின் மூலம் நச்சினார்க்கினியர் உரை, உரைச்சிறப்பு, பாயிரம், அரும்பதவிளக்கம் அருந்தொடர்விளக்கம், பிழைதிருத்தம் என்பனவற்றை உ.வே.சா சேர்த்திருந்தார். இதன் தொடர்ச்சியாக திரு.கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றிய ஆநந்தருத்திரேசர் வண்டு விடுதூது, மாயூரம் ராமையர் இயற்றிய மயிலையந்தாதி முதலிய நூல்களையும் உ.வே.சா பதிப்பித்து வெளியிட்டார்கள்.

இதற்கிடையில் சேலம் இராமசாமி முதலியார் சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும் அடங்கிய பிரதி ஒன்றைக் கொடுத்தார். ஏற்கனவே தியாகராச செட்டியார் கொடுத்த பிரதியும் உ.வே.சாவிடத்தில் இருந்தது. அடியார்க்கு நல்லார் உரை ஒரு பெரிய சமுத்திரமாக இருந்தது. மீண்டும் சுவடிகள் தேடும் யாத்திரையை உ.வே.சா மேற்கொண்டார். ஏற்கனவே தேடாத சேலம் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று சுவடிகளைத் தேடத்துவங்கினார். மேலும் திருநெல்வேலி திருவைகுண்டம், பெருங்குளம், ஆறுமுகமங்கலம், நாங்குநேரி, களக்காடு, குன்றக்குடி, மிதிலைப்பட்டி போன்ற ஊர்களுக்குச் சென்று ஏட்டுச்சுவடிகளைத் தேடினார். கிடைத்த சுவடிகளை வைத்து தீவிர ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டார். அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் பல நூல்களின் பெயர்கள் இருப்பதாக கண்ட உ.வே.சா இந்நூல்களைப் பற்றிய குறிப்பை அவசியம் தம் நூலில் குறிப்பிட வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். நூலிலும்,

உரையிலும் அறியப்படும் அரசர் பெயர்களையும் வரிசைப்படுத்தி வெளியிட விரும்பினார். இவ்வாறு அரசர்கள், நாடுகள், ஊர்கள், மலைகள், ஆறுகள், பொய்கைகள், தெய்வங்கள், புலவர்கள், ஆகிய பெயர்களுக்கு தனித்தனியாக அகராதியும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் கண்ட நூல்களுக்கு அகராதியும், தொகையகராதியும், விளங்கா மேற்கோளகராதியும், அபிதான விளக்கமும் எழுதி உ.வே.சா சிலப்பதிகார நூலைப் பதிப்பித்தார்.

சிலப்பதிகார கதைச்சுருக்கம், இளங்கோவடிகள் வரலாறும், அடியார்க்கு நல்லார் வரலாறும், மேற்கோள் நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் எழுதப் பெற்றன. 1891 ஆம் வருடம் ஜூன் மாதம் கோடை விடுமுறையில் சென்னை சென்று உ.வே.சா சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினார். சென்னையில் தங்கியிருந்த காலத்திலும் பல புலவர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று சுவடிகளை தேடிக்கொண்டிருந்தார். பதிப்பு நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது பணமுடை ஏற்பட்டு அச்சுக்கூலிக்கு போதுமான நிதி கைவசமில்லை, இது குறித்து உ.வே.சா “புத்தகத்திற்கு வேண்டிய விசயங்களை விளக்கமாக அமைக்கும் முயற்சியில் மாத்திரம் என் திறமை வளர்ந்ததேதயன்றி, பிரசுரம் செய்வதற்குரிய பொருள் வசதியை அமைத்துக் கொள்ளும் விசயத்தில் என் கருத்து அதிகமாகச் செல்லவில்லை” என்று தம் முயற்சியனைத்தும் நூல் ஆராய்ச்சியிலும் நூல் பதிப்பித்தலிலும் செலவிடப்பட்டதாகவும், பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமலிருந்துள்ளதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். கடைசி நேரத்தில் அரும்பதவுரைக்கு முகவுரை வேண்டும் என்ற தமது எண்ணத்தை, இறுதி நாளன்று இரவில் மிகுந்த சிரமத்துடன் எழுதி அச்சுக்கூடத்திற்கு சேர்த்து, மறுநாள் முழுநூலும் அச்சிடப்பட்டதைக் கண்டு ஆனந்தப்பட்டதாக மிகவும் உணர்ச்சி பூர்வமாக உ.வே.சா நினைவு கூறுகிறார். ஒவ்வொரு நூலை அச்சிட்டு வெளியிடும் பொழுதும் அவர் அடைந்த இன்னல்களுக்கும், நூல் வெளிவரும் பொழுது அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கும் அளவே இருந்ததில்லை.

உ.வே.சா அவர்கள் இன்னூல்கள் வெளியீடு குறித்து “சீவக சிந்தாமணியும் பத்துப்பாட்டும் தமிழ்நாட்டில் உலாவரத் தொடங்கிய பிறகு பழந்தமிழ் நூல்களின் பெருமையை உணர்ந்து இன்புறும் வழக்கம் தமிழர்களிடையே உண்டாயிற்று. அவற்றின் பின்பு சிலப்பதிகாரம் வெளிவரவே பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் இயல்பும் தமிழில் இருந்த கலைப்பரப்பின் சிறப்பும் யாவருக்கும் புலப்படலாயின. “கண்டறியாதன கண்டோம்” என்று புலவர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் உவகைக்கடலில் மூழ்கினர் என்று தமிழ்நாட்டிலிருந்த வரவேற்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

புறநாநூறு :

அடுத்ததாக புறநாநூறு பதிப்பிக்கும் முயற்சியை உ.வே.சா கையிலெடுத்தார்கள். அப்பொழுது கும்பகோணம் கல்லூரியில் சரித்திர ஆசிரியர் வைத்திருந்த பைபிளைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பைபிளை ஆராய்ந்து ஒரே மாதிரியான கருத்துள்ள

பகுதிகளை ஆங்காங்கே காட்டிப் பதிப்பித்திருக்கின்றார்கள். புறநாநூறையும் இது போல் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பிறந்தது. “புறநாநூறை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு சங்கநூல் முழுவதையும் ஆராய்ச்சி செய்வது அவசியமாயிற்று. இதானல் எனக்கும் பன்மடங்கு இன்பமுண்டானாலும் சிரமமும் பன்மடங்காயிற்று” என்று உ.வே.சா குறிப்பிடுகிறார். புறநாநூறு நூல் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது கும்பகோணம் கல்லூரியில் முதல்வர் ஜே ஹெச் ஸ்டோன் என்பவர் சேக்ஸ்பியர் நாடகமான ‘நடுவேனிற் கனவு’ (Mid summer nights dream) தமிழில் நடித்துக்காட்ட ஏற்பாடு செய்தார். உ.வே.சா மொழி பெயர்ப்பைச் சரிபார்த்து இடையே தமிழ்ப் பாடல்களையும் இயற்றிச் சேர்த்தார். இம்முயற்சியின் தொடர்ச்சியாக ஆங்கிலம் தெரிந்த ஒருவர் உதவியுடன் சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களையும் மகாகவி காளிதாசரின் நாடகங்களையும் தமிழில் வெளியிட வேண்டுமெனவும் விரும்பினார்கள். பல கல்லூரி ஆசிரியர்கள் உ.வே.சாவைப் புதிதாக வசன நூல்களை எழுதும்படியும், அவைகளைக் கல்லூரியில் பாடமாக வைக்கலாம் அதனால் நல்ல பொருள் ஈட்டலாம் என்றும் யோசனை கூறினாலும் இவர் மனம் இதில் நாட்டம் கொள்ளாமல் பழந்தமிழ் நூலாராய்ச்சியிலேயே மனம் ஒன்றிப் போனதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1894 ஆம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் புறநாநூறு நூல் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. உ.வே.சா பதிப்பித்த எட்டுத்தொகை நூல்களுள் இதுவே முதலானதாகும். முகவுரையில் எட்டுத்தொகையும் அதுபற்றிய வரலாற்றையும், அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பொருளின் இயல்பையும் விளக்கி எழுதிச் சேர்த்துள்ளார்கள். அடுத்து புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூலை ஆராய்ச்சி செய்து பதிப்பித்தார்கள். அடுத்து மணிமேகலை நூலை ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். மணிமேகலை நூலை நன்கு புரிந்து கொள்ள பௌத்த மத ஆராய்ச்சியும் தேவைப்பட்டது. புத்தரைப் பற்றியும் அவர்தம் வரலாறு பற்றியும் படித்தார். ஐயம் வந்த பொழுதெல்லாம் பௌத்தம் அறிந்தவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். இவ்வாறு பலத்த முயற்சிக்குப்பின் 5. சூன் 1896 ஆம் ஆண்டு மணிமேகலையையும் உ.வே.சா அச்சுக்கு கொடுத்தார். அந்நூலிற்கு அங்கமாக மணிமேகலையின் கதையையும் எழுதிச் சேர்த்தார். பௌத்தம் குறித்த செய்திகள் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதிதாகையால் அவைகளை நூலில் ஆங்காங்கே எழுதிச் சேர்த்தார். 1898 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் மணிமேகலை மூலமும், அரும்பதவுரை முதலியனவும், முகவுரை, புத்தசரித்திரம், பௌத்ததருமம், பௌத்தசங்கம் மணிமேகலைக் கதைச்சுருக்கம் முதலியவற்றுடன் வெளியிடப்பட்டது. 59 தமிழ் நூல்களிலிருந்தும் 29 வடமொழி நூல்களிலிருந்தும் குறிப்புரையில் மேற்கோள்கள் காட்டியிருந்தார். முதன் முதலாக உ.வே.சா உரை எழுதிய நூல் மணிமேகலை. உரை எளிய நடையில் அமைந்ததைப் பற்றி பலரும் அவரைப் பாராட்டினர் என்று உ.வே.சா குறிப்பிடுகிறார். மேலும் பல சாதனைகளைத் தொடர்ந்து உ.வே.சா செய்து வந்துள்ளார்கள். “என் சரித்திரம்” என்னும் அவருடைய சுய சரிதையை அவர் இத்துடன் முடித்துக் கொண்டுள்ளார்.

எவ்வளவு தமிழ் ஆர்வம், எவ்வளவு விடாமுயற்சி, தமிழில் புலமை பெறவேண்டும், பழைய நூல்களை பதிப்பித்துத் தமிழ்த் தொண்டாற்ற வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளைத் தவிர வேறெதனையும் தம் வாழ்நாளில் உ.வே.சா சிந்தித்ததே இல்லை. இவையே இவருக்கு மூச்சு. இளம் வயதில் அவர் கற்ற தமிழ், பெற்ற புலமையின்றி அவரால் இவ்வாறு தமிழ் நூல்களை திறம்பட பதிப்பித்திருக்க முடியாது. அவர் நூல்களைப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்ற இறைவன் திருவுளத்திற்காகவே தம் இளம் வயதில் தேடித் தேடிக் தமிழ் கற்றார் போலும். தமிழ்ப் புலமையுடன் நின்றிருந்தால் தமிழுலகம் அறிய பொக்கிசங்களை இழந்திருக்கும் .

ஏட்டுச்சுவடி மீட்பு :

உ.வே.சா கும்பகோணத்தில் பணியில் இருந்த காலத்திலே சேலம் இராமசாமி முதலியார் என்பவரைச் சந்தித்து நட்பு கொண்டார். ஒரு நாள் வழக்கம் போல் இவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் சீவக சிந்தாமணியைப் பற்றித் தெரியுமா என முதலியார் வினவினார். தனது ஆசிரியரிடம் சிற்றிலக்கியங்கள் பெரும்பாலானவற்றை மட்டுமே கற்றிருந்த உ.வே.சா சிற்றிலக்கியங்களைத் தவிர வேறு பல தமிழ் இலக்கியங்களும் இருப்பதை அன்று அறிந்தார். இராமசாமி முதலியார் உ.வே.சா வுக்கு அளித்த சமண சமய நூலான சீவக சிந்தாமணியின் ஓலைச்சுவடிப் பகுதி அக்காலகட்டத்தில் சமயக்காழ்ப்பினால் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த சமண இலக்கியங்களைப் பற்றி அறியும் ஆவலையும், அதனை அழிய விடாது அச்சேற்ற வேண்டும் எனும் எண்ணத்தையும் உ.வே.சா வினாள் தூண்டியது. சமண இலக்கியங்களோடு பல ஓலைச்சுவடிகளையும் உ.வே.சா தேடித் தேடிச் சேகரித்தார். சேகரித்தது மட்டுமின்றி அவற்றைச் சேமித்து, பகுத்து, பாடவேறுபாடு கண்டு, தொகுத்து, பிழை திருத்தி அச்சிலேற்றும் பணியையும் துவங்கினார். பின்னாளில் அவற்றுக்கு உரையெழுதும் அரும்பணியையும் ஆற்றினார். இப் பணியானது அவர் தனது 84 ஆம் அகவையில் இயற்கையெய்தும் வரை இடையறாது தொடர்ந்தது.

சங்க இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், புராணங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், எனப் பலவகைப்பட்ட 90 க்கு மேற்பட்ட ஓலைச்சுவடிகளுக்கு நூல்வடிவம் தந்து அவற்றை அழிவில் இருந்து காத்தது மட்டுமின்றி அடுத்த தலைமுறையினர் அறியத் தந்தார். சங்ககாலத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், புதியதும் பழையதும், நல்லுரைக் கோவை போன்ற பல உரைநடை நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்

பெருமழைப் புலவர் .வே.சோமசுந்தரனார்

தஞ்சாவூர் (இன்றைய திருவாரூர்) மாவட்டம் திருத்துறைப்பூண்டியை அடுத்த மேலைப்பெருமழை என்ற ஊரில் பிறந்தவர் (1909). திண்ணைப் பள்ளியில் ஆத்திசூடி, வெற்றிவேற்கை, நிகண்டுகள், நைடதம், கிருட்டிணன் தூது கற்றார். குடும்பச் சூழல்

காரணமாக, அப்பா இவரது படிப்பை நிறுத்திவிட்டு விவசாய வேலைகளில் தனக்கு உதவும்படி சொல்லிவிட்டார்.

திண்ணைப் பள்ளி ஆசிரியரால் கவரப்பட்ட இவர், மேற்கொண்டு படிக்க வேண்டும் என உறுதிபூண்டார். எனவே காலையில் அப்பாவுடன் விவசாய வேலைகளை செய்த இவர், இரவில் தமிழ் நூல்களைப் படித்து வந்தார். தன்கிராமத்துக்கு அருகே உள்ள ஆலங்காடு என்ற ஊரில் வாழ்ந்து வந்த சர்க்கரைப் புலவரைச் சந்தித்து, தான் எழுதிய கவிதைகளைக் காட்டி, தனது கல்வி கற்கும் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினார். இவரது கவிபுனையும் ஆற்றலையும், கற்கும் ஆர்வத்தையும் உணர்ந்த அவர், சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலுமாறு ஆலோசனை கூறினார். அங்கே தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றிய புவராகம்பிள்ளைக்கு அறிமுகக் கடிதம் கொடுத்தார். அங்கு கிடைத்த கல்வி உதவித் தொகையைப் பெற்று கல்வி பயின்றார். அங்கு விபுலானந்த அடிகள், சோழவந்தான் கந்தசாமியார், பொன்னோதுவார், புவராகன் பிள்ளை, சோமசுந்தர பாரதியார், மு.அருணாசலம் பிள்ளை ஆகியோரிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார்.

முதல் மாணவராகத் தேர்ச்சி பெற்று புலவர் பட்டம் பெற்றார். ஆனால் தமிழ்மொழியை அறியாத ஆங்கிலேய ஆளுநர் எர்ஸ்கின் பிரபு வழங்கிய சான்றிதழை வைத்துக்கொள்ள விரும்பாமல் அதைக் கிழித்து எறிந்துவிட்டு, சொந்த ஊர் திரும்பினார். இவரது ஆசான் கதிரேசன் செட்டியார் கூறியதற்கு இணங்க, திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதினார். மிகச் சிறப்பாக அமைந்துவிட்ட அந்த உரைக்குக் கிடைத்த வரவேற்பால் தொடர்ந்து எழுத ஆரம்பித்தார்.

சைவ சித்தாந்த நூல்பதிப்புக் கழகத் தலைவர் சுப்பையா பிள்ளை, ஏற்கெனவே உரை எழுதப்பட்ட சங்க நூல்களுக்கு இவரையே மேலும் விளக்கமாக உரை எழுதச்சொல்லி வெளியிட்டார்.

இவ்வாறு நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, மணி மேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, சீவகசிந்தாமணி, சிறுகாப்பியங்களான உதயணகுமாரகாவியம், நீலகேசி, பரிபாடல், ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, பெருங்கதை உள்ளிட்ட ஏராளமான நூல்களுக்கு உரை எழுதினார். சங்க இலக்கியங்களுக்கு இவரது உரையில் திணைகள்,

துறைகள் குறித்த விளக்கம், இலக்கணக் குறிப்புகள் அனைத்தும் மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன.

மேலும், நாடக நூல்களான செங்கோல், மானனீகை மற்றும் பண்டிதமணி வாழ்க்கை வரலாறு உள்ளிட்ட உரைநடை நூல்கள் மற்றும் பல நாடகங்களையும் எழுதினார். இவை பின்னாளில் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடமாக வைக்கப்பட்டன.

கவிஞர், உரைநடையாசிரியர், நாடகாசிரியர், பாடலாசிரியராகப் பரிணமித்த இவர், சொந்த ஊரின் பெயரிலேயே 'பெருமழைப் புலவர்' என அழைக்கப்பட்டார். இறுதிவரை தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிவந்த பொ.வே.சோமசுந்தரனார் 1972-ம் ஆண்டு தமது 63-வது வயதில் மறைந்தார்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. இளம்பூரணரின் உரை மூலம் காணப்படும் அவரின் தனித்தன்மைகளைச் சுட்டுக.
2. இளம்பூரணரின் உரை ஆளுமைகளை வெளிக்காட்டுக.
3. பேராசிரியர் சிறந்த இலக்கிய ஆளுமையாளர் என்பதை நிறுவுக.
4. நச்சினார்க்கினியரின் உரைச் சிறப்பை விளக்குக.
5. நச்சினார்க்கினியரின் தனித்தன்மைகளை அவரின் உரை வழி காட்டுக.
6. நச்சினார்க்கினியரின் வடமொழித் திறத்தை விளக்குக.
7. சேனாவரையரின் இலக்கண ஆளுமைகளை விளக்குக.
8. சேனாவரையரின் உரைப்போக்கை ஆராய்க.
9. கல்லாடனாரின் உரைச் சிறப்பை எழுதுக.
10. கல்லாடனாரின் இலக்கிய நுட்பத்தைக் காட்டுக.
11. மயிலைநாதரின் உரைச் சிறப்பை எழுதுக.
12. நன்னூல் விளக்கு மயிலைநாதர் உரை என்பதை நிறுவுக.
13. சிவஞான முனிவரின் நன்னூல் விருத்தியுரையின் சிறப்பைக் காட்டுக.
14. சங்கர நமச்சிவாயரின் உரைத் தேவைக்கான காரணங்களைக் காட்டுக.
15. காண்டிகை உரையின் சிறப்பை ஆறுமுக நாவலர் உரைவழி காட்டுக.
16. கு.சுந்தரமூர்த்தியின் இலக்கிய உரைச் சிறப்பை எழுதுக.
17. கு. சுந்தரமூர்த்தியின் இலக்கண உரைச் சிறப்பை விளக்குக.
18. ஆ. சிவலிங்கனாரின் உரைவளச் சிறப்பை எழுதுக.

19. ஆ.பூவராகவம்பிள்ளை சேனாவரையர் உரைக்கு எழுதிய விளக்கங்கள் வழி அவரின் உரைத்திறத்தை விளக்குக.
20. தேவநேயப்பாவாணர் உரைப் போக்கை விளக்கி வரைக.
21. பாலசுந்தரத்தின் உரை ஆளுமைகளை விளக்குக.
22. புலியூர்க்கேசிகனின் கொடைகள் என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை வரைக.
23. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளையின் புறநானூற்று உரைத்திறத்தினை எழுதுக.
24. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளையின் இலக்கண ஆளுமைகளை வெளிக்காட்டுக.
25. மு.வ. உரை - நடை குறித்து எழுதுக.
26. அடியார்க்கு நல்லாரின் உரைநடைத் தமிழ் குறித்து எழுதுக.
27. அடியார்க்கு நல்லாரின் குறிப்புரை குறித்து எழுதுக.
28. அரும்பத உரை - அரும்பத உரையாசிரியர் குறித்து விளக்குக.
29. அரும்பத உரையில் காணலாகும் தமிழ் நடை குறித்து எழுதுக.
30. திருக்குறள் பழைய உரைகள் குறித்து கட்டுரை வரைக.
31. திருக்குறள் உரைகளில் காணலாகும் உரை வேற்றுமைகளைக் காட்டுக.
32. திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள் கையாளும் குறள் - அதிகார மாற்றம் குறித்துக் கட்டுரை வரைக.
33. திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையின் சிறப்புகளை விளக்குக.
34. காளிங்கர் உரையின் சிறப்புக்களை ஆராய்க.
35. காளிங்கரின் இலக்கிய ஆளுமைகளை விளக்குக.
36. சி.கே. சுப்பிரமணியத்தின் பெரிய புராண உரைச் சிறப்பை விளக்குக.
37. சி.கே. சுப்பிரமணியத்தின் உரை அமைப்பை விவரி.
38. உ.வே. சா.வின் சீவக சிந்தாமணி ஆராய்ச்சிக் குறிப்பை வெளிப்படுத்துக.
39. உ.வே. சா. பதிப்புப் பணியை ஆராய்க.
40. சோமசுந்தரனார் உரை ஆளுமைகளை எடுத்துக்காட்டுக.

நன்றி

1. மு.வை. அரவிந்தன் - உரையாசிரியர்கள்
2. இரா.மோகன், ந.சொக்கலிங்கம் - உரை மரபுகள்

மாதிரி வினாத்தாள்

பெரியார் அரசு கலைக் கல்லூரி, கடலூர்

தமிழ்த்துறை

மாதிரித்தேர்வு – மூன்றாம் பருவம்

உரையியல்(MTA 34)

திசம்பர் 2020

நேரம்: 3 மணி

மதிப்பெண்கள்: 75

பகுதி – அ (5x6=30)

அனைத்து வினாக்களுக்கும் ஒரு பக்க அளவில் விடையளி.

1. பொழிப்புரை, பதவுரை குறித்து எழுதுக. (அல்லது)
உரைக்கு உரை பற்றிக் குறிப்பிடுக.
2. தொல்காப்பிய எழுத்திலக்கண உரைகள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுக. (அல்லது)
இறையனார் அகப்பொருள் உரை பற்றி எழுதுக.
3. சைவ உரைகள் தோற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுக. (அல்லது)
புறநானூறு பழைய உரைகளால் தெரியவருவன யாவை?
4. உரை வளம், உரைக் கொத்து பற்றி விளக்குக. (அல்லது)
மணிப்பிரவாள நடை குறித்து எழுதுக.
5. இளம்பூரணரின் சிறப்புகளை எழுதுக. (அல்லது)
காளிங்கர் உரை சிறப்பினை வரைக.

பகுதி - ஆ (3 x15=45)

எவையேனும் மூன்றனுக்குக் கட்டுரை வடிவில் விடையளி.

6. உரை வகைகள் குறித்து விளக்குக.
7. சேனாவரையர் உரைத்திறனை விளக்கி வரைக.
8. திருக்குறள் பழைய உரைகளின் சிறப்பினை விளக்குக.
9. உரை ஆய்வுகள் பற்றி விளக்குக.
10. நன்னூல் உரைகள் பற்றிக் கட்டுரை வரைக.
